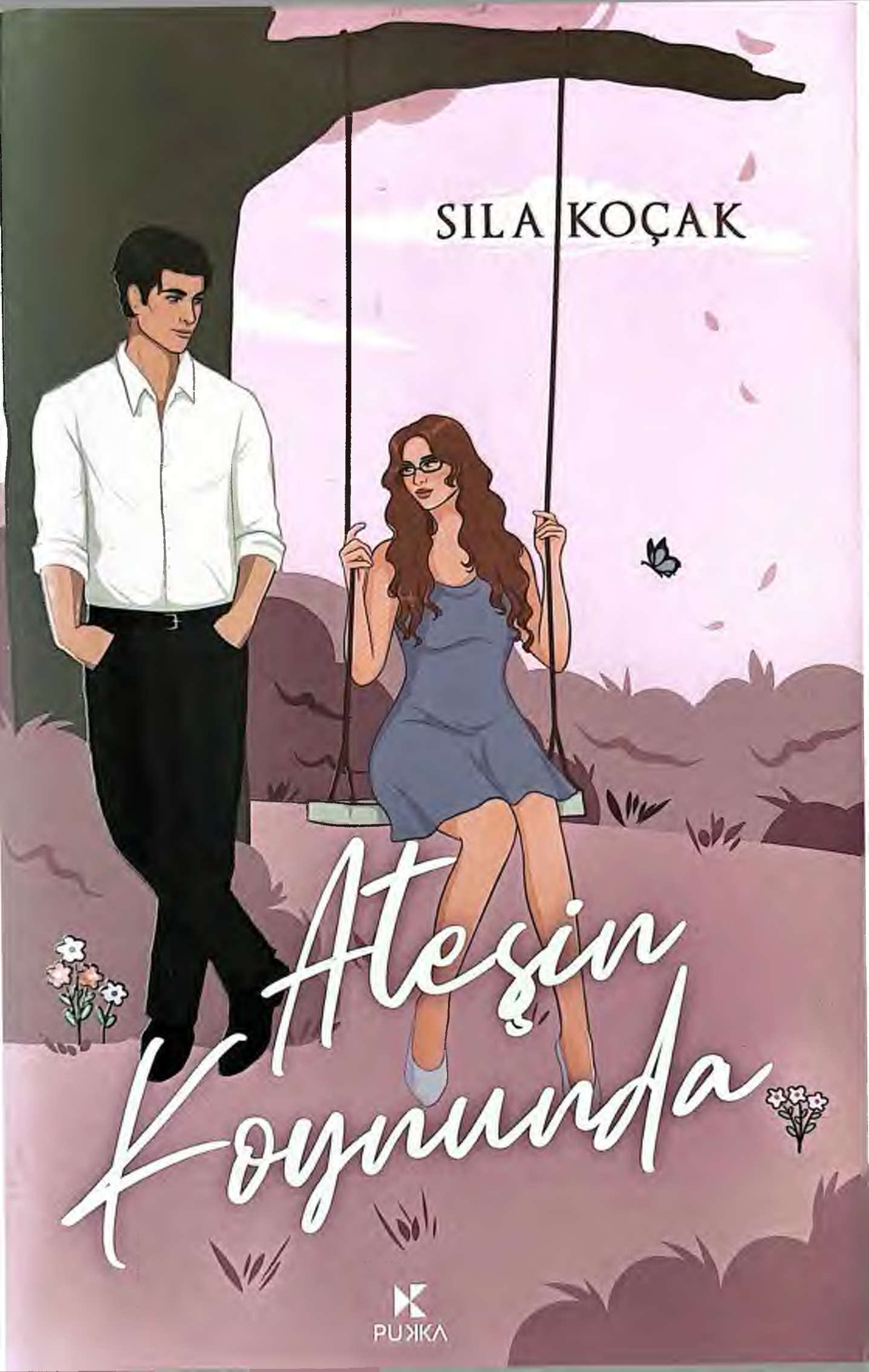

SILA KOÇAK
Ateşin Koynunda
PUKKA

Ateşin Koynunda

Sıla Koçak

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak İllüstrasyon: Aslıhan Özmen
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Temmuz 2025
ISBN: 978-625-96128-2-9
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

Düzenleme
Ny.ozlem

BASKI ve CİLT **
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

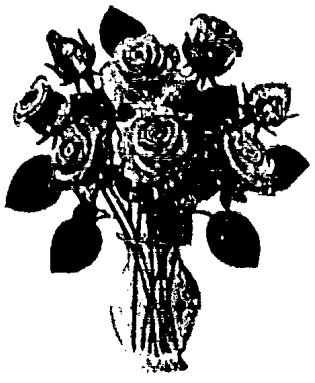
Ateşin Koynunda

SILA KOÇAK

Ninova

Hayatından Alparslan gibi bir adam geçmiş herkese;
bu kitap sizin için...

Ninova

Giriş

Alparslan Gündoğdu'dan

Yeni bir başlangıç düşüncesi kimi insana umut ve bir amaç verse de bunun bana hissettirdiği tek şey, ıstırap dolu bir öfkeydi. Bunu sesli bir şekilde dile getirmek bile dilimde acı, nahoş bir tat bırakıyordu. Otuz beş yaşında bir adamdan tüm geçmişini geride bırakmasını beklemek, bugüne kadar duyduğum en sikik şeydi. Aslında hayır, bunu yapabileceğime inanmaları, bunu beklemelerinden daha sikikti.

"Geçmişin size hiçbir faydası yok, Alparslan Bey. İhtiyacınız olan şey geriye dönmek değil, ileriye bakmak..."

Son beş yıldır saplanıp kaldığım bok çukurundan ayağımı hiç çıkaramadığımı ve belki de hiç çıkaramayacağımı bilsem de bir şey söylemedim. Masanın ardında oturan siz değilseniz eğer, söylenen her söz basitti. Verilen tavsiyeler, uzun uzadıya yapılan içi boş konuşmalar son birkaç yıldır beynimi şişirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Hep aynı süslü sözler, hep aynı safsata.

Hiçbiri yaşadıklarımı unutmama, acımı derinlerime gömmeme yardımcı olmuyordu. Kayıplarımın ardından yıllar geçse bile içim hâlâ yangın yeriydi. Öfkem hâlâ diri, yaram hâlâ derindi. Kullandığım ilaçlara katlanmamın tek sebebi; kafamdaki çığlıklar susana dek uyuşmayı, beynim boş bir kitapmış ve sanki sayfaları çoktan kül olmamış gibi hissetmeyi sevmemdi. Zihnimdeki canavarı yok etmeye hiçbir zaman gücü yetmemişti ama onu uyutabilmiş, bana bir nebze de olsa rahat vermişti.

Alparslan Gündoğdu ilaçlarını aldığında sessiz, sakin biriydi. Aylar sonra onları kullanmayı bıraktığında da sakindi ama zihnindeki canavar derin uykusundan uyanmıştı. Her gün, her dakika pençelerini ve dişlerini bileyerek gerçekleştireceği kıyımı dört gözle bekler hale gelmişti. Her an tetikte ve saldırmaya hazırdı.

Bir adamın kaybının en derin izi kalbinde değil, gözlerindeydi.

Bakışlarındaki ışık solduğunda ve her renk ona aynıymış gibi geldiğinde artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirdi. Her sabah aynada gördüğüm, kiminin bakınca ürktüğü gözlerim de böyleydi. Hayattaki her şeyini yitirmiş birinin boş bakışlarıyla ve bir türlü dindiremediği acısının sebep olduğu kor alevlerle çevriliydi. Sanki tüm sempatisini kaybetmiş gibi kimi zaman alaycı, kimi zaman dik, kimi zamansa kin ve nefretle bezeliydi.

Bu onun yalnızca kendisinin gördükleriydi, dışarıdakiler onlara bir bakış attığında *soğuk ve vurdumduymaz* derdi. *Atlatmış* derdi. *Alışmış*...

Ve ben bu düşünceleri henüz onlar söylemeden duyduğumda, kafamdaki canavarın kükrediğini, vahşice uluduğunu iliklerime dek hissederdim. Sanki onun terbiyecisiymişçesine *sakinleş* derdim. *Bekle, zamanını bekle.* Çünkü yıllarca bastırdığım her şey bir gün ortaya saçıldığında sadece benim değil, canavarın da ancak o zaman gün yüzü göreceğini bilirdim.

Ne aptal psikiyatrımın sözleri ne de küçük kardeşimin çabaları yıllarca içimde biriktirdiklerimi benden söküp almaya yetti. Yaptıklarım, hayat arkadaşının ve dört yaşındaki minik kızının gözlerinin önünde yanarak can verdiğini gören bir adamın elinden gelenin en iyisiydi.

Birkaç haftadır kurmaya çalıştığım bu yeni düzende en sevdiğim şey içmekti. Alkolik biri değildim ama bazen keşke olsaydım derdim. *Eğer bana her şeyi birkaç saatliğine unutturup hissettiğim her şeyi benden alacaksa, hep içeyim ve bir gün huzurlu bir alkolik olarak öleyim.*

Düşüncesi bile dudaklarımın kıvrılmasına yetiyordu. Kadehleri ardı ardına devirirken içinde bulunduğum kulüpteki yüzlerce insandan biri gibi göründüğümü biliyordum. Hamurumuz aynıydı; aynı pervasızlık, aynı boş vermişlik.

Beni onlardan ayıran tek şey, kalabalığın arasında yalnız olmamdı. Yanıma gelen onlarca kadını geri çevirdiğimde cinsel yönelimim hakkında şüpheye mahal vermiş olabilirdim ancak tıpkı mutluluk ve neşe gibi arzu da bana yıllardır uzaktı. İstediğim tek kadın benden yüzlerce kilometre uzakta, derin bir çukurdaydı. Onunla ölen her parçam gibi bu da ölmüştü. Bir kadının tenine dokunmak, hatta kokusunu solumak bile bana çok, çok uzaktı.

Ama nedendir bilinmez, o gece gözlerim yıllar sonra ilk kez bir kadına takıldı.

Kendime bunun tek sebebinin ışıkların altında parıldayan zevksiz kıyafetleri olduğunu söyledim. Bakanın seçmekte zorlanacağı sarı ya da turuncu renkli, en az on santim yüksekliğinde topuklu ayakkabıları vardı. İnce bileklerini saran ayakkabılarının taşıdığı uzun bacaklarının bir kısmını ve kalçasını kısa, pembe bir etek sarmıştı. Üzerinde göğüslerinin gerdiği siyah dantelli bir parça vardı. Hareket ettikçe kollarında sallanan bilezikleri ve boynundaki incilerle göz yoran farklı bir tarza sahipti.

Normalde bakınca sessizce başımı çevireceğim ve ikinci kez incelemeye gerek duymayacağım biriydi. Ama saçları... Bu düşüncelerimi yalanlayan ve onu buradaki diğer kadınlardan ayıran en büyük fark, sırtına doğru uzanan saçlarıydı. Dingin ışıkların altında kıpkırmızıydı. Bu gece onlarca farklı renkte saç görmüştüm ama hiçbiri onunkiler gibi ateşten değildi. Hiçbiri nefeslerimin hızlanmasına sebep olmamış, hiçbiri beni nereden geldiğini bilmediğim bir öfkeyle baş başa bırakmamıştı.

Kırmızı... Lanet olası onca renk varken, ateşten bir kırmızı.

Oturduğum koltukta dikleşirken bardağımı kavrayan parmaklarımın sertleştiğini hissettim. Güçlendiğini, sanki o saçlara dolanmak ve tüm hırsını onlardan çıkarmak ister gibi titrediğini.

Gözlerimi o an öyle bir öfke bürüdü ki eğer elinde bir kadehle kadının yanına oturan ve dudaklarını onun boynuna bastıran bir adam görmesem, bir saniye sonrasını düşünmeden oturduğum yerden kalkardım. Bunun yerine kendimi zorlayarak arkama yaslandım ve içimdeki canavar her kükrediğinde onun gür yelelerini okşayarak, bir sapık gibi onları seyretmeye başladım.

Kadınla adam gece yarısı kulüpten ayrıldıklarında ben de aynısını yaptım. Bir taksi çevirerek eve gittim ve kocaman, soğuk yatağımda o kızıl saçların boynuma dolanıp beni kor alevler gibi yaktığı kâbuslar görerek tüm gece çarşafların arasında debelendim.

Tüm bunlara rağmen ertesi gece yine o kulübe gittim. Sonraki, sonraki ve ondan sonraki gecelerde de öyle...

Aradan geçen iki haftanın sonunda artık delirdiğime emindim. Ufaktan kafayı sıyırıyordum. Sanki onlarca nedenim yokmuş gibi onu göremediğim her gün biraz daha öfkeleniyor, biraz daha içiyordum. Psikiyatrın ve Erez'in yeni bir başlangıçtan kastının bu olmadığına emindim, bu yüzden bir süre ayık kalmayı denedim. Hatta Erez'in ortağı olduğu galeriyi görmeye bile gittim.

Davranışlarım çevremdekilere karşı yeni bir tiyatro gösterisi gibiydi. Sahte gülüşler ve zorlama kibarlıklarla doluydu ama günlerdir her gece rüyama giren o saçları o lanet galeride görmek... *işte bu bana hissettiğim her şeyi unutturdu.*

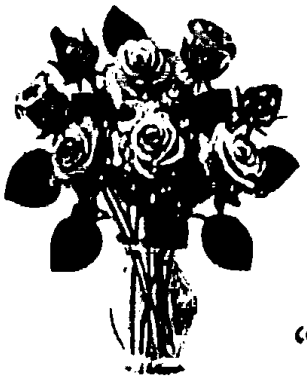
Rengârenk kıyafetlerinin içindeki kırmızı saçları omuzlarından sarkan ve yeşil gözleri içten bir gülüşle benimkilere bakan kadını gördüğümde, canavarım öfke ve arzuyla kükredi. İsmini söyleyip uzun parmaklarının süslediği narin elini ellerimin arasına bıraktığında onu almam gerektiğini anladım.

İşte bu yüzden Gülden Seçkin'i bir gece o barda, aynı taburede yalnız gördüğümde hiç düşünmeden atıldım.

Pençelerimin arasmda kapana kısıldığında tüm öfkemi ve nefretimi onun kızıl saçlarına doladım. Ancak o gece, onun da ruhunu benimkine dolayacağını bilsem ondan kilometrelerce öteye gider ve bir kalp ağrısı daha yaşamamak için arkama bile bakmadan kaçardım.

Her şey olup bittiğinde kaçmak için çok geç kaldım. Ve hayatın benimle taşak geçtiğini, saçları ateşten bir kadına takılıp kaldığımda anladım.

Ben Alparslan Gündoğdu; yıllar önce karımın ve kızımın ellerimden kayıp gittiği o yangında değil, bir kadının saç tellerinde yandım...

1. Bölüm: Saçların

Gülden Seçkin

"Bir tane daha lütfen!"

Sesimi duyurmak için bağırarak elimdeki bardağı tezgâha çarptım. Bir saattir beni izleyen ve kaçınılmaz konuşmalarıma kimi zaman kısa sözcüklerle eşlik eden barmen, elindeki *shot* bardağını omzundaki havluyla kurularken bana doğru yaklaştı. Dirseklerini tezgâha yaslayıp öne eğildiğinde biraz eğlenir gibi bir hali vardı. "O içtiğin su değil güzelim, dikkat et!"

Su içmediğimin kesinlikle farkındaydım çünkü günde iki litre içtiğimde bile başım hiç bu kadar dönmemişti. Yüzümün önüne düşen bir tutam saçı çekerek, "Biliyorum!" diye tısladım. Çattığım kaşlarımla korkutucu olduğumu düşünüyordum ama onun yüzündeki gülüşe bakılırsa ancak bir civciv kadar korkutucu görünüyor olmalıydım.

"Peki ama uyarmadı deme sakın."

"Bu seferki sek olsun! Hatta dur dur," diyerek elimle omzunun arkasındaki kırmızı kapaklı siyah, kısa şişeyi işaret ettim. Ya üstündeki yazılar sürekli hareket ettiğinden okuyamıyordum ya da gözlüklerimi değiştirmeliydim. "Ondan istiyorum!"

İşaret ettiğim şişeyi alıp bir kahkaha attığında hevesle başımı salladım. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp içkimi hazırladığı sırada arkamı dönerek içeriye bir göz gezdirdim. Hareketin hiç dinmediği bu kulübe gelmeyi severdim. Müzik hiç susmuyor, koyu renk duvarlara vuran parlak ve canlı ışıklar gözümü alıyordu. Bugün her yer dopdoluydu. Saat daha gece yarısı bile olmadan insanlar çoktan eğlencenin dibine vurmuştu. Yalnızca ben ve benim gibi kenarda oturan birkaç kişi umutsuzca içip duruyordu. Bu kadar üzgün olmasam ben de müziğin ve içkinin keyfini çıkarabilirdim.

Aslında hayır, üzgün değildim. Daha önce ihanete uğrayan her kadın gibi ben de sadece incinmiş ve öfkelenmiştim. Kadehimi, iki yılımı verdiğim ilişkinin birkaç dakikalık orgazm uğruna bitmesine kaldırıyordum ve söylememem gerek, onları bu gece pek çok kez kaldırmıştım.

İç çekerek yeniden önüme döndüm ve barmen çocuk -Uraz- bardağımı önüme bıraktığında gülümsedim. Hevesle bardağa uzandım ama ben onu henüz kavrayamadan kemikli, uzun parmaklar bardağımı benden çaldı. Öfkeyle -ki bu kez *gerçekten* kızmıştım- döndüğümde karşımda hiç beklemediğim bir adamı gördüm.

Alparslan Gündoğdu.

Biraz geveze ve bazen de utangaç biriydim ancak hiçbir zaman insanlarla iletişim kurmak konusunda sorunlarım olmamıştı. Bakınız, Barmen Uraz. Ve bunun sarhoş olmamla bir ilgisi de yoktu. Sıcakkanlı biriydim, en az saçlarım kadar sıcak... Ama karşımdaki adamla her yüz yüze geldiğimde suspus oluyor, çekiniyordum. Sanki her zamanki Gülden o geldiğinde bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekilip bir köşeye saklanıyordu.

Enerjilere inanmazdım ama karşımdaki adamın yaydığı o hava inkâr edilemezdi. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki her hamlesini büyük bir temkinle bekliyordum. Hırçın bir adam değildi, aksine fazla sakindi. Ama bir bakışı ve bir gülüşüyle bu sakinliği pençeleyerek yırtabiliyor, hiç ummadığınız bir anda bambaşka bir yüzünü gösterebiliyordu.

Adam tehlikeliydi.

Her şeyiyle *tehlikeliyim* diye bağırıyordu. Bu, ayıkken dikkate alacağım bir detay olurdu. Ama şu an öyle sarhoştum ve bardağım benden çalındığı için öyle öfkeliydim ki ona bakarken kaşlarımı çatmakta hiçbir sakınca görmedim. Ancak o bu hareketime tıpkı barmenin yaptığı gibi karşılık vererek güldü.

Beni ciddiye almasını isteyerek bedenimi ona döndürdüğümde ise rengini bir türlü çözemediğim o delici bakışlarını gözlerimden çekti. Yavaşça, çok yavaşça üzerimde gezdirmeye başladı. Elindeki bardaktan ağırca bir yudum alırken bakışlarının ayaklarımda; kırmızı, yüksek topuklu ayakkabılarımda gezindiğini gördüm. Onları beğenmiş miydi bilmiyordum ama ben zarif bir kayışla bileklerime sarınan ve maaşımın yarısını ödeyerek aldığım bu ayakkabılara bayılıyordum. Ayrıca bu gece bunları seçtiğim için kendimi tebrik etmek istiyordum.

Yeni bir yudum alıp yutkunurken, bakışları yeniden yukarı tırmanmaya başladı. Her zamanki Gülden'den biraz farklı giyinmiştim, bunu fark edip etmeyeceğinden emin değildim. Üzerimde cici kıyafetlerimin aksine siyah, ince askılı bir korse vardı ve tamamı danteldi. Göğüslerimin yarısını açıkta bırakıyormuş gibi hissetsem de vücudumu tamamen sarmasını ve bana kendimi seksi hissettirmesini sevmiştim. İki yıllık sevgilisi tarafından aldatılan Gülden'in tam da böyle hissetmeye ihtiyacı vardı. Karşımdaki adam siyah mini eteğimi de aynı bakışlarla süzerken bundan çok daha fazlasıymışım gibi hissediyordum.

Gözleri, eteğimin neredeyse kasıklarıma kadar çıkan ve iki yakası ince bağcıklarla birbirine tutunan dekoltesinde fazlaca oyalandığında içten içe tatmin oldum. Bir erkeğin beni beğendiği fikri bana kaybettiğim güvenimi geri vermiş gibi omuzlarımı dikleştirdim. "O benim."

Müzik bu kısımda daha sakin olduğu için beni rahatlıkla duyabildiğini biliyordum. Umursamaz bir tavırla güldü. Gözlerini yeniden üzerimde dolaştırıp sanki resmin tamamını görmek istiyormuş gibi başını hafifçe eğdi. Yanımdaki boş tabureye oturdu ve dirseklerinden birini tezgâha yaslayarak bana döndü. Ayaktayken de yeterince iri görünüyordu ama bana bu kadar yaklaştığında daha iriymiş gibi göründü. Spor salonlarındaki o kaslı, kel adamlar gibi değildi. Boyu bir doksanın üzerinde olmalıydı ve sanırım kilosu da doksandan fazlaydı. Onu tarif etmek gerekirse ölümcül bir zarafetinin olduğunu söyleyebilirdim. Geniş omuzları, güçlü kolları ve uzun bacaklarıyla bu inkâr edemeyeceğim bir gerçekti.

Bu gece beyaz bir gömlek giyip kollarını da dirseklerine kadar sıvamıştı. Sanırım bu haline düşmediğimi söylesem kimse bana inanmazdı. Beyaz gömleğin yakışmadığı bir erkek var mıydı bilmiyordum ama bu görüntüden sonra emin olduğum tek bir şey vardı; adam resmen beyaz gömlek giymek için yaratılmıştı. Altında siyah kumaş pantolonu ve siyah İtalyan ayakkabıları vardı. Çok şık görünüyordu ama dağınık saçları ve yüzündeki o gülüşle daha rahat, serseri bir hali vardı.

Onu süzdüğümü fark etmiş gibi kaşlarından birini kaldırdığında kızardım. Kahretsin ki bunu iliklerime kadar da hissettim. Size Gülden'in bazen utangaç olabileceğinden bahsetmiştim, değil mi? Sanırım lanet bir kâğıt kadar beyaz olduğumu ve utandığımda tenimin alev almış gibi yandığını da eklemeliydim.

Tebrikler Kazanova, beni utandırmayı başardın.

Yine de hiçbir şey olmamış gibi kollarımı göğsümde bağladım ve yeniden, "O benim," dedim. Bardağı kafasına dikip tezgâha bıraktı. Dudakları alay dolu bir gülüşle kıvrılırken, "Artık değil," dedi. Daha sonra barmene dönerek içkisini yenilemesini istedi.

"İki tane olsun!" diye atıldım ve barmen sanki onaya ihtiyacım varmış gibi Alparslan'a döndüğünde öfkeyle biraz daha kızardığımı hissettim. Gece bitmeden bir domates kadar kırmızı olacağımı düşünerek, "İki!" diye tısladım. Ardından kızgın bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. "Bana karışamazsın, istediğim kadar içerim!"

"Sana karışmak gibi bir şey yapmadım."

"İçkimi benden çaldın!"

"Bu gece yeterince içmiş gibi görünüyorsun zaten."

"O yüzden mi hâlâ her şeyi hatırlıyorum?"

Gülerek bedenini iyice bana doğru çevirdi. "Demek Pollyanna'nın da bir şeyleri unutmaya ihtiyacı var, ha?"

Beni bir Pollyanna gibi görüyordu. Aslında haksız da sayılmazdı çünkü ben gerçekten de lanet Pollyannalardandım. Hatta Pollyanna'dan daha

Pollyanna olabilirdim. Ama bunu kabul ettiğimi ona söylemeyecektim. "Ben Pollyanna değilim," diye mırıldandım. Tam o sırada içkilerimiz önümüze bırakıldı ve bardağımı başıma diktiğim an yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, bu da ne? Resmen alev aldım!"

Boğazımı yakan tattan kurtulmak isteyerek etrafa bakındığımda biraz ilerideki limon tabağını gördüm ve uzanıp dilimlerden birini alarak emdim. Barmen çocuk bana *bunu sen istedin* bakışlarıyla karşılık verirken Alparslan daha çok dalga geçer gibiydi. Bana nispet yaparcasına içkisini yudumlarken, "Küçük yudumlar al," dedi. "Küçük..."

Emdiğim limon dilimini bırakarak yeniden bardağımı aldım. Söylediğini yaptığımda tadının biraz daha katlanılır olduğunu anladım ama hâlâ bana uygun değildi. Benim için fazla sert ve keskindi, tıpkı karşımdaki adam gibi.

"Neden buradasın?" diye sorduğumda, "Burası bir bar," dedi. "İnsanlar buraya neden geliyorsa ben de o yüzden geldim."

"Deli gibi içmek ve sarhoş olmak için mi?"

"Ya sen? Deli gibi içmek ve sarhoş olmak için mi geldin?"

"Evet," diye mırıldanırken güldüm. Buraya tam da bunun için gelmiştim ve yarım bıraktığım işi tamamlasam iyi olacaktı. Bakışlarımı ondan çekerek yeniden içki şişeleriyle dolu rafta gezdirmeye başladım. Bu kez *Jack Daniels** şişesinin iki sıra altındaki uzun, ince şişeyi gösterdim. Epey eski bir şeye benziyordu ve eskiler her zaman güzel olurdu.

Uraz gösterdiğim şişeyi fark ettiğinde bir ıslık çaldı. Bardakları kuruladığı havluyu omzuna attı ve bana doğru eğildi. "O şişeyi bir kadeh için-"

"Aç."

Alparslan'ın kibar sayılmayacak emriyle barmen bana, en yakın arkadaşımda sıkça gördüğüm *seni şanslı sürtük* bakışları attı. Açıkçası Alparslan'ın yaptığı hareket karşısında şaşırmıştım. Normalde bu tavrına sinirlenebilirdim bile ama ona yakışıyordu. Bulunduğu ortama hükmetmek ve kararlar vermek tam da ondan bekleyeceğim hareketti. Ona doğru döndüğümde beni izlediğini görerek, "Buna gerek yoktu," dedim. Muhtemelen benim bir ya da iki maaşım kadar olan bir şişeyi satın alması karşısında istemesem de etkilenmiştim. Para ve güç hiçbir zaman ilgimi çeken bir ikili olmamıştı ama karşımdaki adam söz konusu olduğunda bunu hâlâ savunabilir miydim emin değildim.

Sözlerimi umursamadı, hatta bana göz kırparak karşılık verdi. "Düzgün bir viski içmek istiyorsan doğru şişeyi seçtin."

* Bir Tennessee viskisi markasıdır.

Açıkçası içkiler hakkında bilgi sahibi değildim. Alkol kullanırdım ama genelde kokteyl ve şarap tercih ederdim, hafif ve tatlı aromalar tam benlikti. Yine de o böyle söyleyince o şişeyi merak ettim. Bardağımdaki içkinin kalanını iki yudumda bitirdim ve yüzümün önüne düşen kızıl saçlarımı tek omzumun üzerinde topladım. Bunu yaptığım an bakışları rengini ateşten çalan saçlarıma takıldı. Yüzündeki ifade bir an için sertleşti. Gözlerindeki bakışlar karardığında istemeden *yanlış bir şey mi yaptım* diye düşünerek gerildim. Ardından kendime kızdım.

Alparslan Gündoğdu sadece patronumun abisiydi. Onu sadece birkaç kez görmüştüm. Belki birkaç kez de konuşmuştuk. Bunların da kısa cümleler olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım. Onu tanımıyordum, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ve onunla bir şişeyi paylaşıp, karşılıklı içecek kadar aptaldım. Gecem birdenbire amacından sapmış gibiydi. İstediğim en son şey şu sarhoş halimle saçmalamak, yaptıklarımın bir şekilde patronlarımın kulağına gitmesiydi.

Üstüme çekidüzen vererek çantama uzandım. İçinden cüzdanımı çıkardığım sırada bana doğru eğildiğini fark ettim. Eğilmekle kalmadı, uzandı ve bileğimi tutarak beni durdurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda en az, biraz önceki kadar öfkeli görünüyordu.

"Sanırım geceyi burada bıraksam iyi olacak, hesabımı kapatacağım."

"Buna gerek yok," diyerek kaşlarını çattı ve duraksadı. Sanki kendini frenlemeye çalışır gibi bir hali vardı. "Deli gibi içmeye ve sarhoş olmaya ne oldu?"

"Ah, bunu hâlâ yapmak istiyorum." Bakışlarım yakışıklı suratının önüne düşen bir tutam saça takıldığında parmaklarımı alnına uzatmamak için eteğimi düzelttim. "Ama bunu seninle yapmak istediğimden emin değilim."

Barmenin konuşmalarımızı dinlediğini fark ettiğimde gözlerimi devirmek istedim. Tüm gece ona kendimi zorla dinlettirdikten ve eski sevgilim hakkında mızıldandıktan sonra yanımdaki bu adamın kim olduğunu merak ettiğinden emindim.

"Neden? Bir sakıncası mı var?"

"Sen... Sen benim patronumun abisisin ve biz... arkadaş değiliz."

Dudakları alay dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o yakıcı bakışlarını üzerimde gezinerek, "Evet," dedi. Boğuk sesi müziğin ardından kulaklarıma ulaşarak beni titretti. "*Kesinlikle* arkadaş değiliz."

Benimle ilgileniyor olamazdı, değil mi?

Barmen sanki sesli düşünmüşüm gibi kafasını sallayarak sırıttığında yutkundum. Hâlâ tehlikeli bir şekilde yakınımdaydı. Üzerindeki parfümün ve parfümüne karışan teninin kokusunu belli belirsiz içki kokusuyla birlikte

alabiliyordum. Nefesi yüzüme vuruyor, o gözlerini üzerimden bir an olsun çekmeyerek benden bir yanıt bekliyordu.

Neden söyledim bilmiyordum ama sözler bir anda dudaklarımdan çıktı. "Sevgilimden yeni ayrıldım."

Kaşlarını yukarı kaldırarak güldü ve bana doğru biraz daha eğilerek, "Sorun değil," diye fısıldadı. *"Sorun değil..."*

Bakışlarının dudaklarıma düştüğünü gördüğümde yutkundum ve o an öyle bir andı ki yemin ederim aklımdaki tek şey beni öpmesiydi. Kim olduğu ya da ne yaptığımız hiç sorun değildi. Ona kapılmak öyle kolaydı ki beni dehşete düşürmeliydi ama bunun yerine tırnaklarımı eteğimin kumaşına sürterek derin bir nefes aldım. Bakışlarımda ne gördü bilmiyordum fakat uzanıp yüzümün önündeki bir tutam saçı kulağımın ardına itti. "Benimle gel," diye fısıldadı. Bakışları ve ses tonu gecenin geri kalanı için apaçık bir imaydı. Puslu zihnime rağmen bunu anlamıştım ve karşı koymam, en azından başımı iki yana sallayarak onu reddetmem lazımdı.

Bunun yerine, "Benim evim olmaz," diye mırıldandım. Yatağımdaki o görüntüyü unutup oraya yeniden dönme fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Zaten onları evimden kovduktan sonra yaptığım ilk şey de eşyalarımı toplamak ve bir otele gitmek olmuştu. Yeni bir ev bulana kadar orada kalacaktım.

Hâlâ bizi dinleyen barmene dönerek, "Şişeyi ver," dedi. Ardından kartını bırakarak, "Patronuna selam söyle," diye ekledi. Barmen sanki ismini ve kim olduğunu biliyormuş gibi karta bakarak kafasını salladığında Alparslan bana doğru uzandı. Elimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. Adımlarımı ona uydurarak peşinden giderken içimden *sürtük* diye fısıldayıp kendimi azarladım.

Tamam, eski sevgilime âşık değildim belki ama onunla iki yılımı geçirdikten ve onun beni aldattığını öğrenmemden sonra biraz kafayı dağıtmak için içmeye gelmekte haklıydım. Peki onunla geçirdiğim zamanı ve bir zamanlar ona duyduğum sevgiyi göz ardı ederek bir başka adamın peşinden gitmekte haklı mıydım?

Artık bir ilişkim yoktu. Onun aksine ben her zaman sadık olandım ve şimdi... bunu neden yapmayacaktım ki?

Kalabalığı yararak ilerlerken girişten ceketimi aldım ve on santimlik topuklularımın üzerinde düşmemek için dua ederek Alparslan'ın beni çekiştirmesine izin verdim. Mart akşamının serin yeli üzerimdeki dantelin boşluklarından sızarak tenime çarptığında titredim. Bunu hissetmiş gibi omzunun üstünden bana bir bakış attı ve valenin arabayı getirmesini beklerken beni göğsüne doğru çekti. Göğsünü sırtıma yaslaması ve kollarını omuzlarımın üzerinden bana sarması sanırım beklediğim en son şeydi. Onun gibi bir

adam için fazla samimi bir hareketti ama başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, yaptığı bu hareketin samimiyetten uzak olduğunu anladım.

Sevgi ya da şefkat dolu bir hareketten ziyade apaçık bir sahiplenmeyi ifade ediyordu. Ve o an merak ettim, acaba hiç sevgiyle sarıp sarmaladığı bir kadın olmuş muydu? Gücünü göstermek istercesine sahiplendiği biri değil, zamanında aşkını ve kalbini verdiği bir kadın.

Gözlerinde hiçbir cevap yoktu. Mavinin ve yeşilin iç içe geçtiği bakışları gerçekten biraz korkutucuydu ve sanki içleri kimseye vermeyeceği yüzlerce, hatta binlerce gizli sırla doluydu. Belki ona biraz daha baksam cevabımı alabilirdim ama hem onu çözemeyecek kadar sarhoştum hem de vale çoktan arabasını getirmişti. Beni ön koltuğa oturttuktan sonra satın aldığı şişeyi de kucağıma bıraktı ve sürücü koltuğuna yerleşip kemerini bağladı. Duraksayıp düşündüğüm her bir saniye vazgeçmeye daha yakın olacağımı biliyordum. Bu yüzden beklemeden kemerimi bağladım ve arabanın deri koltuklarına rahatça yayılarak iç çektim.

Sessizdi, hiç konuşmuyordu ve radyo da kapalıydı. Sadece yolun ve rüzgârın belli belirsiz sesini duyuyordum. Saatlerce kulaklarımda çınlayan o müzikten sonra bu sessizlik hiç olmadığı kadar iyi gelmişti. Gevşeyerek koltuğa biraz daha çöktüm. Ona doğru döndüğümde bakışlarını üzerimde yakaladım. Korsemin kalp yakası iyice aşağı inmişti ve eteğim de yukarı toplanmıştı ama üzerimi düzeltmek gibi bir harekette bulunmadım. Sadece düşündüğüm kadar kızarmadığımı umdum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Evime."

"Evine mi?"

Bana alay dolu bir gülüş attı. "Nereye gitmek istersin. Bir otel odasına mı?"

Bu fikrin benden çok onu kızdırdığını fark ettiğimde hiçbir şey söylemedim. Açıkçası daha önce bu tarz... kaçamak bir şey hiç yaşamamıştım. Demek istediğim ben daha çok hoşlantı, flört ve sevgili döneminden geçmiş bir insandım. Aslında lise yıllarındaki basit hoşlantıları saymazsak sadece tek bir sevgilim olmuştu. Eh, onunla da işlerin nasıl gittiğini tekrar söylememe gerek yoktu sanırım.

"Senin Erez'le yaşadığını zannediyordum."

"Ah, o sersemle mi?" Homurdanarak gülerken ben de gülümsediğimi fark ettim. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Onunla yeterince yaşadım," diye cevap verdi. Bakışlarını benden çekip yeniden yola diktiğinde daha fazla konuşmak istemediğini anladım. Böyle bir adamla seks yapmak için bardan çıkıp kucağımda bir içki şişesiyle onun evine gittiğimi düşününce kendime engel olamadan kıkırdadım. Yarın sabah olanları hatırladığımda dehşete düşeceğimden emindim. Ama şu an

Ninova

tüm bunları umursamamaya karar verdim. Onun yerine dikkatimi kucağımdaki şişeye vererek, "İçmek istiyorum," diye mızıldandım. Gözlüklerimi burnumun ucuna ittirip susuz kalmış gibi dudaklarımı yaladım.

"Birazdan," diye cevap verdi. Ardından bana kısa bir bakış atarak gaza biraz daha yüklendi. Akşamın karanlığında nereye gittiğimizi seçemiyordum ama umursamadan birkaç kırmızı ışıkta geçtiğinin farkındaydım. "Senin yüzünden bizi çevirecekler," diye mırıldandım.

Sanki yaptığı hız önemsizmiş gibi, "Çok alkol almadım," dedi. Çevirmelerden korkmadığı da belliydi. O bunu sorun etmiyorsa ben de etmezdim. Önümüzdeki birkaç dakika ben ilgimi tamamen kucağımdaki şişenin üstündeki küçük yazılara verip onları okumaya çalışırken, o da arabayı bir sitenin girişine soktu. Başımı kaldırıp baktığımda müstakil evlerin sıra sıra dizildiğini gördüm. Güvenlikten geçti ve üçüncü evin önünde durarak bahçeye girdi. Kapılar ardımızdan yeniden kapanırken beğeniyle iç geçirdim. Güzel ancak daha ilk görüşte fark edilecek kadar soğuk bir evdi ve buna hiç şaşırmamıştım. Sanki aksini beklemek bir hata gibiydi.

"İnmeyecek misin?"

"İndirmeyecek misin?"

Tek kaşını kaldırarak güldü ve arabadan indikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Tüm tenim beklenti içinde karıncalanırken kemerimi çözdüm ve aynı anda kapımı açtı. Eğilip beni bacaklarımın altından kavrayarak kucağına aldı. Başımı çarpmamak için eğilerek ona sokuldum. Kucağımdaki şişeyi sıkıca kavradım ve o kapıyı açarak içeri geçtiğinde ürperdim. Oyalanmadan içeri doğru yürüdü. Salona geçip ışıkları yaktı ve ardından beni iki kişilik deri bir koltuğa bıraktı.

Avuç içlerimi koltuğa yaslayarak etrafımı incelerken üzerime doğru eğildiğini fark ettim. Derin bir nefes aldığımda bana tepeden ukala bir gülüş attı. Ardından şişeyi kucağımdan aldı. Vitrine doğru yürüyüp iki bardak çıkardı ve şişeyi açarak bardaklarımızı doldurdu. Karşıma oturacağını sanıyordum, bunun yerine şişeyi önümdeki cam sehpaya bıraktı ve yanıma oturdu. İçkimi elime verdiğinde parmaklarıma değen parmaklarıyla titredim ama temas eden tek yer parmaklarımız değildi. Güçlü bacakları benimkilere yaslanmıştı. Teninden yayılan sıcağı hissedebiliyor, hatta nefesinin benimkine karışacak kadar yakın olduğumuzu fark edebiliyordum.

Tıpkı barda olduğu gibi, "Küçük yudumlar al," dedi. Dediğini yaparak onu taklit ettiğimde gözlerimin sulandığını hissettim. Bardaki o içkiyi ağır bulmuştum ancak bu şişe ondan da beterdi. Yine de hoş bir tadı vardı ve birkaç yudumun ardından alıştığımı hissettim. Gözlerini bana diktiğinde bir cevap duymayı beklediği belliydi. Dürüst olarak, "İçkiden pek anlamam,"

dedim. "Aslında benim genel olarak bu tarz şeylerle pek ilgim yoktur. İçkiler ya da... yemekler. Mutfak ve ben pek anlaşamıyoruz."

Sözlerimle birlikte gerildiğinde ve çenesi kasıldığında onu yine kızdırdığımı anladım fakat cümlelerimdeki yanlışı bir türlü çözemedim. Neden böyle tepki verdiğini anlamıyordum ve anlamama da izin vermedi. Bardağını önündeki sehpaya bırakıp bir anda kolumu yakalayarak beni kucağına çekti. Hamlesi öyle beklenmedikti ki elimdeki bardağın bir kısmı üstüme döküldü.

Boynumdan göğüslerime dek akan soğuk damlaları hissettiğimde titredim ama beni asıl titreten elleriydi. En az kendisi kadar büyük olan ellerine kibar diyemezdim. Avuçlarını kalçalarıma yasladı. Bacaklarımı iki yana ayırarak üstünde otururken eteğim iç çamaşırıma dek açılmıştı. Beni ağır ağır süzdüğünde bakışları göğüslerimde saplanıp kaldı. Eğildiğinde ne yapacağını anlayarak derin bir nefes aldım ve o an dudaklarını boynuma yasladı.

Bir sevgilinin dokunuşları yoktu. Dudaklarını tenimde gezdirirken diliyle üstüme saçılan damlaların üstünden geçiyor, başını yavaşça aşağıya doğru götürüyordu. Hayatımda bundan daha erotik çok az şey gördüğüme yemin edebilirdim. Ansızın bastıran bir yaz yağmuruydu sanki. Hissettiklerim öyle farklı ve öyle yoğundu ki elimde olmadan inledim. Ve deli gibi korktum. Henüz kıyafetlerimiz üstümüzdeyken böyle hissediyorsam bana dokunduğunda kül olurdum.

Ellerimi dizlerine yaslamaktan vazgeçerek kollarımı omuzlarına ve parmaklarımı da saçlarına doladım. Beni daha sıkı kavrayıp aheste tavırlarla arkaya doğru yaslamaya, damlaları yalamaya ve emmeye devam etti. Nefesleri göğüslerime çarparak tenimdeki ateşin yükselmesine sebep olurken nefes nefese kaldım. Bir anda üstümdeki korseyi aşağı çekerek göğüslerimi açığa çıkardığında şok ve hazla saçlarına asıldım.

Tanrım...

Bu kadar hızlı gideceğini kesinlikle düşünmemiştim ama dili göğüslerimin arasındaki o vadide kayıp birkaç serin damlayı yakaladığında itiraz edemedim. Sonunda tenimdeki her damlayı yalamış gibi geri çekildi ve avuçlarını göğüslerime sararak onları sıkıca kavradı. Uzun boylu bir kadın sayılırdım ama sırık gibi biri değildim, şekilli ve kıvrımlıydım. Yiyip yiyip kilo almayan o tiplerden değil, yiyen ancak koşarak onları eritenlerdendim. Ama buna rağmen iri göğüslerim, ince bir belim olmasına karşın geniş kalçalarım vardı. Onları her zaman beğendiğimi söyleyemezdim ama bu adamın dokunuşlarının altında kıvranırken bundan ilk kez şikâyet etmedim.

"Fazla hızlısın," diye fısıldadığımda göğüs uçlarımı baş ve işaretparmakları arasında sıkıştırarak, "Ne bekliyordun?" diye soludu. Gözleri şimdi bir derya gibi görünüyordu. "Aşk fısıltıları mı? Romantik laflar mı?"

Sözleri cesaretimi kırmalı ve beni belki bir tokat yemiş gibi irkiltmeliydi fakat korkmak yerine gülerek, "Neden olmasın?" diye fısıldadım. Yine de bunları ondan duyamayacağımı çoktan anlamıştım.

Göğüslerimi birbirine yaklaştırarak onları bir oyun hamuru gibi şekillendirirken, "Bunları yeterince duymadın mı?" dedi. "Sevgilin sana hiç güzel söz söylemedi mi?"

"Eski sevgilim."

"Çok da sikimdeydi," diye fısıldadı ve göğüslerime yoğun bir bakış atarak onlardan birini ağzına aldı. Elleri sıcaksa, ağzının içi bir cehennemdi. Dudaklarını bana değdirdiği an inleyerek saçlarına tutundum. Hareketim onu kısa bir an gülümsetti. Ardından dilini sertleşen göğüs ucumun etrafında gezdirdi ve onu derince emdiğinde titredim. Bacaklarımın arasının bir nabız gibi attığını ve ıslandığını hissedebiliyor, bir arsız gibi çok daha fazlasını arzuluyordum.

Geri çekilerek göğsümü yumuşak bir sesle ağzından bıraktı ve ardından, "Hiç becerilmiş miydin?" diye sordu. Uzanarak diğer göğsümü de emmeye başladığında beklenmedik kelimeleri karşısında kızardım. "Ben... Ben bakire değilim."

"Sorduğum o değildi." Göğüslerimi avuçlayarak sıktı ve bana kirpiklerinin altından ahlaksız bir bakış attı. "Sana daha önce hiç becerildin mi diye sordum. Yumuşak bir sevişme değil. Katıksız, vahşi bir seks."

Cümlelerindeki vaat karşısında kıvrandığımda kalçalarımı kavrayarak beni altımdaki sertliğe doğru çekti. Cevap vermeden önce pantolonunun fermuarı iç çamaşırıma sürtünüp orada tatlı bir baskı yarattığında inledim. "Hayır," diye fısıldarken nefes nefeseydim. "Ben..."

Islaklığıyla parlayan göğsüme ansızın bir fiske atarak, "Sen ne?" dediğinde sıçradım ve alçak sesli çığlık attım. Artık puslu bakan yeşil gözlerimi onunkilere dikerek, "Becerilmedim!" diye resmen haykırdım. Ne zaman raydan çıktığımı soracak olsanız, size tam da bu anı hatırlatırdım.

Parmakları göğsümü kızartarak orada izler bıraktığında, eğilip yaptığını telafi etmek istermiş gibi göğüs ucumu yaladı ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. *"O halde seni ben becereceğim..."*

Fısıltılı sözleriyle bir an için nefes alamadım. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama beklediğim kesinlikle bu değildi ve açık söylemek gerekirse, Alparslan Gündoğdu'nun bu haline *bayılmıştım.*

Dudaklarını diğer göğsüme götürerek onunla da eşit derecede ilgilenmeye ve bu sırada ellerinden birini kalçalarımda, diğerini ise sırtımda gezdirmeye başladı. Parmaklarını omurgam boyunca sürterek aşağı indirdiğinde titreyip ona doğru sokuldum. Kollarımdan birini boynuna dolarken uzanarak diğer elimi de güçlü göğsünde gezdirmeye başladım. Parmaklarım

gömleğinin düğmelerinin arasından kendine sızacak yer buldu. Düğmeleri açmakla uğraşmak yerine onları çekiştirdiğimde, düğmeler minik mermiler gibi etrafa saçılarak koptu. Homurdanarak göğüs ucumu ısırdı, ardından dilini etrafına dolayarak emdi. Elimi hiç beklemeden geniş göğsünde gezdirmeye başladım. Seyrek kıllarla kaplı teni sıcacıktı ve onu görmem lazımdı.

"Şartları eşitleyelim," diye fısıldadığımda kalçalarımı kavrayarak ayağa kalktı ve dudaklarıyla kulakmememi çekiştirerek, "Burada değil," diye mırıldandı. Ona duyduğum arzu uzun zamandır hissetmediğim türdendi ve tamamen akılalmazdı. Bu yüzden itiraz etmek yerine bir sarmaşık gibi ona dolandım. Birkaç saniye sonra yatak odasına girdiğimizde beni sanki bir eşyaymışım gibi yatağına fırlattı. Yatağın üstünde birkaç kez sekerek durdum. Avuçlarımı serin örtülere yaslayıp başımı kaldırdığım an beni süzdüğünü fark ettim.

Yakışıklı yüzü beni seyrederek gömleğini çıkarırken kasılmıştı ve bana sanki tabaktaki son kurabiyeymişim gibi bakıyordu. Gözlerinde gizli bir uyarı vardı ancak içimden bir ses kaçmak için çok geç kaldığımı söylüyordu.

O, gömleğini çıkararak bir kenara fırlattığında ben de üzerimdeki dantel parçasından kurtuldum. Kemerini çözmeye başladığında ise kalçalarımı kaldırarak eteğimi üzerimden sıyırdım. Siyah dantel bir külot ve kırmızı topuklu ayakkabılarımla kaldım. Eğilerek ayakkabılarımı çıkarmak istediğimde, "Hayır!" dedi. Anlık bir duraksamayla kafamı kaldırdığımda uzanarak çenemi kavradı. Yüzümü kendisininkine doğru kaldırırken, "Ayakkabılar kalacak," diye mırıldandı. Boğuk ses tonunda beni cezbeden ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığın mümkünmüş gibi biraz daha artmasına neden olan otoriter bir tını vardı.

Ona karşı koymayacağımı gözlerimde görmüş gibi, "Güzel," diye fısıldadı. Ardından dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Hamlesi öyle aniydi ki düşmemek için avuçlarımdan birini göğsüne, diğerini de yatağın serin çarşaflarına yaslamak zorunda kaldım. Daha önce öpüşmüştüm ama onun karşısında ilk kez öpüşen bir bakireden farksızdım. Yine de ona ayak uydurmak için elimden geleni yaptım. Dudaklarımı araladığımda dili hiç beklemeden dudaklarımın üzerinden geçti, ardından benimkine dolandı ve parmakları saçlarımı yumruğunun içinde sıkarken inledim. Başını yana eğerek öpüşünü derinleştirdi. Altdudağımı dudaklarının arasında ezdi ve benden bir inleme döküldüğünde beni yatağa iterek geri çekildi.

Bir kez daha sırtüstü devrildiğimde nefes nefeseydim. Kızıl saçlarım başımın etrafına bir hale gibi yayılmıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, ellerini bir an önce üzerimde hissetmek için can atıyordum. Pantolonunu ve ayakkabılarını da çıkararak dizini yatağa yasladı ve beni tepeden tırnağa süzerken bir kurt gibi sırıttı. Yüzündeki gülüşü tarif etmem gerekirse, bunun son derece

ilkel bir gülüş olduğunu söylerdim. Avını pençelerinin arasına kıstıran bir yırtıcı gibi görünüyordu ve şey, *ben o yırtıcının inine gönüllü girmiştim.*

Yutkunarak başımı kaldırdığımda üzerime doğru eğildi. Bedenini benimkine yasladığında, yumuşak kıvrımlarımın onun vücuduyla bütünleştiğini ve birbirini bir yapboz gibi tamamladığını fark ettim. Hoşnut bir iniltiyle bedenimi onunkine doğru sürttüğümde beni ağırlığı altında ezerek yakınlığımızı biraz daha artırdı.

Kolunu kaldırdı. Parmağını boynumdan omzuma, oradan da göğüslerime ve karnıma doğru sürterek indirirken, "Becermek için ne de güzel bir kadın," diye fısıldadı.

Sesindeki o ahlaksız, cüretkâr tını inlememe neden oldu. Gözlerini bedenimden çekerek benimkilere dikti. "Seni parçalamak istiyorum... ve bunu yapacağım."

Bir şey dememe izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Ona sarınmak isteyen kollarımı kavradı ve bileklerimi tek eliyle tutarak başımın üzerinde sabitledi. Dilini benimkine kattığında dudaklarımı kimi zaman emerek, kimi zamansa çekiştirerek öperken bir eli yeniden bedenimde gezinmeye ve geçtiği yerleri alev alev yakmaya başladı. Göğüslerimi sertçe sıkarak kavradı. Meme uçlarımı çekiştirdi ve parmakları karnımın, göbek deliğimin etrafında daireler çizdi. Daha sonra duraksamadan iç çamaşırımın üzerine kapanarak beni avuçladı. İnleyerek altında kıvrandığımda dudaklarından bir küfür döküldü. Tıslayarak benden ayrıldı ve bakışlarını aşağı indirerek beni kıpkırmızı yaptı.

"Sadece birkaç dokunuşla mı bu kadar azdın? Şimdiden..." Parmaklarını bu sefer yana sıyırdığı külotumun içine sokarak çıplak tenimi kavradı. "Şimdiden sırılsıklamsın."

Parmaklarından ikisi daireler çizerek hassas tenimin üzerinde gezindi. Islaklığımı yayarken inleyerek, "Evet," diye fısıldadım. Ona dokunmak, onu üstüme çekmek için ellerimi teninde gezdirmek istiyordum ama hâlâ onun kıskacındaydım.

"Demek evet," diyerek fısıldadı ve hafif bir gülümsemeyle eğilip meme ucumu ağzına aldı. Dudakları bu kez daha sert, daha talepkârdı ve elleri de ondan farksız sayılmazdı. İki parmağını içime iterek dişlerini tenime kapadığında inledim. Altında kıvranarak kendimi eline doğru bastırdım. Beklemeden üçüncü bir parmağı daha içime soktuğunda hazla sarsıldım. İnleyerek adını fısıldarken parmaklarını sertçe içime sokup çıkarmaya ve dediği gibi beni becermeye başladı. Öyle ıslanmıştım ve artık damarlarımda gezinen zevk kıvılcımları öyle fazlaydı ki derin bir inlemeyle parmaklarına aktım. Sırtım bir yay gibi gerildi. Şakaklarımdan boynuma akan bir damla teri hissederek nefes nefese kaldım.

Gözlerim yorgunca kapandığında dudaklarını göğsümden çekti. "Ah, işimiz daha bitmedi güzelim."

Beni süzerken eserinden memnun olduğu gözlerindeki o ateşten ve kasılan çehresinden belliydi. Oyalanmadan iç çamaşırını aşağı indirdi ve içimden çıkardığı ıslak parmaklarını aletinin etrafına dolayarak inledi. Nihayet serbest kaldığımda dirseklerimin üzerinde doğrularak onu izledim ve *big dick energy* dedikleri şeyin gerçek olduğunu görerek titrek bir iç çektim. Sesimi duyduğunda gülümseyip bacaklarımı ikiye ayırarak külotumu bir köşeye çekti. Aletini kadınlığıma birkaç kez çarptı ve kendini duraksamadan içime itti.

İnleyerek arkama yaslandım. Başımı yumuşak yastığa bıraktığımda tırnaklarımı çarşaflara saplarken içimdeki büyüklüğüne alışmak ister gibi sızlandım. Dar kaslarım gevşeyerek biraz rahatladığında hareket etti. Sonuna kadar içime girdiğinde dudaklarının arasından boğuk bir hırıltı koptu. "Siktir," diye tısladı. Ardından yanan bakışlarını benimkilere dikerek hareket etmeye başladı. Darbeleri karşısında peş peşe inlerken becermek ve sevişmek arasındaki o farkı anladım. Sanki bir ihtiyaçmış gibi içimde gidip gelirken sertti. Sesimi duymaktan hoşlanıyor gibi gülümsüyor ve ardından acımasızca içime dalıyordu.

Tek yaptığım yatağa sıkı sıkı tutunmak ve adını inlemekti. Sanki onun isminden başka her şey zihnimden silinmiş gibi hissediyordum. Bacağımı omzuna doğru çekmişti ve dizlerinin üzerindeydi. Bu açıdan daha derinlerime giriyor, bana tüm kontrolün onda olduğunu gösteren ezici, karanlık bakışlar atıyordu. Alparslan Gündoğdu hakkındaki tüm tahminlerimde haklıydım. Tehlikeliydi.

Tehlikeli ama nefis bir şeydi.

Üzerime doğru eğilerek ellerinden birini boynuma yaslayıp hafif bir baskıyla sıktığında, kendimden geçmek üzereydim. İkinci bir orgazma öyle yaklaşmıştım ve öyle gerilmiştim ki ondan alabileceğim her şeyi almak için hevesle karşılık veriyor, onun her darbesine ayak uydurarak kalçalarımı onunkilere çarpıyordum. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda nefes nefese, "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, lütfen..."

"Lütfen *ne*?"

İçime sertçe çarptığında cevabım dudaklarımın arasından çıkan bir iniltide boğuldu. Avuçlarımı göğüslerime kapayarak, meme uçlarımı çekiştirdiğimde içimden çıktı. İtiraz edercesine bacaklarımı birbirine bastırıp hayal kırıklığıyla yanan gözlerimi gözlerine diktiğimde, elini aletine götürerek birkaç kez sıvazladı. Bunu yapan ben olmak istediğimden uzandım ama bana izin vermeden atıldı ve beni bir anda yüzüstü çevirdi. Kalçalarımı kaldırarak aletini tenime çarptığında titredim. Başımı kollarıma yasladım ve

Ninova

hiç beklemeden içime girdi. Ellerinden biri kalçamı sertçe kavradı. Diğeri ise saçlarıma dolanıp onları avuçlarının arasında sıkarken, "Saçların," diye tısladı. *"Saçların..."*

Ancak cümlesini yarıda bırakarak, sanki tüm öfkesini ve hıncını kusmak ister gibi içime girip çıkmaya başladı. Dizlerimin titrediğini hissettiğim o an, az önce elimden alınan o mutlu sona çok yakındım. Yeniden, "Saçların," diye hırladı ve kalçama sert bir tokat atarak içime çarptığında kasılmaya, derin inlemelerle sarsılmaya başladım. Birkaç saniye boyunca hareket etmeye devam etti, ardından içimden çıkarak kızarttığı tenimin üstüne boşalırken dudaklarının arasından kesik hırıltılar koptu.

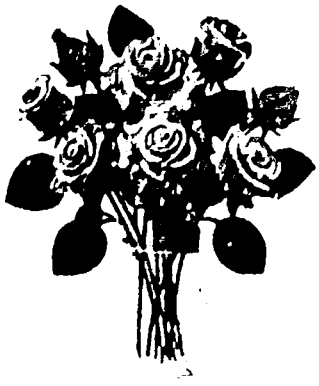
Tamamen tükenmiş bir şekilde kendimi yüzüstü yatağa bıraktım. Yastığı kollarımın arasına çekip yanağımı kollarımın üzerine yaslarken gözlerimi kapattım. Düzensiz nefeslerimin yavaşlaması için soluklanırken daha önce böyle bir şey yaşamadığımı düşünerek hazla ve korkuyla ürperdim. Ama hissettiğim korku birkaç saniye sonra sarhoşluk maskesinin ardında kayboldu. Dudaklarıma ince bir gülüşün yerleştiği sırada parmaklarının dokunuşlarını tenimde hissettim.

Omurgamın üzerinde boylu boyunca gezinirken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Gözlerimi açarak ona bakmak istesem de öyle yorgundum ki bunu yapamadım. Gülümsememi dudaklarımı dişleyerek gizlerken, "Enfes bir tenin var," diye devam etti. Benim aksime o kendini daha çabuk toparlamıştı ama sesinde hâlâ o boğuk, arzu dolu tını gizliydi. "Teninde izlerimi görmeye bayıldım. Ama saçların..."

Duraksayarak sustuğunda ne söyleyeceğini merak ederek bekledim. Uzanarak saçlarımı kavradı ve onları sırtımdan çekerek omzumun üstüne atarken sıcak nefesini ensemde hissettim. Dudaklarını enseme yaslayıp birkaç saniye soluklanarak burnunu tenime değdirdiğinde titredim.

Bu kez arzudan sıyrılan boğuk sesindeki öfke kıvılcımlarıyla, "Saçların," dedi. "Vücudunu ne kadar sevdiysem, onlardan da o kadar nefret ettim..."

Düzenleme
Ny.ozlem

2. Bölüm: Yeşil Yakışmış

Darmadağınık yatan biriydim.

Gece kaç kez döndüğümü sayamaz, kimi sabah kendimi türlü pozisyonlarda uyanmış bulurdum ve genellikle soğuktan titrerdim. Üzerimdeki örtüyü tekmeleyerek bir kenara ittiğim için kışın üşüyerek uyandığım zamanlar sayamayacağım kadar çoktu ama bu kez... İlk kez üşümüyordum. Aksine sıcaktı, *fazla sıcak.*

Ayılmaya başlayıp, uykunun koynundan sıyrılarak gözlerimi açarken fark ettiğim ilk şey buydu. Bedenim ateşler içinde yanıyormuş gibiydi ve üstümde bir ağırlık vardı. Bunun Mert'le bir ilgisi olmadığını biliyordum. Çünkü ona bir sarmaşık gibi dolanmamdan asla hoşlanmaz, bana arkasını dönerek yatardı ve...

Çıplak göğüslerimin üstünde bir el mi vardı?

Aceleyle göz kapaklarımı araladığımda loş ışığa rağmen onları birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. Gözlüğüm gözlerimde değildi, bu yüzden ilk baktığımda odayı net göremedim. Ama bu halimle gördüklerim bile kendi evimde ya da otel odamda olmadığımı bana anlatmaya yetti. Kaşlarımı çattım ve tam da o sırada, dün gecenin hatıraları bölük pörçük bir film şeridi gibi gözlerimin önüne geldi.

"Siktir."

Bir: Sevgilimden ayrılmıştım.

İki: Bir otele yerleşmiş, süslü kıyafetler giyerek kendimi bir kulübe atmıştım.

Üç: Tüm bunlar yetmezmiş gibi oradan Alparslan Gündoğdu'yla ayrılarak onunla gerçekten yatmıştım.

Yutkunarak başımı çevirdiğimde içinde bulunduğumuz durumu daha net gördüm. Her ikimiz de çıplaktık. Onun yanında gerçekten minicik kalıyor olmalıydım çünkü çenesi başımın hemen üzerindeydi ve ben de rahatlıkla ona sokulmuş bir haldeydim. Sırtımı onun göğsüne yaslamıştım. O da kolunun birini başımın altından geçirmiş, diğerini de üstüme atarak göğüslerimi gevşekçe sarmıştı. Bacaklarım onun bacaklarının arasındaydı ve kalçalarım onun aletinin üzerindeydi. Fazla samimi ve fazla cüretkârdı. Mert bu tür şeylerden nefret ettiği için daha önce böyle bir yakınlığı hiç deneyimlememiştim. Bundan ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde irkildim.

Anladığım kadarıyla sabahın erken saatleriydi ve bir an önce kıyafetlerimi bularak otel odama dönmeliydim.

Alparslan'ın sıkı tutuşundan nasıl kurtulacağımı bilemeyerek birkaç saniye oyalandım. Daha sonra elimi göğüslerimdeki iri elin üstüne yaslayarak onu kaldırmaya çalıştım. Yeterince sessiz olursam bu işi halledebilir, ardından da otel odamda kendimi boğabilirdim. Kolunu biraz kaldırmayı denediğim an kıpırdanarak homurdandı. Kolları arasında taş gibi kesilerek gözlerimi yumdum ve yanağını saçlarımın üstüne yasladığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Beni daha sıkı sararak uykulu sesiyle, *"Chérie, cinq minutes de plus..."* dedi.

Sözlerinden Fransızca bir şeyler mırıldandığını duyduğum an yutkundum. Neler söylediğini deli gibi merak ederek birkaç saniye için hareketsizce bekledim. Pes ettiğimi anlamış gibi iç geçirdi ve aradan geçen birkaç dakikanın ardından o da sakinleşti. Nefesleri yeniden düzenli bir hal alınca bir kez daha daldığını anladım. Bu kez biraz daha yavaş bir şekilde ağır kolunu üstümden kaldırdım ve ağırlığımı tek dirseğimin üzerine vererek doğruldum. Saçlarımı kurtarmam biraz zor olsa da yatağın bir ucuna kadar ilerledim. Omzumun üzerinden onu kontrol edip, her şeyin yolunda olduğunu gördüğümde bakışlarımı odada gezdirerek kıyafetlerimi aradım.

Lanet gözlüğümün nerede olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden sadece korsemi ve eteğimi bulabildim. İç çamaşırsız dolaşmak fikrinden nefret etsem de külotumu arayarak vakit kaybetmek istemediğim için küfrederek ona veda etmek zorunda kaldım. Yatağın bir ucuna atılmış ayakkabılarımı alarak parmak uçlarımın üstünde odadan ayrıldım.

Başka bir zaman olsa bu evi incelemekten keyif alabilirdim ama şimdi hızlıca merdivenlerden indim. Salonda, koltuğun bir kenarında ceketime benzeyen bir parıltı gördüğümde oraya doğru yürüdüm. Sadece ceketim değil, çantam da oradaydı ve gözlüğüm! Gözlüğümü görmenin sevinciyle onları hemen taktım. Dünyam biraz daha aydınlandığında kanepenin önündeki cam sehpayı, sehpanın üstündeki kadehleri ve şişeyi gördüm. Aynı zamanda da kendi yansımamı...

Saçlarım düşündüğümden daha da dağınıktı ve eteğim sanki hatırladığımdan daha kısaydı. Üstümde *geceden kalmayım ve delice seviştim* yazan bir pankartla dolaşsam bu kadar göze batmazdım. Bu görüntüyü biraz olsun toparlayabilmek için ceketimi üzerime geçirdim ve sehpanın alt kısmındaki, bir derginin üzerine bırakılan tükenmezkalemi kaparak parmaklarımla taradığım saçlarıma geçirdim. Yaptığım en mükemmel topuz değildi ama

* Hayatım, beş dakika daha. (Fr.)

yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Aynı yerden bir de peçete alarak akan göz altlarımı sildim. Çeneme bulaşan silik ruj izinden kurtuldum ve ayakkabılarımı giyerek suç mahallini terk ettim.

Kendimi dışarı attığımda, bu yol ve buraya nasıl geldiğimizin görüntüleri belli belirsiz zihnimde canlandı. Aceleyle sitenin çıkışına doğru yürüdüm ve güvenliğin *gece neler olduğunu biliyorum* bakışları eşliğinde bir taksi rica ettim. Neyse ki bir sokak aşağıdaki taksi durağında boş araç vardı. Bu yüzden sadece iki dakika sonra kendimi taksinin güvenli kollarına atarak otelimin adresini verdim. Saat yedi on yediydi. Tek istediğim kendimi banyoya atarak bir güzel yıkanmak, biraz uyumak ve bir şeyler atıştırdıktan sonra panikleyerek en yakın arkadaşım Buse'yi görmekti.

Buse bir reklam şirketinde çalışıyordu. Yönetici asistanıydı ve patronuyla birlikte son dört gündür yurtdışındaydı. Olan bitenden henüz haberi yoktu ama yarın döndüğüne göre bu akşam onu arayabilir ve ona istediğim gibi dert yanabilirdim. Dün geceden sonra buna feci derece ihtiyacım vardı. Uzaktan da olsa bir kızlar gecesi hayatımı kurtarabilirdi. Sanırım bir haftalık iznim de bu kurtarıcılardan biriydi. Bu halimle işe gitmek ve Alparslan Gündoğdu ya da Erez'le karşılaşmak istediğim en son şeydi.

Taksi trafikte ilerlerken telefonumu çıkararak bildirimlerimi kontrol ettim. Sekiz cevapsız arama vardı. Annem iki, dedem bir kez aramıştı ve geri kalanı da Mert'tendi. Mesaj kutum da coşmuş bir durumdaydı. Galerinin sohbet grubunda beş mesaj vardı. Buse kollarında alışveriş poşetleriyle seksi birkaç *selfie* yollamıştı ve kalan on üçü ise yine Mert'e aitti. Ondan kolay kurtulamayacağımı düşünerek mesajlara girdim.

İlk birkaç tanesi özür mesajıydı. Birkaçı ilişkimizin zaten son zamanlarda sallantıda olduğundan yakınıyordu. Birkaçı benim de onu yeterince sevmediğimden bahsediyordu ve birkaç tanesi de suçluluk psikolojisiyle atılan, nasıl olduğumu soran mesajlardı. Ona yanıt vermediğimi gördüğünde belli aralıklarla yazıp durmuştu ve en son mesajında da *"KENDİNE BİR ŞEY YAPMADIN, DEĞİL Mİ GÜLDEN? LÜTFEN SAÇMALAMA!"* diyordu.

Bu... Bu ne cüretti? Aşağılık herifin kullandığı büyük harfleri sinirle süzerek homurdandım. Kendini ne zannediyordu? Onun ardından depresyona gireceğimi ve kendime zarar vereceğimi mi? Gerçekten bu kadar öneminin kaldığını mı düşünüyordu?

Ona tıpkı bana yazdığı gibi büyük harflerle karşılık verdim. *"BENDEN UZAK DUR, GERİ ZEKÂLI!"*

Mert sarışın, kıvırcık saçlı, mavi gözlü, yakışıklı bir züppenin tekiydi. Benden dört yaş büyüktü. Kadıköy'de bir butiği vardı ve kendince bir moda tasarımcısıydı. Dolabımdaki her absürt kıyafet de ona aitti. Sadece onun sevgilisi değil, aynı zamanda onun reklamını da yapan aptal bir vitrin

mankeniydim. Eve döndüğümde yapacağım ilk şey onun o berbat, renkli tasarımlarını dolabımdan kaldırmak ve onları bir konteynırın içine atmak olacaktı. Daha sonra banka hesabımda koca bir delik açmak uğruna alışverişe gidecek ve üstüme düzgün bir şeyler alarak o aptal Gülden'i tarihe gömecektim.

Aldığım bu kararla kendimi biraz daha iyi hissederek gülümsedim. Birkaç dakika sonra beş yıldızlı otelimin önünde durduğumuzda ücreti ödeyerek valenin benim için açtığı kapıdan indim. Lobideki esmer kıza şirin bir gülümsemeyle karşılık vererek asansöre bindim ve kendimi odama attım.

Ayağımdaki ayakkabıları, üstümdeki ceketi ve çantamı bir köşeye fırlatarak banyoya girdim. Küvet gözüme çok cazip görünüyordu ama öyle yorgun hissediyordum ki küveti doldurduğum takdirde orada uyuyacağımdan emindim. Bu yüzden suyu ayarlayarak duşun altına girdim ve dün gecenin izlerinden kurtuldum. Tenimdeki kızarıklar ve yer yer morluklar düşünüldüğünde bunda ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı ama elimden geleni yaptım. Kendimi şımartmak için henüz hiç giymediğim ipek pijama takımımı giydim. Saçlarımı kuruttum, hatta uğruna harcadığım çaba kollarımı mahvetse de üşenmeden düzgünce ördüm. Kendimi yumuşacık örtülerin ve uykunun kollarına bıraktığımda harika hissediyordum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. Yeniden gözlerimi aralamama neden olan şey belli belirsiz duyduğum seslerdi. Homurdanarak döndüm ve gözlerimi araladığımda camın önünde dikilen takım elbiseli adamı gördüm. Uyandığımı fark etmiş gibi bana döndü. Telefonu kapattıktan sonra yatağımın yanına yürüyerek karşımdaki berjere oturdu. Öyle rahat bir hali vardı ki sinirle homurdandım.

"Otelin sahibi olman sana odama istediğin zaman girebilme hakkını vermiyor, Serkan."

"Bence bana kızacağına teşekkür etmelisin çünkü Buse aradığında o sevimli kıçını kurtaran bendim."

"Buse sana nasıl katlanabiliyor ki?" diye söylenerek doğruldum.

"Orası da bize kalsın," diyerek göz kırptı ve güldü. Dalgalı siyah saçları ve koyu renk gözleriyle Serkan yakışıklı bir adamdı. Yaklaşık sekiz aydır Buse'yle beraberlerdi. Bir organizasyonda tanışmışlardı ve o günden sonra benim de çok sevdiğim bir dostum haline gelmişti. Aslına bakarsanız benim için Buse'den farksızdı, demek istediğim adam her türlü halimi görmüştü. Tüm rezilliklerimi ve aptallıklarımı biliyordu. Buse olmadığı zamanlarda bile onunla rahatlıkla konuşabiliyor, kimi zaman tıpkı bir kız arkadaşmış gibi dedikodu yapabiliyordum. Buse burada değilken evi -kendi evimiterk ettikten sonra ne yapacağımı bilemeyerek Serkan'ı aramıştım. O da bana süper lüks otelinde bir süit vermeyi seve seve kabul etmişti. Gizlilik

ve mahremiyet konusunda biraz sorunlarımız vardı tabii ama elden bir şey gelmezdi.

Üstümdeki örtüyü boğazıma kadar çekerek yumuşak yatağımın içine gömüldüm. Örtülerin hatta yastıkların bile hâlâ yerli yerinde olduğunu gördüğümde gerçekten de yorulduğumu ve ölü gibi yattığımı anladım. Gözlerimin önünde onun o iri bedeni ve güçlü kolları bir anda canlanıverdi. Sarhoş olabilirdim ama kesinlikle yeterince ayıktım çünkü her şey zihnimde fazlasıyla netti ve...

"Ne düşünüyorsun?"

"Efendim?"

"Kızardın," diyerek arkasına yaslandı. Yüzünde geniş bir sırıtma belirdiğinde yanaklarımın biraz daha ısındığını hissettim. Uzandım ve yanımdaki yastığı onun o yakışıklı suratına fırlattım. Elbette her zaman olduğu gibi hayat şimdi de benimle dalga geçti ve yastık onun o pahalı ayakkabılarının dibine düşüverdi.

Buna karşılık sadece gözlerini devirdi. Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Dün gece neredeydin? Resepsiyondakiler sabah taksiyle geldiğini söylediler."

"Ben... bir şeyler içmek istemiştim."

"Odanda kocaman bir bar var, Gülden."

"Yani şey, dans etmek demek istedim."

"Burada da bir kulüp var, hem de iki katlı bir kulüp," diyerek gözlerime baktığında pes ederek iç geçirdim. "Biraz yalnız kalmak istemiştim, ne var yani?"

"Bunun için sarhoş insanlarla dolu bir yere gitmeyi mi tercih ettin? Ya başına bir şey gelseydi, Gülden? Haber de vermeden gittin, ben seni odanda ağlıyor zannederken sen gece gezmelerinde miydin?"

"Hey! Başıma bir şey gelmedi tamam mı, ayrıca tek değildim! Sadece birkaç kadeh-"

"Tek değil miydin?"

Konuşmama izin vermeden araya girdiğinde duraksadım. "Ne?"

"Tek değildim dedin."

"Öyle bir şey demedim."

"Evet dedin," dedi üstüne basa basa.

"Demedim."

"Dedin."

"Demedim."

"Dedin."

"Demedim."

"Demedin."

"Dedim."

"Evet! İşte, *dedin*!"

Yanımdaki yastıklardan birini çekerek yüzüme bastırıp kocaman bir çığlık attım. Yastığı yüzümden çektiğimde biliyordum ki sinirden kıpkırmızıydım. "Seni pislik, bu yaptığına hile derler!"

"Hiçbir şey yapmadım!"

"Seni Buse'ye söyleyeceğim!"

"Kaç yaşındasın sen, beş mi?"

"Ya sen? Üç mü?"

Suratımı asarak oturduğumda bana bir annenin çocuğuna atacağı cinsten onaylamaz bir bakış attı ve kollarını göğsünde kavuşturarak *anlat* gibisinden baktığında yastığımı ona fırlattım. "Avukatım olmadan konuşmayı reddediyorum."

Bakışlarımdan ne kadar ciddi olduğumu görmüş olacak ki, "Pekâlâ, nasıl istersen," diyerek ayağa kalktı. "Yarın akşam Buse'nin karşısında kıvranmanı zevkle izleyeceğim."

Bugünkü kızlar gecesinin yarın akşam bir üçlü olacağını anladığımda somurtarak ortaparmağımı kaldırdım. Halime gülerek kapıya doğru yürürken, "Oda servisinden sana yiyecek bir şeyler getirmesini isteyeceğim," dedi. "Yerinde olsam kalkar ve o cadı saçlarımı tarardım."

Saçlarım çok düzgündü bir kere! Örtüyü sinirle tekmelerken arkasından bağırdım. "Portakal suyu da istiyorum!"

Üçlü kızlar gecesi fikri başta o kadar da kötü değildi, *ilk bir dakika falan.*

Bir dakikanın ardından ben sırtımı geniş yatağımın başlığına dayamıştım. Kucağımda bir kâse çilekle ve birkaç yerine çikolata damlamış pijamalarımla otururken, Buse ve Serkan bana lanet olası bir romantik filmin ortasındaymışım gibi hissettirmeye başlamıştı. Düzeltiyorum; iki buçuk saattir bitmeyen bir filmin ortasındaymışım gibi.

Arkadaşımın üstünde benim aksime şortlu, saten bir takım vardı. Kumral saçlarını sevimli bir topuzla tepesinde toplamıştı. Tabağımdan çaldığı çileği Serkan'ın elinde tuttuğu erimiş çikolata kâsesinin içine batırırken dudaklarını dişliyor, kirpiklerinin altından ona işveli bakışlar atıyordu. Serkan da sanki otuz yaşında bir adam değil de bir ergenmiş gibi Buse'nin her hareketini büyük bir dikkatle izliyor, ben olmasan onu bir anda yatağa devirecekmiş gibi bakıyordu.

Romantik filmin erotizmle dolu dakikalara evrildiğini fark ettiğim an gözlerimi devirdim ve sahte bir öksürükle dikkatlerini dağıttım. Serkan bir rüyadan uyanmış gibi irkilirken Buse yaramaz bir gülüşle geri çekildi ve elindeki çileği dişledi. "Neyden bahsediyorduk?"

"Siz ikiniz birbirinizle cilveleşmekten hiçbir şey görmediğiniz için henüz bir şeyden bahsetmiyorduk."

"Sevgilisinden ayrılan, kıskanç kadın tribi bu oluyor sanırım."

Serkan'a gözlüğümün ardından en ölümcül bakışımı yolladığım sırada Buse bal rengi gözlerini kısarak birden, "Şerefsiz!" diye tısladı. Şimdi Serkan'ın sevgilisi değil de benim en yakın arkadaşım olduğunu hatırlamış gibi bir hali vardı. "Hâlâ inanamıyorum! Aşağılık herif nasıl da saman altından su yürütmüş! Ama ben demiştim, o kızda bir iş var demiştim! Gözleri fildır fildırdı!"

"Sanırım patron-çalışan fetişi varmış," diyerek dudak büktüm. Suç elbette sadece o kadında değildi, suç aynı zamanda da Mert'teydi ve ne için aldatılmıştım? Yetmiş beş beden göğüsler, kırılacakmış gibi duran bir bel, Jennifer Lopez'inkiler gibi bir kalça ve çubuk gibi iki bacak için mi?

Buse hevesle yeni hakaretler mırıldanırken uzandım ve çerez tabağından birkaç fındık seçtim. Tam o sırada Serkan dünyanın en büyük tespitini yapıyormuş gibi, "Yeterince üzgün değilsin," dedi.

Buse de ilk kez bana endişeli bir bakış atarak, "Benim bildiğim Gülden'in ağlamaktan gözleri şişerdi," diye ekledi.

"Ben..."

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemeyerek sustum. Saatlerdir düşünüyordum ama gerçekten de üzgün değildim. İçimde buna dair en ufak bir kırıntı bile yoktu çünkü aslına bakarsanız bu ilişkinin çok daha önce bittiğinin farkına varmıştım.

Beraber sarılarak uyumayı, karşılıklı oturup bir tabak yemeği paylaşmayı ve bir film izlediğimizde aynı battaniyenin altına girmeyi bıraktığımızda bazı şeyler değişmişti. Onu eskisi kadar sevmediğimden yakınırken haklıydı. Son zamanlarda bu sevgi bir alışkanlık gibi hissettirmeye başlamıştı. Bu, tıpkı çok severek aldığınız yeni bir eşya gibiydi. İlk zamanlar ona bağlanır, gözünüz gibi bakardınız ve zamanla bu ilgi sıradanlaşırdı. O eşyayı koyduğunuz yerde bulmaya alışırdınız. Sanırım ben de iki yıl boyunca Mert'i sevmeye alışmıştım ve bittiği için üzgün değil, sadece öfkeliydim.

Konuşmaktan ya da sorunlardan kaçan biri hiç olmamıştım. Eğer durumu bana açsa ve cesaret edip bir süre ara vermek istediğini söylese biraz kırılır ama onu elbette ki anlardım. Bu yolu seçmek varken tüm olanlar benim kabahatimmiş gibi davranmasını ve beni, benim yatağımda aldatmasını kaldıramıyordum ki bence bu noktada sonuna kadar haklıydım.

İç geçirerek önümdeki şişeye uzandım ve bardağıma dökmek yerine başıma diktim. Serkan, "Yavaşla kızım," diyerek şişeyi elimden çekerken birkaç damla dudaklarımın kıyısından süzülerek çeneme damladı. Zaten kirlenen pijamamın koluyla çenemi sildim. Çileklerimden birini çikolataya batırırken ikisinin bakışlarını pürdikkat üzerimde gezdirdiğini görerek, "Üzgün değilim," dedim. "Bana attığı mesajlarda haklı olduğu tek bir yer vardı, o da ilişkimizin son zamanlarda farklılaştığıydı. Demek istediğim, bir şeyler artık eskisi gibi değildi. Bu olmasa bile onunla yakında ayrılırdım."

"Onu sevmiyorsun..." Buse gözlerime uzun uzun bakarak başını iki yana salladı. "Onu sevmiyorsun, değil mi? Bu yüzden bu kadar rahatsın."

"Evet, sevmiyorum."

Bu itiraf dudaklarımdan öyle kolay döküldü ki ben bile şaşırdım. Ama bunu sesli söylemek aynı zamanda da tahmin etmediğim kadar iyi hissettirdi. Sanki omuzlarımın üzerinde tonlarca ağırlık beni birdenbire terk etmiş gibi hafiflemiştim, belki de sadece çok içmiştim.

"Geçen gece bu yüzden mi çıktın?"

"Hangi gece?"

Buse kaşlarını kaldırarak bana bakmaya başladığında, Serkan'ın sırıtan suratına bir tekme atmak istedim ama onun yerine ağzımdaki çileği uzun uzun çiğnemeye başladım. Serkan oyalandığımı anlamış ve intikam almak istermiş gibi, "Gece otelde değilmiş," dedi. "Sabaha karşı bir taksiden inmiş, anladığım kadarıyla da... tek değilmiş."

"Ne demek tek değilmiş?"

Sessiz bir küfür mırıldandıktan sonra kaçamayacağımı anlayıp, "Biriyle yattım!" diye bağırdım.

Serkan içkisini öksürerek püskürtmemeye çalışırken Buse ısırmak üzere olduğu çileği kucağına, yurtdışından yeni aldığı takımın üstüne düşürdü. Her ikisi de şoka girmiş gibi duruyordu ama ilk tepki veren, "Sikeyim," diyen Serkan'dı.

"Bence de sikeyim!" Buse bir kaplan gibi atılarak tabak ve yastık yığınlarının arasından üstüme doğru emeklediğinde, "Korkuyorum!" diye bağırdım. Ondan uzaklaşmak için gerilediğim sırada üzerime eğilerek avuçlarını iki yanıma bastırdı. Kendimi kafese kapatılan bir hayvan gibi hissediyordum, Buse de sanki eli kamçılı bir terbiyeciydi. Gözlerinden ateşler saçarak, "Kiminle yattın?" dedi.

Birilerine hesap verme yaşını çoktan geçmiştim ama çileklerim ezilmesin diye onları korumaya çalışırken itiraf ettim. "Alparslan..."

"Hangi Alparslan?" diye soran Buse'nin güzel yüzü birkaç saniye için öfkeden sıyrılarak merakla kırıştı.

"Alparslan Gündoğdu."

Buse, "Ne?" diye bağırırken, "Sen de mi patronunla yattın?" diye soran Serkan oldu.

Buse şok olmuş gibi suratıma bakakaldığında Serkan'a dönerek, "Sevgilini üstümden çek!" diye tısladım. Beni ikiletmeden uzanıp, "Gel bebeğim," diyerek Buse'yi kucağına oturttu. Bacaklarını onun bacaklarının üstüne atarak bedenini göğsüne yasladı. Arkadaşım bir bebek gibi ona sokulurken, Serkan sanki tekmelenmiş bir kedi yavrusunu okşar gibi sırtını sıvazlıyordu.

İkisinin haline gözlerimi devirerek çileklerimden birini keyifsizce çiğnemeye başladım. "Bu arada o benim patronum değil."

"Patronunun abisi, ikisi de aynı kefeye çıkar."

"Ne olmuş yani? En son hatırladığım kadarıyla üstünde *Gülden benimle yatamaz* yazan bir pankart yoktu. Aslını istersen bana *gel* diyen de oydu."

"Ne?"

Buse yeni bir çığlıkla dudaklarını araladığında, "Sevgilini susturamaz mısın?" diye inledim. "En azından birkaç saniyeliğine?"

Serkan sözlerimi dinleyerek eğildi ve Buse'nin çenesini tutup, yüzünü kendisininkine doğru kaldırdıktan sonra onu öptü. İkisi kızışmış kediler gibi birbirlerine dolanırken yüzümü buruşturup, elimden alınan şişeyi yeniden kafama diktim. Neyse ki fazla uzatmadan sulu birkaç öpücüğün ardından ayrıldılar. Serkan onun yanaklarını okşarken Buse sanki ben orada yokmuşum gibi, "Patronuyla yatmış," diye fısıldadı. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Duydun mu? Onunla yattım dedi."

"Duydum bebeğim."

"Bunu neden yapmış ki? Onunla neden yatmış?"

"Bilmem ama o yetişkin biri. İstediğini yapabilir, değil mi? Sen de onun annesi değilsin."

"Ama annesi olmaya çok yakınım. Onun her halini biliyorum, yıllardır yanındayım."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum."

Serkan onu teselli etmek ister gibi sarıldığında, "Biraz abartmıyor musunuz?" dedim. Neticede on sekiz değil, yirmi beş yaşında bir yetişkindim. "Sadece tek gecelik bir şeydi ve..."

"Ve?"

"Sanırım bir kez olsun akışına bırakmak istedim ama her şeyi elime yüzüme bulaştırmışım gibi hissediyorum." Kucağımdaki kâseyi bir kenara bırakıp dizlerimi karnıma çektim ve kollarımı kendime doladıktan sonra çenemi de dizlerime yasladım. "Sabah olduğunda pişman olacağımı biliyordum ama yine de ona izin verdim ve ertesi gün oradan kaçarcasına çıktım."

"Ona haber vermedin mi?"

Başımı iki yana sallayarak yutkunduğumda Buse şefkate ihtiyacı olanın ben olduğumu anlamış gibi yanıma sürünerek kollarını bana doladı. "Peki onunla hiç görüştünüz mü? Yani işte?"

"İşe gitmiyorum, izinliyim ve sen sormadan söyleyeyim hayır, telefonda da görüşmedik. Birbirimizde numaralarımız yok. Onun için de bir kaçamaktı sadece."

"Peki neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim."

Buse, "Evet üzgünsün," diye ısrar ettiğinde Serkan araya girerek, "Üzülmeye hakkı var," diye mırıldandı. "Baksana, patronuyla yatmış."

"O benim patronum değil!"

Serkan kendini yan tarafa atıp ona savurduğum tekmeden kurtuldu. Ardından gözlerini kısarak uzandı ve Buse'yi kendine doğru çekti. Henüz birkaç dakika önce beni teselli etmek için gelen Buse, kıkırdayarak kollarını Serkan'a uzattı ve ikisi yeniden öpüşerek birbirlerine sokuldu. Üçlü gecelerden nefret etmemin en büyük sebebi, ellerini üstlerinden birkaç dakikadan fazla uzak tutamamaları ve benim tüm gece boyunca onları seyretmek zorunda kalmamdı.

Ben orada değilmişim gibi birbirlerine cilve yaparlarken yatağın ortasında duran tepsiyi komodinin üzerine bırakıp örtülerin arasına girdim. Bu açıkça o*damdan defolun ve beni rahat bırakın* demekti. İkisi de mesajı fazlasıyla net almışlardı ama yine de gitmek gibi bir harekette bulunmadıklarında, "Ben iyiyim," dedim. "Gerçekten."

"Elbette iyisin, patronunla yatmışsın."

"Buse lütfen sevgiline benim için bir tane vurur musun?"

"Ama acır! Onun yerine öpeyim."

"Evet harika, hadi git de sevgilini öp. Şu büyük devasa kral süitinde."

"Mükemmel fikir." Serkan, Buse'yi kucaklayarak ayağa kalktığında Buse yalandan itiraz etmek gibi bir incelik bile yapmadan sevgilisinin boynuna sarıldı. Ardından bana dönerek, "Bu gece daha fazla üstüne gelmeyeceğim," dedi. "Ama yarın uzun uzun konuşacağız."

Hem sarhoştum hem de düşünecek çok fazla şeyim vardı. Bir şeyler söylemek yerine başımı sallayarak onu onayladım ve gülümseyerek yatağımın sıcak, güvenli kollarına sokuldum. Bana iyi geceler dileyip çıktıklarında neden bilmiyorum ama ilk kez yalnızlığım bana ağır geldi. Saat gece yarısını biraz geçiyordu, uyuyup dinlenmem en iyisiydi ama bir gram uykum bile yoktu. Aksine biraz daha içmek ve kendimi tamamen kaybetmek

istiyordum. Buna bu gece son verecek, bundan sonra geçmişte olanlara bir sünger çekip önüme bakacaktım.

Bu fikirle örtüleri tekmeleyerek açtım ve duyduğum bir tak sesiyle Buse'nin son model *Iphone'unun* yere düştüğünü gördüm. Açıkçası umurumda bile olmadı. Nasıl olsa Serkan saçma sapan bahanelerle ona yenisini alırdı. Bunu Buse'ye iki ay önce hediye etmişti ve Buse itiraz etmek istediğinde, *bunun kamerası daha güzel, attığın fotoğraflar daha net olur* diyerek kendince mükemmel bir sebep sunmuştu.

Attığım çıplak fotoğrafların daha net olması için bana son model bir telefon alacak sevgili... İnkâr etmek istesem de kulağa birazcık hoş geliyordu.

Telefonu olduğu yerde bırakarak üzerimdeki lekeli pijama üstünü çıkardım. Tüm hıncımı ondan almak ister gibi top yapıp bir kenara fırlattım. Ardından pijamamın altından da kurtuldum. Serin hava tenime çarptığında öyle rahatladım ki Serkan yanımızda olmasa bunu gecenin en başında yapardım.

Az önce kaldırdığım tepsiyi yatağın bir ucuna götürdükten sonra yüzüstü uzandım. Dirseklerimi yatağa yasladım ve bacaklarımı arkada çapraz yaparak sallarken kumandayı kurcalamaya, televizyon kanalları arasında gezinip durmaya başladım. Artık yalnız ve bekâr bir kadın olarak bu gecelere alışmam gerektiğini düşünürken izleyecek hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden vurdulu kırdılı, efektleri berbat, üçüncü sınıf bir filmde karar kıldım.

Filmi daha önce izlememiştim ve açıkçası benim için fazla kanlıydı. Ama başrol oyuncusunun yarı çıplak bir şekilde omzuna astığı silahlarla etrafı taramasını seyrederken resmen ağzımın suyu aktı. Bir süre Kevin'ın -adamın adı Kevin'dı- herkesi öldürmesini seyrettim. Ardından her şey bittikten sonra yoktan var olmuş gibi ortaya çıkarak bir atlet ve şort giyen seksi bir sarışının -adı Julie'ydi- ona doğru yanaşmasını ve ikisinin yıkık dökük bir binanın kolonlarına yaslanarak öpüşmesini seyretmeye başladım.

Ne diyebilirdim ki? Tek yaptığım kaşığımı almaya üşendiğim için çikolatamı parmaklarken Julie'nin ne kadar şanslı bir kaltak olduğunu düşünmek oldu. Çiftim hararetle öpüşmeye devam ederken ince bir tık sesiyle kapım açıldı, hemen korkuyla kulak kesildim. Sonra bu odaya benden izinsiz kimsenin giremeyeceğini kendime hatırlatarak, "Buse?" diye seslendim. "Telefonun ben gördüğümde yerdeydi. Yemin ederim ben kırmadım!"

Buse sessizce bana yaklaşırken gelen fırtınadan kendimi korumak ister gibi gözlerimi yumdum. Yüzümü kollarıma yasladım ve boğuk sesimle onu teselli ederek, "Serkan sana yenisini alır," dedim. "Gerçekten, hem..."

Burnuma dolan koku bir anda susmama sebep oldu çünkü bu odunsu kokunun Buse'nin tatlı parfümüyle hiçbir alakası yoktu. Başımı tedirginçe kaldırarak yatak odamın girişine doğru baktığımda, gördüğüm adamla

Ninova

birlikte dudaklarımın arasından şaşkın bir inleme koptu. Elindeki kartı alaycı bir tavırla parmaklarının arasında döndürerek bana doğru yaklaşıp eğildi. Tıpkı o gece yaptığı gibi içki bardağıma uzandı. Bir yudum aldıktan sonra yakışıklı yüzünü memnuniyetsizce buruşturdu. "Gerçekten mi? Bu içki zevkine bir el atmamız lazım."

Ha?

"Senin... Senin burada ne işin var?"

Şaşkın halime güldükten sonra geri çekildi ve iç çamaşırlarının içindeki yarı çıplak bedenimi uzun uzun süzdükten sonra yanımdaki boşluğa oturdu. Uzanarak omzumun üstüne dağılan bir tutam saçı parmaklarının arasına aldı. Kaşlarını çatarak saçlarımı tenimden uzaklaştırdıktan sonra ise parmaklarını ceketinin cebine soktu. Rengini bir türlü çözemediğim gözleri arsızca benimkilere tutunurken, "Bunu," diye konuştu. Tangamı onun uzun parmaklarının arasında gördüğümde utançla inledim. "Yatak odamda unutmuşsun."

Tangamı yatak odasında unuttuğum için otel odamı basan bir adam mı?

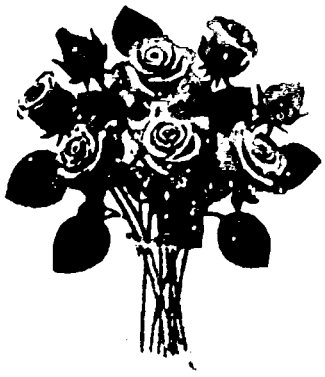
İçsesim arsızca *bu da olur* diye fısıldarken ne söyleyeceğimi bilemeyerek aptalca kekeledim. "Sen... Sen..."

İşaretparmağımı şaşkınca ona doğru salladığımda uzandı ve çikolatanın iziyle kaplı parmağımı dudaklarının arasına çekerek emmeye başladı. Hamlesi öyle beklenmedikti ki dudaklarımın arasından yarı şaşkınlık, yarı hazla dolu boğuk bir ses yükseldi. Odanın derecesi bir anda artmış gibi her tarafımı sıcak bastı. Ve iki gece önceden aşina olduğum bir arzu seli tüm bedenime akın ederek bir ateş topunun kasıklarımda toplanmasına sebep oldu. Bana neler hissettirdiğini biliyormuş gibi benimle adeta eğlenircesine dilini parmağımın etrafına doladı. Yavaşça, acele etmeden yaladı ve gözlerime öyle bir bakış attı ki titrek bir nefes alarak parmağımı ateşe değmiş gibi geri çektim.

Yarım bir gülümsemeyle elindeki kartı yatağın üstüne fırlattıktan sonra boynundaki kravatı gevşetti. Sulu bir çileği ısırarak beni seyrederken, "Yeşil yakışmış," dedi.

"Ye... Yeşil mi?"

"Külotun." Dudaklarının kenarından akan bir damlayı diliyle yakalarken bana kanımı tutuşturan arsız bir bakış attı. "Onu sevdim. Belki bu sefer ben onu yanımda götürürüm, ne dersin?"

3. Bölüm: Ateşin Ta Kendisi

Mert'i ve o şıllık kızı benim yatağımda, benim çarşaflarıma dolanmış bir halde sevişirlerken gördüğümde hayatımda bundan daha çok şaşırabileceğim bir şeyin olduğunu sanmamıştım.

Demek istediğim, adam iki yıllık sevgilimdi. İlişkimizde son zamanlarda sorunlar yaşasak bile onun bana karşı böyle bir şey yapabileceğine hiçbir zaman ihtimal vermemiştim. Bu yüzden deyim yerindeyse resmen şok geçirmiş; gözlerimin büyüdüğünü, tenimin bembeyaz kesildiğini karşımdaki aynadan görerek birkaç saniye içinde orayı apar topar terk etmiştim.

Şimdi de öyle hissediyordum. Ancak beyazlamak yerine kıpkırmızı olduğuma emindim ve biliyordum ki gözlerim yine aynı o günkü gibi büyümüştü. Onu burada, otel odamda bulmak beklediğim en son şeydi. Odama bir fil sürüsünün dalmasını bile bekleyebilirdim. Ama Alparslan Gündoğdu'nun üzerinde siyah bir takımla, dağınık saçları ve tenimin her bir noktasını ateşe veren o arzu dolu bakışlarıyla burada olacağını? Asla.

Bu kadar yakınımdayken sanki büyük süitim bir anda küçülmüş ve o, odamın tek hâkimi haline gelmiş gibiydi. İçerisinin havası bile bir anda ağırlaştı. Az önce tenimi okşayan serin hava, bu kez ateşten soluklarmış gibi her yerimi sarmaya başladı. Boğazımda bile koca bir düğüm vardı. Sıcak ağzını ve ıslak dilini hâlâ parmağımın etrafında hissedebiliyor, dokunuşları karşısında ıslandığımı utançla fark ediyordum. Hiçbir zaman bu kadar çabuk tahrik olmamıştım ama o nasıl yapıyorsa bunu başarabiliyordu. İşin kötüsü, bunu biliyordu.

Odamın loş ışığının altında koyu bir maviye bürünen gözleri milim milim üzerimde dolaşırken yutkundum. Kırmızının tonlarında gezindiğimi umursamamaya çalışarak bir kez daha, "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Misafirlerine hep böyle kaba mı davranırsın?"

"Sen bir misafir değilsin. Odama izinsiz girdin. Hem odama nasıl girebildin?"

"Cevdet Bey'e küçük bir ricada bulunmam yetti," dedi Serkan'ın babasından bahsederken. Öyle rahat bir hali vardı ki öfkeyle gözlerimi kıstım. "Peki benim burada olduğumu nereden öğrendin?"

Parmakları arasındaki çileğin geri kalanını ağzına atarken, "Seni alan taksi durağından," dedi. Çiğnedi, çiğnedi. Ardından sert bakışlarını üzerime dikerek, "Yoktun," dedi.

Neyden bahsettiğini hemen anladım ama bir cevap vermek yerine sessiz kalarak omuz silktim. Burnundan öfkeli, sesli bir soluk verdi ve tehditkâr bir bakışla üzerime eğildi. "Seni nefesini kesinceye dek öpmekle o ince boynunu kırmak arasında bocalıyorum."

Ellerinden biriyle uzanıp sırtımdaki saçlarımı tek yumruğunun içinde toplarken başımı geriye doğru çekti. İnleyerek arkaya doğru yaslanırken gözlerimi onunkilere diktim. Bakışları gerilen boynumda, çenemde ve dudaklarımda ağır ağır dolaşarak yeniden gözlerime tırmandı. "Nasıldı?" diye sorarken sesinde öfke dolu, vahşi bir tını vardı. "O gece hiçbir şey olmamış gibi siktir olup gitmekten hoşlandın mı?"

İki gece önce ne kadar açık sözlü olduğunu anlamıştım ama yine de kelimeleri karşısında şaşkınca soluklandım. "Sözlerine dikkat et! Ben yetişkin bir kadınım. İstediğimi yaparım ve bu seni hiç ilgilendirmez!"

Sözlerim karşısında tek tepkisi beni ölçmek ister gibi başını yana eğmek oldu. Kirpiklerinin altından bana kısa bir bakış attı ve tatlı tatlı gülümsedi. "Deneyelim mi?"

Derin bir nefes alıp, tane tane konuşarak beş yaşındaki bir çocuğa anlatır gibi, "Bir hataydı," dedim. Tanrım, hem de ne hataydı. "Sarhoştum."

Alaycı bir kahkaha attı. Saçlarımı bırakarak önümde duran içki bardağımı kafasına dikti ve sertçe tepsinin içine bıraktıktan sonra, "Berbat bir yalancısın," diye tısladı. İtiraf etmek gerekirse bu hali biraz korkutucu olmaya başlamıştı.

Ve. Ben. Bu. Adamı. Yatağıma. Almıştım.

"Sarhoş falan değildin. O gece her şeyin farkındaydın, hem de her şeyin. Beni nasıl istediğini, bana nasıl dokunduğunu biliyorum. Sana dokunduğumda hissettiğin her şeyi *biliyorum*. Bu yüzden boktan yalanlarınla beni kandırmaya çalışma. Sakın... bunu sakın yapma."

Öfkelenerek ve karşısında böyle durmaktan rahatsız olarak toparlandım. Dizlerimin üzerine oturarak pofuduk yastıklardan birini göğüslerime ve birini de karnıma, bacaklarımın arasına yasladım. Her tarafımı örttükleri söylenemezdi ama en azından bakışlarını vücudumdan farklı bir yere odaklarsa, onun karşısında daha rahat konuşabileceğimi düşündüğümden mantıklı bir hareketti. Ta ki o, yastıkların ikisini de kapıp odanın bir köşesine savurana dek.

Dizlerimin üstünde yarı çıplak dururken öfkeyle hırladım. Dudaklarımın arasından boğuk, hoşnutsuz bir ses çıktı. Korkmasını elbette ki beklememiştim ama dudaklarının yukarı kıvrılmasını ve gülmesini de beklemiyordum.

Adam benimle resmen dalga geçiyordu.

"Bakışlarını üzerimden çek!"

"Çekmezsem ne olur, seni minik kedi?"

"Tırnaklarımı çıkarmak zorunda kalırım."

Ne yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama ona gözdağı vermeye cüret edebiliyordum ve işin garibi, karşımdaki adam gözlerime sanki bu tavırlarımdan hoşlanıyormuş gibi bakıyordu. Sanki bir saniyeliğine gardımı düşürsem ileri atılıp beni sırtüstü yatıracakmış gibiydi. Bir tarafım *-Sürtük Gülden-* bunu büyük bir hevesle bekliyordu ama diğer tarafım *-Mantık Abidesi Gülden-* ise o kadar hevesli değildi. Onun Alparslan Gündoğdu'yla işi çoktan bitmişti.

"Tırnakların mı? Onları zaten çıkarmamış mıydın? İki gece önce?"

Onun güçlü kollarına, kimi zamansa geniş sırtına sarılarak tırnaklarımı tenine batırdığım ve altında inlediğim sahneler bir anda gözlerimin önünde canlanınca nefes alamadım. Öyle ki bu sefer Mantık Abidesi Gülden bile nefessiz kaldı. Alparslan da bunu fark ettiğinde üzerime doğru eğilerek parmak uçlarını ayak bileğimde gezdirmeye başladı. Parmağının tersini tenimde gezdirirken titredim ve aynı anda o da derin bir nefes vererek, "İzlerin hâlâ duruyor," dedi. "Onları aynada gördüğüm her seferinde aklımdan neler geçiyor, biliyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak yutkundum. Bir tahminim vardı elbette ancak bunu onun gözlerinin içine bakarak söyleyemeyecek kadar dağılmış hissediyordum.

"Seni yine becermek istiyorum, *hem de hiç durmadan.* Altımda kıvran, adımı sayıkla ve aletimin etrafına akmak için bana yalvar istiyorum."

"Bunlar... ne de kibar laflar."

"Kibarlıkla işim yok, bunu hâlâ anlamadın mı?"

Parmakları ayak bileğimden bacağıma doğru tırmanırken, "Benim de seninle bir işim yok," dedim. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım. "Yattığın her kadının ardından böyle koşuyor musun, yoksa bu bana mı özel?"

Sessizce gülümsediğinde ve bir anda ayak bileğimi kavrayarak beni yatağa düşürdüğünde şaşkınca inledim. Şayet bu kadar çok içmemiş olsam daha aklı başında bir tepki vererek kendimi bu durumun içinden daha çabuk kurtarabilir, hatta güvenliğe haber verebilirdim. Ama bunun yerine ceketini çıkarıp odanın bir köşesine savururken yutkundum. Beyaz gömleğinin örttüğü güçlü bedenini süzdüğüm sırada, "İzlerini mi arıyorsun?" dedi. Ardından gömleğinin düğmelerine uzanarak onları tek tek çözmeye başladı. Bakışlarının üzerimde, tenimin her bir santiminde gezindiğini hissedebiliyor

ancak ona karşılık veremiyordum. Çünkü yeşil gözlerim, adım adım ortaya çıkan çıplak teninde takılıp kalmıştı.

Tırnak izlerim sadece omuzlarında ya da sırtında değildi. Göğsünde de birkaç çizik vardı. Boynunun kenarı bir kısmı silik, bir kısmı ise sanki daha birkaç saat önce olmuş gibi duran canlı kızarıklıklarla doluydu. Tenini emdiğimde ve dişlerimin arasına kıstırdığımda yapmış olmalıydım. Normalde bu kadar atılgan biri değildim ama Alparslan'ın vücudunu gördüğümde içimden *vay be* dedim. Ya fena halde baştan çıkmıştım ya da fena halde içmiştim.

"Hoşuna gitti mi?"

Ne yaptığımın farkında olmadan başımı salladığımda güldü. Gömleğinin önü tamamen açıldı ve etekleri iki yana salınırken elleri dizkapaklarımdan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Pürdikkat onu izlemeye başladığımda, "Ee, *kedicik*," dedi. "Tırnaklarını içeri sokmuşsun, peki ya dilin nerede?"

Konuşmak için dudaklarımı araladım ve ardından söyleyecek bir şey bulamayıp onları geri kapadım. Halimle eğlenircesine güldü ve beni öpmeden önce, "Boş ver," diye fısıldadı. *"Ben arar bulurum."*

Dudakları benimkileri örttüğü ve bedeni bedenimi ezdiği vakit düşündüğüm ilk şey, onu ne kadar özlediğim oldu. Sıcak nefesini, dudaklarının talepkâr baskısını, ellerinin sert okşayışını ve göstermekten çekinmediği gücünü özlemiştim. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeme rağmen onunla tek gece geçirdiğim bir adam için hissettiklerimin beni korkutması gerekiyordu. Ama ellerinden biri karnımdan aşağı doğru kayarken ve dili benimkini okşarken, hevesle kollarına tutunup ona karşılık verdim. Parmak uçları külotumun kumaşına doğru ilerlediği sırada düşüncelerimin bir önemi olmadığına karar vermiştim. Bu yüzden kendimi bir kez daha ona teslim ettim.

Gerilen bedenim gevşeyerek ellerinde bir pelte gibi olurken dudaklarının arasından keyifli bir mırıltı çıktı ve sıcak nefesi benimkine karıştı. Dudaklarıma bıraktığı ıslak öpücüğün ardından dilini altdudağımda gezdirdi. Oradan da çeneme doğru ilerledi. Parmakları külotumun kumaşının altına girdiği sırada dudaklarını çeneme yapıştırmış, tenime sayısız öpücük bırakmaya başlamıştı. Gözlerim pürdikkat açıktı ve o da bana bakıyor, verdiğim her bir tepkiyi büyük bir dikkatle izliyordu.

"Bahse varım ki sırılsıklamsındır. Aletimi içine daldırsam beni sıkıca saracağına öyle eminim ki."

Parmaklarımın omzunda dolaşıp gömleğini çekiştirdiği sırada, kadınlığımı avuçlayarak dudaklarını boynuma bastırdı ve oradaki deriyi sertçe çekiştirerek emdi. Canım yanmıştı ancak acı, içime soktuğu iki parmağının bana hissettirdiği zevk karşısında solup gitti. İnleyerek bedenimi ona doğru

yükselttiğim sırada omuzlarımı öpüyor, burnunu tenime sürterek sertçe soluklanıyordu. Onu teşvik etmek ister gibi sızlandığımda gülerek aletini bacağıma yasladı. Ne istediğimi biliyor ancak beni kışkırtmak ister gibi öylece bekliyordu.

Oyunlar oynayan bir Alparslan Gündoğdu oldukça seksiydi ama sarhoş bir Gülden Seçkin bu oyunlara katılmak için yeterince hevesli değildi.

Uzandım ve onu ensesinden kavrayarak dudaklarına yapıştım. Boğazının gerisinden tatmin dolu bir ses çıktı ve işte Alparslan Gündoğdu'yla ikinci kez *böyle* yattım.

Uyandığımda yalnızdım.

Geceki hararetli dakikaların ardından çarşaflarım kırışık, odamsa darmadağındı. Etrafa saçılan iç çamaşırlarım ve sevişirken devrilen tepsinin çıkardığı tüm o karışıklık hâlâ yerli yerindeydi. Her şey bana geceyi anımsatıyordu ancak bu tabloda tek bir şey eksikti: *Alparslan Gündoğdu.*

Birkaç gün önce belime sarılı kocaman bir kolla uyanmışken şimdi üzerimde sadece ince bir örtü vardı. Tenime vuran sıcak bir nefes ya da kulaklarımı dolduran boğuk mırıltılar yoktu ve ben daha gözümü açar açmaz bundan nefret etmiştim. Alparslan'ın gidişim için neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyordum çünkü ben de deli gibi kızgındım. Tüm bunlar bana kendimi kullanılmış gibi hissettiriyordu ve o anda fark ettim. Alparslan gibi bir adamın yatağında yalnız uyanmaya alışık olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen bu yüzden bana öyle kızmış, kendince böyle bir misilleme yapmıştı.

"Aman ne harika," diye mırıldandım. "Seni misilleme kralı seni."

Yattığım yerde doğruldum. Omuzlarımdan kayan çarşafı yeniden göğüslerime çekeceğim sırada onun tenimde bıraktığı izleri fark ettim. Vücudum böyleyse boynum nasıl görünüyordu bilmek bile istemiyordum. Kendimi zorlayarak banyoya girdim ve aynanın karşısına geçtiğimde irkildim. Boynum ve gerdanım felaket bir haldeydi. Bacaklarımın iç kısmında birkaç diş izi vardı ve kalçalarımdaki parmak izlerini de görmek... beni kızdırdı. Anlaşılan Bay Misilleme'nin yaptığı tek şey beni yatakta yalnız bırakmak değildi. Benden tenindeki tırnak izlerinin de intikamını almıştı.

Parmaklarımı boynumdaki bir lekenin üstüne bastırıp sızladığını gördüğümde yüzümü buruşturdum. "Hayvan herif resmen kemirmiş."

Gürültülü bir öksürük beni olduğum yerde sıçrattı ve küçük bir çığlık attım. Omzumun üstünden baktığımda Alparslan Gündoğdu nasıl olduğunu anlamadığım kadar mükemmel görünen takımıyla banyo kapısına yaslanıyordu. Elindeki telefonu parmaklarının arasında çevirerek beni

seyrettiğini gördüm. Gündüz gözüyle tamamen çıplak bir şekilde karşısında olmak beni düşündüğümden daha çok utandırdı ama utancımı gölgeleyen en büyük şey, hissettiğim rahatlamaydı.

O da bunu bakışlarımda görmüş olacak ki eğlenen bir tavırla kollarını göğsünde bağlayarak, "Sabah nasıldı?" diye mırıldandı. "Yalnız uyanmaktan hoşlandın mı?"

Dudaklarım yapmacık bir tebessümle kıvrıldı. "Hem de çok. Ya sen? Beni yanında görmekten hoşlandın mı?"

"Hem de çok..."

Kıvrılan dudaklarıyla birlikte bakışlarını vücudumda, özellikle de çıplak memelerimde uzun uzun gezdirdiğinde kızararak kollarımı vücuduma sardım. Ona arkamı dönüp, duşakabinin içine girmem gerektiğini biliyordum ama bunun yerine tek kaşımı kaldırarak, "Neredeydin?" diye sordum.

"Nerede miydim?"

"Ya... yani... seni içeride görememiştim. Odaya yeniden nasıl girdin?"

"Balkondaydım ve eğer merak ediyorsan söyleyeyim, telefonla konuşuyordum güzelim."

"Ben senin güzelin değilim! Ayrıca merak etmedim. Sadece..." Tek kaşını ilgiyle kaldırıp güldüğünde inci gibi parıldayan beyaz dişlerine takılmamaya çalışarak yutkundum. "Sadece odama benden habersiz girdiğin düşüncesinden rahatsız oldum."

"Öyle mi? Dün gece odana girdiğimde hiç de rahatsız değildin halbuki?"

Biraz daha kızardığımı hissederek kaşlarımı çattığımda telefonunu cebine koydu ve bana doğru yürüyerek aramızdaki birkaç adımı kapadı. Uzanarak az önce parmağımı bastırdığım morluğun üstünde parmak uçlarını bir tüy gibi gezdirdi. Kendi dokunuşlarım karşısında yüzümü buruştururken, o bana dokunduğunda tenimin garip bir beklentiyle gerildiğini hissettim.

"Demek... *kemirmişim*?"

"Biraz daha nazik olabilirsin," derken ona kızmaya ve kaşlarımı çatlamaya çalıştım. "Benim tenim çok hassastır."

"Onu fark ettim." Eğilerek boynuma bir öpücük bıraktı. "Beyaz..." *Öpücük.* "Yumuşak..." *Öpücük.* "Ve sıcacık..." *Yeniden öpücük...*

Ellerim kendiliğinden omuzlarını bulduğunda eğilerek burnunu tenime bastırdı. Dün de fark ettiğim bu hareket beni huylandırdı ama bir o kadar da hoşuma gitti. Sanki kokumu içine çeker gibi nefeslenirken kendimi garip bir şekilde mutlu hissettim. Uzanıp saçlarımı sırtıma atarak kendine biraz daha yer açtı. "Nasıl bu kadar güzel kokabiliyorsun? Hem de dün geceden sonra... Sabahın bu saatinde?"

Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme şekillendi. Ellerimi omuzlarına koyarak onu biraz geri ittim. "Duş almam gerek, izin verir misin?"

"Bir kez daha sorarsan belki veririm."

Gözlerimi devirerek onu yeniden ittiğimde bu kez bana direnmeden, boynuma son bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Kahvaltıya inmek için on dakikan var. Acele et."

"Ama ben..."

"Acele et."

Normalde bu kelimeleri ona yuttururdum ama hem çok acıkmıştım hem de dün geceden sonra konuşmamız gerektiğinin farkındaydım. Açıkçası benim için bir sorun yoktu. Sevgilisinden yeni ayrılan bir kadın olarak onunla yaşadıklarıma sadece bir kaçamak gözüyle bakıyordum. Ama o her karşıma çıktığında ve bana sadece parmaklarının ucuyla bile dokunduğunda, bunların kaçamaklardan daha fazlası olabileceğini biliyor ve işte bundan korkuyordum.

Mert kendi kulvarında, işe yaramaz bir sersemin tekiydi. Onunla ayrılmamızı bile umursamıyordum ama Alparslan Gündoğdu öyle değildi. *O beni mahvederdi.* Bana birkaç beden büyük olduğu kesindi. İşte bu yüzden henüz en başındayken onunla konuşmalı, çok geç olmadan aramıza bir çizgi çekebilmeliydim. Aksi takdirde ona kapılıp gidecektim ve bu öyle kolay bir şeydi ki şimdi bile otoriter bir tavırla tüm itirazlarımı ağzına tıkan o tehlikeli, sert adama kapılıyor olabilirdim.

İçimdeki Sürtük Gülden bu düşünce karşısında sırıtırken, Mantık Abidesi Gülden başını sallayarak beni onayladı. Alparslan Gündoğdu'dan kurtulmam gerektiği düşüncesiyle hızlı bir duş aldım. Şampuan ve duş jeli kokan banyodan bir bornozla çıktığımda odada tektim ancak onun buralarda bir yerlerde olduğuna emindim. Bu otel odasında çok fazla eşyam yoktu. Bu yüzden dantel takımlarımdan birinin üstüne Buse'nin bana aldığı, kırık beyaz rengindeki kare yaka elbiseyi geçirdim. Boynuma yeşil üstüne beyaz ve kırmızı minik çiçek desenleri olan bir eşarp bağlayıp tenimdeki birkaç lekeyi kapatıcıyla kapadım. Nemli saçlarımı sırtıma atarak dudaklarıma bir parlatıcı sürdüm. Yüzümdeki çiller sabah güneşiyle parlayarak gözüme takıldı ama kendimi makyaj yapabilecek kadar keyifli hissetmediğimden umursamadım.

Yatağımın kenarına oturarak eşarbımdan birkaç ton daha koyu yeşil ayakkabılarımın deri kayışlarını bileklerime doladığım sırada onun adım seslerini duydum. Balkon kapısı yavaşça örtüldüğünde yanıma doğru yürüdü. Aynanın karşısına geçip, elbisemin dar eteğini kalçalarımdan aşağı doğru çekiştirirken o da tam arkamda durmuş beni seyrediyordu.

"On beş dakika oldu."

"Hımm, demek on beş dakika oldu." Onunla alay ettiğimde gözlerini kıstı ve bakışlarını bir an sonra kızıl saçlarıma dikerek, "Topla," dedi.

"Efendim?"

"Saçlarını topla."

"Bunu neden yapacakmışım?" Kaşlarımı çatarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Zaten birazdan kururlar ve-"

"Sadece topla."

Gözlerinin için için yandığını ve yüzünde sanki kendini frenlemeye çalışıyormuş gibi garip bir ifade belirdiğini fark ettiğimde duraksadım. Acılı mı, yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadım. Parmaklarını saçlarıma doladığı ve onları tenimden uzaklaştırdığı her an gözlerimin önünde canlanırken içimden bir ses bunun ardında bir sebebin olduğunu fısıldadı.

Bana saçlarımı toplamamı söyleyecek bir başka erkek gidip kendini becerebilirdi. Ona ortaparmağımı göstererek burun kıvırırdım ama Alparslan Gündoğdu saçlarımı toplamamı söylediğinde sadece... kırıldım. Ve işte sadece bu yüzden bile ondan uzak durmalıydım.

Yine de çenemi havaya dikerek yüzüme zoraki bir gülüş yerleştirdim ve saçlarımı ensemde bir topuz yaptım. Açığa çıkan minik pırlanta küpelerim ve ayakkabımın takımı çantamla -bunlar için Buse'ye bir kez daha teşekkür etmeliydim- kahvaltı yapmak için fazla şıktım. Ama bu adamla istediğim kadar ciddi bir konuşma yapacaksam eğer en iyi halimde, tüm kalkanlarımı kuşanmış bir şekilde o masaya oturmalıydım.

Onun beni yönlendirmesini beklemeden odadan çıkmadan önce bileklerime ve kulaklarımın arkasına parfüm sıktım. Yüksek topuklularımın çıkardığı ses beni biraz daha kendime getirdi ve adımlarımı hızlandırarak süitimden şık koridora çıktım. Öyle aceleciydim ki vazonun içindeki bir demet sahte çiçeği devirmekten son anda yırttım. Şansıma içinden birkaç kişinin indiği asansörün önünde kimse yoktu ve kapılar hâlâ açıktı. Onu beklemediğim için Alparslan'ın arkamdan homurdandığını duydum ama umursamadım. Bunun yerine birkaç saniye için koşarak asansöre yetiştim. İneceğim katı tuşladığımda kapılar onun yüzüne kapanmadan önce keyifle gülerek dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Sikeyim!" diye ettiği küfür kulaklarımı doldurduktan sonra asansör hareket etmeye başladı ve ben, onu az önce nakavt etmenin vermiş olduğu hazla sırıttım.

İşte bu kadar bebeğim.

Asansörde yalnız olmamı fırsat bilerek ağız dolusu bir kahkaha attım ve kendime çekidüzen vererek açılan kapıdan geçtim. Dışarı çıktıktan sadece birkaç saniye sonra yandaki asansör de küçük bir *ding* sesiyle geldi. Açılan kapının ardından birkaç kişi indi ama benim gözlerim sadece bir boğa kadar

kızgın görünen Alparslan'ın üzerindeydi. Gözlerini kısarak üzerime doğru yürüdü ve elini belime atıp, parmaklarını bir mengene gibi tenime geçirdikten sonra bana doğru eğildi. Dudaklarını kulağıma yaslayarak, "Bir daha," dedi. Sıcak nefesi tenime çarpıp her zamanki gibi beni titretti. "Beni sik gibi ortada bırakmadan önce iki değil, üç defa düşün. Yoksa..."

"Yoksa ne? Ne yaparsın?"

"Sikerim."

Dişlerini kulağıma geçirerek kulakmememi sertçe çekiştirdiğinde inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Derince yutkunduktan sonra, "Terbiyesiz!" diye fısıldadım. "Tanıdığım en ahlaksız adamsın!"

"Öyleyim."

Kulağımın üstüne minik bir öpücük bırakıp yürümeye başladığında ben de ona ayak uydurdum. Şık kahvaltı salonundan içeri girdiğimizde selfservis kısmını geçerek masalardan birine oturduk. Serkan'dan dolayı beni çok iyi tanıyan komiden iki filtre kahve ve çift kişilik bir kahvaltı istedik.

Servislerimiz açılırken ne o ne de ben konuştuk. Bana olan siniri geçmiş gibi görünüyordu ama gözlerinde hâlâ bulutlu bir ifade vardı. Açıkçası beni ona karşı temkinli olmaya zorluyordu. Sadece az önceki söyledikleri bile benim için bir uyarı niteliğinde olmalıydı ama onunla oynamaktan hoşlanan yanım bunu umursamıyordu. Bu yüzden kaşlarımdan birini kaldırdığımda o da aynısı yaptı. Kaşını kusursuz bir hareketle kaldırıp dudaklarına seksi bir gülüş yerleştirdi. Sanki dersimi alıp almadığımı öğrenmek istiyor ve aslında hâlâ uslanmadığımı biliyor gibiydi.

Masamız mükemmel bir şekilde hazırlandığında teşekkür ederek kahvemden bir yudum aldım. Ardından onu umursamadan tabağımı birkaç zeytin, peynir, reçel ve börek çeşitleriyle doldurmaya başladım. Sabahlarını tabağında bir yığın otla geçiren o insanların aksine, ben hamur işlerine düşkün olanlardandım. Bunlar bana koca bir kalça ve koca memelerle geri dönüyordu ama bu kadar acıkmışken hiçbirini umursamayacaktım.

Alparslan tabağıma aldıklarıma bakarak dudaklarının kenarını kıvırdığında aramızdaki konuşmama kuralını bozarak, *"Ne?"* diye patladım. "Acıktım! Hatırlarsan eğer gece fazlasıyla efor harcadım!"

Ben küçük bir parça aldığım böreğimi hızlı hızlı çiğnerken o da sakince kahvesini dudaklarına götürdü. "Aslında sen altımda inlerken tüm işi *ben* yaptım. Yani efor harcayan kişinin sen olmadığından eminim."

Lokmamı zorlukla yutarak suyuma uzandım ve öldürücü bakışlarımla konuşmayı tercih ederek *adi* dedim. Bana göz kırptı ve tabağına biraz omlet, biraz peynir ve domates aldı. Benim aksime sağlıklı olan her şeyle arasının mükemmel olduğu kesindi. Hatta o kaslı vücudu düşünüldüğünde bundan son derece emindim. Sırf kahvaltı tabaklarımız bile ne kadar farklı insanlar

olduğumuzu anlatmaya yeterdi. Kahrolası klişelerin birinden fırlamış gibiydik ve sonumuz ne olacaktı, gerçekten merak içindeydim.

Bir dilim tam buğday ekmeğini tabağına aldığında, gözlerimi devirerek böldüğüm minik simit parçasının üstüne biraz reçel sürüp ağzıma attım. Dilimin dudaklarımın kıyısındaki reçeli almak için gezindiği o an bakışlarını fark ettim. Hareketlerimi büyük bir dikkatle izlerken güldüm ve bu kez daha yavaş bir şekilde dilimi dudaklarımda gezdirdim. Boğazını temizleyerek kahvesine uzandı ve aynı anda bakışları benden ayrılıp sağ tarafına takıldı. Onu takip ettiğimde beni izleyen, kırklarının ortalarındaymış gibi görünen adamı fark ettim. Boynundaki fular, ceket ve gömleğiyle para babası sosyetik adamlardan biri gibiydi. Saçları hafifçe kelleşmiş, göbeği biraz çıkmıştı. Entelektüel bir havası vardı ama ilgimi çekmiyordu. Adamın, Alparslan'ın bıçak kadar keskin bakışlarından etkilenmediği kesindi.

Elimi onun elinin üstüne koyarak herhangi bir tatsızlık çıkmaması için bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana döndü. Önce uzun uzun elinin üstündeki elime, ardından gözlerime baktı. Bakışlarındaki o ifade cesaretimi kırmalıydı ama bunun yerine havadaki gerginliği dağıtmak için uzanarak ayakkabımın sivri ucunu bacağında gezdirip, "Ne o?" diye sordum. *"Kıskandın mı?"*

"Oradan bakıldığında yanımdaki kadını arsızca kesen adamlara gevşekçe gülümseyip *sadece bakabilir zaten* diyecek türden birine mi benziyorum?"

"Ah, demek kıskandın."

Bunu onun ağzından doğrudan duyamayacağımı anladığımda reçel bulaşığıyla parlayan bıçağı dudaklarıma götürerek yavaşça yaladım. Çenesi kaskatı kesildi ve bir an için gözleriyle dilimi takip etse de o adamın hâlâ beni izlediğini fark ettiğinde uzanarak bileğimi tuttu. Şakaklarında parıldayan ter damlacıklarından teninin her yanını sıcak bastığını anladım. Bıçağın ucunu emerek geri çekildiğimde onu elimden tutup sertçe aldı. Bıçağımı kendi tabağının yanına koyarak kaşlarını çattığında, "Ateşle oynuyorsun," dedi. "Beni sınama... Beni sakın sınama."

Ortadaki meyve tabağından bir dilim çileği ağzıma atarken, "Bak sen," diye mırıldandım. "Belki de ateşle oynayan *sensindir.* Belki de ben ateşin ta kendisiyimdir ve sen de... *ateşin koynundasındır.*"

Sözlerimle birlikte uzun uzun beni seyrederken sustum. Sessizce kahvemi yudumlayıp kahvaltımı etmeye devam ettim. O, çatalını bir kenara bırakıp tabağını hafifçe öne iterek artık yemeyeceğini belli etse bile umursamadım. En azından bunu denedim ama rengini bir türlü çözemediğim o gözleri anbean üzerimde gezinirken gerilerek ben de pes ettim. Tabağımı tıpkı onunki gibi öne ittim ve dudaklarımı bir peçeye bastırarak kucağımdaki kumaş

peçeteyi de katlayıp bir kenara bıraktım. Ardından söyleyeceklerimi daha fazla içimde tutamadım.

"Benden ne istiyorsun?"

"Ne?"

"Benden ne istiyorsun?"

Gözlerindeki ifade bir çelik gibi soğuyup sertleşirken ben de kaşlarımı çattım. "Seninle o gece yatmış olabilirim, dün gece de. Sana karşılık vermiş olabilirim ama bu, buna devam edeceğimiz anlamına gelmiyor."

Az önceki gibi sözlerimi tekrar ederek, "Bak sen," dedi ve konuşmama devam etmemi söyler gibi elini havada sallayarak arkasına yaslandı. Bu otoriter tavrı karşısında daha da sinirlendim.

"Canın istediğinde otel odamı basıp, külotumu havada sallayarak içki zevkimle alay ettikten sonra benimle yatamazsın!"

"Öyle mi yapmışım?"

"Evet!" Eğlendiğini belli eden bir tavırla elini çenesine götürerek gözlerini kıstığında, ben de yeşil bakışlarımla ona zehirli oklar atmayı denedim. "Hiçbir şey olmamış gibi benimle burada kahvaltı yapıyor, ardından beni kıskandığını itiraf etmek yerine bana kızıyorsun. Seni anlayamıyorum Alparslan ve ne var biliyor musun? Anlamak da istemiyorum. Bence sen kendine biraz eğlence arıyorsun. Ben de eğlenmeyi severim ama bu kadar, eğlendik ve *bitti*."

"Bitti, öyle mi?"

"Evet, sen... Kabul et, sen bana göre bir adam değilsin."

"Belki de sen bana göresindir?"

"Ben birilerine göre olmak istemiyorum. Ben kendime göre bir erkek de aramıyorum. Tek istediğim biraz nefeslenmek. Daha yeni bir ilişkiden çıktım ve..."

"İstediğim şeyin bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle sevgili olmak için mi peşinde dolaşıyorum?"

Sözleri gururumu kırdığında derin bir soluk aldım. "Ya neden? Sadece *becermek* için mi?"

Sessiz kaldığında ve gözlerime bakarak bana cevabımı verdiğinde bakışlarımın kırgınlıkla dolduğunu hissettim. Bunu alay dolu bir gülüşün ardına saklamaya çalıştım ama buna rağmen konuştuğum zaman sesim titredi. "Ne var biliyor musun, Alparslan?" dedim. Çantamı aldım ve ayağa kalkarak ona tepeden bir bakış attım. "Şu son birkaç günde *becerilme* kotamı doldurdum. Bu yüzden ya kendini ya da bir başkasını becer! Çünkü ben yokum."

4. Bölüm: Mert

"İşte böyle! Kımıldama bebeğim, harika görünüyorsun!" Güneş gözlüğümü burnumun ucuna iterek yeni bir poz daha verdikten sonra, on santim yüksekliğindeki kırmızı ayakkabılarımla koşar adım Buse'nin yanına doğru yürüdüm. Burnumu, görebilmek için kameranın ta dibine sokmak zorunda kalsam da çektiği fotoğrafları gördüğümde gözlüksüz hiçbir şeyi görememeyi umursamadım. Doğrusu harika kelimesi az bile kalırdı çünkü şahane görünüyordum.

Buse'yle birlikte bu ıssız, tenha sokakta arkamda bir çöp konteyneriyle ne mi yapıyordum?

Kendi evime yeniden ayak bastıktan sonra dolabımda Mert'in imzasını taşıyan her kıyafeti almış ve çöpün en dibine tıkmıştım. Konteynerin kenarından sarkan birkaç süslü parçayla ne yaptığım açık bir şekilde görünüyordu. Üzerimde topuklularım, mini deri eteğim ve eteğimle takım deri bir ceket vardı. Kızıl saçlarıma düz fön çektirmiş, dudaklarıma da ateş kırmızısı bir ruj sürdükten sonra güneş gözlüğümü takmıştım. Elimde de bir kibrit kutusu duruyordu ve Mert'in bu fotoğrafları gördüğünde ne kadar çıldıracağını düşündükçe zevkten dört köşe oluyordum.

Buse'nin bana verdiği gazla onun yanağına kocaman bir öpücük bıraktım ve yeniden konteynerin önüne koşturarak kibriti çaktım. "Kayıtta mısın?"

"Evet! Yak hadi şu aptal kıyafetleri!"

Yanan kibriti konteynere attığım an, kıyafetlerin üstüne döktüğüm bir şişe kolonyayla birlikte kıpkırmızı alevler birden göğe yükseldi. Dudaklarımdan neşeli bir kahkaha döküldü ve Buse, "Evet!" diye bağırdığında daha da neşelendim. Üstüme sinecek duman kokusunu umursamadan birkaç poz daha verdim ve sonunda intikamın dilimde bıraktığı o yoğun, bal kadar tatlı hisle derin bir iç çektim. Ben kendi evimde, kendi yatağımda aldatılmayı hak etmemiştim ama o tüm bunları hak etmişti ve hiç pişman değildim.

"Yeter artık. Bir gören olsa deli sanacak."

Volvo'sunun kaputuna yaslanıp kollarını göğsünde birleştiren Serkan'ın yüz ifadesini göremiyordum ama sesinden anladığım kadarıyla gözlerini deviriyordu. Nitekim biraz sonra Buse ona doğru yürüyerek, "Gözlerini devirme!" dedi. "Bence gözlerini devireceğine tüm bunlardan küçük bir ders çıkarmalısın?"

"Öyle mi? Ne gibi bir ders sevgilim?"

Onları daha iyi görebilmek için güneş gözlüğümü çıkarıp, dumanı tüten konteynerden biraz uzaklaştım. Görüşüm bir nebze daha düzeldiğinde Buse'nin kollarını Serkan'ın boynuna doladığını ve gözlerini kısarak bakışlarını tehdit edercesine ona diktiğini gördüm. "Gülden biraz saf," derken ona gözlerimi devirdim. "O sadece şu aptal kıyafetleri yakmış olabilir ama ben bundan çok daha *fazlasını* yakarım! Bilmem, anlatabildim mi?"

"Gece anlayıp anlamadığımı sana gösteririm."

Buse'nin bu küçük tehdidi onu eğlendirmiş gibi gülen Serkan, kollarını onun beline dolayarak Buse'nin dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı. Ardından çalan telefonuyla birlikte biraz uzaklaştı ve ben de bunu fırsat bilerek Buse'nin saçlarına iliştirdiği gözlüğümü yeniden taktım. Tüm dünyam bir anda aydınlandı ve esen rüzgârla birlikte titreyerek kollarımı kendime doladım. "Hadi gidelim artık, birilerine görünmeden gitsek iyi olacak."

"Tamam, atla bakalım."

Arka koltuğa atlayıp çekilen fotoğrafları incelemeye başladığım sırada dudaklarıma neşeli bir gülümseme kondu. Alparslan Gündoğdu'yu orada, otelin kahvaltı salonunda bırakarak kendimi Buselerin kaldığı süite atmıştım. Biraz ağlamış, yeniden kendi odama geçmiş, biraz daha ağlamış, uyumuş ve eşyalarımı toplayıp aldatıldığım suç mahalline dönerek biraz da orada ağlamıştım.

Şey, aslında epey ağlamıştım.

Mert denen insan dışı varlık sanki neler yapacağımı öngörmüş gibi tek bir çöpünü bile bırakmadan eşyalarını toplayıp dairemi terk etmişti. Onların hepsini çöpe atma planım bu nedenle biraz sekteye uğrasa da dolabımdaki kıyafetler benim gazabımdan kaçamamıştı. Alev alev yanıp bana garip bir tatmin veriyorlardı ancak bir tarafım bundan o kadar da mutlu değildi. Ona dair bir saç teli bile kalmamış olsa da dairem artık bana eskisi kadar çekici gelmiyordu. Ben de bu yüzden evimi satışa çıkarmış ve kendime galeriye sadece yirmi dakikalık uzaklıkta bir çatı katı kiralamıştım. Her şey sadece saatler içinde olup bitmişti ve henüz üç gündür yaşadığım yeni dairem oldukça sevimliydi.

Serkan benim için bir nakliye firmasıyla anlaşmış, birkaç eşyamı yeni daireme taşıtmıştı. Bununla da kalmayıp bir temizlik firmasıyla görüşerek tüm evin pırıl pırıl olmasını sağlamıştı. Dairemdeki tek fazlalık, eski kıyafetlerimle dolu kutuydu ama eh, şimdi onun da bir çaresine bakılmıştı.

Güneş gözlüğümle ne kadar havalı olduğumu düşünerek sırıtırken Serkan sürücü koltuğuna yerleşti. Bakışlarımız dikiz aynasından buluştuğu sırada yüzümdeki gülümseme onu ürpertmiş gibi iç geçirdi. Ona aldırmadan telefonu bir kenara bıraktım. Tıpkı küçük, sinir bozucu bir velet gibi

Ninova

başımı ikisinin ortasındaki boşluktan uzatarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum. "Planımız nedir bakalım?"

"Sen," derken Serkan iyice anlamamı istiyormuş gibi kelimeye uzun uzun vurgu yaptı. "Evine gidiyor, üzerindeki duman kokusundan kurtulmak için bir duş alıyor ve yarın yeniden işbaşı yapacağın için uyuyorsun. Ben de sevgilimi evime götürüyor ve tüm gece boyunca senden *uzakta* kalmayı planlıyorum."

"Hımm, bu planı sevdim."

Buse işveli bir gülüşle Serkan'a göz kırptığı sırada gözlerimi devirerek, "Ama ben sevmedim," dedim. "Saat daha sekiz bile olmamış. Neden bana gitmiyoruz ki?"

"Neden artık bekâr bir insan olmaya alışmıyorsun ki?"

Serkan alayla söylendiğinde ona dil çıkararak arkama yaslandım. "Bekâr olmak o kadar da güzel bir şey değil."

Değildi, gerçekten değildi.

Gün bitip de dairemde kendimle baş başa kaldığım zaman -ki üç koca gecedir tektim- yalnızlığım bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Annemi ya da dedemi arayıp onlarla konuşuyor, televizyon karşısında oturarak veya yatağımda kitap okuyarak vakit geçirmeye çalışıyordum. Ama bir şekilde olmuyordu. Sudan çıkmış balığa benziyordum ve ne kadar bu duruma alışmaya çalışsam da bir şeyler hep ters gidiyordu.

"Şu an yalnız olmayabilirdin," diyen Buse'ye döndüğümde bakışlarımız kesişti. "Alparslan Gündoğdu ile..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum!"

"Bence tatlım, sen ne istediğini bilmiyorsun." Buse kemerini çözerek dizlerini koltuğa yasladıktan sonra bana doğru döndü ve kollarını koltuğunun başlık kısmına sararak öne doğru eğildi. Serkan'ın, "Sikeyim!" diye küfredip onun eteğini aşağı çekiştirdiğini gördüm ama ikimiz de umursamadık. Şu an için Buse'nin pembe külotundan ve o külotun tüm trafiğe açık olmasından daha önemli sorunlarımız vardı.

"Bu da ne demek?" deyip kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı çattım.

"Şu demek; Alparslan'la ilk yattığında buna tek gecelik bir kaçamak olarak baktın. Hatta adamı yatağında terk ettin, doğru mu?"

"Evet."

"Ardından o senin otel odana geldiğinde ona tüm bunların bir hata olduğunu ve sadece kaçamak olduğunu tekrarladın. Adamla yeniden yattın ki ikinci seferinde de düşündüğün tek şey bunun bir kaçamak olduğuydu. Yanılıyor muyum?"

"Evet ama..."

"Sikeceğim artık Buse, tüm İstanbul senin külotuna bakıyor!"

Serkan bir elini Buse'nin eteğinin ucuna götürüp aşağıya çekiştirdiğinde Buse öfkeyle tıslayarak, "Yırtacaksın seni manyak adam!" diye bağırdı. "O eteği yeni aldım!"

"Ben sana eve gittiğimizde yırtmak nasıl oluyormuş göstereceğim!"

Açıkçası hâlâ eteği aşağıya çekiştirmeye çalışan ve bu sırada tek elle araba süren Serkan'ın bakışlarından ürktüm ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek yeniden Buse'ye döndüm. O da Serkan'ı umursamadan sanki ona inat yapıyormuş gibi biraz daha eğildi. Serkan yanaklarımın kızarmasına neden olacak kadar şiddetli küfrettiğinde de arsızca sırıttı.

"Gülden'den Buse'ye, Gülden'den Buse'ye..."

Parmaklarımı şaklatarak ona seslendiğimde, "Dinle beni," diyerek sakince gözlerime baktı. "Adama iki kez tüm yaşadıklarınızın sadece bir kaçamak olduğunu ve bundan öteye gidemeyeceğini söylemişsin. Ardından Alparslan'a o masada istediğin tek şeyin onunla yatmak olmadığını söyleyip onu orada bırakmışsın. Sence de burada bir tutarsızlık yok mu?"

"İstediği tek şey beni becermekti!"

"Sen de onu becermedin mi? Hem de *iki kez* ve eminim bir üçüncüsüne de itirazın olmazdı."

"Ama... Ama ben..." Söyleyecek hiçbir şey bulamayarak iç geçirdim. "Tamam, farz edelim ki onunla yeniden yattım, sonra yeniden ve sonra yeniden. Ee, gerisi? Bundan sonra ne olacak? Aramızdaki her şey cinsellik üzerine mi olacak? Canımız istediğinde birbirimizi mi bedereceğiz?"

"Şey, böyle düşünüldüğünde kulağa tuhaf geliyor tabii."

"Ben bunu yapamam. Tamam, aramızda bir çekim olmadığını iddia etmiyorum ama bu sonrasında benim kalbimi kırar. Gerçekten kalbimi kırar. Ona karşı duygularım yok belki ama sonradan olmayacağını bilemem. Ya onu seversem? Ya o beni sevmezse? O zaman buna nasıl devam edebilirim ki?"

"Gülden..."

"Bir ilişki fikrini onunla evlenmek istediğim için ima etmedim. Bir gün belki benden hoşlanabileceğini, hatta beni sevebileceğini duymak için istedim ama aslında ne vardı biliyor musunuz? Bunu söylememeliydim. Çünkü benim onun sevgisine ihtiyacım yoktu!"

"Ama... ama artık bunu istiyorsun, değil mi?"

Buse çenesini koltuğun başına yaslayarak burukça gülümsediğinde kafamı salladım. "İstiyorum. Birilerinin sadece becerip bir kenara atabileceği biri değilim ki ben! Ben değer görmeyi hak ediyorum!"

Ninova

"Belki bunu en başından ona söyleseydin işler bu noktaya gelmezdi. Demek istediğim..." Serkan telefonuna gelen aramayı reddetmek için Buse'nin eteğini bıraktığında pembe külot bir kez daha bize göz kırptı. Açıkçası Serkan'ın küfrederek yeniden eteği kavraması çok tatlıydı. "Demek istediğim belki de her şeyi aranızda halledebilirdiniz."

"Kesinlikle, keşke açıkça konuşsaydınız Gülden."

"Artık istemiyorum."

Onlara omuz silktikten sonra huysuzca suratımı buruşturdum. Alparslan o günden beri ne aramış ne de karşıma çıkmıştı. Doğrusu onu yatak odasında terk etmemi hazmedemeyip külotumu bahane ederek otel odamı basan adamdan, ona insanların içinde rest çektikten sonra yeniden karşıma dikilmesini beklemiştim. Ama o bir korkak gibi sessiz kalmayı seçmişti. Belki de istediği tek şey, gerçekten beni becermekti. Daha fazlasıyla ilgilenmediği açıktı ve bu, kalbimi Mert'in ihanetinden daha çok acıtmıştı. İşte sırf bu yüzden, şimdiden bende beni kırabilecek kadar yer ettiğinden ondan uzak durmam lazımdı.

Bu saatten sonra onunla işim olmazdı.

İçimdeki Mantık Abidesi Gülden ve Sürtük Gülden aynı anda kafa sallayarak onayladığında rahatlayıp arkama yaslandım. Yolculuğun geri kalan on dakikasını müzik dinleyerek ve yolu seyrederek geçirdik. Sonunda dairemin önünde durduğumuzda, "Sonra görüşürüz. Bugün için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederiz," diyen Buse uzanıp dudaklarını yanağıma bastırarak bana sulu bir öpücük verdi. "Serkan'a aldırma, istiyorsan yukarı çıkıp seninle..."

"Ah hayır, buna gerek yok gerçekten. Tek istediğim duş alıp kendimi yatağa atmak. Galeride bir sürü iş biriktiğine eminim, yarın erkenden oraya gitmeliyim."

"Tamam, ısrar etmiyorum ama ne zaman istersen ara. Tamam mı?"

"Tamam anne," diyerek gözlerimi devirdim. "Hoşça kal, Shrek," diyerek Serkan'la da vedalaştıktan sonra arabadan indim. Dairem, dört apartmanın olduğu küçük bir sitenin içindeydi ve benim kaldığım bina hemen caddeye bakıyordu. Biraz tozlu ve gürültülü olduğu kesindi ama burası İstanbul'du. Dolayısıyla elimdeki en iyi seçenek de buydu. Üstelik kocaman bir terasım da vardı ve bence bu tüm eksileri götürüyordu.

Apartmanın şifresini girerek -c1234- kapıyı açtıktan sonra asansörü çağırarak altıncı katı tuşladım. Daireme girdiğimde yasemin ve lavanta notalarıyla dolu oda spreyimin kokusu burnuma dolarak beni gülümsetti. Işıkları yaktığımda minik çantamı rastgele bir yerlere savurdum. Dairem çok büyük değildi, küçük ama güzeldi. Doğrusu emlakçı beni bu siteye getirdiğinde biraz önyargılı davranmıştım ama ev tam da istediğim gibiydi.

Parkeler eskitilmiş ahşap görünümündeydi. İçerisinin boyası yeni yapılmış, her yer kırık beyaza boyanmıştı. Kapının hemen karşı tarafında dört kişilik masam ve dairenin sol tarafının tamamını kaplayan yine beyaz ağırlıklı bir Amerikan mutfak vardı. Doğrusu mutfakla arası berbat biri olarak bana biraz fazlaydı ama vazgeçemeyeceğim kadar da güzeldi.

Masamın hemen yanında çiçeklerim ile dört katlı bir kitaplık, diğer yanında ise bir L koltuk ile sehpa vardı. Karşı duvara bir televizyon monte edilmişti. Dairenin sağ kanadında ise siyah, dekoratif çerçeveli, çift kanatlı bir kapı vardı. Kapı doğruca yatak odama açılıyordu. Dairenin en sevdiğim kısmı içerideki gömme dolap ve cam duşakabinli banyoydu. Lavabo, çamaşır makinesi ve kirli sepetinin bulunduğu kısım bir kapının arkasındaydı. Ancak kabin sadece buzlu camın ardındaydı. İtiraf ediyorum burayı gördüğümde aklıma gelen ilk şey, benim o yatakta keyif yaptığım sırada duş alırken seyrettiğim çıplak bir Alparslan'dı.

Lanet herif yeniden aklıma gelince iç geçirdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Onları kuru temizlemeye göndermek için bir kenara ayırıp duşa girdim. İçimden bir ses ki bu Sürtük Gülden oluyordu, ben duş alırken Alparslan'ın da beni seyredebileceğini ve hatta ona küçük, çıplak bir şov yapabileceğimi fısıldayarak beni gülümsetti. Burada olsa onun bu fırsatı kaçırmayacağından emindim. Muhtemelen koca yatağımda, çarşaflarımın arasındayken dirseklerinin üzerinde doğrulur ve arsızca beni seyrederdi.

O sabah otel odamdaki banyoda beni çıplak bulduğunda nasıl baktığını düşündüm. Gözlerinde muzip parıltılar vardı ancak onların çok daha ardında yatan şey karanlık, tutkulu ve arzu dolu kıvılcımlardı. Tenime kondurduğu her bir öpücükle iliklerime kadar titrediğimi hâlâ hatırlıyordum ama ondan bana kalan daha derin bir iz aradım. Parmak uçlarımla boynuma dokundum. Sıcak suyun altında olmama rağmen ürpererek gözlerimi yumdum.

Lanet olsun sana, Alparslan.

Onun dokunuşlarını hatırlayan tenim beklenti içinde gerildi. Üzerimdeki parmakların ona ait olmasını düşlesem de hayal kırıklığını bir kenara iterek ilk kez bir erkeğin hayaliyle ellerimi bedenimde gezdirdim. Parmaklarım göğüslerime dolanıp onları aynı sertlikle okşadı ve ellerimden biri karnımdan bacaklarımın arasına doğru usulca kaydı. Tenimden akıp giden damlaların arasında bacaklarımı iki yana ayırdım. Sırtımı kabinin soğuk camına yaslayarak o camın ardında beni izleyen bir adamın hayaliyle sonradan hatırlarken utanacağım, beni dakikalarca nefessiz bırakan bir orgazm yaşadım.

Kahretsin.

Alparslan Gündoğdu'dan kurtulmuştum ancak görünen o ki hayalinden kolayca kurtulamayacaktım.

"Günaydın! İçeri dolan bu güneş de kimmiş? Aa, benmişim!"

Galerinin girişindeki birkaç öğrenci bu afili girişim karşısında kıkırdarken sırıtarak içeri girdim. Elinde bir kahve kupasıyla koridordaki Ömür'ü gördüğümde gülümseyerek el salladım. Üzerinde kırık beyaz, kare yaka bir elbise ve kırmızı *stilettolar* vardı. Dudaklarına da aynı renk bir ruj sürmüş, saçlarını da zarifçe ensesinde toplamıştı. Doğrusu ona ve tarzına hayrandım. Yüzünde parıldayan o yeşil gözleriyle öyle güzel görünüyordu ki bir dahaki alışverişime onu da sürüklemeyi aklıma not ettim.

"Hey," diye gülümseyerek bana doğru yürüdüğü sırada, "Bu ne güzellik böyle!" diye cıvıldadı. Gözlerinde yorgun, hatta kırgın bir ifade vardı ama gülüşü tüm bunları geride bırakacak kadar aydınlıktı. Açıkçası Ömür'ü seviyordum. Bir müdürden çok, bir dosttu ama nedenini bilmediğim bir şekilde aramızda hep bir mesafe vardı. İlk zamanlarda bunu garipsemiş, onun biraz soğuk biri olduğunu bile düşünmüştüm ama bu tavrı sadece bana değil, sanki tüm dünyaydı. Etrafında çok fazla insan yoktu. Hayatında sadece tüyler ürperten o garip nişanlısı vardı.

Belki kendi yalnızlığımdan pay çıkardığımdan, belki de gözlerindeki o ifadeden dolayı hızla gülümsedim ve kollarımı ona doladım. Bir an için şaşırdı ama hemen ardından gevşeyerek sanki buna ihtiyacı varmış gibi o da bana sarıldı. Yüzümdeki gülümsemenin derinleştiğini fark ettiğim an onu Buse'yle tanıştırmayı aklıma not ettim. "Teşekkür ederim," diye cıvıldadım. "Gerçekten beğendin mi?"

"Evet, harika görünüyorsun." Bakışları siyah saten gömleğim, aynı renk mini eteğim ve siyah *stilettolarımda* fazlaca oyalandığında bir an için utanmış gibi göründü. "Yani şey... Önceden de çok güzel görünüyordun ama... Demek istediğim..."

"Sorun değil, ne demek istediğini anladım," diyerek kıkırdadım. "O renkli aptal kıyafetlerden kurtuldum. Artık yepyeni bir Gülden'le karşınızdayım."

"Bu Gülden'i sevdim ve kesinlikle özledim. Senin yokluğunda idare etmek ne kadar zor anlatamam. Elimiz ayağımız birbirine dolaştı."

Sözleri karşısında böbürlenerek bilgisayar çantamı masama bıraktım ve ellerimi kızıl saçlarımın arasından geçirerek sırıttım. "Belki bir kupa kahve karşılığı işleri düzene sokmayı deneyebilirim."

"Anlaştık. İstersen sen toplantı odasına geç, ben de hemen geliyorum."

Masanın üstündeki klasörleri kucaklayarak ve bu sırada önümü görmeye çalışarak ilerlerken, odanın bir köşesinde oturan Ezel'i gördüm. İşe erken

gelmek benim fikrimdi ama anlaşılan diğerleri benden daha erkenciydi. "Selam patron."

"Selam patronundan sonra işe gelen ve hâlâ kovulmadığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmeyen çalışan."

Dosyaları masanın üstüne bırakırken dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldü. "Birileri yine çok şakacı anlaşılan."

Yavaşça gülümsedi ama tıpkı Ömür gibi o da mutsuz görünüyordu. Yüzündeki o ifadeden bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Keyifli halim kaybolurken kalbimin bir parçası kırıldı. Sevdiği kadını kaybeden Ezel Doğan'ın acısını kelimelerle anlatamazdım ancak ona her baktığımda, Sevda'nın kaybının onda bıraktığı izleri görebiliyor ve üzülüyordum. Adam sadece üç yaşındaki minik kızı için nefes alıyordu ve kendimi onun yerine koymayı denediğim her an, bir elin kalbimi acımasızca sıktığını hissediyordum.

Biliyordum, ben o kadar güçlü biri değildim. Muhtemelen böyle bir kayıp beni bitirirdi ama o hâlâ ayaktaydı. Elimden gelen tek şey ona ve yaşadıklarına derin bir saygı duymaktı.

Telefonu çaldığında sanki hazırda bekliyormuş gibi bekletmeden açtı. "Geldin mi, Fırat?" diyerek ayağa kalktıktan sonra hızla odadan çıktı. Gidişine kaşlarımı çattığım sırada Ömür bir kupa kahveyle içeriye girip yanımdaki deri sandalyeye yerleşti.

Ortamda anlamsız bir kasvetin dolandığını anladığımda ellerimi çırparak, "Evet!" diye gülümsedim. "Nereden başlıyoruz?"

Ve bir süreliğine sadece işimle ilgilenerek geri kalan herkesi siktir ettim. Şu geçirdiğim bir haftanın ardından çalışmanın bana iyi geleceğini düşünüyordum ama anlaşılan yanılıyordum çünkü gün sonunda galeriden çıkarken başım gerçekten çatlamak üzereydi. Üstüne üstlük yağmur başlamıştı. Hem de ben, Ömür'ün beni eve bırakma teklifini geri çevirdikten tam beş dakika sonra.

Bir şeylerin bana karşı olduğu açıktı. Buna ve Buse'nin benimle dalga geçmek için attığı, dev bir *Range Rover'ın* içinde kuru bir şekilde oturduğu fotoğrafa rağmen suratımı asmadım. Boş taksi bulmak ve bulduklarımı da durdurmak için dans eden *umpa lumpalar** gibi görüneceğimi biliyordum. Bu yüzden sanki hiç önemi yokmuş gibi yavaşça ıslanmayı ve buğulanan gözlüğümle beraber görme yetimden vazgeçmeyi seçtim.

Yarım saat sonra akşamın altı buçuğunda sitemin önüne geldiğimde, saçlarım pırasa gibi dümdüzdü ve yanaklarıma yapışmıştı. Gözlüğümün

* Roald Dahl'ın orijinal kitabına dayanan Charlie ve Çikolata Fabrikası serisindeki kurgusal bir insan ırkıdır. Hikâyenin tüm versiyonlarında Willy Wonka'nın çikolata fabrikasının işgücünü oluşturan ve kakao çekirdeğiyle maaş alan küçük insanlar olarak tasvir edilmektedirler.

üstündeki su damlacıklarını silmekten bıktığım için onları kendi haline bırakmıştım. Saten gömleğim artık bir atletmiş gibi üzerime yapışmıştı. Ayakkabılarım mahvolmuş, çıplak bacaklarım su ve çamur lekeleriyle kaplanmıştı. Berbat göründüğüme emindim. Beni teselli eden tek şey, üç gün önce *lifting** yaptırdığım için göz makyajı yapmadan sokağa çıkmak ve ıslak bir panda gibi görünmemekti.

Bir su birikintisinin üstünden atlayarak geçtim. Topuklu ayakkabılarımla dengemi sağlayabilmek için sarsak birkaç adım attım ve daha büyük bir su birikintisinin içine battım. Adımımı attığım an eteğimin ön yüzü çamurlu suyla kaplandı ve ben kendi kendime küfredemeden önce tiz bir miyavlama sesi kulaklarımı doldurdu. Etrafıma bakındığımda bahçedeki süslü çalıların kenarındaki minik, ıslak kediyi zar zor seçebildim. Parmaklarımla gözlüğümün camlarını sildim ve oraya doğru yürüyerek minik kediyi kucağıma aldım. Öyle çok titriyordu ve tüyleri bedenine öyle çok yapışmıştı ki onun dakikalardır burada durduğunu anladım.

Boynundaki minik, mavi kolyeden isminin Mia olduğunu öğrendiğim kedicik hemen kucağıma sokuldu. Üşümekten gözlerini bile açamıyordu. Evden kaçtığını tahmin etmek hiç zor olmadı ama etrafıma bakındığımda kimseyi göremedim. O yağmurun altında daha fazla dikilmektense yarın bir kayıp ilanı bastırmayı düşünerek kedicikle birlikte apartmana doğru ilerledim.

Daireme girdiğimizde ayakkabılarımı hemen bir köşeye fırlattım. Kapının girişine asılı yün hırkamı gördüğüm an kediciği ona sararak bir köşeye bıraktım. Halılarım beyaz olduğu için onları üzerimdeki bu kıyafetlerle batırmaktansa kapının yanında soyundum. Islak kıyafetlerimi çabucak kirli sepetine attıktan sonra üstüme bir şort ve triko geçirerek kediciği kucakladım.

"Gel bakalım buraya."

Hayvanlardan pek hoşlanmazdım ama dedemin Doberman cinsi üç köpeği ve annemin de iki kedisi olduğu için onlarla bir arada olmaya alışkındım. Mia'yı hırkamla nazikçe kurulamaya çalışırken ürkekçe miyavlamaya devam etti. Ama birkaç dakikanın ardından sanki rahatlamış gibi gevşedi ve maviş gözleri açıldığında kalbimden vurulduğumu anladım.

"Mia! Sen ne güzel bir şeysin böyle!"

Annemin üzerinde örgü kıyafetlerle dolaşan tüysüz, buruşuk kedileriyle kıyasladığımda Mia kesinlikle tam bir afetti. Benden hoşlanmış ve sıcaktan mayışmış gibi kucağıma sokuldu. Öylesine sevimliydi ki ona ömür boyu bakabilirdim. Ama muhtemelen ben sadece birkaç dakikada onu bu kadar sevdiysem, onu benden daha fazla seven ve onun için endişelenen bir sahibi

* Doğal kirpiklere daha kıvrık ve kalkık bir görünüm kazandırmayı amaçlayan kozmetik bir işlemdir.

olmalıydı. Annemin kedilerinden birini kaybettiğinde ne kadar üzüldüğünü ve onun için elli bin lira para ödülü koyduğunu düşünürsek -ki bence bulunan kedi aslında başka bir kediydi- Mia'nın sahibinin de kafayı yediğine emindim.

Mia biraz ısındığında onu koltuğa bıraktım. Ayağa kalkarak kendime bir ağrı kesici aldım. Mia'nın aç olduğunu düşünerek buzdolabına baktım ama dolabım hazır gıdalar, abur cuburlar ve ıvır zıvırlarla doluydu. İçebilir miydi bilmiyordum ama bir kutu soya sütü bulduğumda sevinçle uzandım. Kutunun aslında boş olduğunu fark ettiğim an homurdanmakla yetindim. Daha sonra bir kutu ton balığı buldum ve yağını süzdükten sonra bir tabağa koyarak Mia'nın önüne bıraktım.

"Mia, bak burada ne var kızım?"

Balığın kokusunu aldığı an miyavlamaya başlayan Mia düşündüğümden daha aç olmalıydı ki hiç düşünmeden tabağa atıldı. Gururlu bir anne gibi gülümseyerek ikinci konserveyi de açıp önüne bıraktım. Yağmur dindikten sonra ona biraz mama, kum ve birkaç oyuncak almayı düşündüğüm sırada zil çaldı. Doğrusu bu yağmurda kimseyi beklemiyordum. Sadece Buse olabilirdi ama o dalgacı sürtüğün de Serkan'la birlikte olduğundan emindim. Kaşlarımı çatarak üzerimdeki ince kazağı dizkapaklarıma doğru çekiştirdim. Zil bir kez daha çaldığında, "Geldim!" diye seslendim.

Eğer gelen Buse ve Serkan'sa Mia'yı ürküttükleri için onları bir güzel dövecektim.

Kapıyı açtığım sırada daha gelen kişinin kim olduğunu göremeden içeri doğru itildim ve kapı açılma şiddetinden birkaç kez duvara çarptı. Mia bir tıslama sesiyle olduğu yere sinerken, bu tarz bir şiddet gösterisini ancak televizyonda gören ben de tam anlamıyla afalladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Gülden! Hesap ver bana! Bana hesap ver!"

"Mert?"

Afallayarak ona doğru döndüğümde, bu ani çıkışından dolayı öfkelenmeme bile izin vermeden kollarıma yapıştı ve beni tutunduğum sandalyeden uzaklaştırarak birkaç kez sarstı. "Canımı yakıyorsun!" diye bağırarak onu itmeye çalıştım ama lanet herifte sanki deli gücü vardı. "Bırak beni!"

"Beni herkese rezil ettin! Sayende herkes beni konuşuyor! İnsanların neler söylediğinden haberin var mı senin?"

Dün akşam yaktığım kıyafetlerden ve o resimleri sosyal medyaya attığımdan bahsettiğini anladığım an dudaklarıma öfkeli bir gülüş yerleşti. Mavi gözleri, onunla dalga geçtiğimi fark ettiği an öfkeyle kısıldı. Yüzü sinirden kıpkırmızıydı. Karşımda iki yıldır bu halini hiç görmediğim bambaşka bir adam vardı. Onu ilk kez böyle görüyordum. Nefretle ve şokla tıslayarak, "Hepsini hak ettin!" dedim. "Sana az bile yaptım!"

Ninova

"O resimleri kaldıracaksın, Gülden. Hepsini silip özür dileyeceksin. Yoksa seni..."

"Ne? Ne yapabilirsin ki? Utanmadan bana bunun için bir de hesap mı soruyorsun?" Kolları arasında debelenerek ondan kurtulmak için çabaladım ama beni öyle sıkı kavramıştı ki sadece arkamdaki sehpaya çarpıp, Mia'nın ton balığını beyaz halıma devirdim. "Bırak beni! Sana bırak beni diyorum!"

"Seni öldürürüm, Gülden! Duydun mu beni? Seni öldürürüm!"

Üzerime doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı ve ellerinden biriyle bu kez boynumu kavrayarak bana gözdağı vermek ister gibi sıkmaya başladı. Ama birkaç saniye sonra anladım ki bu sadece bir gözdağı değildi. Kelimenin tam anlamıyla kontrolden çıkmıştı. Bunu hissettiğim an ilikle-rime dek titredim.

Korkuyla bileklerine tutunup onu itmeye çalıştım ama beni arkaya iterek koltuğa düşürdüğünde ve üstüme çıkarak, "Sileceksin!" dediğinde panikledim. Terleyen avuç içlerimle titremeye başladım. Dedemin bana öğrettiği savunma hareketlerinin hepsi hissettiğim şokla birlikte hafızamın en derinlerinde kaldı. Mia'nın ağlar gibi miyavladığını duydum ama tek yapabildiğim tırnaklarımı ellerine ve kollarına geçirmekti. Ayaklarımı havaya savururken Mert'in öfke dolu yüzünü izlemek zorunda kaldım.

Ölürken gördüğüm son yüzün onunki olmasını istemiyordum. Lanet olsun, *ölmek istemiyordum.*

"Bırak beni," diye fısıldadım. Öyle zor konuşuyordum ki aslında beni duyabildiğini bile sanmıyordum. "Bırak... beni..."

"Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim, Gülden!"

Birkaç damla yaşın akarak şakaklarıma doğru ilerlediği o sırada bir gürültü koptu. Açık olan dış kapım duvara bir kez daha şiddetle çarptı ve birkaç saniye sonra üzerimdeki adam yere devrildi. Yeniden nefes alabildiğimde ardı ardına öksürdüm. Dizlerimi kendime doğru çekip toparlanmaya çalıştım ama öyle korkmuş ve öyle paniklemiştim ki bir an sonra ne gördüklerimi ne de duyduklarımı kaldırabildim. Zihnim kapkara bir boşluğa çekildi.

Ve ardından bayıldım...

Düzenleme
Ny.ozlem

5. Bölüm: Bela

"Kıza havale mi geçirtelim anneanne? Bunu mu istiyorsun?"

"Ama bacakları çıplak oğlum, üşüyecek bak sonra."

"İçerisi yirmi beş derece anneanne, üşümez merak etme. Sen Mia ile ilgilensene."

Duyduğum bu anlamsız konuşmaya kaşlarımı çattığım sırada bileğimin üstünde belli belirsiz bir dokunuş hissettim. Sanki uykumun en tatlı yerindeydim, uyanmayı hiç istemiyordum ama bu dokunuşlar bir son bulmadan devam ettiğinde hiç istemesem bile gözlerimi araladım. Gördüğüm ilk şey pembe duvarlar ve o duvarların üstündeki bulanık, çiçek desenli -sanırım onlar çiçekti- duvar kâğıtları oldu. Hemen ardından kocaman taşlarla süslü avizeyi gördüm. Gözlüğüm yoktu. Görüntüler benim gibi üç derece miyop olan biri için oldukça bulanıktı ama buna rağmen evimde olmadığımı anladım. Bir panik dalgası göğsümün tam ortasına yerleşti ve alışkanlıkla ellerimi uzatarak gözlüğümü aradığımda biri onları elime tutuşturdu. Gözlüğüm olmadan görememek öyle boktandı ki sanırım artık Buse'yi dinleyecek ve tüm korkularımı yenerek lens kullanmaya başlayacaktım.

Etrafı biraz daha net seçebildiğimde bir adamın hemen ayak ucumda oturduğunu ve dedem yaşlarında bir kadının da çaprazımdaki koltukta, kucağındaki Mia ile beni izlediğini gördüm. İlk kez gördüğüm bu insanlar beni ister istemez ürküttü. Yaşanan olaylar birden hafızama dolduğunda nefes alamadım. Korkuyla yerimden doğrulmaya ve ayağa kalkmaya çalıştım ama öyle çok titriyordum ki bunu yapamadım.

"Hey, hey, hey sakin ol... Korkmana gerek yok, sana zarar vermeyeceğiz."

"Ben... ben..."

Dudaklarımı araladım ancak bir türlü mantıklı bir cümle kurumadım ve boğazımın ne kadar acıdığını fark ettiğimde yüzümü buruşturarak inledim. Canım öyle çok yanıyordu ki tenime dokunmaya çekindim.

"Oğlum su versene kıza. Bak daha yutkunamıyor bile. Doktor olan sen misin, yoksa ben mi anlayamadım vallahi."

Söz konusu doktor otuzlu yaşlarının başında esmer, gözlüklü bir adamdı. Omuzlarına gelen koyu renkli, dalgalı saçlarının bir kısmını yarım bir şekilde arkasında toplamıştı ve bal rengi gözleriyle ilk bakışta bile fark edebileceğim kadar yakışıklı bir adamdı. Yaşlı kadına gözlerini devirdikten sonra

uzanarak suyu bana uzattı. Hâlâ biraz çekiniyordum ama boğazım öyle kötüydü ki bu teklifi geri çeviremedim. Uzanan ellerimin titrediğini fark ettiğinde yavaşça ayağa kalktı ve sanki beni korkutmaktan çekiniyormuş gibi yanıma oturdu. Sonra elinin birini nazikçe enseme sararak doğrulmama yardımcı oldu. Mert'in o öfke saçan bakışlarıyla karşımdaki bu adamın bakışlarını karşılaştırdığımda gözlerim anlamsızca doldu ve güçlükle birkaç yudum su içtim.

"Teşekkür ederim."

"Nasılsın?" Suyu yeniden sehpaya bırakırken yanımdan kalktı ve kendisi de sehpanın üzerine oturarak bana doğru eğildi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim... Sanırım iyiyim."

"Bunlar ne saçma sorular evladım. Görmüyor musun kızın her yeri mosmor!"

"Anneanne... Bir karışmasan mı acaba?"

Karşımdaki adam anneannesine gözlerini devirdiğinde gülmek istedim ama yapamadım. Sanırım hâlâ bir tür şoktaydım. Mert korkağın tekiydi. Her zaman öyle olmuştu. Gittiğimiz yerlerde bana asılan ya da laf atan bir adam olduğunda bile beni korumaya çalışmak yerine sanki bir olay çıkmasından korkarmış gibi elimi tutar ve mekândan kaçardı. Ama bugün kelimenin tam anlamıyla kontrolden çıkmıştı.

Beni öldürmeye çalışmıştı.

"Ona ne oldu?" diye fısıldadım. "Beni siz mi kurtardınız?"

Kafasını salladıktan sonra, "Anneannemle üçüncü katta oturuyoruz," dedi. "Mia bizim kedimiz. Ara sıra evden çıkıp dolaşır ve bahçenin bir köşesinde onu almamızı bekler. Onu çok aradık ama bulamayınca bir de komşulara soralım istedik. Katları dolaşmak için çıktığımda sesleri duydum, kapın açık kalmıştı. Sonrasını biliyorsun işte."

Başımı sallayarak yutkundum. "Ben... Teşekkür ederim."

"Elleri kırılsın inşallah! Bin beter olsun o adi! Bir sıkımlık canın var zaten, kim senden ne ister ki?"

Karşımdaki kadın öyle tatlıydı ki içler acısı halime rağmen gülümsedim. Boya olduğu belli olan, sapsarı saçları vardı. Saçlarını kat kat kestirmiş ve pembe bir de taç takmıştı. Gözlerinde ise kenarları şakaklarına dek uzanan, sivri çerçeveli pembe gözlükler vardı. Kısa boylu ve tombuldu ancak birkaç kırışıklığın yer ettiği o sevimli yüzüyle güzel, hoş bir kadındı. İrice açılan ve durmadan üzerimde gezinen o bal rengi gözlerinden de benim için gerçekten endişelendiği ortadaydı.

"O benim eski sevgilimdi," derken yanaklarım utançtan kızardı. Gözlerim hiç istemesem de doldu ve bir damla yaş usulca şakağıma doğru aktı. "Beni aldatmıştı, ayrılmıştık. Ama... Ama..."

"Şşşt, tamam. Kendini yorma." Karşımdaki adam uzanıp sehpanın üzerinden bir peçete alarak gözyaşımın izini kuruladı. "Ben Yiğit, Yiğit Akel. Genel cerrahım, ilk muayeneni ben yaptım. Kollarında birkaç çürük var, sanırım ezilmişler. Boynunda da..." Boynuma bakarken bal rengi gözlerindeki ifade sertleşti. "Çürükler var, bir süre dokunmak canını yakacaktır. Yutkunurken ya da bir şeyler yerken zorlanabilirsin. Sana birkaç krem yazacağım. Onları sabah akşam kullanırsan kısa sürede hiçbir iz kalmaz."

"Ben de Gülden, Gülden Seçkin. Tanıştığımıza memnun oldum, ben... çok mahcup hissediyorum."

Bir anda kendimi tutamadan ağlamaya başladığımda Yiğit'in anneannesi, "Aa, ağlama evladım. İnsanlık öldü mü?" diyerek ayağa kalktı ve torununa sanki *beceriksiz* dermiş gibi yüzünü buruşturup yanıma oturdu. "Ağlama, bak beni de ağlatacaksın sonra. O pislik herif cezasını çekecek. Emniyete götürdüler onu, şu an içeride. Sen sakın korkma. Sana zarar veremez bir daha."

Burnumu çekerek gözyaşlarımı silmeye çalıştım. "Emniyete mi?"

"Hıhım, hemen polisi aradım. Benim rahmetli eşim de komiserdi, hiç korkmadım. Geldiler, toplayıp götürdüler o adamı."

"Yarın bizi de ifade vermek için emniyete bekliyorlar, bir de şikâyetçi olmak istersen eğer..."

"İstersen neymiş oğlum? Elbette şikâyetçi olacak. Burada kapı gibi Gülten teyzesi var."

İsim benzerliğimiz karşısında gülümseyerek başımı salladım. "Şikâyetçi olacağım, hatta darp raporu da istiyorum."

"O kolay, sen bu gece biraz dinlen. Yarın sabah çalıştığım hastaneden bir rapor alırız, ardından da ifade vermeye gideriz. Avukat bir arkadaşım da var, senin için onunla da görüşürüm."

Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım ve tam o sırada Mia uzandığım kanepeye zıplayarak kollarımın arasına yerleşti. Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım. "Onu ben bulmuştum, etrafta kimseyi bulamayınca evime aldım. Kurulayıp yemek verdim. Sonra ürküp saklanmıştı. O iyi mi?"

"İyi." Yiğit uzandı ve kucağımdaki kediciğin sırtını okşayarak gülümsedi. Ardından bana döndü ve yüzümün önündeki bir tutam saçı geriye iterek, "Merak etme," dedi. "Sen de çok iyi olacaksın."

Yiğit ve anneannesi Gülten teyze beni bırakmak istemediler. Ben de evime çıkmak istemedim çünkü ortalığın darmadağın olduğunu biliyordum. Bu haldeyken o görüntünün sinirlerimi daha da bozacağından hiç şüphem yoktu. Ama burada da kalamazdım. Birincisi, tanımadığım bu insanlara yük olmak istemiyordum. İkincisi de en yakın arkadaşlarıma ihtiyacım vardı. Buse'ye ve Serkan'a sarılmalı, kendimi tanıdık ve güvenli bir yerde hissetmeliydim.

Yiğit'in telefonunu ödünç alarak önce Buse'nin, ardından da birkaç hafta önce zar zor ezberleyebildiğim Serkan'ın numarasını çevirdim. İkisi de açmadı. Bu çok ilginçti çünkü birinden birine mutlaka ulaşırdım. Telefonları kapalıysa evde olduklarını da hiç sanmıyordum. Annemi arayamazdım çünkü Bodrum'daydı ve telaşla uçağı bile akıl edemeden saatlerce araba sürerek yanıma gelirdi. Dedemi de arayamazdım, kendisi emekli bir korgeneraldi ve olanları öğrendiği takdirde beni de yanına alıp gözünün önünden bir an için ayırmamak adına İzmir'e sürüklerdi.

Hayatımda zaten çok fazla insan yoktu, sadece bu dördü vardı ve hepsi de maalesef kullanılamaz hale gelmişti. Bir an için aklımdan Ömür'ü aramak geldi ama onun da nişanlısıyla birlikte katılacağı bir davet olduğunu hatırlayarak somurttum. Yirmi beş yaşında bir kadındım ancak acil bir durumda kimseye ulaşamıyordum.

Gülten teyze de bunu anlamış gibi yeniden kalmam için ısrar etti. Omuzlarımın hüsranla çöktüğü o vakit, teklifini kabul etmek üzereydim ama kapı birden alacaklı gibi çalmaya başladı. Zil hiç susmadan öterken korkuyla gerildim. Kapımın şiddetle duvara çarptığı ve bir çuval gibi içeri itildiğim anlar gözümün önünde canlandığında bir an için tuttuğum nefesimi veremedim.

"Gelen her kimse siktim belasını."

"Aa, terbiyesiz seni! Ben sana böyle mi öğrettim çocuğum!"

Gülten teyze, Yiğit'e söylenerek ama çaktırmadan terliğinin birini de eline alarak Yiğit'in arkasından gitti. Ben de ayağa kalkıp salon kapısının kirişine yaslanarak gelen kişiyi görmeye çalıştım. Yiğit öfkeyle kapıyı açtı ve aynı anda, "Nerede o?" diye bağıran Alparslan'la göz göze geldim.

Ne?

"Senin... Senin burada ne işin var?"

Yiğit'i, Gülten teyzeyi ya da içeriye davet edilmeyi umursamadan iki koca adımda yanıma ulaştı ve anbean kararan bakışlarını üzerimde gezdirerek, "Seni arıyordum!" diye soluklandı. "Kahretsin, kapını çaldım ama açmadın. Sonra komşular neler olduğunu anlatınca..." Duraksadı ve derin bir nefes alıp, "Sikeyim!" diye tısladuktan sonra beni göğsüne bastırdı. "O herifi öldüreceğim."

Ninova

Onun kollarının arasına girene dek buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamamıştım. Öyle gergindim ki birdenbire rahatladım ve kendimi ona yaslayarak sıcağına sokuldum. Tam bir tutarsızlıklar abidesi olabilirdim ama en azından tek değildim.

"Aa, bu da yeni sevgilin mi çocuğum?"

Gülten teyze elindeki terliği indirerek yeniden ayağına giyerken bozulan sinirlerimle birlikte kıkırdadım. Başımı iki yana sallayarak geri çekildikten sonra Alparslan'a bakarak, "İyiyim," diye mırıldandım. "Bir şeyim yok."

"Her yerin mosmor!"

Alparslan nefretle tısladığı sırada Yiğit sahte bir öksürükle öne çıktı ve dış kapıyı kapadıktan sonra, "Ben doktorum," dedi. Alparslan'ın burada olmasından pek hoşlanmamış gibiydi ama yine de nezaketle gülümsedi. "Gülden'i muayene ettim, endişelenecek bir şey yok ve açıkçası sadece çürüklerle kurtulduğu için şanslı. Bu gecelik onu daha fazla yormayalım, yarın hastaneye geldiğinde detaylı bir muayeneden geçirtiriz."

"Hastane mi? Ne hastanesi?"

Alparslan kaşlarını çatarak konuştuğunda iç geçirerek derin bir nefes aldım. Gülten teyze de konunun hemen kapanmayacağını anlamış gibi bizi salona kışkışladı. Alparslan ve Yiğit tanışıp aralarında konuşmaya başlarken ben de Mia'yı kucaklayıp bir köşeye çöktüm. Alparslan'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de tüm ilgimi Mia'ya verdim. Hâlâ kendime gelebilmiş değildim. Hem çok bitkindim hem de çok şaşkındım. Alparslan'ın o koca kibirli burnunu zahmet edip de yerden alacağını ve bana bir adım atacağını asla tahmin etmezdim. Ama onun burada olmasının verdiği güvenle derin bir iç geçirdim ve gözlerimi yumup gülümsedim.

Sanırım Gülten teyze yeni bir fincan çayla dönmeden çok önce, tam da o an uyuyuvermiştim.

Ter içinde uyandığımda saat bu kez sabaha karşı üçtü ve kendi evimde, kendi yatağımdaydım. Yatağımın hemen yanındaki lambader yanıyordu ve içeriden belli belirsiz sesler duyuyordum. Uzandım ve saçlarımı yüzümden iterek komodinin üzerindeki gözlüğümü taktım. Sanırım yatağımın hemen karşısına bakınca dairemin içini görebilmem benim için büyük bir şanstı. İçeride loş bir ışık vardı ama etraf neler olup bittiğini görebileceğim kadar aydınlıktı.

Sehpamın iki bacağı kırılıp bir köşeye bırakılmıştı. Beyaz halım da ortalıkta görünmüyordu ama en azından yerlerde sonradan temizlemek zorunda kalacağım bir leke ya da başka bir bulaşık yoktu. Her şey yerli

yerinde görünüyordu. Alparslan sırtı bana dönük bir şekilde mutfağımda, ada tezgâhın etrafındaki taburelerden birinde oturuyordu. Anladığım kadarıyla önünde bir kahve kupası vardı ve telefonla konuşuyordu.

Onu daha iyi duyabilmek için doğruldum ama sesler hâlâ net değildi. Öyle kısık sesli konuşuyordu ki kendi kendime homurdandım. Elimi alnıma götürüp avucuma bulaşan ter damlalarını gördüğümde üzerimdeki örtüyü iterek ayağa kalktım. Her ne kadar Alparslan'ın yanına gitmeyi ve neden burada olduğunu sormayı istesem de şimdilik varlığının bana verdiği güvenle banyoya geçmeyi tercih ettim. Bu yüzden yatak odama açılan cam kapının bir kanadını kapayıp olabildiğince sessiz hareketlerle soyundum. Üzerimdekileri ve iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra da kendimi duşa attım.

Suyun ısınmasını beklerken camdan belli belirsiz görünen yansımamı süzdüm. Bacaklarımın sehpaya çarptığı birkaç yerde, kollarımın üst kısmında ve boynumda izler vardı. Tenim yer yer soyulmuş, şişip morarmıştı. Sadece bir gece önce burada Alparslan'la ilgili fanteziler kurarken bir gün sonra bu halde olmam koca bir saçmalıktı.

Boynumdaki izlere belli belirsiz dokunduğumda irkildim ve güçlükle yutkunarak tepemden aşağı akan sıcak suyun altına yürüdüm. Kollarımı kaldırıp hareket ettirmek bile canımı yakıyordu, bu yüzden gözlerimi yumdum ve avuçlarımı kabine yaslayarak öylece bekledim. Kendi kendime onu bu kadar kışkırttığım ve ileri gittiğim için suçlu olanın ben olup olmadığını sordum ama lanet olsun, her ne olursa olsun bir insanın birini öldürmeye çalışması nasıl aklanabilirdi ki? Suç nasıl benim olacaktı ki?

Tek suçum onu yeterince tanıyamamış olmamdı. Onun beni aldatacağına hiç ihtimal vermemiştim ya da beni öldürmeye çalışacağına. Ve ben bu adamla koskoca iki yıl geçirmiştim. Ya gözlerim kördü ya da aptalın tekiydim.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktığı sırada derin bir nefes aldım ve kollarımı birbirine sararak parmak uçlarımı tenimdeki parmak izlerinin üzerinde gezdirdim. Olanları Buselere nasıl anlatacağımı ya da ailemden nasıl saklayacağımı bilmiyordum. Bir de işyerim vardı. İzin almaktan çekinmezdim ama eski sevgilim yüzünden bu halde olmayı kaldıramıyor, deli gibi utanıyordum. Lanet herif öyle ileri gitmişti ki bunu ona ödetecektim. Yaptığı her şeyi burnundan fitil fitil getirecektim.

Burnumu çekerek doğruldum ve arkamı döndüğüm sırada yatak odamdaki hareketliliği fark ederek duraksadım. Alparslan'ın elindeki telefonu komodinin üzerine bırakışını ve ardından bakışlarını bana dikerek elini gömleğinin düğmelerine götürüşünü seyrettim. Yavaşça soyunup geri kalan kıyafetlerinden de kurtulduktan sonra bana doğru ilerledi. Kabinin kapısını açtı ve sormaya gerek duymadan içeri girerek beni kendine yasladı. Onun

sıcak göğsüne sokulduğumda birkaç saniye önce nazlanan gözyaşlarım şimdi bir şelale gibi akmaya başladı. Kendimi tutamadan hıçkırarak ağlamaya başladım. Çenesini başımın tepesine bastırdı ve etrafıma sardığı kollarını sıkılaştırdı.

Kibar bir adam olmadığını, ondan süslü laflar duyamayacağımı kendisi söylemişti. Ancak şimdi bile hiç konuşmasa da bana sarılması yetmişti. Mutlu olmak için uçuk isteklerim ya da beklentilerim yoktu. Bir sarılma bile bana yeterdi ve Alparslan farkında olmasa bile bana tam da istediğim şeyi vermişti.

Sıcak su tepemizden aşağı akıp, ikimizi de ıslatırken bir süre öylece kaldık. Dakikalarca ağladım ve abartmıyorum, Alparslan bu süre boyunca beni hiç bırakmadı. Parmak uçlarıyla belimin etrafında daireler çizerek öylece bekledi. Ancak hıçkırıklarım yerini iç çekişlere bıraktığı zaman sesini duydum. Hafifçe geri çekildi ve ellerinden birini çeneme yaslayarak yüzümü kendisininkine doğru kaldırdıktan sonra, "İyi misin?" dedi.

Bakışları hem beni rahatlatan hem de ürperten cinstendi. Tenimin her bir noktasında dolaşan gözleri gördüklerinden hiç hoşlanmadığını haykırırcasına kapkaraydı. Kaşları çatılmıştı ve çenesi kaskatıydı. Birkaç gün öncesine kadar tenimde sadece onun bıraktığı tutkuyla dolu izler vardı, şimdiyse şiddet kokan morluklarla doluydum.

Çenemdeki eli usulca kayıp boynuma dokunduğu zaman irkildim ve farkında olmadan tırnaklarımı kollarına batırdım. Harika sayılmazdım ancak o yanımda olduğu için daha iyiydim. Usulca başımı salladım ve burnumu çekerek yeşil gözlerimi onunkilere diktim. "İyiyim. Beni nasıl buldun?"

"Buse'den."

"Buse'yi nasıl buldun?"

"Serkan'dan."

"Serkan'ı nasıl buldun?"

Bir an için kaşlarını çatacak ve gülecek gibi göründü. Parmakları belimdeki çukura dolanırken, "Babasından," dedi. Onu da daha önceden tanıdığını zaten ima etmişti. Bu yüzden onu nasıl bulduğuna dair yeni bir soru sormadan başımı sallayarak ıslak saçlarımı sırtıma ittim. "Peki neden geldin?"

"Bir nedeni olmalı mı?"

"Her gelişin bir nedeni vardır."

"Peki." Uzandı ve suyu biraz kıstı. "Her gidişin de bir nedeni var mı?"

Bakışlarımı kaçırarak sustuğumda uzandı ve köşedeki şampuanı alarak avucuna döktü. Birkaç gün önce saçlarımdan deli gibi rahatsız olan Alparslan'ın şimdi onları yıkamak istediğini gördüğümde bir an için

nefesimi tuttum. Avuçlarını birbirine sürterek bekledi, bekledi ve ardından çekinerek bana biraz daha yaklaştı. Yüzünü göremeyeceğim kadar uzundu, bu yüzden onu göremedim ama hissettim. Sevişirken deli gibi çektiği saçlarıma dolanan parmakları bu kez tereddütlü ve daha kibardı. Onları topladığı an dudaklarından sesli bir nefes döküldü ve bir an için duraksadı. Beni orada bırakıp gideceğini sandım ama hemen ardından bu kez daha kararlı dokunuşlarla şampuanı saç diplerime yedirerek yıkamaya başladı.

Bedenim yorgunca onunkine yaslandı ve aşağı salınan kollarımı onun beline dolayarak derin bir iç geçirdim. "Sadece denize düştüm ve yılana sarılıyorum, haberin olsun. Seni affetmedim."

Alay dolu gülüşü kulaklarımı doldurdu ama başka bir şey demedi. Saçlarımı durulayıp bir kez daha şampuanladıktan sonra duş jelime uzandı ve bu kez pembe, yumuşak banyo süngerimle beni yıkamaya başladı. Becermekten başka bir işi olmadığını söyleyen birinin, bu cinsellikten uzak dokunuşları kesinlikle şaşırtıcıydı ama tek kelime etmedim. Ona sataşmak yerine tenimdeki her morluğun üzerinden nazikçe geçişine ve beni bir bebek gibi yıkayışına izin verdim. Ardından banyom ve onunla ilgili kurduğum fanteziyi düşündüğümde kendimi tutamadan gülümsedim. Hatta gülüşüm önce bir kıkırtıya ardındansa ağız dolusu bir kahkahaya döndü. Sinirlerim öyle bozulmuştu ki şu an bir deli gibi göründüğüme emindim.

Beni durulamak için duş başlığını tenimde gezdiren Alparslan duraksadığında, "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Sadece..."

"Sadece?"

Sürtük Gülden beynimin yönetimini bir an için ele aldı. "Bir gece önce yine bu banyoda seni düşünüyordum ve şimdi buradasın."

"Beni mi düşünüyordun?"

Başımı sallayarak halime güldüğümde duş başlığını yeniden tepeye bıraktı. Üstüme doğru yürüyerek daracık kabinde beni cam ve kendi bedeni arasında sıkıştırdı. Su artık onun üstüne akıyor, onun teninden de bana sıçrıyordu. "Tam olarak nasıl düşünüyordun?"

Ellerinden biri beni bir kafese hapseder gibi başımın yanına yaslandı, diğeri ise kolumdaki bir morluğu okşayarak tenime dolandı. Az önce dudaklarıma konan gülüş, yerini gergin bir gülümsemeye bıraktı ve kabindeki hava sanki bir anda boşaldı. Derece birden artmış gibi her yer ısındı. En günahkâr fantezilerimden fırlayan Alparslan Gündoğdu şimdi burada, karşımda ve çıplaktı. Gözlerim teninden süzülen su damlalarının karnından çıplak kasıklarına doğru ilerlemesine takıldığında uzanarak çenemi kavradı. Kızararak gözlerimi onunkilere diktim. Bakışlarında itiraz istemeyen, otoriter kıvılcımlar vardı ancak dokunuşları da buna tezat, sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi yumuşacıktı.

Öne doğru eğilip dudaklarıma doğru fısıldadı. "Cevap ver. Ne düşünüyordun, sana dokunduğumu mu? Beni hayal ederek kendine mi dokundun?"

Dudaklarımdan süzülen sıcak nefes onun dudaklarına çarparak ikimizi de soluksuz bıraktı. Ellerimi göğsüne yaslayıp başımı salladığımda koluma daki parmakları önce omzuma tırmandı, ardından oradan aşağılara indi. Göğüslerimin arasından karnıma inip karnımın alt kısmında duraksadığında derin bir nefes aldım. "Sana dokunurdum," diye fısıldadı. "Dokunur ve aklını başından alırdım ama bu gece değil."

Gözleri tenimdeki izlere çarptığında öfke dolu bir solukla öne doğru eğildi ve dudaklarını birkaç gün önce otel odamın banyosunda yaptığı gibi boynuma yasladı. Bu kez kendi izlerinin değil, ilk kez seviştiğimizde *çok da sikimdeydi* dediği adamın izlerinin üzerinde gezindi. Islak dudaklarını hissettiğimde titreyerek kollarımı omuzlarına sardım. *Ben bu adamla ne yapacaktım?*

"Canın çok yandı mı?"

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadım. Hissettiğim şey, acıdan çok panik ve korkuydu. Sadece saçmalamakla kalmayacağını anladığım o an bana saldırdığında ve Mia'yı da ürküterek kaçırdığında... gerçekten korkmuştum ve Yiğit sesleri duyup beni kurtarmasa şu an ölü olacağımı biliyordum.

"Beni öldürmek istedi," dediğimde göğsü öfkeyle inip yükseldi ve o an dudaklarım yaşadığım farkındalıkla yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun, babam da beni öldürmek istemişti," diye güldüğümde duraksayarak kaskatı kesildi ama ona aldırmadım. "Hem de henüz sadece dört yaşındaydım. Hayatımdaki tüm erkekler neden beni öldürmek istiyor, bilmiyorum." Derin bir nefes aldım ve geri çekilerek parlayan gözlerinin içine baktım. "Sen de bunu deneyecek misin, Alparslan?" diye fısıldadım. "Bir gün... beni öldürecek misin?"

Titreyen gözbebeklerime inat, o sarsılmaz bir kaya gibi duruyordu. Ancak onun da çatlakları vardı. Gözlerindeki hayaletlerle uzanıp suyu kapattı. Ardından kapının arkasına astığım bornozumu alarak sessizce bana yaklaştığında itiraz etmedim. Bornozumu giydim ve o, suyu açarak tenindeki belli belirsiz köpüklerden kurtulurken giyinmek yerine saçlarıma da bir havlu doladım. Dolabımdan şort tipi bir külot ve ince bir atlet çıkardım. Ben giyinip saçlarımı kuruttuğum sırada o da banyodan çıkmıştı. Belinde eflatun bir havlu vardı ve beyaz bir baş havlusunu da omzuna atmıştı.

Derin bir iç çekerek yatağıma oturduğumda ve ellerimi iki yana yaslayarak onu seyretmeye başladığımda, kaşlarından birini yukarı kaldırarak küstah bir tavırla gülümsedi. Bana doğru yürüdü, yürüdü ve üzerime doğru eğildiğinde beklentiyle nefesimi tuttum. Beni öpeceğini sanarak gözlerimi yumdum ama hissettiğim tek şey onun sıcak dudakları değil, yatağımın

çökmesiydi. Yanı başıma oturdu. Elindeki iki krem tüpünü fark ettiğim an kendimi bir aptal gibi hissederek gözlerimi devirdim.

Pekâlâ, ölümden dönmem de bir şeyi değiştirmiyordu anlaşılan çünkü şu durumda bile kolayca ona kapılacak gibiydim.

"Bana dönsene."

"Döndürsene."

Dudakları bu meydan okumadan zevk alır gibi yukarı kıvrıldı ve bir an sonra kendimi sırtüstü uzanırken buldum. Saçlarım yastığıma ve örtülere dağılırken hazırlıksız yakalandığım için homurdandım ancak içten içe heyecanlanmıştım.

"Böyle nasıl? İyi mi?"

O bana tepeden, üstün bakışlar atarken, "Harika," diye homurdandım. Gülüp krem tüpünün birini açarak parmak uçlarına sıktı. Daha sonra uzanarak boynuma dokundu. Konuşurken beni oldukça zorlayan boynum, dokununca bile sızlıyordu ama sabırla bekleyerek o işini bitirene dek gözlerimi yumdum. Alparslan'ın belli belirsiz ettiği küfürleri duyabiliyordum. Kızgındı, hatta tahmin ettiğimden daha kızgındı. Bir an için irkildiğimde ve dudaklarımdan hafif bir inilti döküldüğünde, "O lanet herifi geberteceğim!" diye tısladı. "Kimse elimden alamayacak."

"İçini rahatlatacaksa eğer Yiğit onu epey hırpalamış gibi."

"Bir de beni görsün."

Sesindeki o keskin, kindar tını titrememe neden oldu ama bunu fark etmedi. Bir diğer kremi de boynuma sürdükten sonra tenimin kremi emmesi için çekildi ve bu sefer kollarıma uzandı. Bembeyaz bir tenim var derken dalga geçmiyordum çünkü *gerçekten* bembeyazdı. Bu yüzden oradaki parmak izleri ve tenime oturan kan alenen ortadaydı. Kollarım boynum kadar ağrımıyordu fakat dokunduğumda sanki parmakları hâlâ oraya kenetliymiş gibi sızlıyordu.

Yüzümü buruşturduğumda Alparslan kolumu hafifçe okşadı. Kendini tamamen bu işe vermiş gibiydi ve kesinlikle ne yaptığının farkında değildi. Ben de benimle ilgilenmesinden zevk alarak sesimi çıkarmadım. Kollarımdaki izlerle de ilgilendikten sonra bacaklarımı kucağına çekti. Bakışlarım anında belindeki havluyu buldu. Fazla tehlikeli bir pozisyonda olduğumuzu düşünen sadece ben miydim, bilmiyordum ancak biraz zorlasam o havlunun altında çıplak ve sert bir şeyler bulabileceğimi biliyordum.

"Tenin çok hassas. Ne hale gelmiş böyle?"

Sehpanın soyduğu ve kanattığı tenime bakarken eğilerek dudaklarını oraya değdirdi. Bacağımı öptüğü an sessizce iç geçirdim. Pekâlâ, Buse haklı olabilirdi çünkü Alparslan Gündoğdu'nun hayatımdan çıkmasına henüz hazır değildim. Beni dağıtacağı kesindi. Bunu şimdi yaralarımı sararken bile

yapıyordu ve bu... belki de her şeyin düşündüğüm kadar kötü olacağı anlamına gelmiyordu?

"Tam bir bela mıknatısısın," dediğinde kaşlarımı çattım ama dudaklarımda ince bir gülüşün şekillendiğini hissettim. "Belaları sevmez misin? Oysa tam da o tarz bir adam gibi görünüyorsun."

"Severim, belaları severim. Sadece..."

"Sadece?"

"Seni böyle görmek hoşuma gitmedi."

Kaşlarım anında çatıldı. "Bana acımana gerek yok."

"Sana acıdığımı mı düşünüyorsun?"

Açık olan krem tüplerini akmasından korkmuyormuş gibi yatağımın üstüne bıraktığında gözlerim bir an için oraya kaydı ama içimdeki başak burcuna bunun o kadar da önemli olmadığını fısıldayarak bakışlarımı yeniden onunkilere diktim. Yara izlerime bakarken sinirli olduğunu söylemiştim ya? Onu unutabilirdiniz çünkü şu an çok ama çok daha sinirliydi ve sanırım bunu ben becermiştim.

"Ya ne için buradasın?" dediğimde derin bir nefes aldı. Üzerime eğildi ve parmaklarını çeneme sararak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarpıp bir an için dikkatimi dağıttı ancak buna birkaç saniyeden fazla izin vermedim. "Neden günler sonra geldin? Seni o masada bırakmamın intikamını almak için mi?"

"Bunu şu an bana hatırlatmak istediğinden emin misin?"

Dudaklarımı dişleyerek yutkunduğumda bakışlarının dudaklarıma kaydığını gördüm ama lanet herif, kendini benden çok daha çabuk toparlayarak gözlerime yeniden o sert, çelik kadar katı gözleriyle baktı. Bakışları yüzümün her bir noktasında ve ateş kızılı saçlarımda dolandı.

"Buradayım çünkü..."

Komodinin üzerindeki telefonu çalarak sözlerini böldüğünde gözlerimi devirdim. Pekâlâ, bu konuşmayı gecenin bu saatinde yapmak için pek hevesli değildim ama bölünmeyi de beklememiştim. Alparslan da bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. Uzanıp, "Efendim?" diyerek aramayı yanıtladı. Ekranda bir isim görememiştim, sadece numara yazılıydı ama sanki o karşısında kim olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu. "Tamam mı? Hallettiniz mi?"

"Hallettik Alparslan Bey, tıpkı söylediğiniz gibi mekân küle döndü."

"Ya etraf? Bir zarar var mı?"

"Hayır yok, sadece butik. Biraz dikkat çekecek ama kimse yaptığımızı kanıtlayamaz."

Muhtemelen bu kadar dikkatli dinlemesem ve Alparslan bana bu kadar yakın olmasa konuşmayı duyamazdım ama her bir sözcüğü duydum ve duyduklarım kaşlarımı derince çatmama neden oldu. Alparslan, "Tamam, fazla göze batmayın," diyerek telefonu kapatırken kelimenin tam anlamıyla dondum.

Düşündüğüm şeyi mi yapmıştı bilmiyordum ama onunla göz göze geldiğimde bu konuşmayı duyduğumu anladı. Bir şeyleri inkâr etmek yerine gözlerimin ta içine baktığında, ben de yanan yerin Mert'in işyeri olduğunu anladım. Kabul, ben de onun kıyafetlerini yakmıştım, pek masum sayılmazdım. Ama kıyafetler ve bir işyeri aynı değildi. *Lanet olsun, kesinlikle aynı değildi.*

Yaptığı şey için üzülmedim ama bu kadar soğukkanlı oluşu beni korkuttu. "Sen kimsin, Alparslan? Alparslan Gündoğdu kim?"

"Hiç bulaşmaman gereken belalı biri." Gülümsedi. Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde yumuşakça gezdirdi. "Ama sen... o belaya çoktan bulaştın, Gülden."

6. Bölüm: Kırık Kalp

Şiddetin biri, bir diğerini tetiklerdi.

O gece, kendisinin hiç bulaşmamam gereken belalı biri olduğunu söyleyen Alparslan'ın kollarının arasında uyurken kendimi güvende ve huzurlu hissetsem de bilinçaltımın derinliklerinde öyle değildim.

Oradaki Gülden korkmuş ve küçük bir kız gibi kabuğuna çekilmişti. Oradaki Gülden yirmi beş yaşındayken eski sevgilisi tarafından boğulmak üzere olan Gülden değil, babasının öldürmeye çalıştığı dört yaşındaki Gülden'di.

Kanepenin arkasına saklanmış, dizlerini kendine çekerek terleyen avuçlarını sesinin duyulmaması için dudaklarının üzerine bastırmıştı. Yüzü terden ve gözyaşlarından ıpıslaktı. Üzerinde beyaz, örgü bir kazak, pembe bir etek ve beyaz çoraplar vardı. Saçları iki yanından örülmüş ve pembe tokalarla bağlanmıştı ama yüzünün önündeki her bir tel, ıslak yüzüne yapışmıştı. Saçlarında hem ter ve gözyaşı hem de kan vardı. Babasının fırlattığı bardağın parçaları yüzüne, gözlerine sıçramış ve canını hiç olmadığı kadar yakmıştı. Sesi duyulmasın diye içten içe dua ediyordu. Babasının uyanmasına neden olan flütü ortada bıraktığı için kendine kızıyor, annesinin bir an önce marketten dönüp onu kurtarmasını bekliyordu.

Ama o Gülden, çocuk aklıyla bile annesinin gücünün babasına yetemeyeceğini biliyor ve babasının annesine de zarar vermesinden korkuyordu. Tek istediği dedesinin ona hediye ettiği flütü çalmaktı. Babasını uyandırmak istememişti. Annesi onu sıkı sıkı tembihleyip sessiz olmasını söylemişti ama Gülden, odasının kapısını kapatırsa yeterince sessiz olacağına inanmıştı. Yine de yanılarak babasının tüm öfkesini üstüne çekmişti. Tenine sıçrayan cam parçaları canını yeterince yakıyorken, babası bir de bıçak almış ve tehditler savurarak küçücük evde onu kovalamaya başlamıştı. O Gülden, adam hâlâ biraz sarhoş olduğu ve düzgün düşünemediği için şanslıydı. Kendini salondaki kanepenin ardına atabilmişti ama babasının bağırışlarından kurtulamıyor, korkuyla titriyordu.

Her odada onu didik didik arayan babasının gittikçe yaklaştığını duyabiliyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Babasını sevmiyordu çünkü o, Gülden'i her seferinde korkutup azarlıyordu. Ancak bu sefer daha başkaydı, bu kez babası annesinin ona anlattığı masallardaki canavarlar gibiydi ve onu öldürmek istiyordu.

Sesleri duyan ve kapıyı çalıp polisi arayan komşular vardı ama annesi yoktu. Babası, onu titreyerek oturduğu kanepenin arkasında bulup kolundan tutarak odaya doğru savurduğunda onunla yalnızdı. Kanlı gözleriyle adamı görmeye çalışarak lütfen diye yalvarıyor ve odanın ortasındaki sehpanın etrafında dönerek kendini babasının gazabından korumaya çalışıyordu. Saçları dökülen babasının koyu renkli gözleri vardı ama o an onlar Gülden için kahverengi değil, kırmızıydı. Bakışları bir canavarın bakışlarıydı ve adam ona savurduğu dengesiz bıçak darbeleriyle rayından çıkmıştı.

Kendi hıçkırıklarına, babasının öfkesine ve komşuların seslerine karışan yeni bir sesi fark ettiğinde kimsenin istese de ona yardım edemeyeceğini sanmıştı. Ama evlerinin kapısı bir anda kırılmış ve dedesi üzerinde üniforma, elinde kocaman bir silahla odaya girerek onu kurtarmıştı. Annesinin de ağlayarak kendisine sarıldığını biliyordu ama bir an sonra hem korku hem de gözlerinin acısıyla bayılmıştı.

Sıçrayarak nefes nefese uyandığımda aklımda işte bu korkunç tablo vardı. Yıllardır bana musallat olmayan kâbusum, Mert'ten sonra gün yüzüne çıkmış ve gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olmuştu. Ağlamaktan nefret ederdim. Çünkü akan her yaş bana bu kâbusu hatırlatırdı. Ben gülmeyi severdim. O adamdan kurtulduğumuz beşinci yaşım sanki hayatımın asıl başlangıcıymış ve her şey geride kalmış gibi hissetmeyi severdim.

İnsanlar Gülden Seçkin'i hep güler yüzlü biri olarak bilirlerdi. *Çünkü ben öyle olmasını istemiştim.*

Oysa şimdi ter içinde doğrulup, yüzümün önüne düşen saçları geriye iterken bir bebek gibi ağlamaya sadece birkaç saniye uzaklıktaydım. Yalnız olsam bunu yapardım ama bu kez, Alparslan'ın uyanmasını istemediğim için burnumu çekip derin nefeslerle kendimi kontrol etmeye çalıştım. Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Gözyaşlarımın izini silip, omzumun üstünden arkaya doğru baktığımda Alparslan'ın tüm çabama rağmen uyandığını ve tek dirseğinin üzerinde doğrularak bana baktığını fark ettim.

Komodinimin üzerindeki saatin 05.46 olduğunu görerek gülümsemeye çalıştım. "Günaydın, yoksa sen de mi erkencisin?"

Ağlamamak için işi dalgaya vurduğumu anlamış mıydı, bilmiyorum ama saate bir bakış atıp, "Bu saatte siksen uyanmam," diye mırıldandı. Uykulu boğuk sesi kulaklarıma öyle güzel gelmişti ki sessizce iç çektim. Ardından dağılan uykumla birlikte üstümdeki örtüyü atarak ona döndüm. Sanırım gözlerimdeki bakışı fark etti. Kolunu başının altına yasladı ve tek kaşını

kaldırıp, gün yeni yeni ışırken parlak bir mavi gibi görünen gözlerini üstüme dikti.

İkinci kez düşünmeden bacağımı kaldırıp üzerine oturdum. Gözleri çıplak bacaklarımda gezinirken başımı yana yatırdım. "Gerçekten..." diye mırıldandım. *"Siksem uyanmaz mısın?"*

Dudakları ettiğim küfürle arsızca yukarı kıvrıldı. Biraz doğrulup sırtını yatak başlığına yasladıktan sonra beni tekrar kendine çekti ve iri avuçlarını uyluklarıma yasladı. "Denemeden bilemeyiz," diye fısıldarken parmakları tenimde çoktan daireler çizmeye başlamıştı. Kendi kendime kıkırdadım ve o orada, sessizce beni seyrederken hissettiğim korkunun ve hüznün benden çok uzaklara gittiğini fark ederek rahatladım.

Parmakları yukarı tırmanıp belime sarıldı. Beni kasıklarının üzerine oturtturken derin bir nefes aldım. Onun yalnızca birkaç saattir uyuduğunu biliyordum. Bu yüzden ellerimi ellerinin üstüne yaslayarak onu durdurdum. "Biraz daha uyuyabilirsin. Saat henüz çok erken."

"Zaten uyuyacağım."

Gülerek, "Ne zaman?" diye sordum. "Beni becerdikten sonra mı?"

"Hayır. *Sen* beni becerdikten sonra."

Sürtük Gülden bundan hoşlanarak ellerini çırparken yavaşça gülümsedim. Dudaklarım iki yana kıvrıldı ve avuçlarımı çıplak karnına bıraktıktan sonra eğilerek kasıklarımı onunkilere yasladım. Altımda sertleştiğini hissettiğim an dudaklarımdan sesli bir nefes döküldü. Eğilerek dudaklarımı birden onunkilere yapıştırdım. *Adama resmen saldırmıştım.* Belimdeki elleri ince atletimin içine girerek kumaşı yakaladı. Alparslan'ın onu çıkartmak istediğini anladığımda geri çekilerek kollarımı kaldırdım. Birkaç saniye sonra atletim odanın bir köşesine fırlatılmıştı ve neredeyse çırılçıplaktım.

Aç bakışları anbean üzerimde gezinerek içimdeki ateşi harladığında, eğildim ve memelerimi onun sıcak göğsüne yasladım. Tıslar gibi bir nefes verdi. Hemen ardından parmakları saçlarıma dolandı ve bu kez o, dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Dün yaşananlardan sonra daha yavaş, daha kibar olması beklenebilirdi ama hayır; Alparslan Gündoğdu'nun tenime yaydığı bu tutku bana yaşadığımı hissettiren her şeydi.

Bana acımasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan, hiçbir şey olmamış gibi davranması ve beni yaşadığım o kâbusun içinden çekip almasıydı.

Dudaklarımı aralayarak dilimi şevkle onunkine doladığımda elleri sırtımda, belimin ince oyuntusunda hareket etmeye başladı. Ben de avuçlarımı yüzüne yaslayarak onu derince öptüm. Kontrolün büyük kısmını bana vermişti. Ama iri avuçları asla rahat durmuyor, her geçen saniye sanki beni teşvik etmek ister gibi ateşten dokunuşlarla tenimde geziniyordu. Aramızdaki örtü bacaklarıma yapıştığında huysuzca homurdandım ve geri çekilerek

Ninova

örtüyü tuttuğum gibi bir köşeye savurdum. Bunu biraz abartmış olmalıydım ki pikem yatak odasından fırlayıp girişteki yemek masasının üstüne düştü. Masadaki küçük vazom devrildiğinde yüzümü buruşturdum ama Alparslan yaptığım şeyden hoşlanmış gibi sırıttı.

"Hem güzel hem vahşi."

Beni yeniden üstüne çekti ve bir an sonra kollarını belime dolayarak, dudaklarını memelerime bastırdı. Titreyerek avuçlarımı saçlarına doladım. Uzun, dalgalı saçları vardı ve ellerimin arasında gerçekten ipek gibiydi. Biraz zevkle ve biraz da hissettiğim kıskançlıkla saçlarını çekiştirdiğimde dişlerini tenime geçirdi. İnleyerek, "Vahşi diyene de bakın," dedim. Güldü ve meme ucumu dudaklarının arasına çekerek emdi. Diğerine de aynılarını yaparken şimdiden soluk soluğa kalmıştım ve itiraf ediyorum, utanç verecek derecede ıslanmıştım.

Kendimi ona sürterek üzerinde hareketlendiğimde gözlerini yukarı kaldırıp benimkilerle buluşturdu. Bir an sonra beni yatağa ittiğinde sırtüstü düştüm. Üstüme eğilerek dudaklarıma ıslak bir öpücük bıraktı. Bıraktığı ıslak öpücüklerin bir sonraki rotasında çenem ve boynum vardı. Boynuma geldiğinde duraksayarak geri çekildi ve parmak uçlarını morlukların üzerinde gezdirip gözlerime baktı. "Bunun intikamını alacağım, biliyorsun değil mi?"

Duyduğum o telefon konuşmasını düşünerek yutkundum. "Bunu zaten yapmadın mı?"

"Hayır, ona yaptığım sadece başlangıçtı."

Tüy gibi dokunuşlarla boynumda gezinen dudaklarıyla birlikte elleri de hareketlendi ve memelerimi okşayarak belime, çıplak karnıma indi. Külotumun iki yanına parmaklarını takıp bir çırpıda aşağı indirdi. Ayaklarımı sallayarak ona yardım ettim ve yüzünü kasıklarıma gömdüğünde titreyerek inledim.

Sıcak nefesini tenime bırakarak, "Düşündüğün neydi?" diye fısıldadı. "O gün, banyoda. Düşündüğün neydi?"

"Parmakların... Senin parmakların..."

Kadınlığımın üstüne dudaklarını bastırdı ve beni boydan boya yaladıktan sonra parmaklarından birini içime itti. Öyle utanmazdı ve şimdiden öyle ıslaktım ki kadınlığım onu kolayca sardı. İnleyerek gözlerimi yumdum ama içimde daha fazlasını isteyen tarafım itiraz ederek homurdandı.

Dudaklarıma doğru eğilerek altdudağımı dişlerinin arasında çekiştirip öpmeye başladı. Ardından parmaklarını hızla içime itti. İnleyerek kollarına tutundum ve tıpkı onun bana yaptığı gibi altdudağını emerek öptüğümde dudaklarından kopan hırıltıyla soluklandı. Tırnaklarımı omuzlarına ve sırtına sapladım. Canını acıtmak aklımdaki en son şeydi. Ama dudakları benimkilere tutunduğunda ve parmakları beni çıldırtan bir ritimle içimde

gidip gelmeye başladığında kendime engel olamadım. Kalçalarımı kaldırarak parmaklarına doğru yükseldim. Kısa bir süre sonra titreyip kasılmaya başladığımda onu sıkıca kendime çektim. Yüzünü boynuma gömdü. Yaşadığım orgazmın artçı sarsıntıları geçene dek tenime öpücükler bıraktı.

Nefes nefese kalmıştım ama o da benden farklı sayılmazdı. Geri çekilerek yüzüme yapışan nemli saçlarımı geriye itti ve beni bir bez bebek gibi kavrayıp kendine doğru çektikten sonra yeniden yatağa uzandı. Onu örten tek kumaş parçasını üstünden çıkardım ve dev gibi görünen kaslı vücuduna tırmanarak parmaklarımı aletinin etrafına sardım. Göğsü hızla yükselip alçaldı. Parmakları kalçalarıma saplandığında daha fazla oyalanmamı istemediğini anladım. Altımda kıvranan görüntüsüyle birlikte bir kez daha arzuyla kasıldım ve onu yavaşça içime aldım. Gözlerinin içine bakarak kasten yaptığım bu hareket karşısında gözlerini kısarak homurdandı. Ardından kalçalarını kaldırıp kendini bana doğru itti ve sertçe içime çarptı.

"Alparslan!"

İnleyerek avuçlarımı karnına yasladığımda, gözlerimi kapatıp derince soluklandım. Parmakları göğüslerimin altındaki yuvarlaklığı okşadı. "Kımılda."

O hariç geri kalan her şeyi bulanık gören gözlerimi araladım. Alnından şakaklarına akan bir damla teri bakışlarımla takip ederken sırıttım. "Nasıl istersem öyle beceririm."

Ve için için yanan mavi gözlerine bakarak üzerinde hareket etmeye, saçlarım tenimi süpürerek dalgalanırken inip yükselmeye başladım. Alparslan'ın gözlerime böyle bakmasına bayılmıştım. Nasıl baktığından haberi var mıydı, bilmiyordum ama sanki karşısında dünyanın en güzel şeyi varmış gibi bakıyordu. Bu da beni daha çok azdırıyor, içimdeki her iki Gülden'in de hoşuna gidiyordu.

Odayı saran inlemeler ve soluklarımızın sesi giderek artarken nefes nefese kaldım. Alparslan uzanıp, parmaklarını bacaklarımın arasına götürerek o hassas yumrunun etrafında daireler çizmeye başladığındaysa bir an için öleceğim sandım. Kolunu belime dolayarak doğruldu. Beni kendine çekip kalçalarını bana vurmaya, aynı zamanda da beni üstünde indirip kaldırmaya başladı. Kollarımı sıkıca boynuna dolayıp onu göğüslerime bastırdım. Meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alarak yaladığında hissettiğim zevkle birlikte inleyerek geldim. O da dudaklarından dökülen küfürler ve iniltilerle içime aktı.

Konuşamayacak hatta hareket edemeyecek kadar tükenmiştim. Kolları arasında sessizce soluklanırken eğilip omzuma bir öpücük bıraktı ve beni nazikçe kaldırarak yatağa bıraktı. Ayağa kalktı, o çıplak ve yarı erekte haliyle bana mükemmel bir göz ziyafeti sunarak masanın üstüne fırlattığım pikeyi alarak yanıma döndü. Sırıtarak dudaklarımı dişledim. Yanıma uzandığında

Ninova

başımı onun göğsüne yasladım. Üzerimizi sıkıca örttü. Aradan geçen yarım saatte hava biraz daha aydınlanmıştı ama hâlâ uyanmak ve güne başlamak için fazla erkendi. Üstelik beni bekleyen onca şey varken tek istediğim burada böyle, bir süre daha kalmaktı.

Burnumu onun göğsüne yaslayarak gözlerimi yumdum ve parmakları yavaşça omzumda daireler çizmeye başladığında huzurla iç geçirdim. Öyle uzun bir süre sessizliği paylaştık ki uyuduğunu zannettim. Ama bir an sonra, "Hiç," diye konuştu. Sesi kısık ve biraz da boğuktu. "Hiç, bir şeyi delice istediğin oldu mu?"

Duraksayarak kaşlarımı çattım. Sanırım çocukluğumdaki o berbat yıllardan olsa gerek, annem ve dedem hep üzerime titremişlerdi. El bebek gül bebek büyümüş, istediklerimi hep almış, istediğim gibi yaşamıştım. Geriye dönüp baktığımda içimde ukde kalan hiçbir şey yoktu, bu yüzden bu sorusunu yanıtsız biraktım.

Benden bir ses çıkmayacağını anladığında güldü ve yüzümü ona dönmek istediğimde beni göğsüne bastırdı. "Neden bilmiyorum ama buna engel olamıyorum," diye fısıldadı. "Siktiğimin sesi... *hiç susmuyor.*"

"Hangi ses?"

"Seni almamı söyleyen o ses. *O kör istek.*"

Bir an için nefes alamadım. Tutku sadece Alparslan'ın bakışlarında ya da teninde değildi. Aynı zamanda kelimelerindeydi. Dudaklarından dökülen her bir sözcükte karanlık bir şeyler vardı. Bana onu ciddiye almam gerektiğini ve dinlememi söylüyorlardı. Ve itiraf etmem gerek ki beni biraz da korkutuyordu ama bunu yapmak yerine sessizce yutkundum. Kollarını etrafıma daha sıkı sardı. Onunla o kulüpten birlikte çıktığımızda da aynısını yapmıştı. O zamanki hareketi apaçık bir sahiplenmeyle doluydu ama bu kez bana hissettirdiği şey bundan farklıydı.

"Bu yüzden mi döndün?" diye fısıldadım. "Delice istediğin şey ben miydim?"

"Sendin. Hem de bana kendimi ya da başkasını becermemi söylediğin o günden çok daha önce."

"Beni... Beni daha tanımıyorsun bile." Şaşkınca gülerek kolları arasından çıkmak istedim ama buna izin vermedi. Sıkılı dişlerinin arasından, "Sorun da bu ya zaten," diye hırladı. "Hiç tanımadığım bir kadını deli gibi istiyorum. Hem de... Hem de..."

"Hem de ne?"

Bana cevap vermek yerine sessiz kaldığında somurttum. Uykum bir anda açılmıştı ve bunun için Alparslan'dan nefret ediyordum. Kafam zaten yeterince karışıkken o biraz daha karıştırmıştı.

"Yani sırf sen istiyorsun diye buna devam mı edeceğiz?"

"Sen istemiyor musun peki?"

Pekâlâ, Buse sürtüğü Alparslan'la üçüncü kez itiraz bile etmeden yatacağımı söylediğinde haklıydı. *Tebrikler Buse.* Ama buna yeniden devam edebilmem için bu kez Alparslan'ın da bana bir şeyler vermesi gerekiyordu. "Bana sadece şunu söyle," diye mırıldandım. "Benden hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmadığım bir kadını neden becereyim?"

"Fiziksel olarak hoşlanmaktan bahsetmiyorum seni aptal!"

Öfkeyle hırlayarak kollarının arasından kurtulmak istedim ama bunun yerine güldü ve yan dönerek bedenlerimizin iç içe geçmesini sağladı. Kolunun birini başımın altından geçirirken ve diğeriyle de göğüslerimin üstünden beni sararken sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettim. Burnuyla saçlarımı bir kenara iterek dudaklarını boynuma yasladı. "Seni becermekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Beni becermenden de hoşlandım. Ayrıca seni yıkamaktan da hoşlandım. Kollarımın arasında olmandan, beni öpmenden hoşlandım. Beni kızdırmandan hoşlandım. Bana sinirlenmenden bile hoşlandım."

"Peki ya saçlarım?" O gün saçlarımı toplamamı söylediğinde ne kadar kırıldıysam şimdi bunu hatırlarken de o kadar kırıldım. "Saçlarımdan da hoşlandın mı?"

"Hoşlanmamam gerek..." Dudaklarından nedenini anlayamadığım alayla dolu acı bir gülüş yükseldi. Sanki kendiyle çelişirmiş gibi, "Hoşlanmamam gerek," dedi tekrar. "Ama kahretsin, *onları yıkamaktan bile hoşlandım.*"

Yeniden uyandığımda yalnızdım ama Alparslan'ın beni bırakmadığını kulaklarımı dolduran boğuk sesinden anlayabiliyordum. Uzanıp gözlüğümü taktım. Alparslan tıpkı dün geceki gibi mutfağımda oturuyordu ancak üzerinde dün gecekinden farklı bir takım vardı. Elindeki kahve kupasıyla otururken başını sallıyor ve yine telefonla konuşuyordu ama benim aksime hiç rahat görünmüyordu.

Kasılan omuzlarından oldukça gergin olduğu belliydi. Nitekim yan dönerek bana profilini gösterdiğinde hiç yanılmadığımı anladım. Kaşları derince çatılmıştı. Yüzünün önüne düşen uzun sayılabilecek dalgalı, kumral saçları hemen gözlerinin önündeydi. Dudaklarında da öfkeli bir kıvrım vardı. Dünyanın en tatlı insanı sayılmazdı ama *kesinlikle* çok yakışıklıydı.

Derince iç geçirdim ve eğilerek Alparslan'ın dün gece çıkardığı gömleği üzerime geçirdim. Duş almam, hazırlanmam, önce hastaneye ve ardından da ifade vermeye gitmem gerekiyordu. Ancak ben neler olduğunu merak ederek onun yanına doğru yürüdüm. Adım seslerimi duyduğunda kafasını

Ninova

kaldırıp bana baktı fakat telefonu bırakmadı. Bir an sonra Fransızca -sanırım Fransızcaydı- konuşmaya başladığında gözlerimi devirdim ve oyalanmak yerine banyoya gitmeyi düşündüm. O sırada uzanarak elimi tuttu ve beni kendine çekti. Telefonu kulağıyla omzu arasına yaslayıp bedenimi ada tezgâhın üstüne oturttu. Ardından aralanan bacaklarımın arasına girerek parmaklarını bacağımdaki morlukların üzerinde gezdirmeye başladı. Açıkçası tenimi hiç bu kadar berbat görmemiştim, küçük ve sakar bir kızken bile. En azından artık eskisi kadar acımıyorlardı.

Dudaklarımı oynatarak, "Acımadı," diye sırıttığımda bir an için onun da dudakları kıvrıldı. Uzanıp kahve kupasını parmaklarının arasından alarak dudaklarıma götürdüm. Ben kahvenin sütlüsünü ve şekerlisini severdim. Yumuşak içimli her şey favorimdi ama bu zehir gibi koyu bir filtre kahveydi. Yüzümü buruşturdum fakat sırf o benimle eğleniyor diye kahveden daha büyük bir yudum aldım. Kupayı yeniden dudaklarıma götürdüm. Parmakları bacaklarımdan yukarı tırmanarak uyluklarımda dolaşmaya başladığındaysa ellerim titredi. Bardağı eğerek kahveyi çeneme ve boynuma döktüm.

Kahretsin!

Resmen ağzımın yerini bulamamıştım ve ben ne kadar öfkeliysem Alparslan da bir o kadar keyifliydi. Gözlüğümü burnumun ucuna iterek aşağıya doğru bir bakış attım. Üzerimdeki gömlek hiç çıkmayacak koyu bir lekeyle tenime yapışmıştı ve üstelik yerleri de batırmıştım. Karşıdakinin duymasına aldırmadan, "Bilerek yaptın!" diye tısladım ve tezgâhtan indim. "Seni... Seni adi!"

Parlak gözleri daha fazlasını ister gibi, onunla atışmamı bekler gibi bakıyordu. Ama bunun yerine derin bir nefes aldım ve büyük bir soğukkanlılıkla uzanarak üzerimdeki gömleğin her bir düğmesini tek tek açtım. Bakışları milim milim çıplak tenimde gezinirken olduğu yerde gerildi. Bana doğru bir adım atmak istedi ama buna izin vermeden bir adım geri çekildim. Gömleği ayaklarının dibine fırlatıp odama doğru yürüdüm.

Ona mini bir çıplak şov yaptığımı sanıyordu galiba çünkü arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Ama fena halde yanılıyordu. Odama girdiğimde hızla kapıları kapayıp kilitledim. Ben cam kapının ardında çıplak bir şekilde gülerken o ise diğer tarafta gergin ve öfkeli bir şekilde somurtuyordu. Saçlarımı savurarak arkamı döndüm. Alparslan'ı orada bıraktığımı düşünmemeye çalışarak hızlı bir duş aldım. Gözlerimin rengindeki yeşil, beyaz pötikare bir elbise ve yeşil topuklularla hazırdım. Saçlarımı büyük kıstırmalı bir tokayla ensemde topladım. Kol çantamı da alarak odadan çıktığımda Alparslan'ın eli cebinde bir şekilde camın önünde dikildiğini gördüm.

Adım seslerimi duyduğunda bakışları bana döndü. Hâlâ biraz yorgun görünüyordu ama ağzından tek bir itiraz bile duymamıştım. Ona doğru

yürüyerek, "Gerisini ben hallederim," diye mırıldandım. "Gerçekten, hem Yiğit de var ve..."

"Beni istemiyor musun?"

Kaşlarını çatarak arkasına yaslandığında gözlerimi devirdim. "Öyle değil. Sadece..."

"Sadece?"

"Kendini benden sorumluymuşsun gibi hissetmeni istemiyorum, Alparslan. Ben yetişkin bir kadınım, evet dün gece... berbat bir geceydi ve yanımda olduğun için kendimi daha iyi hissettim ama..."

"Neden bu süslü kelimeleri siktir edip bana ne istediğini direkt söylemiyorsun?"

"Bunu istediğinden gerçekten emin misin?"

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirdiğimde bakışları bir an için ip askılı elbisemin V yakasından görünen memelerime kaydı. Gülmemek için çabaladım ama içimdeki iki Gülden de elbise seçimimden dolayı birbirlerine bir beşlik çaktı.

Güldenler bir tarafta sevinirken Alparslan bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfırladı. Topuklu ayakkabılarıma teşekkür ederek derin bir nefes aldım. "İlk başta bir ilişki istemediğim için aramızdakileri umursamamış olabilirim ama buna devam edeceksek artık ne istediğimi bilmeli ve ona göre bir adım atmalısın. Bana âşık ol ya da beni sev demiyorum çünkü o duyguların bir karşılığı bende de yok ama senden hoşlanıyorum." Duraksadım ve bana söylediklerini tekrarlarken gülümsedim. "Beni becermenden, seni becermemden, beni yıkamandan, kollarının arasında olmamdan, beni öpmenden, seni kızdırmaktan ve şey... saçlarından."

"Hepsi bu kadar mı?"

Tek kaşını kaldırarak bana meydan okuduğunda gözlerindeki neşe kırıntılarından biraz cesaret aldım. "Ben Gülden Seçkin'im. Becer at tarzında bir kadın değilim. Bu yüzden net ol. Bana şu etapta ümit vermeni beklemiyorum ama en azından günün birinde beni sevebilme ihtimaline açık olduğunu bilmeliyim. *En azından bana değer vereceğini bilmeliyim.* Çünkü..." Gözlerine bakarken bu kez cesaretimi biraz kaybettim. "Çünkü biliyorum, ben seni seveceğim." Korkarak bunu kendime de itiraf ettim. *Hem de hiç kimseyi sevmediğim kadar seveceğim.* "Bu yüzden ya bana şimdi bir ilişkiye açık olduğunu söyle ya da evimden git."

Dudaklarımın titrediğini hissettiğimde uzanarak kolunu belime doladı ve beni kendine yasladı. Kollarımdan biri içgüdüsel olarak havalanıp boynuna dolandı. Parmaklarım ensesindeki saçlarla oynamaya başlarken sessizce iç çektim ve dudaklarımı dişlediğimde eğilerek boynumu öptü.

Dudaklarını kulağıma yaslayarak, "Sence," diye fısıldadı. "O sikik herifin yeri neden yandı?"

"Bilmem. Neden yandı?"

Küskünce omuz silktiğimde güldü ve bu kez dudaklarını çıplak omzuma bastırdı. "Çünkü sana zarar verdiği için deli gibi öfkelendim. Seni o halde gördüğümde sadece o dükkânı değil, koca şehri ateşe vermek istedim. Tıpkı saçların gibi ve ne var biliyor musun, Gülden? *Ben ateşten nefret ederim.*"

Sözleriyle derin bir nefes aldım. Sanki düşmekten korkuyormuş gibi diğer elimi de ceketinin koluna sardım. Dürüstçe, "Bunun sonu ne bilmiyorum," dedi. "Sana değer veriyorum ama seni sever miyim... *bilmiyorum.*"

Biraz daha sokulduğunda ben de yüzümü ceketine yasladım. Gözlerimden sessizce bir damla yaş akarken, "Kalbin kırık, değil mi?" diye fısıldadım. İşte şimdi her şeyi anlamıştım. "Kalbin kırılmış. Kalbin çok kırılmış..."

Sessizce boynumu öptüğünde bunu bir *evet* olarak aldım ve tırnaklarımı tenine bastırdım. "Üzgünüm ama ben hiçbir kalbin yara bandı olamam, Alparslan."

"Olamazsın," diye onayladı. Geri çekilip gözlerimden akan bir damla yaşı silerken gözlerindeki fırtınalarla bana baktı. "Olamazsın. Çünkü kalbim kırılmadı, Gülden. *Ondan geriye bir şey kalmadı.*"

7. Bölüm: Dilini Mi Yuttun?

Gülden Seçkin hiçbir zaman zekâsıyla övünen bir kadın olmadı. Ciddiyim. Okul yıllarım berbattı, üniversite de dahil olmak üzere eğitim öğretim hayatımdan hep nefret etmiştim. Ayrıca anneme, dedeme, Buse'ye, Serkan'a ve şey, etrafımdaki *herkese* göre biraz fazla saf biriydim. Her zaman doğru kararlar vermezdim ki bunun en büyük örneklerinden biri de görülebileceği üzere Mert'ti. Anlaşılan hâlâ akıllanmamıştım ki şimdi de bir başka aptal kararın eşiğinde dolanıp duruyor, kelimenin tam anlamıyla boğuluyordum.

Alparslan'ın o son sözleri zihnime çakılıp kalmış gibiydi. Hastaneye gittiğimizde ve ben bir darp raporu aldığımda yaşadıklarımı değil, onu düşünüyordum. *Kalbini kıran o kadın kimdi?*

Emniyete gidip şikâyetçi olurken ve yaşananları anlatırken onu düşünüyordum. *Hisleri kırılmasına sebep olacak kadar derin miydi?*

Ben uyurken tuttuğu bir avukat, bana dava süreci hakkında bilgi verirken onu düşünüyordum. *O kadın yüzünden mi buraya gelmişti?*

Galeridekilere olanları anlatıp birkaç günlüğüne izin alırken onu düşünüyordum: *Yaşadıklarının üzerinden ne kadar zaman geçmişti?*

Eczaneden kullanmam gereken birkaç kremi alırken onu düşünüyordum. *Onu gerçekten sevmiş miydi?*

Ondan ayrılırken ve dinlemek için evime geçerken onu düşünüyordum. *Kalbi hâlâ dolu muydu? Bu yüzden mi bana bir söz vermekten çekinmişti?*

Olayları öğrenip gözyaşlarıyla kapıma dayanan Buse kollarını sımsıkı bana dolarken onu düşünüyordum. *Beni hiç sevebilecek miydi?*

Ağlamamak için dudaklarımı dişlerken ve Buse'ye teselli verirken bile onu düşünüyordum. *Kalbim böyle bir adam için hâlâ atabilir miydi? Gerektiğinde onu öylece bırakabilir miydi?*

Her iki Gülden de aynı anda başını iki yana salladığında sessizce dudak büktüm ve derin bir nefes aldım. Buse bir şeyler söylüyordu ama açıkçası ona odaklanamayacak kadar dalgındım. O da bunu fark etmiş gibi, "Hey!" diye seslendi. Sesi beni bu sabahtan şimdiye, içinde olduğumuz akşama çekti.

Kendini bazen gerçekten annem gibi görüyordu. Doğrusu bu haliyle çok sevimliydi. Üzerinde kadife bir eşofman altı, bir tişört ve pembe fırfırlı bir mutfak önlüğü vardı. Gerçekten de duyar duymaz gelmişti çünkü her zaman özen gösterdiği gür, kumral saçları karmakarışık bir yumak halinde

ensesinde toplanmıştı. Bal rengi gözlerinin altında birkaç morluk vardı ve biraz solgun görünüyordu. Onu nadiren böyle görürdüm ama bu haliyle bile çok güzel görünüyordu. Yine de kaşlarını çattığında ve çorbayı karıştırdığı büyük tahta kaşıkla bana döndüğünde somurttum.

"Beni dinlemiyorsun."

İnkâr etmek yerine omuz silktim. Kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde birleştirmesini izlerken, "Dinlemiyorum," dedim. "Aklım başka yerde."

"Eğer o pisliği düşünüyorsan..."

"Düşündüğüm kişi o değil."

Gözlerinin içine bakarak sustuğumda, "Ah," dedi. Ocağın altını biraz kıstı. Suyun üstüne çıkan bir brokoliye yüzümü buruşturduğum sırada, "Alparslan," diye fısıldadı. "Hiç konuşamadık. Onun hakkında yani."

"Sen durmadan ağladığın ve bir şey söylememe izin vermediğin için olabilir mi?"

"Çünkü korktum seni aptal!" Kaşlarını çatan Buse titreyen dudaklarıyla tenimdeki morluklara bakarken yeniden ağlayacak zannettim ama bal gözlerindeki yaşları geldikleri yere göndererek kendini hemen toparladı. "Bizi çok korkuttun. İlk duyduğumda nefes alamıyorum sandım. Hatta kendimi bile suçladım, keşke o kıyafetleri yakmana izin vermeseydim diye. Belki o zaman o aşağılık pislik de sana bir zarar vermezdi."

Dudaklarıma minik bir gülümsemenin konduğunu hissettim. "Belki de böylesi daha iyi olmuştur. O an karşımda hiç tanımadığım bir adam vardı, Buse. Neler yapabileceğini gördüm, çok geç olmadan kurtulduğuma seviniyorum."

"İyi ki Yiğit oradaymış da yetişmiş. Aksini... Tanrım, aksini düşünmek bile istemiyorum, Gülden."

Sarılmak ister gibi bana doğru atıldığında gülerek arkama yaslandım. "Çorba taşacak."

Ben cümlemi tamamlayamadan ağzına kadar dolu olan çorba tenceresi gerçekten taştı ve henüz hiç kullanmadığım pırıl pırıl ocağımı batırdı. Buse telaşla üfleyerek çorbayı karıştırmaya ve homurdanmaya başlarken kıkırdadım. Bir de kendimi beceriksiz zannederdim. Buse benden de beterdi ama itiraf etmem gerek, ne kadar kararlı olduğunu göstermişti. Ocağın altını kısarak kaşığı bir kenara bırakıp karşımdaki taburelerden birine yerleşti. "Alparslan peki? Onunla her şey yolunda mı?"

"Bilmem."

"Nasıl bilmem? Adam resmen gözlerinin içine bakıyordu, Gülden. Çok endişelendiği belliydi."

"Serkan'ın butiği yandı ya hani, o kaza değildi. Alparslan yaptırdı," dememle, "Ne?" diye fısıldadı. Gözlerime *gerçekten mi* dercesine bakıyordu. Başımı sallayarak sessizce onayladım. "Siktir! Bu adam kafayı mı yedi? Her şey anlaşıldığında ne olacak peki?"

"İnan bana, kendinden öyle emin ki bunun olacağını sanmam, Buse. İlk duyduğumda ben de senin gibi dehşete düştüm ama sonradan bir yanımın tatmin olduğunu fark ettim. Üzgün değilim, hem de hiç değilim. Sadece şaşkınım. Alparslan'ı merak ediyorum. Ona gerçekte kim olduğunu sordum ve bana ne dedi biliyor musun?" Buse başını iki yana salladığında ruhsuzca güldüm. "Hiç bulaşmamam gereken belalı biriymiş."

"Ah ama sen çoktan o belanın en dibine battın bebeğim."

"Battım. Ayrıca onunla yeniden yattım."

"Ah, hadi ama!" İnleyerek gözlerini deviren Buse buna Alparslan'ın o butiği ateşe vermesinden daha çok şaşırmış gibiydi. O da bunu fark ettiğinde, "Gerçi neden şaşırıyorsam?" dedi. "Hızınıza artık yetişemiyorum, resmen alev almış gibisiniz."

"Beni yaktığı kesin," diye homurdandım. Sadece tenimde gezinen ellerini ve o bakışlarını hatırlamak bile tüylerimin diken diken olup içimde bir şeylerin kıpırdanmasına yetiyordu. Tenimi bir ateş basıyor, boğazıma bir yumru oturuyor ve aklım darmaduman oluyordu. Onu düşündüğümde heyecanlanıyordum ama bir taraftan da endişelerle doluydum.

Sabahki sözlerinin ardından ne o bana bir adım atmıştı ne de ben atmıştım. O tüm bunları bile bile kalmamı söyleyecek kadar cesaretli değildi ama anlaşılan ben denemek isteyecek kadar aptaldım. Çünkü aklımdan geçen tek şey buydu. Alparslan Gündoğdu'yla bir ilişki yaşama fikri korkutucuydu. Düşündüğüm zaman beni dehşete düşürüyordu ama o adamın tamamen bana ait olacağını düşündüğümde rahatlıyordum. Benimle sevişen, beni yıkayan ve beni elleriyle giydiren o adamla daha fazla şey paylaşabilmek için çıldırıyordum.

Önümdeki tek engel, sol yanında taşıdığı ve artık paramparça olduğunu iddia ettiği kalbiydi. Beni acımasız bir kumar masasının önüne sürüklemişti. Onunla olmak bir kumardı, risk almak demekti. Ve biliyordum ki mantık abidesi ya da sürtük, her iki Günden de bu konuda hemfikirdi. O masada elimdeki tüm kartları kaybedebilir ya da kazanabilirdim. Yapmam gereken tek şey küçük bir seçimdi. *Kalmak ya da gitmekti.*

Buse bana şefkat dolu gözlerle bakarken içimin sıcacık olduğunu hissederek gülümsedim. Bu, *yanımda olduğun için teşekkür ederim* gülümsemesiydi ve onun yüzünde de *rica ederim kaltak* gülüşü vardı.

Kapı çaldığında Buse sanki bacaklarım sadece morarmamış da kırk yerden kırılmış gibi telaşla ayağa kalktı. "Ben bakarım. Kesin Serkan gelmiştir."

Gözüm hâlâ kaynayan tencereye çarptığında içimden gelirken yiyecek bir şeyler getirmesi için dua ettim. Ya bugün şanslı günümdeydim ya da o Buse'yi düşündüğümden daha iyi tanıyordu çünkü elinde otelin mutfağına ait koca bir çanta vardı. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, tek kolunu Buse'nin beline dolayarak onu göğsüne doğru çekti ve bana göz kırptı. Kahverengi gözlerinde eğlenceli parıltılar vardı ama o parıltıların altındaki öfkeyi ve üzüntüyü de görebiliyordum. Benim için gerçekten endişelenmişlerdi. Ne diyebilirdim ki? Sevilmek güzel bir şeydi.

"O çanta da ne öyle? Sana yemek yapacağımı söylemiştim."

Serkan'ın tam da bu yüzden eli boş gelmediğini bilerek sırıttım. Onun da sırıtmak istediğini görebiliyordum ama Buse'nin yüzüne düşen bir tutam saçı onun kulağının ardına sıkıştırırken ve eğilip dudaklarına bir öpücük bırakırken, "Duymamışım bebeğim," dedi. "Hem yorulmamış olursun, fena mı?"

"Ama çorba yapmıştım!"

"Ah, o yeşilli şey mi?" Serkan elindekileri ada tezgâha bıraktığı an taburemde doğrularak dizlerimin üstüne oturdum ve eğilerek paketleri karıştırmaya başladım. "O yeşilli şey, brokoli çorbası Serkancığım. Buse benim için pişirdi. Üç market gezdi. Tazesini bulamayınca dondurulmuşlarını aldı. Sağlığa çok faydalıymış. Üstelik sen de çok seviyormuşsun."

"Çok mu seviyormuşum?"

"Hıhı."

"Hadi ya."

"Efendim?" Buse kaşlarını kaldırarak Serkan'a döndüğünde Serkan sahte bir öksürükle, "Elbette severim," dedi. "Bu kasları nasıl yaptım sanıyorsunuz? Brokoliyle tabii ki."

"O halde sana her gün brokoli pişireceğim." Buse bir an için varlığımı unutmuş gibi kollarını Serkan'ın boynuna dolayarak bir kedi gibi ona sırnaştı. "Bu kasların kaybolmalarını istemeyiz, öyle değil mi?"

"Bence bunun için brokoliye gerek yok," diyen Serkan da tek olduklarını düşünüyor olacaktı ki onu hızlıca kollarına aldı. Ama benim için sorun yoktu çünkü ben de yoğurtlu ezme paketlerinden birine parmağımı daldırmakla meşguldüm. "Eğer yeterince fiziksel aktivitelerde bulunursak..."

"Hımm. Nasıl bir fiziksel aktiviteden bahsediyoruz?"

İçimden *seni sürtük* diye mırıldanırken güldüm. Serkan eğilip Buse'nin kulağına bir şeyler fısıldarken bir kaşık buldum. Buse anbean kızarırken ve en sonunda dişlerini dudaklarına geçirerek geri çekilirken yalandan öksürdüm. "Ben de buradayım da haber vermek istedim."

"Nasılsın?" Üzerindeki trençkotu çıkarıp girişteki ayaklı askılığın yanına asan Serkan, lavaboya doğru yürüyerek ellerine biraz deterjan sıktı ve parmaklarını köpürterek lavaboya doğru eğildi. "Daha iyi misin? Ağrın var mı?"

"İyiyim, sadece kurt gibi açım."

Gördüğüm kuzu şişleri paketinden çıkarmak için uğraştığım sırada Buse, "Ama çorba?" diye inledi. Artık kaynamaktan haşatı çıkan brokolileri düşünürken gözlerimi devirmek istedim. "Onu Serkan içsin. Hem eminim hepsini bitirir."

"O kadar da aç değilim canım, bitiremem."

"Evde yemek varken gidip dışarıdan yemek getiriyorsun, Serkan. Olacak iş mi bu?"

Söz konusu evdeki yemek, yemekten sayılır mıydı o kadar emin değildik. Biz paketleri açıp servis için dizerken, Buse de ocağın altını kapattı ve yanımıza oturdu. "Eh, çorba sıcaktır şimdi, içemeyiz hemen. Bunlardan yiyelim en iyisi, soğusun ben onu dolaba atarım. Gülden yarın ısıtıp içer onu."

"Harika düşünmüşsün sevgilim, kız yemek derdiyle uğraşmamış olur."

Serkan sırıtarak önündekilerden atıştırırken ona gizlice ortaparmağımı kaldırdım. İkisinin konuşmalarını dinleyerek sessizce yemeğimi yemeye başladım. Şu üç kişilik masadaki huzuru ve mutluluğu hiçbir şeye değişmezdim. Benim için öyle değerlilerdi ki bir an için bir çocuk gibi ağlayacağımı zannettim. Bunun yerine kalbimden taşan neşeyle tabağıma biraz da tavuk ve salata aldım.

"Gece burada kalsanıza? Beraber film izleriz?"

"Yeniden otele dönmem gerek," diyen Serkan bardağına biraz su doldururken başını iki yana salladı. "Ama Buse sabah seninle kalmaktan bahsediyordu."

"Evet, seni tek bırakmak istemiyorum. Hem ben yanıma eşyalarımı da almıştım, kalırım burada."

Kapının yanındaki çirkin el çantasının içinde neler olduğunu öğrenerek başımı salladım. Açıkçası evde tek kalma fikri beni biraz ürpertiyordu. Kafamda kapıları defalarca kez kilitlediğim ve güvende olduğum senaryolar kurup durmak yerine biriyle olmayı tercih ederdim. Her şey gibi bunu da atlatacağımı biliyordum ama o gün gelene kadar idare etmeliydim.

"Harika, fazla dağıtmak yok. Ayrıca içki içmek de yok," diyen Serkan parmağını uyarırcasına bana doğru uzattı. "Tonla ilaç içtin, zehirlenmek istemiyorsan uslu dur. Ve sen..." Bu kez Buse'ye döndü ama ona bakarken sesi biraz daha yumuşamıştı. "Çok ağrın olursa ilaçlarını iç, ayrıca sıcak su torbanı da çantana koydum. Sabah az daha unutuyordun. İçinde yün

çorapların da var, çıplak ayakla gezme ve eğer tatlı isterseniz pasta da var. Onu da dolaba koyun."

Buse, Serkan'ın sözleriyle içmeden sarhoş olmuş gibi gülümsediğinde dişlerindeki marul parçasını görerek sırıttım ama yaptığı çorbanın öcünü almak için katiyen ona söylemedim. Benim gibi Serkan da o marulun farkındaydı fakat Buse'yi utandırmak yerine şefkat dolu gülüşünü bastırarak su bardağına uzandı. Öyle güzellerdi ki kendimi günün birinde Alparslan'la böyle bir çift olabilmeyi düşlerken buldum ve derin bir iç çektim.

Nasıl olacaktı bilmiyordum ama piç herif dengemi altüstü ediyordu ve buna bir son vermeliydim.

Öyle güzel bir uykunun kollarındaydım ki zil sesi beni uyandırdığında ağlamak ve bir çocuk gibi tepinmek istedim. Hatta tepindim. Ayaklarımı yatağıma vurarak ofladım ama Buse sürtüğü gözlerine örttüğü pembe uyku bandıyla sesi umursamadan uyuyordu. Üstelik bu sırada kapı da hâlâ çalmaya devam ediyordu. Homurdanarak gözlüğümü bulup, yalnızca bir gece önce Alparslan'ı ve beni sarmalayan pikemi iterek ayağa kalktım.

Kilitleri açmam biraz zamanımı aldı ama sonunda kapıyı araladığımda karşımda Gülten teyzeyi buldum. Elindeki tabakla beraber gülümseyerek, "Günaydın çocuğum. Uyandırdım mı yoksa? Gerçi saat de on olmuştu ama?" dedi.

Öyle geç uyumuştuk ki saatin daha on olduğunu öğrendiğimde kendimi yerlere atmak istedim. Ama bunun yerine, "Günaydın, Gülten teyze. Olur mu öyle şey?" diyerek saf ayaklarına yattım. "Ben de kalkmıştım zaten çoktan. Bu saatte ne uyuması?"

Gözleri şüpheci bir tavırla tek omzumdan düşen atletimi ve şortumu süzdü ama, "Hıhım," diye mırıldandı. "Börek yapmıştım da onu getireyim dedim, sıcak sıcak ye."

"Teşekkür ederim, Gülten teyze. Niye zahmet ettin?"

"Ne zahmeti çocuğum, olur mu öyle şey?" diyerek üstü kâğıt havluyla örtülü porselen tabağı elime tutuşturduğu sırada içerideki oturma grubunda yatan Buse'yi fark etti. "Misafirin mi vardı?"

"Hıhı, arkadaşım Buse. Gece yanımda kaldı."

Sözlerimle birlikte gözleri anında bulutlandı ve tek eli havalanarak şefkatle koluma sarıldı. "İyi yapmışsın yavrum. Ola ki tek kalmaktan korkarsan gel yanımıza, tamam mı? Hiç çekinme, beraber sarılır yatarız."

Esnememi bastırabilmek için dua ederken gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkür ederim, çekinmem."

"Ay, az daha unutuyordum. Çok zamansız oldu ama ben yine de söyleyeyim dedim. Bugün sitede gün var, bende toplanacaklar. Siz de gelsenize? Hem biraz değişiklik olmuş olur hem de sana geçmiş olsun demek istiyorlar."

Tüm sitenin yeni olaylı komşudan haberi olduğu gerçeği beni biraz ayılttı, kızardım. Utanarak reddetmeyi planlıyordum ki Buse bir anda ayaklanarak, "Aa, gün mü?" diye sordu. "Kısır da var mı?"

Bir an için Gülten teyzenin yüzü kırıştı. "Kısırı o Boklu Melahat yapacakmış, yenmez o."

"Hadi ya," diyen Buse'nin bir an için suratı düştü. Gülten teyze de bunu fark ettiğinde eflatun rengi bir bluza sığdırdığı iri memelerini sallayarak öne uzandı. "Olsun, bir sürü çeşit yaptım ben zaten, onlardan yersiniz," dedi. "Siz yine de gelin, e mi çocuğum?"

"Olur olur, yeriz. Yani şey, geliriz."

Buse elimdeki tabağa uzandığında onu dolaptaki brokoli çorbasının içinde boğmak istedim ama bunun yerine kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Peki Gülten teyzeciğim, öğleden sonra sendeyiz."

Gülten teyze gittiğinde oflayarak, elindeki tabakla birlikte mutfağa kaçan Buse'nin yanına çöktüm ve kendime bir bardak su doldurdum. B12 haplarımdan birini içtikten sonra saçlarımı kulağımın ardına attım ve bir dilim böreğe uzanıp ısırdım. "Gülden bunlar harika olmuş, köşedeki pastaneye bin basar," diyen Buse haklıydı çünkü cidden börek çok güzeldi. Gülten teyzenin kilosuna da bakılacak olursa şayet söylemeliydim ki eli oldukça lezzetliydi.

"Öğleden sonra gideceğiz, değil mi? Börek böyleyse gerisi nasıldır?"

"Hiç gitmek istemiyorum, herkes neler olduğunu biliyor. Çok utanç verici bir şey bu."

Bu sözlerimin ardından Buse'nin yarım saat boyunca beni azarlamasını sessizce dinledim ve o ne derse başımı salladım. Bir ağrı kesici aldım, ortalığı toparladım ve duşa girip hazırlandım. Tüm bunların saatlerimi almasına inanamıyordum ama sonunda aynadaki aksimden memnundum. Vücudumdaki morlukları elimden geldiğince gizlemiş, kapatıcının içine düşmüştüm. Bir parlatıcı sürmüş ve saten, midi boy, turuncu bir etekle aynı renk yarım atlet uzunluğunda fisto bir bluz giydim. Saçlarımı da büyük bir tokayla ensemde topladıktan sonra beyaz topuklu terliklerimi elime aldım. Üzerinde yumuşacık tüylerin olduğu bu terlikler annemin hediyesiydi. Her genç kızın dolabında bir tane olması gerektiği konusunda beni katiyen uyarmıştı.

"Buse, ben hazırım."

"Tamam, ben de hazırım."

Odamdan çıktığım sırada üzerindeki kıyafetleri görerek şok geçirdim. "Yanımda kalmaya gelirken getirdiğin kıyafetler gerçekten *bunlar* mı?"

Üzerinde ip askılı, kenarları drapelerle dolu, siyah örme bir elbise vardı ve bir elinde de siyah *stilettoları* tutuyordu. Elbiseyi bir şekilde anlardım ama o ayakkabılar... Dokuz santim yüksekliğindeki yepyeni *Pradalarını* süzdüğüm sırada, "Ne?" diyerek onları göğsüne çekti. "Bir kadın her zaman hazırlıklı gelmeli, ne zaman topuklu giyeceğini asla bilemezsin."

"Hıhım." Gözlerimi devirerek evin anahtarlarını aldım ve parmağıma taktım. "Acaba giderken bir şey götürse miydik? Ayıp olmasın?"

"Gülden! Biz zaten yemek yemeye gidiyoruz, daha ne götüreceğiz ki?"

"Ama Boklu Melahat kısır yapmış," diye mırıldandım. Daha sonra dünkü brokoli faciasını düşünerek sessizce omuz silktim. Belki de eli boş gitmemiz herkes için daha iyi bir fikirdi.

Gülten teyzelere varıp topuklularımızı ayaklarımıza geçirerek içeri girdiğimizde, etrafta tam bir curcuna vardı. *Cidden.* Anlaşılan benim nezih, sessiz apartmanımda tombul kadınlarla dolu gizli bir tarikat vardı. Her yer... kadındı. On iki kişilik yemek masasının etrafına, kapının kenarındaki sandalyelere, tekli berjerlere ve karşılıklı yerleştirilmiş kanepelere kurulmuşlardı.

"Ya bize bunlardan yemek kalmaz ki ama."

Buse hüsranla söylendiğinde kimse duymasın diye dirseğimle ona bir tane çaktım ama arkamdaki kıkırdayışa bakılacak olursak çoktan duyulmuştu. Gülten teyze kollarını bize sararken, "O kadar da yemiyorlar çocuğum, merak etme," dedi. "Gerçi baksana şu kilolarına, almış başını gidiyor."

Söz konusu o kilolar Gülten teyzenin kilolarıyla hemen hemen aynıydı ancak ne Buse ne de ben bunu fark etmiş gibi yaptık. Komşularla tanışmamız düşündüğümden daha kolay oldu çünkü herkes adımı biliyordu. Söylediklerine göre benim için çok üzülmüş, ağlamış ve Mert'e bir sürü beddua etmişlerdi. Elleri kırılsındı. Bana nasıl dokunabilmişti? Gün yüzü görmesindi. Beter olsundu ve daha niceleri.

Gülten teyze Alparslan'dan da bahsetmiş olacak ki kimse bana yanaşmıyordu ama an itibariyle parmağında hiçbir yüzük taşımayan sevgili arkadaşım Buse, onlar için mükemmel bir avdı. Kendisi üzerindeki bakışlardan habersiz bir şekilde tabağındaki garnitürlü makarnanın yanına bulaşan patates salatasını çatalına almaya çalışıyordu.

"Kaç yaşındasın sen yavrucuğum?"

"Bana mı dediniz?" Buse sahte bir kibarlıkla dudaklarını peçeteye bastırıp gülümsedi. "Yirmi altı yaşındayım teyzeciğim."

Teyzeler o kadar fazlaydı ki bir süre sonra isimlerini aklımızda tutmayı bırakmıştık ama şu Boklu Melahat'ı merak etmiyor değildim.

"Hımm, çalışıyor musun?"

"Evet teyzeciğim."

"Sigortan var mı?"

Buse'nin her ay bok gibi para kaldırdığını söylemek üzereydim ki baldırlarıma yediğim çimdikle sustum.

"Var teyzeciğim."

"Ne iş yapıyorsun peki?"

Buse'nin ayağındaki ayakkabıların fiyatının ne kadar olduğunu bilse eminim bu soruları sormazdı ama Buse çatalıyla bir köşedeki kısırı şüpheli gözlerle itelerken, "Yönetici asistanıyım teyzeciğim," dedi.

"O ne demek?"

"Ayol sekreter işte ne olacak? Getir götür yapıyor."

Dudaklarımın arasından bir gülüş fırladığında, Buse hışımla bana yeni bir çimdik daha attı. Sinirden kıpkırmızı olmuştu ve kaşlarını öyle çatmıştı ki gülmekten altıma işeyebilirdim.

"Yalnız ben..."

"Olsun kızım o da iş. Alnının akıyla kazanıyorsun sonuçta."

Ben yerimde biraz daha büzülürken Gülten teyzenin çaprazında oturan çakma kızılın sözde tesellisiyle Buse iyice gerildi. Tabağındaki kısırı ağzına tepmeye ve etrafa kısık bakışlar atmaya devam etti.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Buse'ye sekreter diyen kadın masum bir gülücükle içeridekilere bakarak, "Kısır nasıl olmuş?" dedi. Galiba kendisi Boklu Melahat'tı. "Ben yaptım, yemezseniz darılırım vallahi."

"Kısır da bok gibi olmuş."

Buse'nin alçak sesli fısıltısı duyulmasın diye seslice öksürdüğüm sırada yanımdaki Gülten teyze şuh bir kahkaha attı. Öyle keyifliydi ki Melahat gözlerini kısarak ona döndü. "Bir şey mi var, Gültenciğim?"

"İlahi, Melahatcığım kısır böyle mi olur? Salçayla bulguru karıştırıp getirmişsin önümüze."

Birkaç kadın bıyık altından gülerken Buse açıkça sırıttı. Anlaşılan kendisine getir götür yaptığının söylenmesini hâlâ kaldıramamıştı.

"Senin poğaçalarından daha lezzetli olduğu kesin Gültenciğim, en azından salçası belli. Seninkinin peynirini bir türlü bulamadım vallahi!"

"O peynir değil kaşardı. İçinde eridi."

Gülten teyze birdenbire tırnaklarını çıkardığında güzel kedisi Mia da tıslayarak ayaklarımızın dibine çöktü. Öyle fazla yemiştim ki daha fazlasının gitmeyeceğini anladığımda tabağımı önümdeki sehpaya bıraktım ve Mia'yı kucağıma çektim. Boncuk gibi gözleriyle bana miyavlayarak göğsüme sokuldu. Öyle şeker, öyle tatlıydı ki bir süre onun dışındaki her şeyi boş verdim. Ortam birkaç espri ve dedikoduyla yeniden şenlendi. Ve plaza kadını Buse benim tabağımdaki sarmaları yemeye geçerken Mia'yı sevmeye odaklandım.

Belki de ben de bir hayvan sahiplenmeliydim. Bir köpek bakmak minik dairemde biraz sıkıntı olabilirdi ama Mia gibi bir kediye kolaylıkla arkadaş olabileceğimden emindim.

Altın merasiminden sonra -bu günlerde bok gibi para vardı- herkes yavaş yavaş kalkmaya başladı. Sıra dönüp yeniden kura çekileceği zaman Buse ve ben de ismimizi yazdırmak istediğimizi söyleyerek ayrıldık. Etrafı toplamaya yardım etmeyi önermiştik ama Gülten teyzenin *hayırlı doktor torunu Yiğit*, ortalığı toparlamaları için birilerini zaten gönderecekti.

Terliklerimi göğsüme bastırarak aşağı inerken ve tek elimle Buse'den yediğim çimdiklerin intikamını almak isterken yalnız olmadığımızı fark ettim. Serkan dairenin önünde dikiliyor ve öfkeyle soluklanıyordu. Sesimizi duyduğunda başını kaldırdı. Bakışlarından öyle ürktüm ki hemen Buse'nin arkasına saklandım.

"Neredesiniz siz? O telefonları süs diye mi taşıyorsunuz?"

Buse, Serkan'ın bu çıkışından hiç etkilenmemiş gibi şımarıkça omuz silkti. "Gündeydik."

"Gün mü?" Alnı kırışan Serkan anlamayarak kaşlarını biraz daha çattı. "Gün de ne?"

"Felsefeleri kısır, hamurişi ve altın olan; tombul kadınlarla dolu bir tarikat," diyerek ikisini ittirdim ve parmağıma taktığım anahtarlarla kapıyı açtım. İçeri girdiğimizde yaptığım ilk iş, iki şişe soda kapıp birini Buse'ye vermek oldu. Yediklerimizi sindiremezsek fenalık geçireceğimizden emindim.

Buse bir köşeye fırlattığı telefonunu alırken ben de arkama yaslanıp televizyon karşısında uyuklamaya hazırlandım. Üstüme çöken yorgunluk öyle fazlaydı ki esnemeye ve beraberimdeki herkesi de esnetmeye başladım. Serkan kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. "Şu halinize bir bakın. Güne mi gittiniz, kafayı mı çektiniz belli değil."

"İnan bana kafayı çekmiş gibi olduk."

Boklu Melahat aklıma geldiğinde kıkır kıkır gülerek arkama yaslandım. Birkaç saat sonra Serkan, Buse'yi de alarak gittiğinde evde yalnızdım ama onlara her zaman ulaşabileceğimi ve komşularımın bir kapı ardımda olduğunu bildiğim için rahattım. Yine de kapıyı dört sefer kilitledim. Saatin henüz sekiz olmasını umursamadan odama girdim. Atletimi ve şortumu yeniden giyerek kendimi yatağımın üzerine attım. Annem ben aşağıdayken iki kez aramıştı, onun aramasına dönerek bir süre onunla konuştum.

Annesinin kızı dedikleri kızlardandım. Saçlarım, gözlerim, tenim, çillerim... Tamamıyla annemin bir kopyası gibiydim ve o da rahmetli anneannemin bir kopyası gibiydi. Çok genç yaşta anne olmuştu, henüz kırk dört yaşındaydı ama hâlâ taş gibiydi. Yan yana olduğumuzda onu ablam

Ninova

zannedenler bile oluyordu ki bunun için bana miras bıraktığı genlere teşekkür etmeliydim.

Annem Bodrum'da yaşamaktan mutluydu. Gelin aksesuarları tasarladığı son derece ünlü, şık bir butiği vardı. Ekibiyle birlikte duvak kenarlarındaki işlemelerden taçlara, saç tokalarına ve tasarım çiçeklere kadar uzanan harika işler yapıyordu ve oldukça da seviliyordu. Bana neler yaptığını, günlerini nasıl geçirdiğini anlatırken onu keyifle dinledim. Babamdan sonra hiç evlenmemişti ama onun mutlu olduğunu biliyordum, bu yüzden ben de mutluydum. Yanımda olmasını elbette isterdim ama ikimizin yolları da farklı yerlere çizilmişti.

O farklı yerler aklıma Alparslan'ı düşürdüğünde sessizce iç çektim ve bir süre sonra telefonu kapadım. Ömür nasıl olduğumu soran bir mesaj atmıştı. Onu cevapladıktan ve birkaç klasörü e-postayla ilettikten sonra yeniden yatağıma uzandım. Kendimi tutamadan rehbere girip Alparslan'ın numarasını buldum. Telefonumda değil bir arama, tek bir mesaj bile yoktu.

Benim için birinin işyerini kundaklıyordu ama aramaya hatta bir mesaj yazmaya bile cüret etmiyordu. Tek bildiği kaçmaktı. Öyle kaçak oynuyordu ki bunu fark ettiğimde öfkeyle doldum. Mesaj kısmını açarak hiç düşünmeden bir şeyler yazdım.

Senin kadar aşağılık bir adam daha görmedim!

Anlamadım?

"Hah! Anlamamışmış! Telefon elinde bekliyor ama bir kez bile sormuyor!"

Ayaklarımı öfkeyle teptim ve sinirle soluklandıktan sonra yazacak hiçbir şey bulamadım. On saniye sonra yeni bir mesaj geldi.

Dilini mi yuttun güzelim?

"Serseri! Dilini mi yuttunmuş!" Ön kamerayı açarak dilimi sonuna kadar çıkardığım bir fotoğraf çekip gönderdim.

Yutmadığımı çok iyi biliyorsun
çünkü o dil dün sabah senin üstündeydi.

Aradan geçen bir dakikanın ardından cevap yazdı.

Amacın beni insanların içinde
tahrik etmek mi?

Telefon seksi mi yapıyoruz?

Heyecanlanmamam gerekirdi ama size övündüğüm şeyin zekâm olmadığını söylemiştim. Birdenbire tüm öfkem uçup gitti ve geride heyecanla

Ninova

soluk soluğa kalan bir ben bıraktı. Bacaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım.

Demek tahrik oldun.
O pantolona sığabiliyor musun bari?

Artık pek sığabildiğim söylenemez.

Kendi kendime kıkırdadım.

Neredesin?

İçinde olmadığım kesin.

Dudaklarımı dişleyerek derin bir nefes aldım ve o sırada bir fotoğraf attı. Bir marketin alışveriş arabasıydı; içinde birkaç paket meyve, sebze ve kuru gıda vardı. Önce bunu ne için attığını anlamadım ama sonra biraz daha dikkatli baktığımda birkaç şişe içki, çikolata paketi ve bir kutu prezervatif görerek nefesimi tuttum. Hemen ardından bir mesaj geldi.

Eksik bir şey var mı?

Sadece sen.

Nasıl istersen...

On dakikaya sendeyim.

Yastığımı yüzüme bastırarak sessiz bir çığlık attım ve aceleyle yataktan kalktım. Ne yapacağımı bilemeyerek odada ileri geri gidip döndüm. Beni böyle paspal görmesini istemeyerek dolabıma koştum. Soyundum ve triko bir şortun üstüne, şortumla takım ince hırkayı geçirdim. Saçlarımı açarak dağıttığım sırada zil çaldı. Heyecandan öleceğimi sandım. On dakika bu kadar çabuk mu dolmuştu yani?

"Geldim!" diye seslendim. Yere düşmüş bir yastığı yeniden kanepenin üzerine yerleştirdim ve kilitleri çevirerek kapıyı açtım. İnsanlar kapı deliğini boşuna yapmamışlardı, keşke ben de bunu düşünecek kadar zeki olup o delikten baksaydım. Çünkü gelen kişi Alparslan değildi.

Mert'in beni aldattığı o kızdı ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa hiç de sakin bir konuşma olmayacaktı.

8. Bölüm: Dövme

Dedem, *bazen insanlar hakkında fikir sahibi olmak için onları tanımaya gerek yoktur* derdi. Bazı insanlara bir bakış attığınızda onun hakkındaki her şeyi çözermişsiniz.

En azından dedem babamı ilk kez gördüğünde onun nasıl bir adam olduğunu bildiğini iddia ediyordu. Söylediğine göre babamın koyu renkli gözleri kalbinin bir yansımasıymış. İçindeki kötülüğün gözlerine vurduğunu, o yakışıklı suratının da sinsi bir tilkiye ait olduğunu hemen anlamış. Her haliyle güven vermeyen, tekinsiz bir adammış. İnsanı rahatsız eden ve sürekli tetikte durmaya iten tutarsız davranışları varmış. Nitekim aradan biraz zaman geçtikten sonra dedemin gerçekten haklı olduğu ortaya çıkmış.

Tıpkı dedemin babamı ilk kez gördüğünde olduğu gibi ben de karşımdaki kızı ilk kez gördüğümde onun sağlam bir pabuç olmadığını anlamıştım. Aylar önce Mert'in butiğine gidip onun odasına girdiğimde Mert'i masasının arkasındaki deri sandalyede, onu ise masanın tam üstünde otururken bulmuştum. Aralarında yirmi santimden daha az boşluk vardı. Bir dergi masanın üstünde açık duruyor, kırmızı uzun tırnakların sardığı bir tükenmezkalem de derginin sayfaları arasında dolaşıyordu.

Kızdan onu görür görmez nefret etmiştim.

Ama bunun sebebi kısa şortu ya da eteklerini şortunun içine soktuğu, ilk dört düğmesi açık beyaz gömleği değildi. Sebebi gözleriydi. Tıpkı babaminki gibi koyu renk gözleri vardı ve o gözler bir çift akik taşı kadar parlaktı. İçlerinde kötü olan her şey vardı. Dudaklarının kıvrımındaki o soğuk tebessümü alaycı ve samimiyetten uzaktı. Beni gördüğünde yaptığı ilk şey üstümdekileri süzmekti. Mert'in tasarımlarını giydiğimi gördüğünde, *"Başka kıyafet dağıtmıyoruz,"* diyerek dibi gelen saçlarını savurup yeniden *işine* dönmüştü.

O an öfkeden çıldırmıştım. Kızın üstüne atlayıp saçlarını elime dolamak istemiştim ama düşündüklerimin aksine hiçbir zaman olay çıkaran, kıskanç biri olmamıştım. Bu yüzden umursamamaya çalıştım fakat zihnimin bir köşesinde Güldenler durmadan başını iki yana sallamış ve beni hep uyarmıştı. Görünen o ki bende de dedemin müthiş genleri vardı çünkü hissettiklerimde sonuna kadar haklıydım. O iğrenç kadını kendi evimde, kendi yatağımda, kendi sevgilimle basmıştım ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi karşımdaydı.

Tüm bunlar lanet olası bir şaka mıydı?

Üzerinde deri bir ceket, siyah dar bir kot ve aynı renk botlarla aynı renk bir çanta vardı. Dip boyası eşit tutmamış olacaktı ki saçlarının dipleri daha koyu, boyları ise daha açıktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ancak buna rağmen dudaklarındaki rujun rengi kıpkırmızıydı ve kaltak bu haliyle bile güzel göründüğünün farkındaydı. Ben ne kadar şaşkınsam o bir o kadar kızgındı çünkü üstüme atlamak istermiş gibi bakıyor ve derin derin soluyordu.

Umarım bunlar aldığı son nefesler olurdu.

Onu görmek yapmak istediğim en son şey bile değildi. Bu yüzden kapıyı kapatmak için hareketlendim ama lanet kadın ayağını kapı aralığına koyduğunda bunu yapamadım. Ona zarar verebilir, hatta o ayağı kırabilirdim ama karşımdaki insanın buna değmeyeceğinin bilincindeydim. Alparslan'ın geldiğini düşünürkenki yaşadığım sevinç ve heyecan yavaş yavaş vücudumu terk etti. Geriye depresif saçma duygular bıraktı. Kapıyı açıp onun o sinir bozucu suratını gördüğümde tüm keyfim kaçtı.

İnsanları dış görünüşüne göre yargılayan ya da *body shaming** yapan biri asla değildim ama cidden Mert beni *bununla* mı aldatmıştı?

O iğrenç kirli botlarıyla evime girdiğinde tüm tüylerim diken diken oldu ama aldırmamaya çalıştım. Gözlerimi kıstım ve kollarımı göğsümde birleştirerek tüm dikkatimi o sürtüğe yönelttim. *Gamze...* Zaten Gamze isminden de nefret ederdim.

"Ne işin var senin burada? Hangi yüzle geliyorsun evime?"

Yüzünü buruşturarak bakışlarını kısaca içeride gezdirdi. "Bu kutuya ev mi diyorsun?" Ardından sanki tüm öfkemi üzerine çekmek istermiş gibi, "Eski dairene ne oldu?" diye sordu. Anlaşılan o ki bilerek salağa yatıyordu. "Neden taşındın?"

"Baktım ki orası artık yol geçen hanına dönmüş," diyerek sırıttığımda yüzündeki gülüş silindi. Yaptığım imayı anlamıştı çünkü kendisi o sözde hanın en büyük fahişesiydi.

"Bana bak," dediğinde hızlıca sözünü kestim. "Asıl sen bana bak, evimde ne işin var? Neden geldin buraya?"

"Mert..."

"Ah, sevgilini merak ettiysen eğer şu sıralar başı biraz karışık."

Gözleri öyle bir öfkeyle doldu ki kendimi bir an için tedirgin hissettim ama artık aylar önceki o Gülden değildim. Bu kadının nasıl biri olduğunu görmüştüm ve bu kez ben de bilenmiştim.

* Standart güzellik algısının dışında kalan insanlara uygulanan bir çeşit baskı.

"Yaptıklarının hesabı sorulmayacak mı sanıyorsun?" diyerek adeta çemkirdiğinde ve dış kapıyı kapatmama izin vermeyerek kapı önünde dikilmeye devam ettiğinde gözlerimi devirdim. Gerçekten yeni bir apartman vukuatını daha çekemeyecektim. "Artık mutlu musun? İntikamını aldın mı?"

"Ne intikamı?" Gözlerimi kırpıştırarak tatlı bir sesle cıvıldadım. "Neyden bahsediyorsun anlamadım?"

"Butik yandı! Bilmiyormuş gibi konuşma! Bunu sen yaptırdın!"

Dudaklarımın arasından neşeli bir kıkırtı döküldü. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp arkamdaki masaya yaslanırken, "Ee," dedim. "Ne yapayım? Yandığı için üzüleyim mi?"

"Orada bir sürü insan çalışıyordu! Bir sürü emek vardı ve hepsi aptal bir kıskançlık krizi yüzünden yandı!"

"Pardon?" Gözlerimin şaşkınlıkla irileşmesine engel olamadım. "*Kıskançlık krizi mi?* Sevgilimle benim yatağımda *yattın* ve tüm bunlar sadece bir kıskançlık krizi mi?"

"Hah!" Dudaklarından alay dolu bir gülüş çıktığında o çirkin kırmızı dudakları gevşek bir gülüşle iki yana kıvrıldı. "Seninleyken sadece benimle mi yattığını sanıyorsun? Hayatında benden başka kadınlar da vardı."

"Yalan söylüyorsun..." Duyduklarımla midem bulandı ve bu kez eskisi kadar sakin kalamayarak bağırdım. "Yalan söylüyorsun!"

"Ne bekliyordun ki? Adamla aylardır yatmıyordun. Bir de kızıllara ateşli derler. Adamı ağzına almayı bile beceremezmişsin."

Sanki söyledikleri çok büyük bir marifetmiş gibi bana öyle küstah bakışlar attı ki öfkeden delirdim. Yüzümün saçlarımla aynı renk olduğuna emindim ama nasıl göründüğüm onun üstüne atlarken düşündüğüm en son şeydi. "Seni sürtük!" diye hırladım ve tam ellerimi onun saçlarına dolayacağım sırada, "Siktir!" diyen bir homurdanmayla, kocaman kollar tarafından sarmalandım. "Sikeyim, neler oluyor burada?"

Alparslan şaşkın bir öfkeyle kapıyı çarparken ve beni tutmaya devam ederken debelenerek, "Bırak!" diye hırladım. "Bu kadını öldüreceğim! Bırak!"

"Vay, vay, vay..." Gamze iğrenç bir kahkaha atarak, "Seni ikiyüzlü!" dedi. "Mert'e diyene de bakın. Kendine hemen yatacak bir adam bulmuşsun. Fena parça da değilmiş doğrusu."

Alparslan'ı öyle bir süzdü ki az önce hissettiğim öfkenin devede kulak kaldığını o an anladım. O gözlerini sırf Alparslan'a böyle baktığı için bile oyabilirdim ve bu düşünceyle yeniden ona atılmak istediğimde çıldırmış gibiydim. Erkek kavgası yapan bir liseliden farksızdım. Alparslan bile bu halim karşısında şaşırmıştı. "Kahretsin," diyerek beni kendine yaslarken sesinde bastıramadığı bir şaşkınlık ve kızgınlık vardı. "Neden seni her defasında belanın tam ortasında buluyorum?"

Ninova

Bu kez tüm öfkemi Alparslan'a yönelterek kaşlarımı çattım. Ama bir yandan da bacağımı uzatıp karşımdaki kadına tekme atmaya çalışıyor ve sadece havayı sıyırsam bile pes etmeden ısrarla deniyordum. Alparslan bu denemelerimden sıkılmış olacak ki, "Bunu sen istedin," diyerek beni bir anda tıpkı bir un çuvalı gibi omzuna attı. Gözlüklerimi düşürmemek için burnumun dibine kadar iterken şaşkın bir çığlık attım. "İndir beni!"

Kalçama sert bir şaplak atarak, "Uslu dur," diye hırladı. *Tam da şu an tahrik olmak ancak benim yapabileceğim bir aptallıktı.*

Öfkeyle homurdandığımda Alparslan karşımızdaki kadına dönerek, "Defol," diye tısladı ve ağırlığım umurunda değilmiş gibi yürüyerek dış kapıyı açtı. Gördüğüm tek şey, ara ara hareket eden zemin ve bir kot pantolonun sardığı şekilli kalçaları olduğu için yüzünü göremiyordum ama kaşlarını çattığına emindim. Konuşurken sesinde öyle bir tını vardı ki karşımdaki kadının yerinde olsam bin kez yerin dibine geçerdim. "Sikik sevgilin de sen de umurumuzda değilsin. Bu yüzden git ve derdini başkasına anlat! Bir daha bizi rahatsız edecek olursan bu kadar kibar olmam!"

"Sen benimle nasıl-"

"Siktir git evimden! Siktir git!"

O iğrenç sesine daha fazla dayanamayarak bağırdığımda kalçama yeni bir şaplak yedim ama hemen ardından duyulan topuk sesleriyle birlikte aşağılık kadın evimden çıktı. Kapı kapanıp da nihayet baş başa kaldığımızda hâlâ gergin ve öfkeliydim. Üstelik hâlâ Alparslan'ın omzunda duruyordum, artık başım dönmeye başlamıştı. Umduğum karşılaşma kesinlikle bu değildi ve eğer beni biraz daha böyle tutarsa Gülten teyzenin altın gününde yediğim her şeyi üzerine kusmam an meselesiydi. O da bunu fark etmiş gibi beni ayaklarımın üstüne bıraktığında birkaç saniye için ona tutundum. Ardından kızıl saçlarımı yüzümün önünden çekerek ona öfkeli bakışlar attım.

Doğrusu karşımdaki kadının Alparslan'a sulanmasına hiç şaşırmıyordum çünkü tam da şu an yeniden üzerine tırmanmak isteyeceğim kadar mükemmel görünüyordu. Kot pantolonunun üzerine giydiği gömleği, deri ceketi ve o dağınık kumral saçlarıyla dergi kapaklarının birinden fırlamış gibiydi. Kimi zaman rengini çözmekte zorlandığım gözleri yüzünün önüne düşen saçlarla birlikte ona daha keskin, daha sert bir hava vermişti ama bakışlarında keyifli hatta neşeli parıltılar vardı. Üzerindeki deri ceketi sandalyelerden birinin üstüne fırlatırken ve kapının ağzına bıraktığı alışveriş torbasını ada tezgâhın üzerine taşırken sanki gülmek üzereymiş gibiydi. Muhtemelen bu kadar dikkatli olmasam dudaklarının kenarındaki o minik kıvrımı fark etmezdim ama bir kez ağıma takılmıştı.

İçki şişelerini torbadan çıkardı. Arkasını dönerek mutfak dolaplarını karıştırarak kadehleri ararken, "Komik mi?" diye patladım. "Yeterince eğlendin mi?"

Sonunda ortadaki dolaptan bir kadeh buldu ve şişeyi açarken, "Aslına bakarsan evet," diye mırıldandı. "Beni kıskanman oldukça... sevimliydi."

Yüzünde öyle küstah bir gülüş vardı ki ve bu gülüş ona öyle yakışmıştı ki kalbim bir anda deli gibi atmaya başladı. Arkamdaki masaya yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Sanki onu değil de kendimi ikna etmek istermiş gibi tane tane mırıldandım. "Ben. Seni. Kıskanmadım."

"Buna inanmaya devam et tatlım."

"Kıskanmadım!"

"O yüzden mi kadını tekmelemeye çalışıyordun?"

"Aşağılık kadın, sevgilimle yattığı yetmiyormuş gibi bir de sana sulanmaya kalktı! Keşke bıraksaydın da gerçekten tekmeleseydim!"

"Bak sen, seni vahşi şey."

Benimle dalga geçermiş gibi güldü. Ardından eğilerek dudaklarını benimkilere kapadı. Ona karşılık vermem ve kolumu boynuna dolamam sadece saniyelerimi almıştı. Söz konusu Alparslan olduğunda her bir hücrem ona karşı öyle duyarlıydı ki hiç duraksamadım. Dudaklarımı aralayarak dilini dilime dolamasına ve tadının benimkine karışarak tüm vücuduma arzu dolu bir ateş topu yaymasına izin verdim. Tırnaklarımı ensesine batırdım. Bana attığı şaplakların öcünü almak ister gibi dudaklarına saldırarak onları dişlerimin arasında kıstırıp, kan tadı alana dek emdim. İnleyerek kendini bana yasladı. Hareketlerimi derinleştirmek ister gibi parmaklarını bu kez saçlarıma doladı ama ona izin vermeyerek geri çekildim. Sert solukları dudaklarıma çarparken ben de nefes nefeseydim. Göğsüm hızla inip kalkıyor, onunkilere yaslanarak aramızda çıldırtıcı bir sürtünme yaratıyordu. Tabii bunda önünde sadece üç minik düğmesi olan hırkamın altında çıplak olmamın da etkisi olabilirdi. Gözlerine bakılacak olursa Alparslan da bunu fark etmişti.

Tırnaklarımı ağır ağır ensesinde gezdirirken eğilerek dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. "Kıskandığın zaman mı, yoksa altımda çıplakken mi daha güzelsin karar veremiyorum."

"Seni kıskanmadım."

Gözlerime *öyle mi* dercesine baktığında söyleyecek bir şey bulamayarak elindeki kadehe uzandım ama bana izin vermedi. "Olmaz, ilaç kullandığını unutuyorsun galiba."

Küçük bir çocuk gibi oflayarak kollarının arasından çıktım. Torbalara doğru ilerleyerek kocaman bir çikolata paketi kaptım ve koltuğuma doğru yürüdüm. Alparslan'ın burada olmasına bile doğru düzgün sevinemiyordum

çünkü ne kadar umursamak istemesem de duyduklarım karşısında üzülmüştüm.

Mert'le olan ilişkimin son zamanlarda yürümediğinin ben de farkındaydım. Ona sadece duygusal anlamda değil, fiziksel anlamda da karşılık veremiyordum ama sırf bu yüzden beni aldatacağını da hiç düşünmemiştim. Üstelik onun söylediğine göre başka kadınlar da olmuştu ve bu yüzden kendimi salak gibi hissediyordum. Sanki tekrar Alparslan'ın beni bulduğu o geceye dönmüş gibiydim. Tek istediğim içip dağıtmaktı. Hatta Alparslan burada olmasa yalnız kalmayı tercih edeceğimden ve ağlayacağımdan oldukça emindim.

"Sence ben çirkin miyim?"

Sözler ben engel olamadan dudaklarımdan çıktığında Alparslan bir an için şaşırdı. Kaşları yavaşça çatıldı ve yeniden doldurduğu kadehiyle bana doğru yürürken gözleri hafifçe kısıldı. "Böyle düşünmene neden olan o aptal kadın mı?"

"Beni defalarca kez aldatmış! Sence ben çirkin miyim?"

Hırsla karşılık verdiğimde alnının sinirle kırıştığını fark ettim. Sessizce yanıma oturduğunda uzanarak beni kucağına çekti. Bacaklarımı açarak iki yanına uzattığımda o alevli gözleri her yerimdeydi. Tenimdeki morluklarda biraz fazla oyalansa da dönüp dolaştığı yer yine yeşil gözlerimdi. "Bu onun aptallığı çünkü yeryüzünde sana çirkin diyecek tek bir insan bile tanımıyorum."

Her tipik kadın gibi ben de kendi kendime bahaneler bulmaya başladım. "Kalçalarım çok geniş."

Ellerini uyluklarımdan kalçalarıma doğru çıkardı ve şortumun üstünde parmaklarını gezdirerek yavaşça okşadı. "Mükemmeller."

"Gözlerim kedilerinki gibi."

"Kedileri severim, *özellikle de tırnakları varken.*"

Göz kırparak güldüğünde yaptığı ima karşısında kızardım ve sinirle ofladım. "Ayrıca tenim fazla beyaz."

"Ellerimin altında harika duruyor. *Özellikle de kızardığında.*"

Parmaklarını şaplak attığı yerlerin üstünde gezdirdiğinde yutkunarak avuçlarımı omuzlarında gezdirdim. Bir anlığına da olsa bana kendimi böyle hissettirebildiği için Mert'ten ve o kadından bir kez daha nefret ettim. "Ne kadarını duydun? O kadının söylediklerinin yani."

"Sadece başka kadınlar da olduğunu ve onunla aylardır yatmadığını."

Bir de onu ağzıma almadığımı.

Geçmişimi değiştiremezdim. Bunun için suçlu değildim ki Alparslan'ın geçmişi hakkında tek kelime bile bilmiyordum ama yine de rahatsız oldum.

Böyle özel bir şeyi ben paylaşmadan bir başkasından duyması karşısında huzursuz olmuştum. Hoş, bunu ona söyleyeceğimi bile sanmıyordum.

Suratım düştüğünde uzanarak parmaklarıyla çenemi kavradı ve yüzümü onunkine doğru kaldırarak bakışlarımızı birleştirdi. "Suratını asmış, o aptal kadının saçmalıklarını mı düşünüyorsun?"

"Gerçekten saçmalıktı, değil mi?"

"Elbette öyle, kuyruğuna basıldığını fark ettiği an acısını başkalarından çıkarmaya çalışan zavallının teki. Öyle biri canını sıktığına değmez."

Söyledikleri kesinlikle doğruydu ama bunu ona söylemek yerine gülümsedim ve öne eğilerek dudaklarımı onunkilere yasladım. Üzerinde yatar gibi uzandığım bu saçma, samimi pozisyondan fazlasıyla hoşlanmıştım. "Benim için markete gitmen hoşuma gitti."

"Dolabında adamakıllı tek bir yiyecek yok. Rafların hepsi abur cuburla dolu. Doğru dürüst yemek yemiyor musun sen?"

"Yemek yapmayı bilmiyorum," diyerek güldüğümde sustu. Sessizce gözlerime bakmaya devam ettiği sırada uzandım ve parmaklarımı dudaklarının üzerinde dolaştırdım. "Üzülerek söylemeliyim ki gerçek bir beceriksizim. O yüzden hazır şeyler tüketmeye ve spor yapmaya alıştım."

"Spor mu?"

"Yediğim onca şeyi yakmazsam ne olur biliyor musun? Hiçbir kıyafetime rahatça giremem. Zaten birkaç kilo almış gibiyim."

Düşünceli gözlerle başımı eğip göğüslerime baktığım sırada Alparslan, "Böyle gayet iyi," diye mırıldandı. Ama benden mi, yoksa göğüslerimden mi bahsetti anlamadım. Muhtemelen göğüslerimden bahsediyordu çünkü bakışlarını dekoltemden taşan tenimde yakaladım. Suratında yakalandığı için utandığına dair en ufak bir iz bile olmadığını eklemeliydim. Sanki bundan keyif alır gibiydi ve garip olan şey, bunun benim de hoşuma gitmesiydi. Onunla birlikteyken kendimi liseli ergenler gibi hissediyordum. Sanki annemden gizli eve birilerini atmış gibiydim ve içimde garip bir heyecan vardı. Bir adamın bana böyle hissettireceğine ihtimal bile vermezdim fakat gerçekler tam karşımdaydı.

"Aslında beni aramadığın için sana oldukça kızgındım. Gelmeyeceğini düşündüm."

Bakışlarını dekoltemden çekerek gözlerime baktığında derin bir iç çektim. Tam da şu an turkuaz gibi parıldayan gözlerinin çekimine kapılıp gitmiştim. "Planlarım arasında senden uzakta kalmak yok."

"Ne zamana kadar yok?"

Bu kesinlikle Mantık Abidesi Gülden'in sesiydi çünkü diğer Gülden başını iki yana sallayıp bana ortaparmağını kaldırdı. Alparslan oturduğu yerde homurdanarak güldü. "Çok soru soruyorsun."

Saçlarını çekiştirerek karşılık verdim. Kolları belime sarıldığında kendime rahat bir pozisyon arayarak kıpırdandım. İtiraf etmek istemesem bile hâlâ biraz ağrım vardı. Alparslan bunu nasıl anladı bilmiyorum ama, "Böyle olmaz," diyerek ayağa kalktı. Beni sıkıca sardı ve yatak odama girerek yumuşak örtülerin arasına bıraktı. Saat daha on bile olmamıştı sanırım ancak kendi de iç çamaşırına dek soyunup yanıma uzanırken itiraz etmedim. Kendisinden kibarlıklar beklemememi ya da belalı biri olduğunu söyleyen birine göre fazlasıyla tatlıydı. Uzattığı kolunun üstüne yattım ve sırtımı göğsüne yaslayarak sıcaklığının keyfini çıkardım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda cevabı sadece beni daha sıkı sarmak oldu.

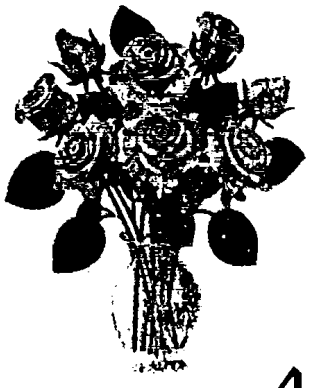
Gülümsedim. Esneyerek burnumu koluna sürttüm ve gözlerimi yumacağım sırada daha önce fark etmediğim bir şeye takıldım. Minik bir detaydı, hatta öyle minikti ki daha önce fark etmedim. Ama aksine ne kadar küçük olursa olsun, kalbime o kadar büyük bir darbe indirdi.

Bileğinin iç kısmında sonsuz işaretinin bulunduğu siyah, zarif bir dövme vardı. Normalde takılacağım bir detay değildi ama dövmenin bir ucunda *J* diğer ucunda ise *R* harfi vardı. Sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarımı anlamsızca araladım ama tek yaptığım o dövmeye bakmak oldu. Gözlerimi ondan alamadım.

Uzanıp parmak ucumu dövmeye değdirdiğim an Alparslan kaskatı kesildi. Birden kolunu kapatarak beni kendine biraz daha çekti ve kollarının arasına resmen hapsetti. Saniyeler içinde verdiği bu tepkiyle bamteline dokunduğumu anladım. Tüm uykum bir anda açıldı. "Alparslan..." diye fısıldadığım an saçlarımın öfke dolu bir solukla havalandığını hissettim. "Sakın," diye mırıldanarak beni susturdu. Sesi bir şeyler anlayamayacağım kadar boğuktu. "Bazı şeyler asla sorulmaz, Gülden."

"Neden? Acı verdiği için mi?"

"Hayır, acı verdiği için değil. *Acının ta kendisi olduğu için.*"

9. Bölüm: Pembe Ayakkabılar

Alparslan'ın o sözlerinden sonra üstelemeden sadece sustum.

Birlikte sinir bozucu bir sessizliği paylaşmaya başladık. İçeride yalnızca dışarıdaki rüzgârın belli belirsiz duyulan sesi, duvarda asılı olan saatimin tik takları ve Alparslan'ın derin soluklarının sesi vardı. Boynuma ve saçlarıma düşen nefesi sıcacıktı. İlk birkaç dakika boyunca derin derin soluyup durmuş, ardından burnunu boynuma yaslayarak durulmuştu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda yüzünü saçlarımın arasına gömerek uyumuştu.

Ne düşündüğünü bilmiyordum, aklından neler geçiyor bilmiyordum ancak ben düşüncelerle doluydum ve uyuyamıyordum. Dâhi olmadığım, aptal olduğum anlamına gelmezdi. Bilakis, bir adamın bileğinin iç tarafına işlenen bir dövmenin -bir sonsuzluk işaretinin- sıradan olmayacağını bilecek kadar akıllıydım. Henüz on günden daha kısa bir süredir hayatımdaydı ama onu az buçuk tanımaya başlamıştım.

Hayat, kitaplardaki ya da filmlerdeki gibi değildi. Bir adamın kahveme kaç şeker attığıma dair edindiği boktan bilgiler umurumda değildi. Aynı şekilde ben de Alparslan'ın kahvesini nasıl içtiğiyle ilgilenmiyordum. İlgilendiğim şey gördüklerim değil, göremediklerimdi ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Güldenler bile bir köşeye çekilip sessizleşmişti. Kafamın içinde kendimle baş başaydım ve doğrusunu söylemek gerekirse bu pek de zevkli bir şey değildi. Gecenin bir yarısı Alparslan'ın kolları arasında çıplak bir şekilde uzanıp, o dövmeyi ve sözleri düşünmek kesinlikle delilikti.

J ve *R.*

Merak ettiğim en büyük şey bu harflerin ne anlama geldiğiydi ve onun tavrına bakılacak olursa bunu uzun bir süre boyunca merak edip duracaktım. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Umursamamalı, sadece bir dövme diyerek geçiştirmeliydim ancak bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Belki kadınsı bir içgüdüyle o dövmeden hiç de güzel enerjiler almıyordum. Alparslan gibi bir adamın teninde sonsuza dek kalacak bir izi gönüllü taşıdığını düşündüğüm her seferinde...

"Ah, siktir."

Duraksadım. Güldenler de neler olduğunu anlamış gibi beni onayladığında yüzümü buruşturdum. Bundan utanç duyuyordum ama sanırım

Alparslan'ı *kıskanıyordum.* Bu o Gamze kaltağını kıskanmak gibi değildi. O bir meltemse bu dövmenin yarattığı etki bir kasırga gibiydi ve bu *çok saçmaydı.* Saçma ama gerçekti. Hatta öyle gerçekti ki tüm bunları düşünmekten yorulduğumda ve uyuduğumda hava yeni yeni aydınlanıyordu.

Gözlerimi araladığımda Alparslan yanımda yoktu, gitmişti. İlk kez yokluğuna karşı hiçbir şey hissetmedim. Suratım asılmadı ya da elim telefonuma gitmedi. Biraz yalnız kalmak istiyordum ki görünüşe göre onun da buna ihtiyacı vardı.

Yatakta biraz daha tembellik yapıp, duş aldıktan ve tenimdeki izler için kremlerimi kullandıktan sonra mutfağa geçtiğimde masanın üstünde streç filme sıkıca sarılmış iki dilim tost ekmeği görmek beni bir an için duraksattı. Ekmeklerin konulduğu servis tabağının hemen yanında bir kupa ve kupanın içinde de sallama çay vardı. Su ısıtıcısı da tam karşımdaydı. Ortalıkta dünkü poşetlerden eser yoktu. Usulca dolapları kontrol ettiğimde hepsinin bir köşeye yerleştirildiğini fark ettim. Aklımı oynatmama sadece birazcık kalmıştı. *Delirmek üzereydim.*

Dünkü o tavrından sonra bugün yaptıklarını anlamakta zorlanıyordum.

Mantık Abidesi Gülden sessizce, "*Düşünmeyi bırak,*" diye fısıldadı. "*Adam senin için alışveriş yaptı, evine geldi. Geceyi birlikte geçirdiniz ve bak, bu sabah da senin için kahvaltı hazırlamış. Bunlar yetmez mi?*"

Sürtük Gülden ise bir sakız patlatarak, "*Cık,*" deyip bacak bacak üstüne attı. "*Aptallaşma,*" diye de kızdı. "*Buraya gelirken öylesine gelmedi, bir sebebi vardı. Madem seninle bir şeyler yaşamak ve bir şekilde bunu yürütmek istiyor, o halde onu tanımana izin vermeli. Bir yataktan ve kahvaltıdan daha fazlasını paylaşabilmeli.*"

Doğrusu her iki Gülden de kendince haklıydı. Bir yanım Alparslan'a trip atmak istiyor, diğer yanım ise her şey normalmiş gibi, sanki bu benim için önemli değilmiş gibi davranmak istiyordu. İkinci seçeneği seçerek derin bir nefes aldım ve hazırladığım çayı içip, tost dilimlerimi bitirdikten sonra hazırlanarak evden çıktım.

Ben Gülden Seçkin'dim. Hiçbir zaman bir adamın ardından yıkılmamıştım ve şimdi de yıkılmayacaktım. Alparslan bana haber vermek istemiyor muydu? Kendi bilirdi. Lanet olası sırları mı vardı? Onları sonsuza dek saklayabilirdi. Ne ekerse onu biçerdi ve bu saatten sonra da karşısında kendinin aynası olan bir Gülden görecekti.

Bu düşüncelerle dudaklarım biraz olsun kıvrıldı. Taksi durağına doğru aşağı sokağa ilerlediğim sırada telefonumda dedemin aramasını görmek neşemi ikiye katladı. Her zamanki şakalarımızdan birine ithafen, "Alo?" diye sordum. "Kiminle görüşüyorum?"

"Emekli Korgeneral Ali Tufan Seçkin." Dedem o sert, gür sesiyle sanki emrindeki bir ermişim gibi konuştuğunda kıkırdadım. "Birileri beni mi özledi acaba?"

"Özledim elbette," derken dedemin sesindeki sitemi fark ettim. "Kızım Bodrum'da, bir tanecik torunum İstanbul'da. Ben de buralarda yapayalnız kaldım."

Ne yalan söyleyeyim ben de dedemi özlemiştim. Onunla en son Mert olayından önce konuşmuştum ve neredeyse beş aydır yüz yüze görüşmüyorduk. Her zamanki bahaneme sığınarak, "İşlerim çok yoğun," diye mızmızlandım. "Yoksa gelmem mi senin yanına? Aşk olsun. Hem sen neden gelmiyorsun? Yıllardır İzmir'desin. Senin için de değişiklik olur bak."

"Bu yaştan sonra onca saat yolculuk çekemem ben," diyen sesini duyduğumda kıstığı yeşil gözleri ve çatılı kaşları sanki karşımdaymış gibi zihnimde canlandı. Hemen itiraz ederek, "Ne varmış canım senin yaşında?" dedim. "Gençlere taş çıkartırsın sen dedeciğim."

Boğazdan gelen derin bir sesle güldü ve gülüşü benim dudaklarıma da koca bir gülümseme kondurdu. Ona son birkaç günü atlayarak neler yaptığımla ilgili kısa bir özet geçtim ve kafamı dağıtmak için alışverişe çıktığımı söyledim. Dedem bunu duyar duymaz hesabıma para atacağını söylemeye ve ondan hiçbir şey istemediğim için bana kızmaya başladı. Açıkçası varlıklı bir aileden gelsem de kazandığım para bana yetiyordu. Ama yine de dedemi reddetmedim ve onunla biraz daha konuşup, ilk fırsatta yanına gitmek için söz verdikten sonra telefonumu kapadım.

Buse'nin işten çıkmasına iki saat vardı. Bu yüzden onunla alışveriş merkezinde buluşmak için sözleştik. O, yanıma gelene kadar kendimi mağazalara ve reyonlara attım. Üç çift topuklu ayakkabı, bir gece elbisesi, iki çanta, iki etek ceket takımı, farklı renklerde dört gömlek ve şık bir saat aldım. Banka hesabımda koca bir delik açmıştım ancak hiç pişman değildim. Hatta Buse'yi de bu çılgınlığa sürükledim. Beni gördüğü an gözlerini irice açtı ama yalnızca bir saat sonra onun da elinde farklı markalara ait yedi çanta vardı.

O bir köşede otururken ve ben de gözüme çarpan eteğin otuz altı bedenini bulmak için -belki de bu kalçalarla otuz sekizi olmalıydı- parmaklarımı askıların arasında gezdirirken, "Bunu neye borçluyuz?" diye sordu. "Şikâyetçi olduğumdan değil, kesinlikle iyi geldi ama sen böyle deli gibi alışveriş yapıyorsan mutlaka bir sebebi vardır."

Otuz altı bedeni bulamayıp otuz sekizi elime alırken omuz silktim. "Sadece biraz kafa dağıtmak istedim."

"Alparslan'la mı ilgili?" Cevap vermeyip eteği belime doğru tuttuktan sonra askıyı yerine bıraktığımda güldü. "Elbette onunla ilgili. Zaten son zamanlarda her şey onunla ilgili değil mi?"

"Canımı sıkıyor. Alparslan, hayatımdaki en büyük soru işareti ve ben cevaplanmayan sorulardan nefret ederim."

"Bunu zaten biliyordun. Ah, şu eteği istiyorum." Elindeki torbaları oturduğu pufa bırakan Buse *stilettolarının* üzerinde bir kuğu gibi süzülerek inci düğmeleri olan siyah saten bir eteği askısından çıkardı. Gözlerindeki parlak bakışlardan onu alacağını kesinlikle anlamıştım. Beni doğrular gibi eteği koluna astı ve yeniden dikkatini bana verdi. "Alparslan'ın hayatına girişi çok ani oldu. Bunu kabul ediyorum Gülden ama açık ol, ne bekliyordun ki?"

"Ben... En azından bana açık olabilir, tamam mı?" diye patladım. Ellerimin arasındaki bir gömleği kırıştırdığımı fark ettiğimde onu yeniden yerine astım.

"Hey, neler olduğunu sakince anlat bana. Yolunda gitmeyen ne?"

"Aslında her şey yolundaydı," diyerek ona Gamze'nin ziyaretini, Alparslan'ın tepkisini ve sonrasında olanları anlattım. "Uyumak üzereydim ve bileğinin iç tarafında bir dövme gördüm. İki ucunda, iki harf olan bir sonsuzluk işareti. Dokunmak istedim ama izin vermedi. Hatta bu konuda hiçbir şey sormama izin vermedi. Bana dedi ki..."

"Evet? Ne dedi?"

"Bazı şeyler asla sorulmaz, dedi. Acı verdiği için mi, dediğimde acının ta kendisi olduğu için, dedi. Kalbini kıran birilerinin olduğunu biliyordum. Bunu zaten anlamıştım ama bu dövmeden sonra buna emin oldum."

"Ve kıskandın?"

"Kıskandım ama kıskanmaktan çok korktum." Sağ tarafımdaki raflara doğru ilerlerken Buse'nin de peşimden geldiğini bilerek, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Kimsenin yara bandı olamam, bunu ona da söyledim. O da bunu biliyor ama bazen sanki öyleymişim gibi hissediyorum."

"Ah, yapma. Onun gibi adamları iyi tanırım, Gülden. Eğer tıpkı söylediğin gibi kalbinde biri olsaydı seninle işi olmazdı, güven bana."

"Peki o dövme? O ne anlama geliyor?"

"Sana bu yaştan sonra *aşk 101* dersleri mi vereyim? Dövmeler hassas konulardır, Gülden. Bunu birden seninle paylaşmasını bekleyemezsin çünkü anıları vardır ve bazı anılar sadece kişinin kendinde saklıdır."

"Ama..."

"Ayrıca bir şeyler paylaşmak karşılıklıdır. Bu zamanla aranızdaki güvene göre şekillenir."

Söylediklerinde haklı olduğunu fark ettiğimde oflayarak ona döndüm. "Sen her zaman bu kadar sinir bozucu muydun, yoksa bunu yeni mi fark ediyorum?"

"Sinir bozucu değilim," derken bal rengi gözlerini devirdi. "Sadece mantıklı bir kadınım ve sana yardım etmeye çalışıyorum. Kabul et Gülden,

onunla olmaktan hoşlanıyorsun ve ben sırf kafanda kurdukların yüzünden üzülmeni istemiyorum."

"Fazla kapıldım, değil mi? Kesinlikle fazla kapıldım."

"Eh, biraz kapıldığın doğru ama üzülme, zamanla alışıyorsun."

Bu kez ben gözlerimi devirdim ve kendime bir çift ayakkabı daha buldum. Buse'nin bu sözlerinden sonra da alışverişe çıkmadan önce yaptığım plandan iyice emin oldum. Onu bir şeyler için zorlamayacak ve bir süreliğine bu konuyu kapatacaktım. Kendi kendime, "Dövmeni al da bir tarafına sok, Alparslan," diye mırıldandım.

Buse eteğini denemek için kabinlerden birine girdiğinde ben de keyifle en yakınımdaki pufa otururak pembe, ucu sivri topukluları ayağıma geçirdim. Öyle kaliteli ve rahatlardı ki bu ayakkabılar için böbreklerimden birini verebilirdim. Ayna karşısında yaptığım kısa bir deneme yürüyüşünün ardından onları satın almaya karar verdim. An itibariyle ayakkabı koleksiyonumun en pahalı parçasıydı ama buna son kuruşuna kadar değeceğinden emindim.

Mağazadan çıktıktan sonra torbalarımızı Buse'nin büyük *Jeep'inin* arka koltuğuna yerleştirdik ve favori güzellik salonumuza gitmeye karar verdik. O, saçlarına biraz ışıltı attırıp kırıklarını aldırmak istiyordu. Bense artık uçları soyulan ojelerimden kurtulmak için tırnaklarımı yaptıracaktım. Buse, Serkan'a gecikeceğini söylerken ben de dudaklarımı dişleyerek telefonuma uzandım ve bildirimlerimi kontrol ettim. Ergenliğime yeniden dönmüş gibi hissediyordum ama umurumda değildi ve kötü haber, Alparslan'a dair hiçbir iz yoktu. Kendi kendime homurdandım ve en sonunda ona mesaj atmaya karar verdim.

Kırmızı mı yoksa pembe mi?

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi hiç oyalanmadan yanıtladı.

Anlamadım?

Sadece cevapla. Kırmızı mı yoksa pembe mi?

Pembe.

Kendi kendime kıkırdayarak güldüm. Şimdiden tırnaklarımı teninde gezdirirken vereceği tepkiyi görmek için can atıyordum.

Tozpembe mi, yoksa koyu bir pembe mi?

Göğüs uçlarının pembesini tercih ederim.

"Utanmaz!"

"Anlamadım?"

Bakışlarımı telefonumdan kaldırmadan, "Sana demedim," diye mırıldandım ve hızla Alparslan'a kendi sözlerini hatırlatan bir cevap yazdım.

Telefon seksi mi yapıyoruz?

Yapsaydık kesinlikle bilirdin.

İç çekerek yerimde rahatsızca kıpırdandım ve o sırada bir mesaj daha attı.

Kahvaltını yaptın mı?

Ona karşı kızgın, hatta bundan da öte kırgın hissediyordum ama bu mesajı okuduğumda içimin sıcacık olduğunu ve dudaklarıma bir gülümseme konduğunu fark ettim.

Evet yaptım, teşekkür ederim.

Ama bil diye söylüyorum,
yalnız yemekten nefret ederim.

Ben de seni o yatakta
yalnız bırakıp gitmekten.

Kalbim deli gibi hızlandığında derin bir nefes aldım ve mesajına herhangi bir karşılık vermeden telefonumu çantama attım. Alparslan muammalarla dolu biriydi ama bu beni kendine çeken şeyin ta kendisiydi. Kimi zaman karşımda bir duvar gibi duruyor, kimi zamansa bu beklenmedik itiraflarıyla adeta dizlerimin bağını çözüyordu.

Bu mesajdan sonra günün geri kalanını yüzümde salak bir sırıtmayla geçirdim. *İşte, Gülden Seçkin'i mutlu etmek bu kadar basitti.* Buse neler olduğunu az çok tahmin etmiş, hatta benimle fazlasıyla dalga geçmişti ama onu umursamadım. Torbalarımı elime alıp onunla vedalaştım. Apartmandan içeri gireceğim sırada Yiğit'le karşılaştım. Saçlarında bir bandana, gözlerinde güneş gözlükleri, üzerinde deri bir ceket, bir kot ve postallar vardı. Bu kombinini tamamlayan küpesiyle birlikte bir doktordan çok bir motorcu çetesinin üyesi gibi görünüyordu ama kesinlikle ona yakışmıştı.

Beni gördüğü an gülümseyerek gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin yakasına astı. "Hey," derken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Beni usulca süzdükten sonra, "Nasılsın?" diye sordu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, daha iyi hissediyorum. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, nöbete gidiyordum. Sanırım sen de alışverişten dönüyorsun."

Parlak bakışları taşımakta zorlandığım torbalara kaydığı an güldüm ama nedensizce utanmıştım. "Biraz abarttım sanırım. Ama..."

"Ama hepsi gerekliydi," diyerek cümlemi tamamladığında güldüm. O da keyifli bir gülüşle karşılık verdi. "Taşımana yardım etmemi ister misin?" diye sordu. Kibarlık olsun diye sorulan bir soru değildi, son derece içtendi ancak başımı iki yana sallayarak onu reddettim. "Sanırım asansöre kadar dayanabilirim. Hem vaktini çalmak istemem, benim yüzümden geç kalma."

"Sorun değil," dedi ama üstelemedi de. En kısa zamanda bir kahve içmek için sözleştik ve o arabasına doğru yürürken ben de içeri girdim. Evime girdiğimde yalnız olmayı bekliyordum fakat Alparslan tam karşımdaydı ve doğruyu söylemek gerekirse ödümü koparmıştı. Onu pencerenin önünde gördüğüm an, "Siktir!" diye inledim. "Burada ne işin var?"

Evime benden habersiz girmiş olmasının çok mantıklı bir sebebi varmış gibi, "Seni merak ettim," dedi. Üzerinde beyaz bir gömlek ve gri kumaş pantolon vardı. Elinde de dumanı tüten bir kupa kahve. "Onunla ne konuşuyordun?"

"Kiminle? Yiğit'le mi?"

Gözlerimin içine bakarak *sence* der gibi tek kaşını kaldırdığında kapıyı kapatarak elimdeki torbaları bir köşeye bıraktım. "Sadece sohbet ettik."

"Sohbet ettiniz?"

"Hıhım. Ayrıca kahve içmek için sözleştik."

Yakışıklı, ukala yüzündeki ifadenin sertleştiğini ve kaşlarının çatıldığını gördüğümde bundan içten içe memnun oldum. "Onunla konuşmak çok zevkli. Düşünceli ve kibar biri. Yani..." Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna dolayarak şirince sırıttım. "Senin tam tersin biri."

Kolu belime sıkıca dolandı. Başını eğerek o güzel bakışlarını benimkilere değdirdi. "Yataktaki önceliğim her zaman sensin, yani düşünceli olmadığımı söyleyemezsin. Ayrıca bu sabah teninde benim bıraktığım tek bir morluk bile yoktu. Bence bu beni kibar biri yapar."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Ben de tam olarak bunlardan bahsediyordum zaten."

Onunla dalga geçtiğimde parmaklarını tenime gömerek hafifçe sıktı. Bunun bir uyarı olduğunu biliyordum ama umursamadım. Alparslan'ın beni kıskanmış olabileceği fikriyle deli gibi eğleniyordum ancak bundan çok daha önemli bir sorunum vardı. Ensesindeki saçları hafifçe çekiştirdim. "Evime nasıl girdin?"

"Anahtarının bir kopyasını yaptırmıştım."

Dudaklarım şaşkınca aralandı. "Bilmem farkında mısın ama bunu önce bana sorman gerekirdi! Seni evimde isteyip istemediğimin cevabını almış olurdun!"

"Ne fark ederdi ki? İtiraz etmeyeceğini zaten biliyordum."

Ona kötü kötü baktım ve kollarının arasından çıkarak torbalarımı odama taşımaya karar verdim. Sessizce beni süzdükten sonra bir elinde kahvesiyle yanıma doğru yürüdü. Elimdekilerin birkaçına uzanarak peşimden geldi. Torbaları yere koydu ve yatağımın üstüne otururak kahve kupasını dizinin üzerine bıraktı. Avucunun içini yatağıma yaslamış ve hafifçe arkaya doğru eğilmişti. Kıstığı gözleri milim milim üzerimde gidip geliyor, büyük bir dikkatle beni izliyordu.

Yüzümde sinsi bir gülümsemeyle üstümdeki ince ceketi çıkarıp yatağıma doğru fırlatırken, "Ne oldu?" diye sordum. "Küçük bir şov mu bekliyorsun yoksa?"

"Bence şovu geceye sakla," dedi ama ona yaklaştığım anda uzanıp elimi kavradı ve beni kucağına çekti. Kahvenin dökülecceğinden korkarak nefesimi tuttum ama halime gülerek kupayı komodinin üstüne bıraktı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Boynuna sardığım kolumla birlikte ona sıkıca tutundum. Artık yüz yüzeydik ve nefesi nefesimdeydi.

"Demek o mesaj bu yüzdendi."

Kollarında tamamen erimiş bir şekilde titrek bir nefes aldım. "Hangi mesaj?"

İç içe geçen ellerimizi havaya kaldırarak bakışlarını uçları sivri törpülenen, parlak pembe tırnaklarıma dikti. "Yakışmış ama *bahsettiğim* tonu yakaladığından emin değilim."

Ellerinden biri üstümdeki triko atletin askısına gittiğinde gülerek saçlarını çekiştirdim. "Kes şunu!"

"Sadece emin olmak istiyorum," diye mırıldandı ama gülüyordu. Dudaklarının kenarında küstah bir kıvrım vardı. Yaptığım hareket hoşuna gitmiş gibi bana doğru uzandı ve bir saniye sonra dudakları dudaklarımı kavradı. Belimdeki eli usulca yukarı tırmandığında parmaklarını saçlarıma dolayarak beni kendine çekti. Sanırım bu dünya üzerinde bıkmayacağım tek şey, Alparslan'la öpüşmekti. Ona ne kadar kızgın ya da kırgın olursam olayım dudakları benimkilerin üstündeyken ikimiz dışındaki her şey önemsizdi.

Dişleri altdudağımı çekiştirip onu sertçe emdiğinde inledim. Tırnaklarımı bu kez ensesine batırdım ve dizimi kasıklarına bastırarak kucağında kıvrandım. Dilini ağzımın içine iterek benimkiyle buluşturdu ve bir an sonra kendimi tamamen kaybettim. Geri çekildiğimizde nefes nefeseydim. Saçlarım dağılmış, gözlüğüm burnumun ucuna inmişti ve üstümdeki etek uyluklarıma dek sıyrılmıştı. Onun da benden farksız olmadığını görünce sırıttım. Saçları parmaklarımın arasında dağılmıştı. Gömleğinin yakasının bir ucu aşağıda, diğeriyse yukarıdaydı. Ayrıca dizimin yan tarafına değen koca bir sertlikle kalakalmıştı.

Bakışlarımın nereye düştüğünü fark ettiğinde sert bir sesle homurdandı ve saçlarımı yeniden avuçlayarak yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Gözlerini bu kadar yakından görmek beni büyülüyordu. Bakışları öyle derin ve öyle koyuydu ki ona kapılmamak imkânsızdı. Burnundan sert bir nefes verdi. Sanki bu durum için beni suçluyormuş gibi, "Şu halime bak," diye homurdandı.

Bu Sürtük Gülden'in bayrağı ele alacağı nadir zamanlardandı. Arsız bir kedi gibi ona doğru sokuldum ve burnumu burnuna sürttüm. "Ne varmış halinde?"

Hâlâ birbirine kenetli olan ellerimizi çözdü. Kalçalarımı kavrayarak dizlerinin arasındaki bacaklarımı bacaklarının iki yanına aldı. Şimdi tamamen kucağında oturuyordum ve kasıklarımız birbirine yaslıydı. İnce külotuma sürtünen fermuarının demirini hissettiğimde yüzüm kasıldı. Dudaklarımı dişleyerek titrek bir nefes aldım ve avuçlarımla omuzlarına tutundum. Bu adamla kesinlikle baş edemiyordum ancak halimden de memnundum.

"Beni tahrik etmeyi kes!" diye tısladı. Sıkılı dişlerinin arasından çıkan bu boğuk ses kesinlikle bir tıslamaydı. "Yoksa geç kalacağız."

"Nereye geç kalacağız?" Hafifçe geri çekildim ve avuçlarımı yanaklarına yaslayarak yüzümü onunkine eğdim. "Bir planımız mı vardı?"

"Beraber yemeğe gideceğiz."

"Gideceğiz?" Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu önce bana da danışman gerekmiyor muydu?"

"Ne-."

"Sakın ne fark eder deme çünkü seni boğarım, Alparslan!"

Aceleyle kucağından kalktım ve onu koca bir ereksiyonla bıraktığımı unutmaya çalışarak dolabımın kapağını araladım. "Nereye gideceğiz? Ne giymeliyim?"

"Fark etmez, nasıl istersen öyle giyin," diyerek homurdandı ve kahvesini de alarak beni odamda tek bıraktı. Onun üzerindeki kıyafetlere göre bir seçim yaptım. Fazla abartılı değil ancak şık olacaktım. Kare yaka, kalın askılı, beyaz bir elbise seçtim. Üzerine elbisemden daha uzun tozpembe blazer ceket ve bugün yeni aldığım pembe topuklular... Saçlarımı ensemde topladım ve inci küpelerimi takarak minik beyaz çantamı aldım. Akan makyajımı da hızlıca düzelttikten sonra odadan çıktım.

Kendi ceketini üzerine giymekle meşgul olan Alparslan beni gördüğünde duraksadı. Kaşlarından birini yukarı kaldırdı ve bakışları boynumdan ayak bileklerime dek gezindi. Bana öyle bir bakışı vardı ki kızardım. "Nasılım?"

Bir cevap vermedi ancak uzanıp beni kendine çekti. Burnunu boynuma gömerek dudaklarını tenime bastırdığında cevabımı aldım. Evden çıkarken ve onun dev gibi siyah arabasına binip yola koyulurken son derece rahattı.

Sanki dün hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Gülümsüyor, benimle flört etmeye devam ediyordu. Açıkçası dünden sonra beklediğim şey, tıpkı bu sabah yaptığı gibi kendini geri çekmesiydi. Benden uzaklaşacağını ve aramıza görünmez sınırlar koyacağını sanıyordum oysa şimdi birlikte boğaz kenarına yemek yemeye gidiyorduk.

Hayat sürprizlerle dolu demeyi isterdim ama değildi. Alparslan bu kadar sakin davranırken düşünebildiğim tek şey, benden büyük bir sır sakladığıydı. Geçmişinde bilmemi istemediği ve görünüşe bakılırsa onun da konuşmaktan hoşlanmadığı tatsız hatıralar vardı. Bu oyuna istediği kadar devam edebileceğini düşünüyor olabilirdi ancak çok kısa bir süre sonra o da işlerin böyle yürümediğini görecekti.

Keyifle sırıttım. Alparslan'ın şarkılarının arasında gezindiğimiz bir yolculuğun ardından durduğumuzda, kapımı açan genç adama teşekkür ederek indim. Yalnızca birkaç saniye sonra Alparslan da yanıma geldi ve avuç içini belime koyarak beni içeri doğru yönlendirdi. Buse ve Serkan'la daha önce birkaç sefer geldiğim bu mekânı seviyordum. Şık ve sofistikeydi. Ayrıca üzerimizde düşündüğümden daha fazla göz vardı. Kıyafet seçimim için kendimi iki kez tebrik ettim.

Masamıza oturduğumuzda Alparslan gülen yeşil gözlerime bakarak, "Buraya daha önce geldin mi?" diye sordu.

Ah, benimle sohbet mi etmek istiyordu?

Yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Birkaç kez geldim, sanırım en sonuncusu iki ay kadar önceydi." Sessizce gözlerime bakmaya devam ettiğinde, "Ya sen?" dedim. "Sen burayı sever misin?"

"Bu ilk gelişim," diyerek beni şaşırttı. Ona sormak istediğim birçok soru vardı fakat benden önce masamıza gelen bir garson menüleri vererek, bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi sorduğunda susmak zorunda kaldım. Kırmızı şarapta anlaşarak, yemek için orta pişmiş iki biftek istedik. İçkilerimiz geldiğinde Alparslan garsonu göndererek kadehimi kendisi doldurdu ve kendine de servis yaptıktan sonra arkasına yaslandı. İçkimden aldığım ilk yudumun ardından gülümsedim. Bunu fark etmesini beklemiyordum ama kaşlarından birini kaldırarak başını salladığında yanıldığımı anladım.

Parmağımın birini kadehimin ağzında gezdirirken, "Şarap mükemmel," dedim. "Gerçekten de zevkli birisin."

"*Kesinlikle* öyleyim."

Ellerinden biriyle kadehini sarıp diğeriyle de masada sessiz bir ritim tutturmaya başladığında, ben de bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım. "Buraya gelmeden önce neredeydin? Demek istediğim, Erez gibi sen de mi yurtdışındaydın?"

Gözlerindeki bakış bir an için çatlar gibi oldu ama o sert duruşundan hiç taviz vermedi. Gözlerimin içine bakarak kadehini dudaklarına götürdü ve aldığı yudumu ağzının içinde çevirip içkinin tüm notalarını anlamak ister gibi oyalandı. Bu haliyle gözüme seksi bir şarap tadımcısı gibi geldi ama bu düşünceyi derhal kovdum. Gözlüklerimi burnumun ucuna iterek ana odaklandım. "Evet, yurtdışındaydım."

Pekâlâ...

Görünüşe göre lafları ağzından cımbızla almak zorunda kalacaktım ancak hiç sorun değildi. Bunu yapabilirdim, neticede ben dedemin torunuydum. Onun azmine ve kararlılığına sahiptim. Sıradan bir sohbet açmak adına güvenli sularda yüzerek, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. Bunu bilmemem utanç vericiydi ancak gerçekten bilmiyordum. "İlgilendiğin bir şey var mı?"

"Şu sıralar ilgilendiğim tek şey sensin."

İçimin bu cevapla kıpır kıpır olduğunu hissettim. "Benim haricimde ilgilendiğin bir şey var mı?"

"Borsa."

"Yatırımcı mısın?"

"Hıhım."

Gözlerimi devirdim. Ona benimle dalga geçtiği için masanın altından bir tekme atacaktım ki bakışlarım biraz ilerideki masada oturan tanıdık biriyle kesişti. Beni yargılayacak türden bir insan olmadığını biliyordum ama yine de Ömür'ün o yeşil gözleri ben ve Alparslan arasında gidip geldiğinde gerildim. Alparslan'la aramdakileri kimse bilmiyordu ve burada Ömür'e yakalanmış olmak sanki bir şeyler saklıyormuşum gibi utanmama sebep oldu. Yanımdaki adama bakarken kaşları olabildiğince çatıktı ama bana döndüğünde yüz ifadesi yumuşadı. Gülümseyerek kısa bir selam vermek istedi fakat bunun gerçek bir gülüş olmadığını değil beş, beş yüz metre öteden bile anlamak mümkündü.

Titrek bir gülümseme dudaklarımı sardığı sırada Alparslan uzanarak masanın üzerindeki elimi kavradı. Neden yaptım bilmiyordum ama yerimde sıçrayıp geri çekildim. Elimi kucağıma koyduğum sırada Alparslan'ın yüz ifadesi sertleşti. Biraz önce son derece keyifliydi ancak şimdi kaşlarını çatıp suratını asmıştı.

Ömür'ü ve onun karşısındaki nişanlısını fark ettiğinde gözleri öfkeyle doldu. Bu öfkesi bana mıydı, yoksa onlara mı bilmiyordum ama bakışları bunun bir öneminin olmadığını söylüyordu. Ömür gerildiğimizi anlamış gibi önüne döndüğünde ben de bakışlarımı çektim ve kaçmak için şarap kadehime uzandım.

"İstersen ayrı masalarda oturalım."

Alparslan'ın öfkeli sesini duyduğumda kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Madem benimle görülmekten bu kadar rahatsızsın, bu yemeğe şimdi son verebiliriz."

Alnında beliren damarı gördüğümde onun gerçekten öfkelendiğini fark ettim ve bu beni de kızdırdı. İşyerimde çalışan birine, işverenimin abisiyle yemek yerken görülmekten hoşlanmadıysam şayet, bunun için beni suçlayamazdı.

"Seninle görülmekten rahatsız değilim," dedim. "Sadece..."

"Siktiğimin bahanelerine ihtiyacım yok, Gülden!"

"Bahane sunmuyorum! Sadece aramızdaki ilişkiden kimsenin haberi yok ve bilmem farkında mısın ama patronlarımdan birinin abisisin. Bu, herkese açıklayabileceğim kadar kolay bir durum değil!"

Öfkeli bir sesle güldü ve kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra ellerini masaya dayayarak bana doğru eğildi. "İstediğin ne?"

"Anlamadım?"

"Sana istediğin ne, diye sordum." Işıkların altında, gecenin karanlığında parıldayan gözlerindeki ateş beni hiç istemesem de korkuttu. "Sırf bu yüzden aramızdakileri saklayacak mısın?"

Sanki tüm suç benimmiş gibi konuştuğunda şaşkınlıktan nefes alamadım. "Bunu ilişki adamı değilim diyen sen mi söylüyorsun bana?"

"Benim kimseden saklayacak bir şeyim yok!"

Bakışlarının ve sözlerinin ağırlığına daha fazla dayanamayarak, "Öyle mi?" diye patladım. "Peki bileğindeki o dövmeye ne dersin? Gerçekten saklayacak bir şeyin yok mu?"

Görünen o ki umurumda değilmiş gibi davranma planım suya düşmüştü. Başını iki yana sallayan her iki Gülden de benimle aynı fikirdeydi.

Alparslan yavaşça gülerek, "Derdin bu muydu?" dedi. "Dün gece yüzünden mi böyle davranıyorsun? İstediğin bu mu? Misilleme yapmak mı?"

Öyle sinirlendim ki bu kez ona gerçekten sert bir tekme attım. Ayakkabımın sivri burnunu kavalkemiğinde hissettiğinde çenesi kasıldı. Kadehindeki şarabı tek seferde bitirdikten sonra bir anda ayağa kalktı. Ceketini eline alarak masaya biraz nakit bıraktı ve uzanıp elimi tuttu. Bu fevri tavrı karşısında öyle şaşırmıştım ki tek yaptığım ona öylece izin vermek oldu. Sonunda aklım başıma geldiğinde, "Alparslan," diye itiraz ettim ama, "Sus," diye tısladı. Çıkışa giden koridorda apar topar ilerlediğimiz sırada parmaklarımı sıkıca kavradı.

"En azından nereye gittiğimizi söyle!" diye bağırdım.

Aynı öfkeli yüz ifadesiyle gülerek, "Konuşmaya," dedi. "Ve seni o pembe ayakkabıların üstünde aklın başına gelene dek becermeye."

10. Bölüm: Belki De...

O ayakkabıları almanın doğru bir karar olduğunu biliyordum.

Öncelikle renk tonu bir harikaydı. Ne küçük kız pembesi gibi duruyordu ne de fuşya denecek kadar koyuydu. Sivri burnunun üstünde duran parlak taşları, güzel derisi, on santim yüksekliğindeki ince topukları ve bileğime dolanan zarif kayışlarıyla mükemmeldi. Bir *Valentino Garavani* imzası taşıyordu. Yumuşak ve son derece kadınsıydı. Onları giydiğim an kendimi hiç olmadığım kadar güzel ve özgüvenli hissetmiştim. Benim için bir çift ayakkabıdan çok daha ötelerdi ama anlaşılan Alparslan için... Şey, durumun biraz daha farklı olduğu su götürmez bir gerçekti.

Dilinden öfkeyle dökülen o kelimelerde, bacaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes almamı gerektirecek kadar yoğun bir vaat ve cinsellik vardı. Yalnızca bunları duyup, gözlerine bakarak onun çekimine kapılmak çok kolaydı. Muhtemelen ona bu kadar öfkeli olmasam şu an çoktan erir ve beni çekiştiren eline sıkıca tutunarak gülümserdim. Ama ne eriyordum ne de yüzümde bir gülümseme vardı.

Beni adeta çekiştirerek çıkışa sürükleyip, arabasına bindirirken öfke küpü gibiydim. Öyle ki yüzümün saçlarımla aynı renk olduğuna emindim. Derin derin soluyor, tüm bunlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordum. Ama kabul edelim, bu adam hayatıma girdiği andan beri mantıklı olan tek bir şey bile kalmamıştı.

Kapımı kırarcasına örttüğünde ceketimin eteğini son anda kendime doğru çekip kapının arasına sıkıştırmaktan kurtardım. O yanıma oturduğu an, "Dikkat etsene!" diye tısladım. "Biraz daha kibar olsan ölmezsin!"

"Eğer," dedi arabayı çalıştırıp hızla şeride dalarken. "Kibar bir adam olmasaydım seni buradan yürüterek değil, omzuma atarak çıkarırdım!"

Öfke ve şaşkınlıkla dolu bir kahkaha attım. "Kibarlık tanımı senin için *bu* mu?"

Bir cevap vermeden sürmeye devam ettiğinde ben de sustum ama bu kesinlikle sindiğim için değildi. Öfkeyle bir köşeye çekildim ancak bu sırada kirpiklerimin altından onu süzmeye de devam ettim. Alparslan Gündoğdu yakışıklı bir adamdı. İçinde sarının tonlarının oynaştığı o açık kahverengi saçları, kimi zaman insanı ürküten gözleri ve güldüğünde inci gibi dizilen beyaz dişleriyle eminim her dişiyi etkileyebilirdi. Fakat şu an aynı çekicilikten söz edebilir miydik, emin değildim. Kıstığı gözleriyle tamamen yola

odaklanmıştı. Çenesi kaskatıydı, derin derin soluyordu ve elleri direksiyona öyle sıkı tutunmuştu ki parmak boğumları beyazlamıştı. Öfke kelimesinin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi ve ben de en az onun kadar öfkeliydim.

Kollarımı göğsümde bağlayarak ayakkabımın ucuyla sessiz bir ritim tutmaya başladım. Hafızam berbattı, özellikle de hava kararduktan sonra yolları asla aklımda tutamazdım. Bu yüzden Alparslan kendi evine doğru sürerken aslında nereye gittiğimizi anlayamadım. Buraya daha önce gelmiştim ama *hatırlatırım* o zaman azıcık sarhoştum ve kucağımdaki içki şişesiyle ilgilenirken düşündüğüm en son şey hangi yoldan geçtiğimizdi.

Ofladım. Alparslan'a neler söyleyeceğimi ve onun vereceği olası karşılıkları düşünerek içsel bir tartışmayı zihnimde döndürüp durdum. Sabretmeye çalıştım. Trafik gerçekten iğrençti. Yaklaşık kırk dakika sonra siteden içeri girdiğimizde ve Alparslan arabayı durdurduğunda, içeride kalmaya bir dakika daha tahammül edemeyerek arabadan indim. Onu beklemeden eve doğru yürüdüm. Kapıya çıkan birkaç basamağı çıktığım anda, arkamda hissettiğim hareketlilikten bana yetiştiğini anladım. Yalnızca birkaç saniye sonra nefesi saçlarıma çarpacak kadar yakınıma geldi ve deri bir kayışla bağlanmış anahtarlığıyla uzanarak kapıyı açtı. İçeri geçmek için geri çekilmesini bekledim fakat ellerinden birini kalçamın kenarına yasladı ve beni kendine bastırarak, "*Sakın,*" diye mırıldandı. Alçak ses tonundaki o tehditkâr tınıya uyarak onu bekledim ama içeri geçtiğimiz an kendimi dokunuşundan kurtardım.

Alparslan'ın evi tam da hatırladığım gibiydi. İki katlı ve kocaman olan bu villa alabildiğine soğuk ve *cansızdı.* Tamamıyla bir erkek yuvasıydı. Siyahlar, kahverengiler ve derilerle kuşanmıştı. Mobilyaların ve süs eşyalarının kimisinin antika olduğu, kimisinin de benim ayakkabılarımdan daha pahalı olduğu belliydi. Her şey son derece şık ve sofistikeydi fakat özellikle içeride tek bir çiçek bile yokken hiç de benim tarzım değildi.

Birkaç adım atarak ilerlediğimde, buraya geldiğimiz ilk gece beni kucağına çekerek oturttuğu o koltuğu görmek kısa bir an için duraksamama neden oldu. Ama Alparslan'ın bunu anlamasına izin vermeden çantamı rastgele bir yere fırlattım ve üzerimdeki ceketi çıkarıp ona döndüm. Tamamıyla bir savaş pozisyonu aldığımı düşünüyordum. Fakat onu gördüğüm an bir savaş pozisyonu alanın ben olmadığımı anladım. O da ceketini üstünden çıkarmış, gömleğinin manşetlerini yukarı doğru kıvırmış bana bakıyordu. Bakışlarındaki o fırtınadan hiç de sakin olmayacağı belliydi.

Pekâlâ, kendisi bilirdi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp tek kaşımı havaya kaldırarak ona küstah bir bakış attım. *Ve bingo...* Burun delikleri öfkeyle genişledi, gözbebekleri küçüldü ve yüzümdeki gülümsemeyi fark ettiğinde çenesindeki bir kas

seğirdi. Ağır ağır bana doğru yürürken o ateşten bakışları her yerimdeydi. "Beni tahrik etmeyi seviyorsun, öyle değil mi?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Sevimli bir şekilde sırıttım ve etrafıma öylesine bir bakış atarken, "Evin güzelmiş," diye mırıldandım.

Evinden hiç hoşlanmadığımı anlamıştı. O da tıpkı benim gibi gülerek, "İlk gelişinde fark edemedin sanırım," diye fısıldadı. Bu kez tek kaşını kaldırma sırası ondaydı. *"Dikkatin mi dağınıktı?*

Yüzündeki o gülüşten nefret ederek konuşmak istedim ama buna izin vermeden uzandı ve beni kollarımdan yakalayarak kendine doğru çekti. Kaşlarını çatmış, gözlerini benimkilere dikmişti. Anlaşılan oyun bitmişti. "Demek bu saklamak istediğin bir ilişki."

"İlişki mi?" Alayla gülüp kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama lanet herif deli gibi güçlüydü. "Sen bunun bir ilişki olduğunu kabul ediyor musun ki?"

"Kabul etmek mi? Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

Yüzünü benimkine eğerek aramızda bir nefeslik mesafe bırakması karşısında etkilenmemeye çalıştım. Hissettiğim o öfkeye sıkıca tutunarak, "Ben aptal değilim!" diye bağırdım. Ellerim birer yumruk halini aldı ve hiç acımadan onları göğsüne çarpmaya başladım. "Asıl aptal sensin! Dengesizin tekisin! Öyle dengesizsin ki ne istiyorsun çözemiyorum bile!"

Tüm saydıklarıma rağmen tepki vermeden gözlerime baktığında buna daha fazla tahammül edemeyerek çığlık attım. "Ne bok yersen ye! Ben gidiyorum!"

Ancak tek bir adım bile atmama izin vermedi. Sırtımı kendi göğsüne çarparak kollarını sıkıca belime doladı. "Aptal!" diye tıslarken sesinde hâlâ aynı öfke vardı. "Beni delirtiyorsun! Kelimenin tam anlamıyla delirtiyorsun!"

"Asıl sen beni delirtiyorsun!" Kollarının arasında debelendim. "Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum! Ne istiyorsun, anlayamıyorum! Bana kimi zaman sevgilinmişim gibi, kimi zamansa sadece yatak arkadaşınmışım gibi davranıyorsun!"

"Sen benim sevgilimsin zaten!"

"Öyle mi?" diyerek güldüm. "Bir şeyler paylaşmak istemediğin sevgilin mi?"

Beni kollarının arasında daha sıkı sardı, öyle ki bir an nefes alamayacağımı düşünerek ben de ellerimi kolunun üstüne yasladım. Bir an sonra vücudumdaki tüm öfkenin bir sabun köpüğü gibi dağılmasını sağlayacak o şeyi yaptı. Eğildi ve kendini bana bastırarak kulakmememi dişlerinin arasına aldı. Dilinin ıslak dokunuşu karşısında dudaklarımdan şaşkın bir inilti koptu. Onun sımsıcak öfkesini hâlâ hissedebiliyordum ama tek bir dokunuşuyla erimiştim. Bunun için kendimi öldürmek istiyordum.

Dudakları kulağımın boynumla birleştiği yerdeki o ince derinin üstünde gezinirken, "Alparslan," diye uyardım. Tamam, daha çok inlemiş olabilirdim ama sonuçta ulaşmak istediğim sonuç aynıydı.

Beni dinlemeden adımlamaya ve kendiyle beraber ilerlemeye zorladı. Bir an sonra sırtım onun sıcak göğsünden ayrılarak sert ve soğuk duvara yaslandı. Ev fazlasıyla sıcaktı ama yine de ürperdim ve gözlerimi onunkilere kaldırdığım an dudaklarıma saldırdı. Kollarımı ona dolamak ve tutunmak istedim fakat tek eliyle bileklerimi kavradıktan sonra başımın üzerinde hizalayarak beni tamamen kıskacına aldı. Dudaklarımı ne zaman araladığımı ve dilimin ne zaman onunkine dolandığını bilmiyordum. Sanki bu hiç bitmeyecek, sonsuza dek sürecek bir devinim gibiydi. Ondan ancak başımı yana çevirerek kurtuldum. Duraksamadan dudaklarını yanağımda ve çenemde gezdirmeye başladı.

"Çok inatçısın," diye fısıldarken sıcak nefesi tenime düşen bir kıvılcımdan farksızdı. "Çok... çok inatçısın!"

"Beni buraya bunu söylemek için mi getirdin?"

Boştaki eliyle uzanıp çenemi kavrayarak yüzümü yeniden onunkine doğru kaldırdı. "Anlaşılan kafanda hâlâ oturmayan şeyler var ama sorun değil. Bugün *tüm* boşlukları doldurmaya niyetliyim."

Yaptığı ima derince yutkunmama neden olduğunda eğilerek dudaklarını benimkilere yasladı ve adeta azarlarmış gibi, "Beynimi sike çevirdin," diye tısladı. "Senin yüzünden doğru düzgün düşünemez haldeyim."

Kasıklarını benimkilere çarptığında ben de öyle hissediyordum ancak tek kelime etmedim. Çenemdeki eli benden ayrılarak belime indi ve güçlü parmakları kalçamı avuçlayarak sıktı. Dudaklarına doğru inlediğim sırada, "Sana söylemiştim," diye fısıldadı. "Sana senden hoşlandığımı söylemiştim. Kahrolası saçlarından bile... Onlardan bile hoşlanıyorum demiştim!"

"Ben..."

"Sen, bu sözlerin üzerinden iki gün bile geçmeden beni suçluyorsun." Parmakları eteğimin kumaşından içeri girerek yukarı sızdı ve tangamın açıkta bıraktığı çıplak kalçamı sertçe avuçladı. "Demek ilişki istemiyormuşum? Demek dengesiz davranıyormuşum?"

Bu sözlerin ardından sustuğumda, "Bana cevap ver!" diye tısladı ancak adeta donmuştum. Beynimin yerinde bir kutu jöle varmış gibiydi ve o an, ben de en az onun kadar dengesiz davrandığımı fark ettim. Bunu anladığım an sessizce, "Siktir," diye fısıldadım.

"Kesinlikle yapacağım."

Gözlüğümü çıkarıp kenardaki ünitenin üstüne koyduktan sonra beni sertçe öpmeye başladı. Bu kez ben de ensesine asılıp bir bacağımı onun beline dolayarak, ona istediğim gibi karşılık vermeye başladım. Hâlâ öfkeyle ve

Ninova

hırsla doluydu ancak ben de pek yumuşak sayılmazdım. Altdudağını dişlerimin arasına çektim. Kendimi ona sürtmeye, tırnaklarımı vücudunda okşarcasına gezdirmeye başladım. Öfkeli bir iniltiyle, "Siktir, Gülden!" diye tısladı.

Uzanıp saçlarımı topladığım tokayı çekiştirerek bir köşeye fırlattı. Parmaklarını kızıl saçlarımın arasından geçirerek beni kendine yasladı. "Demek yatak arkadaşı? Senin için kahrolası bir işyerini kundaklayan yatak arkadaşı." Eğildi ve bu kez o dudaklarımı dişlerinin arasına alıp kanatırcasına ısırdı. "Seni yıkadım. Saçlarını yıkadım. Yaralarını sardım. Senin için alışveriş yaptım. Seni tıpkı normal insanlar gibi dışarı çıkardım. Yatak arkadaşları gibi değil, *iki sevgili gibi.*"

Söylediklerini duyduğum an kendimi çok fazla gaza getirdiğimi ve o dövme hakkında çok fazla düşündüğümü anladım.

"Sen ise..." diyerek uzandı ve elbisemin eteklerini belime kadar sıyırdıktan sonra avucunu kadınlığıma bastırdı. "Sen ise Gülden, elimi tutmaya bile tenezzül etmedin."

"Anlamıyorsun," diyerek itiraz etmek istedim ama, "Anlıyorum," diyerek sözlerimi yarıda kesti. Mavi gözlerinde bu kez öncekilerden daha tehlikeli, daha oyunbaz bir kıvılcım gizliydi. "Ben anlıyorum ve sana da öğreteceğim. Hem de öyle bir öğreteceğim ki, Gülden... Sana yemin ederim bir daha aklından çıkartamayacaksın."

Çaresizce, "Alparslan," diye fısıldadım. Tüm bunlar bana çok fazla geldiği için mi, durması için mi, yoksa devam etmesi için mi fısıldadığımı bilmiyordum. Ama tırnaklarımı ensesine ve koluna bastırırken bir dua gibi ismine tutundum.

Kısılan yeşil gözlerime ve aralanan dudaklarıma hızlı bir bakış atarak üstüme eğildi. Alnını benimkine yasladı. Saçlarımı tutup başımı geriye doğru çekerken, diğer eliyle de kadınlığımı okşamaya ve beni çıldırtmaya devam etti. "Bunu benim için mi giydin?"

"Neyi?" diye sersemce sorduğumda uzanıp tangamı yukarı doğru çekti. Yarattığı baskı karşısında dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Kasıtlı bir tercih değildi ancak evet, Alparslan için giymiştim. Kumaşı çekiştirmeye bir son vererek parmaklarını tenimde kaydırdı ve ıslaklığımın ona bulaştığını hissettiği an gürültüyle inledi. Sonrası benim bile takip etmekte zorlandığım, tutku dolu bir savaş gibiydi.

Dudaklarımız ne ara birleşmişti? Ben ne ara gömleğinin düğmelerini koparmıştım? O ne ara elbisemin önünü yırtarak çıplak memelerimi açığa çıkarmıştı ve ne ara pantolonuna uzanmıştık bilmiyordum. O, kemerini çözmeye çalışırken ben de dilime dolanan dilini aynı sertlikle okşuyordum. Memelerimi çıplak göğsüne bastırmaya ve fermuarını aşağı indirmeye çalışıyordum. Sonunda pantolonunu kalçalarının altına dek sıyırmayı başarabildiğimizde

Ninova

kendimden beklenmeyecek bir atakla uzandım. Elimi iç çamaşırının içine sokarak sertleşmiş aletini avucumun içine aldım. Bir elini benimkinin üstüne sararak inledi. "Onunla oynamana izin vereceğim ama şimdi değil. Şimdi..." Uzanıp tangamı bir kenara çekti. *"Şimdi seni bu ayakkabıların üstünde becermem lazım."*

Sert bir itişle içime girdiğinde inleyerek ona tutundum. Benimkine benzer gür bir inlemeyle geri çekildi ve aynı sertlikle içime girdi. Parmakları belindeki bacağıma morartacak kadar sıkı tutunuyordu ama ne o ne de ben bunu umursuyorduk. Öylesine baştan çıkmıştım ki bana istediği her şeyi yapabilirdi. O da bunun farkında olarak beni hoyratça dolduruyordu. Kimi zaman saçlarımı çekiştiriyor, kimi zamansa meme uçlarımla oynayarak dudaklarını boynuma yaslıyordu. Kontrolcü, aceleci ve hırsla doluydu. Bu haline tek kelimeyle bayılmıştım.

Tıpkı Mia gibi arsızca ona sokulmaya çalıştım ama bulunduğumuz pozisyon istediğimiz kadar rahat hareket etmemizi engelliyordu. Bunu o da fark ettiğinde, "Sikeyim," dedi ve beni ters çevirerek kenardaki üniteye dayadı. Tangamı kopardı, bacaklarımı diziyle sertçe iki yana açtı. Memelerimi soğuk ahşabın yüzeyine yaslayıp saçlarımı parmaklarına doladı. Kalçama attığı sert bir tokadın ardından içime girdiğinde öyle derindeydi ki çığlık atarcasına inledim. Eve ilk girdiğim zaman antika olduğunu düşündüğüm çinilerle süslü kısa vazoyu yere ittim ve parmaklarımı ünitenin kenarına sararak sıkıca tutundum. Uzanıp diğer elimi kavradığında, parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek kolumu belimin üstüne yasladı. Öyle kendimden geçmiştim ki kendini sertçe bana çarptığı her seferinde inliyor, bacaklarımı daha fazla açmaya ve kendimi ona bastırmaya çalışarak gelmek için yalvarıyordum.

"Lütfen," diye sızlandığım bir an, halimden keyif alıyormuş gibi güldü ve beni belimin iki yanından kavradı. Nefes nefese üniteye tutundum. Başımı kaldırıp saçlarımı yüzümün önünden çekmek ister gibi başımı eğdiğim sırada, ünitenin üstündeki aynada göz göze geldik. Önü açık gömleği, dağılan saçları, ter içindeki alnı ve o kısık gözleriyle öyle hayvani bir zarafeti vardı ki... Ve arkamda öyle güçlü, öyle güzel görünüyordu ki adını inlemekten hiç çekinmedim. Bakışlarımla onunkilere tutundum ve o an sanki mümkünmüş gibi hızlandı. İçime sertçe çarptığında pembe ayakkabılarımdan birinin topuğunu kırdım. Dengem sarsılır gibi olduğunda beni daha sıkı sararak üstüme eğildi ve dilini kulağımın etrafında gezdirirken, "Aynısından bir çift daha alırım," diye tısladı. *"Sikeyim, bir düzine bile alırım."*

Bir cevap veremedim. Gelmek üzere olduğumu anladığımda başımı çevirerek dudaklarını benimkilerle örttüm. Kolunu boynuma sararak beni kendine doğru çekti. İçime yeniden girdiği an beraber geldik. Onu duvarlarımın arasında sıkıştırdığımda küfrederek yüzünü boynuma yasladı. Ben de güçsüzce ona ve üniteye yaslandım.

Birkaç dakika boyunca kendimize gelmeye ve soluklanmaya çalıştık. Sonunda içimden çıktı ve tek kelime bile etmeden beni kucağına alarak merdivenlere yürüdü. Bacaklarım hâlâ titrerken ona karşı koymadım ve başımı göğsüne bırakarak ona izin verdim. Odasının hemen içindeki, sürgülü bir kapının ardına gizlenen banyosu benim yatak odam kadardı. Kocaman dört başlıklı duş, uzun bir tezgâh, birkaç dolap ve geniş bir küveti vardı. Beni tezgâhın üstüne bıraktı. Ben kenarda gördüğüm peçetelerden biriyle bacaklarımın arasını silerken küveti doldurmaya ve soyunmaya başladı.

Peçeteyi çöp kutusunun içine attım ve eğilerek ayakkabılarımın kayışını çözdüm. Sol eşinin artık topuğunun olmadığını görmek bir an için somurtmama sebep oldu. Onları da çöp kutusunun içine bırakırken, "Bana yeni bir ayakkabı alacaksın," dedim. Sesim kısık ve istediğimden daha boğuktu çünkü hâlâ tam anlamıyla kendime gelememiştim.

Üzerindeki kıyafetlerden kurtulduğunda bana doğru yürüdü. Somurttuğum dudaklarımın üstüne ıslak bir öpücük bırakarak beni ayağa kaldırdıktan sonra belimde toplanan yırtık elbiseyi de çıkarıp çöp kutusuna fırlattı. Saçlarımı toplayabileceğim bir lastiği olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden onları sırtıma atarak küvete doğru yürüdüm ve sıcak suyun içine gömülüp huzurla iç çektim. O da peşimden geldi. Tam arkama yerleşerek sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Az önceki sevişmeden sonra bu öyle iyi gelmişti ki, "Uyuyabilirim," diye homurdandım. "Ve sanırım bacaklarım hâlâ titriyor."

Yükselen göğsünden sessizce güldüğünü anladım. Uzanarak saçlarımı bir omzumun üstüne bıraktığında, eğilip dudaklarını boynuma yasladı. Bana öyle yakındı ki nefesinin benimkine karıştığını ve teninin kokusunu hissedebiliyordum. Geri çekilip rahatça arkaya uzandığında beni de göğsüne çekti. Ona doğru kıvrıldım ve hem suyun hem de onun beni sarmasına izin verdim. Kollarını sıkıca bana kenetlemişti ve benim ellerim de onun kolunun üstündeydi. İkimiz de tenlerimizi usul usul okşuyor ancak garip bir şekilde konuşmuyorduk. Sanki aşağıda olanlardan sonra bir şeyler değişmiş gibiydi. En azından Alparslan'ın sözlerinden sonra onu ve ne hissettiğini daha iyi anlamıştım. Ancak bunlarla yetinebilir miydim bilmiyordum, kararsızdım.

Ondan vermediğim bir şeyi almaya mı çalışıyordum? Tıpkı Buse'nin dediği gibi çok fazla üstüne gidiyor ve ona haksızlık mı yapıyordum?

Suçluluk duygusu kalbimin tam ortasında yeşerdiğinde bir an için nefes alamadım ve parmaklarımı yavaşça Alparslan'ın sağ bileğine doğru götürdüm. Bu kez bileğini benden kaçırmaya çalışmadı. Ama boğuk bir sesle, "Gülden," dedi. Sesindeki uyarı yeterli olmalıydı fakat durmadım. Parmağımla yumuşakça dövmesinin üstünden geçtiğim sırada bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim.

Ninova

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda şaşırdı. Yavaşça *J* harfini okşadım, ardından o sonsuzluk işaretini ve *R'yi*. "Ben... sanırım sadece kıskandım. Bunun senin için özel olduğunu anladım. Belki de bencilceydi ama Alparslan... sadece kıskandım."

"Gülden."

"Biliyorum aptalcaydı, sormamalıydım. Belki de dediğin gibidir, hiç sorulmaması gerekiyordur ama," derken dövmeyi elimin altında okşayıp yavaşça iç geçirdim. "Eğer bir gün paylaşmak istersen dinlemek isterim, tamam mı?"

Beni daha sıkı sarıp çenesini başımın üstüne yasladığında, bunu bir evet olarak aldım ve yan dönerek göğsünün üstüne minik bir öpücük bıraktım. Aramızdaki bu garip elektriği dağıtabilmek için kenardaki banyo lifine uzandım. Biraz duş jeli sıktıktan sonra ona uzattım. "Beni yıkaman gerek çünkü kolumu kaldıracak halim kalmadı. Kesinlikle acımasız ve kaba bir adamsın."

Uzanıp lifi benden alırken boynumu ısırdı. "Eğer o güzel kafanda bir daha saçma sapan şeyler kuracak olursan sonuçlarına da katlanırsın."

"Aman ne korktum," diye fısıldadım ve yüzümde yorgun bir tebessümle beni yıkamasına izin verdim. Sonunda durulanıp banyodan çıktığımızda odadaki saatin onu biraz geçtiğini görmek, bana acıktığımı hatırlattı. Saçlarımdaki baş havlusunu onun göğsüne fırlatırken şımarıkça dudak bükerek, "Bana yemek yapacaksın," dedim. Benimle öyle güzel ilgilenmişti ki şimdi gecenin başında hiç olmadığım kadar keyifliydim. "Senin yüzünden hiçbir şey yiyemedim."

Havluyu havada yakalayarak bir köşeye bıraktı. "Seni yeterince doyurduğumu sanıyordum," dedi. "Ama madem yeteri kadar yemediğini düşünüyorsun..."

Üzerime doğru yürüdüğünde gülerek kaçtım. Bana en az üç beden büyük gelen koca bir bornozla yatağın üstünden atlamaya çalıştım. Sonunda ayak bileğimi yakalayarak beni yatağa düşürdüğünde koca bir çığlık attım. Gülerek üstüme kapandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdikten sonra ellerimizi başımın iki yanına yaslayarak üstüme eğildi. Kıkırdayarak güldüm ama gülüşüm, onun yüzündeki gülüşün ince bir tebessüme ve ardından düşünceli bir ifadeye büründüğünü gördüğüm an sona erdi.

Konuşmadan birbirimize baktığımız o birkaç saniye boyunca gözlerime sıkıca tutunan ve beni içine çeken o delici bakışları çözemediğim yoğun duygularla doluydu. Gözlerime, dudaklarıma ve saçlarıma uzun uzun baktı. Sanki burada olduğuma değil, benimle burada bu halde olduğuna inanamıyor gibiydi ya da ben kendimi ona öyle kaptırmıştım ki saçmalıyordum.

Bakışlarını yeniden benimkilerle birleştirerek, "Bunu saklamanı istemiyorum," dedi. "Aramızdaki utanıp da susmak isteyeceğin türden bir şey değil. Eğer bunu anlamadıysan..."

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece patronumun abisisin. Bu biraz garip olmayacak mı?"

"Erez oraya ortak olmadan önce de orada çalışıyordun. Kimse benim yüzümden orada çalıştığını düşünecek değil. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Eğer rahatsız olduğun buysa hepsinin sesini kesmesini sağlarım."

"Ne yapacaksın, bu sefer de galeriyi mi ateşe vereceksin?" diyerek dalga geçtim. "Bakıyorum da iyi alıştın."

O düşünceli, gergin halinden sıyrılarak güldü ve eğilerek dudaklarımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Ateşe vermek istediğim tek şey sensin. Sadece Ezel ve Erez'le konuşurum demek istemiştim."

Ona daha fazla itiraz etmek istemeyerek başımı salladım. Sonuçta ikimiz de yetişkin insanlardık ama bunun biraz garip olacağını da kabul etmem gerekiyordu. "Tamam, öyle yapalım."

"Tamam," diyerek başım salladı ama üstümden kalkmak yerine gözlerime bakmaya devam etti. Ya bir şey arıyordu ya da söylemek istediği bir şey vardı da bunun için biraz cesaret toplamaya çalışıyordu.

Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki, "Gizlediğim hiçbir şey yok," dedi. Sesi boğuk ve titrek miydi? Her zamanki Alparslan Gündoğdu'nun küstah ve kendinden emin ses tonu gibi değildi. Duraksayarak, "Sadece," dedi. "Bazen kendime bile ikinci kez anlatamadıklarım var. Onları bir gün yeniden anlatmayı becerebilir miyim, emin değilim. Beklerim diyorsun Gülden ama belki de beklememelisin."

"Alparslan..."

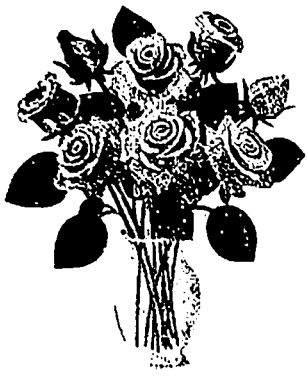
"Belki de," dedi kelimelerin değil benim üstüme basarak. "Belki de beklememelisin, Gülden. Belki de bilmemelisin. Çünkü bazen bilmemek daha iyidir."

"Alparslan ben..."

"Belki de sırtımdaki yükü alacağını düşünüyorsun ama belki de o yük sana göre değildir, Gülden. Belki de benim onu ikimiz için de taşımam gerekir."

Gözlerindeki ve sözlerindeki o kırgınlık kalbime bir cam gibi battığında ağlayacağımı zannettim ve bunu gizlemek için yanaklarımın içini dişleyip derin bir nefes aldım. Kollarımı havaya kaldırıp ona sıkıca sarıldım. Sanki benden çok, onun buna ihtiyacı varmış gibi bana sokuldu. Dakikalar önceki o sert, tutku ve öfkeyle dolu adama değil, bu kez hiç görmediğim bir Alparslan'a sarılıyor gibiydim.

Yüzünü boynuma gömdüğü an titrek bir iç çektim. Gözlerimden bir damla yaş aktı ve o an biliyordum. Bu, Alparslan için akan ne ilk ne de son yaştı.

11. Bölüm: Sevgili

Beyaz tişört, gri yün çoraplar ve kabarık kızıl saçlar... Alparslan'ın yatak odasından çıktığımda en mükemmel halimde olmadığımı biliyordum. Üzerimdeki tişört dizlerimin biraz üstündeydi ve gerçekten çuval gibiydi. Çoraplarım biraz kaşındırıyordu, saçlarım bir felaketti ve gözlüğüm yoktu. Bu yüzden bastığım her adıma büyük bir dikkat etmek zorundaydım ki merdivenler gözümü korkutmuyor değildi. Yine de tüm gün burada beklemek yerine aşağı inmek ve mutfaktan gelen kokuları takip etmek fazla cazipti. Sanırım en son Alparslan'ın benim için hazırladığı tost ekmeklerini yemiştim ve şimdi açlıktan ölüyordum. Seksten ve banyodan sonra tek istediğim bir yerlere kıvrılıp uyumak olsa da önce karnımı doyurmak konusunda kararlıydım.

Derin bir nefes aldım ve korkuluklara tutunarak yavaşça inmeye başladım. Düşündüğüm kadar korkutucu değildi ama gözlüğümü elime alıp taktığımda çok daha rahattım. Dünyanın benim için biraz daha aydınlandığı su götürmez bir gerçekti ve bir başka gerçek de Alparslan'ın vazolarından birini kırmış olduğumdu. Fark etmiş miydi, bilmiyordum ama vazo ünitenin hemen dibinde birkaç parçaya ayrılmış bir halde duruyordu. İçimden bir ses bunun Japon yapıştırıcısıyla halledilemeyeceğini söylüyordu.

Kırıklardan birinin üzerinden atlarken dudaklarımı büktüm. O vazoyu aşağıya ben itmiş olabilirdim ama Alparslan da benim ayakkabımın topuğunu kırmıştı. Ayakkabılarım için hâlâ çok üzgündüm. Bu yüzden Sürtük Gülden *artık ödeştiniz* diye fısıldadığında kafamı salladım. Yine de bunu Alparslan'a söylemeyi düşünmüyordum. Ona söz verdiği gibi ayakkabılarımın aynısından aldırmaya kararlıydım.

Kendi kendime kıkırdadım ve mutfağa girmeden önce sessizce Alparslan'ı seyretmeye başladım. Amerikan mutfak tahmin edebileceğimden çok daha geniş ve büyüktü. Neredeyse tamamen siyahtı. Tezgâh, mutfak dolapları, buzdolabı, ada ve hatta adanın önündeki tabureler bile... Açık renk duvarlarla ve parkelerle mükemmel bir kontrast yaratmışlardı. Hem şık hem de zarifti ancak bu manzarayı daha da mükemmel kılan şey, Alparslan Gündoğdu'nun ta kendisiydi. Düzeltiyorum; *yarı çıplak bir Alparslan Gündoğdu'nun ta kendisiydi.*

Şu an tam da Buse'yle beraber ağzımızın suyunu akıta akıta izlediğimiz o romantik komedilerden birinin içinde gibiydim. Gerçi pek gülecek halim

olduğu söylenemezdi, daha çok erimiştim. Üzerinde belinden düşecekmiş gibi görünen siyah bir eşofman altından başka hiçbir şey yoktu. Omzunda siyah bir havlu asılıydı ve ayakları çıplaktı. Yıllardır annemden öyle alıştığım için gidip ayaklarına bir terlik verme dürtüsü içinde olsam da ona bakarken hareket etmemi engelleyen, beni büyüleyen bir havası vardı.

Dağınık saçları ara sıra gözlerinin önüne düşüyordu ama buna aldırmadan kesme tahtasının üstündeki sebzeleri hızlıca doğruyor, arada sırada ocaktaki tencereyi ve tavayı kontrol ederek yeniden işine odaklanıyordu. Öyle pratik ve öyle doğaldı ki kesinlikle etkilenmiştim. Ben mutfakta berbattım. Bu yüzden yemek yapabilen adamlara bayılırdım ve Alparslan kesinlikle listemin zirvesine yerleşmişti.

Gözlerimi arsızca sırt kaslarında ve o kasların üzerindeki birkaç tırnak izinde dolaştırırken daha fazla orada dikilmek istemeyerek içeri girdim. Adanın önündeki taburelerden birine yerleştim ve sanki ne yaptığını görmüyormuşum gibi, "Bana spagetti mi yapıyorsun?" diye sordum.

Yaptığı işe ara vermeden, "Ben de ne zaman beni izlemeyi bırakacağını merak ediyordum," dedi. Sesinden bile belliydi, gözle görülür bir şekilde keyifliydi. "Bir an için sabaha kadar orada duracaksın zannettim."

"Sadece temiz çalışıp çalışmadığından emin oluyordum. Başka bir niyetim yoktu."

Doğradığı domatesleri geniş bir kabın içerisine aldı. "Öyle mi?"

"Hıhım," dedim. Ardından öne doğru eğilip dirseklerimi adaya, çenemi ise avuçlarıma yasladım. "Vazon kırılmış, gördün mü? Az daha üstüne basacaktım."

"Fark ettim," diyerek uzandı ve musluğu açarak ellerini yıkadı. Yüzünü hâlâ göremiyordum ama sırıttığına dair bahse girebilirdim. "Bir kaza olmalı."

Kaza.

Hızlıca başımı salladım. "Geçerken çarpıp farkına varmadan düşürmüş olabilirsin. Ama zaten güzel değilmiş, bence üzülmene gerek yok. Çinilerin modası çoktan geçmemiş miydi? Hem evine de uymuyordu ki. Bence içmimarın kimse bir değişiklik yapmalısın çünkü berbat bir zevki varmış. Aptal bir vazoyu kim bilir sana kaça kakaladı..."

Güler gibi bir ses çıkardı ve sanki bunu bastırmak istermiş gibi boğazını temizledi. Oyunumu anlamıştı, *kesinlikle* anlamıştı ve kendince buna dahil olması çok sevimliydi. Bana doğru dönüp omzundaki havluyla ellerini kurularken, "O bir hediyeydi," dedi. Ardından hızlıca ekledi. "Ama haklısın, zaten kim on bin dolarlık bir çiniyi sever ki?"

Fiyatı duyduğum an gözlerim pörtledi, hemen ardından şirince gülümseyerek dudaklarımı ısırdım. *Seks yaparken on bin dolarlık bir vazoyu*

aşağı atmıştım. "Tüh," diye fısıldadım. Konuyu hızlıca değiştirerek arkadaki kâseyi işaret ettim. "O ne? Salata mı?"

"Hıhım."

"Ne güzel..."

Bu sefer saklama gereği duymadan sırıttı. Öyle bir güldü ki tüm dişleri birden önümde sıralanmıştı. Havluyu bir kenara bırakıp tıpkı benim gibi dirseklerini adaya yaslayarak eğildi. Yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve gözlerinin içinde neşeli, oyunbaz parıltılar gizliydi. Bana biraz daha yaklaştı. Derin bir nefes alırken, "Benim gibi kokuyorsun," diye fısıldadı. "Bunu sevdim."

Ben de sevmiştim ama daha çok sevdiğim bir şey varsa, o da yukarıda olanlardan sonra eski haline dönmesiydi. Demek istediğim; küvetteki o itiraf, yataktaki sözler ve sarılmadan sonra yüzünün bariz bir şekilde düştüğünü görmüştüm. Üzgün değildi ama düşünceliydi. Ben bornozla yatakta uzanmaya devam ederken o üstünü giyinmiş, eğilip dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra yemek yapacağını söyleyerek aşağı inmişti. Ve görünen o ki canını sıkan her ne ise onu kafasından atabilmişti.

"Duş jelini sevdim," dedim. Turunçgil, misk ve nane notalarıyla dolu ferah bir jeldi. Koklaması bile zevkliydi. "Ama şampuanından hiç hoşlanmadım. Saçlarım aynı cadıların saçlarına benzedi."

Parmağıyla uzanıp, bir tutam saçı gözümün önünden çekerken güldü ancak bir şey söylemedi. Eğilerek dudaklarıma ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra yeniden ocağa doğru yürüdü. "Makarnanı nasıl yersin? Ben biraz *al dente** seviyorum."

"Ben de öyle yerim," dedim. Ardından onun makarnaları süzmesini ve sosla karıştırıp tabaklarımıza servis etmesini seyrettim. Salata tabağını da ortaya yerleştirdi. Kaşık ve çatal servislerini çıkarırken ben de ada tezgâhın hemen üstündeki -yani tepemdeki- kirişe asılan kadehlerden ikisini çekip çıkardım. Alparslan bir şişe kırmızı şarap seçmişti. İçkilerimizi de doldurduktan sonra hemen karşımdaki tabureye yerleşti. Kadehinden bir yudum alarak beni yemem için teşvik etti.

Kremalı ve parmesan peynirli enfes bir sos yapmıştı. İtiraf ediyorum, bugüne kadar yediklerimin en güzeliydi. Yüz ifademden ne kadar beğendiğim anlaşılmış olacak ki hafifçe sırıttı. "Sevdin mi?"

"Bayıldım! Beni o restorandan apar topar götürdüğün için sana epey kızmıştım ama bu gerçekten mükemmel. Bir erkeğe bu kadar güzel yemek yapmak yasaklanmalı."

* Yemek pişirirken al dente makarna veya pirinç, ısırmaya dayanıklı olacak şekilde pişirilir. Çağdaş İtalyan mutfağında makarna için ideal kıvam olarak kabul edilir ve kısa bir pişirme süresi içerir.

Sanırım kendimi epey kaptırmıştım, makarnamın bir kısmını *hüpleterek* dudaklarımın arasına çekmeye çalıştığım sırada güldü. "Sanırım birimizin yemek yapabilmesi iyi bir şey."

"Kesinlikle ama baştan söyleyeyim, sık sık isterim."

Galiba arsızlığı tamamen ele almıştım ama Alparslan bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Aksine gülen gözlerle beni seyretmekten ve yemek boyunca ona anlattığım saçma sapan şeyleri dinlemekten memnundu. Ben de memnundum. Farkında mıydı, bilmiyordum ama ortaya konan salata kâsesi bile içimi sıcacık yapıyordu. Bundan çok daha *samimi* anlar paylaştığımız olmuştu ama ikimizin aynı kâseden yemesinde tarif edemeyeceğim bir sıcaklık, bir samimiyet vardı. Ve bunu Alparslan gibi bir adamla yaşamak hoştu. *Hem de çok hoştu.*

Telefonu çaldığında masadan kalkmak üzereydik. Elimizde sadece yeniden doldurduğumuz kadehlerimiz vardı. Masanın üzerindeki telefonda *Akın Soydemir* yazısı göründüğünde, "Hemen dönerim," diyerek kadehi ve telefonuyla birlikte uzaklaştı. Akın Soydemir galeriye ara sıra gelirdi. Bir iş insanıydı ancak Ezel Doğan'ın da yakın arkadaşlarından biriydi. Dolayısıyla onun Alparslan'la tanışması şaşırtıcı sayılmazdı, hatta ikisinin de aynı sektörde olduğu düşünüldüğünde ortak iş bile yapıyor olabilirlerdi. Bu yüzden onun masadan kalkmasına takılmadım. Zaten ben borsadan da anlamazdım ve iş konuşmalarından da ölesiye sıkılırdım.

Ayağa kalkarak tezgâhın üzerindeki bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladım. Yemek yapamazdım ama ben bir başak burcuydum. Gerçekten de düzen ve temizlik hastasıydım. Bu yüzden mutfağın pırıl pırıl olduğuna emin olduktan sonra kadehimi alarak salona geçtim. Alparslan bahçeye bakan cam duvarların önündeki berjerlerden birindeydi. Rahatça oturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Elindeki kadehin yarısından çoğu doluydu. Yüzünde düz, ciddi bir ifade vardı. Hisselerden, değerlerden, düşüşlerden ve yükselişlerden konuşuyor; alım ve satım laflarını anlamadığım pek çok terimin arasına sıkıştırıyordu. *Kesinlikle sıkıcıydı.* Bu yüzden gözlerimi devirip ona doğru ilerledim.

Beni fark ettiği an bakışlarını dışarıdan çekerek üstüme sabitledi. Gözleri kısıldı ve dili dudaklarının üstünde tembelce dolaştı. O bakışların altında kızarmamak ya da etkilenmemek çok zordu. Yürürken kızardığımı hissedebiliyordum. Şarabın da etkisiyle ısınmıştım, gevşemiş ve rahattım. Bu yüzden tişörtümün eteklerini uyluklarıma dek çektim ve Alparslan'ın kucağına yerleştim. Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırırken, uzanıp ellerinden birini sırtıma yasladı. Ardından parmakları sırtımdan belime, kalçama ve uyluklarıma doğru ilerledi. Bacağımın üst kısmında daireler çizmeye başlarken şarabımı bitirdim ve kadehimi bir kenara bıraktım.

Ninova

Başım omzuna düştüğünde sessizce, "Uyuyacak mısın?" diye fısıldadı. Başımı iki yana salladım ve parmak ucumla göğsünde belli belirsiz şekiller çizmeye başladım. Her ne kadar aksini söylemiş olsam da ağırlaşan gözkapaklarıma karşı koymam her geçen saniye zorlaşıyordu. Sonunda onları kapadığımda derin bir iç çektim. Sırtımdaki o rahatlatıcı dokunuşlarla birlikle öyle gevşemiştim ki uykuya dalmam çok sürmedi. En son hatırladığım şey Alparslan'ın, "İyi geceler sevgilim," diye fısıldayan sesiydi.

Sevgilim, sevgilim, sevgilim...

Yüzümde aptal bir sırıtış vardı. Sanırım birinin sevgilisi olmak size bunu yapıyordu. İçimde öyle bir neşe vardı ki sabahın yedisinde uyandığımda yaptığım ilk iş telefonumu elime almak ve Buse'ye mesaj atmak oldu. Bunu onunla paylaşmak, ona anlatmak için deliriyordum. Bu yüzden onu bildirim bombardımanına tutmayı umursamadan yazmaya başladım.

Dünkü yemekten bahsettim, Ömür'ü görüşümüzden. Beni apar topar eve getirmesinden ve sevgili olduğumuzu söylemesinden... Pembe ayakkabılarımdan ve sonraki dakikalardan bahsetmedim. Ancak dünün genel bir özetini yazdıktan sonra kendime engel olamadım. Alparslan'ı rahatsız etmemeye çalışarak, bir selfie çektim ve Buse'ye gönderdim. Deli gibi sırıtmaktan otuz iki dişimin de kadrajda olduğu, yeşil gözlerimin pırıl pırıl parladığı, boynumun altından kocaman bir kolun dolanarak beni geniş göğsüne çektiği bir pozdu.

Yalnızca birkaç saniye sonra Buse çevrimiçi olduğunda ve kocaman harflerle çığlık attığında kendi kendime kıkırdadım. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum ama bunu başarabilmiş miydim, emin değildim. Alparslan bir an için kıpırdanır gibi oldu. Ardından farkında bile olmadan beni kollarının arasına çekip yüzünü saçlarıma yasladı. Kısa bir an için uyandığından endişe ettim ama düzenli nefes alış verişlerini dinlerken hâlâ uyuduğunu anladım. Kendi kendime gülümsedim. Aynı zamanda Buse yeni bir mesaj attı.

En kısa zamanda dört kişilik
bir plan yapmalıyız!

Alparslan'ı arkadaşlarımla tanıştırdığımı düşündüğüm an içim sıcacık oldu. Buse ve Serkan benim her şeyimdi ve onların Alparslan'ı seveceğine emindim. Alparslan'ın da onlarla iyi anlaştığını görmek harika olurdu. Bunu en kısa zamanda ayarlayacağıma dair kendime söz verdim.

Harika olacak! Bunu mutlaka yapmalıyız.

"Neyi mutlaka yapmalısınız?"

Alparslan'ın alçak sesli mırıltısını duyduğumda telefonumun ekranını telaşla kapadım. "Sen uyumuyor muydun?"

"Kollarımın arasında kıpır kıpırsın," diye fısıldadı. "Sence uyumam mümkün mü?"

"Arkadaşımla konuşuyordum sadece, uyanmanı istemezdim ama aslında iyi oldu. Eve gitmem gerek ve..."

Beni birden sırtüstü yatağa düşürüp üzerimde yükseldiğinde dudaklarımı ısırdım. Uyku mahmuru yüzü, kısılan gözleri ve dağınık saçlarıyla Alparslan Gündoğdu kesinlikle bir sabah insanı değildi ama bugüne dek gördüğüm en seksi erkekti.

"İşten izin aldığını sanıyordum?"

Uzanıp bir tutam saçımı parmağının arasında kıvırmaya başladığında sessizce iç çektim. "Öyle ama halletmem gereken şeyler var. Evden çalışabilirim diye düşündüm."

"Siktiğimin..." Saate bir bakış attı. "Yedisinde mi?"

"Erken kalkmakla ilgili derdin ne?" diye sorarak kıkırdadım. Huysuz ama öyle yakışıklı görünüyordu ki uzanıp dudaklarının üstüne yumuşak bir öpücük bıraktım. Ancak o bununla yetinmedi, üzerime doğru eğildi. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Ağzımı onun için açtığımda masum sabah öpücüğümü derin ve ateşli bir öpücüğe çevirdi. Dilini benimkine doladı, dudaklarımı dudaklarının arasında ezerek geri çekildi.

"Bugün çok enerjiksin. Dün akşam seni yeterince yoramadım mı?"

"Bir vazo ve bir ayakkabı kırdık!" diye kızdım. "Ve bunu gözümüz görmedi bile. Üstelik akşamın on birinde resmen sızdık. Sence yeterince yoramamış mısın?"

"Hâlâ böyle konuştuğuna göre yoramamışım demek."

Kıkırdayarak onu üstümden itmeye çalıştım ama en son gördüğüm gülen mavi gözleri ve dudaklarının kenarındaki o sırıtıştı. Bana aldırmadan üzerimizdeki örtüleri toplayarak bir kenara attı. Başımın altındaki yastığı da bir köşeye fırlatarak beni kendine çekti. Dudakları yeniden benimkilere kapandı. Elleri saçlarıma karıştığında üzerimdeki tişörtü toplayarak bacaklarımı araladı.

Ondan sonrası kelimenin tam anlamıyla bir yangındı.

Yataktan çıkabildikten, duş aldıktan ve kahvaltı yaptıktan sonra Alparslan beni kendi daireme bıraktı. Tüm kıyafetlerim giyilemez olduğundan üzerimde belimden düşen gri bir eşofman, aynı renkte bir kapüşonlu ve beyaz çoraplar vardı. Ayakkabılarım olmadığı için Alparslan beni kucağına

almıştı ve dairemden içeri girene kadar da bırakmamıştı. Doğrusu bu beyaz çoraplarla yere basmak, bu kıyafetlerle komşularıma görünmekten daha korkutucuydu. O yüzden hiç itiraz etmeden bunu kabul etmiş, ceketimi ve çantamı kucağıma alarak beni taşımasına izin vermiştim.

Alparslan için bu *sevgili* kelimesinin havada olmadığı belliydi. Şaşırtıcı bir şekilde bana gün içinde çalışacağını ben sormadan söylemiş, akşama neler yapacağımı sormuş ve gün içinde haberleşmek üzere ayrılmıştı. Bunu yapmadan önce de dudaklarıma bir öpücük bırakarak bana göz kırpmıştı.

İtiraf etmem gerekirse beni en rahatsız eden şeyin o dövme değil, bu belirsizlik olduğunu anlamıştım. Bu yüzden belki saçma bir düşünceydi ama şimdi rahattım. Onu merak ederken vicdan azabı çekmiyor ya da hissettiklerim için kendimi suçlamıyordum çünkü özünde bunun karşılıklı olduğunu biliyordum.

Alparslan Gündoğdu şahsına münhasır biriydi ve kendini ifade etme şekli de kesinlikle kendine özgüydü. Konuşmayı seven adamlardan değildi, duygularını da öyle açık bir şekilde belli ettiği söylenemezdi. Ama bakışlarıyla hareketleri bunu fazlasıyla anlatıyordu. İçimdeki o endişe ve huzursuzluktan olsa gerek, bunu daha önce görememiştim. Bilmiyordum, belki de görmüş ancak emin olamamıştım. Fakat şu an bundan kesinlikle emindim.

Geçmişinde kötü bir anısı olabilirdi. Benim de vardı, dört dörtlük bir hayat yaşamamıştım. Geride bıraktığım yirmi beş yıl pek çok yaşanmışlıkla ve pişmanlıkla doluydu. Ancak daima ileriye bakmaya hazırdım ve dün geceden sonra Alparslan'ın da öyle olduğuna emindim. İşte bu içimi rahatlatıyor, sanki kalbimde milyonlarca kelebek varmış da o kelebekler hep birlikte kanat çırpıyormuş gibi mutlu hissetmeme sebep oluyordu.

Sadece Sürtük Gülden değil, Mantık Abidesi Gülden de benimle aynı fikirdeydi. Bana kendimi çok fazla kaptırmamamı da söylüyordu ancak sanırım bunun için artık çok geçti. Çünkü biraz çalıştıktan ve biraz da kitap okuduktan sonra yerimde duramamış, iki gün önce ikinci sezonu gelen dizimi açarak mutfağa geçmiştim. Dün akşamki o yemekten sonra Alparslan'ı biraz şaşırtmak istiyordum. Elbette ona yemek pişirmeyecektim ama kurabiye yapabilirdim. Buse'nin annesi Gökçe teyzenin mükemmel bir tarifi vardı. Buse bana bunu yollarken *salak olan bile yapar* demişti.

Kurabiyeyi daha önce iki kez denemiştim, birinde un miktarını tuttura-mamıştım ki bence bu benim suçum değildi. *Alabildiğince un da ne demekti?* Yoğurma kabında bir sürü yer olduğunu görünce paketteki unun yarısını eklemiştim. Ve bir başka denememde de kurabiyeleri fırında fazla bekletmiştim ancak bu üçüncü denememden ümitliydim. Kurabiyelerimi mükemmel bir şekilde yapacak ve Buse kaltağına da fotoğrafını atacaktım.

Kendi kendime kıkırdadım. Tarifi bir kez daha gözden geçirerek erittiğim tereyağının içine toz şekeri döktüm ki bence bir saçmalık da buradaydı. Su bardağı ne saçma bir ölçüydü? Benim evimde üç çeşit su bardağı vardı, her biri farklı ölçülerdeydi ve hangisini kullanmam gerektiğini bilmiyordum. Buse'yi aradığımda bana uzun bir süre gülüp, "Geri zekâlı," diyerek telefonu suratıma kapatmıştı. Ben de şansımı üç yüz otuz mililitrelik bir bardakta denemeye karar vermiştim. İçimden bir ses şekerin biraz fazla olduğunu söylüyordu ama sorun değildi, ben şekerli şeyleri severdim.

Bir yandan dizimi takip ederken ve bir yandan da hamurumu yoğurmaya çalışırken belli etmesem de ciddi bir savaş verdim. Salak olmadığıma emindim ama bu kurabiyeleri yapmak gerçekten göründüğü kadar basit değildi. Neyse ki üzerlerine çikolata parçalarını da koyarak şekil verdiğimde -hamurun sürekli elime yapışması normal miydi- işim bitmişti. Fırını tıpkı tarifte yazdığı gibi önceden ısıttım ve yüz seksen dereceye ayarlayarak kurabiyelerimi pişmeye bıraktım.

Bir kurabiye yapmanın bu kadar zahmetli olduğunu kim bilebilirdi? Dağılan mutfağımı eski haline getirmek için kollarımı sıvadığımda saat akşam altıya geliyordu ve yemek vakti de yaklaşmıştı. Bu yüzden kapım çaldığında hiç şaşırmadım. Alparslan'ın geldiğini düşünerek kurabiyelerim henüz pişmediği için hayıflandım. Ama kendimi onları tadarkenki yüz ifadesini yakalayabileceğimi söyleyerek ikna ettim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü gelen bir başkasıydı.

Ali Tufan Seçkin -yani dedem- küçük bir el çantasıyla hemen kapımdaydı. Boynuna atlayabilir ve ona sarılabilirdim ancak kaşlarını derince çatarak dudaklarını huysuzca bükmüştü. Bu benim dedemin değil, emekli bir korgeneralin ifadesiydi. Ve daha ilk saniyeden bu gelişin hiç de hayra alamet olmadığını anlamıştım.

Gözlerimin rengini dedemden almıştım. Saçlarımın rengi anneannemden geliyordu ama bakışlarım dedemdendi. Aynada gördüğüm o gözleri artık ezberlemiştim. Ruh halime göre bakışlarım da değişirdi. Ağladığımda gözlerimin birkaç ton açıldığını ve aynı kedilerinki gibi göründüğünü biliyordum. Mutluysam içlerinin parladığını ya da Alparslan'la birlikteysem ve onun kollarının arasındaysam bakışlarımın tutkuyla karardığını. Bunu gözlemlemek yıllarımı almıştı ancak dedeminkileri aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ çözemiyordum.

Dedem küçük salonumun bir köşesinde otururken ve ben de karşısında bir kedi gibi büzülürken huzursuzdum. Normalde sevgi dolu bir adam olan Ali Tufan Seçkin, bu kez karşımda bir buzdağı gibiydi sanki. Artık kırlaşmış saçları tıpkı hep gördüğüm gibi kısacık ancak düzgünce taranmış bir haldeydi. Saçlarına nispeten daha renkli görünen kaşları ise derince çatılmıştı. Gözleri de kaçıp gitmek istememe neden olacak kadar tehditkâr ve kısıktı. Vücut dilinden bile ne kadar gergin olduğu ortadaydı ve patlamasının sadece an meselesi olduğunu biliyordum.

Karşısında oturmak beni de en az onun kadar geriyordu ama dedeme uzun uzun bakarken onu gerçekten özlediğimi anladım. Tek istediğim kendimi onun kollarına atmaktı fakat ona sarılmama bile izin vermemişti. Havaya kaldırdığı eliyle beni durdurmuş, sakin adımlarla içeri geçerek koltuğa oturmuştu. Yüzünde minicik bir tebessüm bile yoktu ve açıkçası bu hali beni artık korkutuyordu.

Somurttum ve kollarımı göğsümde birleştirerek arkama yaslandım. "Herhalde onca yolu bana kaşlarını çatmak için geldin. Beni özlediğinden değil."

Dedemin bakışlarının biraz olsun yumuşadığını fark ettiğimde onu doğru yerden vurduğumu anladım. Dedemin yumuşak karnı bendim. Eşini henüz ben doğmadan kaybeden ve bir daha evlenmeyen dedem, tek çocuğunu yani annemi de çok severdi ama her zaman bana olan sevgisinin çok daha başka olduğunu söylerdi. Bana kıyamayacağını biliyordum, hiçbir zaman kıyamazdı. Nitekim az sonra kaşlarını daha da çatarak, "Elbette özledim," diye homurdandı. "Biricik torunumu özlemez miyim?"

"O zaman neden bana hiç sarılmadın?"

"Çünkü sana kızgınım."

Bir an için kaşlarımın alnıma kadar çıkacağını zannettim. "Kızgın mısın? Ama..."

Dedem oturduğu yerde biraz daha dikleşti. Bakışlarının bir çelik kadar soğuk olduğu ve gardım aldığı o an, "Gerçekten de benim hiçbir şeyi öğrenmeyeceğimi mi sandın, Gülden?" dedi. Sesindeki öfke ve hiddet elle tutulacak cinstendi. "Nasıl olur da böyle bir şeyi saklarsın?"

Dedemden beş yaşında bir çocukmuşum gibi azar yerken öyle aptallaşmıştım ki aklıma gelen ilk şey Alparslan oldu. Ama hemen ardından bunun dedemi öfkelendirmek için yeterli bir sebep olamayacağını fark ettim ve işte o an dehşete kapıldım. Titreyerek kollarımı kendime sardım. Konuşmak istedim ancak dedem bana fırsat vermedi.

"Şerefsizin biri evini basıyor, canına kastediyor ve sen bunu bizden saklıyorsun Gülden, öyle mi?"

"Dede..."

"Savcı eski bir arkadaşımdı. O bana ulaşmamış olsaydı neler olduğundan haberim bile olmayacaktı! Böyle bir şeyi bizden nasıl saklarsın? Benden, annenden?"

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde ağlamamak için burnumu çektim. "Üzülmenizi istemedim, hem-"

"Böyle çok mu iyi oldu, Gülden? Böyle üzülmedim mi sanıyorsun?" Olduğum yerde utanç ve korkuyla öyle küçüldüm ki birkaç saniye sonra dedem yanıma gelerek beni kollarının arasına aldığında, tereddüt bile etmeden ona sokuldum. "Sen benim gözbebeğimsin Gülden, bunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum ama..."

"Duyduğum an deliye döndüm! Verilen ifadeleri de okuduğumda..." Dedem sanki daha fazla konuşamıyormuş gibi sustuğunda ve beni daha sıkı sardığında ağlamaya başladım. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim dede. O öyle biri değildi ki. *Babam gibi değildi.*"

Bu cümle ikimizin de nefesini kesti çünkü ailemizin en büyük kâbusu hep bu olmuştu. Dedemden rıza almadan âşık olduğunu düşündüğü adamla evlenen annemin ve benim hayatımızın en kötü yıllarının tek sebebi o adamdı. Belki de bu yüzden dedemin hissettiği acı ve öfke düşündüğümden çok daha fazlaydı.

"Onu mahvedeceğim! Onu nefes aldığına pişman edeceğim!"

Alparslan'ın ve tuttuğu avukatın bunun için elinden geleni yaptığını biliyordum ama tek kelime etmeden dedeme sarılmaya devam ettim. Yıllardır ne zaman ihtiyaç duysam beni saran bu kollar kendimi öyle güvende hissettiriyordu ki gözyaşlarım biraz da bu yüzden hızlanarak art arda akmaya başladı. Çatlayan sesiyle, "Seni daima koruyacağım, sizi koruyacağım," diye fısıldayan dedemin de ağladığını anladığım an hıçkırdım.

Ali Tufan Seçkin sert bir adam olabilirdi ancak kalbi gerçekten de pamuk gibiydi. Bu yüzden beni göğsüne doğru çektiğinde bir süre daha ağlamama müsaade etti. Aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama fırınımın alarmı öttü ve her ikimiz de bu sese bir halat gibi tutunarak aynı anda geri çekildik.

Avuçlarını uzatarak yanaklarımı ve göz altlarımı silen dedem, "O ses fırından mı geliyordu?" diye sordu. Oysa daha evin içine girer girmez bakışlarının her bir santimetrekarede gezindiğini, çalışan fırını ve havadaki kokuyu fark ettiğini biliyordum.

"Hıhım, kurabiye yapmıştım."

"Tek başına mı?"

"Dede!"

Gözlerimi devirerek homurdandığım sırada saçlarıma bir öpücük bıraktı. Ayağa kalkmam için bana izin verdi. Ortamın bir nebze olsun yatışmasıyla ve kurabiyelerimin heyecanıyla tezgâhın üstündeki silikon eldivenleri tutarak onları fırından çıkardım. Öyle güzel görünüyorlardı ki, "Dede bak!" diye bağırarak tepsiyi ona doğru çevirdim ve aynı anda kurabiyelerimin serili olduğu yağlı kâğıt tepsiden kaymaya başladı.

Kâğıdın ve kurabiyelerimin yere düşüşünü sanki ağır çekimde seyrettim. Her biri verdiğim onca emekle dalga geçip bana el sallar gibi zemine dağıldı ve parkelerimin üstünde yağlı lekeler bıraktı. Ancak tepsim hafiflediğinde kendime gelebildim. Bakışlarım önce parçalanmış kurabiyelerimi ve elimdeki tepsiyi buldu, ardındansa dedemi.

Dedem de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Galiba yeniden ağlamamdan korkuyordu. Yanıma gelerek tepsiyi elimden bıraktırdı ve eğilerek kurabiyelerimden birini eline aldı. Onları asla yiyemezdim, hele de yere düştüklerini gördükten sonra ama dedem buna aldırmadan kurabiyemi yavaşça parmaklarının arasına aldı. Gözlerimiz birbirine tutunduğu an, "Sıcaktır!" diye ciyakladım. "Hem hamurdur ki o! Yenmez ki hemen."

Sanki kurabiyelerimin yere düşerek ezilmesi değil de sıcak olması sorundu.

"Yemek mi? Elbette yemeyeceğim." Dedem başını iki yana salladı ve kurabiyemin içinden bir saç teli çıkardı. "Sadece saçın içine düşmüş diyecektim."

12. Bölüm: Gülden Seçkin Sözü

İyi tarafından bakmak gerekirse kurabiyelerimin çöpe gittiği gerçeği, Alparslan'ın ısırdığı lokmada uzun, kızıl bir saç telinin çıkması ihtimalinden çok daha iyiydi. Bir bandana takmadığım ve kurabiyelerimi tadamadığım için üzgündüm ancak bu durumun önüne geçebildiğimiz için de seviniyordum.

Kurabiyelerin Alparslan için yapıldığından bir haber olan dedem de buna en az benim kadar sevinmişti. Beni kırmamak için, "Güzel görünüyorlarmış," diyerek iltifat etse de yüzündeki o rahatlamayı görebilmiştim. Bir başka rahatlama ifadesini de ben evde hiç yemek olmadığını söylediğimde fark etmiştim. Derin bir nefes alıp dışarıda yiyebileceğimizi, beraber yemeğe gitmeyi özlediğini söylemişti. Aynı zamanda benimle konuşmaya da can atıyor gibiydi. Kesinlikle söylemek, hatta sormak istediği birçok şey vardı. Bu yüzden kendimi bir saat içinde Alparslan'a durumu özetleyen kısa bir mesaj atarken ve Serkanların otelinin restoranında, boğaza bakan bir masada otururken bulmuştum.

Dedem, Buse'ye bayılırdı. Onu da en az benim kadar sıkça arar, ihtiyacı olduğunda kendisinden hiç çekinmemesi gerektiğini ısrarla vurgulardı. Serkan'la da Buse aracılığıyla tanışmıştı. Tanıştıkları gün, ilk yarım saat sadece kaşlarını çatarak onu süzse de en sonunda Serkan'a geçer not vermişti. Dedemin gözüne girmek Serkan için önemli miydi, bilmiyordum ama bizim burada olduğumuzu öğrendiği an çalışanları etrafımıza pervane etmişti. Masamız her zamankinden daha şıktı, iki kişinin yiyebileceğinden çok daha fazla tabak vardı ve bizim için güzel bir şişe seçmişti. Alparslan'ın mesajıma dönmemesi canımı biraz sıkmıştı fakat dedemle böyle güzel bir akşam geçiriyor olmak, bunu birdenbire önemsiz kılmıştı.

Dedem balığını küçük bir parça mezeyle birlikte yerken ben de kadehime uzandım. "Keşke annem de burada olsaydı," dedim. "Yeniden hep beraber olmayı özledim."

"Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Gülden." Dedem kibar bir hareketle ağzını silip, parmaklarını önündeki kadehe sardığında bakışlarının ağırlığı karşısında yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Benimle eve dönmeni istiyorum."

"Ne?" diye kaba bir tepki verdim. "İzmir'e mi?"

"Evet, yarın eşyalarını toplarsın. Akşam da birlikte yola çıkarız."

"Dede ben... ben bunu yapamam." Bugüne kadar onların isteklerine elimden geldiğince saygı duymuştum ama bu birkaç dakikanın ardından başımı sallayıp kabul edebileceğim kadar basit bir şey değildi. "Tüm hayatım burada, biliyorsun. Burada çalışıyorum, burada yaşıyorum, burada arkadaşlarım var!"

"Canına kastetmeden önce o adam da senin arkadaşındı, Gülden! Hatta erkek arkadaşındı!"

Dedemin sert sesi bir an için irkilmeme sebep oldu. Sanki karşısında torunu değil, ordudaki bir er duruyordu. "Beni merak ettiğini biliyorum ama gelemem ki. Ne İzmir'e ne de Bodrum'a."

"Bu haldeyken seni nasıl bırakıp da gideyim ben, Gülden. Söylesene bana?" Dedem yorgunca arkasına yaslandığında uzanıp masanın üstündeki elini tuttum. "Ben iyi-"

"İyiyim mi diyeceksin? Tenindeki çürükleri gizleyemediğini buradan bile görebiliyorum ve gerçekten iyiyim mi diyeceksin?"

"İzmir'e gelmem neyi değiştirecek ki? Orada pamuklara sarınmayacağım dede! Başıma orada da kötü bir şey gelebilir ve... yani şey... tabii gelmemesi daha iyi ama..."

"Dedem! Paşa dedem!"

Buse neşeyle cıvıldayarak konuşmamızı böldüğünde varlığına öyle sevindim ki gülümserken otuz iki dişimin de göründüğüne emindim. Masanın o kasvetli havası bile birdenbire yok oluvermişti. Dedem bana bu konuşmaya devam edeceğimize dair kararlı bir bakış attıktan hemen sonra gülümseyerek ayağa kalktı. Yaşına ve emekli bir askere göre hâlâ çevik ve güçlü olan iri bedeniyle Buse'yi kollarının arasına aldı. Sanırım ikisinin birbirlerini bu kadar sevmelerinin en büyük nedenlerinden biri de Buse'nin dedeleriyle hiç tanışamamış olmasıydı.

"Civcivim benim. Minik kuşum gelmiş."

Buse sanki yirmi altı değil de altı yaşındaymış gibi kıkırdayıp, ellerini açık kumral saçlarının arasından geçirirken gülümsedim ve şarabımı yudumladım. "Serkan da burada dede. Eğer görmediysen..."

Dedem ve Buse birbirlerinden ayrıldılar ancak dedem onu kolunun altına almaktan vazgeçmedi. Bu kez yeşil gözleriyle Serkan'ı milim milim süzerken elini uzattı. Serkan'ın yüz ifadesine bakılırsa dedemden daha sıcak bir karşılama bekliyor olmalıydı ama bunu hiç çaktırmadı. "Merhaba, nasılsınız dede?"

Buse onun sözlerini yarıda keserek, "Ali Tufan Bey," diye düzelttiğinde ben de başımı salladım.

Dedem, Buse ve benim Serkan'ı sıkıştırmamızdan oldukça hoşlanmış gibiydi. Serkan büyük bir sabırla, "Nasılsınız, *Ali Tufan Bey*?" dediğinde dedem, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Ardından Buse'yle birlikte yeniden yerine geçti. Buse ve Serkan'ı gören garsonlar masamıza iki servis daha açmak için gidip gelirken bu konunun rafa kalktığını bilerek rahatladım, en azından şimdilik. Sonrasını bir şekilde atlatırdım.

"Geleceğini neden söylemedin dedeciğim? Senin için hazırlık yapardım."

Buse'nin yaptığı brokoli çorbasını hatırladığım an, dedem için yemek yapacak olması fikri bana öyle komik geldi ki kahkahamı içtiğim bir yudum şarabın ardına sakladım. Dedem, Buse'nin zarif elini ellerinin arasına alarak, "Bir anda olan bir şeydi," dedi. Anlaşılan gelişinin asıl sebebini söylemeye niyetli değildi. "Öyle kafam esti işte. Zaten çok kalmayacağım, yarın akşam geri döneceğim."

Umuyorum ki bensiz...

Serkan ve ben bariz bir şekilde rahatlarken Buse, "Yaa," diye üzgün bir ses çıkardı. Dedemin beni de yanında götürmek istediğini öğrense eminim o güzel suratını daha da asardı. "Olsun, birbirimizi gördük ya sonuçta. Bu bile iyi geldi."

Gözlerimi devirerek arkama yaslandım. Yemeğimiz çok daha kalabalık ve çok daha neşeli bir hal alırken akşamın keyfini çıkarmaya çalıştım fakat aklımın bir tarafında Mert vardı. Alparslan zaman zaman -iki kere- benimle bu konu hakkında konuşmak istemişti ancak her seferinde onu susturmuştum. Hakkında tek kelime bile duymak istemiyor, onun neler yaptığını ya da ona ne olacağını bilmek istemiyordum. Belki kaçıyordum, belki de yaşadıklarımı silmeye çalışıyordum. Belki de bu yaptığım kafamı sadece kuma gömmekti ama ben o kumun içinde olmaktan mutluydum.

İzmir'e ya da Bodrum'a gitmemin durumu değiştireceğini sanmıyordum. Kötülük her yerdeydi, kötü insanlar her yerdeydi. Dedemin beni korumak istemesini anlıyordum ama bu gidiş onu mutlu etse de beni etmezdi. Hayatım buradaydı ama daha da büyük bir itirafta bulunmam gerekirse eğer *Alparslan* buradaydı. Çok kısa bir sürede benim için çok önemli bir hale gelmişti. Benim için çok değerliydi ve onu bırakıp gitmeye hazır değildim. Birini bırakıp gitmeye nasıl hazır olunurdu ki?

Alparslan'ın o ateşten bakışlarının, tenimi yangına çeviren dokunuşlarının, utanmaz sözcüklerinin ve sıcak varlığının benden uzakta olacağı düşüncesi beni bir an için ürpertti. Omzumdaki şala sıkıca sarınarak kollarımı kendime doladım. *Üzgünüm dede...* Alparslan'ı kesinlikle bırakamazdım.

Sürtük Gülden bu fikir karşısında beni onaylarken, Mantık Abidesi Gülden *ya o seni bırakırsa* diyerek bana zehirli bir soru fısıldadı. Önceden yapacağım şey, bu cümleyi saatlerce düşünmek ve suratımı asmak olurdu

ama dünden ve Alparslan'ın sözlerinden sonra buna ihtimal bile vermedim. Onun sevgilisi olduğumu bağıra bağıra söyledikten ve şey, sonrasında bunu bana *uygulamalı* olarak gösterdikten sonra...

"Sarhoş mu oldun sen? Ne bu gülümseme?"

Koluma yediğim çimdikle yüzümü buruşturarak başımı kaldırdığımda dedemin ve Serkan'ın masada olmadığını fark ederek bir an için şaşırdım. "Dedemler nerede? Nereye gittiler?"

"Deden senin göt kadar evinde kalmayacaktı herhalde? Serkan'la birlikte lobiye gittiler, hem konuşacakları da varmış sanırım."

Dalgınca başımı salladığım sırada Buse etrafımızdaki onca insanı umursamadan sandalyesinde seke seke -gerçekten zıplayarak- yanıma yanaştı. Sabahki mesajlaşmamız Alparslan yüzünden yarım kalmıştı ve ben de Buse'yi işteyken çok fazla oyalamak istemediğim için konuşamamıştık. Buse kadehlerimizi yeniden doldururken ona Alparslan'la çıktığımız yemeği, restoranı aceleyle terk edişimizi ve kavgamızı anlattım. Alparslan'ın üstüne en az onunki kadar büyük bir hevesle atladığımı es geçtim ancak yüzündeki sırıtışa bakılacak olursa Buse bunu çoktan fark etmişti. Gözlerimi devirdiğim sırada, "Ee," dedi. "Şimdi bayağı sevgili misiniz siz?"

"Sanırım öyleyiz," diyerek gülümsedim. "Bazen hâlâ inanamıyorum."

"Ama hepsi gerçek. Seni şanslı seni! Sonunda adamı kaptın."

"Bence o beni kaptı," diyerek böbürlendim. Ne kadar muhteşem olduğumdan ve Alparslan'ın ne kadar şanslı bir adam olduğundan uzun uzun bahsetmek istiyordum ama dedem ve Serkan yeniden masaya döndüklerinde daha fazla devam edemedik.

Dedem tıpkı Buse'nin söylediği gibi burada kalacaktı. Bu fikirden hiç memnun değildim ama evimin tek yatağı olduğu ve Alparslan'la aramızda geçenlerden sonra o yatağı dedeme vermenin pek de etik olmadığı düşünüldüğünde itiraz edemedim. Beraber biraz daha oturduk, ardından dedem dinlenmek için odasına çekilmek istedi. İzmir'den buraya araba sürerek gelmişti ve ne kadar yorgun olduğu göz altlarından belliydi. Dedemle kahvaltı için sözleşerek onu öptüm, ardından Buse ve Serkan'la vedalaşarak kapıda valenin aracımı teslim etmesini bekledim. Bu İstanbul trafiğinde araç kullanmak fikri beni azıcık korkutuyordu, bu yüzden dedemin tüm itirazlarına rağmen bir arabam yoktu. Ama dev gibi zırhlı bir *Cadillac'ın* içindeyken trafiğe dalmak o kadar da kötü değildi.

Ellerimi hayranlıkla direksiyonun derisinde gezdirerek kemerimi bağladım ve aynı anda telefonum çalmaya başladı. Yan koltuğa uzanıp çantamı elime aldım, telefonumu araca bağladıktan sonra trafiğe girdim. Arayan Alparslan'dı ve doğrusu henüz sabah birlikte olmamıza rağmen onu özlemiştim.

"Efendim?" dediğimde Alparslan'ın kısık sesli gülüşü arabanın içini doldurdu. "Yataktayken belki ancak şu an değil. Sadece Alparslan diyebilirsin."

Küstah herif...

Gözlerimi devirdim ancak ben de gülüyordum. "Neredesin?" diye devam ettiğinde ona ilerlediğim caddeyi söyledim. "Otelde dedem ve Buselerle yemek yiyorduk. Az önce çıktım, eve geçiyorum. Sen neredesin?"

"Eve geçme, sana yakınım. Konum gönderiyorum, yanıma gel."

Attığı konumu hızlıca navigasyona girerek o göremese de başımı salladım. Telefonu kapattıktan sonra müzik açarak gece trafiğine resmen daldığımda kıpır kıpırdım. Konuştuğumuzdan beri yarım saatten fazla olmuştu ve saat on biri biraz geçiyordu. Bana attığı konum, beni dev gibi bir plazanın önüne getirmişti. Güvenliğe geleceğimi haber vermiş olmalıydı çünkü ismimi söyledikten sonra hiç zorlanmadan içeri geçtim. Arabamı birkaç araba dışında bomboş olan kapalı otoparka bırakarak içeri geçtim. Asansöre doğru yürüyüp yirminci katı tuşladım. İndiğim an beni boş bir resepsiyon ve iki tarafa uzanan devasa koridorlar karşıladı. Mermer zeminde yüksek topuklularımın üzerinde kapısının altından ışık sızan tek odaya doğru yürüdüm ve bu sırada etrafı incelemeye başladım.

Kat görebildiğim kadarıyla karanlığa bürünmüştü. Yine de camların önündeki büyük, şık saksılarla duvarlara asılan birkaç grafiği ve soyut ağırlıklı tabloyu fark edebilmiştim. Duvarlar sanırım açık griye boyanmıştı ve onunla uyumlu duvar kâğıtlarıyla süslüydü. Birkaç banko, kapısı kapalı birkaç ofis ve bankoların önünde birkaç deri koltuk vardı. Bir işyeri olduğunu anlamamak için salak olmak gerekirdi. İtiraf etmek gerekirse de oldukça güzel bir yerdi. Ve bu yeri daha da güzel kılan şey, çift kanatlı bir odanın hemen ardında, masasının arkasındaki sandalyede oturarak bilgisayarıyla ilgilenen Alparslan'dı.

Geldiğimi fark etmiş miydi, bilmiyordum ama tıpkı dün gece yaptığım gibi kapının bir köşesine gizlenerek onu seyrettim. Dağılan ve alnına dökülen kumral saçlarını birkaç defa karıştırdığı belliydi ve ben de ellerimi o tellerin arasında gezdirmek için can atıyordum. Üzerinde açık mavi bir gömlek vardı, gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı ve kollarını dirseklerine dek birkaç kez katlamıştı. Yüzünde ciddi ancak sakin bir ifade vardı. Parmakları bilgisayarının klavyesinde hızla geziniyordu, bir yandan da bilgisayar ekranının iki yanındaki monitörleri kontrol ediyordu. Masasının bir köşesinde iki kupa, yarısından çoğu bitmiş bir şişe ve boş bir kadeh vardı. Anlaşılan uzun saatlerdir buradaydı.

"Beni izlemeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Başını ekranından kaldırıp arkasına yaslandı. Sandalyesinde hafifçe iki yana salınmaya başladığında gülümsedim. Bakışları ayakkabılarımdan

çıplak bacaklarıma, pileli mini eteğime ve eteğimin üstündeki gömleğe takıldığında yanaklarımın içini dişledim. Sanki yerim orasıymış gibi sandalyesini hafifçe geri itti. Kucağına oturmamı beklediği kesindi fakat bunun yerine masadaki içki şişesini alarak masanın birkaç santim uzağındaki deri koltuklardan birine yerleştim. Ceketimi ve çantamı bir köşeye bıraktım. Bacaklarımı önümdeki sehpaya yasladım ve içkiyi başıma diktim.

İşte, şimdi çok daha iyiydim.

Bilgisayarının kapağını kapatarak arkasına yaslandı. Pahalı olduğu buradan bile belli olan tasarım bir dolmakalemi parmaklarının arasında çevirerek beni süzmeye başladı. Bakışları karşısında gerilmek yerine biraz daha cesaretlenerek koltuğuma iyice yayıldım.

"Nasıl? Rahat mısın?"

"Ben çok rahatım." İçkiyi yeniden başıma diktim ve bu kez minik bir yudum alıp, dudaklarımı yalarken ona imalı bir bakış attım. "Ama *sen* pek rahat değilsin gibi."

Kaşlarından birini havaya kaldırırken hafifçe güldü. Bakışlarının çıplak bacaklarıma takıldığını bir kez daha fark ettiğim an, "Dışarı böyle mi çıktın?" diye sordu.

"Beni düşünmen çok tatlı," diyerek sevimlice sırıttım. "Ama merak etme, *üşümedim*. Aksine, burası fazla sıcak oldu." Gömleğimin bir düğmesini daha açarken, "Klimalar kapalı mı?" diye sordum. "Hem burası neresi? Bana daha önce anlatmadın."

"İşyerim, yerleşeli birkaç gün oluyor." Alparslan ayağa kalkarak bana doğru yürümeye başladığı sırada içkiyi bir kez daha dudaklarıma yasladım. Siyah kumaş pantolonunu ve pantolonunun önünü fark ettiğim an az daha yutkunamıyordum. Kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirirken ona bakmak için kafamı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. "Yorgun görünüyorsun."

"Çünkü yorgunum."

"Ayrıca tahrik olmuş gibisin." Ayak bileğimi bir diğerinin üzerine atarken başımı hafifçe yana eğdim. *"Çok ayıp, Alparslan Bey."*

"Sana ayıbın yatakta olduğunu öğretmediler mi?"

"Sadece yatakta mı oluyor?" diye sorarak güldüm. "Hatırladığım kadarıyla duvarda, ünitede ve hatta koltukta..."

"Biraz daha zorlarsan da bu masanın tam üstünde."

Alparslan gözlerime tehditkâr bir bakış attığında bacaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırdım. Ardından içki şişesini bir kenara bırakarak ayağa kalktım ve bunu yaptığım an beni sıkıca kendine çekti. Kollarından birini belime doladı ve ben onun sıcak göğsüne doğru sokulurken o da

dudaklarını boynuma yasladı. Sabah orada kızarık bir leke olduğunu fark etmiştim. Anlaşılan yarın da aynı lekeden bir tane daha olacaktı. Kollarımı Alparslan'a doladım. Parmaklarımı güçlü omuzlarında ve kaslı sırtında gezdirirken sessizce iç çektim. Daha bu sabah beraber olmuştuk ancak içimdeki arsız kadın -bu muhtemelen Sürtük Gülden oluyordu- onu istemekten bir an bile vazgeçmiyordu.

Biraz içkinin, biraz da sıcaklığının verdiği rehavetle ona iyice sokulduğumda beni kucakladı ve masanın ardındaki sandalyesine götürdü. Bacaklarımı onun dizlerinin iki yanından sarkıtarak kucağına yerleştim ve başımı omzuna bıraktım. Kokusu öyle güzeldi ki gözlerimi yumup ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Bu koku olmadan başka bir şehirde nasıl nefes alabilirdim?

Alparslan'ın bir eli saçlarımda gezinirken ve bir eli de kalçamı sıkıca sararken, "Sarhoş musun yoksa?" diye sorduğunu duydum. Geri çekilip baş ve işaretparmağımı birbirlerine yaklaştırarak, "Şu kadarcık," diye mırıldandım. "Çok değil."

Araç süremeyecek kadar içmemiştim ancak Alparslan'ın şişesinin biraz sert olduğunu ve beni hafifçe çarptığını itiraf etmeliydim. Uzanarak yüzümün önüne düşen saçları iterken, "Basbayağı sarhoşsun," diye fısıldadı. Sesindeki o keyifli tını öyle güzeldi ki yakışıklı yüzünü avuçlarımın arasına alarak onu öptüm. Dudaklarımın altındaki dudakları sıcak ve ıslaktı. Beni anında bir cehennem gibi sardı. Kolları sıkıca bana dolandığında ben de kucağında hareketlenerek kendimi ona bastırdım. Beklediğimden çok daha tutkulu bir öpücüktü ancak fazla ileri gitmeden geri çekildi. Gözlüklerimi gözlerimden çıkarıp masaya bıraktı. Gözlerimi birkaç kez kırparak tamamen Alparslan'a odaklandım. Tek odak noktam oydu ancak o an bundan şikâyetçi değildim.

"Ne zamandır gözlük kullanıyorsun?" dediğinde duraksadım. Ona anlatmalı mıydım, bilmiyordum ama bildiğim tek şey, anlatacaksam da bunları gözlerine bakarak yapamayacağımdı. Ona bakarak bunları babam yaptı diyemezdim. Başımı yeniden omzuna bıraktım ve gözlerimi yumarak derince iç geçirdim. "Dört yaşındaydım... Dört yaşından beri gözlük kullanıyorum."

"Ah, erken bir yaşmış. Aileden mi geliyor?"

O göremedi ama dudaklarımı alaycı bir tebessüm sardı. "Hıhım. *Aileden.* Babam yaptı." Yaslandığım bedeni bir an için kaskatı kesildiğinde uzanarak omuzlarını ve boynunu okşadım. "Babamın beni öldürmeye çalıştığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Şaka yapmıyordum. İşte o zaman oldu. Fırlattığı bardağın kırılan parçaları gözlerime saçıldı."

Ninova

Saçlarımı okşayan elleri bir an için duraksadı ve sanki dehşete düşmüş gibi, "Dört," diye fısıldadı. "Dört... Sadece dört yaşındaydın, *dört.*"

"O kadar sarhoştu ki bunun farkında olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Gözlerim onun eseri. Birkaç ameliyat geçirdim, çok fazla şey hatırlamıyorum ama zorlu bir süreç olduğunu duydum. En azından annem ve dedem böyle söylüyor. Sanırım bu yüzden gözlerimi çizdirmekten korkuyorum, o yüzden hâlâ gözlük kullanıyorum."

"O... Ona ne oldu peki?"

Kimden bahsettiğini anlayarak derin bir nefes aldım. "Öldü."

Bu işin ardında dedemin bir parmağı var mıydı, bilmiyordum ama hapishanede çıkan bir kavganın ardından bıçak darbeleri alarak ölmüş ve hak ettiğini bulmuştu. Küçükken üzülürdüm, bana yaptıklarını henüz fark edemediğim zamanlar onu özlerdim ama zamanla ondan nefret etmeyi ve yaptıkları için ona üzülmemeyi öğrenmiştim.

Ortam bir an için sessizleşip yerini dışarının gürültüsüne ve soluklarımızın sesine bıraktığında geri çekilerek gülümsedim. Parmaklarımı boynunda ve omuzlarında gezdirirken gözlerim sıkıca onunkilere tutundu. Yakından çok, çok daha güzellerdi. Ürkütücü bir güzellikti ancak ona çok yakışıyordu. "Senden başka hiçbir şey göremiyorum," diye muzipçe fısıldadığımda güldü. Avuçlarını kalçalarıma sarıp beni sıkıca kendine çekti. "Güzel çünkü ben de senden başka bir şey göremiyorum."

Yüzümün kocaman bir gülümsemeyle aydınlandığını hissettim. Yanaklarım kızardı ve eğilerek dudaklarımı yumuşakça onunkilere yasladım. "Bu bir itiraf mıydı, yoksa ben mi öyle anladım?"

Bu kez o beni yumuşakça öperek dudaklarımdan bir iniltinin kopmasına neden oldu. "Sadece bir durum tespiti," diye fısıldadı. "Neticede benim işim bu."

Kıkırdadım ve yeniden o güçlü gövdesine yaslanarak gözlerimi yumdum. "Uyuyacak mısın?" diye sorduğunda başımı salladım. Avuçları beni okşar gibi sırtımda gezinirken derin bir iç çektim. Alparslan gibi bir adamın içinden böyle bir romantiğin çıkacağını kim bilebilirdi ki? Kollarının arasında resmen erimek üzereydim. Zihnimi daha fazla açık tutamıyordum ama uyumadan önce son kez adını fısıldadım. "Alparslan?"

"Sevgilim?"

"Sadece... Sadece bil diye söylüyorum. Bu bir durum tespiti olarak kalmayacak, *söz.*"

Hem de Gülden Seçkin sözü.

13. Bölüm: Gözünden Sakındığın Biri

Kaşlarımı çatarken henüz gözlerimi aralamasam bile bunun berbat bir sabah olduğunu düşündüm. Başımdaki ince sızı, uyanırken yüzümü buruşturacağım kadar kötü hissettiriyordu. Şüphesiz daha güzel sabahlarım olmuştu ve bu sefil halimle homurdanırken içimi şimdiden bir pişmanlık sarmıştı. *O son kadehi içmeyecektim* sözü kesinlikle boşuna söylenmemişti. Dün gece içkiyi biraz kaçırdığımı kabul ediyordum, hatta birazdan daha fazla kaçırdığımı da. Alparslan'ın şişesine saldırmasam benim için çok daha rahat ve mutlu bir sabah olurdu. *En azından onun sıcacık kollarının arasında olduğumu fark edene dek böyle düşünüyordum.*

Gözlerimi birkaç kez kırparak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Dün en son ofiste onun kucağındaydım. Bu sabahsa onun evinde, onun yatağındaydım. Üstelik *çıplaktım.* Bunu fark ettiğim an kaşlarım yavaşça havalandı. Dün geceye dair hatırladığım tek şey, bir kedi gibi ona sokulmam ve onun da saçlarımı okşayarak beni uyutmasıydı.

Anlaşılan uyutmaktan fazlasını yapmıştı.

Çıplak göğsümü kavrayan büyük avucuna bakarken dudaklarımı büktüm ve *ne kadar* çıplak olduğumu anlamaya çalıştım. Sanırım minik külotum hâlâ üzerimdeydi. O da iç çamaşırlarıylaydı çünkü kalçalarıma ve belime yaslanan ereksiyonuyla aramızda bariz bir şekilde kumaş parçaları vardı ki söylemem gerek, çıplak olsa da aynı etkiyi yaratırdı. Onu uyandırmamak için kıpırdamamaya özen gösterdim. Yüzümün önüne düşen bir tutam kızıl saçı üfleyerek karşı duvardaki saati görmeye çalıştım fakat rakamlar benim için çok net değildi. Saat ya yediye geliyordu ya da sekiz olmak üzereydi. Sonuç olarak uyanmak için hâlâ erken bir saat olduğu belliydi.

Bunun verdiği rahatlıkla yeniden gözlerimi yumdum. Yaslandığım sert göğsün ve beni sıkıca sarmalayan güçlü avuçların sıcaklığına kapılarak gülümsedim. Baş ağrım bir anda uçtu gitti. Güne böyle uyanmak eminim ki her kadının hayaliydi ve şu an Güldenler de benimle aynı fikri paylaşıyor, mutlulukla kafalarını sallıyorlardı. Ne diyebilirdim ki? Gerçekten *çok* şanslılardı.

Mutlu bir iç çektim ve elimi göğsümün üstündeki avucunun üstüne bıraktım. Sanki hareketimi hissetmiş ve onu engellemeye çalıştığımı zannetmiş

gibi göğsümü sertçe kavradı. Burnunu enseme yaslayarak kollarının arasında kaskatı kesilmeme sebep oldu. Göğüs uçlarımın arzuyla kabardığını hissettiğimde derince yutkunarak eline sıkıca sarıldım. Tek istediğim kendimi ona doğru sürtmek ve kasıklarımda toplanan ıslak arzudan kurtulmaktı ama Mantık Abidesi Gülden kaşlarını çatarak *uyuyan bir adamdan faydalanamazsın* dedi. Kendimi gizlice çikolata yemeye çalışan bir çocuk gibi hissettim ve bu düşünceyle huysuzca somurttum. Tam o sırada Sürtük Gülden işi ele alarak *ama o senin sarhoş halinden faydalanabiliyor* diyerek sinsice sırıttı.

Kesinlikle haklıydı.

Uyuyan sarhoş bir kadını soyup yatağa atmak, ondan faydalanmak değil de neydi ki? Gülüşümü bastırmak için dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Durumu eşitleyebileceğimize karar verdim. *Nihayetinde ben hukuka ve adalete inanan biriydim.* İşte sırf bu yüzden kalçalarımı onunkilere bastırdım. Elinin üstünde duran elimle bileğinde ve kollarında minik daireler çizmeye başladım. Pembe tırnaklarımı tenine sürttüğüm sırada hafifçe hareketlendi. Enseme yasladığı burnu tenimde kaydı ve boynuma yaslandıktan sonra yerini sevmiş gibi orada kaldı. Dudakları tenimin hemen üzerindeydi, omzumda duruyorlardı ancak hareketsizdi.

Acaba uyanmıştı da numara mı yapıyordu? Yoksa gerçekten hâlâ uyuyor muydu?

İki türlü de umurumda olmadı. Kollarının arasında kıpırdanmaya ve kalçalarımı aletine doğru yavaş ancak düzenli bir ritimle sürtmeye başladım. O bana tepki verecek kadar uyanık olmasa bile -ki göğsümü sıkan parmakları öyle söylemiyordu- vücudu bana tepki verecek kadar uyanıktı. Sabah ereksiyonunun giderek büyüdüğünü, tenimi sızlatan bir baskıyla bana yaslandığını hissedebiliyordum. Nefeslerim giderek düzensizleşmeye başlamıştı ve boynuma çarpan sıcak nefeslerinden onun da aynı durumda olduğu belliydi. Soluklarının sesi kulağımda yankılanıyor, sıcaklığı tenime çarparak beni adeta kavuruyordu.

Ateşli bir sabah dedikleri böyle olurdu.

Parmaklarının baskısını meme ucumda hissettiğimde dudaklarımın arasında alçak sesli bir inilti döküldü. "Alparslan," diye inlediğimde güldü.

"Demek uyuyan bir adamdan faydalanıyorsun, ha?"

"Bir şikâyetinin olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, yok. Hem de hiç."

Pozisyonumuz bir anda değiştiğinde beni altına aldı. Kollarının arasında hapsettiğinde dudaklarımdan neşeli bir gülüş döküldü. Eğilip uzandı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Uyluklarıma değen aletine doğru sürtündüm. Ellerimden birini yanağına yasladıktan sonra diğerini de omuzlarına bıraktım. Parmaklarımın altında gerilip tepki vermesi, dilini benimkine

dolayarak arsızca daha fazlasını istemesi, tadı, kokusu, her şeyi... Ona dair her şey beni kendimden geçirmeye yetmişti.

"Kollarımın arasında alev alevsin ve komik yanı ne biliyor musun? Bunun farkında bile değilsin."

Dudaklarını benimkilerden koparırarak çeneme, ardından boynuma yasladı. Diliyle tenimde ıslak izler çizdi. Sıcak ağzı meme ucumu kavrayarak emmeye başladığında gözlerimi yumarak kendimi ağzına ve parmaklarına doğru ittim. Titreyen bacaklarımı bacaklarıyla ayırdı. "Gözlerime bak," dediğinde mahvoldum.

Saçlarımın alev alev olduğunu söylüyordu ama asıl ateş onun mavi gözlerinin ta içindeydi.

Nefesim kesilir gibi olduğunda bunu hissederek güldü. Adi herif bu halimden büyük bir keyif alıyor ve bunu gizlemiyordu. Yeniden bana doğru uzandığında tırnaklarımı tenine geçirerek onu kendime doğru çektim ama telefonuna üst üste gelen bildirim sesleriyle tüm dikkatim dağıldı. Üstelik dikkati dağılan tek kişi de ben değildim.

Alparslan'ın telefonunu eline almasını, kaşlarını çatmasını ve ardından yüzünü buruşturmasını seyrettim.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece hatırlatma. Öğleden sonraki toplantı için."

"Hımm," diyerek kendimi takım elbisesinin içinde elini sallayarak *brifingler* veren ve arada sırada kaşlarını çatan bir Alparslan'ın hayaline kaptırdım. Telefonunu bir kenara bırakarak yeniden üzerime uzandığında gülümsedim. Aklımın başımdan gitmesine azıcık kalmıştı, kendimi tekrar kollarına bırakmak üzereydim ama o beni öpmek için eğilirken, "Hayır," diyerek inledim.

Kahretsin.

Alparslan üzerimden çekilmemişti ancak kaşlarını tıpkı hayalimdeki gibi sertçe çatmıştı. Bunu gördüğüm an onu yeniden öpmek istesem de açıklamak isteyerek, "Sana değil," diyerek saçmaladım. "Yani hayır ama of! Dedem! Dedemi unuttum!"

"Cidden *şu* haldeyken dedenden mi bahsedeceğiz?"

Alparslan huysuzca kaşlarını çatıp bir çocuk gibi homurdandığında, dayanamayarak dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım. "Dedemle kahvaltıda buluşacaktım, şimdi hatırladım. Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"Of hayır ya, geç kaldım!" Ellerimi Alparslan'ın göğsüne dayayarak onu itmeye çalıştım ama tıpkı bir set gibi üstümde dikilmeye ve kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Gözlerimi devirerek, "Saat onda dedemle buluşmam

gerek," dedim. Konuşurken gözlerinin içine baktım. Kelimelerimi sanki beş yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi özenle seçtim. "Hazırlanıp bu trafikte otele gitmem zaten bir buçuk saat sürer. O yüzden şimdi lütfen izin verir misin?"

"Madem sordun, o halde *hayır*."

"Alparslan!"

Ona kötü kötü bakarak homurdandım. En sonunda onu itebildiğimde sarsak adımlarla yataktan çıktım. Ben komodinin üzerine bırakılmış gözlüğümü takıp saçlarımı düzeltirken, o kendini yeniden yatağa atmıştı. Bana aynı bakışlarla bakıyor, her an uzanıp beni yeniden çarşafların içine çekecekmiş gibi görünüyordu. Bakışlarım bir an için iç çamaşırının önündeki büyük kabartıya takılsa da sessizce iç çekerek gözlerimi ondan ayırdım ve yeniden gözlerine diktim. "Bana öyle bakma. Hem daha dedemi ikna etmem gerek, onunla konuşacaklarımız var. Erteleyemem ve geç kalmam da hiç hoş olmaz."

Dedem öyle dakik ve disiplinli bir insandı ki saat onda, tıpkı söylediği gibi o masada oturup beni bekleyeceğinden ve ben gelmediğim sürece kaşlarını derince çatıp beni arayacağından emindim.

"Pekâlâ," diyerek bana aksi bir bakış attı ancak bunu yaparken dudaklarında alaycı bir gülüş asılıydı. Ona tıpkı çizmeli kedi gibi bakmaya çalıştığım sırada, "Kahretsin," diyerek homurdandı. "Bari şu memelerini gözüme sokup durma!"

O ana dek üzerimde külotumdan başka bir şey olmadığını hatırladığımda kızardım. Alparslan küfrederek dirseklerinin üzerinde doğrulup, örtüleri iterek yataktan çıktığında kaçmak için çok geç kaldığımı anladım. Beraber banyoya girdikten -beni duşakabinde kapana kıstırmıştı- yeniden terledikten -ona yapmamamız gerektiğini *kesinlikle* söylemiştim- ve duş alarak çıktıktan sonra saçlarımı ışık hızıyla kuruttum.

Dedemin yanına dünkü kıyafetlerimle gidemezdim, o zaman evde kalmadığımı anlardı ancak evime de üzerimi değiştirmek için gidemezdim çünkü kesinlikle geç kalırdım. Bu yüzden minik çantamdaki bir kapatıcıyı ve dudak parlatıcısını kullanarak makyaj yaptıktan sonra Alparslan'ın tişörtlerinden birini ve eteğimi giydim. Ancak eteğimin altında çıplaktım ve kirlenen iç çamaşırımı giymeyi kesinlikle reddediyordum.

Alparslan, "Hazır mısın?" diye sorduğunda başımı salladım ve arkamı dönerek hafifçe eğildim. "Bir yerim görünüyor mu? Altıma külot giymedim. Umarım görünmüyordur."

Alparslan'dan bir ses çıkmayınca aynaya doğru dönmek istedim fakat beni bir anda kollarımdan yakalayarak kendine doğru çekti. Sanki dediklerimin doğruluğundan emin olmak istermiş gibi elini eteğimin altına soktu.

Parmakları çıplak kalçama değdiği an o mavi gözlerini benimkilere dikerek, "Aklını mı kaçırdın kadın?" diye hırladı. "O etekle çıplak bir halde buradan çıkacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun!"

"Ama geç kalacağım. Hem yol üstündeki bir mağazaya uğrayacağız zaten. Orada bir şeyler-"

Beni sertçe öperek susturduktan sonra kalçamı parmaklarının arasında sıkarak geri çekildi. Dolabına doğru yürüyüp çekmecelere eğildiği an, "Seninkiler olmaz," dedim. "Bu eteğin altına bir *boxer* giyemem!"

"O zaman bunu giyersin." Parmaklarının ucunda dantelli yeşil bir külot salladığında gözlerim sonuna dek açıldı. Bu oteldeki sevişmemizde bana yakıştığını söylediği takımın bir parçasıydı. "Sen... Seni..."

Söyleyecek bir şey bulamayarak sustuğumda sırıttı ve önümde eğilerek ellerinden birini ayak bileğime doladı. Önümde dizlerinin üzerine çökerek bana külotumu giydirdiğine inanamıyordum ancak olan şey, tam anlamıyla buydu. Eğilerek güçlü omuzlarına tutundum ve ayağımı kaldırdım. Külotu bacağımdan geçirdi. Bu kez diğerini kaldırdıktan sonra çamaşırı iki yanından tutarak yukarı çekti. Bacaklarımın iç kısmına ıslak bir öpücük bıraktığında utançla kızardım ve istemsizce nefesimi tuttum.

Doğruldu. Elleri yeniden eteğimin altına girerken ve beni kalçalarımdan tutarak kendine doğru çekerken, "Burada eşyalarını bırakmalısın," diye mırıldandı. Ardından bakışlarımdan ne kadar şaşkın olduğumu görmüş gibi, "Acil durumlar için," dedi. "Geceyi burada geçirdikten sonra giyecek bir şeylerin olmalı."

"Mesela?" diye sorduğumda uzanarak yüzümün önüne düşen bir saç tutamını geriye itti. "Mesela... bir toka, bir parfüm şişesi, bir çift ayakkabı, bir *külot...*"

"Sen de benim evimde eşyalarını bırakacak mısın?"

Bir süre gözlerimin içine bakarak sessiz kaldı ve tam da ben suratımı asmak üzereyken, "Eğer istersen?" dedi. Başımı sallayarak, "İsterim," diye fısıldadım. Ardından parmak uçlarımın üstünde yükselip ceketinin iki yakasına asılarak onu öptüm. Güldenler mutlu bir şekilde el çırptı. Kalbimde bir kelebek sürüsü havalandı ve o göremese de kapalı gözlerime yaşlar hücum etti.

Belki sözlerinin benim için ne denli anlamlı olduğunu fark etmedi. Ama ben, kendimi dün gece verdiğim o söze bir adım daha yakın hissederek gülümsedim. Onunla birlikte olmak dibinde sivri kayaların mı, yoksa dipsiz bir suyun mu olduğunu bilemediğim bir uçurumdan aşağı atlamak gibiydi.

Ve o an bu uçurumdan düştüğümde kayalara çarparak ölmeyi değil, suya düşmeyi ve derin bir nefesle yeniden suyun yüzeyine çıkabilmeyi tüm kalbimle diledim.

Arabam, yani dedemin arabası Alparslan'ın işyerindeki otoparkta kalmıştı. Alparslan oraya arabayla geldiğimi bilmediği için *Cadillac* orada bekliyordu. Ben de şu an Alparslan'ın arabasının deri koltuğunda, üzerimde birkaç dakika önce yol üstündeki bir butikten satın aldığımız kare yaka, kalın askılı elbise ve dünkü ceketimle oturuyordum. Ara sıra Alparslan'ın müziklerini karıştırıyor, telefonumdaki bildirimlerle ilgileniyor ve onu seyrediyordum.

Öğleden sonraki toplantısı için miydi, bilmiyordum ama üzerinde özel dikim olduğu belli olan üç parçalı, şahane bir takım vardı. Takımının tok, lacivert rengi gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı ve beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı. Boynunda bir kravat yoktu ancak olmasa da olurdu, bu haliyle bile can yakacak kadar yakışıklıydı. Uzun, kumral rengi saçlarını arkaya doğru taramıştı ve saçları normal zamanlara nazaran öyle düzenli duruyorlardı ki uzanıp ellerimi saç tellerinin arasından geçirerek onları bozmak istiyordum. Yine de bu trafikte onun dikkatini dağıtmamak adına ellerimi kendime saklayarak uslu durdum. Alparslan tam da ona beş kala otelin önünde durduğunda derin bir nefes verdim.

Çantamı kucağıma alarak kemerimi çözdüm ve ona doğru döndüm. "Bıraktığın için teşekkür ederim, seninle-"

"Beni davet etmeyecek misin?"

Duraksayarak sustum ve sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ancak o, kemerini çözdüğüne ve elini kapı koluna attığına göre gayet ciddi olmalıydı. "Dedemle mi tanışmak istiyorsun?"

"Sadece işe gitmeden önce güzel bir kahve içip kahvaltı yapmak istiyorum."

"Pekâlâ," diye mırıldandım ancak sözlerimi duyabildiğinden emin değildim. Benim için kapıyı açan valeye gülümsedim ve Alparslan'ın anahtarı bırakıp yanıma gelmesini bekledim. Elini belime koyarak beni kibarca otelin restoran kısmına yönlendirdi. Derin bir nefes alıp kafamda Alparslan Gündoğdu ve Ali Tufan Seçkin'in olası tanışma senaryolarını kurmaya çalıştım. Önce kimin merhaba diyeceğini, kimin elini uzatacağını ve kahretsin, en önemlisi de Alparslan'ın kendisini nasıl tanıştıracağını, dedemin onun hakkında ne düşüneceğini deli gibi merak ediyordum.

Güldenler hep bir ağızdan *bu iyi bir fikir değil* dediğinde başımı salladım. Kesinlikle değildi ama kötü haber şuydu ki artık geri adım atmak için çok geçti çünkü çoktan içeri girmiştik. Dedem dün oturduğumuz masada oturmuş bileğindeki *Rolex'i* kontrol ediyordu. "İşte orada," diyerek Alparslan'a

sessizce fısıldadığımda dedemin bakışları sanki duymuş gibi bana, daha doğrusu *bize* döndü.

Rütbeli bir emekli askerdi, duygularını kontrol etmek onun için çocuk oyuncağıydı. Bu yüzden de bize bakarken neler hissettiğini ya da neler düşündüğünü anlayamıyordum. Yeşil gözleri bir Alparslan'ın bir benim üzerimde dolanıyor, aramızdaki onca metreden bile fark edebileceğim bir şekilde parlıyordu. Üzerinde tıpkı Alparslan'ınki gibi şık bir ceket ve beyaz bir gömlek vardı. Önünde bir fincan kahve duruyordu ve oturuşu bile ona bakan birini kendisine saygı duymaya itiyordu.

Aramızdaki metreler son bulup da masanın yanına geldiğimizde dedem uzandı, hiç acelesi yokmuş gibi kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı olabildiğince yavaş bir şekilde aynı yerine bıraktı. Bir peçete alarak dudaklarını şöyle bir silermiş gibi yaptı ve katladığı peçeteyi fincanının yanına bıraktı.

Pekâlâ...

Onun ayağa kalkmayacağını anladığımda ben bir adım atmak istedim ama buna fırsat kalmadan Alparslan da en az dedem kadar rahat bir şekilde ilerledi ve dedemin tam karşısındaki sandalyeyi çekti. Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına bıraktı. Oturduktan sonra arkasına yaslanarak gömleğinin kollarını katlamaya başladı. Onun bakışları da en az dedemin bakışları kadar boştu, sanki dedeme değil de öylesine etrafa bakıyordu.

İkisi de birbirleriyle restleşiyordu. Ne dedemin ne de Alparslan'ın geri adım atmaya niyeti vardı. Bunu fark ettiğim an topuklarımı popoma vurarak kaçmak istedim ama bunun yerine eğilip dedemin yanağına minik bir öpücük bıraktım. "Günaydın dedeciğim, nasılsın?"

"Günaydın tatlım, teşekkürler. Ya sen?"

Gereğinden fazla neşeli bir sesle, "İyiyim," dedim ve tam da dedemin yanındaki sandalyeye oturmak için hareketlendiğimde Alparslan kendi yanındaki sandalyeyi gürültüyle çekti. Yanına oturmamı beklediği çok belliydi. Dudaklarında bunu yapacağıma emin olduğu öyle tatlı bir gülüş vardı ki gözlerimi devirerek oraya doğru yürüdüm. Sandalyeme oturduğumda iki garson ellerinde koca tepsilerle masaya yaklaşarak servise başladılar ve kısa süre sonra Alparslan'ın istediği kahveyle birlikte tekrar geri döndüler.

Sonunda masada yalnız kalabildiğimizde gerginlikten dudaklarımı dişlemeyi ve parlatıcımı yemeyi bıraktım. Sahte bir öksürük sesi çıkararak kahvesini yudumlayan dedeme döndüm fakat onun bakışları bende değil, tıpkı onun gibi kahvesini yudumlayan Alparslan'daydı. Konuşmadan önce bir bardak su içtim.

"Dedeciğim..."

"Arkadaşınla geleceğini söylememiştin, Gülden. Yanlış mı hatırlıyorum?"

Ninova

Ben bir şey demeden önce Alparslan elindeki fincanı tabağına bırakarak hafifçe boğazını temizledi. Tabağının üstündeki kumaş peçeteyi alarak vurdumduymaz bir tavırla kucağına serdi. "Zaten ben de arkadaşı değilim."

Birbirlerini *hiç* sevmemişlerdi.

Dedem hoşnutsuz bir yüzle ona bakarak, "Torunumla konuştum," dedi. "Seninle *değil*."

"Ama *benden* bahsettiniz. Bu da bana konuşmak için gerekli hakkı tanıyor."

Dedem yeniden araya gireceği vakit, "Aa," dedim. "Şu benim sevdiğim peynir mi? Hatırlıyor musun dede, çocukken çok severdim!"

Kesinlikle ne yapmaya çalıştığımı fark etmişlerdi ancak dedem hiç bozuntuya vermedi ve yüzünde tatlı bir gülüşle tabağımı uzatmamı istedi. Tabağıma benim için birkaç dilim peynir bıraktı, ardından yeniden asık bir yüzle Alparslan'a döndü. Ancak o dedemle ilgilenmiyor, önündeki kahvaltılıkları seçerek tabağını kibarca dolduruyordu. Sanırım tam da şu an ortalık biraz yatışmışken konuşmanın tam sırasıydı ama başlamadan önce dedemin de bir şeyler almasını bekledim. Uzanamayacağı kadar uzak olan tabaklar için ona servis yaptıktan sonra en sonunda derin bir nefes aldım.

"Dün haber veremediğim için üzgünüm dedeciğim, aslında şey... arkadaşımla gelmedim. En azında Alparslan benim arkadaşım değil. Yani arkadaşım ama erkek arkadaşım. Yani..."

"Yani sevgilim demek istiyor."

Alparslan alaylı bir gülüşle bana bakarak bir dilim salatalığı çiğnediğinde kızardım. Öksürerek bizi seyreden dedeme döndüm ancak konuşurken eski cesaretimi kaybetmiştim. Titreyen bir sesle, "Tanıştırayım," dedim. "Sevgilim Alparslan Gündoğdu. Dedem Ali Tufan Seçkin."

Kibar bir *memnun oldum* duymayı bekledim ama ne dedem ne de Alparslan buna yanaştı. Birbirlerine alttan alttan bakışlar atarak aynı anda kahvelerini yudumladılar. Farkındalar mıydı, bilmiyordum ama ikisi de tabaklarına aynı şeylerden almışlardı. Benim hamurişiyle doldurduğum tabağıma inat, onlar daha klasik bir kahvaltı tercih etmişlerdi. Uzandıkları ve tabaklarının bir kenarında kibarca böldükleri ekmek çeşidi bile aynıydı ancak bunu fark ettiklerini hiç zannetmiyordum.

Sessizce iç çektim ve tabağımdaki börek dilimlerinden birini bölerek ağzıma tıkıştırdıktan sonra bir domates dilimine uzandım. Sessizlik ve gerginlik gerçekten de can sıkıcıydı. Bu yüzden yeniden dedeme döndüm. "Dün gece rahat uyudun mu dedeciğim?"

"Evet, son derece rahattım," diyen dedem çatalını bir kenara bırakarak dirseklerini masadan çekti. Ellerini birleştirerek bana döndü. "Ancak evime döndüğümde çok daha rahat olacağım."

Alparslan'ın kısık sesli, "Umarım," diyen homurtusunu duyduğumda bunu bir öksürükle bastırmaya çalıştım. "Elbette, insanın evi gibisi yok ama rahat ettiğine sevindim dedeciğim."

"Bavulunu hazırladın mı? Seninle biraz şehri gezdikten sonra yemek yer, yola çıkarız."

Ah, şu mesele.

Bavul kelimesini duyan Alparslan da tıpkı dedem gibi çatalını bir kenara bıraktı. Servisini hafifçe öne ittikten sonra bana döndü. Bir açıklama beklediği belliydi. Dedem bu durumdan Alparslan'ın haberi olmadığını anlamış, keyifle gülümsemeye başlamıştı. Sanki onun bir açığını yakalamış gibiydi ancak Alparslan'ın mavi gözleri yalnızca benim üzerimdeydi ve o bunun farkında değildi.

Ondan daha fazla kaçamayarak derin bir nefes verdim ve tek nefeste konuşarak, "Dedem, benim onunla İzmir'e yerleşmemi istiyor," dedim.

"İzmir'e yerleşmeni istiyor, öyle mi?"

Gergince başımı salladığımda Alparslan alay dolu bir gülüşle başını iki yana salladı. "Yaşlılar," diye homurdandı. Onun başka bir şey demesine izin vermeden önce dedeme döndüm. Onu kırmamaya çalışarak kelimelerimi özenle seçtim. "Dede, sana dün de açıkladım bunu. Tüm hayatım buradayken oraya gelemem. Bu mümkün değil ki! Hem-"

"İtiraz istemediğimi dün de söylemiştim, Gülden!"

Alparslan'ın önünde bir aile krizi yaşadığımızı düşünmemeye çalışarak, "Burada mutluyum," dedim. "Yapma dede, senelerdir burada yaşıyorum. Tüm kurulu düzenimi değiştirmemi mi bekliyorsun benden? Sırf-"

"*Sırf biri seni öldürmeye çalıştığı için mi?* Evet, aynen bunu bekliyorum, Gülden!"

Alparslan bu sözlerle oturduğu yerde dikleşti. Neler olduğunu anlamış gibiydi. Arada kalmış bu üzgün halime karşılık öfkeli, gergin bir bakış attı. "Mesele o herif mi?" derken bu kez dedeme döndü. "*Bu* yüzden mi Gülden'in sizinle gelmesini istiyorsunuz?"

"Birisi torunumu öldürmek istedi ve ben onu korumak için orada değildim. *Bu* oldukça yeterli bir sebep."

Dedem ve Alparslan birbirlerine kaş çatarken ortam öyle gerildi ki bir an için gözyaşlarımın gözlerime hücum edeceğini ve ağlayacağımı sanarak derin bir nefes aldım. İkisi de hayatımda önemli bir yere sahipti. Onların böyle anlaşamadığını, dahası buna yanaşmadığını görmek beni düşündüğümden çok daha fazla üzmüştü. İkisinin arasında kalmak istemiyordum, ikisini de kırmak istemiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Olanlar Gülden'in suçu değildi. Onun için endişelenmeniz kabul edilebilir bir şey ama-"

"Hah!" diyen dedem onun sözlerini keserek alaycı bir ses çıkardı. "Endişelenmekmiş... Beni nasıl anlayabilirsin ki? Hiç, bir çocuğun oldu mu? Gözünden sakındığın biri oldu mu?"

Bu sözlerin masada bomba etkisi yarattığını daha kelimeler kulaklarımda yankılandığı an anladım. Alparslan'ın çenesi bariz bir şekilde kasıldı. Masanın üstündeki eli yumruk oldu ve gözleri... Sanki gözlerine öfkeyle, acıyla ve korkuyla dolu bir perde indi. Bir şeylere lanet edercesine gülümsedi ve öne eğilerek, "Babası gibi büyüttüğüm bir kardeşim var," dedi. Kelimeleri kibardı ancak sesinde tarif etmem gerekirse zehirle dolu bir tını vardı. "Yani evet, gözümden sakındığım biri oldu. *Bu* yüzden, sizi çok iyi anlıyorum ama bu, Gülden'i götürmenize öylece izin vereceğim anlamına gelmiyor!"

"Senden izin istediğimi mi sanıyorsun?" diyen dedem de tıpkı Alparslan gibi ona doğru eğildi. "Kimsin, Gülden'in hayatında ne kadar önemin var bilmiyorum ama şunu bil, onunla aramızdakilere karışamazsın!"

"Hayatında ne kadar önemim olduğunu bir de Gülden'den duyalım mı?" İkisi de bana döndüğünden bir an için nefes alamadım. Kahretsin, tam da korktuğum şekilde arada kalmıştım.

"Evet dinliyorum, Gülden."

"Dede ben..." Derin bir nefes aldım ve uzanarak dedemin elini tuttum. Ardından bir diğer elimi Alparslan'a uzattım. Hiç beklemeden elimi tuttu ve güçlü avucunun içine alarak, güven verircesine sıktı. "İkiniz de benim için çok değerlisiniz ve bu yaptığınız beni kırıyor."

İkisinin kaşları da aynı anda havalandığında gözlerimi devirdim. Birbirlerine bu kadar benzediklerini hiç fark etmemişler miydi? "Üzülüyorum," diyerek alçak sesle konuştum. "Belki doğru bir şekilde tanışmadınız ama bunu yapmayın. Alparslan kötü bir adam değil dede ve Alparslan, dedemin sadece benim iyiliğimi düşündüğünü bilmelisin."

"Elbette senin iyiliğini düşünüyorum. Sen benim bitanemsin."

"Biliyorum," diyerek dedeme gülümsedim. "O olay yaşandığında tektim ama artık tek değilim ki dede."

"Ben varım," diyen Alparslan bana destek verircesine uzandı ve avucunun içindeki elimin üstüne bir öpücük bıraktı. "Ben onun yanındayım, onun hayatındayım. Ona bir zarar gelmesine asla izin vermem."

Alparslan'ın alçak ancak kararlı sesiyle birlikte içim sıcacık oldu ve gözlerim bana ihanet edercesine yaşlarla doldu. Dedem, Alparslan'a onu tartan daha sakin bakışlar atıyordu. Sanki sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamaya, onu kafasında çözümlemeye çalışıyordu. En sonunda bana dönerek ama tamamen Alparslan'a hitap ederek, "Gülden benim her şeyim," dedi.

"Onu hep gözbebeğim diye sevdim. Gözünden akan tek bir yaşta emin ol, bu dünyayı sana dar ederim."

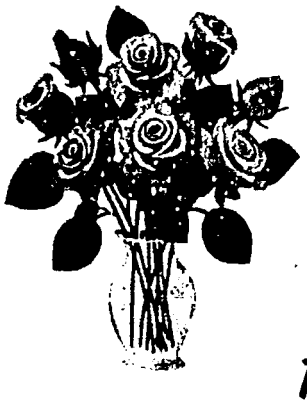
Dedemin bu sözlerinden sonra Alparslan'ın tek yaptığı dedeme bakıp sessizce kafa sallamak oldu. Ardından dedem elimi sıkarak, "Beni daha sık arayacaksın," dedi. "Yaptığın her şeyi anlatmanı istiyorum, ayrıca evine bir güvenlik sistemi taktıracağım ve arabayı da sana bırakacağım."

"Dede buna-"

"Gerek var Gülden, aklımın sende kalmasını istemiyorsan gerek var. Sevgilim dediğin adam, her ne kadar hoşlanmasam da yanında olabilir ama buna bel bağlamanı da istemiyorum, beni anladın mı?"

"Ben... Evet, biliyorum," dediğimde dedem hafifçe gülümsedi ve geldiğimizden beri ilk kez rahat bir nefes alabildim. Yeniden sandalyeme yaslandığımda konunun tam anlamıyla kapanmadığını biliyordum. Ne Alparslan ne de dedem bunu burada bırakacaktı.

Ama iyi haber şuydu ki en azından bir konuda aynı fikri paylaşıyorlardı.

14. Bölüm: Kıskanmak

Hayatımda hiç bu kadar gergin bir kahvaltı ettiğimi hatırlamıyordum, *cidden*. Bundan önceki kahvaltılarımın da çok mükemmel olduğu söylenemezdi elbette ama bir yanımda Ali Tufan Seçkin, bir yanımda Alparslan Gündoğdu varken kelimenin tam anlamıyla testosterona boğulmuştum.

Her ikisi de hayatımda tanıdığım en zor adamlardı. Tüm o imalar, restleşmeler ve göz süzmeler beni hiç olmadığı kadar yormuştu. Alparslan'a bunlar için kızamıyordum ancak dedemi de üzmeye gönlüm el vermiyordu. Bu yüzden dedem, onunla birlikte iki turist gibi şehri gezerken kolunu omzuma atarak bana, "Hayatımda tanıdığım en küstah adam," dediğinde ona karşı çıkmadım.

Ne diyebilirdim ki? Alparslan Gündoğdu benim de tanıdığım en küstah adamdı. O ateşli bakışları, kendinden emin gülüşü ve etrafa yaydığı o tehlikeli ancak çekici havayla küçük dağları ben yarattım türünden bir özgüveni vardı. Ona yakıştığı bir gerçekti. Her seferinde karşısında eridiğimi inkâr edemezdim ama dedeme de hakkını vermem gerekirdi.

"Aslında tanısan seversin," diyerek şirince sırıttığımda dedemin yeşil gözlerinin yüzümde dolandığını hissettim.

Dedeme Alparslan'dan elbette ki bahsedecektim. Aslında son birkaç telefon konuşmamızda hayatımda biri olduğunu zaten anlamıştı fakat ben her seferinde geçiştirmiştim. Sanırım bu yüzden onu gördüğünde ve Alparslan ikimizin sevgili olduğunu söylediğinde dedem sert bir çıkış yapmamış, sadece rakibini tartan gözlerle onu incelemişti. Yine de içimden bir ses, İzmir'e gittiğinde bundan çok daha fazlasını yapacağını söylüyordu ve bu *daha fazlasını* öğrenmek isteyip istemeyeceğimden emin değildim.

"Peki ya sen onu ne kadardır tanıyorsun?"

Ah, işte tuzak soru da gelmişti.

On gün demek sanırım biraz garip görünecekti. Bu yüzden yuvarlak bir cevap vererek hatta kaçarak, "Bunun bir önemi var mı?" diye sordum. Aslında cidden merak ediyordum. "İnsanları tanımanın bir sınırı, süresi var mıdır dede?"

"Sanırım yok," diyen dedem beni üstümüze gelen bir bisikletliden kurtarmak için kenara çekti. Çocuğa kızgın bir bakış atarak onun korkudan yalpalamasına sebep olduğunda sırıttım. Dedem tehlikenin geçtiğine kanaat

getirmiş olacak ki sözlerine devam ederek, "Sanırım yok," diye tekrarladı. "Bazen insanları tanımak için kimi zaman yıllar yetmez, kimi zamansa sadece birkaç dakika yeter."

Haklıydı. Mert'i yıllardır tanıyordum ancak onun bana zarar verebileceğini, dahası bunu aklından geçirebileceğini hiç düşünmemiştim. Alparslan'ı ise henüz neredeyse iki haftadır tanıyordum ancak ona sonuna dek güveniyordum. Bu yaptığım aptallık mıydı, bilmiyordum fakat her iki Gülden de benimle hemfikirdi. Belki de sadece ben değil, onlar da delinin tekiydi.

Dedem, "Onda garip bir enerji var," dedi. Ses tonundaki o bilgiç tınıya sonuna dek kulak vererek adımlarımı biraz yavaşlattım. "Fazla cüretkâr. Dik başlı, dediğim dedik birine benziyor."

"Ah, bir de bana sor," diye mırıldandığımda dedem yavaşça güldü ama konuşmaya devam ederken gülüşü eskisi kadar canlı değildi. "Bakışları güven veriyor, bunu inkâr edemem. Yaptığının sonuna dek arkasında duracak birine benziyor. Ama aynı zamanda ketum da. Sanki bir şeyler gizliyor."

"Ülke aleyhine çalışan bir ajan değil, merak etme," diyerek dedemi rahatlatmak için hafifçe kıkırdadım. "Ancak evet. Tam da dediğin gibi biri. Sırları var, delicesine merak ettiğim sırları var ama bekliyorum. Bir gün benimle paylaşacağı günü bekliyorum."

"Bunu yapacağına inanıyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kayaları döven dalgalara çevirerek başımı aşağı yukarı salladım. Kalbimin sesini dinleyerek, "Evet," diye fısıldadım. "Birbirimizi çok uzun bir süredir tanımıyoruz ama evet, inanıyorum dede. Ona değer veriyorum."

"O da sana değer veriyor," diyen dedem bir an için annesinin eteğini çekiştirerek pamuk şekeri isteyen bir çocuk kadar huysuz ve mızıkçı göründü. Beni paylaşacak olma fikrinden *hiç* hoşlanmamıştı. "Zaten sana değer vermediğini hissetsem onu o masaya gömerdim."

"Dede!" diyerek kızdım ancak bir yanım onu bunu yapacağını bilecek kadar tanıyordu. *Gerçekten yapardı.*

"Bana kafa tuttu, *bana*. Kesinlikle küstah bir adam."

Gözlerimi devirerek başımı salladım. Dedemin beni o ve çevrem hakkında uzun uzun uyarışlarını dinledim. Ardından beraber boğazdaki teknelerden birine geçtik. Balık ekmek yiyerek konuşmaya ve zaman öldürmeye devam ettik. Onu düşündüğümden çok daha fazla özlediğimi uçak saati yaklaştığında ve beraber havaalanına gittiğimizde fark ettim. Ayrılık bana öyle zor geldi ki son anonsların ardından dedemin bana sarıldıktan sonra yürümesini seyrederken gözyaşlarına boğuldum. Birkaç saatliğine küçük, şımarık bir kız çocuğu olmanın keyfini çıkarmıştım ancak şimdi o pembe bulutlardan yere çakıldığımı hissediyordum.

Üzgün bir suratla dedemin bana bıraktığı zırhlı *Cadillac'a* doğru yürürken burnumu çektim. Nasıl göründüğüme aldırmadan parmaklarımı gözlüklerimin altına sokarak gözlerimdeki yaşları kuruladım. Saat beşe geliyordu, iş çıkış saatleri yakındı ve kesinlikle trafiğe kalmak istemiyordum. Bu yüzden Alparslan'ın ofiste olacağını bildiğimden yolda Buse'yle konuşarak eve doğru sürdüm.

Siteye girdiğimde müziği kapatarak arabadan indim. Kulaklarımı neşeli bir ıslık sesi doldurdu. Sesin sahibini tanıdığımda gülerek arabamın anahtarını salladım. "Eğer uslu bir çocuk olursan bir tur atmana izin veririm."

Boğuk bir sesle gülen doktor kesinlikle uslu birine benzemiyordu. Koyu kahve saçları ensesinde bitiyordu ve bugün onları arkasında dağınıkça toplamıştı. Gözlerinde bal rengi bakışlarını saklayan ve daha çok bir aksesuarmış gibi görünen ince çerçeveli gözlükler vardı. Deri bir ceket, kot pantolon, hâkim yaka beyaz bir gömlek ve ceketiyle aynı renk siyah deri botlar giymişti. Kaputuna yaslandığı simsiyah bir *Jaguar'ın* hemen önünde duruyordu ve yüzünde beyaz dişlerinin sıralandığı bir gülümseme vardı.

Beni tepeden tırnağa süzerek, "Bunu düşüneceğim," diyerek göz kırptı. Ardından, "Nasılsın?" diye sorarak elindeki dosyayı koltuk altına sıkıştırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam birinin bana kahve sözü vardı."

Gülerek, "Teşekkür ederim," dedikten sonra, "Herhalde hastaneden geliyorsun," diye ekledim. "Eğer müsaitsen kahveyi şimdi içmeye ne dersin?"

İtiraz etmek ya da mahcup gibi görünmek için uğraşmadı bile. "Çok iyi olur," diyerek mırıldandıktan sonra ben önde, o arkamda binaya doğru ilerledik. Üzerini değiştirerek rahat bir şeyler giyip, anneannesine haber vermek istediğini söylediğinde başımı sallayarak kendi daireme geçtim.

Burcumun hakkını veren bir başak kadını olarak dağınık biri değildim. Evim temiz ve son derece topluydu. Bu yüzden sadece elimi yüzümü yıkadım ve üstüme rahat bir şeyler giydikten sonra içeriyi havalandırmak için camlardan birini açtım. Mutfağa geçtiğimde kahve makinemin başında oyalanarak iki kupa çıkardım, zaten çok geçmeden de kapım çaldı. Sanırım hastanede zor bir gün geçirmişti çünkü nemli saçlarından belli olacak bir şekilde duş almış ve tıpkı benim gibi bir tişörtle eşofman altı giymişti. Ancak kapıyı açarken çığlık atmamın sebebi bu değildi.

Gözlerime değen boncuk gibi gözleri fark ettiğimde, "Mia!" diye ciyaklayarak Yiğit'e uzandım ve güzel kediciği kollarımın arasına aldım. Onu gerçekten özlemiştim fakat Mia da beni özlemiş gibiydi. Yiğit mutfağımdaki adaya yürüyüp elindeki kek tabağını bırakırken halime kıkırdıyor, Mia ise yumuşak mırıltılarla bana sokuluyordu.

"Beni özledin mi bakalım? Ben seni çok özledim." Annem kendi tüysüz kedilerine attığım o huysuz bakışları ve bir de Mia'ya attığım bakışları görse

Ninova

kesinlikle çılgına dönerdi ancak elimde değildi. Bu tüy yumağını gerçekten çok sevmiştim.

"Ayaklarıma dolanınca onu da getirmek istedim," diye açıklayan Yiğit benden fayda gelmeyeceğini anlamış gibi ayağa kalkıp kahve makinemin başına geçti. "Anlaşılan onu da getirmekle iyi yapmışım. O da seni özlemiş gibi."

Mia'nın patilerini göğüslerimin arasından çekmeye çalışarak kıkırdadım ve kediciği boğarcasına sarıp başının tepesini öptüm. Adadaki taburelerden birine geçip Yiğit'i izlediğim sırada Mia'yı severken, vakit düşündüğümden çok daha çabuk geçti. Gülten teyzenin benim için yolladığı kekle ve Yiğit'in hazırladığı kahvelerle neşeli, samimi bir sohbete giriştik.

Yiğit'i de çok fazla tanıdığım söylenemezdi ancak kesinlikle iyi biriydi. Her şeyden önce beni o gece kurtarışını unutamıyor, ona duyduğum minneti ve sempatiyi yok sayamıyordum. Konuşması ve bakışlarıyla güven veren biriydi. Kültürlü, yakışıklı ve espriliydi. Her kadının hayali olan bir erkek profili çiziyordu ancak kalbim çoktan bir başkasının varlığıyla doluydu. Bu yüzden Yiğit benim için sadece bir arkadaş olabilirdi. O da benim gibi düşünüyor olacaktı ki bana birkaç kez Alparslan'ı ve Mert'i sormuş, her şeyin yolunda olup olmadığını ısrarla öğrenmek istemişti. Başım ne zaman sıkışsa kapılarını çalabileceğimi de ekleyerek kocaman gülümsemişti.

Dedemin gidişinin yarattığı o hüzün, Mia ve Yiğit'le birlikte verdiğim bu kahve molasıyla biraz olsun dağıldı. İki dilim kek ve iki kupa kahvenin ardından, Yiğit ile Mia veda ederek gittiğinde ortalığı toparlayarak televizyonun karşısındaki koltuğuma uzandım. Saat yediye geliyordu ve açıkçası hem biraz yorgun hissetmeye hem de Alparslan'ı merak etmeye başlamıştım. Telefonumda bir bildirim yoktu fakat öğleden sonrasının yoğun toplantılarla geçeceğini biliyordum. Bu yüzden onu rahatsız etmemek için telefonumu yeniden eski yerine bıraktım. Televizyonumu açarak kanallar arasında gezinmeye başladım.

En son hatırladığım o gece otel odamda seyrettiğim gibi kalitesiz, üçüncü sınıf bir aksiyon filmi açtığımdı. Ne zaman gözlerimi kapadığımı, ne zaman uyuduğumu bilmiyordum. Boynumda hissettiğim sıcak nefeslerle gözlerimi aralamaya çalıştığımda bir süre kestirdiğimi anladım. Televizyonum çoktan kapanmıştı ve Alparslan beni kollarının arasına almıştı. Ayrıca kanepede değil yatağımdaydım ve Alparslan'ın üzerine çıkmıştım. Bunu fark ettiğimde sessizce kıkırdadım. "Merhaba," diye mırıldandım. "Seni eziyor muyum?"

"Bu kiloyla mı?" diyerek homurdandığında sesindeki gülümsemeyi fark ederek ayılmaya çalıştım. Kollarımı onun göğsüne yaslayarak hafifçe doğruldum. Üzerinde hâlâ sabahki takımı vardı. Ceketiyle yeleği çıkmıştı, sadece gömleği ve pantolonuyla kalmıştı. Kollarından biri başının altındaydı.

Ninova

Dağınık saçlarına, kızaran gözlerine ve açılan düğmelerine bakacak olursak zor bir gün geçirmiş olmalıydı. "Saat kaç? Yorgun görünüyorsun."

"Dokuza geliyor," diyerek uzandı ve yüzümün önüne düşen bir tutam kızıl saçı kulağımın ardına sıkıştırdı. Parmaklarının tersinin yüzümdeki belli belirsiz görünen çillerin üzerinde gezindiği o birkaç saniye sessizce gülümsedim ve ona sokuldum. Parmak uçlarımı boynunda ve yakasındaki düğmelerde gezdirdiğim sırada o da tıpkı benim gibi gülümsedi. "Sıkıcı, boktan bir iş günü," diye homurdandı ancak tenimde gezinen bakışlarıyla söyledikleri bir o kadar tezattı. Bakışları gözlerimde, dudaklarımda ve boynumda uzun uzun oyalandı. En sonunda boynumdan daha da aşağı indiğini fark ettim.

"O çizikler ne?"

"Hangi çizikler?" diye sorduğumda yattığı yerde hafifçe doğruldu. Kaşlarını çatarak, "Memelerindekiler," dedi. Onun bu diline alışmıştım, o yüzden tek yaptığım gözlerimi devirmek ve o bana doğru uzanmak istediğinde eline vurmak oldu. "Mia yapmış olmalı."

"Mia mı? Şu kedi mi?"

"Evet," diyerek keyifle kıkırdadım. "Sanırım *memelerimi* biraz fazla seviyor. Patilerini tişörtümün içine sokmaya çalışmadığı zaman ya onların üstünde ya da kucağımda."

Alparslan'ın kaşları havalandığında, "Yiğit'le karşılaştım," diye açıkladım. "Dedemi yolcu ettikten sonra eve geçtiğimi biliyorsun. Yiğit de aşağıdaydı. Beraber kahve içtik, Mia'yı da yanında getirmişti."

"Yiğit'le kahve mi içtin? Hem de burada?"

Kelimelerin üstüne basa basa kaşlarını çattığında uzandım ve parmaklarımı alnının ortasındaki çizgilerde gezdirerek, "Böyle yapma," diyerek onu azarladım. "Erkenden kırışacaksın. Birazcık gülümsemeye ne dersin?"

Kendimi hiç beklemediğim bir an onun altında bulduğumda dudaklarımdan kısa bir çığlık döküldü. "Ben seni ezmedim ama sanırım sen beni ezmek istiyorsun, Alparslan!"

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek ellerimizi başımın iki yanına yasladı ve üzerime eğildi. Gözlerimi devirerek homurdandım. *Bunu yapmayı iyice alışkanlık haline getirmişti.* Hızla inip kalkan göğsünü ve yüzüme çarpıp benimkine karışan sıcak nefesini tenimde hissederken sessizce yutkundum. Kendimi iç çekmek üzere bulduğumda son anda durdum. Sabah da aynı pozisyonda olduğumuzu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Birincisi, o zaman her ikimiz de çıplaktık ve sanırım söylememe gerek yoktu *fazlasıyla* keyifliydik. İkincisi, her ikimiz de fazlasıyla baştan çıkmış bir haldeydik. Oysa şimdi şey, kıyafetlerimiz üzerimizdeydi. Ancak en büyük sorun bu değil, Alparslan'ın bana attığı o ters bakışlardı.

Mavi bakışları koyulmuş muydu, yoksa odamın loş ışıklarından mı böyle görünüyordu bilmiyordum ama gözlerinin rengi ne olursa olsun bana öfkeyle baktıklarını seçebiliyordum. Kızmıştı. Kesinlikle kızmıştı ve Mantık Abidesi Gülden onun bu haline karşın kaşlarını çatarken, Sürtük Gülden bir sakız patlatarak halinden memnun bir şekilde sırıttı.

Alparslan Gündoğdu beni kıskanmış mıydı?

"Sadece bir kahve içtik," diyerek sessizce omuz silktim. Hemen ardından düşünüyormuş gibi dudaklarımı büktüm. "Aslında şey, sanırım iki kahve. Sohbet gerçekten güzeldi. Üstelik Gülten teyze bana kek de yollamıştı, biliyor musun? Beraber keklerimizi de yedik ve-"

"Gerçekten sabrımı zorluyorsun."

Onunla tanıştığım o ilk gün, erkek arkadaşımdan yeni ayrıldığımı söylediğimde bana bunun onun için bir sorun olmayacağını söyleyen Alparslan'ın, şimdi sadece arkadaşım olan birine karşı böyle öfkelenebileceğini kim bilebilirdi ki?

Yüzündeki o öfkeli gülüşten hoşlanarak ancak dahası bundan içten içe memnun olarak gülümsedim. Parmakları benimkilere daha sıkı kenetlendiğinde bunu hissetmemiş gibi davrandım. "Yiğit sadece arkadaşım, biliyorsun."

"Bu onunla evinde, birlikte kahve içebileceğiniz anlamına mı geliyor?" diye tısladığında uzanıp benden birkaç santim ötedeki dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım. "Elbette. Medeni ve kibar insanlar böyle yapar."

"Bana benim medeni *olmadığımı* mı söylemeye çalışıyorsun?"

Kaşları daha çok çatıldığında itiraf etmeliyim ki yüzündeki o ifadeden ve gözlerinin karasından biraz ürktüm ama sırf her zamankinden biraz daha aksi diye geri çekilecek de değildim. "Elbette hayır," diye gülümsedim. "Bunu da nereden çıkardın?"

Dudaklarını öfkeli, hatta öfkeliden çok tehlikeli bir gülüş süsledi. Gözlerini gözlerimde ve yüzümde ağır ağır dolaştırarak eğildi. Bedenini benimkine doğru biraz daha yasladı. Birkaç saat önce Mia'nın yaptığını yaparak memelerimi kendi sert göğsünün altında ezdi. Kasıklarını uyluklarıma yaslayıp ağırlığını kollarına verdi. Nefesinin sıcak buğusunun boynuma çarptığım hissettiğim o an dudakları kulağımın altına yaslandı ve tenime yumuşak, ıslak bir öpücük bıraktı. "O halde," diye fısıldadığında beynim çoktan sanki bir jöleymiş gibi yumuşamış ve beni düşünme yetimden mahrum bırakmıştı. "Ben de evimde arkadaşımla, bir *kadınla* yalnız oturarak kahve içebilirim?"

"Elbette içebilir... *Siktir*, ne?"

Alparslan boynuma son bir öpücük bırakarak geri çekildi. Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirerek gözlerime baktığında, kaşlarımı ne ara çatıp öfkeyle solumaya başladığımı bilmiyordum. Hatta ellerim onunkilerden ne

Ninova

ara kurtulmuş ve ne ara tırnaklarım onun bileklerine saplanmıştı hatırlamıyordum. Tek bildiğim, daha önce hiç hissetmediğim türden bir kıskançlık dalgasının bugün sahilde olduğu gibi birden çarptığı ancak kayaları değil, kalbimi dövdüğüydü.

Mert'in beni aldattığı o Gamze denen kadın, Alparslan'ı süzdüğünde ve gözümün içine baka baka ona sulandığında bile bu kadar öfkelenmemiştim. Fakat bir başka kadının Alparslan'la *yalnız* bir şekilde, onun evinde kahve içtiğini ve onunla saatler geçirdiğini düşündüğümde delirecek gibi oldum. Biraz deli dolu olabilirdim ancak özünde sakin bir kadındım. Oysa bu adamla birlikteyken her zamanki o halimden uzaklaşıyor, sanki hiç ummadığım bir şekilde fevrileşiyordum.

Alparslan da bunu fark etmiş gibi gözlerini kısarak güldüğünde, "*Sakın*," diye fısıldadım. "Sakın bunu yapabileceğini sanma."

"Neden? Yeterince *medeni* değil misin yoksa?"

Benim sözlerimle beni vurduğunda altında çırpınarak, "İkisi aynı şey değil," diye mırıldandım. "Bunu sakın deneme Alparslan yoksa sadece o kadınınkileri değil, senin gözlerini de oyarım!"

"Hımm... Anlaşılan tırnaklarını çıkarma zamanın gelmiş," diye mırıldanan Alparslan bu halim hoşuna gitmiş gibi gülümsedi ve eğilerek dudaklarını benimkilere sürttü. "Sen bir adamla baş başa kahve içtin ve farz et ki ben de bir kadınla baş başa kahve içtim. İkisinin farkı ne?"

"Bu... Bu..." Söyleyecek bir şey bulamadığımda bozuk bir plak gibi teklemek yerine, "O benim arkadaşım!" diye itiraz ettim. "Sadece arkadaşım, hepsi bu."

"Benim *sadece* arkadaşım olan biri olamaz mı?"

Yüzümün önüne düşen bir tutam saçı hırsla üflerken, "İstersen dene!" diye tısladım. Ve ardından Yiğit'le kahve içmenin, Alparslan'ın birisiyle kahve içmesiyle aynı şey olduğunu fark ederek duraksadım. Öfkem bir saman alevi gibi söndü ve huysuzca suratımı astım.

Pekâlâ...

Kendimi Alparslan'ın yerine koyduğumda neler hissedebileceğimi az çok anladım. Galiba onun da neden bu denli öfkelendiğini anlayabiliyordum. Kıskanmakta ve belki öfkelenmekte bir nebze de olsa haklıydı ancak bunlar sadece yersiz kuruntulardı. "Yiğit, benim arkadaşım ve o da beni öyle görüyor," diyerek onu rahatlatıp durumu iyice açıklamaya çalıştım. "Üstelik bir *sevgilim* olduğunu biliyor. Sevgilisi olan bir kadına sulanacak türden bir adam değil, merak etme."

"Yani sevgilin *olmasam*, sana sulanabilir mi?"

Gözlerimi devirerek homurdandım ve ellerimi uzatarak gömleğinin yakalarını kavrayıp onu iyice üstüme çektim. Dudaklarına hem kendi öfkemi

hem de onun öfkesini yatıştıran bir öpücük bıraktım. Sessiz bir iniltiyle geri çekilerek, "Kıskanmana gerek yok," dedim. "Ayrıca kimseyle kahve içmene de gerek yok."

"Bu senin için de geçerli mi?"

Konu hakkında daha sonra tartışmak üzere pazarlık payı bırakarak, "Olabilir," diye fısıldadım. Alparslan'ı yeni bir öpücük için tekrar kendime doğru çekeceğim sırada, onun omzunun biraz gerisinde duran paketleri fark ettim. Gözlüğüm gözümde değildi, bu yüzden bakışlarım net değildi ancak onların şık bir alışveriş torbası olduğunu fark edebilmiştim.

"Onlar da ne?"

Omzunun gerisinden bakan Alparslan nereye baktığımı fark ettiğinde gülümsedi. Geri çekilerek o güzel vücudunun nefis baskısını benden uzaklaştırdı. Paketleri alıp yatağa bıraktıktan sonra yeniden bir köşeye oturduğunda, o torbaların içinde ne olduğunu fark ederek neşeyle güldüm. İlk torbadaki kutunun içinden Alparslan'ın topuğunu kırdığı ayakkabımın aynısı çıktı. Pembesi hatırladığım kadar güzel, topukları hatırladığım kadar sivri ve modeli hatırladığım kadar zarifti. Ayakkabıları göğsüme bastırarak bakışlarımı kısa bir an onunkilere değdirdim.

Bu hevesli halime gülerek yatağın üzerindekileri işaret etti. "Hadi, daha açacağın üç kutu var."

İkinci kutunun içinden çıkan aynı ayakkabıların siyah rengiydi, üçüncüsünde kırmızıları vardı ve dördüncü kutudakiler de kırık beyazdı. Bir gelinin giyebileceği kadar zarif, bir kadının kendini prenses gibi hissedeceği kadar kusursuzdu. Kucağımda dört çift ayakkabı duruyordu ve hepsi birlikte küçük bir servet değerindeydi.

Alparslan'ın araştıran bakışlarını üzerimde hissettiğimde, beklemediğim bu sürpriz karşısında öyle neşeli ve duygusaldım ki bir an için ağlayacağımdan korkarak derin bir nefes aldım. *"Hani bir düzine alacaktın?"*

"Sadece dört rengi vardı," dediğinde kıkırdayarak güldüm ve kucağımdaki ayakkabıları bir bebek gibi okşayarak sırasıyla kutularına yerleştirmeye çalıştım. "Sakın bunları da kırayım deme! Seninle gerçekten bozuşuruz."

"Yenisini alırım," derken öyle kendinden emin ve aynı zamanda karşı konulmaz bir havası vardı ki ayakkabıları bir köşeye ittim. Yatağımın içindeki dağınıklığın arasında emekleyerek kucağına yerleştim. Büyük avuçlarını kalçalarıma yasladı ve beni kendine doğru çekti. Ardından ellerinden birini belimin kavisine yasladı, diğeriyle de uzanarak şakaklarımdan çeneme kadar hoş bir hat çizdi. Dudaklarına bıraktığım öpücüğe hazırlıklı gibiydi. Yukarı kıvrılan o küstah dudaklarını neşeyle ve tutkuyla öperek ona doğru yaslandım. Kollarımı boynuna sardığımda dilime dolanan dilini aynı şevkle

Ninova

karşılayıp, dudaklarını tıpkı benimkilere yaptığı gibi emerek nefes nefese geri çekildim.

Parmaklarını tenime gömerek, "Eğer," diye fısıldadı ve tişörtümün içine sızarak çıplak tenimi okşadı. "Bana hep böyle teşekkür edeceksen sana her gün ayakkabı alabilirim."

"Kaç tane?"

Gözlerine hevesle baktığımda tıpkı benim gibi gülerek oyunbaz bir tavırla omuz silkti. "Sanırım bu, öpücüğün kaç tane olacağına bağlı."

"Hımm," diye fısıldadım. Arkasındaki kutuyu bacağımla bir köşeye iterek onu sırtüstü yatağa düşürdüm. Üstündeki ağırlığımı gereğinden fazla bir şevkle karşıladı. Parmakları bundan memnunmuş gibi tenimde dolaşırken dudaklarına yeni bir öpücük bıraktım. "İki tane yeter mi?"

"Emin değilim."

"Ya üç?"

"Sanmıyorum."

"Dört?"

"Üstünde tartışabiliriz."

"Beş?"

"Belki."

Kendi kendime kıkırdadım ve dudaklarımı onunkilere yaslayarak, "Seni küstah," diye fısıldadım. "Dedem de senin çok küstah olduğunu düşünüyor."

"Yaşlı kurt," diye homurdandı ancak bana bakarken dudaklarında güzel, yumuşak bir gülümseme vardı. Birkaç dakika öncesine kadar yorgun görünüyordu ama şimdi, keyifli ve mutlu bir hali vardı. Alparslan'la olmak bana iyi geliyordu ve belki... *benimle olmak da ona iyi geliyor olabilir miydi?*

Bu düşünce cüretkâr ancak içimi sıcacık yapmaya yetecek kadar da güzeldi. Bu yüzden buna sıkı sıkı tutundum. Alparslan, "Bu çok garip," dediğinde yeniden ona döndüm fakat o çoktan bana bakıyordu. Yeşil gözlerimin derinliklerinde bir şeyler arar gibiydi ve sanırım biraz da düşünceliydi.

"Garip olan ne?"

"Kıskanmak," diye itiraf ettiğinde duraksadım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ancak zaten o da bir şey söylememe fırsat vermedi. Başını iki yana salladı ve ben omuzlarına tutunmaya devam ederken, "Daha önce hiç," diye fısıldadı. "Birini böyle kıskandığım olmamıştı."

"Ben..."

"Garip. Çok garip."

Alparslan'ın gözlerinde öyle kararsız ve kayıp bir bakış vardı ki dayanamayarak eğildim ve burnumu onunkine sürterek derin bir nefes aldım. Parmakları enseme gömüldü. O da tıpkı benim gibi tenimde soluklandığında

gülümsedim. "İçini rahatlatacak mı bilmem ama ben de birini hiç bu kadar kıskanmamıştım. Düşüncesi bile beni boğuyor gibi. Tam bir çılgınlık, değil mi?"

"Çılgınlıktan da öte," diye fısıldadığında sözlerinin altında çok daha büyük bir ima, daha derin bir hikâye olduğunu biliyordum ancak üstelemedim. Birkaç saat önce dedemin yanındayken dinlediğim kalbimin sesine kulak vererek gülümsedim. "Zaten sen de biraz deli sayılırsın."

Saçlarımı yüzümün önünden çekti ve dudaklarını benimkilere yasladı. Alay ve öfke dolu bir sesle gülerek, "Biraz değil," dedi. "Sana böyle kapıldığıma göre tamamen delirmişim demektir."

Tenime çarpan öfkeyi bir hiçmiş gibi geri savurarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Sorun değil çünkü ben de şu sıralar *delilerden* hoşlanıyorum sanırım."

Ninova

15. Bölüm: Gece

Reyondaki diğer insanları umursamadan, "Gülden!" diye kızan Buse ben henüz fark edemeden koluma o uzun tırnaklarıyla bir çimdik attığında ciyakladım. Aynı hızla ben de onun eline vurdum. "Ne yapıyorsun ya! Acıdı."

"Acısın!" Sanki o annemmiş, ben de onun beş yaşındaki çocuğuymuşum gibi elimdeki şeker paketine uzandı. Onu yeniden dakikalardır sürüklediğimiz büyük alışveriş arabasının içine attı. "Önce ödeyelim, sonra yersin."

"Ama o da yiyor!" Annesinin sürdüğü alışveriş arabasının önüne oturan ve en fazla dört yaşlarında görünen bir kız çocuğunu işaret ettiğimde, Buse gözlerini devirerek ilerlemeye devam etti. "O bir çocuk, sense koskocaman bir kadınsın."

Ona kötü kötü bakarak homurdandım. Sanki neler olduğunu anlıyormuş gibi bana bakıp, eksik dişleriyle sırıtan kıza işaret ve başparmağımla yaptığım hayali bir silahla ateş ettim. Kız sanki onu gerçekten vurmuşum gibi elindeki çikolata paketini düşürerek ağlarken, ben çoktan annesini takip eden bir yavru civciv gibi Buse'nin peşinden bir sonraki reyona girmiştim.

Buse neler olduğunun farkında olsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Elinde upuzun bir liste vardı ve liste reyonlara göre ayrılmıştı. Kuru bakliyatların ve makarnaların olduğu kısma geldiğimizde, "Lazanya almamız gerek," diye mırıldandı. "Lazanya yapacağız."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktığımda o bal rengi bakışlarından son derece ciddi olduğunu anladım. "Pekâlâ," diyerek paketlerden birine uzandım. "Sen kaşındın. Ben elimi bile sürmem, haberin olsun."

"Hah, sanki elini sürsen bir şeye benzeyecek de."

Buse'ye dil çıkardıktan sonra, "Bir paket yetecek mi?" diye sordum. "Yirmi yaprak yazıyor burada."

"Sadece dört kişiyiz, yeter herhalde," diyen Buse kendinden öyle emin görünüyordu ki daha fazla itiraz etmedim.

Dedemin gidişinin ardından geçirdiğimiz o bir hafta öyle yoğundu ki ne Buse'yi ne de Serkan'ı doğru dürüst görebilmiştim. Bu yüzden cumartesi akşamı için bir plan yapmaya karar vermiştik. Birlikte yemek pişirecek ve sinema gecesi yapacaktık. Epeydir yapmadığımız bu gece için oldukça

heyecanlı olduğumu söylemeliydim ancak beni daha da heyecanlandıran şey, bu geceye Alparslan'ın da katılacak olmasıydı.

Alparslan henüz arkadaşlarımla tanışmamıştı. Hepsi birbirleri hakkında bir şeyler duymuştu ancak bu gece resmi olarak tanışacaklardı. Her birini çok seviyordum, hayatımdaki yerleri çok özel ve çok ayrıydı. Bu yüzden gecenin düşündüğüm kadar güzel geçmesini umuyor ve onların birbirleriyle anlaşabilmelerini diliyordum.

Yüz ifadem düşündüklerimi yansıtıyor olacak ki Buse arabayı yeniden sürmeye başlarken, "Bu kadar gerilmene gerek yok," dedi. "Her zamanki gecelerimizden biri, sadece Alparslan da katılacak o kadar."

"Gergin değilim, sadece heyecanlıyım."

"Bu çok normal." Buse bir turşu kavanozunu sepete atarak bir salata sosuna uzandı. "Mert'i hiçbir zaman bu geceye çağırmadın, bunu bir kez bile sormadın. Hatta bence bu aklına bile gelmedi ama Alparslan..."

"Alparslan onun gibi değil. O benim için daha değerli."

Garipti ama gerçek buydu. Yıllarımı geçirdiğim eski sevgilimi ve birkaç haftadır tanıdığım Alparslan'ı düşündüğümde bunu hiç zorlanmadan söyleyebilirdim. Onunlayken hissettiklerimi bir başkasına karşı hissettiğim hiç olmamıştı. Alparslan Gündoğdu'yla her şey öyle yoğun ve öyle güzeldi ki itiraf etmek gerekirse, bu beni bir parça korkutuyordu. Kimi zaman kendimi dibine doğru daldığım bir okyanustaymışım gibi hissediyordum. Onunla birlikteyken tüpündeki oksijenin yetmeyeceğinin farkında olan ancak daha derine kulaç atmaktan vazgeçmeyen bir aptal gibiydim.

"Bunun farkındayım. Emin ol Alparslan da sana en az senin kadar değer veriyor. Bunu gözlerimle görmedim ama kabul edelim, sen bunu hissetmesen onu çoktan reddederdin."

"Ederdim." Başımı sallayarak Buse'nin peşinden abur cubur reyonuna doğru ilerledim. "İşte bu yüzden bu gece harika olmalı."

"O zaman işe biraz atıştırmalık almakla başlayalım."

Buzdolabımdan da anlaşılacağı üzere tam bir tatlı delisiydim. Buse de abur cuburlara en az benim kadar düşkündü. Bu yüzden reyonun karşılıklı iki rafına geçtik. O bir tarafta ben bir tarafta, gözümüze kestirdiklerimizi sepete atmaya başladık. Üstümüzde gezinen birkaç bakışın farkındaydık fakat ikimiz de umursamadık. "Baharatlı krakerlerden aldın mı?"

"Aldım, sen naneli çikolatalardan aldın mı?"

"Aldım, peki çerezler?"

"Sepete attım. Ah, şu ortası jöleli bisküvilerden de al. Serkan onları çok seviyor."

Gözlerimi devirerek Buse'nin gösterdiği bisküvilerden iki paket alıp sepete attım. O an aklıma Alparslan'ın neyi sevip sevmediğini bilmediğim geldi. Onunla defalarca kez yemek yemiş ve bir şeyler atıştırmıştım fakat hiç bunları sorma gereği duymamıştım. O da oturup anlatmamıştı. Zaten bir şeyler anlatmaya pek hevesli değildi. İlişkimizi zamana bırakmak konusunda ikimiz de hemfikirdik fakat şu an, reyonların önünde bir salak gibi dikilirken bu fikir beni hiç olmadığı kadar rahatsız etti.

Sepete hâlâ bir şeyler atan Buse'ye kısa bir bakış atarak, üstümdeki deri ceketin cebinden ceptelefonumu çıkardım ve Alparslan'ın numarasını tuşladım. Hafta sonu olmasına rağmen ofisteydi. Yoğun çalıştığını biliyordum fakat telefon yalnızca iki kez çaldıktan sonra açıldığında kendi kendime gülümsedim. "Merhaba, müsait miydin?"

"Senin için her zaman."

Derin bir iç çektim ve arkadan gelen hışırtıları dinlerken bir an için ne söyleyeceğimi bilemeyerek kekeledim. "Ben... şey için aramıştım..."

"Ne için aramıştın?"

"Akşam için," diyerek geveledim. "Yani akşam için alışveriş yapıyoruz. Buse'yle marketteyiz ve aklıma geldi de istediğin bir şey var mı diye sormak istemiştim."

"Hımm, *nasıl* bir şeyler?"

Yatak odasında sık sık kullandığı o boğuk, oyunbaz ses tonunu duyduğum an boğazım kurudu. Buse'nin ve birkaç kişinin bakışlarından uzaklaşmak için kendime daha sessiz, tenha bir reyon ararken, "Senin hayal gücüne bırakıyorum," diye mırıldandım. "Sen *ne* istersen."

"Hangi reyondasın?"

"Ben..." Kafamı kaldırdığımda nerede durduğumu fark ettim. "Kişisel bakım ve cinsel sağlık," dedim. "Ama yanılmıyorsam evde zaten prezervatif vardı, hem de iki kutu."

Alparslan'ın o kutuları alması elbette güzel ve önemli bir şeydi fakat birlikte olurken bazen öyle nevrimiz dönüyordu ki aklımıza gelen en son şey korunmak oluyordu. Neyse ki doktorumun tavsiyesiyle reglimi düzenlemek için uzun zamandır hap kullanıyordum. Bu yüzden sürpriz bir bebeğe karşı hazırlıklıydım.

"Onları kullanmayı sevmiyorum," diyen sesini duyduğumda gözlerimi devirdim. "İçine girdiğimde bunu hissetmeyi tercih ederim."

"Arsız," diye fısıldadım ve birinin onun sesini duyma ihtimaline karşın telefonumun sesini biraz kıstım. "Galiba işten sıkıldın, telefon seksi yapmaya çalışıyorsun."

Bacaklarımın titremesine neden olacak bir sesle güldü. "Masaj jeli al," diye mırıldandı. "Sanırım orada vardır."

"Ah evet var, kayganlaştırıcı ve masaj jeli diyor ama..." *Ben ne diyordum ya?* Kendime içsel bir tokat attım. "Onu hayatta alamam!" diye itiraz ettim. Utancımdan yerin dibine girerdim. Rafların önünde çok fazla oyalandığımı genç bir çocuğun bana bakıp sırıtmasından anladığımda yeniden Buse'nin yanına yürümeye başladım. "Yanımda Buse var, ayrıca... kasiyer erkek!"

"Yani yanında Buse olmasa ve kasiyer bir kadın olursa alırdın?"

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Hayır almazdım!" dedim. "Çünkü evde zaten vardı, banyomda. Alt çekmecede."

Buse'nin bana geçen yıl doğum günümde aldığı o seti düşündüğüm sırada karşı tarafın sessizleştiğini fark ettim. Bir an için telefonun kapandığını zannettim ancak arama hâlâ aktifti ve Alparslan sanırım derin nefesler alıyordu. *Neden şu telefonu her seferinde iki taraftan biri tahrik olmadan kapatamıyorduk?*

"Orada mısın?" diye sorduğumda gergin ve aksi bir sesle, "Evet," diye homurdandı. Ardından hızla ekleyerek, "Tuzlu kurabiye," dedi. "Tuzlu kurabiye severim."

Telefon birden yüzüme kapandığında o huysuz yüz ifadesi gözümde canlandı ve kendi kendime kıkırdayarak güldüm. Buse'nin doldurduğu sepeti gördüğümde ise iyice keyiflendim. Beni fark ettiğinde, "Nihayet!" diye soluklandı. "Bu reyon cehennem gibi. İçinde durdukça her şeyi sepete atmak istiyorum."

"Bence çoktan atmışsın bebeğim."

"Alparslan'la mı konuşuyordun?"

"Hıhım, tuzlu kurabiye istedi."

Bir de masaj jeli...

"O zaman pastane reyonuna gidelim, bugün cumartesi. Her şey taze geliyor. Sonra içkileri alalım."

"Ah, içkileri Alparslan getirecek," dedim. Dün gece Alparslan'la konuştuğumda bana *kız içkileri* istemediğini, bunu ona bırakmamız gerektiğini söylemişti.

"Hımm, çok hoş. Düşündüğümden daha kibar."

"Hayır, düşündüğünden daha *otoriter*."

Birlikte kıkırdayarak kurabiyeleri aldık ve reyonların arasında son kez dolaşıp, eksik bir şeyler olup olmadığını kontrol ettikten sonra kasaya geçtik. Buse ödemeyi yaparken ben de alışveriş torbalarını doldurduğum arabayı otoparka doğru sürdüm. Aldıklarımızı *Cadillac'ın* geniş bagajına taşıdık ve Buse'nin evine doğru yola çıktık.

Aslında Buse'nin oturduğu site Alparslan'ın oturduğu yere bir hayli yakındı. Aralarında sadece yirmi dakika vardı ve Buse'nin evi de Alparslan'ınki gibi müstakildi. Krem ve kraliyet mavisiyle kaplı dış cephenin önünde, evi daha güzel ve hoş kılan güllerle sarmaşıklar vardı. Arka bahçesi mini kamelyasıyla birlikte yazın keyif yapmak için son derece elverişli ve rahattı. Burada olmayı seviyordum. Bana annemin Bodrum'daki evini hatırlatıyordu ancak bence tek kişi için fazla büyük bir evdi. Hem bu kadar büyük bir ev nasıl temizlenirdi ki?

Kendi küçük, düzenli dairemi düşünerek gülümsedim ve arabamı Buse'nin garajına, onunkinin hemen yanına bıraktım. Saat neredeyse beş olmak üzereydi. Beylerle altı için sözleşmiştik ve tüm bu şeyleri yerleştirip etrafı toplamak biraz zaman alacak gibiydi. Çantaları güçbela kaldırarak içeri geçtik ve onları ada tezgâhın üzerine bıraktık. Tam da tahmin ettiğim gibi mutfağı gerçekten dağınıktı. Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Eğilerek yerdeki çatalı tezgâha bıraktığımda, "Ne?" diye itiraz etti. "Bakma öyle, sen hemen aşağı in deyince buraları toparlayamadım."

"Sabah ne yapıyordun acaba?"

"Uyuyordum. Üstelik sen aramadan bir saat önce kalkmıştım. Şu sıralar işler çok yoğun ve haftaya yurtdışına çıkacağız. Bu yüzden çok çalışıyorum."

"Pekâlâ, şimdilik affedildin. Hadi bizimkiler gelmeden önce şuralara biraz çekidüzen verelim."

Ellerimizi yıkadıktan ve rahat bir şeyler -tayt ve tişört- giydikten sonra belimize birer önlük bağladık. Spotify listelerimden birini açarak telefonumu taşınabilir hoparlörle eşleştirdim. Ardından da işe koyulduk. Ben bulaşık makinesinin içindekileri boşaltıp kirlileri makineye atarken, Buse de aldıklarımızı yerleştirmeye başladı. Arada tıpkı iki ilkokul çocuğu gibi birbirimize sataşarak ve gülüşerek işleri bitirdik. Yerleri silip, iki kahve kupayla adadaki taburelere yerleştiğimizde yalnızca yarım saat geçmişti. Gündüz galeride koşuşturup saatlerdir markette dolandıktan sonra oturmak bana tahmin ettiğimden çok daha iyi gelmişti ama bu da yalnızca on dakika sürdü. Kapı çaldığında Buse benden önce atılarak, "Ben bakarım," dedi. "Serkan gelmiş olmalı."

Önümdeki şekerleme tabağına uzanarak çikolata kaplı fıstıklardan birini ağzıma attığım sırada Serkan'ın keyifli sesini ve Buse'nin cilvelerini duydum. Gülüşme sesleri kulağıma dolarak benim de gülümsememe neden oldu. İkisi adına çok ama çok mutluydum. Yakında ilişkileri hakkında daha güzel bir haber alacağımı biliyordum.

Mutfağa giren Serkan beni gördüğünde, "Şuna da bak. Tüm işi benim sevgilime bırakıp burada kahve keyfi mi yapıyorsun?" dedi.

"Pasaklı sevgilim demek istedin galiba? Mutfağını bo-"

"Şakacı seni..." Buse bana uyaran bir bakış attığında sırıtarak sustum. Serkan rahat bir şeyler giymek için üst kata çıkarken Buse'yi de mutfaktan kışkışladım. Gözümün önünde oynaşmalarındansa bu işi yukarıda yapmalarını tercih ederdim. Kahvemi bitirdim ve Serkan'ın tezgâhın üstüne bıraktığı yaş pastayı dolaba kaldırdım. Lazanya, şarap, atıştırmalıklar ve pasta derken gecenin sonunda maden suyu içerek yatacağımdan emindim. Son zamanlarda sporu da boşlamıştım. Önceden sabahları koşuya çıkardım ama şu sıralar pandalardan farksızdım. Yine de şey, Alparslan'ın da *spor* hayatıma biraz katkıda bulunduğunu yadsıyamazdım.

Kendi kendime kıkırdarken kapı çaldığında koşar adımlarla mutfaktan çıktım. Holdeki aynadan üstümü şöyle bir kontrol ettim ve derin bir nefesin ardından, onu daha fazla bekletmeden kapıyı açtım. Ofisten sonra eve uğramış olmalıydı çünkü üzerinde beyaz keten bir gömlek, bir kot ceket ve kot pantolon vardı. Kahverengi deri ayakkabılar giymişti ve saçları parmaklarını arasından geçirmiş gibi dağınıktı.

Onun da tıpkı benim yaptığım gibi beni süzdüğünü fark ettiğimde gülümsedim. "Hoş geldin," diye mırıldandım. Elleri dolu olmasaydı kesin kollarına atlardım. O da bunu biliyormuş gibi gülümsedi, içeri geçtikten sonra ellerindekileri yere bıraktı. Bana uzandığı an tereddüt bile etmeden ona doğru sokuldum. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Özlem kokan yumuşak ve içten bir öpücüktü. Yine de kendimi ona yaslanmaktan ve bu öpücüğü biraz daha uzatmaktan alamadım.

Ayrıldığımızda, "Hoş buldum," diye fısıldadı ve eğilerek dudaklarıma yeni bir öpücük bıraktı. "Kesinlikle çok hoş buldum."

Kendimi tekrar onun kollarına atmama engel olan şey, Buse'nin arkamda bir yerlerden, "Öhöm," diye homurdanmasıydı. Gözlerimi devirdim. Alparslan'la birlikte içeriye geçtiğimizde klasik bir tanışma faslının ardından Alparslan paketlerden birini Buse'ye uzattı. Buse'ye ev hediyesi olarak ikili, şık bir kadeh takımı almıştı ve diğer pakette ise içkiler vardı. Serkan içkileri gördüğünde, "Sonunda," diyerek sahte bir iç çekti. "Sonunda içkilerden anlayan biri."

Beyler birbirlerine sırıtarak aralarında sözsüz, erkeksi bir iletişim kurarken Buse ve ben sadece gözlerimizi devirmekle yetindik. Ardından hep birlikte yemek işine girişitik. Buse'nin lazanyaları tek başına yapmayacağı fikri içimi tahmin edemeyeceğim kadar rahatlattı. Beni rahatlatan bir başka şey ise Serkan ve Alparslan'ın lazanyayı nasıl yapacağını bilmesiydi. Her ikisi de mutfağa son derece hâkim ve kendinden emindi. Üstelik Alparslan'ın Yiğit'le aralarında uyuşmayan o enerji, Serkan'la uyuşmuş gibiydi.

Sonunda hepimiz işbölümü yaptık. Serkan iki kadeh doldururken Alparslan soğanları doğruyor, Buse homurdanarak havuçları soymaya çalışıyordu

ve ben de iç harcı yapabileceğimiz bir tava arıyordum. Alparslan doğradığı soğanları kavurup kereviz saplarına geçerken Buse havuçları rendeledi. Ben de tırnaklarımı rendeye kaptırmamaya çalışarak -rende dedikleri şey bir savaş aletiydi- domatesleri ve parmesanı rendeledim. Alparslan tavanın içine kıymayı ekledi ve Serkan da beşamel sosu yapmaya başladı. Doğrusu ikisi de mutfakta öyle iyiydi ki Buse ve bana hiç gerek kalmadı.

Ayak bağı olmak yerine iki kadeh alıp onların yemek yapmalarını ve sohbet etmelerini seyretmek çok daha keyifliydi. Buse de ben de bunu sonuna dek kullanmaya kararlıydık. Yakışıklı iki adamın ayaklarında ev terliği ve bellerinde fırfırlı önlüklerle yemek yapmasında onları çekici ve sevimli kılan, ateşli bir cazibe vardı. Serkan fırın kabı ararken Alparslan lazanyaları kutusundan çıkardı. Buse bana doğru eğilerek, "Onu sevdim," diye fısıldadı. "İyi birine benziyor. Üstelik gözlerini senden alamıyor."

O ateşten bakışları Buse'nin de fark etmesi beni biraz utandırdı ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Sessizce, "Ona bayılıyorum," diye fısıldadım ve Buse'ye aynı tebessümle karşılık vererek yeniden önüme döndüm. Lazanyayı fırına verdikten sonra biraz çeri domates, parmesan ve rokayla basit bir salata yaptılar. Biz de kadehlerimizi bitirip teras kattaki masayı hazırlamaya başladık. Cam duvarlar ve çatıyla çevrili teras; altı kişilik yemek masası, yemyeşil saksılar, L koltuk, bir orta sehpa ve şık bir kilimden oluşuyordu. Üstelik manzarası da aydınlatması da çok güzeldi. Sıcak, samimi bir ortamdı ve geceyi daha şimdiden sevmiştim.

Lazanya pişene kadar hep birlikte mutfakta oyalandık. Alparslan'a yaslanarak onun yanına oturdum ve keyifle ona sokuldum. Serkan'ın anlattığı bir şeye başını sallayan Alparslan kolunu belime dolayarak parmaklarını sanki bunun farkında değilmiş gibi belimde dolaştırmaya başladı. Ya regli olduğum için ya da ona tahminimden çok daha fazla kapıldığım için dokunuşları karşısında hemen canlandım. Tenim zevkle ürperdi ve yanaklarımı bir sıcaklık kapladı. Başımı Alparslan'ın omzuna bıraktım. İçimin neşe ve mutlulukla dolmasına engel olamadım. Muhtemelen fırının sesi yükselmese yerimden hiç kalkmazdım.

Serkan ve Buse lazanyayla salata kâsesini alarak terasa çıkarken, "Yoruldum," diye mızmızlandım. "Ve acıktım."

"O halde seni yukarı çıkaralım."

Alparslan beni kucağına almak için hareketlendiğinde gülerek itiraz ettim ama beni dinlemeden merdivenleri çıkmaya ve yüzünde güzel bir gülüşle kalbimi yerinden oynatmaya başladı. Sonunda iki katı çıkarak terasa geldiğimizde halimizi gören Buse abartılı bir şaşkınlıkla, "Aman Tanrım, Gülden," dedi. "Bacaklarının tutmadığını bilmiyordum."

"Kıskanç şey seni!" Ona dil çıkardım ve Alparslan beni nihayet yere bıraktığında Buse'nin karşısına yerleştim. Alparslan da Serkan'ın karşısına oturdu. Servisleri yaptıktan sonra yemek yemeye başladık. Erkeklerin eli değdiği için miydi, bilmiyordum ama yemin ederim hayatımda yediğim en güzel lazanyaydı. Buse de bana katılarak, "Bu mükemmel olmuş," dedi ve yağlı dudaklarıyla Serkan'ın yanına bir öpücük bıraktı. "İkinizin de ellerine sağlık, gerçekten bayıldım."

"Afiyet olsun," diyen Alparslan sorarcasına bana döndüğünde onu anlamamış gibi yaparak omuz silktim. "Lazanya işte."

Gözleri sözlerimle birlikte kısıldı ve uzanıp kadehini eline almadan önce dudaklarına seksi bir kıvrım yerleşti. "Yalancı," diye fısıldadıktan sonra yeniden masadaki muhabbete döndü. Alparslan'la ve arkadaşlarımla birlikte olmak düşündüğümden çok daha keyifliydi. Sanırım yemek masasının başında bir saate yakın oyalandık. Nihayet üşüdüğümüzde ortalığı toplayarak tekrar aşağıya indik. Beyler bulaşıkları makineye yerleştirirken Buse ve ben de aldıklarımızı servis tabaklarına azar azar koymaya başladık.

Serkan adaya yaydığımız abur cuburlara bakarken, "Almadığınız bir şey kaldı mı?" diye sordu. Ardından kaşlarını hafifçe çatarak Buse'ye döndü. "Evi yine doldurmuşsun anlaşılan."

Ağzına çiğ bademlerden birkaçını tıkan Buse öksürerek yutkundu ve kendini, "Hepsi benim için değil," diye savundu. "Bak, bunu sen sevdiğin için aldım mesela."

Serkan hâlâ şüpheli gözlerle onu seyrederken tezgâha yaslanan Alparslan'la aramızda garip bir bakışma geçti. Sanırım Buse'nin o sözlerinden sonra onu neden aradığımı daha iyi anlamıştı ama bu konuda tek kelime etmedi. Kurabiye kutusunu açarak tuzlu kurabiyeleri tabaklara böldüm. Bakışları kurabiyelerde ve benim gözlerimde gezindi. Hemen ardından bana benden istediği *asıl* şeyi hatırlatan müstehcen, arsız bir bakış attı. Ona sevimli bir şekilde sırıttım ve diğer paketleri de açmaya devam ettim. Doğrusu marketteyken bu kadar çok şey aldığımızı kesinlikle fark etmemiştim. Öyle çok çeşit vardı ki şimdiden hangisini yiyeceğimi şaşırmış bir haldeydim.

"Galiba bu gecenin sonu acilde bitecek." Buse atıştırmalıkla dolu tepsilerden birini alırken onu kıkırdayarak onayladım. "Acile yatacaksam eğer bunun hakkını vermem lazım, hepsinden yemeliyim."

"Sanırım ikinizi birlikte markete göndermemek gerek," diyen Alparslan'ı eğlenen bakışlarını üzerimizde gezdiren Serkan onayladı. "Sen onları bir de alışveriş yaparken gör. Kelimenin tam anlamıyla çıldırıyorlar."

"Hiç de bile!"

Buse'yle aynı anda itiraz ettiğimizde Alparslan hafifçe güldü. Serkan gözlerini devirerek kadehler ve içki şişesiyle birlikte içeri geçti. Pastaları da

Ninova

alarak onu takip ettim. Buse ve Serkan televizyona çapraz bakan ikili bir koltuğa yerleşirken, ben ve Alparslan da televizyonun tam karşısındaki kanepeye oturduk. Ayağının biri kanepenin altında kaybolan ahşap servis sehpasını önümüze çektim. Sırtımı neredeyse Alparslan'a yaslayarak kanepenin üstündeki ince pikeyi üstüme örttüm. Regl zamanlarım ağrılı ya da sancılı geçmezdi ancak çok çabuk üşürdüm ve bu zamanları genelde kalın çoraplar, bitki çayları ve bir battaniyeyle geçirirdim. Gerçi Alparslan öyle sıcaktı ki üstümdeki pikeyi ilerleyen zamanlarda üstümden atabilirdim.

"Ee, ne izliyoruz?" diye sorarken içki kadehime uzandım. Alparslan'ın hakkını vermem gerekirdi çünkü şarap kelimenin tam anlamıyla enfesti.

"Star Wars?"

"Asla olmaz," diyen Buse, Serkan'a kaşlarını çatarak kumandayı onun elinden aldı ve televizyonda gezinmeye başladı. *"The Notebook?"*[**]

"Asla olmaz." Bu kez Serkan itiraz ettiğinde gözlerimi devirdim ve Alparslan'a fısıldayarak, "Asla benim seçmeme izin vermezler," dedim. "Muhtemelen on dakika boyunca film seçmeye çalışacaklar, sonra da sıkılıp benden bir harf ve rakam söylememi isteyip rastgele bir şey açacaklar."

Onun için aldığım kurabiyelerden birine uzanan Alparslan yarım ağız gülümseyerek, "Gençken çok iyi bir film arşivim vardı," diye mırıldandı. "Koleksiyon yapardım."

"Yaa..." İlgiyle ona doğru döndüm ve gömleğinin üzerine düşen bir susam tanesini alarak parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Ne tarz filmler?"

Cevap vermeyerek güldüğünde yüzünde öyle imalı, öyle küstah ve neşeli bir gülüş vardı ki neyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim." Kadehine uzanan Alparslan büyük bir yudum aldı. "Ne bekliyorsun ki? On sekiz yaşında bir ergendim. On sekiz yaşındayken düşündüğün tek şey *seks*."

Elimle göğsüne hafifçe vurup güldüm. "Koleksiyonun hâlâ duruyor mu peki?"

"Sanırım duruyor," diyen Alparslan bir an için duraksadı. "Aileden kalma bir dağ evimiz vardı. Kolileri oraya bıraktığımı hatırlıyorum, eğer Erez atmadıysa hâlâ oradadır."

"Utanmaz seni. Bir de kardeşine örnek olacaksın demek, ha?"

"Aslında onları çok iyi saklamıştım." Tek kaşımı *nasıl* dercesine havaya kaldırdığımda Alparslan sanki o günleri hatırlıyormuş gibi bembeyaz

* George Lucas tarafından yaratılmış, öncelikle filmleriyle tanınmış, sonraki yıllarda çizgi roman, video oyunları, televizyon yapımları vb. dallarda ününü artırmış kurgusal bir evren ve markadır.

** Nick Cassavetes'in yönetmenliğini yaptığı, Nicholas Sparks'ın aynı isimli romanından uyarlanan, 2004 yılında çekilen romantik filmdir.

dişleriyle gülümsedi. "Yerlerini Erez bulamasın diye onun izlemekten nefret ettiği romantik komedi filmleriyle değiştirmiştim."

"Sana inanmıyorum! Bu çok... çok..."

"Dâhice." Alparslan öne eğilerek dudaklarımın üstüne bir öpücük bıraktı ve açık bıraktığım saçlarımdan bir tutamı alarak kulağımın ardına sıkıştırdı. "Belki onları bir gün seninle birlikte izleriz. Banyodaki şu masaj jelini de alırız ve-"

Buse ve Serkan'ın bizi duyamayacak kadar uzağımızda olduğunu bilsem bile uzanıp parmaklarımı panikle dudaklarının üstüne bastırdım. "Şşşt! Sayende rezil olacağız."

"Bizi fark edemeyecek kadar kendi hallerindeler."

Omzumun üstünden onlara doğru bir bakış attığımda Alparslan'ın haklı olduğunu anladım. Buse bariz bir şekilde somurtuyordu. Serkan da sanki onun gönlünü almak istiyormuş gibi onu kendine doğru çekerek, kolunu Buse'nin boynuna sarmıştı. Kumanda savaşının galibi oydu ve çatık kaşlarla televizyona bakıyordu. Serkan onun kulağına doğru eğilmiş, mırıl mırıl bir şeyler anlatıyordu.

"Onları sevdim, ikisi de iyi insanlar. Üstelik seni çok seviyorlar."

"Ben de onları çok seviyorum," diyerek bakışlarımı yeniden Alparslan'a çevirdim. "Anlaşabildiğinize çok sevindim. Eğer hoşuna gittiyse, daha çok ortak plan yapabiliriz."

"Keyifli bir akşamdı, tekrarına hayır demem. Tabii film seçmeleri bu kadar uzun sürecekse bunu yeniden düşünmem gerekebilir."

Neşeyle kıkırdayıp çerez tabaklarından birine uzandığım anda Buse, "Gülden!" diye seslendi. "Bir harf söylesene."

Alparslan'ın A'sını söylemek istesem de onun tüm gece boyunca bana bilmiş bir gülüşle bakacağını bildiğim için, "S," dedim.

"Bir sayı söyle şimdi de."

"Sekiz."

"Tamam, *Sahil Güvenlik** çıktı. Hadi bunu izleyelim."

Filmin kapağındaki mayolu çakma *Pamela Anderson*, Alparslan'ın bir hayli ilgisini çekmiş gibiydi. Doğrusu bu durum bir an için kızıp kaşlarımı çatmama sebep olsa da arkadaki kaslı ve yarı çıplak adamlar benden de geçer oyu almıştı. Tabii bunda hiçbirimizin filmi daha önce izlememiş olmasının etkisi de vardı. Bir komedi filmiydi ve bu gece gülmek, tam da ihtiyacımız olan şeydi.

* Aynı adlı diziden uyarlanan ve Seth Gordon tarafından yönetilen 2017 yapımı Amerikan aksiyon komedi filmi.

Arkamıza yaslandık ve durmadan bir şeyler yiyerek filmi izlemeye başladık. Bel altı esprilerle, çıplak görüntülerle ve açıkçası biraz da basit bir olay örgüsüyle doluydu ama izlemek son derece keyifliydi. Kimi zaman Serkan'ın eli Buse'nin gözlerinin üstüne kapanmıştı. Alparslan da gözlüğümü gözümden alarak huysuzca somurtmama neden olmuşsa da bittiği zaman sizi gülümseten cinsten bir filmdi. Serkan ve Alparslan bunun berbat olduğunu düşünüyordu ama ikinci kez izlemeyeceğimizden emin olsam da Buse ve ben sevmiştik.

Serkan, "Tıpkı içki zevkiniz gibi film zevkiniz de berbat," dediğinde ona tabağımda kalan fıstıklardan birini atarak karşılık verdim. "Sensin berbat!"

Attığım fıstığı havada yakalayarak Buse'nin dudaklarına uzattı. Buse de halinden memnun bir tavırla onun göğsüne doğru yıkıldığında gülümsedi. Grupta içkiyle arası en berbat olan kişi şüphesiz Buse'ydi. "Sarhoş," dediğimde dil çıkararak karşılık verdi.

Saat on bire yaklaşıyordu. Aslında klasik film gecelerimiz için erken bir saatti ama onu böyle yarı uyur, yarı oturur bir halde gördüğümde en doğrusunun geceyi bitirmek olduğunu anladım. Ben salondaki tabakları mutfağa taşıyıp kalan birkaç şeyi saklama kaplarına koyarken, Serkan boşalan şişeyle içeri girerek, "Uyudu," dedi. Gülümsüyordu ve sesi keyifliydi. "Buralarla uğraşmayın hiç, ben yarın birini gönderirim. Zaten onu da alıp bana geçeceğim."

"Tamam," diyerek başımı salladım. "İyi düşünmüşsün ama Buse'nin bilgisayarını da almayı unutma, bir sürü işim var diyordu."

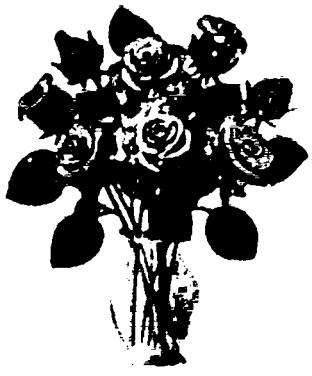
"Tamam, ben onun eşyalarını toplayım o halde."

"Ben de yiyecekleri dolaba kaldırayım."

Serkan yukarı çıkarken ben de Alparslan'ın yardımıyla etrafı elimden geldiğince topladım ve birlikte kapının önünde buluştuk. Serkan her şeyden habersiz uyuyan Buse'yi kucaklarken Alparslan da bir köşedeki minik çantayı aldı ve onu bagaja yerleştirdi. Evi kilitledikten sonra hepimiz arabalarımıza dağıldık. Eve gitmem nereden baksan bir saati bulurdu, bu yüzden ben de Alparslan'ı takip ederek onun peşinden ilerlemeye başladım.

Trafik düşündüğüm kadar sıkışık değildi, aksine yollar boştu ve Alparslan'ın dev *Jeep'inin* peşinde ilerlemek keyifliydi. Müziğin sesini yükseltmiş, ön camı biraz açmıştım. Kızıl saçlarımın rüzgârda savrulmasının ve yumuşak bir esintinin tenimi okşarcasına içeride gezinmesinin keyfini çıkarıyordum. Her şey mükemmeldi ve sanırım bir yanım, gecenin sonunun da mükemmel olacağı fikrine hevesle tutunmuş ve bunu sevmişti.

Belki de bu yüzden tali yoldan çıkan ve resmen üzerime süren bir aracı gerektiği kadar erken fark edemedim. Belki de bu yüzden gecenin böyle biteceğini hiç mi hiç düşünmedim...

16. Bölüm: Kazımak

Eğer bu gece kendimi hastanede bulacaksam, bunun tek sebebi çok yemem olabilirdi.

Alparslan ne kadar rahatsızlanacağımı söyleyerek beni uyarmışsa da tüm o uyarıları kulak ardı etmiştim. Regl döneminde olduğumu ileri sürmüş, tatlıya ihtiyacım olduğunu söylemiş ve Alparslan'ın deyimiyle midemi bir *abur cubur çöplüğüne* döndürmüştüm. Kendi tabağımdaki pasta dilimini bitirip onunkine uzandığım sırada kulağıma doğru eğilerek, "Kaşınıyorsun," demişti. Bunun açık bir *evet* olduğu söylenemezdi ama *hayır* da değildi. Bu yüzden onun pastasını da yemiş, filmin geri kalanı boyunca onun göğsüne yıkılmıştım.

İşte *bu sebep* hastaneye gitmem için yeterliydi ama şimdi olanlar...

Hızla bana yaklaşan araçtan kaçınmak için direksiyonu kırarken ve tekerlere acı bir çığlık attırarak durmaya çalışırken aklımda işte bu düşünceler vardı. Bu gece ne bir hastane odasını çekebilirdim ne de ölmeye niyetliydim. Ama panik vücudumu öyle bir sarmıştı ki üzerime gelen araçtan kaçmaya çalışırken arkamda birilerinin olup olmadığına ya da hızla daldığım yan şeride bakmak aklıma bile gelmemişti.

İçinde bulunduğum araç zırhlıydı. Bir çarpma anında beni koruyacağından emindim fakat karşı tarafın o kadar şanslı olacağını hiç sanmıyordum. Bu yüzden kıl payı kurtulduğum araç durmaya zahmet bile etmeden gaza basıp yoluna devam ederken frenlere asıldım. Ön koltukta sertçe sarsıldım ve en sonunda durarak kontağı kapattım. Her şeyin olup bitmesi yalnızca birkaç saniyeydi. Ellerim öyle çok titriyordu ki göğsüme baskı yapan kemeri açmak için biraz uğraşmam gerekti. Birkaç korna öfkeyle çalarak benden ve aracımdan uzaklaştığında tıpkı benim gibi acı bir frenle duran Alparslan'ı fark ettim.

Gözlüklerim gözümdeydi fakat buna rağmen görüşümün net olduğunu söyleyemezdim. Yine de oradaydı, arabasının kapısını hışımla çarpıp bana koşmaya başlamıştı. Kapımı açtığında ve öne doğru eğilerek iri avuçlarını yanaklarımda gezdirmeye başladığında sersem gibiydim. Kalbim hızla atıyordu. Neredeyse bir kazaya karışacağım ve belki de çevredeki araçlara da zarar vereceğim gerçeğiyle deli gibi titremeye başlamıştım. Öyle çok titriyordum ki bir an hiç durmayacağını sandım.

"Gülden! Gülden! Bana bak bebeğim, Gülden!"

Alparslan'ın yüzümü kendisine doğru çevirdiğini hissettim ama bir anda bastıran gözyaşları yüzünden hiçbir şey seçemedim. Ellerini bedenimde ve yüzümde hızlıca gezdirdi. Ardından bir yara almadığımı anladığında beni sıkıca göğsüne bastırdı. Bedenimin etrafına dolanan kollarının baskısı öyle çoktu ki titremelerimi bir an için dindirdi. Yanağımı gömleğinin yakasından açılan sıcak tenine yasladım. "Çok korktum," diye inledim. "Alparslan çok korktum."

"İyisin, bir şeyin yok. Geçti. Geçti bebeğim, iyisin."

"Alparslan..."

"Ben buradayım. Buradayım, *iyisin.*"

Alparslan'ın varlığının verdiği güç ve güven öyle fazlaydı ki daha çok ağlamaya ve olanları zihnimden atmaya çalışırken yeniden titremeye başladım. İç çekerek eğilip beni kucakladı. Sanki dünyada o ve benden başka hiç kimse yokmuş gibi ona sıkıca sarıldım. Beni arabamın kaputunun üstüne oturtturdu. Yanı başımızda akan trafiğe aldırmadan bacaklarımın arasına girerek kendine çekti. Başımı boynuna gömdüm, sanki orada her şeyden ve herkesten korunabilirmişim gibi öylece kaldım.

Sırtımı okşayan parmak uçlarının sıcaklığıyla tenimi döven rüzgâr birbirlerine zıttı. Alparslan'ın sessiz nefeslerine karşın, benimkiler kesik kesik ve hızlıydı. Onun adeta vücut bulan öfkesinin yanında benim hissettiğim, derin bir korku ve şaşkınlıktı. Dudakları esintiyle savrulan saçlarımın arasındaydı, benimkiler ise sessiz hıçkırıklarla tenine yaslanmıştı. Ellerim üzerindeki gömleğin kumaşına sıkıca tutunmuştu ve artık hissetmediğim bacaklarım bir kelepçe gibi onunkilere sıkıca dolanmıştı.

Gecenin geri kalanı için düşündüklerim şüphesiz bunlar değildi ancak... atlatmıştık. *Kıl payı atlatmıştık.*

Sanki bu gerçeği yeni fark ediyormuşum gibi, "Üzerime sürdü!" diye inledim. "Üzerime sürdü! Eğer çekilmesem..."

"Siktiğimin salağı!" diye gürleyen Alparslan beni daha sıkı sardı. Bu kez sırtımda gezinen parmakları da sesindeki o hiddeti yansıtırmış gibi hızlı ve telaşlıydı. "Sarhoş pezevengin teki olduğuna kalıbımı basarım."

"Kaza yapacaktım. Az daha kaza yapacaktım."

"Şşşt," diye mırıldanan Alparslan benden uzaklaşarak hafifçe geri çekildi. Gözlüğümü saçlarıma taktıktan sonra uzanıp parmak uçlarıyla gözyaşlarımı silmeye başladı. "Sadece aptal bir sürücü," diye fısıldadı. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama gözlerindeki o karanlık ifadenin farkında mıydı? "Sana bir şey olmadı, iyisin. Gerisinin hiçbir önemi yok."

"Alparslan..."

"İyisin, sana bir şey olmadı, Gülden. *İyisin.*" Bir an sonra dudakları sertçe benimkilere kapandığında ve iri avuçları yanaklarımı kaplayarak beni ona

doğru çektiğinde inledim. Gözyaşlarımın tuzlu tadı dudaklarımıza bulaştı ama ne o ne de ben bunu umursadık. Kalbim hissettiğim panik ve korkuyla deli gibi atıyordu. Onunki de en az benimki kadar hızlıydı. Parmaklarımın altındaki teni sıcak, hareketleri aceleciydi ve bana hissettirdikleri yürek burkan cinstendi.

Kollarının arasında güvende olduğumu bilmek bana iyi gelen tek şeydi ama o ses tonu, dokunuşları ve bu öpücük... Beni daha çok ağlamaya itti. Belki de sinirlerim boşaldı. Kendime engel olamadım ve ayrıldığımızda alnımı onun göğsüne yaslayarak hıçkırmaya başladım. Saçlarımın arasına öpücükler bırakan ve bana iyi olduğumu söyleyen bir adamın kucağındaydım. *Ve kalbim de onun avuçlarının tam ortasındaydı.*

Bunu fark ettiğim an titremelerim arttı. Alparslan beni yatıştıramayacağını anlamış gibi kucakladı. Kollarını dizlerimin altından geçirdiğinde güçsüzce ona yaslanarak avucumu boynuna ve sıcak göğsüne yasladım. Parmaklarım kalbinin tam üzerindeydi, peki orası... *Oradaki iz, kime aitti?*

Bir gün tıpkı benim onu sevdiğim gibi o da beni sevebilecek miydi?

Beni arabasının geniş ön koltuğuna bıraktığını fark ettim. Hemen ardından bir şeyler mırıldanarak şakaklarıma bir öpücük bıraktı ve kapıyı kapattı. Paniklemedim ya da korkmadım. Bir süre dışarıda kaldı. Kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra arabamı düzgün bir köşeye çekti. O tüm bunları yaparken ve anahtarları bir başkasına verirken buğulu gözlerimle onu izledim. Konu artık bu kaza değildi, birdenbire bundan çok daha öteye geçmişti.

Normalde bir şeyleri bu kadar çabuk kabullenebilen biri değildim. Babam öldüğünde bile sanki her an bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi küçük evimizin her odasında kendime saklanacak bir yer aramış, kabuğuma çekilmiştim. Onun bana zarar veremeyeceğine ikna olmam aylarımı almıştı. Buna rağmen Alparslan'ı sevdiğimi kolayca kabullenmiştim.

Belki kanımdaki alkolden, belki de hissettiğim adrenalinden kaynaklanıyordu. Ancak beni kendime getirdiği ve bu düşünceyle elimi kolumu bağladığı kesindi. Gözyaşlarımın sebebi bu kez oydu, *hissettiklerimdi.* Beklenmedik demek isterdim ama değildi.

Günün birinde onu seveceğimi biliyordum. Yanında gülüyordum, mutlu hissediyordum. O ateşten bakışlarına ve can yakan gülüşüne kolayca kapılıyordum. Onunla her seferinde daha büyük bir istekle sevişiyordum. Onu seveceğimi biliyordum ama bunun bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum.

Titreyen avuçlarımı yüzüme bastırdım ve sertçe inledim. Alparslan sürücü kapısını açarak deri koltuğa yerleşti. Uzanıp gözyaşlarımı bir kez daha sildiğinde sersem gibiydim. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda başımı salladım ve olduğum yerde büzülerek kendimi toparlamaya çalıştım. Elimi yakaladı ve parmaklarımızı iç içe geçirerek kucağına yasladı. On dakikalık

bir yolculuğun ardından durduğumuzda aklımdaki ilk şey, *evde* olduğum düşüncesiydi. Ancak burası benim minik dairem değildi.

Alparslan'ın eviydi.

Arabamın Alparslan'ınkinin yanına park edilişini seyrederken yatak odasında, yerden tavana dek uzanan camın önündeki tekli koltukta oturuyordum. Üzerimde banyodan çıkınca giydiğim, burada bıraktığım pamuklu pijama takımlarından biri vardı. Ayaklarıma termal çoraplar geçirmiştim ve elimde Alparslan'ın henüz hazırladığı sıcacık bir ballı süt vardı. Bu gece yediğim onca şeyden sonra kesinlikle çok fazlaydı ama bu bir kupa sütün bana çocukluğumu hatırlatan ve beni rahatlatan bir tarafı vardı. Bu yüzden banyodan gelen suyun sesini dinlerken kupama sıkıca sarıldım ve sütümü itiraz etmeden içtim.

Camın önündeki ince tülü çektikten sonra kendi tarafımdaki gece lambasını söndürerek yatağa girdim. Kendi yastığımla Alparslan'ın yastığını değiştirdim. Burnumu yastık kılıfına yaslayarak gözlerimi yumdum. Kendimi bitkin ancak en çok da çaresiz hissediyordum.

Gülden Seçkin'in daha kötü günleri olmuştu, daha kötü zamanlar geçirmişti ancak hiçbiri şimdiki gibi hissettirmemişti. Sanki aldığım her nefes boğazıma batan keskin bir bıçak gibiydi. Kalbimde hiç gitmeyen yoğun bir sızı vardı ve avucumu kalbimin üstüne yaslamama neden olacak kadar can yakıcıydı. Bu gece her şey üst üste gelmişti. Yüzümü yastığa gömüp yumuşak örtülere sarmmıştım. Gözlerimi sıkıca yumsam da uyku benden çok uzaktı. Derinlerde bir yerde sanki babasından saklanan o dört yaşındaki Gülden'dim ve bu kez kimden saklandığımı bilmiyordum. Sebebi belki Alparslan'dı, belki de kendimdim.

Belki de saçmalıyordum ve tek ihtiyacım olan biraz daha sarhoş olmaktı.

Hâlâ devam eden su sesini dinlerken örtüleri üstümden atarak ayağa kalktım. Su sesi kesildiğinde gözlüğümü komodinin üstünde bırakarak odadan hızla çıktım. *Sanırım az önce Alparslan'dan kaçmıştım.* Bu sabahki, hatta bu akşamki Gülden olsa tereddüt bile etmeden onun o sıcacık kollarında uykuya dalardı. Ama o itiraftan sonraki Gülden bunu yapamıyordu.

Gözlerine nasıl bakacaktım? Orada kendimden ya da geçmişinden bir iz aramadan nasıl duracaktım? Gözlerimden taşan o sevgiyi ondan nasıl saklayacaktım? Dahası, bana beni sevebileceğine dair hiçbir söz vermeyen bu adama nasıl kızacaktım?

Her şeyi hak etmiştim. Onunla birlikte olurken her şeyi göze almıştım. O da diğerleri gibi olur sanmıştım. Ama neden diğerleri gibi değildi? Neden beni böyle paramparça etmişti?

Gözyaşlarının yeniden gözlerime hücum ettiğini anladığımda derin bir nefes aldım. Alparslan'ın yere düşürerek kırdığım o vazonun yerine bıraktığı canlı gül buketinin yanından geçerken hafifçe gülümsedim. Adımlarım beni salona doğru götürdü. İçki dolabına doğru ilerledim ve o buğulu gözlerimle zar zor seçerek bir viski şişesine uzandım. Önce süt, ardından alkol... Sanırım bu gece gerçekten hastanelik olacaktım.

Ne var ki Alparslan'ın ağır adım sesleri ve hemen ardından beni sarmalayan sıcak gövdesi buna izin vermedi. Uzanıp elimdeki şişeyi yerine bıraktığında, ben itiraz bile edemeden beni kollarının arasına aldı. Onun güçlü gövdesine yaslanarak merdivenlere doğru giderken, "Buna iyice alıştın," dedim. "Her gördüğün yerde beni kucaklamayı seviyorsun sanırım."

"Sen de birkaç dakikalığına tek bırakılmaya gelmiyorsun anlaşılan," diyerek benimle dalga geçti. Ancak sesindeki şey keyif değildi. Endişeden çok daha öte ama kızgın olmaktan çok daha yumuşak bir tınıydı. "Sütünü içip uslu uslu yatman gerekiyordu. Kendini alkole vermen değil."

"Süt içmekten nefret ediyorum."

Gözlerini devirdi ve beni yeniden örtülerin arasına bıraktıktan sonra üzerimi örttü. Sandalyenin üstüne bıraktığı havluyu saçlarının arasında dolaştırıp onları üstünkörü kuruladıktan sonra yanımdaki örtüleri kaldırdı. Başını yastığa koyduğu an onun benim yastığım olduğunu anladı. Kokuyu derince içine çekti ve yumduğu gözlerini açtığında bakışlarımız çarpıştı. Loş ışığın altında simsiyahlardı. Akik kadar parlak, bir kuyu kadar dipsizdi. Bakışlarını yüzümün her bir noktasında gezdirerek, "Gel buraya," dedi. Beni sıkıca bağrına bastı. "Gel buraya..."

Yüzümü çıplak göğsüne gömüp belimin etrafına sarılan kollarının tadını çıkardım. Ve kendi kendime beni çıkmazlara sürükleyen bir soru mırıldandım. *Günün birinde benim için bu kadar endişelenen ve beni bir bebek gibi saran bu adamın yumuşak karnı olamaz mıydım?*

"Aklım çıktı. Tekerleklerin sesini duyduğumda aklım çıktı." Alparslan'ın delirmiş gibi bana doğru koştuğu o anları hatırladığımda titreyerek ona sokuldum. Parmaklarını kızıl saçlarımdan geçirdi ve onları avucuna dolayarak yumruğunu enseme yasladı. "Sana bir şey oldu sandım, aklım çıktı."

"İyiyim," diye fısıldadım. Eğilerek göğsüne yumuşak bir öpücük bıraktım. Kalbinin tam üstüne. Bu dünyada en çok istediğim şeyin tam üstüne.

"İyisin. İyi olacaksın, sana bir şey olmayacak."

Alparslan'ın alçak sesli fısıltısı kulaklarıma dolduğunda yeniden ağlamak istesem de kendimi durdurdum. Hormonlarım zaten bir savaş varmış gibi

Ninova

zıvanadan çıkmışken ve üstüne tüm bunları yaşamışken kendimi kafayı sıyırmak üzereymişim gibi hissediyordum. Bu yüzden ayaklarımı onun bacaklarına doğru uzattım. "Isıt beni," diye mırıldandım. Üşümemin sebebi hissettiklerim miydi, yoksa içerideki hava mı umursamadım. "Üşüyorum."

Beni sıcağına doğru çekip, "Uyu," diye fısıldadı. "Çok zor bir gündü, artık uyu."

"Ya sen? Sen de uyumayacak mısın?"

"Uyuyacağım. Sen uyuduktan sonra uyuyacağım."

O banyodan çıkmadan önce bir dirhem bile uykum yoktu ancak bu sözlerinden sonra gözlerimi yumduğumda onların ne kadar ağırlaştığını ve aslında ne kadar yorulduğumu fark ettim. Huzurlu bir uyku uyuyacağımı sanmıyordum zira hâlâ zihnimdeki sesleri ve görüntüleri bastırabilmiş değildim ama güvendeydim. Bunu bilerek avucumu göğsüne yasladım ve kapımı çalan uykuya daha fazla direnemedim.

Anlamsız görüntülerle ve seslerle dolu bir uykuydu. Yanmaktan, alevlerden ve yangınlardan bahsediliyordu. Oysa etrafımda en ufak bir kıvılcım bile yoktu. Beni sarmalayan o karanlığın içindeydim. Sesler gitgide yükseldiğinde ve sarsıldığımı hissettiğimde karanlık gecenin içindeki yıldız gibi aydınlanmaya ve giderek yok olmaya başlamıştı. Gözlerimi yavaşça kırptım ve birdenbire o bilinmezlikten sıyrıldım.

Odanın karanlığına bakılacak olursa saat hâlâ çok geçti, yatakta ve Alparslan'ın kollarındaydım. Beni ne kadar sıkı sardığını fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Aynı anda duyduğum tüm o seslerin ondan geldiğini anladım. Sayıklıyordu. Bir kâbusun tam ortasındaydı ve bedenimi mengene gibi saran kollarıyla başını iki yana sallayarak, "Hayır, hayır," diye sayıklıyordu.

Başımı yukarı kaldırıp ona baktığımda hayatımda hiç olmadığı kadar incindim. Yemin ederim... Kalbim öyle parçalandı ki ansızın bastıran gözyaşlarına karşı koyamadım. Her zaman gülerek gözlerimin içine bakan o güçlü, güzel adamın yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını gördüğümde ağlamaya başladım. Ne görüyordu bilmiyordum ama uykusunda ağlıyordu. Saçları terden alnına yapışmıştı ve kapalı gözkapaklarının ardından yaşlar akıyordu.

Onu uyandırmak istedim ama fısıltı halinde çıkan sesim onun, "Yanıyor!" diyen haykırışının yanında kayboldu. Sanki ciğerlerinden değil, kalbinin tam ortasından kopan bu feryat beni şoka sokmuştu. Titrek sesimle, "Alparslan," demeye çalıştım. Kollarının arasından çıkmak istedim ama, "Hayır," diyerek beni daha sıkı sardı. Kollarını etrafıma öyle doladı ki bir an için nefes alamadım. Erez'in adını sayıkladı. Her şeyin kül olduğunu, yandığını sayıkladı.

O böyle ağlarken tek yapabildiğim ellerimi uzatmak ve saçlarını okşamak oldu. Her debelendiğinde ve her haykırdığında alnına yapışan saçlarını

okşadım. Neler olduğunu bilmiyordum, neler yaşadığını bilmiyordum ama onu böyle görmek içimde bir yerleri kırdı. "Şşşt," diye fısıldadığım bir an parmakları koluma öyle tutundu ki tenimde morluklar bırakacağını anladım. Bir damla yaş çenemden aşağı süzülürken, "Bir şeyler yap!" diye hıçkırdı. "Yanıyorlar, bir şeyler yap!"

Yanan neydi? *Kimdi?*

"Alparslan... Alparslan uyan artık."

"Her şeyim... Her şeyim gitti." Ağlamaya devam etti. "Aldılar. Her şeyimi aldılar."

"Alparslan, lütfen."

"Gitti... Aldılar..."

Çaresizce ona sokuldum. *"Ben buradayım."* Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve hıçkırdım. "Her şeyini almadılar, ben hâlâ buradayım. *Yanındayım.*"

Debelenişleri durdu, teninde ve saçlarında gezinen parmaklarımla birkaç dakika sonra sakinleşerek sustu. Çatılan kaşlarıyla uyumaya devam etti ama ben koca bir enkazın altında kaldım. Onu böyle görmek beni yıkmıştı ama daha da mahveden şey, bunun geçmişinin bir parçası olmasıydı.

Hiç itiraf etmemişti, ben de hiç sormamıştım ama biliyordum. *Biliyordum.* O dövme, bu kâbus... Hepsi geçmişiyle ilgiliydi. Bana anlatmak istemediği şeyler vardı ve ben de bu geceden sonra bunları gerçekten öğrenmek istiyor muydum, bilmiyordum. Alparslan gibi birini böylesine parçalayan bir geçmişten ben sağ çıkabilir miydim, bilmiyordum.

Gözlerimi yumdum ancak uyuyamadım. Yapamadım. Her şey bana öyle ağır geldi ki tek istediğim bu yataktan çıkmaktı. Bu odadan ve bu evden gitmek, arabama atlamak ve kendi küçük daireme sığınmak istiyordum. Örtülerimin arasında kaybolmayı, içimden geldiği gibi ağlayarak günlerce saklanmayı istiyordum. Kaçmaya, kendi başıma kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Ama kahretsin, onu nasıl bırakacağımı bilemiyordum. Alparslan'ın o halini nasıl unutacağımı, onu nasıl tek başına bırakacağımı bilemiyordum.

Bu yüzden kaldım. *Bir salak gibi.* Sessizce ağlayarak ve gözyaşlarımı onun göğsüne damlatarak orada kaldım. Bir ara kendimden geçmiş olmalıydım çünkü gözlerimi yeniden araladığımda ince tüllerden içeri güneş doluyordu ve oda apaydınlıktı. Açıkçası yeniden uyumak, gözlerimi tekrar kapamak ve başımdaki bu ağrıdan kurtulmak istiyordum ancak tenimde gezinen dudakları hissettiğimde duruldum.

Kollarımı yastığımın altında birleştirmiş, yüzüstü uyumuştum. Çıplak omuzlarımda ve üstümdeki atletin açık bıraktığı sırtımda onun nefesiyle sıcaklığı vardı. Aklımdaki ilk şey, dün geceye dair bir şey hatırlayıp

hatırlamadığı oldu ama burnu tenimde gezindiğinde ve dudakları kürek kemiklerimin arasına ıslak bir öpücük bıraktığında hiçbirini hatırlamadığını düşündüm.

"Günaydın. Bir an hiç uyanmayacaksın sandım."

Bana diyene de bakın. O boğuk, uyku kokan sesinden onun da yeni uyandığını anladım. Beni kandırma çabasına karşılık kıkırdayarak güldüm. İnce sesim yastıkta boğuldu ve sırtıma bıraktığı öpücükler ıslak dokunuşlarla omuzlarıma kaydı. "Günaydın. Saat kaç?"

"On biri biraz geçiyor ama ne derler bilirsin, pazar günü istediğin kadar tembellik yapabilirsin."

Esneyerek gözlerimi yumdum. Alparslan'la geçireceğim bir pazar gününün beni gülümsetmesine ve zonklayan şakaklarımın hissettirdiği ağrıyı bastırmasına izin verdim. Saçlarımı toplayarak boynumun bir kenarına bıraktı. Bu kez dudaklarını kulağımın altındaki o hassas deriye yasladı. Kalçalarıma yaslanan kasıklarını ve vücudumun üzerindeki ağırlığını hissettiğimde alçak bir sesle inledim. "Soğuk duşun altına girmek istemiyorsan beni tahrik etmekten vazgeçmeni öneririm."

"Çok hassassın, normalden daha çok. Regl olduğun için mi?"

Bu, onun yanındayken canlanan vücudumun her zamanki tepkisiydi ama suçu kesinlikle hormonlarıma attım. Beni sırtüstü çevirdi ve göz göze geldiğimizde bir süre için ona bakakaldım. Mavi bakışlarının derinliklerinde dünkü gözyaşlarından bir iz aradım ya da o delici bakışlarının altında kızarıklar... Ancak hiçbiri yoktu. Alparslan Gündoğdu sanki her şeyi kafamda kurmuşum gibi mükemmel görünüyordu.

Onun bakışları da benim üzerimdeydi. "Şuna bak," diyerek uzandı ve parmak uçlarını göz altlarımda gezdirdi. "Hiç uyumadın mı sen? Neden bu kadar solgunsun?"

Ağlamaktan. Seni sevmekten ve ağlayarak sana sarılmaktan.

"Biraz üşüyorum, sanırım o yüzden."

İri avucunu yüzümde dolaştırarak, "Aslında tenin sıcak," dedi. Ardından parmağını atletimin askısının altından geçirerek ona şüpheli ve suçlu bakışlar attı. "Neden daha kalın bir şey giymedin ki?"

"Sen beni ısıtırsın diye."

Şımarıkça gülümsedim ve kolumu onun boynuna dolayarak gözlerimi yeniden yumdum. Eğildiğini hissettim, nefesi boynuma ve gerdanıma vurdu. Sakallı yanağını memelerimin üstüne yaslayıp bana sarıldı. Sanırım o da yataktan çıkmakta en az benim kadar isteksizdi. Dudaklarını tenime bastırdığında ve ellerini atletimin altına soktuğunda, "Yapma," diye sızlandım. Zaten göğüslerim hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı ve sızlıyorlardı. "Uslu dur."

"Zaten uslu duruyorum, tam üç gündür."

"İki gün daha sabret," diye mırıldandım ve saçlarını çekiştirdim. Ancak o buna aldırmadan memelerimden birini avuçlayıp sıktı. *"Alparslan..."*

"Şşşt. Yeniden uyumaya çalışıyorum."

"Beni mıncıklayarak mı?"

"İstersen sen de beni mıncıklayabilirsin."

Yüzünü memelerimin arasına gömerek gözlerini kapadı. Bir diğer eliyle de uzanıp parmaklarımı yakaladıktan sonra onları iç içe geçirdi. Ellerimizi kalbinin tam üstüne bıraktı. İç çekerek örtüyü yeniden üzerimize çektim ve elimi saçlarının arasına yaslayarak hızla çarpan kalp atışlarımı duyup duymadığını merak ettim. O an neler düşündüğünü, neler hissettiğini... Ve tam da o an, "Gülden," diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Bir süre araba kullanmanı istemiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun," diye homurdandı. "Aklımın sende kalmasını istemiyorum. Seni gideceğin yere ben götürürüm."

"Alparslan o araba zırhlı," diye itiraz ettim. "Ayrıca bu çok saçma! Eğer dün gece yüzünden böyle yapıyorsan..."

Üzerine basa basa, "Arabanın zırhlı olması sikimde bile değil!" diye tısladı. "Aklımın sende kalmasını istemiyorum."

"Ben..." Bir an için neler söyleyeceğimi bilemedim ve başını hafifçe kaldırıp gözlerime baktığında titrek bir iç çektim. "Endişelenmeni anlıyorum ama bunu yapamazsın, Alparslan. Dünkü sadece talihsiz bir olaydı, hepsi bu. Beni biraz korkuttuğu doğru ama..."

"Korkmak mı?" Başını alayla iki yana sallayıp güldüğünde sustum. Farkında mıydı, bilmiyordum ama parmakları mememi sertçe avuçladı. Üzerimde yükseldi ve yüzünü benimkine doğru kaldırarak, "Korku *benim* hissettiğimdi, Gülden," dedi. "Sen panikledin, *bense* korktum. Sen kaza yapacağın için panikledin, *bense* seni kaybetme ihtimalimden deli gibi korktum."

"Alparslan..."

"Bana bunu bir kere daha yaşatmana izin vermeyeceğim, Gülden." Eğilerek dudaklarını benimkilere yasladı ve aynı anda ikimiz de derin bir nefes aldık. Parmaklarım saçlarına sıkıca dolandığında kapanan gözlerim sızladı. "Bunu bir kere daha kaldıramam," diye fısıldadı. "Yeniden yaşayamam."

Yeniden yaşayamam.

"Alparslan..."

"Bileğimdeki o dövmeyi soruyordun, öyle değil mi?" diye fısıldayıp geri çekildiğinde gözlerimi açtım. Bileğini havaya kaldırdı ve zarif bir sonsuzluk işaretinin iki yanındaki o harfleri gösterdi. *J ve R.*

"Dövmelerden nefret ediyorum çünkü ilk dövmem bu. Vücuduma, kalbe giden damarların tam üstüne kaybettiğim iki kişiyi kazıdım."

Her şeyim... Her şeyim gitti.

Kimleri kaybettiğini, onlara neler olduğunu ve o yangınla ne alakası olduğunu sormak istedim. Gözlerim tıpkı dün geceki gibi doldu. Onu öyle ağlatan iki kaybın acısının yeniden gözlerinde yeşerdiğini gördüğümde kalbime bir tekme yemiş gibi hissettim. Bakışlarım o harflerin üzerinde kaldı. Onların Alparslan'a hissettirdiği tüm o duygular karşısında tekrar ağlamamak için dudaklarımı dişledim.

Uzanarak dudaklarımı dişlerimin baskısından kurtardı ve dudaklarını benimkilere yasladı. "Bu yük çok ağır. Çok, çok ağır."

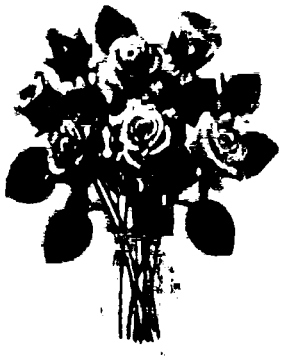
"Üzgünüm. Çok üzgünüm, Alparslan."

Seni böyle ağlattıkları için çok, çok üzgünüm.

"Üzülme," diye fısıldadı. "Üzülme, sadece anla." Birbirine kenetlenen parmaklarımızı kaldırdı ve ince parmağımdan birini şakaklarına yaslayarak, "Seni buraya kazıyabilirim," dedi. Daha sonra sol yanını gösterdi. "Ve buraya."

"Alparslan..."

"Ama Gülden..." Yeniden hiç unutmadığım o kahrolası dövmeyi gösterdi. "Buraya asla. Seni de buraya kazımayacağım, Gülden. Bunu bana yaptırma. *Sakın yaptırma.*"

17. Bölüm: Bebek

"Sakın o elbiseyi alayım deme çünkü şişme bir bebek gibi görünüyorsun, Gülden!"

"Hiç de bile!" diyerek itiraz ettim ancak kabul etmeliydim ki giydiğim zümrüt yeşili elbisenin yakasından taşan memelerim, ince belim, kocaman kalçalarım ve uzun, kızıl saçlarımla gerçekten de çocukların bir oyuncak rafında görünce ağlayarak almak isteyeceği türden bir bebek gibi görünüyordum. *Ama hiç değilse güzel bir bebektim.*

Elbisenin renginin gözlerimi ortaya çıkarmasını sevmiştim. Açıkçası ipek saten kumaşının pürüzsüz yüzeyine ve zarifçe aşağıya doğru akmasına da bayılmıştım. Bence yakışmıştı ama tıpkı Buse'nin söylediği gibi ne kadar güzel olursa olsun, bir şeyler tam değil gibiydi. İsteksizce yan dönüp aynadaki sırtımın açıklığına ve kumaşın sardığı kalçalarıma baktım. "Beni biraz şişman mı gösterdi?"

Lütfen öyle olduğunu söyle de almamak için bir sebep bulayım.

"Bilemiyorum," diyen Buse oturduğu pufta bacak bacak üstüne attı ve başını yana doğru eğerek, o bal rengi gözleriyle üzerimdeki her bir detayı inceledi. "Sanki bel ve kalça kısmı arasındaki o dikişler pot duruyor gibi, sanırım o yüzden."

"Sanırım," diyerek yenilgiyi sessizce kabullendim. Sıradan, normal bir alışveriş olsa ya da bu elbiseyi öylesine alıyor olsam umursamazdım. Alınan her bir parça benim gözümde kutsaldı ve bir gün mutlaka giyeceğime dair olan inancım tamdı. Bu kadar detaya girmemin, ince dokumamın sebebi bir nişandı. Ömür Göktepe ve yıllardır beraber olduğu adam -ismini hatırlayamadığım için kabalık etmiş olmazdım umarım- nişanlanıyordu ancak önemli olan bu değildi. Önemli olan bu nişanın Alparslan'la birlikte katılacağımız ilk davet olmasıydı.

"Hadi onu çıkar da sana düzgün bir şeyler bulayım."

Başımı sallayarak onu onayladım. Yeniden kabine girdikten sonra lanet gizli fermuarla birkaç dakika boğuşarak elbiseyi üstümden çıkarıp, bir köşede duran askı ve kumaş yığınının içine bıraktım. Neredeyse bir saattir mağazadaydık ve itiraf etmem gerekirse, bundan ne kadar zevk alsam da biraz yorulmaya başlamıştım. Günlerden perşembeydi ve saat akşam altıyı biraz geçiyordu. Buse'yle iş çıkışında yaptığımız ilk şey, kendimizi mağazalara atmak olmuştu. Hafta sonu gerçekleşecek bir davet için biraz geç

bir programdı ama ikimiz de şu sıralar öyle yoğunduk ki buna ancak vakit bulabilmiştik. Üstelik Buse'nin yarın öğleden sonra bir uçağı vardı. Valizini hâlâ hazırlamadığını biliyordum ve benim de üzerinde çalışmam gereken birkaç dosya vardı. Eğer bir elbise seçip alabilirsem ikimiz de bu eziyetten kurtulmuş olacaktık.

İç çektim ve ayakta durmaktan sıkılarak aynanın önündeki puflardan birine oturduğumda telefonum çalmaya başladı. Vakit kaybetmeden uzanıp Alparslan'dan gelen çağrıyı yanıtladım. "Alparslan."

"Bebeğim."

O güzel, boğuk sesi bir kez daha iç çekmeme neden oldu. Uzandım ve parmaklarımı bir tutam kızıl saça dolarken şımarıkça gülümsedim. "Beni mi özledin?"

Tam bir özgüven patlaması yaşadığımı biliyordum ama o an bunu umursamadım. Alparslan kısık bir sesle güldüğünde keyiflenerek arkama yaslandım. Onun da ofisindeki o güzel deri koltukta arkasına yaslandığı ve parmakları arasında bir dolmakalemi çevirdiği neredeyse gözümde canlandı. Oyunbaz bir sesle, "Belki," diye mırıldandı ancak ben cevabımı çoktan almıştım.

Beni özlemişti.

Bunun farkındaydım. Şu son birkaç gündür Alparslan daha korumacıydı. Evet, sanırım korumacı doğru bir kelime olurdu. Tıpkı bir hafta önce yatakta söylediği gibi -bugün bir istisnaydı- beni gideceğim her yere kendi götürüyordu. Sabahları beni işyerime bırakıyor, akşamları ofisinden çıkıp beni almaya geliyordu. Ayrıca beni daha sık arıyordu. Bunun farkında mıydı bilmiyordum ama kesinlikle doğruydu. Üstelik kabul etmem gerekirse çok da *yaratıcı* bahaneleri vardı.

Sabahın dokuz buçuğunda, ayrıldıktan yalnızca yarım saat sonra ben kahvemi yudumlarken telefonum çalabiliyor ve Alparslan bana o gün taktığı kravatın takımına gerçekten uyup uymadığını sorabiliyordu. Ya da gece üzerinde çalıştığı dosyayı görüp görmediğimi, akşam için neler pişirebileceğimizi, arabadan o beni öpemeden kaçtığım için akşama ödeşeceğimizi, onda mı yoksa bende mi kalacağımızı, o gün biraz gecikebileceğini, üzerimdeki etekle çok becerilesi göründüğümü, ceketimi arabasında unuttuğumu ve lanet topuklu ayakkabılarımın bana ne kadar yakıştığını...

Gururum okşanmıyor değildi tabii, bu aramalardan kesinlikle memnundum. Ancak bunların altında yatan o korkuyu da biliyordum ve bu kimi zaman kalbimi kırıyordu. Yine de bunun bir süreç olduğunu da biliyordum. Yaşadığımız o gece bir şeyleri tetiklemişti. Bir şeyleri hortlatmıştı ve Alparslan'ın onları yeniden gömebilmesi, en azından biraz olsun unutabilmesi zaman alacaktı.

"Ben de seni özledim," derken sessiz bir iç çektim. "Eve gitmek için ölüyorum."

"Hâlâ alışverişte misiniz?"

"Geleli daha bir saat oldu," diyerek itiraz ettim ancak evet, hâlâ alışverişteydik. "Düzgün bir şeyler bulamıyorum, bu gidişle eve gece yarısı geleceğim."

"İstersen dene," diyerek bana küçük çaplı bir gözdağı verdi. Hemen ardından, "Ofiste biraz daha işim var," dedi. "Sanırım kırk dakika kadar. Bir saate yanına gelmiş olurum. Seninle orada buluşalım. Bir şeyler yer, eve öyle geçeriz."

"Tamam, sanırım alışverişi biraz hızlandıracağım," diyerek o göremese de başımı salladım. Hemen ardından birisi içinde olduğum kabinin kapısını tıklatıp, "Gülden," diye seslenince bunun Buse olduğunu anladım. Kabinin kapısını açtım ve kollarımdan birini çıplak memelerimin üstüne sararak yeniden Alparslan'a döndüm. "Kapatmalıyım, Buse denemem için birkaç elbise daha getirmiş. Seni işim bitince ararım, olur mu?"

"Akşam o elbiseyi ben de görebilecek miyim?"

"Uslu durursan belki."

"Rüyanda belki."

Güldüm ve ona sesli bir öpücük attıktan sonra telefonu kapatarak çantamın üstüne fırlattım. Elindeki askılarla birlikte kabinin içine giren Buse, "Alparslan mıydı?" diye sordu. Sessizce başımı salladım. "Evet, bir saate benimle burada bulaşacakmış."

"Tamam, o zaman o kıçını kaldır da şunları bir dene bakalım."

İtiraz etmeden askılara uzandım. Buse, beni kumaş yığınlarıyla birlikte yalnız bıraktığında seçtiği kıyafetleri denemeye başladım. İlki siyah ve altın detaylarla dolu, payetli mini bir elbiseydi. Şıkır şıkırdı ve açıkçası fazla kısaydı. Eğildiğim zaman birinin külotumu görmesini kesinlikle istemezdim ya da oturduğumuz masanın altında Alparslan'ın o iri avuçlarını çıplak bacaklarımda dolaştırmasını. Aslında şey, bunu isterdim ama Alparslan'ın uslu duracağından ve orada sadece bununla yetineceğinden emin değildim.

Denediğim ikinci elbise gümüş rengiydi. Açıkçası elbiseyi sevmiştim ama Buse, bunun tenimi ölü bir balık kadar solgun gösterdiğini söyleyerek reddetmişti. Üçüncüsü güzel, tatlı bir pembeydi. Çok romantik ve hoş bir elbiseydi ama otuz altı bedeni kalmadığı için otuz sekizini giymiştim, biraz tadilata ihtiyacı vardı. Açıkçası şu tempomda terziyle uğraşamayacağım için ne kadar beğensem de onu da elemiştim. Dördüncüsü kırmızı renkliydi ve beni bir porno yıldızı gibi göstermişti. Beşincisi siyahtı ancak fazla satan bir modeldi. Bunu giydiğim takdirde en az üç kişiyle pişti olacağımı biliyordum. Bu yüzden bunu da eledim, altıncı ve yedinci elbiseyi de...

Ninova

En sonunda, "Benden bu kadar," diyerek kabinden çıktım. Buse de başını sallayarak, "Bence de," dedi. "Aslında buradan hep alırdık, neden bir şey bulamadık ki?"

"Sanırım yarın akşam işten sonra butikleri gezeceğim," dedim. "Belki tasarım bir şey bulabilirim."

"Keşke önce oralara baksaydık. Bu kadar oyalanmamış olurduk."

Başımı salladım ama artık çok geçti. "Seni de boşuna yormuş oldum."

"Saçmalama. Eğer ben acil elbise bakmak zorunda olsam ve sen kıytırık bir bavul bahanesiyle beni ekmeye çalışsan seni mahvederdim."

Sanırım bu detayı aklımda tutacaktım.

Kıkırdadım ve Alparslan bana yirmi dakika içinde geleceğini yazan bir mesaj attığında içerideki kahvecilerden birine oturmaya kadar verdim. Buse'yle şimdiden vedalaştım ve ona iyi uçuşlar diledikten sonra selfservis bir dükkâna girdim. Aslında acıkmıştım. Boş bir midenin üstüne kahve içmenin çok da mantıklı bir karar olmadığının farkındaydım ama bunu umursamadım. Kendime bol şekerli, sütlü ve kremalı bir kahve alarak içerdeki masalardan birine oturdum.

İçerisi kalabalıktı. Birkaç öğrenci grubu, benim gibi yalnız oturan ve bilgisayarlarıyla çalışan birkaç kişi, aileler ve birkaç çift vardı. Sanırım buraya girerken aldanmama neden olan da bu görüntüydü çünkü kahvelerinin tadı iğrençti. Tatlandırıcının tadı öylesine yoğundu ki iki yudumdan sonrasını içemedim. Kahve bardağını önüme ittirdim ve telefonumla oyalanmaya başladım. Alparslan gelene kadar biraz zaman öldürebileceğimi düşünüyordum ve dalmıştım. Bu yüzden biri kulağımın dibinde, "Bebek!" diye bağırdığında sıçradım.

Başımı kaldırdım ve en fazla üç yaşında olabilecek minik bir kızın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Sarı kıvırcık saçları ve masmavi gözleri vardı. Şirin pembe gözlüğü ve pembe kıyafetleriyle bana çocukluğumu hatırlatmıştı. Resmen mini ben gibiydi ama benim sarışın bir halimdi. "Merhaba," diye mırıldandım. Kollarını sanki onu kucaklamamı ister gibi yukarı kaldırdığında bir masa ilerimde oturan annesini gördüm. Kadının yüzünde mahcup ve utanmış bir ifade vardı. Muhtemelen kızını almak için hareketlenmişti ki ona *sorun değil* anlamına gelen bir gülüş attım ve kızı kucakladım.

Birincisi, düşündüğümden daha ağırdı. İkincisi, yakından çok daha tatlıydı ve elinde göğsüne bastırdığı kızıl saçlı bir oyuncak bebek vardı. Kendi kendime kıkırdadım ve bana neden bebek dediğini anladım. Minik ellerini uzatıp kısa ve tombul parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken ben de onunkileri okşamaya başladım. "Adın ne bakalım? Oyuncak bebeğinin de bir adı var mı?"

"Bebek!"

Pekâlâ, doğrusu ilginç bir isimdi ancak ben kimdim ki bunu sorgulayacaktım?

"Benim adım da Gülden," dediğimde kaşlarını hızla çattı. "Hayır, *bebek!*"

Anlaşılan isimlerle biraz sorunumuz vardı. Beyaz ojeli tırnaklarımdan birini oyuncak bebeğinin üstündeki kıyafette gezdirirken abartılı bir mimikle, "Ne kadar güzelmiş," dedim. Gerçi fırfırları, dantelleri ve saten renkleriyle mağazada denediğim onca kıyafetten daha hoş olduğunu itiraf etmeliydim. "Sen mi giydirdin?"

Ağırbaşlı bir kafa sallamayla beni onayladı ve uzanarak parmaklarını üzerimdeki elbisenin V yakasından içeri sokmaya çalıştı. *Bir başka Mia vakası.* "Hey, hey." Gülerek parmaklarını tuttum. "Kendi bebeğinin memelerini istediğin kadar avuçlayabilirsin ama..."

"Ama *benimkilerden* uzak dur."

Alparslan homurdanarak karşımdaki sandalyeyi çektiğinde yanaklarımı bir kızarıklık kapladı. "Yanılmıyorsam onlar benim memelerimdi."

"Hayır, *benim.*"

Ona yeniden laf yetiştirmeye hazırlanıyordum ki kucağımdaki kızın annesi kalkarak yanıma geldi. "Kusura bakmayın lütfen, ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim," dedikten sonra kızını kucağımdan aldı. Kız, Alparslan'ın gelişinden rahatsız olmuştu sanırım çünkü hiç direnmeden kollarını annesinin boynuna sardı. *Açıkçası biraz çabuk unutulmuştum.*

Onlar gittikten sonra uzanıp soğuyan kahvemden bir yudum aldım ama hayır, tadı soğukken de sıcakken olduğu kadar berbattı. Alparslan'ın gözlerini benden çekerek ilerideki anne ve kızına diktiğini gördüğümde kahveyi yeniden iterek, "Beni oyuncak bebeklerinden birine benzetti," diye kıkırdadım. Bu başıma gelen en sevimli olay olabilirdi. "Çok şekerdi."

Neşeli sesimle yeniden bana dönen mavi gözleri benimkilere tutundu. "Çocukları sever misin?" diye sorduğunda meraklı görünüyordu.

Büyürken etrafımda sadece annem ve dedem vardı. Hiç küçük bir çocukla ilgilenmemiş ya da onlardan biriyle haşır neşir olmamıştım ama... "Sanırım evet, çocukları severim. Bence dünyadaki en masum şeyler onlar. Sen sever misin peki?"

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Sevmem."

Cevabı keskin bir bıçak gibiydi. Öyle netti ki bana üzerine soru sorabilmem için hiçbir fırsat vermedi ve ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı. "Hadi gidelim, seni yeni açılan güzel bir yere götüreceğim."

Çantamı da alarak kalktım ve parmaklarımızı iç içe geçirmesine izin verdim. Bu konuyu kapatabilirdim ama bir anda zihnimde tıpkı Alparslan'a

benzeyen öyle güzel bir erkek çocuğu canlanmıştı ki onun bu sözlerinden sonra bir parçamın hayal kırıklığıyla dolduğunu hissettim. "Neden?"

"Acıktığını söylememiş miydin?"

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım ve başını eğdiğinde onunla göz göze geldim. "Yani evet, acıktım ama o yüzden sormamıştım. Neden çocukları sevmiyorsun?"

Bir an için öyle huzursuz göründü ki konuyu eşeleme ve çok daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla doldum. "Yani... küçücükler. Savunmasızlar ve tek bekledikleri biraz ilgiyle sevgi. Ne kadar kötü olabilir-"

Alparslan beni çarpışmak üzere olduğum bir adamdan korumak için kendine doğru çektiğinde, cılız bir inlemeyle göğsüne yaslandım ve sustum. Uzanıp çenemi parmaklarının arasında kavrayarak yukarı doğru kaldırdı ve dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktıktan sonra, "Dikkat et," diye fısıldadı. Yüzünde öyle bir bakış vardı ki bunu az önceki o çarpışma anı için mi, yoksa sözlerim için mi söylediğini anlayamadım. Anlamama da fırsat vermedi. Dudaklarıma yeni bir öpücük bıraktı ve yeniden beni çekiştirircesine yürümeye başladı.

Yüksek topuklularımın üzerinde ona yetişmek için çabalarken homurdandım. "Yemekler söylediğin kadar güzel olsa iyi olur yoksa açlıktan seni kemireceğim."

"İstediğin yerimi kemirebilirsin." Birleşen ellerimizi yukarı kaldırarak elimin tersine bir öpücük bıraktı ve görenlerin iç çekmesine neden olacak bir gülüşle bana göz kırptı.

Alparslan bazen dünyanın en çekilmez, en huysuz adamı olabiliyordu ama şimdiki gülüşü aptal kalbimi öylesine heyecanlandırmıştı ki birkaç dakika önce olanları unutmam yalnızca saniyelerimi aldı. *Cheshire Kedisi** gibi gülümseyip saçlarımı savurarak ilerledim. Arabası otoparkın ikinci katındaydı. Benim için kapıyı açtı ve sanki ancak o zaman farkına varabilmiş gibi, "Elbisen nerede?" dedi. "Alışveriş yapacağını sanıyordum?"

"Hiçbir şey beğenmedim." Çantamı arabanın arka koltuğuna bıraktım ve o da koltuğuna yerleşirken kemerimi bağladım. "Hiç güzel bir şey yoktu, yarın iş çıkışı birkaç butiği gezip tekrar bakacağım."

Kısa bir, "Hımm," sesi çıkardı. Ardından da sürmeye başladı. Deri koltuğa rahatça gömülüp topuklu ayakkabılarımı çıkararak yan döndükten sonra ayaklarımı kucağına uzattım. Bir kucağındaki kırmızı ojelerle süslü ayaklarıma, bir de bana baktı. Ardından yeniden trafiğe döndü ama o gözlerinin

* Lewis Carroll tarafından Alice Harikalar Diyarında kitabında popüler hale getirilen ve kendine özgü muzip gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedidir.

içindeki kıvılcımlar hâlâ oradaydı. Elini vites kolundan çekerek bacağıma yasladı ve tenimde şöyle bir gezinircesine sürttüğünde derin bir nefes aldım.

"Camlar filmliydi, değil mi?"

Başını salladığında sinsice sırıttım ve ayaklarımdan birini kasıklarının üzerine bıraktım. Yumuşak, neredeyse yokmuş gibi hafif bir dokunuştu ama Alparslan kısık bir sesle homurdandı. Bacağımdaki elini ayak bileğime doğru sürükledikten sonra iri avucuyla ayağıma bastırdı. Aletinin belirgin şeklini ve sıcaklığını kumaş pantolonunun altında hissettiğimde inledim. Ayağımı ona doğru sürttüm ve aynı anda, "Sikeyim," diye küfretti. "Bunu yapmak için lanet trafiğin göbeğinde olmamızı mı bekledin?"

Aslında niyetim uslu uslu oturmaktı ama gözüme öyle yakışıklı görünmüştü ki biraz yaramazlık yapmanın sorun olmayacağını düşünmüştüm. "Eğer istemiyorsan..." diyerek ayaklarımı çekmek istediğimde bana sert bir bakış attı. Kızgın gibi görünüyor olabilirdi ama hayır, *sadece azgındı*. Son birkaç gündür ikimiz de çok yoğunduk. Ya ben yatağa erkenden gidip uyuyakalıyordum ya da Alparslan gece yarılarına kadar çalışıyordu ve tek yaptığımız da birbirimize sarılarak uyumak oluyordu.

Açıkçası onu özlemiştim. Geceleri beraberdik ama bana dokunduğu, çıplak tenimi sardığı ve dudaklarını benimkilere yaslayarak bizi bir bütün yaptığı o anlar bir başkaydı. Şunu çok iyi anlamıştım, birini sevdiğinizde onu her şeyiyle seviyordunuz. Hatalarıyla, kusurlarıyla ve tüm güzellikleriyle. Onunla birlikte olmak da bu güzelliklerden biriydi ve her şeyden önce bu öyle doğru hissettiriyordu ki eksikliğini istemiyordum. O da beni en az benim onu istediğim kadar istesin, o da bana benim ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duysun istiyordum.

Benim için deli olsun istiyordum çünkü ben ona deliriyordum.

Bir diğer ayağımı da kasıklarına yasladığında kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. İçim kıpır kıpırdı. Tenimi saran ve uyuşturan arzu öyle yoğundu ki, "Restoranı siktir et," dedim. "Eve söyleyelim."

"Eve kadar dayanabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ayaklarımı fermuarına sürterken kıkırdadım. Başımı hafifçe yana yatırarak parmaklarımı saçlarıma doladım. "Ne yani?" diye sataştım. "Pantolonuna mı boşalacaksın?"

Alçak bir sesle güldü ve bir an gaza öyle yüklendi ki kısacık bir an için dengemi sağlamakta zorlandım. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni rahatça becerebileceğim bir yere."

Bacaklarımı birbirine bastırarak yutkundum ve kalçalarımı hafifçe kaldırarak eteğimin altına uzandım. Gergin bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu ama cevabı çoktan biliyordu. Dantel külotumu kalçalarımdan sıyırıp ayaklarıma doğru uzattım. Alparslan bakışlarını yoldan çekmeden havaya

Ninova

kaldırdığım ayağıma uzandı ve ayak bileğimde asılı kalan çamaşırı çıkardı. "Pembe... Tozpembe."

Sanki tüm hıncını ondan alıyormuş gibi yumuşak kumaşı parmaklarının arasında sıktı. Ardından külotumu vites koluna takarak sanki yeterince gürültü kirliliği yokmuş gibi kornoya bastı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama hızlı ve telaşlıydı. Öyle ki küfürler yediğimizden fazlasıyla emindim fakat umursamadım. Elini tutup yeniden bacaklarıma yasladım. Ayak bileklerimde ve baldırlarımda oyalandı, bu kadarla sınırlı kalacağını düşünüyordum ama bir an sonra parmakları uyluklarıma doğru tırmandı. "Eteğini topla."

Sanki tüm hayatım bu emre bağlıymış gibi büyük bir dikkatle dediğini yaptım. O söylemeden önce bacaklarımı iki yana ayırdım. Bana baktığı an dudaklarından öyle bir küfür döküldü ki arsızca inleyerek parmaklarımı üzerimdeki elbisenin düğmelerine götürdüm. İnci düğmeleri tek tek çözdüm ve kollarımı askılardan kurtardığım sırada Alparslan arabayı durdurdu. Hava karanlıkken yolları seçemediğimi daha önce söylemiştim, dolayısıyla şimdi de nerede olduğumuzu anlamadım ama yalnızca ikimiz olduktan sonra hiç önemli değildi. Emniyet kemerim çoktan çıkmıştı. O da kendisininkini çıkardı ve uzanarak beni kucağına aldı.

Ben onun pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını aşağı indirirken, o çoktan parmaklarını içime itmiş ve dudaklarını memelerimden birinin etrafına acımasızca kapamıştı. "Alparslan," diyerek kıvrandım ama yeşil gözlerime tutunan o aç mavi bakışlardan çok iyi biliyordum ki bu gece daha çok kıvranacaktım. "Acele et."

"Patlamak üzereyim. Yemin ederim, Gülden. Seni öyle sert becereceğim ki durmam için yalvarmak zorunda kalacaksın."

Yalvarmaya çoktan hazırdım ama aletini sıvazlayarak içime soktuğunda sanki konuşmak ne demek hiç bilmiyormuş gibi inlemeye ve çığlıklar atmaya başladım. Daracık bir alanda, yanımızdan arabalar geçerken ön koltukta, onun kucağında neredeyse çıplaktım. Ahlaksızcaydı. Bugüne kadar hiç düşünmediğim kirli bir fantezi gibiydi ama düşüncesi ve bunu Alparslan'la birlikte yapıyor oluşumuz öyle seksiydi ki üzerinde şevkle hareket ettim. Bulduğum her fırsatta dudaklarına yapıştım.

Saçlarımı tek yumruğunun etrafında doladı. Bir diğeriyle de kalçalarımı avuçlayarak sertçe içime çarpmaya, hırıltılı nefeslerle ve küstah, utanmaz sözlerle beni becermeye başladı. Her ikimiz de öyle baştan çıkmıştık ki hiç düşünmediğim kadar ileri gittiğimi anlamıştım. Dudaklarımı zevkle araladım ve dilimi ağzından içeri iterken ondan alabildiğim her şeyi almaya, tıpkı onun bana yaptığı gibi onu tüketmeye çalıştım. Altdudağımı emerek çekildi. İçimde öyle bir noktaya çarptı ki kendimden geçerek geriye doğru yaslandığımda uzanıp memelerimi emmeye ve onları dişlemeye başladı. Ne

boynuna batan tırnaklarım ne de saçlarını darmadağın eden parmaklarım umurundaydı.

"Alparslan," diyerek inledim. Dilimden ismi dışında hiçbir şey dökülmeyene dek inledim. "Alparslan... Alparslan..."

"Siktir, Gülden. *Siktir*..."

Ellerinden biriyle öne doğru uzanıp parmaklarını birleştiğimiz yere yasladı. Beni okşamaya başladığında bacaklarımın titrediğini ve karnımın kasıldığını hissettim. Kendimi ona bıraktım. Sonunda mavi gözlerini küstahça benimkilere dikerek izin verdiğinde titreyerek geldim. O da derin bir hırıltıyla kendini son bir kez bana itti ve boşalarak arkasına yaslandı. Öylesine hızlı ancak öylesine tatmin edici bir sevişmeydi ki kendime gelmem zaman aldı. Birkaç dakika sonra başımı boyun girintisinden kaldırdım ve eğilerek dudaklarını öptüm. Avuçlarını yanaklarıma bastırıp bana aynı şekilde karşılık verdi. Geri çekildiğinde gözlerinde onları daha da koyu gösteren tehlikeli ve sert bir bakış vardı.

Kaşlarımdan birini havaya kaldırdığımda avuç içlerini kalçalarıma yaslayarak beni sertçe tokatladı. Ciyaklayarak saçlarına asıldım. Çatmaya çalıştığım kaşlarıma aldırmadı. Kolunu belime doladı ve birden, "Anne olmayı hiç düşündün mü?" diye mırıldandı.

O ana dek bunu hiç düşünmemiştim. Gerçekten. Sadece yirmi beş yaşındaydım. Bana göre hayatın çok başındaydım. İstediğim gibi yaşıyor, istediğim gibi davranıyordum. Bugüne kadar evcil bir hayvanın sorumluluğunu bile üstüme almamıştım. Bir bebeğe, tıpkı Alparslan'a söylediğim gibi küçük, savunmasız ve muhtaç bir bebeğe bakabilir miydim bilmiyordum.

Yine de o mavi gözlerine baktığım sırada onların içinde tıpkı onun gibi bakan, saçlarından gülüşüne dek ona benzeyen bir oğlan çocuğu görürken hayır diyemedim. Belki aklım hâlâ az önceki anların etkisiyle beş karış havadaydı. Belki de onu öyle çok seviyordum ki ona bakarken saçmalamamak ve kelimeleri bir araya getirmek imkânsızdı.

"Evet, düşündüm." Kaşları bir an için çatıldı ama bu öylesine kısa bir süreliğineydi ki biliyordum, bu kadar dikkatli bakmasam göremezdim. "Günün birinde anne olmak isterim."

"Anne olmak... Buna hazır mısın yani?"

Bu kez benim kaşlarım çatıldı. "Hazır olmak mı? Bir insan anne olmaya nasıl hazır olabilir ki? Bence bu öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şeymiş?"

Dudaklarındaki o sinir bozucu gülüşü yüzünden silmek gibi güçlü bir dürtüyle dolup taştım. Burnumu havaya dikerek kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra bariz bir şekilde savaş pozisyonu aldım. "Doğurmadan

Ninova

bunu bilemezsin. Annelik hazır olunabilecek bir şey değil ancak kucağına aldığında anlayabilirsin. O zaman..."

"Kucağına aldığında? Yani kararlısın?"

"Evet, kararlıyım."

En az sözlerim kadar kararlı ses tonumu duyduğunda kaşları yavaşça havalandı ve ardından yeşil gözlerime tutunan o mavi gözlerinin içinde öfke dolu bir kıvılcım çaktı. "Ya sana çocuk istemediğimi söylersem?"

Ah, bu saatten sonra ondan başka biriyle birlikte olma ihtimalim olduğunu mu sanıyordu? Beni ne kadar kırdığını ve üzdüğünü gerçekten anlamıyor muydu?

"O halde..." diyerek sessizce omuz silktim. *Kahretsin.* "Babaları sen olmayacaksın demektir."

"Sen..." Bir an için ne söylediğimi anlayamadı. *"Sabrımı mı sınıyorsun, Gülden?"*

Öfkeyle soluklandığında ben de öfkeyle doldum. Kucağından kalkmak için hareketlendim ama buna izin vermedi. Avuçlarını kalçalarımın iki yanına yasladı. "Daha birkaç dakika önce seviştik!" diye hırladı. "Daha birkaç dakika oldu! Çığlıkların hâlâ kulağımda ve sen bana başka bir adamdan mı bahsediyorsun?"

"Sen sordun, ben de söyledim! Hepsi bu!" Avuçlarımı göğsüne yaslayarak onu itmeye çalıştım. "Şimdi bana kızmaya hakkın yok!"

"Gülden..."

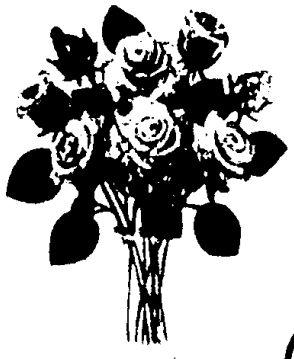
"Buna saygı duymak zorundasın, Alparslan. Ben senin bu isteğine nasıl saygı duyuyorsam, sen de bana saygı duymak zorundasın." Parmağımı, geceleri başımı üstüne koyduğum sıcak göğsüne yasladım ve onu sertçe dürttüm. "Günün birinde buna saygı duymak zorunda kalacaksın!"

Göğsündeki parmağımı yakaladı ve kolumu sırtıma doğru bükerek beni olduğum yerde tutarken, "Seni bırakacağımı sanıyorsan eğer... kafayı yemişsindir," diye fısıldadı. Sesindeki o hiddet ve öfke, kelimeler dudaklarından döküldükten sonra bile bir süre için aramızda asılı kaldı. Hiçbir şey söylemedim, sadece gülümsedim.

Kalbim öyle kırılmıştı ki bunu ancak alaycı bir gülüşle bastırabilirdim ama Alparslan bunu fark etmedi. Sanki damarına basmışım gibi uzanıp dudaklarıma öyle bir yapıştı ki direksiyona doğru yaslanırken, bir şeylere tutunma ihtiyacıyla parmaklarımı ceketinin yakasına sardım.

Beni tüm öfkesiyle öptü. Bense içimden taşan hayal kırıklığının o yoğun tadını dudaklarına bıraktım. Bunu da fark etmedi ama ben her şeyin farkındaydım.

En çok da kırılan kalbimin. Zira kendimden hiçbir zaman kaçamamıştım.

18. Bölüm: Seni Sevmek

Gülden Seçkin yalnız bir çocuktu.

Hep yalnız olmuştum. Babamın yaptıklarını sorgulayamayacak ve anlayamayacak kadar küçüktüm ama onun ölümünden sonra bile kâbuslar peşimi bırakmamıştı. İçe kapanık bir çocuktum. Biri bana bir şey sormadan konuşmaz, sorulduğunda da sanki onaya ihtiyacım varmış gibi anneme bakardım. Kabuğuna çekilen ve başını önünden kaldırmayan, tabağına ikinci bir kurabiyeyi istemeye çekinen o çocuklardandım.

Parka gittiğimizde annemin oturduğu bankın en yakınında bir örtünün üzerinde sessizce oyuncak bebeklerimle oynardım. Oysa aklım kumdan kaleler yapan ve bisiklet süren diğerlerinde olurdu. Göz göze geldiğim her çocukla birlikte içten içe bana doğru gelmelerini ve beni de oyunlarına davet etmelerini isterdim. Oynayacağımdan değil elbette, *sadece isterdim.* Onların arasına karışmanın, diğerleri gibi üstümü toza ve kire bulayarak eğlenmenin nasıl bir his olacağını merak ederdim.

Meraklı bir çocuktum ancak cesur değildim. Bunu fark etmek için kâhin olmaya da gerek yoktu. Annem beni anlardı, her zaman yanımdaydı ama dedem... o çok başkaydı. Küçük bir çocukken, dedem gözümde bir süper kahraman gibiydi. Üzerindeki o üniforma, çatık kaşları, o sert bakışları ve güçlü vücuduyla onun beni her şeyden ve herkesten koruyabileceğine inanmıştım. *Nitekim babamdan korumuştu.* Hayal meyal olsa da hatırlardım, o gece o kanlı ellerimi dedem tutmuştu. Ve bu öyle bir tutmaktı ki onun elimi bıraktığı tek bir anı bile hatırlamıyordum.

Bana bisiklet sürmeyi ilk öğreten dedemdi mesela. Ben bisikletimi sürerken yanımda yürür, büyük elini düşersem diye beni tutmak için sırtıma koyardı. Bana at binmeyi de dedem öğretmişti. Önce bir midilliyle ardındansa kendi atı Şahin'le. Araba sürmeyi de ilk dedemle öğrenmiştim, poligonda atış yapmayı da. Kendimi savunabilecek kadar dövüşmeyi, kart oynamayı ve hatta hile yapmayı da...

Dedem bana birçok şeyi öğretmişti ancak aşkı hiç anlatmamıştı.

Saçlarımı örmeyi kendi kendime öğrenmiştim mesela, piyano çalmayı da. Birinin bunlar için bana rehberlik etmesine hiç ihtiyacım olmamıştı. Eğer dedem bana aşkın nasıl bir şey olduğunu anlatsaydı, onu hissettiğim anı fark edebilir miydim bilmiyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı; bu kadar hazırlıksız yakalanmazdım, darbeyi nasıl göğüsleyeceğimi bilir ve

zırhımı ona göre kuşanırdım. Şimdiki kadar savunmasız olmaz, bu kadar kırılmazdım.

Alparslan'ı sevdiğimi neredeyse kaza yapmak üzere olduğum o gece, onun kolları arasında bir çocuk gibi ağlarken ve ona sokulurken anlamıştım. *Ona âşık olduğumu ise dün akşam anladım.* O arabada elleri beni yine sararken ve benimle bir kez daha sevişip, o mavi gözleriyle ruhumu tarumar ederken...

Ona hayır demeliydim. Onu itmeli, o arabadan çıkmalı ve belki de beni ne kadar kırdığını yüzüne vurmalıydım. Onu sertçe sarsmalıydım, kendine gelmeli ve beni biraz olsun anlamalıydı. Ama tüm bunları yapmak yerine kollarım yine onu sarmış, dudaklarım ve tenim yine onunkilere karışmıştı. Tüm o kırgınlığıma rağmen Alparslan'dan gidememiştim. Bunun düşüncesi bile garip bir şekilde canımı acıtmıştı.

Eski Gülden olsa kendisine böyle davranan bir adama ortaparmağını kaldırır ve ona siktiri çekerdi. *Ama eski Gülden daha önce hiç âşık olmamıştı ki...*

Hayatıma girdiği o ilk gün, onun benim için başka olacağını anlamalıydım. Bunu bilmeli ve ondan uzak durmalıydım ama ben her geçen gün ona daha da kapılmıştım. Bu saatten sonra geri adım atamayacağım bir noktadaydım.

Alparslan'ı sevmek nefes almaya benziyordu. Ona âşık olmaksa koca bir okyanusun kilometrelerce derinine dalmaya, nefessiz kalmaya.

Birileri bana nasıl hissettiğimi sorsa ona aynen bunu söylerdim. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Dün akşam, Alparslan'a geçtikten sonra yalnızca birkaç saat sanki her şey yolundaymış gibi davranabilmiştim. Ardından kaçmıştım. Alparslan çalışma odasındayken bir taksi çağırmış ve evden sessizce çıkmıştım. Sabaha kadar yatağımda dönüp durmuş, ağlamış ve onu düşünmüştüm.

Şimdiyse sabahın altısıydı. Üzerimde yarım atlet, bir tayt ve ince bir kapüşonlu vardı. Sabah koşularını severdim, bu da bana dedemden kalma bir alışkanlıktı. Dedem her zaman sabah koşusunun insanı zinde tuttuğunu ve canlandırdığını söylerdi. Neredeyse yarım saattir koşuyordum ama dedemin bahsettiği gibi hissetmekten çok uzaktım. Aklım düşüncelerle doluydu ve yirmi beş yıllık hayatımda ilk kez böyle dibe batmıştım.

Alparslan Gündoğdu'ya âşık olmak ancak böyle tanımlanabilirdi. *Bu, vurgun yemek demekti.* Öyle bir sarsılmış, öyle bir kendimden geçmiştim ki nasıl toparlayacağımı bilemiyordum.

Kırgındım ve kızgın hissediyordum. Kızgındım ama sebebinin ne olduğunu anlayamıyordum. Alparslan'ın bana olan duyguları benimkiler kadar derin olmadığı için mi kızgındım? Çocuk istemediğini söylediği için mi?

Sanki hayatımın geri kalanını onunla geçiremeyeceğimi düşündürttüğü için mi? Yoksa beni o güzel, mavi gözlü oğlan çocuğundan mahrum ettiği için mi?

Birini beni sevmesi için zorlayamazdım. Bu bencillikti. Öte yandan... Alparslan nasıl benim kararıma saygı duymak zorundaysa ben de onun kararına saygı duymak zorundaydım. Hayatının geri kalanını bir çocuk sahibi olarak geçirmek istemiyorsa geçirmezdi, sorun değildi. Onu anlıyordum ama... *ama neye kızmıştım?* Beni bu kadar öfkelendiren ve hayal kırıklığına uğratan neydi o zaman? Neden birileri kalbime bıçaklar batırıyordu? Neden sadece bunları düşünmek bile gözlerime yaşlar dolmasına neden oluyordu?

Çarpışmak üzere olduğum bir bisikletliden son anda birkaç adım sağa kayarak kurtuldum ve dinlemekte olduğum müziği durdum. Adımlarımı yavaşlatıp nefes nefese sahile bakan boş banklardan birine geçtim. Kendime birkaç dakika verdim ve mataramdan büyük yudumlar alarak biraz sakinleşmeye çalıştım. Nefeslerim düzenliydi ancak kalbim öyle bir atıyordu ki sanki saatler süren bir maratondan çıkmıştım.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğimde başımı geriye doğru attım ve yutkundum. Belki de yıllar önceki o küçük kız çocuğundan kalan bir izdi bu. Hayatım boyunca ne kadar kırıldıysam susmuştum. Öfkelendiğimde hırçınlaşırdım, kimi zaman neler söylediğimi bile bilmezdim ama üzgün olduğumda... sadece susardım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışır ve susardım. İçime atmaktan nefret ederdim ve biliyordum, Alparslan'la birlikte olduğumdan beri öyle çok şeyi içime atmıştım ki bir gün taşacak ve daha fazla suskun kalamayacaktım.

"İyi misin?"

Tanımadığım bir kadının sesiyle ürkerek gözlerimi açtım ve oturduğum yerde biraz dikleşerek başımı salladım. "Evet ben... iyiyim."

Yabancılardan pek hoşlanmazdım. Yanıma teklifsizce oturan bu yabancıdan da pek hoşlanmamıştım ama en azından iyi niyetli birine benziyordu. Cebinden çıkarttığı bir paket mendili bana uzatırken hissettiği o endişe gözlerinden fark ediliyordu. "Ama ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum," diye homurdandım ama parmaklarım benden bağımsız bir şekilde mendile uzandı. Önce gözyaşlarımı sildim, ardından mendili katladım ve bir çocuk gibi, kızardığına emin olduğum burnumu çektim. "Deniz suyu gözlerimi yaktı sadece."

Bence oldukça inandırıcı bir bahaneydi ama yanımdaki yabancı bu sözlerim üzerine kısık sesli bir kahkaha attı ve belindeki çantadan bir paket sigara çıkardı. Ona tam da sigaradan hoşlanmadığımı söylemek üzereydim ki bununla da yetinmedi. Paketten aldığı bir dalı dudaklarına yerleştirip bir çakmakla sigarasını yaktı. Birkaç saniyeliğine kendi derdimi unutarak ona döndüm ve incelemeye başladım.

Tanıdık gelen bir havası vardı ama çözemiyordum. Uzun, yer yer dalgalı kahverengi saçları vardı. Uzun boylu bir kadındı, belki benden bile uzun olabilirdi ve gözleri benimkilerden birkaç ton daha koyu bir yeşildi. Yaprakların ve yosunların rengini almıştı. İnsanlar benim çimen yeşili gözlerimin içlerinin parıldadığını söylerlerdi ama bu kadının bakışlarında o parıltıdan eser yoktu. Soğuk, hatta itiraf etmek gerekirse ona biraz da kibirli bir hava katıyordu. Gördüğüm en güzel kadın değildi ama burnunun etrafına sanki bir ressam tarafından serpiştirilmiş gibi görünen çilleri, buğday rengi pürüzsüz teni ve kan kırmızı dudaklarıyla hakkını vermem gerekirdi. Çok çekiciydi ve bunun farkında olduğuna ama bunu umursamadığına öyle emindim ki.

"Erkek meselesi mi?"

"Evet, yani şey, hayır... Belki."

Sigarasından derin bir nefes çekerken ve aldırmaz bir tavırla dumanı gökyüzüne doğru savururken, "Seni bu kadar üzdüğüne değer mi peki?" dedi.

"Anlamadım?"

Dumanı yeniden üflerken, "Açık konuşabilirsin," dedi. "Seni tanımıyorum ve seni yargılayacak falan değilim. Eğer seni bu kadar üzüyorsa..."

"Ne yapayım, ayrılayım mı?" Kendimi aptal dram filmlerinden birinin içine sıkışmış gibi hissederek alaycı bir gülüşle başımı iki yana salladım. "Daha orijinal olmanı beklerdim."

Sözlerime aldırmadan o yeşil gözlerini üstüme dikip, "Eğer seni bu kadar üzdüyse değer verdiğin biri olmalı," dedi. "Gerçekten sevmesen seni kıramazdı, öyle değil mi?"

Doğruydu. Kelimesi kelimesine doğruydu ve işte Alparslan'a siktiri çekememin en büyük nedeni de buydu.

"Sanırım ben de âşıklar kervanına katılan o salaklardanım," diyerek güldüğümde o da güldü ama yüzündekine bir gülüş demek zordu. Son bir nefes çektiği sigarasını parmaklarının arasına alıp yanımızdaki çöp kutusunun içine mükemmel bir şekilde fırlatırken, "Aşk salakların işi değildir," diye mırıldandı. "Bundan emin olabilirsin. Eğer âşık olduğunu fark edebilecek kadar cesursan akıllı birisindir."

"Ne bu sabah felsefesi mi?" diyerek dalga geçmek istedim ama bana aldırmadı. "Ve eğer âşık olduğun insandan gidebiliyorsan, o zaman daha da akıllı birisindir. Çünkü tüm artıları ve eksileri göze almışsındır. Gemileri yakmışsın demektir."

Bana hâlâ bu yalnızca salakların işi olabilirmiş gibi geliyordu. Alparslan'dan gidersem bunun hayatıma katacağı tek bir artı bile göremiyordum ancak itiraf etmem gerekirse, olduğum yerde kaldığımda da tek bir artı bile yoktu.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sorduğumda birkaç saniye için durdu. "Olmuştum, yıllar önce."

"Sen ne yaptın peki? Kaldın mı, gittin mi?"

Rüzgârın suratına doğru attığı saçlarını parmaklarıyla yüzünün önünden çekerken bana doğru döndü ve o kırmızı dudaklarıyla hafifçe gülümsedi. Gözlerinin içi şimdi terk edilmiş bir şehir gibiydi ve onları benimkilere dikerek, "Garip bir soru," dedi. "Ölü bir adamdan gidemezsin. Ama ölü bir adamla da kalamazsın."

Dudaklarım sanki bir şeyler söyleyebilecekmişim gibi aralandı ama onları hemen birbirine bastırdım. Belki duygusallıktan, belki de bu duygunun nasıl bir şey olduğunu artık anladığımdan yeniden ağlamak istedim. Karşımdaki kadın gözlerime cüretkârca bakabiliyordu ama ben kendimi dalgalara savurmak, hatta yok olmak istedim. Dün olanlardan sonra her şey öyle ağrıma gitti ki Alparslan'ı kaybedebileceğim düşüncesiyle nefes alamayarak, "Nasıl?" dedim. "Sen... *Nasıl?*"

"Nasıl mı ayakta kaldım?" Hafifçe omuz silkti ve bakışlarını yeniden denizin hırçın dalgalarına çevirdi. "Bu az önceki sorundan da garip çünkü bilmiyorum. Sanırım bir noktada alıştım. Geçmişi ardında sürükleyemezsin, neden biliyor musun? Çünkü o zaman geçmemiş demektir. Bazen sadece bırakman gerekir, ben de bıraktım ama bıraktığım şey ne bilmiyorum. Kalbimi mi, ruhumu mu, yoksa aklımı mı bıraktım?"

Gözlerimden akan iki damla yaşı tekrar sildim ve sessizce burnumu çektim. "Adın ne?"

Alçak bir sesle gülerek, "Adım," diye fısıldadı. "Adım Oylum."

"Ben de Gülden."

"İsmin güzelmiş." Hafif bir tebessümle bana döndü ve ayağa kalkarak yeleğinin cebine astığı güneş gözlüğünü taktı. "İyi birine benziyorsun. Seni daha fazla üzmesine izin verme, tamam mı?"

"Teşekkür ederim, denerim."

Havalı bulduğum bir baş selamıyla yanımdan uzaklaşarak hafif bir tempoyla koşmaya başladığında bir süre onu izledim. Açıkçası önce benimle kafa bulduğunu zannetmiştim ama bakışlarında öyle bir şey vardı ki o gittikten sonra bile etkisinden çıkabilmem biraz zaman aldı. *Boş ver* dedim. *Boş ver Gülden, boş ver.*

İlginç bir şekilde bugün her iki Günden de sessizdi ve bu sessizliğin içinde yeniden daireme dönebildiğimde aradan kırk dakika geçmişti. İçeri girerek ayakkabılarımı bir köşeye kaldırdıktan sonra üzerimdeki kıyafetlerden teker teker kurtularak duşa doğru yürüdüm. Kabini açıp sıcaklığı ayarladım ve tepeden akan suyun altına girdim.

Ninova

Ergenliğimde birkaç kez denemiştim, suyun altında diz çökerek oturmayı yani. Açıkçası pek rahat ve sürdürülebilir bir pozisyon değildi. Bu yüzden bunu yeniden denemedim ama gözlerimi yumdum. Başımı yukarı doğru kaldırarak suyun yüzümü ve tenimi dövmesine izin verdim. Annem suyu böyle israf ettiğim için bana bir sürü laf söyleyebilirdi ancak şu an bana iyi gelen tek şey buydu. Suyun düşüncelerimi benden alıp uzaklaştırmasına ve beni rahatlatmasına ihtiyacım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Hayal kırıklığım göğsümü öyle bir dövdü ki avuçlarımı kabinin buzlu camlarına yaslayarak başımı öne doğru eğdim ve derin bir nefes aldım. Başımı yeniden kaldırdığımda artık odamda yalnız değildim. Alparslan yatağımın bir köşesine oturmuştu. Bacaklarını iki yana yaslayarak açmış, öne doğru eğilmişti ve şey... sanırım bana bakıyordu. *Tabi odamın karolarını incelemiyorsa.*

Varlığı bir başka zaman beni heyecanlandırabilirdi, aslında şimdi de heyecanlandırmıştı ama hissettiğim kırgınlık bundan çok daha büyüktü. Bu yüzden ona aldırmadım ve beni izlediğini umursamamaya çalışarak şampuanımı parmaklarımın arasında köpürterek saçlarımı yıkamaya başladım. İyi bir fikir gibi gelmişti fakat aklıma Alparslan'ın saçlarımı yıkadığı o an düştüğünde kendimi daha fazla tutamadım, ağlamaya başladım. Beni görmesini istemeyerek ona sırtımı döndüm. Titreyen omuzlarımın ya da çöken bedenimin farkında mıydı, bilmiyordum ama kendimi gerçekten tükenmiş hissediyordum.

Aşk böyle bir şey miydi? *Çünkü ben daha ilk günden çok yorulmuştum.*

Kabinin kapısının açıldığını duyduğumda kendimi toparlamaya çalıştım ama başarısız bir denemeydi. Yalnızca birkaç saniye sonra Alparslan'ın da benim gibi soyunduğunu sırtıma değen sıcak göğsünden anladım. Kollarını etrafıma dolayarak beni kendine çekti ve çenesini başımın üstüne bastırdı.

Suskundu. Sanki suçunu biliyormuş gibi suskundu. Gidişimin ardından beni hiç aramamıştı ya da bana bir mesaj atmamıştı. Fakat görünen o ki o da daha fazla dayanamamıştı.

"Sen..." Titreyen sesimi duyduğumda derin bir nefes alıp yutkundum. "Sen çok kötü bir adamsın."

Kolları belimi daha sıkı sardığında tırnaklarımı tenine batırdım. "Kalbimi çok kırıyorsun. Kalbimi neden kırıyorsun ki? *Kalbimi çok kırıyorsun.*"

"Gülden..."

Kollarının arasında dönerek gözlerimi kaçtığım o yakışıklı yüzüne diktim. Alparslan Gündoğdu çok güzel bir adamdı. Islanan saçları dağınıkça alnına ve yanlarına dağılmıştı. Bir tutamı gözlerinin hemen önündeydi ve o elektrikli çakır gözlerinde daha önce görmediğim türden derin, koyu bir

bakış vardı. Sanki dün gece hiç uyumamış gibiydi ve göz altlarının hali en az benimkiler kadar bitikti.

"Bana bunu yapma," diye fısıldadığımda bir an için yüzü de bedeni gibi kasıldı. "Bana bunu yapma, Alparslan."

"Seni asla bilerek üzmem."

İstemsizce dudaklarımdan alçak sesli bir gülüş döküldü. *Zaten en kötüsü de buydu.* Beni isteyerek incitmeyeceğini biliyordum, incittiği seferde de bunun farkında bile olmuyordu.

Duraksadım ve aklıma gelen şeyle, "İki yıl," dedim. "İki yıldır Mert'leydim." İsmi dudaklarımdan döküldüğü an öfkeyle soluklandı ama umursamadım. "Onu gerçekten sevdiğimi sandım."

"Gülden..."

"Sözümü kesme! Sözümü kesme, Alparslan! Sözümü kesme!"

Öfkeyle ondan uzaklaşmak istedim ama, "Tamam, tamam," diyerek beni yeniden göğsüne çekti. "Kahretsin, tamam."

Uzanıp yüzüme yapışan ıslak saçları bir kenara itti. Parmağının dışıyla yanağımdan çeneme doğru bir hat çizdiğinde yavaşça duruldum. Ardından yeşil gözlerimle onunkilere sıkı sıkı tutundum. "Onunla iki yıl geçirdim ama aslında onu hiç sevmemişim. Bunu nereden anladım, biliyor musun? Çünkü bittiği için üzülmedim. Hiçbir pişmanlığım yoktu. Ama dün gece... o kapıyı çekip çıkarken çok üzgündüm, Alparslan. Canım çok yanıyordu."

"Gülden..."

"Seninle olmak değil ama seni sevmek canımı yakıyor, Alparslan."

Bu gerçeği daha fazla tutamayarak itiraf ettiğimde bir an için belimdeki elleri gevşedi. *Beni bıraktı.* Mutsuz bir gülüşle ondan uzaklaştım ve kollarımı titreyen bedenimin etrafına dolayarak sırtımı arkamdaki serin fayanslara yasladım. Alparslan'ın bir aşk adamı olmadığı belliydi ancak bu cümleyi duyar duymaz kaskatı kesileceğini de hiç ummamıştım.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, gidebilirsin de. Sorun değil."

Görmeyen gözlerle duş jelime uzandım ve yumuşak banyo lifimi elime alarak ona arkamı döndüm. Bir yandan lifi parmaklarımın arasında köpürtmeye çalışıyor, bir yandan ağlıyor ve bir yandan da sesim duyulmasın diye dudaklarımı dişliyordum. Öylesine berbat bir haldeydim ki Alparslan gittikten ve kendimle yalnız kaldıktan sonra bu halimle dakikalarca dalga geçeceğimden emindim.

Köpürttüğüm lifi hırsla kollarıma sürmeye başladım. Tenimi kızarttığımın ve yer yer de çizdiğimin farkındaydım ama umursamadım. Kalbimin atışları hiç olmadığı kadar hızlıydı. Kulaklarım uğulduyordu ve fayansı döven suyun sesi beynimde yankılanıyordu. Arkamı dönmeye ve onun üstünü

giyinerek gidişini izlemeye cesaretim yoktu. Ondan gitmeye de cesaretim olmamıştı ancak o bunu ikimiz için de yapıyordu.

Saçlarımı bir kenara topladım ve lifi uzanabildiğim kadar sırtımda gezdirmek istediğimde akan suyun sesi kesildi. Alparslan'ın hâlâ burada olduğunu anlayarak duraksadım ve gitmesini bekledim.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Saniyeler geçmeye devam etti ama kabinin kapısı hâlâ açılmamıştı. En kötüsü de bana doğru yürüyen ayaklarının ıslak fayansların üzerinde çıkardığı kaygan sesler kulaklarımdaydı.

"Bana dön." Olduğum yerde durmaya devam ettiğimde avuçları kollarımı sardı. *"Hadi bebeğim, bana dön."*

Sessizce dediğini yaptım ama bakışlarım gözleri hariç her yerde geziyordu. Sert göğsünde, banyomun duvarlarında, yerlerde... Şu ana kadar kendimi iyi tutmuştum ama gözlerine bakarsam dağılırdım, *gözlerine bakarsam mahvolurdum.*

Parmakları çenemi kavradığında gözlerimi telaşla yumdum. Kapalı gözkapaklarımın ardından yaşların aktığını hissedebiliyordum ama onları inatla açmadım. Dişlerimi titreyen dudaklarıma bastırdım ve ellerimin arasındaki plastik lifi sertçe çekiştirdim. Tırnaklarımı batırdım ve öylece bekledim.

Bana doğru eğildiğini yüzüme vuran sıcak nefesinden anladım. Dudakları bir an sonra ıslak saçlarımı buldu. Onları elleriyle arkaya doğru yatırdı, ardından dudaklarını yüzümün her bir köşesinde gezdirmeye başladı. Önce şakaklarımı öptü, ardından kapalı gözkapaklarımı, gözlerimden süzülen yaşları, yanaklarımı ve çenemi... Hareketlerinde öyle bir şefkat vardı ki bir yanım *lütfen* diye fısıldadı.

Alparslan'ın da beni sevdiğine inanmaya ihtiyacım vardı.

"Dün gece, ışıklarını üçü yirmi dört geçe söndürdün." Sesini duyduğumda titredim ve gece lambamı kaçta söndürdüğümü bildiğinde şaşkınlıkla soluklanarak dudaklarıma işkence etmekten vazgeçtim. Uzandı ve altdudağımı başparmağıyla usulca okşadı. "Evden çıktığını saniyesinde fark ettim. Gitmene izin vermek istedim. Vermek istedim ama... ama... *Kahretsin Gülden,* en azından yüzüme bak! En azından gözlerimin içine bak!"

Avucunun birini başımın hemen yanındaki fayansa sertçe çarptığında yutkundum ve dediğini yaptım. Ama bakışlarımız daha birbirine değer değmez ağlamaya başlamıştım. Sanki bu halimden nefret ediyor gibiydi. Sanki beni böyle ağlattığı için kendinden de nefret ediyor gibiydi. Elini yeniden fayansa vururken ve öfkeli solukları benimkilere karışırken, "Seni bırakmadım!" dedi. "Seni bırakamadım! Duydun mu beni, bırakamadım!"

Ama bırakmıştı. Yatağımda yalnızdım ve gözyaşlarımlaydım.

Alaycı bir gülüş dudaklarımı kapladığında parmaklarını çeneme ve yanaklarıma sararak başımı yukarıya, ona doğru kaldırdı. Üzerime doğru eğildiğinde saçlarından akan bir damla su dudaklarıma düşerken, "Peşinden geldim!" diye tısladı. "Binaya girişini izledim. Lanet ışıklar sönene dek belki önünden geçersin diye sikik bir camı izledim!"

"Alparslan..."

"Eve döndüm ama aradan dört saat bile geçmeden buradayım çünkü kahrolası aklımın ta içindesin! Bu yüzden gitmene izin veremem! Seni başkasıyla hayal bile edemem! *Sikeyim Gülden*, o adamı öldürmeyeceğime söz veremem!"

Gözlerim dehşetle büyüdü. "Mağara adamı," diye homurdandığımda, "Öyleyim!" dedi. Gözlerinin içi yemin ederim ki alev alevdi. "Öyleyim! Mağara adamının tekiyim! Sana deliriyorum işte, delinin tekiyim!"

Duyduklarımla beraber bir süre için sustum. Kalbim tüm o kırgınlığı bir kenara itmeye çoktan hazırmış gibi atıyordu ancak onun sesini de susturdum. Heveslenmeden önce bakışlarımı gözlerine diktim. Elimdeki lifi bir kenara bırakıp uzanarak avucumu göğsünün tam üstüne bastırdım. Kalp atışları en az benimki kadar hızlı, teni en az benimki kadar sıcaktı. Kabinin havasından mıydı, yoksa benimki gibi bir yürek yangınından mı?

Gözlerimdeki yaşları geri göndermek için yutkunurken, "Artık daha azıyla yetinemem," diye fısıldadım. Yapamazdım. Özellikle de ona, onu sevdiğimi itiraf etmişken yapamazdım. "Burayı istiyorum. Burayı istiyorum ben, Alparslan. Sadece aklını değil, burayı da istiyorum."

Öfkeyle güldü ve elini benimkinin üzerine sertçe bastırdı. "Zaten senin. *Siktiğimin kalbi zaten senin!* Bunu nasıl görmüyorsun?"

"Çünkü göstermiyorsun!" Avuçlarımı sertçe göğsüne çarptım ve bir an için onu birkaç adım gerilettim. "Çünkü göstermiyorsun! Çünkü söylemiyorsun!"

"Gülden..."

"Seni seviyorum! Seni sevdiğimi sana saatlerce söyleyebilirim ama sen... sen bir kez olsun söylemedin bile! Bir kez olsun itiraf etmedin!"

"İstediğin bu mu? Duymak mı?"

"Evet!" Gözyaşlarımı sertçe sildim ve çenemi havaya kaldırarak bakışlarımı onunkilere diktim. Bu saatten sonra bu meydan okumadan geri çekilecek değildim. "Duymak istiyorum!"

"Tamam öyleyse..." Yüzünde ağır bir gülüş şekillenirken uzandı ve köpüklü kollarımdan yakalayarak aramızdaki o birkaç adımlık mesafeyi kapadı. Beni göğsüne sertçe yaslayıp, "Kulaklarını iyi aç," diye tısladı. Öfkeliydi ama en çok da hırçındı. "Seni seviyorum. Her şeyinle... Seni her şeyinle seviyorum!"

Beni seviyordu.

"Alparslan..."

"Seni seviyorum! Duydun işte! Seni seviyorum. *Göğsümü kanatan bu yaraya rağmen.* Seni seviyorum..."

O yaranın bileğindeki iki harf olduğunu anladığımda kollarından kurtulmak istedim ama buna izin vermedi. Yüzünü benimkine doğru eğerek, "Artık gitmene izin vermem," dedi. "Bana bunu yaptıktan sonra gidemezsin. *Kendini böyle sevdirip gidemezsin.*"

Acıyla soluklandım ama Alparslan tıpkı dediği gibi gitmeme izin vermedi. Uzandı ve dudaklarını benimkilere bastırarak beni öpmeye ve öpüşüne karşılık vermem için zorlamaya başladı. Direncim sadece ilk birkaç saniye içindi. Ardından avuçlarının arasında hapsolan kollarım boynuna dolandı ve ağlayarak onu öpmeye başladım.

Kalbimdeki o yangının bu sözlerle birlikte sönmesi gerekirdi ama sanki onu daha da harlamıştım. Sanki bu kez için için yanıyor, beni en içten yakıp kül etmek istiyordu. Ondan yalnızca beni sevdiğini duymak istemiştim ama sanki bunlar bile yetmiyordu.

Dili hırsla benimkine dolanırken ve dudaklarıyla dişleri benimkilerle kanatırcasına savaşırken ona yaslandım. Ağzının içine doğru sessiz bir inilti bıraktım ve o da benimkine benzer bir inlemeyle altdudağımı sertçe emdi. Dilini dudaklarımda gezdirdi. Saçlarımı çekiştirmeye, beni ve bu öpücüğü istediği gibi yönlendirmeye başladı.

Tırnaklarım tenine battı ve aynı anda tepemizden akan sıcak su her ikimizi de sardı. Nefes nefese geri çekildik ve Alparslan gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan beni kucakladı. Sevişmek için değildi, tek amacı biraz olsun soluklanmak ve durulmaktı.

Alparslan sırtını ıslak fayanslara yaslayıp beni de kendine doğru çektiğinde itiraz etmedim. Akan suyun altında oturmak onunlayken o kadar da kötü değildi. Başımı güçsüzce omzuna bıraktım ve ona sıkıca sarılarak suyun gözyaşlarımı gizlemesine izin verdim.

Dağılmıştım ama biliyordum ki dağılan tek taraf ben değildim. Alparslan da benimle aynı haldeydi. Sadece ben değil, o da ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Yüzü saçlarımın arasındaydı, kolları benimkileri sıkıca sarmıştı ama huzur... *o bizden çok uzaktı.*

Ve emin olduğum tek bir gerçek vardı, bu saatten sonra ikimiz için de hiçbir şey aynı olmayacaktı...

19. Bölüm: Pazartesi

"Sadece soğuk algınlığı anne, bir şeyim yok."

Aslında gerçekte telefonumun ekranında olduğundan daha solgun ve yorgun görünüyordum. Ancak annem bunun bile onun için yeterli olduğunu düşünecekti ki, "Şu haline bak," diyerek kaşlarını çattı. Yüzünün önüne düşen kısa bir tutam kızıl saçı kulaklarının ardına ittirdi ve ince kemik çerçeveli gözlüklerinin ardından bana üzgün, sevecen bir bakış attı. "Saçlarını kurutmuyor musun yoksa? Sinüzitinin olduğunu da biliyorsun, Gülden."

"Biliyorum, biliyorum. Ama iyiyim anne gerçekten. Sadece..." Dudaklarımdan dökülen bir hapşırık kısa bir an için cümlemi böldü. "Sadece dinlenmem gerek."

"İşten mi çıktın?"

Başımı sallayarak emniyet kemerimi çözdüm. Annemin görüntülü aramasına arabadayken yakalanmıştım. "Hıhım, sitenin önündeyim. Arabamı park ettim, şimdi eve geçeceğim."

"Tamam, o soğukta oyalanma daha fazla. İyice üşüteceksin, zaten incecik giyinmişsin." Sanırım annem Sibirya soğuklarının arabamın içinde olduğunu zannediyordu ama umursamadım. "Tamam, ben eve geçeyim o zaman. Yatmadan yine ararım seni. Sen de işlerinle ilgilenirsin."

Annem usulca başını salladı ama bir türlü telefonu kapatmaya yanaşmıyordu. Açıkçası onun bu hali canımı acıtıyordu. Beni özlediğini biliyordum ve ben de onu düşündüğümden çok ama çok daha fazla özlemiştim.

"İçim hiç rahat değil, Gülden. Acaba yanına mı gelsem?"

Bana yalnızca birkaç dakika önce bahsettiği acil işleri bir yana, İstanbul İpek Seçkin'e hazır mıydı bilmiyordum ancak ben hiç hazır değildim. Uzanıp arabamın kapısını açarken, "Hayır," dedim. "Elbette hayır anne, söyledim ya iyiyim. Hem işlerimi biraz toparlayayım belki ben oraya gelirim."

"Gelirsin değil mi bebeğim?"

"Elbette gelirim." Arka koltuktaki meyve poşetlerine uzandım. Tek elimle telefonu tutarken kamerayı burnumun dibine kadar soktum. "Hem seni çok özledim."

"Gülden..." Annem yavaşça ağlamaya başlarken iç çektim ve dolan gözlerimdeki yaşları geri gönderebilmek için bir süre oyalandım. Annesinin prensesi olarak büyüyen o kızlardandım ve ben anneme ne kadar düşkünsem o

da bana o kadar düşkündü. Mümkün olduğunda araşıyor ve mesajlaşıyorduk ancak görünen o ki bazen bunlar da yetmiyordu.

Annemin kendisini toparlayabilmesi, benimle vedalaşması ve bana ne yapacağımı uzun uzun anlatması birkaç dakika daha sürdü. Öyle ki tüm bunlar olurken Yiğit'in arabası, arabamın yanına park etmişti. Yiğit beni gözyaşları içinde, elimde bir telefon ve market poşetleriyle basmıştı. Bana doğru yürürken burnumu çektim ve yeniden hapşırdıktan sonra arabamı kilitledim.

"Selam, hastaneden mi?"

"Selam, bu surat da ne böyle? Ağladın mı sen?"

Yiğit kaşlarını çatarak bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde gülümsemeye çalıştım. "Klasik anne kız aramaları. Biraz duygulandım sadece."

"Ah," derken yüzü anlayışlı bir gülümsemeyle yumuşadı ama bu sadece ben yeniden hapşırana dek sürdü. Burnumu çekerek yüzümü kırıştırdığımda dikkatle beni süzdü. "Hasta mı oldun sen yoksa? Bu halin de ne?"

Başımı koca bir inkârla iki yana salladım ancak elimdeki poşetlerle ondan kaçmak için fazla yavaştım. Alnıma doğru uzandığında, "Kes şunu," diye homurdandım ancak beni umursamadı. Elinin dışını alnıma bastırdı ve birkaç saniyenin ardından geri çekilerek, "Senin ateşin var," diye kızdı. Centilmen komşum şimdi otoriter doktor kılığındaydı. "Hastaneye gitmedin mi?"

"Sadece üşüttüm Yiğit, ölmeyeceğim."

"İlaç aldın mı hiç?"

"Yemekten sonra alacağım," diyerek başımı salladım. Oradan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama, "Anneannemin nefis bir çorbası vardır," dedi. "Nasıl yaptığını bir türlü öğrenemedim ama sana çok iyi geleceğine eminim. Poşetlerini bırak da bize gel, beraber yemek yiyelim."

Açıkçası hiç beklemediğim anda gelen kibar bir teklifti ama reddettim. "Teşekkür ederim ama ben rahatsızlık vermesem daha iyi olacak. Hem zaten..."

"Hadi ama." Elini nazikçe sırtıma koyarak beni binaya doğru ilerletti. "Hem Mia'yı da seversin biraz, onu özlemedin mi?"

"Bu haksızlık! Mia'ya karşı koyamadığımı biliyorsun."

"Bence o da sana karşı koyamıyor."

Sessizce kıkırdadım ve o kendi dairelerine girerken ben de eve çıktım. Poşetlerimi tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra ellerimi yıkadım ve bir peçete alarak uzun uzun akan burnumu sildim. Aslında martın sonlarındaydık. Hava hasta olabileceğim kadar soğuk değildi ama Alparslan'la banyoda suyun altında öyle çok kalmıştık ki hasta olmam kaçınılmazdı. Bunu o beni tıpkı o günkü gibi yıkayıp bornozuma sarıp yatağıma yatırırken de

Ninova

biliyordum. Ben gözyaşlarından bitap düşene kadar ağlarken ve uyuyakalırken de.

Açıkçası Alparslan'a onu sevdiğimi itiraf etmem koca bir saçmalıktı. *Cidden.*

Şimdiki aklım olsa bunu asla yapmazdım çünkü bu, düşündüğümün aksine beni rahatlatmamıştı. Evet, belki içime atmaktan ve kendimi usul usul yiyip bitirmekten daha iyiydi ama... Bir *ama* vardı. Duygularımın karşılıksız olmadığını öğrenmiştim. Bana beni sevdiğini söylemişti ve bu konuda ona güveniyordum. Bana bakışlarına ve dudaklarından dökülen o güçlü kelimelere... Onlara olan inancım tamdı ama bunların bana yetmediği bir noktadaydım.

Banyoda yaşananlar hiç beklemediğim bir patlama gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla korkmuş ve afallamıştım fakat Alparslan da öyleydi. Bunu biliyordum. Beraber banyomun zeminine çöküp öylece birbirimize sokulurken fark etmiştim. Esmiş, gürlemiş ve birdenbire durulmuştu. Alparslan Gündoğdu da tıpkı benim gibi düşüncelere boğulmuştu. Gözlerine yeniden bakmaktan, bileğindeki o dövmelerden ve kalbindeki yerimden korkmuştum.

O sabah, yani iki gece önce bir süre yanımda kalmıştı. Ben tüm bunların ağırlığıyla çökerken o içeride voltalar atmıştı. Sanırım onu izleyerek uyuyakalmıştım çünkü gözlerimi yeniden araladığımda yoktu. Yalnız olmak canımı sıkmalıydı ama kendimle baş başa kalmak bana düşündüğümden çok daha iyi gelmişti. Alparslan'a bir mesaj atmış, bir süre tek kalmak istediğimi yazmıştım. Beni kendi halime bırakmasına ihtiyacım vardı çünkü aynada gördüğüm Gülden Seçkin'den hiç hoşlanmamıştım.

Çocukken çok ama çok sevdiğim bir oyuncak ayım vardı. Boyu boyumun yarısı kadardı ve beyaz tüylü kafasının üstünde kırmızı bir şapkası vardı. O oyuncağı çok severdim. Geceleri onunla uyur, yemek masasına onunla oturur ve hatta dışarıya da onunla giderdim. Sadece altı yaşındaydım ve o ayıcık tutkunu olduğum tek şeydi. En azından bir gün sokaktaki bir çocuk onu benden çalana dek öyleydi. Birkaç saat boyunca durmadan ağlamış, dedemin bana aldığı yeni bir ayıcıkla susmuştum. Altı yaşındaki Gülden'in yeniden gülebilmesi ve unutması işte bu kadar basitti.

Yirmi beş yaşındaki Gülden ise Alparslan Gündoğdu'ya onu unutamayacak kadar çok bağlanmıştı. Beni kendine böyle deli divane etmesi açıkçası sinirlerimi bozuyordu. İkinci sınıf dram filmlerindeki o ağlayan kadınlara dönmüştüm. Kendimi frenlemem, toparlanmam lazımdı. Aynı gece görüntülü aradığım Buse, iş yemeğinden izin isteyerek tuvalete kaçmış ve klozet kapağının üstüne oturarak bana güzel bir nutuk çekmişti.

Birincisi, dünyadaki tek âşık kadın ben değildim. İkincisi, dünyadaki tek erkek de Alparslan değildi.

Şey, aslında ikinci madde biraz gaza gelinerek söylenmiş bir cümleydi ama Buse haklıydı. Bundan sonraki hayatımda kendimi Alparslan'dan başka biriyle düşünemesem bile -ki düşünemiyordum- ayaklarına kapanacak halim de yoktu.

Sevmek ve âşık olmak çok başka bir şeydi ancak aşka kul olmak da çok başkaydı.

İşte bu yüzden kendime biraz zaman vermiştim. Bu süre zarfında bir sürü romantik film izlemiş, biraz ağlamış ve hissettiğim her bir duyguyu kendi içimde sindirerek derin bir nefes almıştım. Durumu tam olarak atlattığım söylenemezdi ancak çok daha iyi hissettiğim de bir gerçekti. Öyle acıkmıştım ki yemek yiyince daha da iyi olacağımdan emindim.

Üstüme rahat bir şeyler giydikten sonra saçlarımı topladım ve poşetlerimi dolaba yerleştirdim. Elim boş gitmek beni biraz utandırıyordu, bu yüzden dün akşam pastaneden aldığım tuzlu kurabiyeleri bir tabağa dizdim. Aslında almak istediğim sadece bir dilim *cheesecaketi* ama dudaklarımı araladığımda lanet tuzlu kurabiyeleri istemiştim. Dairemin anahtarım alıp evden çıktım.

Yemek davetinin üstünden en fazla yirmi dakika geçmiş olabilirdi ama Yiğit ve Mia bana kapıyı açtığında içerisi çoktan nefis kokmaya başlamıştı. "Merhaba," diyerek gülümsedim. Ayağımdaki terlikleri çıkararak tabağı Yiğit'e uzattıktan sonra yere eğilip Mia'yı kucakladım. Onu öpücüklere boğmaya başladığım an, o da çoktan bana sırnaşmaya ve patileriyle memelerime yaslanmaya başlamıştı. Neyse ki bugün üzerimde sıfır dekolte sıradan bir tişört vardı.

"Ah, geldin mi yavrucuğum?"

Gülten teyze ellerini belindeki önlüğe silerek bana doğru ilerlediğinde Mia'yı bir kalkan gibi aramıza koydum. "Merhaba Gülten teyze, istersen hiç öpmeyeyim. Biraz üşütmüşüm sanırım, sana da geçmesin."

"Geçse ne olacak ayol, doktor burada değil mi sanki?"

Doğrusu mantıklı bir cümleydi. Söz konusu doktor tam da karşımızda gözlerini devirerek bizi seyrediyordu. Mia'yı ezmemeye çalışarak Gülten teyzeyle kısaca sarıldım ve ardından kendime tozpembe koltukların üzerinde bir yer bularak oturdum. "Nasılsın Gülten teyze, iyi misin?"

Elini sivri çerçeveli pembe gözlüklerine götürerek onları burnunun dibine iteledikten sonra, "İyiyim çok şükür," diyerek sevimli bir şekilde gülümsedi. Yaşına rağmen güzel, albenili bir kadındı ve yüzündeki sevecen ifadeyle yanaklarını sıkasım geliyordu. Yanak demişken... "Sen biraz zayıfladın mı sanki? Böyle bir süzülmüş gibisin?"

"Ay, fark ettin mi yoksa?" Üzerindeki leopar desenli dar badiyi hafifçe çekiştirerek oturduğu yerde dikleşti. Gözlerine sözlerimden dolayı neşeli,

Ninova

keyifli bir parıltı yerleşti. "On gündür diyet yapıyorum, yedi yüz gram verdim."

Şey, beklediğim bundan daha yüksek bir miktardı ama bu da başlangıç için yeterdi. Sanırım yani.

Mia'nın tüylerini okşayarak, "Benim de birkaç kilo fazlam var," diyerek dudak büktüm. Kalçalarımı kendime gerçekten de dert etmiştim. "Bu gidişle hiç kurtulamayacağım sanırım."

"Aa, neyin var da vereceksin sanki?" O koca memelerini sanki gözüme sokmak ve bana nispet yapmak istermişçesine sallayarak arkasına yaslandı. "Dal gibisin evladım, boş ver sen diyeti. Ye, ye... Kan olsun biraz, yarasın."

Kıkırdayarak güldüm ve Yiğit'in de benim gibi güldüğünü gördüğümde sırıtışım büyüdü. Ancak yeni bir hapşırıkla birlikte bu da çok sürmedi. Çatık kaşlarla bana bakan ikiliye, "Sanırım sizi de hasta edeceğim," dedim. "Sonra demedi demeyin."

"Hiçbir şeycikler olmaz, sen merak etme. Ben sana şöyle sıcak bir çorba kaynatıyorum, gör bak iki günde nasıl toparlayacaksın."

"Bilim mi büyük, çorba mı?" diyerek dalga geçtiğimde Yiğit de benimle beraber güldü. Ardından tekrar doktor kimliğine bürünerek, "Evde ateş düşürücü var mı?" diye sordu.

Açıkçası ateş düşürücü bir şurup vardı ama öyle uzun zamandır dolabımdaydı ki muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş olmalıydı. Yaşadığım ikilemi yüzümden görerek, "Pekâlâ," dedi. "Anlaşılan seni buradan ilaçsız göndermemem gerek."

Gülten teyze de Yiğit'i onaylayarak hızla başını salladı. Bir süre onlarla birlikte sohbet ettim. Onlara annemden ve dedemden bahsettim. Annemin Bodrum'da yaşadığından ve gelin aksesuarları tasarladığı küçük işletmesinden. Dedemden ve onun emekli bir korgeneral olmasından, babamın ben çocukken ölmesinden, işimden ve arkadaşlarımdan.

Tabii bu sırada Gülten teyzenin dedemle biraz fazla ilgilendiği de gözümden kaçmış değildi. Neyse ki sevimli bir sırıtışla konuyu hızla arkadaşlarıma getirmişti. Gülten teyze, Buse'yi gerçekten de sevmişe benziyordu ama bana sorduğu tek kişi Buse değildi. "Sevgilin nerelerde çocuğum? O nasıl?"

İki gündür Alparslan'ın nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordum. Bu zamana kadar bundan hiç rahatsızlık duymamıştım ama Gülten teyze ve Yiğit merakla bana bakarken yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Şey... iyi, bir sorunu yok, iyi."

Yeterince inandırıcı olmadığım Gülten teyzenin pembe gözlüklerinin ardından bana attığı o kısık bakışlardan belliydi ama fazla üstelemedi. Keza Yiğit de öyle. Sanki Alparslan'la aramızın iyi olmadığını anlamış gibi konuyu değiştirmiş ve usta bir hamleyle kollarımdaki Mia'dan bahsetmeye

Ninova

başlamıştı. Bu şekilde birkaç dakika daha oyalandık, ardından el birliğiyle sofrayı hazırlamaya başladık.

Annem, dedem ya da Buse'yle Serkan dışında sıcak bir yemek masasını paylaştığım kimse olmamıştı. Dolayısıyla yemek boyunca dokunsalar ağlayacak modundaydım. Her şey öyle özenli ve güzeldi ki kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu hissettim. Keyifli bir sohbet eşliğinde karnımı doyurdum, ilaçlarımı içtim ve hatta çay saatine kaldım.

Filmlerde izlediğim o güzel, imrenilesi mutlu aile tablolarından birinin içinde gibiydim. Her şey son derece güzeldi ama itiraf etmem gereken bir şey vardı ki tüm bunlara rağmen içimde koca bir boşluk hissiyle boğuşuyordum.

Sanırım hasta olduğum içindi.

Zaten başka neden olacaktı ki?

Ömür Göktepe'nin Tan Yücesoy'la olan nişanının fotoğraf kareleri pazar gecesinin magazin haberlerindeydi. Üzerimde bir battaniye ve elimde meyveli yoğurdumla kanallar arasında gezinirken rastladığım bir programdı bu. Doğrusu nişana katılamadığım için biraz üzgündüm ancak çok da şey kaçırmış sayılmazdım. Tüm o görkemli organizasyonun ve konukların arasında parıldayan tek bir kişi vardı, o da Ömür'ün ta kendisiydi. Üzerindeki elbiseyle bir kuğu kadar zarifti ancak baktığım resimde yanlış bir şeyler vardı. Yanındaki adamın gülüşünden, Ömür'ün gözlerindeki bakışa kadar.

Her şey baştan sonra yanlıştı sanki. Belki önceden olsa bunun farkında bile olmazdım ama artık âşık bir adamın ya da kadının bakışlarının nasıl olması gerektiğini biliyordum ve bu adam da o aşk kesinlikle yoktu. Aksine bu duygu, Ömür'ün gözlerinde hiç olmadığı kadar yoğundu ama içimden bir ses, bu aşkın sahibinin o adam olmadığını söylüyordu. Sanırım bunu yarın daha iyi anlayacaktım. İş için erken kalkmam gerekiyordu fakat öyle çok sıkılıyordum ki gram uykum yoktu. Üstelik aldığım ilaçlara ve Gülten teyzenin evime fazlaca yolladığı o güzel çorbaya rağmen hâlâ biraz kırgındım. Tek istediğim birilerine nazlanmak ve sonsuza dek battaniyemin altında kalmaktı.

Oflayarak kanalı değiştirdim ve sinema kanalları arasında gezinmeye başladım. Korku? Havamda değildim. Dram? Hiç ağlayasım yoktu. Macera? Bu filmi çoktan izlemiştim. Romantik? Gecenin bir yarısı tek başımayken o kadar da ilgimi çekmiyordu. Ama yine de kanalı değiştirmedim.

Yoğurdumu iki kaşıkta bitirdim. Kasemi sehpama bırakıp yumuşak yastıklarımdan birini kucağıma çektim. Sanırım Alparslan'ı özlemiştim. Onu

görmeyeli sadece dört gün olmuştu ama yokluğunu her geçen saat daha şiddetli hissediyordum. Ona yeniden yazacak cesaretim yoktu ve o da yazmamıştı. Biliyordum, Alparslan tanıştığımız ilk zamanlar bile geri adım atmamıştı. Öyle kararlı ve inatçıydı ki hiç anlamadığım bir anda kendimi onunla bir ilişkide bulmuştum. Dolayısıyla onun şimdi de pes ettiğini sanmıyordum. Belki de yaptığı tıpkı benim kendime yaptığım gibi düşünebilmek için biraz zaman ayırmaktı. Belki de kafasındakileri bir yola sokması gerekiyordu ama kahretsin, dört gündür bunu yapamamış mıydı?

Mantık Abidesi Gülden bana sanki bir şizofrenmişim gibi bakarak başını iki yana sallarken, Sürtük Gülden bu düşüncem için haklı olduğumu fısıldadı.

Yine de onu ne kadar özlersem özleyeyim, yazmayacaktım. Gözlerini görmek için can atsam da... Ya da sesini duymak için ya da sıcağına sokulmak için ya da dokunuşlarını hissetmek ve onu yeniden öpmek için...

Ona yazmamaya kararlıydım. *Peki ya aramak?*

Güldenlerin biri başını iki yana sallarken, diğeri haince sırıtarak beni onayladı. Doğru, onu aramak hakkında hiçbir şey dememiştim. Teknik olarak burada yasal bir boşluk söz konusuydu ama o yasal boşluğun en çok zorladığı şeyin kalbim olduğu düşünülürse, belki de yatağıma gitmek ve uyumak en iyisiydi. Elbette onu yeniden arayacağımdan değil.

Yarın erken kalkacaktım ya, ondan.

Pazartesi günlerini seven birinin akıl sağlığının yerinde olmadığına kalıbımı basardım.

Alarm sesiyle uyanıp uykumu bölmekten ve sıcacık yatağımdan çıkarak işe gitmekten nefret ediyordum. Yine de işimi ve çalıştığım yeri sevdiğim gerçeği, huysuz suratımı biraz olsun gülümsetebiliyor ve bana gerekli motivasyonu sağlıyordu. Tabii bunda kocaman bir kupa kahvenin de etkisi vardı. *Kahve varsa Gülden Seçkin de vardı.*

Adımlarım dosdoğru mutfağa gitti. Kahvemi hazırlayıp yeniden odama girdim ve kahvaltı etmek için oyalanmayacağımdan biraz kendime vakit ayırdım. Genelde dalgalı olmasını sevdiğim saçlarıma bu kez dümdüz bir fön çektim. Yüzümün ayna gibi parıldamasına neden olan ışıl ışıl bir ten makyajı yaptım. Kirpiklerimi de siyaha boyadıktan sonra bu görüntüyü saçlarım kadar kırmızı bir rujla patlattım. Ardından o gece barda Alparslan'la karşılaştığımda üzerimde olan eteği giydim. Hani kucağına oturduğumda kalçalarıma dek sıyırdığı eteği... Yırtmacının iki yanı ince bağcıklarla birbirine tutunan mini eteği... O günü hatırladığımdan değil tabii. Sadece minik detaylara önem veren biriydim.

Pazartesi günü için fazla seksiydim ama üstüme saten siyah bir gömlek giyerek bu görünüşümü biraz daha kurumsallaştırdım. İncecik, siyah tül bir çorap giydim ve dizlerimin altında biten yüksek topuklu, deri çizmelerimi ayağıma geçirdim. Baştan aşağıya siyah ve kırmızılar içindeydim. Üstüme siyah deri bir trençkot aldım ve kahvemi de termosuma doldurarak laptop çantamla birlikte evden çıktım.

Saat sekizi biraz geçiyordu ve hava düşündüğümden daha soğuktu. Oyalanmadan arabama geçip eşyalarımı yan koltuğa bırakarak kemerimi taktım. Açıkçası o geceden beri araba sürmek beni hâlâ biraz tedirgin ediyordu ama atlatmış sayılırdım. Alparslan'ın beni almasına ya da beni bir yerlere bırakmasına öyle alışmıştım ki bir süreliğine araba kullanmayı yadırgamıştım. Lanet adam her yerdeydi, sadece kalbimi ya da aklımı ele geçirmemişti. Hayatımın temel akışını da altüst etmişti.

Yolun geri kalanını Alparslan'a sinirlenerek ve müzik dinleyerek geçirdim. Galeriye girdiğimde cıvıl cıvıldım. "Günaydın," diye şakıdım ama sesim mermer zemine ve duvarlara çarparak bana geri döndü. Girişteki banko da boştu ve etrafta çıt çıkmıyordu.

Kaşlarımı çatarak duvardaki saate baktım, dokuza on vardı. Aslında erken bir saat de değildi ama sessizliğin sebebini anlayamamıştım. Odama doğru yürürken duyulan tek şey, çizmelerimin dokuz santim yüksekliğindeki çivi topuklarının sesiydi. Açıkçası huzursuz olmuştum. Sanki bir gerilim filminin içindeymişim de her an bir yerlerden birileri çıkıp etrafı kanla ve çığlıklarla dolduracakmış gibiydi. Kendimi bu düşüncelere öyle kaptırmıştım ki arkamdan bir ses geldiğinde yerimden sıçradım.

Mutfakta çalışan, çay ve kahve servisinden sorumlu Vildan ablayı gördüğümde derin bir nefes aldım. Neyse ki elinde bir testere değil, boş bir tepsi vardı. "Ah, beni korkuttun, Vildan Abla."

Mahcup ve tatlı bir tebessümün sardığı yüzüyle bana döndü. "Kusura bakma Güldenciğim, biraz acelem vardı da."

"Önemli değil," diyerek etrafıma tedirgin bir bakış attım. "Herkes nerede? Niye kimse yok?"

"Senin haberin yok mu?"

Kaşlarımın yavaşça çatıldığını hissettim. "Neyden haberim yok mu?"

"Herkes yukarıda, toplantı odasında. Birazdan başlayacaklar."

"Tamam, o zaman ben bir yukarıdakilere bakayım."

Olağanüstü hal ilan edilmedikçe çok sık toplantılar yapılmazdı, yani tüm çalışanların toplandığı türden. Bu yüzden üzerimdeki ceketi çıkardım, tabletimi ve kahvemi alarak yukarıya çıktım. Toplantı odasının kapısı açıktı ve içeride sekiz kişi vardı. Ancak ne Erez Gündoğdu ne Ezel Doğan ne de Ömür o sekiz kişinin arasındaydı. Müdür yardımcıları, evrak işlerinden

sorumlu ekip, galerinin avukatı, reklam ve proje sorumlusu vardı, bir de ben. Benim için ayrıldığını düşündüğüm boş koltuğa doğru yürüyüp, "Günaydın," diye mırıldandım. "Toplantı varmış, öyle mi?"

"Evet hayatım," diyerek bana üstten bir bakış atan sarışın, otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve iki müdür yardımcısından biriydi. İş tanımında karşı cinsteki herkese yürümek yazıyor olmalıydı ki şansını buradaki her adamla denercesine flört ediyor ve arsızca göz süzmekten çekinmiyordu. Aslında güzel bir kadındı ama yıldızlarımız hiçbir zaman uyuşmamıştı.

Bana attığı o küçümseyen bakışı görmezden geldim ve kızıl saçlarımı savurarak bacak bacak üstüne attıktan sonra kahvemi yudumladım. "Peki kimi bekliyoruz?"

"Açıkçası bizim de haberimiz yok, saat dokuzda burada olmamız gerektiği söylendi."

"Saat dokuzu iki geçiyor," derken yüzümü ukala bir gülüş sardı. Sandalyemde döndüm ve bir diğer müdür yardımcısı olan Mehmet'e sırıttım. "Bir de bize dakik olmamızı söylerler. Gelen her kimse şimdiden puan kırdım. Beni bekletmeye hiç hakkı yok."

"Tatlım," diyen çakma sarışın hafifçe kikirdedi. "Seni mi?"

"Elbette." Olduğum yerde dönerken kahvemi içmeye devam ettim. "Ben bu galerinin eli ayağıyım. Bir gün ortadan kaybolsam ne yapacağınızı şaşırıyorsunuz." Birkaç kişi mırıldanarak bana hak verirken iyice coştum ve ayaklarımdan destek alarak sandalyemi en başa sürükledim. Patron koltuğunun hemen yanına. "Bence ben de burada oturmalıyım, bunu hak ediyorum."

"Ediyorsun."

Mehmet bana çapkınca göz kırptığında ben de aramızdaki o neşeli samimiyete dayanarak aynı şekilde karşılık verdim. "Nasıl, patron olmak bana yakıştı, değil mi?"

"Çok yakışmış, Gülden Hanım."

Dört gündür duymadığım o ses tam arkamdan geldiğinde hafifçe irkildim ve sandalyemi ona doğru döndürdüğümde onunla göz göze geldim. İnanmayacaksınız ama sanki aradan geçen dört günde daha da yakışıklı olmuştu. Üzerinde gözleriyle müthiş bir uyumda olan, üç parçalı, lacivert bir takım elbise vardı. İçine beyaz bir gömlek giymişti ve bir elinde kalın bir dosya, bir elinde ise tıpkı benimki gibi bir termos vardı. Benim termosum, onun evinde bıraktığım termosum...

Bakışlarım vücudunun her bir santiminde geziniyordu ancak onun bakışları da benim üzerimdeydi. Gömleğimin açık olan ilk üç düğmesinin göğüslerimin çatalına dek açıldığını ve hatırı sayılır bir dekolte verdiğini biliyordum. Bunu o da fark etmiş olacaktı ki bakışları parladı. Ancak asıl parıldama eteğimi fark ettiğinde olandı. Gözleri anında benimkilere tutundu

ve bana o geceyi hatırlatan öyle ateşli bir bakış attı ki yemin ederim geçen dört günü ve o dört günde neler yaşadığımı unuttum. Gözlüklerimi burnumun ucuna iterek dudaklarımı yaladım. Lanet herif çok çekiciydi ve bunu kullanmakta hiçbir sakınca görmediği de belliydi.

Arkamızda yankılanan sahte bir öksürükle sandalyemi yeniden yerine sürüklemek için hareketlendim ama Alparslan, "Gerek yok," diyerek yanımdaki sandalyeye oturdu. "Yerinizi madem bu kadar sevdiniz, kalın lütfen."

Alparslan'la yan yana otururak bir toplantı yürütmek mi? Bunu da yaşamadım demezdim.

Teknik olarak toplantıyı ben yönetmiyordum tabii ama onunla burada oturmak bile güzeldi. Yine de çekimine kapılacak ve hiçbir şey yokmuş gibi davranacak da değildim. "Teşekkür ederim, Alparslan Bey. Çok kibarsınız."

Özellikle de yatakta.

Dudaklarının bir köşesi imalı sözlerimi anlamış gibi yukarı kıvrıldı ve bakışlarını benden çekerek odadakilere döndü. Açıkçası ben de herkes gibi onun neden burada olduğunu merak ediyordum ancak iki çalışan kahve ve taze çöreklerle dolu tabaklarla odaya girene ve servisi yapana dek tek kelime etmedi. Alparslan'ın odaya yaydığı o güç ve enerji öyle yoğun, öyle baskındı ki sanki bir anda koca oda onun hâkimiyeti altına girmiş gibiydi. Çıt çıkarmadan onu izliyor, neler söyleyeceğini merak ediyorlardı.

Nihayet konuşmaya karar vermiş gibi dudaklarını araladığında sinsice sırıttım ve sandalyemi tiz bir sesle masaya doğru çektim. *Biraz uzak kalmıştım.* Üzerimdeki gözlerin farkındaydım ama katiyen umursamadım. Uzanarak tabağıma tahinli çöreklerden bir tane alıp, kahvemi yudumladıktan sonra çöreğimi yemeye başladım. Sanırım karşı caddedeki pastaneden almışlardı çünkü tadı aynı oranınki gibiydi ve tek kelimeyle nefisti.

"Öhöm öhöm..."

Çakma sarışın gözlerinde açık bir kınamayla bana bakarken sevimlice sırıttım ve dudağımın üstündeki bir susam tanesini yalayarak Alparslan'a yandan bir bakış attım. "Ah, pardon. Bölmedim umarım. Kahvaltımı yapmadığımda şekerim düşüyor da."

Alparslan için için yanan gözlerini uzun uzun yüzümde -yani dudaklarımda- gezdirdi ve sanki onlarla gereğinden fazla bakıştığını fark etmiş gibi boğazını temizleyerek odadakilere döndü. Keyifle kahvemi yudumlayarak sözlerini bekledim.

"Belki beni aranızda tanıyanlar vardır."

"Ah hayır, tanımıyorum," diyerek atıldım. "Yani şey, *tanımıyoruz.*"

Kaşlarından biri eğlendiğini belli edercesine yukarı kalktı ama ben gözlerinin içine baka baka kahvemi yudumlarken sadece gülümsemekle yetindi. Yeniden diğerlerine döndü. "İsmim Alparslan Gündoğdu. Erez

Gündoğdu'nun abisiyim. Bildiğiniz gibi Ezel bir süredir yok, Erez de bir süre olmayacak. Bu yüzden onların yokluğunda işleri elimden geldiğince toparlayamaya çalışacağım."

Sarışın kaşlarını çatarak, "Ya Ömür?" diye sordu. "O da aramızda olacak mı?"

Gözlerinin parıltısından anladığım kadarıyla onun pozisyonunu istiyordu. Sinsi şey.

"Bildiğiniz gibi henüz yeni nişanlandı," diyen Alparslan da tıpkı benim gibi uzanıp tabağına patatesli poğaçalardan birini aldı. O da mı kahvaltı yapmamıştı? "Bir süre izinli, düğün hazırlıklarıyla ilgilenecek."

Diğerleri anladığını belirtircesine homurdandı ve Alparslan'ın ardından tabaklarını doldurmaya başladı. Sandalyemi hafifçe ona yaklaştırıp, "Patatesli," dedim. "Poğaça... Sen patatesli sevmezsin."

Dudaklarındaki sırıtışa bakılacak olursa sözlerim onu keyiflendirmiş gibiydi. Tabağındaki poğaçayı benimkine bıraktı ve bu kez sade bir açma aldı. Üzerimizdeki bakışların farkındaydık elbette ancak onları görmezden gelmeye kararlıydım. Yine de sarışın müdür yardımcısı görmezden gelinecek gibi değildi. Alparslan'a öyle bakıyordu ki önümdeki tükenmezkalemleri tıpkı bir ok gibi o ela gözlerine fırlatmak istiyordum.

"Peçete verir misin?"

Kâğıt peçetelerden birini tabağının yanına bıraktığım sırada o da kahvesini yudumluyordu. Bakışlarımı ona diktim ve sessizce, "O benim termosum," diye fısıldadım.

Dört gün sonra karşılaştığımızda söylediğim ilk şeyin bu olması biraz garipti fakat içimde sesini bastıramadığım tarafım ona meydan okumak ve onu kışkırtmak istiyordu.

Alparslan tek kaşını kaldırarak bana doğru döndü ve dilini dudaklarında gezdirerek gülümsedi. "Senin olan her şey benim değil mi?"

Bakışları memelerimde öyle çok oyalandı ki kastettiği şeyin termos mu, yoksa memelerim mi olduğunu anlamadım ve bacak bacak üstüne atarak sırıttım. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle mi?"

Sessizce başımı salladığımda dikkatini yeniden odadakilere verdi. Anlaşılan sevgili müdür yardımcılarımızın sormak istediği pek çok şey vardı. Alparslan tüm bunları titizlikle yanıtlarken tabağıma bıraktığı poğaçayı yemeye başladım. Birkaç dakika boyunca oldukça keyifli ve rahattım ama elini bacağımın iç tarafında hissettiğimde yerimden sıçradım. Dizimi hızla masaya çarptığımda dudaklarımdan cılız bir inilti döküldü. Sanırım Alparslan dışında kimse, "Siktir," diye fısıldadığımı duymamıştı ama yüzlerinden o *tak* sesini duydukları belli oluyordu.

Ninova

"Bacağımı çarptım da."

"Orada oturmaya alışık değilsin tabii, Güldenciğim."

Gözlerimi kısarak bir şeyler söylemek için hazırlandım ama Alparslan yeniden araya girerek sözümü böldü. Bacağımı sakin olmamı istercesine sıktıktan sonra parmak uçlarını tenimde gezdirmeye başladı. Ondan kurtulmak istedim ancak bu kez sanki yerinde kıpırdanıyormuş gibi sandalyesini bana doğru iyice yanaştırdı ve bacaklarımızı birbirine sürttü.

Onu ve dokunuşlarını öyle özlemiştim ki tenim anında canlanıp ürperdi. Parmaklarının eteğimin iki yanındaki o yırtmaçla ve bağlarla oynadığını fark ettim. Daha doğrusu o bağları gevşettiğini. Elimi çaktırmadan aşağı indirip parmaklarını tenimden uzaklaştırmak istedim ama buna izin vermek bir yana dursun, parmaklarımı sıkıca kavrayarak karşılık verdi.

Elim sanki benim değil de onun komutundaymış gibi hareket ediyor, yırtmacın altından süzülerek külotlu çorabımın üzerinde usulca geziniyordu. Bunu bir oda dolusu insanın içinde yaptığımız gerçeği yanaklarıma bir anda ateş basmasına neden oldu ve itiraf etmek utanç vericiydi ama inlememek için dişlerimi dudaklarıma geçirmek zorunda kaldım. Parmaklarımı termosumun çelik yüzeyine sıkıca kenetledim ve Alparslan parmaklarımızı külotumun önüne bastırdığında derin bir nefes aldım.

Lanet olsun. *Bacaklarımı ne zaman aralamıştım?*

Alparslan atölye ve okulun son hazırlıklarıyla ilgili soruları yanıtlarken beni külotumun üzerinden okşamaya ve bacağıyla benimkine sürtünmeye başladı. Konuşurken sesi bile titremiyordu ama ben, saçlarım kadar kızarmıştım. Dudaklarımı bir aralasam çığlık atarcasına inleyeceğime emindim.

Adam öyle arsızdı ki.

Ve ne yazık ki ben de ondan geri kalır değildim. Bacaklarımın arası ıslanmıştı ve hissettiğim arzu öyle yoğundu ki tek istediğim bir an önce sona ulaşmaktı. Oturduğum koltukta biraz dikleşip parmaklarımızın baskısını artırarak ona ne istediğimi gösterdim. Bana yandan bir bakış attığı sırada gözlerimiz kesişti, dudaklarını küstah ve güzel bir gülümseme süsledi. Ortaparmağını bacaklarımın arasındaki o yumruya bastırdığı anda kasıldığımı hissettim. Parmaklarımı onunkilere kenetleyerek birkaç saniye içerisinde dantel külotuma akarak geldim.

Nefes alma ihtiyacım öyle büyüktü ki kendime engel olamadan derin bir iç çektim. Alparslan'ın sırıtarak başparmağını sanki kaşırmışçasına dudaklarına sürttüğünü gördüğümde titreyen ellerimle termosuma sarıldım.

Pazartesi sabahları nasıl mı başlamalıydı? İşte böyle.

Lanet olsun, *kesinlikle* böyle.

20. Bölüm: Je T'aime

Dirayet, dirayet, dirayet...
Lanet olası dirayet.

Toplantının geri kalanı boyunca içimden durmadan tekrar ettiğim kelime buydu. Adamı görür görmez bayrakları indirmiştim. Oysa bu sabah tam da hücum yapmaya hazırlanıyormuş gibi giyinmiş ve tüm silahlarımı kuşanmıştım. Sırf adamın eli bacaklarımda gezindi ve gözleri bana öyle baktı diye tahrik olmak da neyin nesiydi? Üstelik benim ne zamandır topluma açık bir yerde seks yapmak gibi bir eğilimim vardı ki?

Mantık Abidesi Gülden en az benim kadar şaşkın bir sesle *yoktu* dedi. Sürtük Gülden ise dudaklarını yalayıp bacak bacak üstüne atarak *şimdi denemiş oldun* diye fısıldadı.

Tamam, teknik olarak seks sayılmazdı ama bence bu da ona yakındı. Alparslan'ın dokunuşlarından her zaman hoşlanmıştım, bunu asla inkâr etmiyordum ama... *Dirayet.* Kesinlikle bunu bir daha tekrarlamayacaktım, en azından aramızdakiler çözülene kadar.

Bu yüzden toplantının geri kalanı boyunca ondan biraz uzak durdum. Çatılan kaşlarına aldırmadan sandalyemi tiz bir sesle ondan öteye sürükledim ve tabletimi açarak notlar alıyormuş gibi yaptım. Aslında *Candy Crush** oynuyordum ama o an kafamı dağıtabilecek her türlü şeyi yapardım.

Alparslan'ın gelişi beni ne kadar heyecanlandırsa da aslında bir yandan da düşündürüyordu çünkü bunun hayra alamet olmadığını biliyordum. Evet, Ezel Doğan yıllar sonra bulduğu karısıyla ve annesiyle hiç tanışamamış olan minik kızıylaydı. Bu molayı ona çok görmüyordum ama Erez Gündoğdu? Bence onda bir şeyler vardı. Nedenini açıklamakta zorlanıyordum ama Ömür de işin içine girince bazı şeylerden şüpheleniyordum. Şekerlerimle beşli yapıp, rengârenk bir top kazanırken bugüne kadarki parçaları birleştirmeye çalıştım.

Erez'in galeriye geldiği ilk günü, Ömür'ün o anki tavırlarını, birbirlerine bakışlarını, aynı ortamda olduklarında aslında ne kadar gerildiklerini ve tüm o hareketlerini... Bunları düşündüğüm zaman patronlarımın birbirlerine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum ama ya o adam? Ömür'ün nişanlısı? İşte *bu* denklemde koca bir soru işareti yaratıyordu. Ama en büyük

* Akıllı telefonlar ve Facebook'ta oynanabilen bulmaca türünde bir video oyunudur.

Ninova

soru işareti şuydu: Ömür düğün hazırlıklarını bahane ederek izin almışsa eğer, Erez Gündoğdu *neyi* bahane ediyordu?

Renkli topumu çizgili mavi şekerlerden birine vurdum ve kalan mavi şekerlerin hepsini patlatırken Alparslan'a kirpiklerimin altından bir bakış attım. Önünde bir tablet vardı. Dokunmatik kalemi ekranda kaydırırken önümüzdeki on günün planını büyük bir titizlikle anlatıyordu ve odağı tamamen işti. Doğrusu o koltuğa çok yakıştığını söylemeliydim. Ve onunla çalışacak olmanın aslında beni ne kadar heyecanlandırdığını ama...

Dirayet. Lanet olsun. *Dirayet...*

Bakışlarımı ondan çektim ve toplantının geri kalanı boyunca şeker patlatmaya devam ettim. Herkes odadan tek tek çıkarken ben de ayaklandım ama çakma sarışının on iki santimlik topuklularının üstünde Alparslan'a doğru yürüdüğünü gördüğümde ayaklarım sanki çivilenmiş gibi kalakaldım. Bakışlarım yalnızca dakikalar önce gözlerine saplamak istediğim kalemler arasında gidip geldi ve Alparslan'la göz göze geldiğimde, neler düşündüğümün farkında olduğunu anladım.

Sarışın ona bir atak yapamadan önce, "Gülden Hanım?" diye seslendi. *Hanım?* Sanırım o ben oluyordum. "Benimle odama gelebilir misiniz lütfen? Sizinle üzerinden geçmek istediğim bazı detaylar var."

"Dilerseniz ben yardımcı olabilirim, Alparslan Bey. Eminim Gülden'in işi vardır."

İçim bir anda öyle bir öfkeyle doldu ki aramızda yirmi kişilik koca bir toplantı masası olmasa kadının üzerine atlayabilirdim. Savurduğu o saçlarını parmaklarıma dolamak, o pembe dudaklarının üstüne bir tokat patlamak istiyordum.

"Gülden'in işi *ben* ne dersem onu yapmak, siz ne derseniz değil."

Alparslan'ın cümleleri de en az sarışınınki kadar küstahtı. Ama sesindeki o uyaran, sert tını bunu o an için göz ardı etmeme neden oldu. Sadece o an için. Kadının, "Elbette," diyerek kekelemesinden ve zoraki bir gülümsemeyle odadan çıkmasından gizleyemediğim kadar büyük bir keyif aldım.

İnsanlara tepeden bakanlardan nefret ederdim. Özellikle de böyle sinsi insanlardan. Bu saatten sonra o kadını etrafımda görmek istemiyordum. Elbette Alparslan'ın da etrafında olmayacaktı, bunun için elimden geleni yapacaktım ama içimden bir ses buna zaten gerek olmadığını söylüyordu çünkü Alparslan bunu benim yerime *kibar* bir dille yapmıştı. Sadece ben orada olduğum için değil, eminim orada olmasam da bunu yapardı.

Her ne kadar bu düşüncelerle keyiflendiysem de ona hiçbir şey belli etmedim. Eşyalarımı toplayarak odadan çıkmak için hareketlendim ama ben henüz iki adım atamadan -gerçekten atamamıştım- dibimde biterek bir set gibi önümde durdu. "Odama gelmeni söylemiştim."

"Odana gelmeyi gerektiren bir durum olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ardından başını yana eğerek beni öyle bir süzdü ki kızardığımı hissettim. Utanmaz adam beni insanların içinde okşamıştı ve o parlak mavi gözlerinde bunu hiç unutmayacağına emin olduğum kibirli, küstah bir bakış vardı. "İş konuşmamız gerek."

"Bu toplantı masasında da *iş* konuşmak için toplanmıştık ama..."

"Ama?" diyerek bana bir adım attığında yutkunarak geriledim. Sözlerimin altındaki imayı anlamıştı ve bunu sesli bir şekilde dile getireceğimi zannediyorsa daha çok beklerdi. Saçlarımı savurarak yanından geçtiğimde keyifli bir sesle, "Kadınlar önden," dedi.

Etrafta kimsenin olmamasını fırsat bilerek ortaparmağımı havaya kaldırdım. Sırıttığını görmek için arkama dönmeme bile gerek yoktu çünkü kısık sesli, boğuk gülüşü bundan çok daha fazlasını yaptığını anlatıyordu. Alparslan Gündoğdu bu sabah fazla mı sevimliydi, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Dirayet, dirayet, dirayet...

Kutsal kelimemi kendime yeniden hatırlatarak merdivenleri tırmandım ve Erez Gündoğdu'nun odasına girdim. Alparslan'la bu dört duvar arasında saatlerimi geçireceksem şayet, biraz daha kafeine ihtiyacım vardı. Bu yüzden odanın içindeki küçük mutfağa girip dolapları karıştırmaya başladım. Kahve kutusunu buldum ve makinayı çalıştırırken kendime bir paket de çikolata aldım. Sonunda bir kupa ve yarısı yenmiş çikolatamla içeri girdiğimde, Alparslan ceviz ağacından yapılmış dev masanın ardında oturuyordu. Önünde dizüstü bilgisayarı ve birkaç klasör vardı. Klasörlerden anladığım kadarıyla sadece galerinin işleri üzerinde de çalışmıyordu, kendi ofisinin işlerini de buraya taşımış olmalıydı.

"Bana kahve yok mu?"

Burnumu çekerek, "Yok," dedim. Masanın önündeki deri koltuklardan birine yerleşerek tabletimi yeniden kucağıma çektim. Bunu yaparken yakışıklı suratına tek bir bakış bile atmamıştım ve oldukça profesyonel göründüğüme emindim. "Umarım önemlidir çünkü çok vaktim yok."

Bir saatlik güçlendirici hakkım dolmadan diğer iki seviyeyi de geçmeli ve altın külçeleri takımımdakilerden önce alabilmeliydim.

"Oyun oynadığını görebiliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bacak bacak üstüne atarak eteğimin bağlarını çekiştirdim. "Ne olmuş yani? Biraz mola benim de hakkım değil mi?"

Birkaç dakika boyunca o bilgisayarıyla uğraşırken ben de kahvemi içip şekerlerimi patlattım ama en sonunda canım bitmişti. Bu yüzden tabletimi sessizce bir kenara bırakarak ona döndüm. Açıkçası ne kadar vurdumduymaz davranmaya çalışsam da biraz gergin olduğumu itiraf etmeliydim.

Sadece Alparslan'la olan ilişkim için de değil üstelik, galerinin hali de beni oldukça düşündürüyordu.

"Birbirlerini seviyorlar, değil mi? Aralarında bir ilişki vardı."

Kim diye bile sormadı çünkü ne demek istediğimi hiç zorlanmadan anlamıştı. "Demek sen de fark ettin."

"Parçaları birleştirmek zor olmadı," diye itiraf ettim. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Nişanda bir sorun çıktı?"

"Birbirlerine girdiler," diyen Alparslan keyifsizce arkasına yaslandı. Güzel, kemikli ellerinin arasında bir dolmakalem çeviriyordu ve bakışları odadaki geniş camdan görünen İstanbul trafiğine takılmıştı. "Bu yüzden bir süre burada olacağım."

Başımı *anladım* dercesine salladım ama gerçekten bu konu hakkında çok meraklıydım. "Ya nişan? Yani nişan oldu, değil mi? Basında karelerini gördüm. Her şey yolunda gibiydi."

"Onlar yalnızca basının görmesini istedikleri karelerdi. Yumruk yumruğa kavga ettiler."

Erez Gündoğdu sessiz, sakin ve kendi halinde bir adamdı. Onu böyle bir şeyin ortasında düşünemiyordum ama kendi kendime, "Haksız sayılmaz," diye mırıldandım. "Sevdiğim insan bir başkasıyla nişanlansa ben de daha azıyla yetinmezdim."

Nitekim daha birkaç dakika önce sevgilime baktığı için bir kadının gözlerine tükenmezkalem fırlatmak istemiştim.

"Neyse ki kimseyle nişanlanmıyorum."

Alparslan arkasına yaslanıp gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim. "Senden bahsettiğimi nereden çıkardığını anlayamadım."

"Sorun değil, istersen zevkle anlatırım."

Alparslan sandalyesinden kalkmak için hareketlendiği sırada, "Hayır," diyerek onu durdurdum. *Dirayet.* "Yani gerek yok. Teşekkürler."

Yeniden kahveme uzandım ve bir şeylerle meşgul olmak için parmaklarımı artık ılıyan kahve kupamın etrafına sardım. Gözlerini üzerime dikip beni uzun uzun süzdü. Kızıl saçlarımdan gömleğime, açılan yakama, eteğime, tül çoraplarıma ve hatta çizmelerime kadar. Ama en sonunda yüzümde kaldı, dudaklarımda ve gözlerimde duraksadı. Bakışları sanki gözlerimin ardını görebiliyormuş gibi kısılırken kaşları çatıldı. "Yorgun görünüyorsun, iyi misin?"

"Sadece birazcık üşütmüştüm, iyiyim," derken kahvemi yudumlayıp önüme döndüm ama onun bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. "Önemli bir şey yok yani."

"O gün yüzünden mi oldu?"

"İş konuşacaktık, unuttun mu?" diye hatırlattım yeniden tabletime uzanıp notlarımı açarken. "Bu yüzden buradayım."

"Tamam, o zaman akşam evimize gittiğimizde konuşuruz biz de."

"Sen nereye gidersin bilmiyorum ama ben zaten evime gideceğim," diye mırıldandım ve sayfaların arasında rastgele gezindim. Umarım Alparslan kalbimin atışlarının ne denli yüksek olduğunu duymuyordur çünkü heyecandan ölmek üzereydim. Onu öyle özlemiştim ki kendimi kollarına atmamak için zor tutuyordum.

Dirayet. Evet, *dirayet.*

"Böyle yaparak beni sadece daha fazla kışkırtıyorsun," diyen Alparslan'ın dosyalarını hızla açtığını duydum. "Haberin olsun."

"Umurumda değil."

"Ayrıca dilin de uzamış."

"Hah," diye homurdandım. "Tabii, malum kendisini dört gündür görmüyorsun, unutmuşsundur. Bir süre görebileceğini de hiç sanıyorum."

Derin bir nefes alarak sayfaları hışımla çevirmeye devam etti. Ne o bana bakıyordu ne de ben ona ancak birbirimize laf yetiştirmekten de hiç geri kalmıyorduk.

"Sana kafanı toparlayabilmen için biraz süre vermiştim ancak görünen o ki bu yanlış bir karar olmuş. Eğer *yerimi* hatırlatmam gerekiyorsa bunu zevkle yaparım."

"İstersen dene tabii," diye mırıldandım ve ona doğru dönerek gözlüğümü burnumun ucuna ittirdim. Bu, cilveleşmeye son veren ve tamamen işe konsantre olmuş bir Gülden bakışıydı. Nitekim Alparslan da bu bakışı zorlanmadan anladı ve bir süre için imalar ya da başka tahrik unsurları olmadan beraber çalıştık.

Doğrusu kafamdaki Alparslan Gündoğdu zeki, hovarda ve ateşli bir adamdı ama bugünden sonra benim için ultra zekiydi. Ultra ateşli de olabilirdi tabii ama iş ahlakı ve pratik düşünme tarzı beni daha çok etkilemişti. Tamamen çözüm odaklıydı. İtiraf etmem gerekirse, birlikte çalışması kolay ve zevkli biriydi. Ondan çok şey öğrenebileceğim kesindi. Öğrenmiştim de. Öğrendiğim ilk şey taviz vermez, disiplinli bir işkolik oluşuydu. Her şeyin üstünden geçtiğimizde vakit öğlene geliyordu ve artık biraz dinlenmek istiyordum. Tabletimi kapatıp ayağa kalktığımda o da kravatını çoktan gevşetmiş, ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını birkaç kez katlamıştı.

"Sanırım başka bir şey yok?" diye sorduğumda beni durdurarak, "Bekle," dedi.

Olduğum yerde kalarak onun ayağa kalkmasını ve bana doğru yürümesini izledim. Araya biraz mesafe bırakmasını tercih edebilirdim ama Alparslan

Ninova

durmadı. Nefeslerimiz birbirimizinkine karışana dek bana yaklaştı ve uzanıp çenemi nazikçe parmaklarının arasına aldı. Bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda mavi gözlerine bakarken yutkundum. Öyle güzel görünüyordu ki o gözlere bakarken yolumu kaybeder, kaybolurdum.

"Çıkmadan önce beni bekle. Eve beraber gidelim."

İtiraz etmek istedim ancak öne doğru eğilerek dudaklarını benimkilere sürttü. "Aklından bile geçirme," diye fısıldadı. "Henüz konuşmadık. Konuşacak çok şey var, Gülden. Bunu sen de biliyorsun."

Sessiz kaldığımda bundan hoşlanmamış gibi homurdandı ve dudaklarıyla benimkilerin üstüne tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Seni özledim. Sen beni özlemedin mi?"

"Beni özlediğin için yaptığın ilk şey, beni toplantı odasında insanların önünde okşamak mı oldu?" diyerek huysuzca mırıldandım. Tamam, huysuz değildim. Sadece öncelik sıralamasından dolayı azıcık şikâyetçiydim.

"Benimle yan yana oturup gülümserken ve bu kıyafetler içindeyken çok güzeldin. Yalnız olsaydık seni okşamaz, direkt becerirdim."

Ah, bu düşünceli hali karşısında adeta gözlerim yaşarmıştı.

Gözlerimi devirerek onu itmek istedim ama bunun yerine beni yeniden öperek belimden kavradı ve kendine doğru çekti. Saten gömleğimin altındaki memelerim sanki onun sıcak tenine kavuşmaktan hiç bu kadar memnun olmamış gibiydi. Göğüs uçlarım arzuyla kabardı ve tenimi bir ateş bastı. Alparslan diğer eliyle saçlarımı sırtıma doğru atarken sessizce iç geçirdim ve avuçlarımı onun geniş omuzlarına bıraktım. "Görmeyeli kibarlaşmışsın."

"Yatakta daha da kibar bir adamım."

Toplantıdaki o sözlerimi bana hatırlattığında hafifçe gülümsedim ve ben de dudaklarımı onunkilere doğru bastırdım. Dirayet mi? O çoktan aklımdan uçup gitmişti ama bence buraya kadar iyi bile dayanmıştım.

İstediğim sadece yumuşak bir temastı ama Alparslan boğazdan gelen bir iniltiyle kasıklarını bana doğru yasladı. Kalçamı avuçlayıp saçlarımı yumruğuna doladığında öpüşmemizin seyri değişti. Dudaklarımızı emiyor, ısırıyor ve özlemle çekiştirip duruyorduk. Dili ağzımdan içeri girip benimkiyle buluştuğunda zevkle kıvrandım ve kollarımı boynuna sararak ensesindeki saçları çekiştirdim. Tabletim mi? Sanırım onu çoktan yere düşürmüştüm ancak kimin umurundaydı ki?

On bin dolarlık bir çiniyi sevişirken kırmıştım. Öpüşürken de otuz bin liralık bir tableti kırabilirdim.

Bacaklarımdan birini beline doladığımda homurdanarak kalçalarımı avuçladı. Beni zıplatarak ayağa kaldırdığında uzun bacaklarımı beline sardım. Sırtımı duvara yaslayıp başını eğerek beni öpmeye devam etti. Altdudağımı hırsla ve kanımı kaynatan bir arzuyla çekiştirdi. Ancak nefes nefese

geri çekildiğimizde parıldayan o koyu mavi gözlerindeki en derin şey, bana karşı duyduğu özlemdi.

Beni sahiden özlemişti.

Alnını benimkine yaslayıp sanki durulmak ve kendine gelmek istermiş gibi derin nefesler almaya başladı. Ben de onu taklit ettim. Parmaklarımı saçlarında ve sakallarında gezdirerek bir süre için ona doğru sokuldum. Beni çok üzmüştü. Yokluğunda çok yalnızdım ancak şimdi tenim tenindeyken tıpkı bir yapbozun kayıp parçasını bulması gibi tamamlanmış hissediyordum. *Mutlu hissediyordum.*

"Akşam konuşacağız," diye fısıldadığımda başını salladı. Geri çekilerek başparmağıyla nemli dudaklarımı okşadı. Yüzüne bakılacak olursa dağılmayan kırmızı rujum parasının hakkını vermiş olmalıydı.

"Evimizde."

"Evimizde," diyerek başımı salladım. Alparslan beni yere indirdiğinde avuçlarımla arkamdaki duvara yaslanarak derin bir nefes aldım. "Acaba sen neler planladığımızı not almış mıydın çünkü sanırım tableti kırdım."

"Sana her şeyi halledeceğinizi söylemiştim ama sen her zamanki gibi çok abarttın, Gülden."

"Seni kaltak," diyerek başımı iki yana salladım. "Bana dünyadaki tek erkek Alparslan değil diyen sen değil miydin?"

"Tatlım... o an öyle söylemem gerekiyordu," diyen Buse'nin sesi kendinden öyle emin geliyordu ki gözlerimi devirerek homurdandım.

Öğlen bir şeyler atıştırdıktan sonra çalışmaya devam etmiştim. Tempom öyle yoğundu ki Buse'yi aramaya bile fırsatım olmamıştı. Birilerine olanları anlatmak için çıldırıyordum çünkü günler sonra içimdeki o boğucu histen kurtularak rahatlamıştım. Bunu da Alparslan'ın evine doğru sürerken, Buse'yi arayarak onunla paylaşmak istemiştim. Görünen o ki hata etmiştim.

"Aranızın düzelmesine sevindim," diyen Buse geçen hafta bana *siktir et şu adamı* diyen o değilmiş gibi kıkırdadı. Yanında değildim ancak şu an otuz iki diş sırıttığına emindim. "Adam sana abayı yakmış, ben diyeyim."

"İnan bana beni de yaktı." Kendi kendime gülümsedim ve Alparslan'ın aracının arkamdan geldiğini bilerek sürmeye devam ettim. "Çok mutluyum, biliyor musun? Durmadan gülümseyip kuşlara, böceklere şarkılar söylemek istiyorum."

"Ah hayır, senin sesin berbattır."

Buse'yle beraber kıkırdayarak güldüm. "Ya siz?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. Yani sanırım."

"Bu da ne demek?" diyerek kaşlarımı çattım çünkü ses tonundan bile iyi olmadığını anlamıştım. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok, sadece Serkan bu aralar biraz garip davranıyor."

Dikiz aynamdan Alparslan'ın aracını kontrol ederken, "Nasıl yani?" diye sordum.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Ses tonundan gözlerinin dolduğunu anında anladım. Yıllardır tanıdığım arkadaşımın bu tepkilerine aşinaydım. "Biliyorsun, dün döndüm yurtdışından. Beni havalimanından alacaktı ama gelmedi. İşleri vardır dedim, eve kendim gittim ama... farklıydı, tamam mı? Bana bakışları, konuşması. Bir şeyler gizlediğini biliyorum."

"Belki de sadece bir kuruntudur," diyerek onu avutmak istedim ama, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Hayır değil, yanımdayken telefonla konuşmuyor. Sanki bakmamı istemiyormuş gibi bilgisayarının kapağını kapatıyor. Gergin ve düşünceli. Geceyi birlikte geçirdik ama bana sarılmaktan öteye gitmedi ki bu adam beni beş gündür görmeyen adam. Kapıdan içeri girdiğim anda üstüme atlaması gerekirdi."

Neler söyleyeceğimi bilemeyerek sustuğumda Buse burnunu çekerek alçak bir sesle güldü ama iyi olmadığı öyle belliydi ki. "Yanma geleceğim," dedim. "Neredesin?"

"Gelme, ben... Serkan'm yanına gidiyorum şimdi. Hâlâ aynı mı davranacak merak ediyorum. Benden neler sakladığını bilmeliyim."

"İçim hiç rahat değil," diye mırıldandım kavşaktan dönerken. "Kızlar gecesi yapalım mı seninle, ne dersin?"

"Hayır, sen Alparslan'la keyfine bak. Beni düşünme, iyiyim ben."

Hali hiç içime sinmiyordu ama daha fazla ısrar etmemden hoşlanmayacağını bildiğim için üstelemedim. Buse zeki bir kadındı. Aklında bir şey varsa şayet, onu yapardı ve şimdi bile kafasında planlar kurduğu belliydi. "Tamam o halde. Ama bir şey olursa beni hemen ara, tamam mı? Sakın çekinme."

"Tamam, ararım bebeğim. Merak etme."

Telefonu kapattıktan sonra bir an için Serkan'ı aramayı düşündüm fakat bundan hemen vazgeçtim. İkisi de benim yakın arkadaşımdı. Onları ölesiye seviyordum ama sanırım aralarındaki sorunları üçüncü bir kişi olmadan halletmeleri onlar için daha iyi olabilirdi. Hoş, ben tüm bunların bir kuruntu olmasını umuyordum ama Buse'yi bu kadar üzdüğüne göre ortada ciddi bir şey olduğu da kesindi.

Bu düşünceler moralimi öyle bozmuştu ki yolun geri kalanını müziği kapatarak ve biraz kafa dinleyerek geçirdim. Siteye girip arabamı park ettiğimde de daha iyi değildim. Yüzüm asılmış olacaktı ki arabasından inen Alparslan kapısını sertçe kapatırken kaşlarını çattı. Mavi gözleri hızla benimkilere tutundu ve bakışlarını yüzümün her bir santiminde gezdirdi. İki koca adımda yanıma ulaşarak, "Ne oldu? Bir sorun mu var?" dedi.

"Hayır, sadece Buse'yle konuştum. Canı sıkkındı, benim de keyfim kaçtı biraz."

"Her şey yolunda mı peki?" diyerek yüzümün önüne düşen bir tutam saçı geriye attığında gülümsemeye çalıştım. "Sanırım bunu yarın öğreneceğiz."

Başını sallayıp gözlerini üzerimdeki gömlekte ve etekte gezdirirken, elini belime yaslayarak beni eve doğru yönlendirdi. "Haydi içeri girelim, üşüyeceksin."

Trençkotumu arabada bırakarak başımı salladım ve adımlarımı onunkilere uydurdum. Her adımımda duyulan topuk sesleri oldukça hoştu ama eve girdiğimizde yaptığım ilk şey çizmelerimi çıkarmak oldu. Saatlerdir onların üzerindeydim ve topuklarım gerçekten sızlıyordu. Doğrulduğumda Alparslan'ın bakışlarının kalçamda gezindiğini görmek gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Öhöm öhöm..." Sahte bir sesle öksürdüm ama beni umursamadı bile, gerçekten dalmıştı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki gören durmadan takip ettiği borsa değerlerinin benim kıçımda yazdığını sanırdı.

Çizmelerimi dolaba bırakıp sallana sallana üst kata çıktım. Alparslan'la ayrılmamıştık, bunu biliyordum ama dört günlük yokluk benim için gerçekten de zor olmuştu. Bunu merdivenleri çıkarken ve yatak odasına girerken daha iyi anladım. Fakat geceleri zor geçiren sadece ben değildim. Yatak darmadağındı ve benim yastığım sanki Alparslan onu kucaklıyormuş gibi yatağın tam ortasındaydı. Birkaç gece önce giydiğim tişört orada duruyordu. Kitabım bile ayracıyla birlikte hâlâ komodinin üstündeydi ve tüm bunları görmek beni duygulandırdı.

Aramızda aşamayacağımız sorunlar yoktu. Ben onu seviyordum, o beni seviyordu. Ama bunlar çiçeklerin, şarabın ya da romantik bir yemeğin yanında yapılan hoş itiraflar olmamıştı. İkimiz de bir tür duygu patlaması yaşamıştık ve işte bunları çözmemiz lazımdı. Şayet Alparslan beni geri istiyorsa buna ihtiyacım vardı.

Bakışlarımı yataktan çekerek banyo kapısına doğru yürüdüm. Dolabın içinden saç lastiklerimden birini aldım ve saçlarımı tepemde dağınıkça topladıktan sonra ellerimi yıkadım. Yüzümdeki makyajı güzelce temizleyip fazla oyalanmadan aşağı indim. Alparslan çoktan mutfaktaydı. Görünen o ki

ceketi salondaki koltuğun üzerine fırlatılmıştı. Deri ayakkabıları geçen hafta ona aldığım ev terlikleriyle değişmişti. Gömleğinin yakasını açmış, kollarını toplamıştı ve buzdolabının tam önündeydi.

Tavşanlı, pembe ev terliklerimle zeminde yumuşak sesler çıkararak ona doğru yürüdüm ve taburelerden birine oturdum. Yemek yapmakta ne kadar berbat olduğumu geçirdiğimiz birkaç haftada o da çok iyi anlamıştı. Bu yüzden elimden gelen tek ve en iyi şey, ayak altında fazla dolanmamaktı. İşten gelmesi ve üstüne mutfağa girip yemek yapması öyle sevimliydi ki kendi kendime gülümsedim. Alparslan Gündoğdu ideal bir sevgili miydi tartışılırdı ancak benim için kesinlikle mükemmel adamdı.

"Ne pişirelim istersin?"

Omuz silkerek, "Basit bir şeyler olabilir," dedim. "Sana uyarım."

"O halde mantarlı tavuk sote yapalım. Mantarlar daha fazla durursa kararacaklar."

Masanın üzerindeki yeşil elmalardan birini saten gömleğimin koluna silerken, "Kararsın," diye mırıldandım. "Kararırsa ne olur ki? Dolapta duruyor sonuçta."

Buzluktan doğranmış tavukları çıkarırken sessizce güldü ama bir şey söylemedi. Ben de elmamı yiyerek onu ve mutfaktaki hareketlerini seyrettim. Mantarları soymasını, biberleri ve domatesleri kesmesini, tavukları pişirmesini, diğer malzemeleri eklemesini, pilav yapmasını -ki söylemem gerek pilavı gerçekten çok güzel yapıyordu- salata malzemelerini dolaptan çıkarmasını, yıkayıp doğramasını ve yemekleri kontrol etmesini...

Sanırım kırk dakikada her şey hazırdı ancak bunu yaparken tezgâhın bir tarafına dağ gibi bulaşıklar yığılmıştı. Onu izlemekten vazgeçerek ayağa kalktım ve Alparslan sofrayı kurarken bulaşıkları makinaya yerleştirerek ortalığı biraz toparladım.

"Şarap açıyorum. Beyaz mı, kırmızı mı?"

"Sadece su," dedim başımı iki yana sallayarak. "İlaç kullanıyorum, içmesem daha iyi olacak ama sana suyla eşlik edebilirim."

"Kalsın o halde," derken kaşlarını hafifçe çatmıştı. "Ne ilacı bunlar?"

"Antibiyotik, soğuk algınlığı, vitamin falan. Önemli bir şey değil. Bana kalsa içmezdim bile ama Yiğit içmem için ısrar edince..."

"Kim?"

Kim olduğunu kesinlikle duymuştu ve bunu ikinci kez tekrar edecek değildim. Bu yüzden Alparslan kaşlarını kaldırarak o delici bakışlarını üstüme diktiğinde sadece gülümsedim. "Biliyorsun ki o bir doktor, e ben de hastaydım."

"Yaa..."

"Hıhım." Başımı salladım ve salata kâsesini masanın ortasına yerleştirdim. Durumdan kesinlikle hoşnut değildi fakat bunun hakkında daha fazla konuşmadı. Sanırım Alparslan Gündoğdu da kelimelerini seçerek konuşmak konusunda biraz ilerleme kaydetmişti. Yemeğin geri kalanı boyunca da pek fazla konuşmadık. Bir ara o kısa bir telefon görüşmesi yaptı, ardından da beni dedem aradı. Tıpkı dedemin aradığını gören Alparslan gibi dedem de Alparslan'la birlikte olduğumu duyunca, "Hah," diye alçak bir homurtu çıkardı fakat her şey yolundaydı. Aksi bir durum yoktu ve bu beni fazlasıyla sevindiriyordu.

Birlikte sofrayı toplayıp bulaşıkları yerleştirdikten sonra ikimiz için de kahve hazırladım. Alparslan salonda yeni bir telefon konuşması yapıyordu ancak bu kez konuştuğu dil Fransızcaydı. Kahvesini ona uzattığımda hafifçe gülümsedi. Beni kucağına çekerek iri avuçlarından birini kalçama yasladı. Bilgisayarının ekranı da Fransızcaydı, bu yüzden hiçbir şey anlayamıyordum ama onun o boğuk, puslu aksanını dinlemek öyle keyifliydi ki bunu umursamadım. Ellerimden birini saçlarının arasında gezdirerek kahvemi yudumlamaya başladım.

Sanırım tüm gün en huzurlu olduğum an şimdiydi. Öylesine rahatlamıştım ki Alparslan telefonunu kapatarak arkasına yaslanıp beni sıkıca kavrarken, "Sanırım," diye mırıldandım. "Seni sevdiğimi o gece anladım, kaza yapmak üzere olduğum o gece. Çoktandır seni seviyormuşum meğer ama o gece bana öyle bir sarıldın ki. İhtiyacım olan tek şeyin sen olduğunu anladım."

Derin bir nefes alarak konuşmak istedi ama işaretparmağımı dudaklarına yaslayarak onu nazikçe susturdum. "Bu yüzden bu kadar kırıldım. Çünkü sana düşündüğümden çok daha fazla değer veriyordum ve bunları sindirmem lazımdı. Ben hiç böyle hissetmedim, Alparslan. Sanki seninle tanışana dek hepsi birer yanılgıydı."

Mavi gözlerinde öylesine derin, öylesine güzel ve öylesine ateşli bir bakış belirdi ki ona doğru biraz daha sokularak burnumu onunkine sürttüm. "Beni çok korkuttun. O sabah çok korktum."

"Korkan tek kişi sen değildin, o gece hiç uyuyamadım. Öylesine huzursuzdum ki."

"Gitmem lazımdı," diyerek mırıldandığımda başını salladı. "Anladım, bunu o gece çok iyi anladım. Senin aslında ne kadar kırılgan ve ne kadar hassas olduğunu, seni ne kadar üzdüğümü ve seni ne kadar sevdiğimi."

Kelimelerin dudaklarından dökülüşü çok güzeldi, istemsizce nefesimi tutarak gözlerimi yumdum.

"Capcanlı, rengarenk ve alev alevsin, tıpkı saçların gibi. Hayatıma öyle bir girdin ki gidişin canımı tahmin ettiğinden daha çok acıttı. Böyle hissetmekten nefret ettim. Gece uzandığımda seni yanımda bulamamaktan, siktiğimin dört günü boyunca sesini duyamamaktan nefret ettim."

"Çok romantiksin," diyerek alay ettiğimde kalçama sert bir şaplak attı. "Romantik bir adam değilim ama sen... Bunları söylememin tek sebebi sensin."

"O gün neden söylemedin peki bunları?" Birazcık geri çekildim ve yeşil gözlerimi onunkilere dikerek derin bir nefes aldım. Bakışlarını dudaklarımda ve gözlerimde gezdirerek, "Çünkü benim de kabullenmem lazımdı," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Düşündüğümden çok daha fazlası olduğunu. *Seni sevdiğimi.*"

Dudaklarımı ısırarak gülümsedim ve gözlerimi kırptım. "Tekrar söylesene."

"Neyi?" Başını yana eğerek gözlerini kıstığında öyle güzel ve yakışıklı görünüyordu ki derin bir iç çekerek kollarımı boynuna doladım. Eğilip burnumu burnuna sürttüm. "Söyle," diye fısıldadım.

"Eğer sorumu cevaplarsan söylerim." Tek kaşımı kaldırdığımda kalçamdaki parmakları ilerleyerek uyluklarımı buldu ve yırtmacımın iki yakasını tutan bağlarda durdu. "Bu eteği giydiğinde ne düşündüğünü söyle bana."

Gözlerimi devirdim ama Alparslan şaka yapıyor gibi gözükmüyordu. Yanaklarımın tıpkı saçlarım gibi kızardığını hissettiğim o an, "Aklımda sadece sen vardın," diye fısıldadım. "O geceyi düşünüyordum. Eteğimi üzerimden sıyırışını, içime girmeni ve beni becermeni."

Bakışları arzuyla dolduğunda kollarında ürperdim. "Sıra sende," dedim. "Hadi söyle."

"Ne kadar güzel olduğunu mu? Seni şu masaya yatırmayı düşündüğümü mü, yoksa içine girip seni yeniden becermek istediğimi mi?"

"Alparslan..." Aslında ona kızmaya çalışıyordum ama sesim düşündüğümden de cilveliydi. Sürtük Gülden yine iş başında olmalıydı ve Alparslan'ın yüz ifadesine bakılacak olursa ismini fısıldamamdan fazlasıyla hoşlanmıştı.

Eğilerek burnunu boynuma yasladı ve derin bir nefes alırken, *"Je t'aime,"** diye fısıldadı. *"Je t'aime chéri..."***

Duyduklarımı sindirmek için derin bir nefes aldım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ona sıkıca sarıldım. "Bir daha söyler misin lütfen?"

---

* Seni seviyorum. (Fr.)

** Seni seviyorum canım. (Fr.)

"Je t'aime."

Başımı yana eğerek tatlı tatlı sırıttım. "Bir daha söyle."

Güldü ve oturduğu koltuktan kalkarken kalçalarımı avuçladı. Bacaklarımı sıkıca beline sardım. Beni kucağında tutarak ellerinden biriyle belimi okşarken ve ateş gibi bakışlarını benimkilerle birleştirirken merdivenleri çıkmaya başladı. *"Je t'aime..."*

Dudaklarımı dişlerime geçirerek gülüşümü bastırmaya çalıştım ama dolan gözlerimle alenen otuz iki diş sırıtıyor ve buna engel olamıyordum. "Bir daha..."

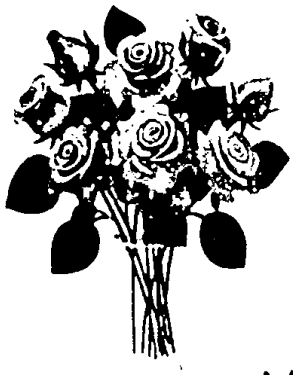
Boğuk bir sesle güldü ve yatak odasından içeri girdiğimizde beni dağınık yatak örtülerinin tam üstüne fırlattı. Kollarımı ona doğru kaldırıp onu yanıma çağırdım. O güzel bedeniyle üzerime doğru eğildi ve tatlı ağırlığı beni bir koza gibi sarıp kuşatırken, *"Je t'aime,"* diye fısıldadı. Eğilip dudaklarını benimkilere yaslayarak onları usulca araladı.

Hızlanan nefeslerim onunkilere karışırken, "Bir daha," diye mırıldanmak istedim ama ben henüz kelimelerimi tamamlayamadan dudaklarıma atıldı ve ellerimi başımın iki yanına yaslayarak beni adeta kuşattı. Açıkçası bu çoktan gönüllü olduğum bir kuşatmaydı. Kalbim mutluluktan ve heyecandan öyle hızlı atıyordu ki bir an için kollarında öleceğimi sandım. Kendi kendime kıkırdadım. Alparslan'ın dudakları çeneme ve boynuma ısırıklar bırakırken zevkle inledim.

Gömleğimin düğmelerini açmak için uğraşmadı. Bunun yerine ipek kumaşı sertçe çekiştirdi ve yırttı. Sutyenimi kaba bir hareketle aşağıya indirdiğinde dudaklarını meme ucumun etrafına kapatarak bana çığlık attırdı. Her zamankinden daha sert ve daha hızlıydı ama ben de aynı durumdaydım. Alparslan eteğimi yukarı sıyırırken kalçalarımı kaldırdım. O fermuarını açıp pantolonunu aşağı indirirken altında kıvrandım. Sonunda sertçe içime çarptığında ikimizin dudaklarından da boğuk bir inilti koptu. Geri çekilip mavi gözlerini benimkilere dikerek, "Söyle," dedi.

"Seni seviyorum..." diye inlediğim an yeniden içime girdi. Dudaklarını benimkilere yaslayarak hareket etmeye ve aklımı başımdan almaya başladı. Onun kollarında kendimi kaybetmiştim. Gece boyunca kulaklarımda yalnızca Alparslan'ın o güzel Fransızcası ve benim inlemelerim vardı.

Bir de birbirimizinkine karışan soluklarımız ve kalplerimizin atışı. Gözleri gözlerimde, elleri ellerimdeydi ve o gece bizden başka her şey önemsizdi.

21. Bölüm: Başlangıcı Yazmak

Kulaklarımda yankılanan o boğuk, puslu melodi kaşlarımı çatmama ve huysuzca inlememe neden oldu. Yatakta yan dönerek yastığıma ve hissettiğim sıcaklığa doğru sokuldum ama ses hâlâ odada yankılanmaya devam ediyordu. Büyük, ağır bir kol beni kendine doğru çekerken, "Sustur şunu," diye mırıldandım. "Lütfen..."

Gözlerimi açamayacak kadar uykuluydum ve yalnızca beş dakika daha uyuyabilmek için her şeyi yapardım. Alparslan'ın yanımda kımıldanıp omzumun üzerinden bir yere uzandığını hissettim. Hemen ardından ses sustu ve odayı yeniden sessizlik kuşattı. Şimdi kulaklarımda yalnızca nefes alış verişlerimizin huzurlu tınısı vardı. Dudaklarım bir tebessümle kıvrıldığında burnumu Alparslan'ın çıplak göğsüne sürterek ona doğru sokuldum. Dünyada buradan daha güzel ve huzurlu bir yer olduğunu hiç sanmıyordum. Yataktan hiç kalkasım yoktu. Beni sımsıkı kendine çekişine bakılırsa o da benim gibi düşünüyor olmalıydı.

"Kalkmamız gerek."

Anlaşılan düşünmüyordu.

Homurdanarak bacaklarımdan birini onun bacaklarının üstüne attım. İtiraz ederek, "Hayır," diye mırıldandım. "Uyuyacağım ben."

Alçak sesli gülüşünü duyduğumda kalbim göğüskafesimin içinde bir takla attı. Büyük eli çıplak kolumda usulca gezinirken sanki parmak uçlarında alevler varmış gibi tenimi bir ateş bastı. "İşe gitmeyecek misin?"

"Ben patronun sevgilisiyim. İstersem giderim, istersem gitmem."

Gülüşü bu kez yüksek sesli bir kahkahaydı. Sırıtıp dişlerimi altdudağıma geçirdim. Gözlerimden birini açıp yukarıya doğru baktığımda onu beni izlerken buldum. Mavi gözleri mahmur ve uykuluydu. Dün geceki performansı ve yalnızca beş saat önce duştan çıkıp kendimizi yeniden yatağa attığımız düşünülürse normaldi. Bu haliyle bile öyle güzeldi ki uzanıp avucumu kirli sakalla kaplı yanağına koydum. Parmaklarım teninde usulca gezinirken bana öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki ona çoktan âşık olmasaydım eğer şimdi olurdum.

"Patronunun sana tolerans göstereceğini mi düşünüyorsun?" diye sorup tek kaşını alayla yukarı kaldırdığında dudaklarıma kibirli bir gülüş yerleşti. "Tolerans mı? Ben patronumu parmağımda oynatıyorum."

"Bak sen."

"Hıhım..."

"Bu parmaklarla mı?" Yanağındaki parmaklarımı kavrayıp uçlarını ısırdığında kahkahalarla güldüm ve elimi ondan kurtarmaya çalışarak, "Yapma," diye kıkırdadım. "Alparslan! Çok acıktıysan başka bir şey ye."

"Ne mesela?" Parmak uçlarımı öperek yatakta biraz daha aşağı kayıp, bana doğru yaklaştığında heyecanlanarak derin bir nefes aldım. Kolumdaki parmakları belime kaydı ve bir diğeriyle de uzanarak yüzümün önüne düşen nemli kızıl saçları bir kenara çekti. "Sen *ne* önerirsin?"

"Sen *ne* istersin?"

Bakışları ağır ağır vücudumda dolandığında tıpkı Mia gibi arsızca ona sokulmaya hazırlandım ama o belimdeki elini bacağıma kaydırıp, bacağımı üstünden attıktan sonra yataktan kalkarak beni resmen şoka soktu. *Ne?*

Birkaç saniye önce Alparslan vardı, birkaç saniye sonraysa yoktu.

Huysuzca suratımı astım. Başımı onun yastığına koyarak yatakta sırtüstü döndüm. Örtüleri boğazıma kadar üstüme çektim ve ona kötü kötü baktım. Açıkçası gözlüğüm gözümde olmadığı için gözlerimi biraz kısmıştım ve yüz ifadesini tam olarak göremiyordum. Yine de benim bu halimle eğlenircesine gülümsediğini biliyordum. Uzanıp komodinin üstündeki gözlüğümü gözlerime taktıktan sonra dudaklarıma ıslak bir öpücük bıraktı. Fakat gönlümü almak istiyorsa bundan çok daha iyisini yapması lazımdı.

Beni yatağımızda bırakarak banyoya doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra boynundan göğsüne doğru yol alan su damlalarıyla geri döndü. Gardırobunun kapaklarını açıp askılara doğru uzanarak, dün giydiğinden bir ton daha koyu bir takım elbise çıkardı. Sanırım işe gitmek konusunda gerçekten ısrarcıydı. Kaşlarımı çatarak Alparslan'ın kıyafetlerini giyinmesini ve kol düğmelerini takmasını izledim. Hemen ardından iki kravat alarak bana doğru döndü. "Sence hangisi?"

Parmaklarımla sağ taraftakini işaret ettim. Ona minicik bir trip atıyor olabilirdim ama tek kelime etmedi ve seçtiğim kravatı bağlayıp takarken aynanın karşısına doğru yürüdü. "Bugün Pırıl Hanım'la görüşecektim. Umarım istediğim dosyaları hazırlamıştır."

Sanki kendi kendine önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi konuşuyordu ama topu bana attığını hemen fark etmiştim. *"Pırıl Hanım mı?"* Anında yatakta doğruldum ve o sinsi çakma sarışın müdür yardımcısını düşünürken içimi bir öfke kapladı. "Onun için mi hazırlanıyorsun?"

Aslında Alparslan'ın her zamanki hali olduğunu biliyordum ama elimde olmadan tırnaklarımı çıkardım. Eğer sevgilime yaklaşacak olursa bu sefer o kalemleri gerçekten de gözlerine saplardım.

"Sadece biraz daha resmi olmam gerektiğini düşündüm."

"Yaa?"

"Hıhım."

Beni taklit edercesine gülümsediğinde gözlerimi kıstım ve istemeyerek de olsa yataktan çıktım. O yatağın bir köşesine oturup çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken, kendi kendime homurdanarak banyoya girdim. İşlerimi çabucak hallettikten sonra dolabın bana ait olan tarafına yürüdüm. Açıkçası burada Alparslan'ın eşyalarından daha çok eşyam vardı ama o bunu sorun etmişe benzemiyordu. Hatta bana soracak olursanız kendi kıyafetlerinin yanında benimkileri görmekten fazlasıyla hoşlanıyordu. Gülümseyerek parmaklarımı kıyafetlerimin arasında dolaştırdım ve giyeceğim elbiseyi seçtikten sonra üstümdeki tişörtü eteklerinden kavrayarak çıkarıp attım. *Alparslan'ın suratının tam ortasına.*

Sanki ne yaptığımın farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Ancak tişörtümü alıp burnuna götürerek kokladığında bacaklarım titredi. Onun gibi bir adamın bana karşı böyle güçlü duygular beslemesi ve benim ona bu kadar kapılmam, itiraf etmek gerekirse hâlâ biraz dehşet vericiydi. Demek istediğim, Alparslan Gündoğdu öyle muhteşem ve kusursuz bir adamdı ki kimi zaman kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum. Üstelik böyle hisseden sadece ben değildim. Güldenler de Alparslan Gündoğdu'nun aşkından sarhoş bir haldelerdi.

Ama ne vardı biliyor musunuz? Ben şanslıysam eğer, Alparslan benden daha şanslı bir piç kurusunun tekiydi.

Kare yaka, siyah elbisemi çıkardım ve onun içine sutyen giyemeyeceğimi bildiğimden askıları kollarımdan usulca indirdim. Aynadan görebildiğim kadarıyla Alparslan telefonuyla uğraşıyordu ama bakışları sanki ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyormuş gibi parmak hareketlerimde ve çıplak omuzlarımda dolanıyordu. Bunu fark ettiğimde askılarla oyalanmak yerine elimi sırtıma götürdüm. Kopçaları açarak memelerimi saran sutyenden kurtulduğumda onu Alparslan'a doğru fırlattım. Pembe tülü havada yakaladı ve avuçlarını yatağın iki yanına koyarak arkaya doğru yaslandı. Üzerimde gezinen gözleri beni içten içe titretse de uzanıp elbisemi aldım, üstüme geçirerek ona doğru yürüdüm.

Elbisenin fermuarı uzanamayacağım kadar aşağıdaydı, bu yüzden ona arkamı dönerek fermuarımı çekmesini bekledim. Saçlarımı ellerimle topladım ama o sırtıma uzanmak yerine elbisemin eteklerini kavradı ve aşağı doğru çekiştirerek homurdandı. "Ne biçim kumaş bu?" Sanırım elbisemin daha fazla aşağıya inmeyeceğini anlamıştı.

Sırıtarak omzumun üstünden ona bir bakış attığımda ellerini elbisemi düzeltiyormuş gibi davranarak kalçalarımda gezdirdi. Beni mıncıkladığının farkında değilmişim gibi yaparken parmakları nihayet fermuarı buldu. Çıplak sırtım örtüldüğünde amacım yeniden aynaya doğru yürümekti ancak

Ninova

Alparslan beni kendine doğru çevirdi. Kollarını kalçalarıma sararak yüzünü göğüslerime doğru bastırdı. "Keşke hep böyle kalsak."

"İşe gideceğimizi sanıyordum," diyerek dalga geçtiğimde avucunu kalçama geçirerek ciyaklamama neden olan bir tokat attı. Daha sonra geri çekildi ve dekoltemin ne kadar aşağıda durduğunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Memelerin resmen ortada."

"Hayır değil." Bana uzanan ellerine bir tokat atarak parmaklarını yakamdan uzaklaştırdım. "Elbisemin modeli böyle."

"Memelerinin arasındaki çizgiye kadar görebiliyorum."

"Çünkü çok dikkatli bakıyorsun."

"Çünkü çok büyükler."

"Alparslan!"

"Ne? Gözlerimi onlardan alamıyorum ve üstelik ne zaman eğilsen, sanki dışarı fırlayacak gibi duruyorlar."

"O zaman dua edelim de fırlamasınlar."

Huysuzca bükülen dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Ondan uzaklaşıp bana aldığı siyah ayakkabıları giydikten sonra aynaya doğru yürüdüm. Saçlarımı ensemde bir topuz yaptım. Nemlendiricimi ve kapatıcımı cildime yedirdim. Biraz allık kullandım ve kırmızı bir ruj sürdüm. Ceketimi de aldığımda hazırdım. "Çıkıyor muyuz?"

"Kahvaltı etmek ister misin, yoksa orada mı atıştırırız?"

"Orada atıştırırız," diyerek ona doğru yürüdüm ve elini belime koyup beni yönlendirmesine izin verdim. Oyalanıp trafiğe yakalanmak istediğim en son şeydi ve... *"Ah."*

Duraksayarak ona döndüğümde arabasına doğru yürüyorduk. Ön kapıyı benim için açarken, "Ne oldu?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

"Galeridekiler... Galeridekiler seninle birlikte olduğumu bilmiyor."

"Dün toplantıda beni tanımadığını söyleyerek şov yapmasaydın belki öğrenirlerdi."

Koltuğuma oturduğumda kemerimi bağlayarak huysuzca somurttum. Çalışanları geçtim, Alparslan ilişkimizi Ezel ve Erez'e söylediğinde bile kendimi çok garip hissetmiştim. Ezel beni gördüğü her yerde imayla göz kırparak benimle dalga geçmişti ve Erez... Sanırım abisiyle olan ilişkimizden hoşnuttu. Bana sarılarak ondan çekinmemem gerektiğini ve sanki olacakları önceden biliyormuş gibi Alparslan'ın beni üzmesine izin vermememi söylemişti. Ömür ise yalnızca gülümsemişti. Sanırım bu Gündoğdu erkeklerinin biz kadınlar üstündeki etkilerinden biriydi. Söyleyecek tek kelime kalmıyordu ve belki bazen en iyisi yaşayıp görmekti.

"Pekâlâ, o halde öğrensinler," diyerek başımı salladım. "Özellikle de o kadın."

"Hangi kadın? Pı-"

"Sakın o ismin devamını getireyim deme!" diyerek parmağımı kıskanç kadınlar gibi ona doğru salladım. Uzanıp parmağımı tuttu ve kendine doğru çekerek öptü. "Bu sabah çok tatlısın."

"Sen de çok küstahsın."

Sırıtarak tıpkı sabah yaptığı gibi parmağımı ısırdı ve parmaklarımı kendininkilerin arasından geçirerek elimizi vites kolunun üstüne bıraktı. Müzik eşliğinde çoğunlukla birbirimize sataşarak ve deri koltukların tadını çıkararak geçirdiğimiz rahat bir yolculuktu. Pastaneye de uğrayıp en sevdiğimiz çöreklerden aldık ve el ele galeriden içeri girdik. Gülücükler saçarak insanlara *günaydın* dedim. Alparslan ise bu halimden hoşlanırcasına sırıtıp durdu. Kimsenin bir şey demeyişi ama gözleriyle sorular sorması, beni düşündüğümden çok daha fazla eğlendirmişti. Üstelik o çakma sarışının suratındaki gülüşün parçalandığını görmek bana büyük bir haz vermişti.

Alparslan'la birlikte galerideki her odanın önünden geçip, onu tıpkı yeni oyuncağıyla arkadaşlarına hava atan bir çocuk gibi herkese göstermek istediğimde kısık bir kahkahayla güldü. "Bu kadar yeter," deyip ardından iri elini kalçama koyarak beni merdivenlere doğru yürüttü. Kıkırdayarak onu takip ettim ve ofisine girdiğimizde elimdeki pastane çantasını bir köşeye bıraktım. Ceketimi çıkardım ve Alparslan bilgisayarını açarken ben de mutfağa geçtim. Alparslan için zift gibi koyu bir kahve, kendim için de bol şekerli ve sütlü bir kupa hazırladım.

Kahvesini masasının üstüne bıraktığımda, teşekkür edercesine saçlarıma kondurduğu minik öpücükle mest olarak koltuklardan birine geçtim. Kupamdan bir yudum aldım ancak ben henüz ikinci yudumu alamadan telefonum çalmaya başladı. Zil sesi Alparslan'ın da dikkatini çekmiş olacak ki kaşlarını çatarak, "Kim arıyor?" diye sordu. Ekranı ona göstererek sırıttım ve keyifle arkama yaslandım.

"Dedeciğim."

"Dedesinin bitanesi. Günaydın tatlım."

"Günaydın dedeciğim, nasılsın?" Alparslan bu sevgi dolu halim karşısında gözlerini devirirken sırıtıp kahveme uzandım. Dedemin de keyfi yerinde olacak ki sesi oldukça enerjik ve neşeliydi. Arkadan köpeklerinin sesi geliyordu. Söylediğine göre onlarla kısa bir yürüyüşe çıkmıştı. Havaların giderek ısındığını anlatıyor, bugün İstanbul'da yağmur göründüğünü, ince giyinmememi söylüyordu. Onun bu hali karşısında içim eridi. Dedemi öyle çok seviyordum ki bu sevgi dünya üstünde hiçbir şeyle mukayese edilemezdi.

Dedem sustuğunda biraz da ben anlattım. Ona işlerimden ve günümün nasıl geçtiğinden bahsettim. Ardından dedem dakikalardır beklediğim o soruyu sordu. "Ya *o*?"

"Ah, Alparslan'dan mı bahsediyorsun dedeciğim?"

Alparslan adını duyduğu an oturduğu koltukta dikleşerek bana doğru döndü. Kahvesini yudumlarken gözlerime tehditkâr bir bakış attı. O sırada dedem de en az onun kadar huzursuz bir sesle, "Evet," diye mırıldanıyordu. "Her şey yolunda mı? Seni üzmüyor, değil mi?"

"Yolunda dedeciğim bir sorun yok. Beni üzdüğü takdirde senin onu gözünü bile kırpmadan vurabileceğini biliyor."

Alparslan'a göz kırptığım sırada dedem neşeli bir kahkaha attı. Sesi öyle gürdü ki bunu Alparslan'ın da duyduğuna emindim. "İyi iyi, söyle ona ayağını denk alsın. Kimse benim kızımı üzemez."

"Üzemez dedeciğim."

Dedemle birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattım ve Alparslan'a dönerek, "Dedemin sana selamı var," dedim. "Söyle, o mesajı alır dedi."

Kaşlarından birini havaya kaldırarak o elektrik mavisi gözlerini üzerime diken Alparslan'ın alması gereken mesajın ne olduğundan emin değildim. Ancak bu konuda tek kelime etmedi ve benim anlamsız sabah neşemle birlikte uzun bir kahvaltı yaptık. Güne öyle güzel başlamıştım ki Alparslan'la beraber çalışırken bir an için tıpkı evli çiftler gibi göründüğümüzü düşünmeden edemedim. İçimde bir yerlerde yavaştan almamı söyleyen bir ses vardı ama kabul edelim, delicesine sevdiği adamla bir ömür geçirdiğini hangi kadın düşünmezdi ki? Üstelik Alparslan'a karşı hissettiklerim yalnızca sevgi değildi, aşktı. Ona bakarken bile damarlarımdaki kanı tutuşturan ve beni içten içe yakıp kül eden bir aşktı.

Onun da beni sevdiğini bilmek, bu hayali kurabilmem için bana yeter de artardı. Çünkü biliyordum. Yalnızca becermek için yaklaştığı ve ardından kafasına taktığı kadından önce hoşlanan, sonra da onu sevmeye başlayan Alparslan Gündoğdu günün birinde o kadına âşık da olabilirdi. Onun kalbini görmüştüm, her ne kadar o kalbin yaralarla dolu olduğunu söylese ve bana göstermek istemese bile bunu biliyordum. Geçmişi aramızdaki görünmez bir duvardı ve ben o duvarın yıkılacağı günü iple çekiyordum.

Derin bir nefes aldım. Bir yanım çocukları sevmediğini, çocuk sahibi olmak istemediğini söyleyen bir adamla evlilik hayali kurmamla dalga geçse de o sesi susturdum. O gece ne kadar kırıldığım hatırlamak isteyeceğim en son şeydi. Bu yüzden bacak bacak üstüne attım ve çalışmaya biraz ara vererek Alparslan'ın bir saat önce dün kırıldığı için yenisini getirttiği tablete uzandım. Sanki ne yapmak istediğimi biliyormuş gibi gözlerini bilgisayarının ekranından çekmeden, "Eğer yine o aptal şeker oyununu açarsan," dedi. "Bu sefer o tableti ben kırarım."

Gözlerimi devirdim. "Şeker oynamayacaktım," dedim. *Yalan.* Bir kere oynadım diye adım da şekerciye çıkmıştı. Bu yüzden hızla topu çevirdim. "Dosyaları kontrol ediyordum, zaten birazdan çıkacağım. Buse'yle öğle yemeği yiyeceğiz."

"Ya ben?"

Dosyaların buluta aktarıldığını görerek tableti bıraktım ve ayağa kalktım. Bakışlarının milim milim üzerimde gezindiğinin farkındaydım. "Birazcık dedikodu yapacağız, aramıza katılabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden ben gelene kadar uslu bir-"

Birdenbire kolumdan yakalayıp kucağına çektiğinde cümlem yarım kaldı. "Kaba adam." Homurdandım ve bozulmadığını bilsem de düzeltme ihtiyacı hissederek ellerimi saçlarıma götürdüm. "Az daha saçlarımı bozacaktın."

"Saçlarının bozulması şu an sana yapmak istediklerimin arasında dert edeceğin son şey olurdu, inan bana."

"Yaa..." Cilveyle gülümsedim ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek kumral tutamlarıyla oynamaya başladım. Bu sırada dikkatle onu izliyordum. Yakışıklı yüzünde keyifli bir ifade olsa da yüzündeki çizgilerden belliydi. "Biraz yorulmuş gibisin, bir sorun mu var?"

"Aslında evet, bir sorun var."

Kaşları çatıldığında ve o mavi gözleri doğrudan beni bulduğunda içimi bir korku kapladı. Ellerinden birini ensemde gezdirirken, uzanıp diğeriyle de kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. Ardından dudakları tüm hızıyla benimkileri kavradı. Başım arkaya düştüğünde parmaklarını boğazıma sararak beni kendine doğru çekti ve diğer elini elbisemin eteğinin altına sokarak inlememe neden oldu. Öyle hoyrat ve öyle arzuluydu ki bir an için Alparslan'a karşılık vermekte zorlandım ama sadece bir an için. Beni yeniden öptüğünde, ben de onu talan etmeye ve bu yaptıklarının acısını çıkartmaya kararlıydım. Dilime dolanan diline şevkle karşılık verdim ve tırnaklarımı ensesine batırarak bedenimi ona doğru sürttüm. Geri çekildiğimizde nefes nefeseydim ama Alparslan durmadı. Boğazımı kavrayan parmaklarıyla beni kendine doğru çekti ve dudaklarımın üstüne doğru fısıldadı. *"Söyle..."*

"Je t'aime."

Onun Fransızcasını taklit ederek gözlerine baktığımda bir an için afalladı. Ardından o mavi gözleri öyle bir parıldadı ki bu sefer ben onu kendime doğru çekerek dudaklarına yapıştım. Kelimeler hâlâ aramızda asılıydı ama aslında içinde bulunduğumuz an şimdiki an değil, dün gece yarısıydı. Birbirimize defalarca kez fısıldadığımız ve kimi zaman çığlık atarcasına söylediğimiz o kelimelerde, bizi sanki görünmez bir bağla birbirine çeken, bağlayan

bir güç vardı. Anlaşılan bu güç, ikimizin de tahrik olmasına ve ofiste sevişecek hale gelmemize neden olacak kadar sarsıcıydı.

Bundan sadece bir adım uzaktık, *tek bir adım.* Kapı çalınmadan açıldığında Alparslan da ben de yerimizden sıçradık. Refleks olarak kucağından kalkmak istedim ama ellerini belime dolayarak bana izin vermedi. Çattığı kaşlarıyla kapıya dönerek karşımızdaki kadına baktı. Bizi böyle görmeyi beklemediği her halinden belliydi. Bence yanaklarındaki kızarıklığın sebebi utanması değil, öfkesiydi.

"Bir dahakine kapıyı çalmayı deneyin," diyen Alparslan sanki gündüz gündüz kapıyı bile kilitlemeden sevişmek üzere olan kendisi değilmiş gibi kadına kibarlık öğretirken öyle tatlıydı ki eğildim ve yüzümü onun göğsüne gömerek gülüşümü bastırmaya çalıştım. "Dosyayı oraya bırakıp çıkabilirsiniz."

Adım sesleri yaklaştı ve ardından uzaklaşarak bizi yeniden yalnız bıraktı. Alparslan homurdanarak kaşlarını çattı ve bana döndü. "Nerede kalmıştık?"

"Bir yerde kalmamıştık." Dudaklarına hızlıca bir öpücük bıraktıktan sonra ayağa kalkarak elbisemin sıyrılan eteklerini düzelttim. "Aslında o kadının geldiği iyi oldu, yoksa sahiden de geç kalacaktım. Buse'yi daha fazla bekletmeyeyim. Hem bu da sana ders olsun, bir daha beni reddetmezsin belki."

Sabahki tavrına karşın göz kırptığımda homurdandı ve camdan dışarı bakarak, "Yağmur sepeliyor," dedi. "Taksi aramakla uğraşma, benim arabamı al."

Ceketimi giyerek çantamı taktıktan sonra uzattığı anahtarları alırken teşekkür ettim. Cevap olarak beni kendine çekti ve dudaklarımı yumuşakça öptükten sonra geri çekildi. "Dikkatli git, tamam mı?"

Başımı salladım ve ağzım kulaklarımda, otuz iki diş sırıtarak merdivenlerden inmeye başladım. Birkaç kişi beni öğle molasında kıstırmaya çalıştı ama onlardan ustaca kaçtım. Otoparka doğru yürüyerek Alparslan'ın siyah aracına bindim. Restorana gitmem yalnızca yirmi dakika sürmüştü. Mekân sıklıkla gittiğimiz şık ve lüks bir yerdi. Masa bulabilmemizin tek sebebi de muhtemelen öğle saatleri olmasıydı. Yine de içerisi şimdiden hatırı sayılır derecede doluydu. Buse ve benim gibi birkaç beyaz yakalı daha önlerinde içkileriyle yemeklerini yiyordu.

Buse'yi boğaza bakan küçük, yuvarlak masalardan birinde gördüm. Beni fark ettiği an ayağa kalktı ve kollarını bana doğru uzatarak sarıldı. Benden yalnızca bir yaş büyüktü ama kimi zaman sanki benim ablammış gibi hissederdim. Şimdi kollarımın arasında öylesine kırılgandı ki durum tam tersine dönmüş gibiydi. Geri çekildiğimizde tıpkı benim gibi ensesinde topladığı saçlarını şöyle bir düzeltti ve yeniden sandalyesine oturdu. Önündeki kadehe ve yanımızdaki şişeye bakılacak olursa beni beklerken çoktan içmişti. Siyah

bir göz makyajının ardındaki bal rengi gözleri, sanki her an ağlayacakmış gibi bir cam kadar berraktı. Kırmızı ruju neredeyse yüzündeki tek renkti.

Ona bir bakış atar atmaz işlerin yolunda olmadığını anladım. Üzgün olmaktan da öteydi. Adeta yıkılmış gibi duruyordu ve açıkçası Buse'nin bu haline alışkın değildim. Onu daha önce bir adam için ağlarken hiç görmemiştim. "Buse? Beni korkutuyorsun."

Dudaklarının arasından ruhsuz bir kıkırdama döküldü. Garson bize menüleri getirdiğinde her ne söyleyecekse sustu. Menüyü açmaya yanaşmadığında ikimiz için de bir şeyler seçtim ve yeniden tek kaldığımızda uzanarak elini tuttum. "Buse? Anlatmayacak mısın? Neler oluyor, bu halin ne?"

"Serkan'a sor," dediğinde kaşlarım çatıldı. Sanki ismini anmak bile onu sinirlendirmiş gibi hırsla soluyarak, "O anlatsın!" dedi. "Ona sor, o anlatsın!"

"Neyi? Buse siz... siz yoksa ayrıldınız mı?"

"Hayır, yani evet. Ben ayrıldım ondan."

Yeniden kadehine uzandığında içkiyi tek seferde bitirdi. Uzanarak elini tuttum ve şişeye uzanmasını engelleyerek kaşlarımı çattım. "Nasıl *ayrıldım*? Bu da ne demek?"

"Onu terk ettim, ayrıldım ondan ama onun haberi yok demek," derken halinden öyle memnundu ki. "Sen kafayı mı yedin?" diyerek kızdım. "Ne demek ayrıldım? En son onunla konuşacağını söylüyordun. Şimdi birdenbire Serkan'a haber verme gereği bile duymadan ondan ayrıldın mı?"

"Evet, tam olarak öyle yaptım!"

Yemeklerimiz geldiğinde kısa bir an için sustuk. Açıkçası pek iştahım kalmamıştı ama benim aksime Buse çatalını ve bıçağını kavrayarak önündeki balığa uzandı. Bir lokma aldı ama hemen ardından çatalı ve bıçağı gürültüyle tabağa bıraktı. Birkaç baş bize doğru döndüğünde neler olduğunu sormak üzereydim ama Buse'nin bakışlarını takip ettiğimde içimden *siktir* dedim. Buse çaprazımızdaki masaya, sırtı bize dönük bir şekilde otururak sandalyesini çeken adama bakarken, "Bana bugün evden çalışacağını söylemişti," dedi. "Biraz dinlenmek istiyormuş. Oradan bakınca gerçekten dinleniyormuş gibi görünüyor, değil mi Gülden? Baksana karşısındaki kadına..."

Serkan'ın karşısında oturan kadın otuzlu yaşlarının başında gibiydi. Hemen hemen Serkan'la yaşıt olmalıydı. Çenesine gelen küt kesilmiş düz siyah saçları ve siyah denebilecek kadar koyu görünen gözleri vardı. Üzerinde tıpkı benimki gibi kare yaka bir elbise vardı, hafif toplu dedikleri türden çok hoş bir kadındı.

"Buna daha fazla devam etmeyeceğim."

Buse sandalyesini çekerek ayağa kalktığında ben de kalktım. Masaya biraz nakit bırakarak onun peşinden ilerledim. Bu yaşananlara inanmayı reddediyordum. Buse düzgün bir ruh halinde değildi, bu nedenle sağlıklı

düşünemiyordu ama ben hepsinin bir sebebi olduğuna emindim. Homurdanarak Buse'nin peşinden trafiğe daldım. Açıkçası onu aramak istiyordum ama bu haldeyken dikkatini dağıtmaktan çekinerek sadece onu takip ettim. Tahmin ettiğim gibi evine doğru gidiyordu. Bunu fark ettiğimde Alparslan'ı aradım ve ona neler olduğunu anlatarak Buse'nin yanına gittiğimi söyledim. Birkaç saat sonra görüşmek üzere telefonu kapattık. Öyle keyifsizdim ki aklımı toparlayıp yola odaklanmakta zorlandım. Buse'nin evinin bahçesine girdiğimde derin bir nefes aldım.

Sanırım aldatılan ve sevgilisinden ayrılan en yakın arkadaşı teselli etme görevini bu kez ben devralmıştım. Ve itiraf etmem gerekirse, bu zorlu bir görevdi. Özellikle de şüpheli en yakın arkadaşlarınızdan biriyse.

Aradan geçen üç saat, ter ve gözyaşlarıyla doluydu ancak bunların hiçbiri bana ait değildi. Şey, en azından büyük çoğunluğu. Kendimi bu teselli etme görevine biraz fazla kaptırdığımı kabul ediyordum ama açıkçası tüm bu yaşanılanlar oturup ağlamaya değecek türdendi.

Söylediğine göre Buse, Serkan'la konuşup neler olduğunu öğrenmek istemiş ama Serkan dün öylesine gergin ve heyecanlıymış ki Buse onun halini gördükten sonra hiçbir şey söylememiş. Serkan da her şey yolundaymış gibi davranmış ve ondan kaçmış. Buse de başka birinin olduğuna inanmış ve bunun hesap sormaya bile değmeyeceğine karar vererek ondan ayrılmış. *Hem de Serkan'ın haberi olmadan...*

Söylememe gerek yok, tüm bunların üstüne restorandaki o manzara da tuzu biberi olmuştu. Buse öyle kötü görünüyordu ki gözyaşlarını zar zor silip nihayet onu uyutabilmiştim. Aşağıya indiğimde en az onun kadar dağılmıştım. Daha da dağılmama neden olan şey ise aslında tüm bunların koca bir yanlış anlaşılma olduğunu öğrenmemdi. Alparslan karşıma geçip, "Bugün Serkan'ın doğum günü," dediğinde bir süre şaşkınlıktan konuşamadım. "Ne?"

"Ve adamın tek istediği Buse'ye evlenme teklifi etmekti."

"Ne?"

"O yüzden şimdi bu işi toparlamalıyız."

Ah, hayır... *"Ne?"*

"Sen bir ruh hastasısın."

Ten rengi külotlu çorabını giymeye çalışan Buse'nin bana attığı bakışlardan ne kadar ürksem de, "Hepsi senin suçun," dedim onun makyaj malzemelerini kullanarak yanaklarıma biraz allık sürerken. "Senin yüzünden şu suratımı toplamam kaç dakikamı aldı, biliyor musun?"

Ninova

"Hah, senin beni teselli etmen gerekiyordu. Benimle ağlaman değil."

"Ne var? Duygularını yoğun yaşayan bir insanım ben, tamam mı?"

Kırmızı, saten rujlardan birine uzandığımda Buse'nin gözlerini devirdiğini ve üzerindeki çorabın belini öfkeyle çekiştirdiğini fark ettim. Uykudan yeni uyanmıştı ve ona birlikte akşam yemeğine gideceğimizi söylediğimde tahmin edersiniz ki yaptığı ilk şey, yastıklardan birini bana fırlatıp ortaparmağını havaya kaldırmaktı. Fazlasıyla gergin, öfkeli ve hırçındı. Bu *boktan* yemeği kabul etmesinin tek sebebi de söylediğine göre acıkmış olmasıydı.

Rujumu da sürdükten sonra hazır olduğuma kanaat getirerek Buse'nin dolabına doğru yürüdüm. Onun için seçtiğim parça; diz altında biten, leylak rengi, yüksek yakalı ve uzun kollu bir elbiseydi. Elbisenin bel çukuruna kadar nefes kesici bir dekoltesi vardı ve ona çok yakışacağına emindim. Etiketi kopardım ve Buse'ye doğru uzatırken onun kısılan bakışlarını görmezden geldim. Bunun altına ne renk ayakkabı giderdi ki şimdi? Beyaz fazla sırıtırdı, ten rengi fazla sade kaçardı. Aynı renk bir şey vardı ama o da bu etek boyuyla elbiseyi boğardı. Bu yüzden ölümcül derecede yüksek topuklu siyah bir ayakkabı çıkardım. Ayakkabının bileğe dolanan ince ipleri öyle zarifti ki yakışacağından emindim.

"Pijamalarımı giymek istiyorum ben."

"Hayır giyemezsin." Pijamaları o uzanamadan kucakladım ve başımı iki yana salladım. "Evde böyle oturup kendini yemene izin vermeyeceğim. Benim tanıdığım Buse böyle bir kadın değil."

"Bak, bak, bak. Cümlelere bak..." diyerek dalga geçti benimle. "Ne bu, moral konuşması mı?"

Bu kez ben ona ortaparmağımı kaldırdım ve giyindikten sonra onu makyaj masasının üstündeki pufa oturtturdum. Eli yüzü şiş ve kıpkırmızıydı ama açık söylemek gerekirse Buse gördüğüm en güzel kadınlardandı. Birazcık parlatıcıyla bile yeniden ışıldamaya başlamıştı. Saçlarını sırt dekoltesi ortaya çıksın diye ensesinde topladım ve minik parıltılı siyah küpeleri taktırarak onu odadan çıkardım. Aşağı indiğimizde Alparslan elinde bir kadehle salonda oturup telefonuyla konuşuyordu. Bizi gördüğünde fazla uzatmadan konuşmayı bitirdi. "Hazır mıyız hanımlar?" dedi.

Buse bunu onun için yaptığımız küçük, tatlı bir moral gecesi olarak görecekti ki ilk kez somurtmaktan vazgeçmiş gibi gülümsedi. Uslu uslu koluma girdi. Beraber Alparslan'ın arabasına binerek keyifli bir müzikle marinaya doğru yol almaya başladık. Yıllar önce İzmir'deyken dedemle birlikte açılır, tatil yapardık. Hatta birkaç kez Buse de bize katılmıştı. Birlikte o günleri hatırlayarak konuşurken onu elimden geldiğince oyalamaya çalıştım. Açıkçası işe yaramıştı da gerçekten gülüyor ve biraz daha iyi görünüyordu. Umarım gecenin sonunda çok daha iyi olacaktı.

Bu yaşanılanların yıllar sonra hatırlanıp gülünecek bir anı olduğunu bilerek gülümsedim. Marinaya girdikten sonra Serkan'ın bu gece için kiraladığı yata doğru yürüdük. Hava öyle yumuşaktı ki tenime çarpan ılık rüzgâr beni hiç rahatsız etmedi. Buse de üşümüşe benzemiyordu ve fazlasıyla keyifliydi. "Açılacak mıyız? Lütfen biraz açılalım, lütfen."

Alparslan, "Kaptana iletirim," diyerek başını salladığında gülmemek için dudaklarımı dişledim ve birlikte yata geçtik. Marinada bundan daha büyük yatlar vardı ama açıkçası bu, yani *Lodos* en güzeliydi. Bana çocukluğumdaki o tekneyi ve anılarımı hatırlatıyordu. Alparslan'ın elini tutarak uzandım ve yata çıktım. Beni kollarının arasına alarak sardı. Saçlarımı öptükten sonra, "Siz Buse'yle geçin," diye fısıldadı. "Ben Serkan'a bakacağım."

Kafamı salladım ve Buse'yle birlikte güverteye geçtik. Güvertede özenle hazırlanan yemek masası göze çarpan ilk detaydı. Buse bunu gördüğünde bir ıslık çalarak, "Vay be," diye mırıldandı. "Alparslan senin için paraya kıymış anlaşılan."

Aslında paraya kıyan başka birisiydi ama gülümsemek dışında bir şey söylemedim. "Haydi gel," dedim. Birlikte masaya oturduk ve buz kovasındaki şampanyalardan birini patlatarak kıkır kıkır güldük. Ardından açılmaya başladık ancak çok değil, gecenin sonunda Alparslan'la birlikte fazla vakit almadan marinaya dönebileceğimiz kadar. Serkan her ne kadar geceyi burada geçirmemizi teklif etse de ben utanarak bunu kabul etmemiştim. Serkan'a karşı zaten bu kadar mahcup hissederken açıkçası bu geceyi onlardan çalmak istememiştim. Biraz baş başa zaman geçirmeye ihtiyaçları vardı. Konuşmalı, sevişmeli ve tüm bu olanları atlatmalılardı.

"Sen ne sırıtıyorsun öyle?"

"Hiç..." Omuz silktim ve yanağıma konan öpücüğü hissettiğimde gülümsedim. Alparslan da kendine bir kadeh aldı ve birlikte yemekten önce biraz sohbet ettik. Sonunda durduğumuzda Buse ayağa kalkarak güvertenin burnuna doğru yürüdü. Sanırım o ana kadar kaptan köşkünde kimin olduğunu sormak aklına bile gelmemişti çünkü Serkan'ı oradan çıkarken gördüğünde Alparslan ve bana onu sanki sırtının tam ortasından vurmuşuz gibi baktı. Aslında öfkesi arkadan bıçaklanmasının ona yaşattığı hayal kırıklığından daha fazlaydı ama bunları yeniden bir ok gibi Serkan'a yöneltmesi fazla uzun sürmedi.

Serkan da tıpkı Alparslan gibi şık bir takım giymişti. Takımının yakasında Buse'nin elbisesiyle aynı renkte ipek bir mendil vardı. Ağır ağır Buse'ye doğru yürürken Buse elindeki kadehe bir can simidi gibi sarıldı ve bal rengi gözlerini ona dikti. Alparslan kolumu çekse bile umursamadım, elimde bir çekirdeğim eksikti. Kendimi gerçek bir romantik komedinin içinde gibi hissederek hiç

Ninova

utanmadan onları izledim. Sonuçta bu hale gelmelerinde benim de minik bir payım vardı. Bu yüzden neler olup bittiğini görmek benim de hakkımdı.

Sırtımı Alparslan'ın göğsüne yaslayarak karnımın üstündeki kola tutundum. Bizden birkaç metre uzaktalardı, Buse konuşmuyordu ama çatılan kaşlarından ve sarsılan yüz ifadesinden Serkan'ın mırıl mırıl konuşarak ona bir şeyler anlattığı belliydi. "Sence ne söylüyor?" diye sorduğumda Alparslan kısık bir sesle güldü ve boynuma bir öpücük bıraktı. Acaba tam bir temas bağımlısı olduğunun farkında mıydı?

"Bizi ilgilendirmeyen şeyler olduğuna eminim."

Huysuzca suratımı astım ve o sırada Buse elindeki kadehi Serkan'a doğru fırlattı. Ama üstüne değil, yan tarafına. *Geri zekâlı.* Şampanyamı yudumlarken Serkan da ona doğru birkaç adım attı. Uzanıp Buse'yi kollarından tuttuğunda onu tıpkı Alparslan'ın bana yaptığı gibi zorla sardı. Buse'nin çıplak sırtını kendi göğsüne yasladıktan sonra kollarından birini karnına, birini de omzunun üstünden boynuna sardı. Onun kollarının arasında çırpınmasını umursamadan sağ tarafa doğru döndüler ve *bum*!

Herif tam bir şovcu çıkmıştı. Boğaz köprüsünde *Buse benimle evlenir misin* yazıyordu. Birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldılar. Ardından Buse, Serkan'ın kolları arasında döndü ve adamın dudaklarına yapıştı. Sanırım cevabı herkes net bir şekilde anlamıştı. Neşeyle gülümseyerek kadehimi bitirdim ve bir kenara bıraktıktan sonra kollarımı Alparslan'ın boynuna dolayarak ona yaslandım. "İşte mutlu son."

Rüzgârda dağılan saçlarımı sırtıma doğru attı. "Onlar için evet," diye fısıldadı.

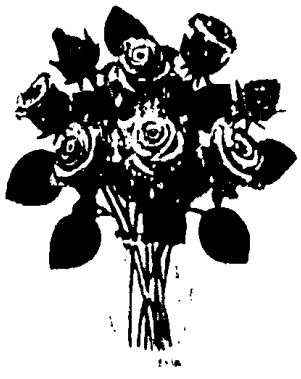
Soru dilimin ucuna kadar geldi. Bizim sonumuzu sormayı deli gibi istedim ama Alparslan bunu sanki bakışlarımdan görmüş gibi bir şey dememe fırsat vermeden uzandı ve dudaklarımı onunkilerle örttü. Aceleci ancak sımsıcak ve yoğun bir öpücüktü. Geri çekildiğimizde yüzümün önündeki saçları bir kenara iterek, "Sorma," dedi. "Ben sonlardan nefret ederim."

"Ben..."

"Belki..." diyerek gecenin içinde parıldayan o elektrik mavisi gözlerini benim yeşillerimle birleştirdi. "Belki seninle sonu değil başlangıcı yazarız, olmaz mı?"

Yaşlar ben nasıl olduğunu anlayamadan birden gözlerime doldu ve başımı sallayarak, "Olur," diye fısıldadım. "Başlangıcı yazarız."

Ve o gece bu başlangıcın ne kadar acı olabileceğini anlayamadan bu kez ben dudaklarımı onunkilerle kapattım. Başlangıç ya da son. Beni sarmalayan adamın kollarındayken aslında ikisi de aynıydı. *Ama ben çok geç farkına vardım.*

22. Bölüm: Korku

Beni sıkı sıkı saran bir kolla ve çıplak tenime değen sıcak soluklarla uyanmaya öyle alışmıştım ki uykunun koynundan sıyrılırken dudaklarım keyifle iki yana kıvrıldı. Gözlerimi birkaç kez kırptım, onları araladığımda güneş ışıklarının odamıza dolduğunu ve etrafı aydınlattığını fark ettim. Aynı zamanda komodinin üzerindeki saatin dokuza geldiğini. Alarmımız çok önce çalmalıydı. Açıkçası bunu duymamış mıydık, yoksa Alparslan alarmı mı kapatmıştı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Alparslan'ın derin soluklarına ve dün gece döndüğümüzde yatakta bile bilgisayarıyla uğraşmasına bakılacak olursa işlerinin bir kısmını ertelemiş olabileceğiydi. Bu yüzden ben de acele etmedim. Onun kollarında birkaç dakika daha kalarak biraz miskinlik yaptım. Yerim öyle rahattı ki muhtemelen birkaç saat daha böyle kalabilirdim ama terleyen saç diplerim beni rahatsız ettiğinde bacaklarımı usulca yataktan sarkıttım.

Alparslan hâlâ derin bir uykudaydı. Uyurken yakışıklı yüzü öylesine dingin ve huzurluydu ki kendime engel olamadan telefonuma uzanarak birkaç poz fotoğrafını çektim. Yüzünün önüne düşen saçları geriye doğru ittirdim ve banyoya doğru yürüyerek kapıyı ardımdan kapattım. Biraz keyif yapmanın hiçbir sakıncası yoktu. Bu yüzden dişlerimi fırçalarken küveti doldurdum. Banyo köpüğü şişelerinden birini küvete boca ettim ve yer yer morluklarla dolu beyaz tenime çok fazla bakmamaya çalışarak sıcak suyun içine girdim. Kaslarım gevşeyerek rahatladı ve arkama doğru uzanarak telefonumu elime aldım.

Bu saatte işe gitmeyen tek kişi ben değildim. Buse'nin bana birkaç mesaj attığını görerek sırıttım ve onu aradım. Birkaç saniye sonra telefonumun ekranı aydınlandı. Buse'nin mutlu suratı görüş açımı kapladı. Telefonumu küvetin kenarına, düşmemesi için şişelerden birinin önüne bıraktım. Onun da tıpkı benim gibi küvette olduğunu yukarı doğru topladığı saçlarından ve çıplak omuzlarından anladım.

"Günaydın," diye cıvıldadı. Bal rengi gözlerinin altında dün saatler boyunca süren ağlayışlarından dolayı hâlâ biraz morluk vardı ancak içleri neşeyle parıldıyordu. "Bu ne keyif böyle, Gülden Hanım?"

Köpükleri kollarıma ve omuzlarıma doğru yayarken, "Günaydın," dedim. "Asıl seni sormalı. Neden sevgilinin koynunda değilsin?"

"Şşşt, duyacak." Kısa bir an için kapıya doğru bakan Buse elinde bir kahve kupasıyla yeniden bana döndü. "Heyecandan uyuyamadım ki! Saat yediden beri ayaktayım!"

Kendi kendime kıkırdadım ve yüzüğünü gözlerime sokarcasına kameraya doğru yaklaştırdığını gördüğümde yavaşça iç çektim. Buse'nin su damlası şeklindeki pırlanta yüzüğü öyle zarif ve öyle parlaktı ki ben bile güzelliğinden kafayı yemiştim. "Şuna baksana, Gülden. Resmen evleniyorum!"

"Evet canım, dün Serkan'a *evet* derken ben de vardım hatırlarsan."

"Dalga geçme! Ben... öyle aptalmışım ki, Gülden! Kendime çok kızıyorum, çok utanıyorum. Kendi kendime neler düşünmüşüm öyle."

"İyi tarafından bakalım, yakında gelin olup gidiyorsun. Düğün tarihi için aklında net bir şey var mı?"

Kahvesini yudumlayıp, "Bilmiyorum," diyerek dudaklarını büktü. Suya biraz daha gömüldüm. "Sence sizinkilerin tepkisi ne olur?" diye sordum. Ailesinin Serkan'dan haberi vardı ancak onların böyle bir haber beklemediğinden emindim.

"Bizimkiler... Hiç bilmiyorum ki. Doğrusu bununla ilgileneceklerini bile sanmıyorum, Gülden."

Buse'nin düşen suratını gördüğümde konuyu açtığım için pişman oldum. "Bence yaz düğünü güzel olabilir," dedim. "Bir düşünsene... Hatta denize sıfır bir mekân olabilir, tıpkı filmlerdeki gibi. İskelenin önünde."

"Hayır, kesin heyecandan denize falan düşerim ben."

Kısık sesli bir kahkahayla güldüm ve yumuşak banyo lifimi bacaklarımda gezdirerek, "Serkan düşmene izin vermez," dedim. Sadece onun isminin geçmesiyle bile öyle bir gülümsedi ki Buse'yi bu şekilde mutlu görmek benim de kocaman sırıtmama sebep oldu. Elimde olmadan bir gün ben ve Alparslan da tıpkı onlar gibi olur muyuz diye düşündüm. Evlilik bana uçuk gelen bir hayaldi ama şayet bu olacaksa da bunun Alparslan'la olması tek isteğimdi.

"İşlerimi toparlamam gerek, sanırım üç aya halledebilirim ki bu da temmuz sonu yapar. Belki ağustos ayı olabilir ya da eylül. Sen ne dersin?"

"Eylül'de benim doğum günüm var!" diyerek resmen bağırdım. "Hayatta olmaz, benden gün çalamazsın! Evleneceksen ağustosta evlen!"

"Manyak şey seni."

Ona dilimi çıkardığımda bana ortaparmağını kaldırarak karşılık verdi. Artık kıskanmaya başladığım kahve kupasını yudumlayarak, "Serkan bir tatil planlamış," dedi. "Öyle çok uzun değil, sadece üç gün sürecek ama öyle sevindim ki. Üstelik işyerimle de görüşmüş, her şeyi ayarlamış."

"Şanslı sürtük," diyerek kıkırdadığımda utanarak güldü ve kahve kupasını bir kenara bırakarak dizlerini kendine doğru çekti. Kollarını bacaklarının

Ninova

etrafına dolayıp kameraya doğru yaklaşarak, "Siz de bizimle gelsenize," diye cıvıldadı. "Çok güzel olmaz mı? Her zaman Fransa'yı, Paris'i görmek istiyordun?"

"Ah, Paris mi?" Gözlerimden kalpler çıkararak güldüm. Buselerle birlikte gitmeyi ve kısa bir kaçamak yapmayı öyle çok isterdim ki sadece bunun düşüncesiyle bile kıpır kıpır oldum. "Harika olurdu. Hem Alparslan Fransızca da biliyor, biliyor musun? Orada daha önce yaşamış."

"Serkan da biliyor," diyen Buse kısa bir an duraksadı ve aynı anda kıkırdamaya başladık. Liseli ergenler gibi görünüyor olmalıydık ama bunu ikimiz de umursamadık. "Bugün de yatta kalacağız ancak gece döneceğiz. Uçak yarın sabah. Bence plan yapmak için hâlâ geç değil."

"Zaten bizim de bir işimiz yok ki," dedim. "Uzaktan halledemeyeceğimiz şeyler değil. Bir sorun olacağını sanmam."

Neşeyle ellerini çırpan Buse bana Fransa'dayken neler yapabileceğimizi, nereleri gezebileceğimizi ve nerelerde alışveriş yapabileceğimizi anlatmaya koyulurken hevesle onu dinledim. Saçlarımı tutan tokayı çıkararak suya biraz daha gömüldüm. Alparslan'la birlikte Eyfel'in önünde yiyebileceğimiz romantik akşam yemeğini hayal ettim. Onunla uyanacağım manzarayı ve en yakın arkadaşlarımla birlikte geçireceğim günleri.

Bir süre daha konuşmayı sürdürdük. Buse bana düğününe kesinlikle davet etmeyeceği kaltakların isimlerini sayıyordu ki Serkan'ın sesini duyduk. Gülüşmelerimizle onu uyandırmışa benziyorduk ancak saat çoktan ona geliyordu. Buse'nin cevap vermek yerine aptal gibi sırıttığını ve üzerinden akan köpüklerle küvetten kalkmak üzere olduğunu fark ettiğimde uzanıp telefonu kapattım. Arkama yaslanarak lifimi köpürttüm ve bacaklarımdan birini suyun üstüne çıkarıp kaldırdığım sırada kapı açıldı.

Alparslan elinde bir kupa kahveyle ve üzerinde iç çamaşırıyla banyoya girdiğinde yalnızca birkaç dakika önce uyandığı uykulu bakışlarından ve dağınık saçlarından belliydi. "Günaydın!" diye cıvıldadım ve bakışlarının çıplak bacağımda dolandığını gördüğümde sırıttım. Kahvesini yudumlayarak, "Günaydın bebeğim," dedi. Kupayı tezgâha bıraktıktan sonra aynanın karşısına doğru yürüyerek tıraş köpüğünü ve tıraş bıçağını çıkardı. "Erken uyanmışsın. Uyandığımda kollarımda olursun sanıyordum."

"Daha fazla uyuyamadım," dedim. O tıraş köpüğünü yanaklarına ve çenesine sürerken diğer bacağımı havaya kaldırdım. "Fazlasıyla yorgun görünüyordun. Seni ben mi uyandırdım? Buse'yle konuşuyordum da."

"Hayır, yanımda olmadığını hissettim."

"Yaa..."

Gülümseyerek kirpiklerimin altından ona işveli bir bakış attım. Sırıttı ve tüm yüzünü köpükle kaplamadan önce bana doğru yürüdü. Ellerini küvetin

Ninova

iki yanına yaslayıp dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bıraktı. "Yokluğun hissedilmeyecek gibi değil."

Köpüklerle dolu ıslak kollarımı boynuna doladım ve bu kez ben onun dudaklarına uzandım. "Bu sabah fazla romantiksin sevgilim."

"Beğenmedin mi?"

Kaşlarından birini tehditkârca havaya kaldırdığında kıkırdadım ve onu kaşından öptüm. "Beğenmemek mi? Bayıldım."

Yanağındaki bir parça köpüğü burnuma sürttü ve tezgâhtaki kahve kupasını bana doğru uzatarak yeniden aynanın karşısına doğru yürüdü. Sırtımı küvete yaslayarak kahveyi yudumladım. Şekersizdi, içinde hiç süt yoktu ve acıydı. Onun kahvelerini yudumlamaya öyle alışmıştım ki bunu ilk kez dert etmedim ve onu izlemeye başladım.

"Acaba çok sevgili patronum bugün işe gitmemeye mi karar verdiler, öğrenebilir miyim?"

"Şu parmağında oynattığın patronundan mı bahsediyoruz?"

Kıkırdayarak güldüm. "Ta kendisi," diye mırıldandım. Bakışlarımız aynada birleşti ve gözlerini milim milim bedenime doğru kaydırdı. "Patronunun... bugün başka planları var."

Ses tonu öyle derin, boğuk ve seksiydi ki bir an için aklım başımdan gitti. Derin bir nefes aldım ve tahrik olduğumu gizleyebilmek için dizlerimi birbirine bastırdım. O arada telefonum bir mesaj sesiyle titredi. Uzandım ve mesajın Buse'den olduğunu gördüm.

Alparslan'la konuşmayı sakın unutma!
Paris'e birlikte gidelim, lütfen!

İkna kabiliyetine güveniyorum. :)

Kendi kendime kıkırdadım ve güldüm.

Bebeğim... İkna benim göbek adım. ;)

"Kiminle yazışıyorsun?"

"Buse'yle." Telefonu bir kenara bıraktım ve yeniden kahve kupasına uzanarak ona döndüm. "Serkan ve Buse birkaç günlük bir tatil planlamışlar, daha doğrusu Serkan planlamış. Biliyorsun işte."

"Öyle mi?" Tıraş bıçağını yanağında kaydırırken bana doğru baktı. "Nereye?"

Kupayı heyecanla bir kenara bıraktım ve küvette hafifçe doğrularak, "Fransa'ya!" diye cıvıldadım. "Paris'e gidiyorlarmış, uçakları yarın sabah kalkacak ve-"

"Sikeyim."

Kendimi konuşmaya öyle kaptırmıştım ki Alparslan'ın çenesine doğru süzülen birkaç damla kanı gördüğümde duraksadım. Küfrederek dolaba uzandı ve kesiğin üzerine bir pamuk bastırarak bana döndü. Konuşmamı tamamlamayı ve ona diğer detaylardan bahsetmeyi istedim ama gözlerindeki o bakış beni durdurdu, geri adım atmaya zorladı. Sadece çenesi değil, bedeni de kasılmıştı. Çok gergin görünüyordu ve birkaç dakika önceki keyfinden eser kalmamıştı.

Dudaklarımdaki gülüşün yavaş yavaş solduğunu hissettim. Bakışları gözlerimden ayrılarak kısa bir an dudaklarıma kaydı ve yeniden arkasına doğru öyle bir hışımla döndü ki bedeninden yayılan öfke dalgalarının adeta bana çarptığını hissederek yutkundum. Neşem ve hevesim bir anda söndü. Kahvenin kokusu bana eskisi gibi cazip gelmemeye başladı ve artık suyun soğuduğunu hissettim. Belki de soğuk olan banyoydu çünkü tıpayı çekip ayağa kalktığımda irkilerek titredim.

Alparslan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama ona bakmak yerine duşakabine doğru yürüdüm ve suyu açtım. Hissettiğim tüm kırgınlığa rağmen kabinin kapısını kapatamadım. Bunun için kendimden nefret ederek suyun altına girdim. Saçlarımı güzelce ıslattım ve bana doğru yürüyen adımlarının sesini duyarak derin bir nefes aldım. Kapıyı kapatsaydım da fayda etmezdi çünkü Alparslan'ın her şeye rağmen yanıma geleceğine emindim. Bunu sırtıma yaslanan çıplak gövdesinden ve bana sarılan kollarından anladım.

Eğildi ve çıplak omzuma bir öpücük bıraktı. "Bir şeyler anlatıyordun?"

"Önemli değil," diye fısıldadım. Life uzanarak biraz duş jeli sıktım ama bana kalmadan, Alparslan uzandı ve lifi elimden alarak yumuşakça bedenimde gezdirmeye başladı. Karnıma sürdü, memelerime, omuzlarıma, kollarıma ve sırtıma... Ve yalnızca birkaç saniye sonra hırıltılı bir solukla lifi elinden attı. Kolumu tutarak beni kendine doğru döndürdü ve birden deli gibi öpmeye başladı.

Dün gece ben kafamdaki düşüncelerden kaçmak için sekse sığınmıştım. Bugünse Alparslan sanki bir şeylerden kaçarcasına, nefes almak bile önemsizmiş gibi buna sığındı. Kollarım onun boynuna dolandığı için bir salak olmalıydım. Ya da bacaklarımı ona sardığım için, sırtımı fayanslara yaslamasına ve dokunuşlarıyla aklımı karıştırıp hissettiğim kırgınlığı daha da artırmasına izin verdiğim için...

Dudaklarımız iniltilerle birbirinden koptuğunda hiç vakit kaybetmedi. Sert bir hamleyle içime gömüldü ve dudakları boynuma yaslandı. Tırnaklarımı bir şeylerin acısını çıkarırcasına tenine bastırdım ama bana aldırmadı. Hızlandı, hızlandı. Onun sert solukları, benim iniltilerim ve suyun sesinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir delilik anıydı.

Bu anı yalnızca böyle tarif edebilirdim. Kesinlikle delilikti çünkü yaptığımızın başka hiçbir açıklaması yoktu. Titreyerek onun kollarına doğru düştüğümde beni sıkı sardı ve son bir itişle içime aktı. Bir süre öylece bekledik. Başımı onun omzuna gömdüm. Alparslan bizi yeniden suyun altına doğru çekerken nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Benim aksime o daha çabuk toparlanmıştı. Omzuma bir öpücük bıraktı ve kollarını yeniden bana dolayarak lifi tekrar bedenimde gezdirmeye başladı.

Kaçıyordu. Alparslan Gündoğdu'nun en iyi yaptığı şey kaçmaktı ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve tepemizden akan su gözlerimden süzülen iki damla yaşı gizlediği için gülümseyerek ona yaslandım. Dudakları bu kez boynuma tırmandı ve yaptığını telafi etmek istercesine tenime peş peşe öpücükler bıraktı. Sözcüklere gerek olmayan ancak ikimizin de her şeyin farkında olduğu garip bir andı.

Bir şey söylemedim, o da konuşmadı.

O an farkında değildim ama aslında bu geçmişe açılan, aramızdaki en büyük çatlaktı. O çatlağın ardında kalan ben miydim, yoksa Alparslan mıydı bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı. Acı, aşkı gölgeleyen en büyük düşmandı ve ben en ağır darbeyi almıştım.

Kırık bir kalp ve can çekişen duygular...

Alparslan Gündoğdu'nun bana bıraktıkları buydu ve ben bunların altında kalmıştım.

Kahvaltımız olabildiğince sessizdi. Her zamanki atışmalarımız ya da göz süzmelerimiz yoktu. Arsız imalardan, neşeli gülücüklerden ve yakın temastan uzak bir kahvaltıydı. Alparslan kahvesini bile bitirmemişti. Tabağındakilerle oynayıp durmuştu ve ben de kızarmış ekmek dilimlerinden birine çikolata sürüp, o dilimi dakikalar boyunca çiğnemiştim. İçtiğim kahve ve yediğim o bir dilim resmen mideme oturmuştu.

Kendimi çok kötü hissediyordum ancak sebebi aç karnına içtiğim kahve miydi, yoksa çikolatadaki yağ oranı mıydı emin değildim. Dakikalardır kendimi kandırmaya çalışmış fakat başaramamıştım. Sabahki olanları aşamıyordum ve aslında Alparslan da benden farksız değildi. Beni kırdığının farkındaydı, bunu kesinlikle anlamıştı ancak konuyu ikinci bir kez açmayacak kadar da akıllıydı. Ya da her zamanki gibi kaçak oynamaktan zevk alıyordu.

Dün, beraber vakit geçirmemiz için işlerinin çoğunu bitirdiğini biliyordum ama sanki evde kalmak onu boğuyormuş gibi üzerine bir ceket giymiş, bilgisayar çantasını da alıp çıkmıştı. Ofise uğraması gerektiğini söylemesi

Ninova

ya da dudaklarıma bir öpücük bırakması benim için yeterli değildi çünkü içimde bir yerlerde gerçekten de yaralanmıştım.

Bir tarafım *Alparslan'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordun* diye fısıldıyordu ama sabah fark etmiştim ki aslında bunun cevabı koca bir hayırdı. *Bilmiyordum.* Alparslan benim için hâlâ gizemlerle ve sırlarla doluydu. Öyle zeki bir adamdı ve kafasında hızına yetişemediğim öyle çok düşünce vardı ki onu bir türlü yakalayamıyordum. Bir an onu tanıdığımı zannediyor, bir an ise karşımda bir yabancı varmış gibi hissediyordum.

Ben, Alparslan Gündoğdu'yu seviyor ve o adamla sevişmekten zevk alıyordum ama bu sabah banyodaki o Alparslan'dan hiç hoşlanmamıştım. O Alparslan kayıptı. Sebebini bile bilmediğim bir şekilde öfkeli ve incinmişti. Sanırım beni en çok üzen şey, onun da aslında kırık bir adam olduğunu bilmemdi. Kendi kendime ısrar etmeyeceğime söz vermiştim ve bunu Alparslan'a da söylemiştim. Ne zaman anlatmak isterse onu dinleyebileceğimi biliyordu ama zaman geçtikte ve Alparslan sustukça sanki bana sırtını dönüyormuş gibi hissediyordum. Bu ağır bir yüktü ve bunu taşımakta gerçekten zorlanıyordum çünkü ben, Alparslan'a güveniyordum. Onun için tereddüt bile etmeden canımı verebilir, hiç düşünmeden sırtımı ona yaslayabilirdim.

Peki ya, Alparslan? Bana bir adım atmamasının sebebi neydi? Ben güvenilmez biri miydim?

Bu düşünce benim için öyle rahatsız ediciydi ki Güldenler bile sessizce kabuklarına çekilmişti. Kafamın içi bomboştu ama bu dört kelime bana bir türlü rahat vermiyordu ve üstüne, Alparslan'ın gidişi beni boğuyordu. Bu evi seviyordum ama sevmemin sebebi içindeki eşyaları ya da büyüklüğü değildi. Seviyordum çünkü Alparslan da bu evin içindeydi. Burada ondan izler vardı ama şu an kendimi çok yalnız ve terk edilmiş hissediyordum. Sanki bu evde bir fazlalıkmışım gibi. Ancak fazla olan varlığım değil, duygularımdı.

Duygularımı öyle derin yaşıyordum ki bu benim en büyük lanetim olmalıydı.

Buse'nin bana gönderdiği uçuş bilgilerini bakmadan sildim. İkinci bir kez bunun hayalini kuracak ya da ısrar edecek değildim. Mutfakta bir süre tek başıma oturduktan sonra etrafı topladım. Ardından yukarı çıkarak üzerime bir kot ve bir tişört geçirdim. Keten bir ceket aldım ve spor ayakkabılar giyerek evden çıktım. Arabama binip siteden çıkarak sürmeye başladım fakat doğrusu nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek istediğim biraz uzaklaşmaktı. Bu yüzden ben de öyle yaptım ve kalabalık caddelere, dar sokaklara karışarak sürdüm.

Önce bir çiçekçinin önünde durdum ve gördüğüm pembe gül demetini satın aldım. Çiçekler öyle güzel ve yoğun kokuyordu ki arabanın içini adeta sarmıştı, şüphesiz evime çok yakışacaktı. İkinci durağım bir kitapçıydı.

Ninova

Bin parçalık iki yapboz aldım ve evime gitmeden önce bir marketin önünde durdum. Dolapta yiyecek bir şeyler bulabileceğimi hiç sanmıyordum ancak önemli değildi. Çünkü oturup bir şeyler pişirecekmiş gibi değildim. Kendimi sonu korkunç biten mutfak denemeleri bile yapamayacak kadar yorgun ve üzgün hissediyordum. Bu yüzden içkilerin dizildiği reyona doğru yürüdüm.

Annem bu kadar çok içki içtiğimi görse beni kesinlikle bir güzel azarlar, saçlarımı yolmakla tehdit ederdi. Alparslan'dan önce bu kadar alkol kullanan biri değildim ama alışmıştım. Benim için özel günlerden çıkmış ve rutin hayatımın bir parçası olmuştu. Özellikle Alparslan'la birlikte rahatlayıp biraz gevşemek için içmekten hiç çekinmiyordum ama bu sefer kendimi alkol batağına gömmek istememin nedeni rahatlamak değildi.

Halim tıpkı o geceki gibiydi. O barda ihanetin bana verdiği öfkeyle içmek ve kendimi kaybetmek istemiştim. Aslında bugün de ihanete uğramış gibi hissediyordum ama bunun için öfkeli değil, kırgındım. Öyle kırgındım ki kırgınlığımın boyu dağları bile aşardı. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim türden bir hayal kırıklığıyla sıkışıyordu.

Çok sevince böyle mi oluyordu?

Alparslan'a öyle çok değer veriyordum ki kendimi, bana hissettirdiği her bir duygunun altında kalmış gibi hissediyordum. Bunu aşmam lazımdı. Gülden Seçkin bu melankoliye, bu kalp ağrısına uzak bir kadındı. Onun hayatında neşe, ışık ve sevgi vardı. Bu yüzden yeniden o kadın olabilmek ve yaşadıklarımı sadece bir gün bile olsa unutabilmek için kendimi alkole boğmaya karar verdim. Kalorilerin canı cehennemeydi. Gözlüğümü burnumun ucuna ittim ve kendime etiket fiyatı en pahalı şarap şişesini seçtim. Özel günlerde tüketilmesi gereken kaliteli bir şişeydi ve içindeki alkol oranı beni tatmin etmişti. En azından tüm şişeyi içtiğimde yeterince sarhoş olacağımdan emindim.

Şişeyi sürüklediğim mini alışveriş arabasının içine yerleştirdim ve bir paket çilek aldım. Birkaç paket çikolatayı da ekledim. Kasada ödeme yaptıktan sonra yeniden arabama döndüm. Dev gibi görünen *Cadillac'ın* içindeki güzel koku az da olsa yüzümü güldürdü ve beklemeden eve sürdüm. Farkında bile değildim ama dışarıdayken çok fazla oyalanmış olmalıydım çünkü saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu.

Poşetlerimi ve güllerimi alarak arabadan indim. Çantamı kolumun altına tıkıştırdım ve kapıyı kapattığım an duyduğum o ince miyavlamayla gülümsemeye başladım. "Mia! Sen mi geldin bebeğim?"

Bahçede dolaşmaya çıktığını düşündüğüm Mia bacaklarıma dolanarak miyavladığında kıkırdadım. Onu kucaklamak istiyordum ama ellerim öyle doluydu ki bunu yapamazdım. "Özledin mi bakalım beni?"

Yeniden miyavladığında ve kuyruğunu bacaklarıma sardığında güldüm. Ben apartmana doğru yürürken onun beni takip etmesine izin verdim. Benimle içeri girip asansöre yöneldi. Mia bile Alparslan'dan daha zekiydi, beni hiç üzmüyordu ve o maviş gözleriyle bana bakarak sadece biraz sevgi bekliyordu. Onun kırıcı cümleleri ya da keskin bıçakları yoktu. Şu an Mia ile vakit geçirmek benim için çok huzurluydu.

Mia'nın benimle olduğunu Gülten teyzeye haber verdikten sonra içeri geçtim. Eşyalarımı ve ayakkabılarımı bir köşeye bıraktım ve Mia'nın patilerinin altını silerek onu içeri aldım. Asansörde bana sırnaşan o değilmiş gibi gerildi ve kendini L koltuğumun tam üzerine bıraktı. Güneş, evimin içine dolduğu için içerisi fazlasıyla sıcaktı ve anlaşılan hanımefendi uyuyacaktı. Mia'nın kafasına bir öpücük bıraktım ve aldıklarımı yerleştirdim. Evimi havalandırıp sildim ve duş aldıktan sonra mutfağa geçtim. Kendime biraz meyve, kraker ve peynirden oluşan bir tabak hazırladım. Şarap şişesini ve kadehimi aldım. Mia'yı uyandırmamaya çalışarak orta sehpaya doğru yürüdüm ve aldığım yapbozu da açarak yere oturdum. Telefonumun kulaklıklarını taktım, Buse'yle beraber hazırladığımız bir müzik listesi açıp her şeyi siktir etmeye karar verdim.

Birkaç saat boyunca en büyük derdim sehpaya yaydığım yapboz ve onun parçalarıydı. Telefonumu uçuş moduna alarak renkleri ayırdım ve her bir rengi kendi alt renklerine göre sınıfladım. Tam bir manyak gibi davrandığımı biliyordum ama bu, şu an benim için en iyi terapiydi. Sanırım dedeme çekmiştim. Dedem de canı sıkıldığında mermilerinin hepsini kutularından çıkararak döker, onları tek tek siler ve yeniden yerlerine yerleştirirdi. Çocukken ben de o kurşunları dizmek isterdim ama dedem hiçbir zaman izin vermemişti. Onun yerine bana kocaman bir kavanoz uzatmıştı. İçinde renk renk düğmelerin olduğu, ağzına kadar dolu bir kavanozdu ve bir başak burcu daha ne isteyebilirdi ki?

Düğmelerin her birini önce renklerine, sonra da boyutlarına göre ayırarak saatler geçirirdim. Benim için parçaları birleştirmek ve önümdeki resme odaklanmak o düğmelerle oyalanmakla aynıydı. Bir yandan sessizce şarkılar mırıldandım, bir yandan bir şeyler atıştırdım, bir yandan da bir müptezel gibi içtim. Bir süre sonra da ağlamaya başladım.

Gözyaşları gözlerime öyle ani bir şekilde doldu ki buna hazırlıksız yakalandığım o ilk an dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Ellerimi yüzüme kapayarak kendimi kontrol etmeye çalıştım ama yapamadım. Bir an sonra Mia da uyandı ve onu uyandırdığım için kendimi berbat hissettim. Saatlerimi verdiğim parçaların her birini savurarak birbirine kattım. En sonunda Mia'yı kucağıma çekerek ona sıkıca sarıldım.

Kulağımdaki *When A Man Loves A Women** şarkısı, hıçkırıklarım ve Mia'nın üzgün iniltileriyle uzun birkaç dakika geçirdim. Kendimi toparlayabildiğimde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama gerçekten yorulmuştum. Tek istediğim bu depresif halimle yatağımın içine girmekti fakat kendime bir kadeh daha doldurdum ve gözyaşlarımı sildim. Alparslan yüzünden bu halde olduğumu reddederek birbirine karıştırdığım yapboz parçalarını yeniden ayırmaya başladım. Bir yandan Mia'nın tüylerini okşadım, bir yandan da dağıttıklarımı topladım.

Parçaların yeniden birleşmesi benim dağılan parçalarımın birleşmesinden çok daha kolaydı ama bunun için fazladan birkaç saat daha harcamam gerekti. Bir ara kapım çaldı. Gülten teyze bana sarma dolu bir tabak verdi ve Mia'yı da alarak gitti. Şarap, atıştırmalık, müzik ve yapboz döngüme sarmalar da katıldı. Güneş battı, hava kararda ve bir süre sonra kulağımdaki müzik başımı ağrıttı. Yalnızlık bu kez katlanılmazdı. Oysa saat akşam sekizi biraz geçmişti ve ondan ayrılalı henüz yarım gün bile olmamıştı.

İç çekerek kulaklıklarımı çıkardım. Üşüdüğüm için üzerime bir hırka aldım ve şarap şişesini başıma dikerek koltuğuma uzandım. Olduğum yerde kıvrıldığımda telefonumu uçuş modundan çıkardım. Ekranımda beliren bildirimler tahmin ettiğimden bile daha fazlaydı. Annem bir kez aramıştı, Buse yeniden mesaj atmıştı. Galerinin sohbet grubunda birkaç mesaj vardı ama Alparslan'a dair tek bir iz bile yoktu. Kendi kendime, "Korkak," diye fısıldadım ve öyle sinirlendim ki bu kez bastıran gözyaşlarımın sebebi öfkem oldu.

Numarayı çevirip onu aradığımda hiç düşünmedim. Aramama yanıt vermesini bekledim ama telefon hiç açılmadı. Ben de şişeyi kafama diktikten sonra hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktım. Arabamın anahtarlarını alıp bu halimle evden çıkarak, hiç düşünmeden Alparslan'ın ofisine doğru sürmeye başladım. Bir polis çevirmesine yakalansam ehliyetimin elimden alınabileceğinin farkındaydım ama umursamadım. İçime öyle çok şey atmıştım ki tüm bunların acısını çıkarmadan rahatlamayacaktım.

Bana hesap vermek zorunda değildi ama bir açıklamayı hak ediyordum. Madem ben hayatındaki kadındım, madem beni sevdiğini söylüyordu, o halde bu kadarını da yapmalıydı. Alparslan Gündoğdu bana bunu borçluydu.

Sanırım güvenlikte kimsenin olmaması benim şansımdı çünkü hiçbir sorun çıkmadan binaya vardım ve arabamı park ettikten sonra indim. İçeri girip asansöre doğru yürüdüm ve doğru katı tuşladıktan sonra içimden saymaya başladım. Otuz saniye sonra indim ve artık bana tanıdık gelen o koridoru geçerek yürümeye başladım. Alparslan'ın sekreteri yerinde yoktu ama olsaydı bile umursamazdım.

* Michael Bolton'un şarkısı.

Ayaklarım birbirine dolanır gibi olduğunda yalpaladım ve küfrederek odasının kapısına asıldım. İçeriye öyle hızlı daldım ki bu halimle dizlerimin üstüne kapanmamam bir mucizeydi ve içeride... İçeride Alparslan'la beraber oturan dört adam daha vardı ve hepsi kocaman açtığı gözlerle sanki çok ilginçmişim gibi beni inceliyordu.

Sanırım bir şeyleri bölmüştüm. Şaşırmakta haklılardı çünkü şey, evden öyle hızlı çıkmıştım ki ne vaziyette olduğumu bile unutmuştum. Üstümde Türkçe çevirisi *iyi çocuklar cennete gider ama kötü çocuklar sizi cennete götürür* yazılı beyaz bir tişört vardı. Dizlerime kadar uzanan pembe bir pijama altı giymiştim ve ayaklarımda da ucunda tüylü iki ponponun olduğu pembe ev terlikleri vardı. Saçlarım kuş yuvası topuzuydu. Elimde bir tesbih gibi salladığım *Cadillac'ın* anahtarını tutuyordum. Üstelik deli gibi sarhoştum ve ayakta zor duruyordum.

"Selam beyler."

Elimi kaldırarak içeridekileri selamladım ve bakışlarım Alparslan'ınkilerle buluştuğunda kendi kendime kıkırdayarak, "Ooo," dedim. "Size de merhaba, Alparslan *Bey*..."

Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri olan adam, "Galiba Gülden'le tanıştık," dediğinde bakışlarım ona döndü ve gözlerimi birkaç kez kırptığımda onun Akın Soydemir'in hemen yanında oturduğunu gördüm. Birbirine çok benzeyen diğer iki adam da onların karşılarında oturuyordu ve bakışlarından çok eğlendikleri belliydi. Gözleri bir benim, bir de Alparslan'ın arasında gidip geliyordu. Alparslan demişken... Kendisi hâlâ koltuğunda otururak bana bakmaya devam ediyordu.

Ofisinin kapısını öfkeyle çarptığımda suratı kasıldı. Gözlerini sanki kendini sakinleştirmek ister gibi birkaç saniyeliğine yumdu ve yeniden açtığında bakışları doğrudan benimkileri buldu. "Sarhoşsun." Bir soru ya da bir itham değil, bir durum tespitiydi. "Sarhoşsun ve..." Gözleri elimdeki anahtara takıldı. "Buraya bu halde araba sürerek mi geldin?"

"Ben en azından geldim," diyerek alayla güldüm. "Senin gibi kaçmayı mı tercih etmeliydim?"

"Biz artık gi-"

Birbirlerine çok benzeyen iki adamdan daha az gülümseyenin sözlerini kesen Alparslan, "Evde konuşalım," dedi ama onu dinlemek yerine odadaki toplantı masasına yürüdüm. Bir sandalye çekerek oturdum. Dönen bir sandalyeydi. Dengemi sağlamaya çalışırken sandalyeyle birlikte ben de bir tur döndüm ama umursamadım. Saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Ev mi? Seni evime almayacağım," dedim. "Madem burayı ve arkadaşlarını çok seviyorsun..." Odada bir kahkaha koptu ama umursamadım ve elimle içeridekileri gösterdim. "Onlarla kalabilirsin."

"Gülden..."

Kaşlarımdan birini *ne var* dercesine havaya kaldırdım ve Akın'ın yanındaki adam az öncekinden daha gür bir kahkaha attığında tüm dikkatim dağıldı. Adam arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak, "Şuna bak," dedi. "Alparslan Gündoğdu'yu olduğu yere mıhlayan bir kadın."

"Ah, aslında Alparslan bunu benden daha iyi yapar," diyerek güldüm. Odadakiler gülüşlerini öksürerek gizlemeye çalışırken, Alparslan'ın homurdanmalarına ve öfkeli tebessümüne takıldım. Sanırım onu kızdırmıştım ama o beni daha çok kızdırmıştı. Onu umursamamaya karar vererek gülen adamlara döndüm ve az önce hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek, "Siz kimdiniz acaba?" dedim. "Bu arada sizden gerçekten iki tane mi var, yoksa ben çift mi görüyorum?"

Kahkahalar biraz daha arttığında az önce benimle konuşan adam kendini tanıtarak, "Fırat Üstündağ," dedi. Adını daha önce duymamıştım ama hakkını vermem gerekirdi çünkü çok yakışıklı bir adamdı. Fırat, "Akın'ı zaten tanıyorsundur," diye devam ettiğinde kafamı salladım ve Soydemir'e şirince gülümsedim. O, Fırat'tan biraz daha farklıydı. Aynı koyu renk gözlere ve aynı renk saçlara sahiplerdi ama adamın bakışlarında sizi olduğunuz yerde kalmaya zorlayan bir sınır vardı. "Bu çift gördüklerinse Güneyli kardeşler." Sırıtıp duran Süha Güneyli, ona nispeten daha az gülümseyen de Baha Güneyli'ydi ve anladığım kadarıyla ikizlerdi.

"Merhaba," diyerek hepsine yeniden el salladım. "Kusura bakmayın sizinle tanışacağımı bilsem pijamalarımla gelmezdim."

Alparslan homurdanırken diğerleri sadece güldü. Ben de ayağımdan düşen terliğimin eşine uzanabilmek için olduğum yerde biraz daha öne kayarak gülümsedim. Bu sandalyede benden önce kim oturuyorsa bacaklarının iki metre olduğuna emindim. "Ben de Gülden Seçkin ama sanırım siz beni zaten tanıyorsunuz."

Fırat yeniden konuşarak, "Alparslan senden çok bahsediyor," dediğinde, "Yaa," diye mırıldandım ve nihayet terliğimin diğer eşini yeniden giyebildim. "Öyle mi?"

"Öyle. Dilinden bir türlü düşmüyorsun."

"Ben senin dilini..."

Alparslan, Fırat'a dolmakalemlerinden birini fırlattığında Fırat kalemi havada yakaladı ve arkasına yaslanarak parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Yüzünde öyle bir gülüş vardı ki Alparslan'ı alenen tahrik etmeye çalıştığı belliydi. "Bir sorun mu var dostum? Pek sevinmedin galiba."

"Öyle mi?" Bu kez kollarımı göğsümde bağlayarak Alparslan'a döndüm ve ondan bir cevap bekleyerek kaşlarımdan birini kaldırdım. Gözlerini devirip ayağa kalktığı sırada bana doğru geleceğini anladım. "Yaklaşma sakın!"

Topuklarımdan destek alarak kendimi ittirdim ve sandalyemi odanın diğer ucuna doğru sürüklemeye çalıştım. "Bana dokunamazsın!"

"Gülden!"

"Bana Gülden de diyemezsin!"

"Sarhoşsun ve saçmaladığının farkında bile değilsin!" diye konuştu. Mavi gözleri gerçekten de ateş saçıyordu.

"Ben en azından sarhoşken saçmalıyorum!" diyerek ona ortaparmağımı kaldırdım. "Sen... Sen sarhoş bile olmadığın halde göt gibi davranıyorsun!"

Odadakileri yeni bir kahkaha tufanı sardığında, "Ne gülüyorsunuz?" diye kızdım ama bir yandan da bana doğru adımlar atan Alparslan'dan kurtulabilmek için toplantı masasının etrafında dönmekle meşguldüm. "Tek yaptığın kaçmak! Benden sürekli bir şeyler saklıyorsun! Hep susuyorsun!"

"Gülden!"

"Bana Gülden deme!" Masanın üstündeki bardak altığını Fırat'la bakışan Alparslan'a doğru fırlattım. "Başım döndü!" diye homurdandım. "Üstüme gelme yoksa ofisine kusarım!"

Alparslan olduğu yerde durduğunda ben de durdum. Kollarımı masaya yasladıktan sadece birkaç saniye sonra omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. İçeride derin bir sessizlik oldu. Fısır fısır bir şeyler söylediler ve yalnızca birkaç saniye sonra hepsi odadan çıktı. İçeride Alparslan'la ikimiz kalmıştık ama ona öyle kırgındım ki yüzüne bir türlü bakamıyordum.

"Bebeğim," diyerek beni kendine çevirdiğinde ağlamam daha da şiddetlendi. Derin bir iç çekti ve beni kucakladıktan sonra kendi koltuğuna doğru yürüdü. Oturup beni de tıpkı bu ofise ilk gelişimde yaptığı gibi kucağına çekti. Başımı yorgunca omzuna bıraktım. "Sen çok kötü bir adamsın, Alparslan!"

"Özür dilerim," diyerek sırtımı okşadığında, "Dileme," diyerek burnumu çektim. "İstemiyorum. Benden özür dileme."

"Ağlama, lütfen."

"Ağlarım." Yüzümü omzuna gömdüm ve bir damla yaş çeneme doğru ilerlerken sessizce hıçkırdım. "Kalbimi neden bu kadar kırıyorsun bilmiyorum, Alparslan.. Beni neden bu kadar üzüyorsun?"

Sarılmaktan zevk aldığım güçlü bedeninin altımda kaskatı kesildiğini hissettim. Bu sözleri benden yeniden duymayı beklemediği belliydi ama bu sabah hiçbir şey olmamış gibi kaçıp giderken ne bekliyordu ki? Onu gülücüklerle karşılayıp hiçbir şey olmamış gibi devam etmemi mi?

"Seni üzmek istemiyorum," diyerek beni kendine doğru çekti ve kollarını etrafıma sıkıca sardı. "Ben sadece... Kahretsin. Seni üzmek istemiyorum, Gülden."

"Ama yaptığın bu. Farkındayım, kızgınsın. Sen de kırgınsın Alparslan, bunun farkındayım."

Ellerimi ensesindeki saçlara götürüp geri çekildim. Burnumu çekerek baygın bakışlarımı Alparslan'a diktim. Gözlüğümü gözümden çıkardı ve iri avuçlarıyla uzanarak yanaklarımı kavradı. *"Gülden..."*

Gözlerime öyle üzgün bir bakış attı ki, "Görmüyor musun?" diye inledim. "Kaçtığın şey her neyse bize daha çok zarar veriyor. Görmüyor musun, Alparslan?"

Gözlerini yumarak derin bir nefes aldığında suratı sanki acı çekiyormuş gibi kasıldı. Dudakları titredi ancak sustu. Yarası onu konuşamayacağı kadar kanatıyordu ama değişen bir durum yoktu. Konuşmadığında da kanıyor ve acısını ikimizden çıkarıyordu.

"Biz Fransa'ya neden gidemiyoruz?" diye sorduğumda tekrar kaskatı kesildi. Mavi gözlerini açarak yeniden benimkilere dikti ama gördüğü ben değildim. Gözlerinin ardında hayaletler gizliydi. "Söylesene, Alparslan. Neden? Neden sadece bunu duymakla bile-"

"Yeter, Gülden!" Yanaklarımı biraz daha sıktı ve sanki tek odağımın sözleri olmasını istermiş gibi hırıltı bir nefes aldı. "Bunu..."

"Neden yeter peki?" Ellerimi omuzlarına bırakarak geri çekildim ve yüzlerimiz arasında biraz boşluk yarattım. Parmağıyla gözümün altındaki yaşları kuruladı ama bu kez bu davranışlarına kanmayacaktım. "Neden yeter? Bana söylesene, Alparslan. Neden susayım?"

"Çünkü susman gerekiyor, Gülden!" Ellerinden biri boynuma doğru ilerlediğinde parmakları boğazımı sardı. Sıkmıyor ancak varlığını bana hissettirerek üstünlük kurmaya çalışıyordu. Bunu yapıyor çünkü yine kaçıyor ve korkuyordu. "Canın yanacak. O yüzden sus."

"Canımı sen mi yakacaksın yoksa kelimeler mi, Alparslan? Çünkü ben ikisinin arasında bir fark göremiyorum."

Kucağından inip ondan uzaklaşmak istediğimde bana izin vermedi. Bu, dudaklarımdan mutsuz bir gülüşün fırlamasına neden oldu. Kendi kendime güldüm ve hıçkırarak alnımı onunkine yaslandım. "Ben sen gibi değilim. Ben içimde tutamam Alparslan, ben bunu yaparsam parçalanırım."

"Gülden..."

"Sadece konuş benimle. Sadece konuş çünkü ben..."

"Sen?" diye sordu ve sustuğumda avuçlarıyla yeniden yanaklarımı kavrayarak beni kendinden birkaç santim uzaklaştırdı. "Sen, *ne* Gülden?"

"Ben buna bu şekilde devam edebilir miyim bilmiyorum."

Bakışlarına çelik kadar sert ve katı bir ifade oturdu. Dudakları hafifçe kıvrıldı ancak bu kesinlikle öfkeli bir gülüşün bıraktığı tehditkâr bir izdi. Sonunda, "Seni anlayamıyorum!" diye isyan etti. "Seni anlayamıyorum,

Gülden! Bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Kahrolası geçmişimin tek bir saniyesini bile!"

"O zaman..."

Beni bu kez kollarımdan kavradı ve kendime getirmek ister gibi sarsarken, "Anla artık şunu," diye tısladı. "Bunu öğrenmenin sana hiçbir faydası olmayacak, Gülden! Tek yaptığı canını yakmak olacak. Şimdiden acıttığını söylüyorsun ama öğrendiğin zaman buna pişman olacaksın çünkü canın daha çok yanacak."

Başımı iki yana sallayarak, "Böyle bir yere varamayız," dedim ama beni dinlemek yerine uzandı ve gözyaşlarımı yeniden sildi. Bu kez sesi daha yumuşak ve derindi. "Beni sadece anlayamaz mısın, Gülden? Sadece olduğum gibi kabul edemez misin?"

"Geçmişin de senin bir parçan değil mi? O da senin içinde değil mi, Alparslan?"

"Değil," diyerek başını iki yana salladı. "Geçmiş benim içimde değil, *ben* onun içindeyim Gülden ve bunları sana anlatırsam ne olur biliyor musun?" Gözlerini benim ıslak yeşillerime dikerek titrek bir nefes aldı. "Oradan bir daha asla çıkamam. Bu gördüğün adamı mumla ararsın, Gülden. Çünkü bir daha toparlanamam."

Avuçlarımı gözlerime bastırarak, "Bu haksızlık," diye fısıldadım. "Bu haksızlık, Alparslan."

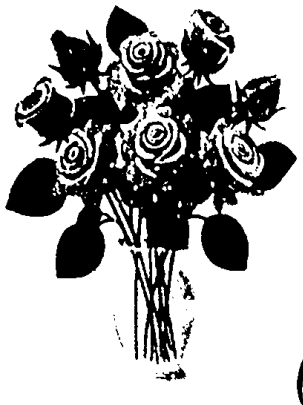
"Gülden..."

"Benden dibini göremediğim bir suya dalmamı istiyorsun! Tamam diyorum, dalayım diyorum ama bu kez de o dibi görmemi istemiyorsun!"

"Çünkü korkuyorum!"

Öyle bir öfkeyle bağırdı ki birkaç saniye için hareket bile edemedim. Avuçlarımı yasladığım göğsü hızla inip yükselmeye başladı ve mavi gözlerine daha önce hiç görmediğim türden puslu bir bakış yayıldı. Öfkesinin ardında öyle kırgın görünüyordu ki onun bu hali karşısında içim parçalandı. Sessizce ağlamaya devam ederken, "Neden?" diye fısıldadım. "Neden korkuyorsun, Alparslan?"

"Öğrenirsen..." Sustu ve kendini bu itirafa hazırlamak istermiş gibi duraksadıktan sonra, "Beni terk etmenden," dedi. "Beni terk etmenden korkuyorum çünkü ben sensiz nasıl yaşarım artık bilmiyorum."

23. Bölüm: Dört

Geç kalacağız," diye homurdandım Alparslan öfkeyle kornaya basıp küfrederken. Öyle çok araba vardı ki sanki milim milim ilerliyormuşuz gibi hissediyordum. "İstanbul trafiğinden gerçekten nefret ediyorum."

"Piç kuruları ehliyeti manavdan almışlar sanki."

Alparslan çevreyi kirletmeye yemin etmiş gibi yeniden kornaya bastığında gözlerimi devirdim ve uzanarak müziği değiştirdim. Arabadaki gergin havayı dağıtmak için daha sakin, dinlendirici bir parça seçerek arkama yaslandım. Hafta sonuydu ve fazlasıyla hareketli bir cumartesi günüydü. Saat akşam dördü biraz geçiyordu. Nisan ayının ortalarındaydık, son birkaç günün yağmurunun aksine bunaltmayan ancak aynı zamanda da üşütmeyen bir hava vardı. Alparslan beyaz gömleği, kotu ve omuzlarına aldığı hırkasıyla son derece rahattı. Ben de pileli bir etek, yakası dantelli bir gömlek giymiştim ve yanıma aldığım hırkayı çıplak dizlerimin üstüne örtmüştüm.

Her şey yolundaydı. En azından görünen bu şekildeydi.

O gün yani ertesi sabah uyandığımda kafam kazan gibiydi ve bir önceki güne dair hatırladığım en son şey arabada olduğumdu. Alparslan'ın yanına gittiğimi hatırlıyordum, sanırım onu ofisinde bulmuştum ama bundan sonrası benim için pek net değildi. Bir şeyler konuşmuştuk, ağlamıştım. Bunu biliyordum. Bunu hatırlamasam bile aynada gördüğüm o kırmızı, şiş gözlerden anlayabilirdim. Alparslan kollarını bana dolamıştı ve... sanırım sonra da uyuyakalmıştım.

Gözlerimi yeniden araladığımda Alparslan'ın evinde değildim. Onun yatağında değil, kendi tozpembe örtülerle süslü yatağımdaydım. Komodinin üzerindeki saat gece dördü gösteriyordu ve Alparslan yanımda yoktu. Onu bir şişe içkiyle birlikte benim yapbozumun başında bulmuştum. Uyandığımı fark etse bile hiçbir şey söylememişti. Doğrusu ben de tek kelime etmek istememiştim. Kendi kırgınlığımla baş başaydım ama Alparslan garip bir şekilde benden daha kırgın, daha kayıp görünüyordu. Onun içmesini ve sessizce parçaları birleştirmesini seyretmiş, bir süre sonra yeniden uyuyakalmıştım.

O gün ilişkimiz için garip bir dönüm noktası gibiydi. Ertesi gün ne ben konusunu açmıştım ne de Alparslan tek kelime etmişti. Sanki söylenecek bir sözün kalmadığı o anlardan birinde gibiydik. İkimiz de ileri gidebilir,

daha çok acıtabilirdik. İçimdeki Güldenler bile bunu hevesle bekliyordu ve biliyordum, yapabilirdim de ancak bundan sonrasını nasıl toparlardık bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ne ilerlemiş ne de bir geri adım atmıştım. Olduğum yerde durmayı seçmiştim ve Alparslan da tıpkı benim gibi yapıyordu.

Yine onun evinde kalıyorduk. Aynı sofraya oturuyor, aynı yatağı paylaşıyorduk. Göz göze geliyor, el ele tutuşuyor, öpüşüyor ve sevişiyorduk ama tüm bunlar bana eskisi gibi hissettirmiyordu. Hâlâ güzeldi. Beni aptala çevirecek kadar güzeldi ama kırgınlığımı silip atacak kadar da kuvvetli değildi. Bu yüzden en güzeli zamana bırakmaktı. Yaşamak ve görmek en iyisiydi.

"Kaçta inecekler demiştin?"

"Beşte," diye cevap verdim. Biraz önce açtığım şarkıdan sıkılarak yeniden listede gezinmeye başladım. Alparslan'la birlikte Buse ve Serkan'ı havaalanından almaya gidiyorduk. Onlar her ne kadar buna gerek olmadığını söylese de bu konuda ısrarcıydık. Birlikte bize gidecek, yemek pişirecek ve bir şeyler izleyecektik. Son birkaç günümüz öylesine sakin ve durağandı ki bu gecenin havamızı biraz olsun değiştirebilmesi tek temennimdi. İçten içe Alparslan'ın da bunu istediğini biliyordum. Biraz gülmeye, neşelenmeye ihtiyacımız vardı ve...

"Piç herif! Bana mı korna çalıyor o?"

"Ne?"

Alparslan'ın gösterdiği yere doğru baktığımda onun neden bir boğa kadar kızdığını fark ederek gözlerimi devirdim. İstanbul trafiğindeyseniz her türlü insanla karşılaşmanız mümkündü. Doğrusu Alparslan da çok sabırlı ve kibar bir adam sayılmazdı. Karşı taraf onu kışkırtıyorsa eğer bunda Alparslan'ın da bir payı vardı.

"Sakin ol," diyerek uzandım ve elimi vites kolunun üzerindeki eline bıraktım. Kısa bir an için bakışlarını birleşen ellerimize çevirdi. Parmaklarım parmaklarımın arasından geçirerek onları birleştirdi ve alev alev yanan gözlerini benimkilere dikti. O gözlerin alev alev olduğunu söylerken ciddiydim çünkü tam bir yangın yeriydi. Öylesine parlak ve öylesine ürkütücü derecede güzellerdi ki ona bakmak her defasında beni afallatıyordu.

"Ben zaten sakinim."

Gözlerimi devirdim ve başparmağımla Alparslan'ın elinin üstünü okşarken arkama yaslandım. Birkaç dakika içinde sıkıcı trafik açıldı, Alparslan da olabildiğince hızlanarak havaalanına doğru sürmeye başladı. Tek kelime etmese de ara ara bana doğru kayan bakışları yeterince şey anlatıyordu. Her zaman cüretkâr bir adam olsa da son birkaç gündür Alparslan Gündoğdu daha temkinli görünüyordu. Sanki çekiniyordu. Kafasının içinde durmadan

dönen bir şeyler var gibiydi. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da tüm bunlar hissediliyordu ve açıkçası bunu görmek canımı sıkıyordu.

Eski Gülden'i özlemiştim ama onu özlediğim kadar eski Alparslan'ı da özlemiştim. Bu yüzden Alparslan arabayı park edip emniyet kemerini çözerken uzandım ve avucumu yanağına yaslayarak onu kendime doğru çevirdim. Yeşil gözlerime yalnızca bir saniye bakması bile ne istediğimi anlaması için yeterliydi. Bana fırsat vermeden eğildi ve dudaklarını benimkilerle birleştirerek avucunu enseme sardı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı fakat tüm bunların ötesinde kendimi kollarına bırakmamı sağlayacak kadar da talepkâr ve buyurgandı.

Dudaklarımı araladığım an onunkilerden alçak sesli bir inilti koptu. Dili sanki beni aylardır öpmüyormuş gibi benimkiyle buluştu. Tutuşu sıklaştı, kollarım ensesine ve boynuna dolandı. Bir an için koltuktaydım, bir an sonra ise Alparslan'ın kucağındaydım. Altdudağımı emerek dişlerinin arasında çekiştirdiğinde ve yeniden öptüğünde gürültüyle inledim. Kısacık bir öpüştü ama şimdiden nefes nefeseydim. Alparslan'ın göğsüne doğru adeta yıkılmıştım.

Kolları beni sımsıkı sararken camların film kaplı olmasının keyfini çıkardım. Dudaklarına yumuşacık bir öpücük daha bırakıp alnımı alnına yasladım. Dudakları dudaklarımın üstünde kıvrıldı. Burnunu benimkine sürterek beni de gülümsetti ve parmakları kızıl saçlarıma dolanarak onları usulca okşadı. İç çekerek, "Alparslan," diye fısıldadım. Sanki o an ihtiyaç duyduğum tek şey adını fısıldamamdı.

"Bebeğim," diyerek karşılık verdi ve iri avuçları uyluklarımı sardı. "Galiba gerçekten geç kaldık. Çünkü Serkan ve Buse buraya doğru geliyor."

"Hani?" Omzumun üstünden arkama döndüğümde Serkan'ı iki pembe valizi çekerken görmek beni gülümsetti. Kendi kendime kıkırdadım ve Alparslan'ın dudaklarına son bir öpücük bırakarak onun kucağından indim. Yeniden kendi koltuğuma yerleştim ve inerek Buse'ye doğru koşmaya başladım. Hem de sekiz santim yüksekliğindeki topuklularla.

Küçük el valizini de Serkan'a veren Buse beni fark ettiği an, "Gülden!" diye bağırarak tıpkı benim gibi koşmaya başladı. Üstünde etekleri uçuşan mini bir elbise ve tıpkı benimki gibi topuklu ayakkabılar vardı. İnsanların bize baktığını ve arkamızda bıraktığımız iki adamın güldüğünü biliyordum ama umursamadım çünkü onu gerçekten çok özlemiştim. Son birkaç gündür elim sürekli telefona gitmişti ama onların keyfini kaçırmamak için kendimi tutup durmuştum. Şimdi kollarının arasında yeniden ağlayacakmış gibi hissediyordum.

Buse de sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi bana sıkıca sarıldığında gülümsedim. Kolları beni nazikçe sardı ve titreyen sesiyle, "Gülden," diye fısıldadı. "Gülden benim sana söylemem-"

"Bebeğim boğulacaksınız. Kollarınızı biraz gevşetmeye ne dersiniz?"

Serkan, Buse'yi belinden yakalayıp kendisine doğru çekti ve kollarını açarak bana uzandı. "Hoş geldiniz," diye cıvıldadım. Alparslan da onlarla selamlaşırken kendimi onları incelerken buldum. Serkan'ın keyfi epey yerinde gibiydi, koyu renk gözlerinin içi ışıl ışıldı ama Buse ona nispeten biraz daha durgun sayılırdı. Ona doğru yaklaşıp, "İyi misin?" diye mırıldandım. "Bir sorun mu var?"

Bakışlarını Alparslan'dan çekti ve çattığı kaşlarını hızla düzelterek, "Hayır," dedi. "Sadece yoruldum ve bir şeyler yemek istiyorum. Çok acıktım."

"Uçakta hiçbir şey atıştırmak istemedi," diyen Serkan, Buse'ye bakarken kaşlarını çattı. "Şimdi de böyle huysuzluk yapıyor."

Buse gözlerini devirirken güldüm. Alparslan beni çekiştirircesine yürütürken kısacık bir an ona yaslanmanın keyfini çıkardım. Valizleri bagaja yerleştirdikten sonra Serkan öne oturdu, ben de Buse'yle birlikte arkaya yerleştim. Müziği yeniden açtık ve dakikalar önce şikâyet ettiğimiz İstanbul trafiğine yeniden daldık ancak bu kez şikâyetlerimizden eser yoktu. Varlıkları öylesine iyi gelmişti ki bize, espriler ve gülücükler arabanın içini sarmıştı. Öyle ki Alparslan'ın dudaklarında günler sonra ilk kez büyük bir gülümseme vardı ve bu içimi ısıtmıştı.

Sadece ona bakmakla bile mutlu oluyordum, galiba aşk dedikleri şey de tam olarak buydu. Kendi canın ne kadar yanarsa yansın ya da o seni kaç yerinden kanatırsa kanatsın, eğer o mutluysa sen de mutlu olabiliyordun. *En azından benim için durum buydu.*

"Hey, benimle ilgilen."

Buse kolumu dürterek tüm ilgiyi üstüne çektiğinde dikkatim dağıldı. Yolun geri kalanını onun gösterdiği fotoğraflara bakarak ve neler yaptıklarını dinleyerek geçirdik. Bir yanım orada olamadığımız için kırıktı ama bir yanım da onun mutluğunu paylaşıyordu. Getirdiği birkaç gelinlik kataloğundan bahsederken gözlerinde öyle bir ışıltı vardı ki somurtmam mümkün bile değildi. Şimdiden planlardan, organizasyonlardan bahsediyor ve kıkırdayıp duruyorduk.

Eve geçtiğimizde yemek işini beylere yıktık ki bence bu mutfaktaki performansımız düşünüldüğünde kesinlikle yapılacak en mantıklı şeydi. Onları alt katta bırakıp Buse'yle üst kattaki misafir odalarından birine geçtik. Yere otururak onun büyük pembe valizini deşmeye başladık. Valizinin biri götürdüğü eşyalarla, diğeriyse oradan satın aldıklarıyla doluydu ve daha ilk görüşten söyleyebilirdim ki tüm bunlara bir servet ödediği belliydi. Uzanıp tozpembe, ipek bir geceliği askılarından tutarken, "Umarım bu benim içindir," dedim. "Gerçi sende bunun içini dolduracak meme yok."

"Hıh. Koca kıçın içinden geçecekse eğer senin olsun."

Ona dil çıkararak geceliği katlayıp bir kenara bıraktım ve ardından kozmetik çantasına sarıldım. Ben içindekileri karıştırırken Buse birkaç parça kıyafet alarak misafir banyosuna doğru ilerledi. Yaptığı işin aksine uçmaktan nefret ederdi çünkü yolculuklar onun için fazla yorucu ve stresliydi. Hassas bir bünyesi vardı. Uzun ya da kısa fark etmez çok çabuk etkileniyordu. Bu, gözlerinin altındaki kızarıklıklardan bile belliydi. Bu yüzden üstüne çok fazla gitmedim ve o duştan çıkana kadar iki ruj, bir maskara, iki kapatıcı ve bir far paleti seçerek onları arkama sakladım.

Saçlarının suyunu alarak yanıma otururken, "Gördüm," dedi ama ona sadece ortaparmağımı kaldırmakla yetindim. Valizin en altındaki katalogları gördüğümde derin bir iç çektim. Kapak resmi bile öylesine hoştu ki bu yaşıma kadar evlilik hayali kurmamama rağmen kendimi güpürlerle ve satenlerle dolu bir gelinliğin içinde hayal ettim.

Bir gün bende onun yaşadığı heyecanı tadabilecek miydim?

"Çok güzel değil mi? Baksana şuna, Gülden."

Sayfaları çevirirken ve onun seçtiklerine bakarken kelimenin tam anlamıyla büyülendim. Her yanımı bir duygusallık kapladı. "Buse... Gerçekten evleneceksin, değil mi?"

"Hıhım."

Dolu gözlerini gördüğümde sırıtarak ona kocaman sarıldım. "Benden önce evleneceğini biliyordum. Sen hep böyle sinsiydin."

"Hiç de bile!" Saçımı çektiğince ciyakladım ve sonra kıkırdayarak güldüm. "Sen şimdi çocuk da yaparsın."

"Ah, hayır." Geri çekildi ve başını iki yana sallayarak cıkladı. "İki yıldan önce çocuk düşünmüyorum. Önce kariyer planım üzerinde ilerlemek istiyorum. Üstelik biraz evliliğin tadını çıkarsam fena mı olur?"

Parfüm şişelerinden birini kutusundan çıkarırken gözlerimi devirdim. "Seni bilmem ama ben çocuk yapmak için bekleyeceğimi sanmam. Bir gün anne olmak istiyorum."

"Ya Alparslan?"

"Alparslan mı?"

Yerinde huzursuzca kıpırdanarak başını salladı. "Onun baba olmak isteyip istemediğini biliyor musun peki?"

"İstemediğini söyledi," dedim o günü ve evimde ağlayarak geçirdiğim geceyi hatırlayıp yutkunarak. "Ama ben..."

"Bunu sana veremeyecek bir adamla berabersin ve bu birlikteliği hâlâ sürdürüyorsun."

Buse'nin sesi öyle keskin ve kendinden emindi ki ona bakarken gözlerime bir parça şaşkınlık yerleşti. Sanki Alparslan'ı onaylamıyormuş gibi konuştuğu

için kendimi bir parça kötü hissettim. Bu elimde olan bir tepki değildi. İşin garibi, çocuk istemediğini söylemesi de Alparslan Gündoğdu'nun yaptıklarının ve söylediklerinin yanında en hafif kalan şeydi.

"Neler düşündüğünü bilmesem Alparslan'la birlikte olmamı istemediğini düşünürdüm."

"Öyle değil." Buse parmaklarının altındaki derginin kapağını kırıştırırken kaşlarını çattı. "Sadece üzülmeni istemiyorum. Hem onu daha yeni tanıyor sayılırsın."

Gözlerimi devirerek, "Aylar oldu," dedim.

"Bu onun hakkında her şeyi bildiğin anlamına mı geliyor peki?"

"Bu da ne demek?" diyerek kaşlarımı çattım ve tam cümlemi tamamlamak üzereyken Serkan içeri girerek bu halimize güldü. "Yemek hazır. İsterseniz dedikoduların birazını sonraya saklayın."

"Harika fikir," diyerek ona arka çıktım. "Çünkü ben de acıktım."

Aşağıya indiğimizde Alparslan sofrayı kuruyordu. Ona doğru ilerledim ve tabakları alarak servis yapmasına yardım ettim. Biz tabakları bölerken Serkan bir şişe şarap açtı. Buse de nemli saçlarını kafasında bir kuş yuvası gibi toplayarak çatalını makarnaya doladı. Yarım saat içinde pişirilebilecek en pratik ve lezzetli yemeklerden biriydi, domates sosu beni kendisine âşık etmişti. Dudaklarımın arasından bir, "Hımm," döküldüğünde Alparslan bana yandan bir bakış atarak güldü. Bu hallerime alışıktı ve yemek yapamadığım için benimle fazlasıyla eğleniyordu.

Serkan da, "Çok lezzetli," diyerek beni onayladı. "Sosu Alparslan yaptı. Gerçekten yediklerimin en iyilerinden."

"Evet, çok güzelmiş. Bana Fransa'da yediğimizi hatırlattı." Buse çatalını yeniden makarnalara dolarken gözucuyla Serkan'a baktı. "Neydi restoranın adı? Safir? *Saphir*?"

İçkisine uzanan Alparslan bir an için duraksayıp kıstığı gözleriyle Buse'ye baktığında ben de duraksadım. Ortamın neden birdenbire gerildiğini anlamamıştım ama olan tam anlamıyla buydu. Buse bu kez Alparslan'a dönerek, "Oraya hiç gitmiş miydin?" diye sordu. "Beş yıldızlı bir restoran, şehrin tam göbeğinde."

"Öyle mi?" dediğim sırada Buse kafasını salladı ama hâlâ bana bakmıyordu. "Çok şık ve yemekleri de çok güzel. Tarifler şeflerden birine aitmiş. Hatta biliyor musun? Restoranı da o kurmuş ve..."

Alparslan önündeki içki bardağını sertçe kafasına diktiğinde Serkan, "Buse!" diyerek araya girdi ve ona bakışlarıyla sessiz bir uyarıda bulundu. Buse susmuştu ama bakışlarının ve sözlerinin ağırlığı hâlâ bizimle gibiydi. İçimden bir ses kaçırdığım bir şeyler olduğunu söylüyordu. Alparslan'ın

gülüşünü solduran bu şey her neyse bir sorun olduğu belliydi. Konuyu deşmek için can atıyordum ama Serkan bunu hissetmiş gibi konuyu değiştirdi.

Buse garip bir şekilde öfkeli, Serkan temkinli ve Alparslan ise gergindi. Hepsinin içinde kendimi çok garip hissediyordum ancak üzerinde durmamayı seçtim. Belki de duyacaklarımdan korktum, bilmiyordum. Tek bildiğim, yemeğin geri kalanındaki o birkaç saatte hissettiğim neşeye ihtiyacım olduğuydu. Bu yüzden hiçbir şeyi sorgulamadım. Alparslan'ın göğsüne yaslanıp film izlerken de birlikte uyumaya giderken ve örtülerin altına girip sarılırken de.

Güldenler çığlık çığlığa bağırdılar ama ben hepsini göz ardı ettim. Ve o an farkında değildim ama bizim için son basamakta, son eşikteydim.

Pazartesi günü uyanmak ve işe gitmek benim için bir işkenceydi çünkü Alparslan yanımda yoktu. İşler için Akın'la birlikte iki günlüğüne şehir dışına çıkması gerekiyordu. Bu da onsuz uyuyacağım iki gece anlamına geliyordu. Gidişinin ilk günüydü ama şimdiden huzursuzdum. Gece darmadağın ettiğimiz örtülerin arasında yarı çıplak bir şekilde uyanmak ve duşa onsuz girmek somurtmam için yeterliydi. Sadece bir hafta olmuştu ama galeride onunla çalışmaya öyle alışmıştım ki kendi küçük odamı yadırgayıp durdum. Hiçbir şeye odaklanamadığım için işten erken çıkıp kendi evime gittim.

Temizlik yapıp birkaç eşyamı toparladım. Annemle konuştum, Mia'yı sevdim, pizza sipariş ettim ve geçen hafta aldığım ikinci yapboz kutusunu açarak başına oturdum. Tam da depresyonla bir geçen pazartesiydi ama salı günüm çok daha hareketliydi. Alparslan yarın dönüyordu ancak beni heyecanlandıran bu değildi. Ezel Doğan ve karısı minik kızlarıyla birlikte yeniden şehre dönmüşlerdi. Sevda Doğan'ın yaşadığı haberleri ve Yavuz Kılınçer ile ilgili skandal niteliğinde olaylar dönüyordu. Galeri hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Basın ara ara uğrayıp bizi soru yağmuruna tutuyordu ve herkes bundan sonra neler olacağını merak ediyordu.

Öte yandan Erez Gündoğdu ve Ömür Göktepe cephesinde hâlâ bir şeyler yoktu. Galeriye ne zaman döneceklerini bilmiyorduk ve işler yığılmaya devam ediyordu. Şu ana kadar tüm bunların farkında olmamıştım ama artık bunaldığımı hissetmeye başlamıştım. Sanki istediğim ve aradığım şeyler çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Alparslan'ın yokluğunda annemin ya da dedemin yanına gitmediğim için kendime kızıyordum.

Onları özlemiştim ve acı bir şekilde kendimi Alparslan olmadan öyle yalnız hissediyordum ki hissettiğim bu özlem, daha önce hiç böylesine şiddetli olmamıştı. Bir telefon uzaklıkta olduklarını bilmek bana yetmiyordu.

İçimde anlam veremediğim boğucu bir his vardı. Kendi kendime her şeyin son zamanlarda çok fazla üst üste geldiğini söyleyip durdum ama tüm bunlar bir işe yaramadı.

Akşam olduğunda arabama binerek kendi daireme geçtim. Büse ve Serkan yanıma geldi. Birlikte yemek sipariş edip film seyrettik ama birkaç saat sonra onlar da gitti ve ben yine yalnız bir şekilde yastığıma sarıldım. Alparslan döneceği için miydi, bilmiyordum ama o gece neredeyse hiç uyuyamadım. Uykularım bölük pörçüktü, rüyalarım parça pinçikti. Anlamsız görüntülerle ve boğuk seslerle doluydu. Hatırladığım tek şey Alparslan'dı. Bu yüzden uyandığımda orada saatin kaç olduğunu umursamadan Alparslan'ı aradım ama telefon saniyeler boyunca çaldı, çaldı ve çaldı.

Geçtiğimiz iki gün boyunca hep böyleydi, onunla hiç konuşamamıştım. Sadece uçaktan indiğinde bana iyi olduğuna dair mesaj atmıştı ve hepsi bu kadardı. Daha fazlası yoktu. Ben onu deli gibi özleyip merak ederken, Alparslan kahrolası bir tuşa dokunmaya dahi gerek duymuyordu. Sonunda bunu kabullenebildiğimde derin bir nefes aldım ve yeniden o eve dönmektense kendi dairemde kalmayı seçtim.

Bir tarafım fazla duygusal davrandığımı söylüyordu. Alparslan'ı bunalttığımı, çok fazla üstüne gittiğimi. Ama bir tarafım da bana deli gibi hak veriyordu. Sadece birkaç gün önce onun kollarında sarsıla sarsıla ağlamıştım, bunu o da biliyordu. Ne kadar hassas olduğumdan, üzerinde yürüdüğümüz çizginin ne kadar ince olduğundan haberdardı. Giderken tüm bunları biliyordu ve bana bir söz vermişti.

Eğer sözünü tutamayacaksa tüm bunların ne anlamı vardı ki?

Alparslan kafasına eseni yapıyordu. Gönlünce yazıp çiziyordu ve ben de günün sonunda kendi kırıklarımla baş başa kalıp her şeyi göğüslemeye çalışıyordum. Tüm bunlar bana artık ağır geliyordu. Benim bile taşımayacağım yükler vardı ve işte sırf bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Kendini nasıl açıklardı, bana neler söylerdi bilmiyordum ama bunlara artık o kadar kolay bir şekilde kanmazdım. Çünkü artık kırgın olmaktan da öte öfkeliydim. Hırsımı ve kızgınlığımı bir yerlerden çıkarmalı ya da kafamı dağıtmalıydım.

Bu yüzden Buse gece için plan yaptığında hiç karşı çıkmadım. Bir güzellik salonuna gittim. Saç ve cilt bakımı yaptırdım. Tırnaklarımı kan kırmızısına boyattım ve kendime aynı renk, mini bir elbise satın aldım. Alparslan'ı mı cezalandırıyordum, yoksa kendimi mi avutuyordum bilmiyordum ama tüm bunlara rağmen kendimi gecenin sonunda oturduğumuz locada somurturken buldum.

Serkan arkadaşlarıyla konuşurken ben Buse ile oturuyordum. Onun elinde bir cin, benimkinde ise alkolsüz bir kokteyl vardı. Sanki içmeden sarhoş olmuşum gibi kafamın içindeki sesler hiç susmuyordu. Düşüncelerim

öyle gürültülüydü ki kulağımda yankılanan müzik bile onları bastıramıyordu. Tamamen boka batmış bir haldeydim ve bu halim Buse'yi de üzüyordu.

Başını benim omzuma yaslayarak, "Böyle yapma, Gülden," diye konuştu. "Beni üzüyorsun."

"Alparslan da beni üzüyor." Kendi kendime güldüm ve derin bir nefes aldım. "Hiçbir zaman pembe bulutların üstünde yaşamadım. İğrenç bir çocukluğum vardı ama onunlayken ilk kez hayaller kurdum. Kendimi o bulutların üstündeymiş zannediyordum ama... son birkaç gündür o bulutlardan yere çakılıyormuş gibi hissediyorum."

"Ah, Gülden. Keşke böyle olmasaydı."

"Keşke onu sevmeseydim," dedim. Ama daha tanıştığımız ilk hafta bana, beni istediğini söylerken bile günün birinde onu seveceğimi biliyordum. Kendinden öyle emin ve öyle baş döndürücüydü ki ona kapılıp gitmiştim.

"Hâlâ aramadı, değil mi?"

"Aramadı," deyip sustum. Dans eden ve birbirine sarılan insanları seyrederken kalabalıklar içindeki o yalnız olduğumu hissediyordum. "Alparslan... O çok farklı biri, Buse. Bir gün onu gerçekten anladığımı ve görebildiğimi düşünüyorum. Ama bir diğer gün kapalı bir kutu gibi. Sanki bana verdiklerinden daha fazlasını alamayacakmışım gibi. Bu haksızlık değil mi? Ben ona her şeyi verirken o neden bana bunları yapıyor?"

Buse iç çekerek, "Belki de korkuyordur," dedi. Uzanıp bir tutam saçımı parmağına doladı. "Belki de korkuyordur, Gülden."

Alçak bir sesle güldüm ve kokteylimden büyük bir yudum alarak bardağı sertçe masaya çarptım. "Tanıştığımız o ilk gün gözlerime baktığında korkmuyordu. Beni istediğini söylerken korkmuyordu ama şimdi korkuyor. Madem bu kadar korkuyor, o halde siktirsin gitsin! Benden daha ne istiyor?"

Buse bana sarıldığında ona doğru yaslandım ve sessizce ağlamaya başladım. Gecenin geri kalanı gözyaşlarıyla, sessiz temennilerle ve alkolle geçti. Sarhoş değildim ama olsam bile hiçbir şey fark etmezdi. Saat on ikiyi biraz geçerken Buse neredeyse uyukluyordu ve Serkan artık eve gitmemiz konusunda ısrarcıydı. Öyle bitkin ve çaresiz hissediyordum ki karşı çıkmadım. Ben de tıpkı onlar gibi arabama bindim ama eve gitmek yerine gece trafiğinin içinde dolanıp durdum.

Aklım kalbimle dalga geçiyor gibiydi çünkü yine dönüp dolaşıp geldiğim yer onun eviydi. Işıklar yanmıyordu ama Alparslan'ın arabası garajda değil bahçedeydi. Bir an için bana haber bile vermeden geldiğini düşünerek öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşadım ki bu his kalbime bir bıçak gibi saplandı. Arabamdan sessizce indim. Anahtarlığıma uzanarak doğru anahtarı buldum ve içeri girince karşılaştığım sessizlik yüzüme bir tokat gibi çarptığında yanıldığımı anladım.

Öyle karanlık, öyle soğuk ve boştu ki burada daha fazla kalmak istemedim ama sonra bir tıkırtı duydum, üst kattan gelen minicik bir ses.

Bir hırsız ya da bir yabancı olabilirdi. Korkmam, belki de polise haber vermem gerekirdi ama ben kendimi merdivenleri tırmanırken buldum. Günlerdir beni boğan o his yeniden kalbime çöreklendi. Yatak odamızın altından sızan loş ışığı fark ettiğimde nefesimi tuttum. Kulağıma önce mırıltılar doldu, harfler birbirleriyle öyle iç içeydi ki bir şey anlamak imkânsızdı. Ama sonra derin iç çekişleri ve gözyaşlarını duydum.

Zihnim koskocaman bir perde açarak bana o geceyi hatırlattı. Alparslan'ın kâbus görerek hıçkıra hıçkıra ağladığı o geceyi. Bunu düşünmek bile dizlerimin titremesine yetti. Derin bir nefes aldım ve sessizce odaya doğru yürüyerek kapıyı araladım. Her şeye hazırlıklı olabilirdim, eli kanlı bir katili görmeye bile. Ama Alparslan'ı yerde o halde görmek buna dahil değildi.

Benim yattığım taraftaki lambaderin ince sarı ışığı odayı aydınlatıyordu. Alparslan sırtını yatağın kenarına yaslamış, parkelerin üzerine oturmuştu. Üstünde birkaç düğmesi açık olan, kırış kırış bir beyaz gömlek ve ütüsü çoktan bozulmuş bir kumaş pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Yerde devrilmiş birkaç şişe ve parçalanmış kristal bir bardak vardı. Başını ellerinin arasına almıştı. Her defasında beni sarmalayan o güçlü omuzları hıçkırıklarla sarsılıp duruyordu.

Alparslan Gündoğdu sarhoş bir halde için için ağlıyordu.

Dudaklarından çıkan alçak sesli hırıltılar ve fısıltılar öyle bir acıyla doluydu ki tüylerim diken diken oldu. Onu o halde görmek beni mahvetti. Gece boyunca beni yalnız bırakmayan gözyaşları yeniden gözlerime doldu ve yerdeki parçalara basmamaya çalışarak usulca yanına doğru yürüdüm. Henüz tek bir adım atmıştım ama kafasını kaldırarak, "Gelme," dedi. Mavi gözlerinin içi kan çanağı gibiydi. Öyle kötü görünüyordu ki gerilemek yerine ona doğru bir adım daha attım ama bu sefer avazı çıktığı kadar bağırdı. *"Gelme!"*

Onu böyle görmemi istemiyordu. Yüzündeki yaşları ellerinin tersiyle silmeye çalışırken bunu anladım ve bu sadece beni daha çok ağlattı. Ben en kötü anımda bile Alparslan'ı yanımda isterken onun beni kendisinden böyle uzaklaştırmasını anlayamıyordum. Gururum ve hislerim o kadar inciniyordu ki bunu artık kaldıramıyordum.

Bir cam parçasını ayakkabımın ucuyla iterek ona doğru yürüdüm. Tam karşısında diz çökerek tıpkı onun gibi yere oturdum. Titreyen parmaklarım yanaklarına uzandı ve elleri ellerimi öyle sıkı kavradı ki hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Beni göğsüne öyle bir bastırdı ki Alparslan'ı bu halde görmeyi kaldıramadım. Hıçkırıklarının benimkilere karışması, karanlığın içinde böyle ağlaması beni paramparça etti.

Ancak beni bin bir parçaya bölen asıl şey minicik bir pasta oldu. Süslemelerle dolu pembe renkli, minik bir pasta. Üstünde dört mum olan minicik bir pasta.

"Alparslan," diye fısıldadığımda bakışlarımı fark etti ve başını arkaya yatırarak bakışlarını tavana dikti. Gözlerinden süzülen iki damla yaş çenesine aktı ancak düştüğü yer gömleği değil, alev alev yanan kalbimin tam üstüydü. "O ne?" diye sorduğumda histerik bir sesle güldü.

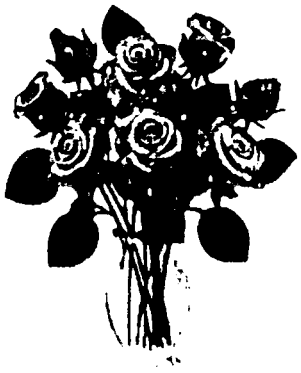
"Bana kalan her şey. Artık bana kalan tek şey." Bileğini kaldırarak dövmesini gözlerinin önüne getirdiğinde yutkundum. Uzandı ve parmaklarıyla o *R* harfinin üzerinden geçerek hıçkırdı. *"Elimdeki tek şey..."*

O an neler olduğunu anladım ama dilim bir türlü söylemeye varmadı. Doğruldu, içki şişesinin yanındaki çakmağı aldı ve her bir mumu tek tek yakarak, "Mutlu yıllar," diye fısıldadı. "Mutlu yıllar bebeğim." O fısıltının ardından gelen hıçkırık kanımı dondurdu. Avucumu dudaklarıma bastırarak hıçkırdım ve tüm bunları hazmetmeye çalıştım.

Titreyen sesiyle harfleri yuvarlayarak konuşup, "Dört mum var, Gülden," dedi. Sevgiyle dolu bakışları o dört mumun üzerindeydi ama aksine tüm bunlara lanet eder gibiydi. "Senelerdir dört mum var."

Derin bir nefes aldım, "Neden?" diyebildim. Tıpkı onun gibi hıçkırarak. "Neden dört mum var?"

Acıyla güldü. Derin bir nefes aldı ve gözyaşlarıyla parlayan ıslak gözlerini bu kez benimkilere dikti. "Benim kızım dörtte kaldı, Gülden. *Beşi hiç göremedi ki...*"

24. Bölüm: Geçmiş

Bu gece alkol almadığım için memnundum. Zihnimin açık ve berrak olmasına ihtiyacım vardı. Düzgün bir şekilde düşünebilmeli, tüm bu olanları anlamlandırabilmeliydim. Artık kaçmak ya da tüm bu olanları göz ardı etmek yerine bir şeylerin üstüne gitmeli ve canımı yakan her şeyi öğrenmeliydim. Yine de kelimeler sanki yeterince net değilmiş ve ben onları anlayamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Alparslan'ın hıçkırıkları, sessiz gözyaşları ve gizliden gizleye tuttuğu yası.

Her şey bir araya gelmişti ve sadece onu değil, beni de yıkmıştı.

Alparslan sayıklayarak ağlarken ve çaresizce gözlerini yumup kollarını bana dolarken, ben de kendi kollarımı onunkine sardım. Onunla ağlıyordum, onun yanındaydım ama bakışlarım yanan o dört mumun üzerinde saplanıp kalmıştı. Pespembe bir pastanın üstünde; güzel bir altın sarısıydı. Mumun ucundaki ateş sanki hiç sönmeyecekmiş gibi canlıydı ancak o ateş yaşayan biri için değil, artık nefes almayan biri için yakılmıştı.

Bu bir kutlama değil, bir yastı. Alparslan Gündoğdu'nun minik kızının yası.

Âşık olduğum adamın kaybettiği küçük kızının yası...

Onun hakkında yalnızca bana gösterdiği kadarını bildiğimin farkındaydım ve bu gerçek içten içe her zaman canımı sıkmıştı. Bir şeyler sakladığını, günün birinde bu sakladıklarının karşıma çıkacağını biliyordum. *Yemin ederim biliyordum.* Ama sakladıklarının canımı bu kadar yakabileceğini bilmiyordum.

Bileğindeki o harfe bakıp sayıklayan ve gözyaşlarıyla sızıp kalan Alparslan Gündoğdu, benim baş edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Öylesine perişan bir hali vardı ki bir an için hıçkırıklarımın hiç dinmeyeceğini zannettim. Benden sakladıkları için değil, sakladıklarının canını bu denli yakması beni hüngür hüngür ağlattı. Öylesine büyük bir acıyla boğuşuyordu ki aylardır bunu benden gizlemiş olması ve her şeyi sessizce omuzlaması bana kendimi çaresiz hissettiriyordu.

Gözlerinin içine bakmıştım. Beni ürküten o gözlerin içinde defalarca kez kaybolmuş, onlara defalarca kez tutulmuştum. Tutkuyu görmüştüm. Öfkeyi, pişmanlığı, neşeyi ve hüznü görmüştüm. *Ancak bu acıyı hiç görmemiştim.*

Başını tıpkı küçük bir çocuk gibi göğsüme yaslamıştı. Parmaklarım saçlarında ve kollarındaydı ama titriyordum. Öyle çok titriyordum ki eğer bu kadar sarhoş olmasa bunu Alparslan da fark edebilirdi. Ama şu an hiçbir şeyden haberdar değildi. Dudaklarından dökülen tek şey, "Kızım," kelimesiydi. *"Kızım... Benim minik kızım..."*

Bu kelimeyi öyle içli, öyle derinden söylüyordu ki Alparslan'ın neden bir daha çocuk sahibi olmak istemediğini anladım. Daha önce bir evlat kaybetmişti. Yeniden baba olma fikri muhtemelen onun için dehşet vericiydi. Bir çocuğun Alparslan Gündoğdu'ya hatırlatacağı güzel şeyler olmazdı. O çocuk yalnızca onun acısını deşer ve onu yıkardı. Zihnimde tıpkı ona benzeyen güzel bir oğlan çocuğu vardı ve bu çocuk birkaç haftadır benimleydi ancak şimdiki yaşananlar o güzel çocuğu da katletti.

Bu fikirden nefrettim ettim.

Alparslan uyku ve uyanıklık arasında sayıklarken kendi kendime bir çocuk sahibi olmamayı diledim. Annelik fikri önceden yüzümü ne kadar güldürdüyse, şimdi de bir o kadar acıttı. Alparslan Gündoğdu benden bir çocuk istemiyordu. *Çünkü zamanında bir başka kadından bir çocuğu vardı.*

Bu gerçek bir an için midemin burkulmasına neden oldu ve o dövmenin yanındaki ikinci harfi hatırladığım an bayılacağımı hissettim. Kim geçmişin geride kaldığını söylemişse yalan söylemişti çünkü hiçbir şeyin geride kaldığı yoktu. Geride kalmış olsaydı bizi böyle üzer miydi? Böyle ağlatır ve böyle mahveder miydi?

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ya da ne kadar süre ağladığımı. Onun ne kadar süre kollarımın arasında sayıkladığını... Sadece bir ara onu yatağa yatırdığımı hatırlıyordum. Öylesine güçsüzdü ki bana direnememiş, kısa bir süre sonra da gözlerini yummuştu. Kollarımı ondan kurtarmak zor oldu. Çatılan kaşlarıyla beni aradı ama saçlarını okşayarak onu yatıştırdım. Uzandım, titreyen parmaklarımla yüzündeki yaşların ıslak izini sildim ve o güzel yüzüne daha fazla bakmaya katlanamayacağımı hissederek yataktan kalktım.

Onun yanında kalmak, ona sarılmak ve onun sıcağına sokulmak bana ilk kez ağır geldi. Yüreğimin tam ortasına kocaman bir taş oturdu sanki. Bu öyle ağır ve öyle berbat bir histi ki kusacağımı anladım. Kendimi apar topar banyoya attım ve klozetin önünde diz çökerek midemdeki her şeyi boşaltım. Saçlarımı toplayan ve sırtımı okşayan eller yoktu. Bu kez beni boğan görünmez eller vardı. O eller önce boğazıma, ardından yakama yapıştı. Gözyaşlarım bu gece dinmek nedir bilmiyorlarmış gibi hızlanmıştı.

Bir süre o klozetin dibinde öylece ağladım. Sonunda gözyaşlarımın tuzu yanaklarımı yaktığında kalktım ve lavaboya doğru yürüyerek ağzımı çalkaladım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra ne kadar korksam da aynadaki aksime bir bakış attım. Gecenin başında dağıtmak ve eğlenmek isteyen Gülden Seçkin

Ninova

şu an berbat görünüyordu. Makyajım akmış ve yüzümün her yerine bulaşmıştı. Elbisem kırış kırıştı ve Alparslan'ın yüzünü yasladığı o kısım onun gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Saçlarım darmadağındı, tenim bir hortlak kadar beyaz ve bakışlarım bir cesedinki kadar cansızdı. Sanki hissettiğim her bir şey bana doğru uzanmıştı.

Aynadaki Gülden Seçkin bir zavallıydı. Bir aptal ve bir âşıktı. İşte bu yüzden ne halde olduğumu umursamadan yeniden yatak odasına geçtim. Çoktan bir kenara fırlatılmış topuklu ayakkabılarım umurumda bile değildi. Çantamı da umursamadım, kırık cam parçalarını ve etraftaki dağınıklığı da. Yüzümü elimin tersiyle sildim ve odadan çıktım. Ev kapkaranlıktı ama nereye gideceğimi biliyordum. Adımlarım beni hiç duraksatmadan çalışma odasına doğru götürdü.

Arka bahçeye bakan bu odayı seviyordum. Çoğu zaman Alparslan burada çalışırken ben de yanında onunla kalırdım. Ya kitap okur ya oyun oynar ya da uyuklayıp dururdum. Her zamanki oturduğum o yere, o koltuğa kuruldum ama bu sefer uykudan zerre eser yoktu. Tabletimi kucağıma aldım ve neden daha önce yapmadığımı bilmediğim o şeyi yaptım. Tarayıcıya girerek Alparslan'ın adını arama motoruna yazdım ve saniyeler içinde karşımda on binden fazla sonuç belirdi. Tanınan biri olduğu ve toplumda bir yer edindiği buradan bile belliydi.

Dudaklarıma acı bir gülümseme yerleşti. Titreyen parmaklarımla görsellere dokundum. Neler bulabileceğimi az çok tahmin ediyordum ama gördüğüm o karelere çok, çok hazırlıksız yakalandım. Sessizce hıçkırdım ve on yıl öncesine ait bir fotoğrafa tıkladım. Alparslan burada yirmi dört, yirmi beş yaşlarındaydı. Çok genç ancak tıpkı şimdiki gibi göz alıcıydı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim kocaman bir tebessümle yanındaki kadının beline sarılmıştı.

Alparslan'ın üstünde bir smokin ve kadının üstünde de kolları dantellerle süslü, güpürlerle dolu balık model bir gelinlik vardı.

Sessizce hıçkırdım ve parmaklarımı dudaklarımın üstüne kapatarak Alparslan'ın ışıldayan gözleriyle karısına bakmasını seyrettim. Kadın da en az Alparslan kadar gençti. Siyaha kaçan koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı, teni hafifçe yanmıştı ve tam bir esmer güzeliydi. Kadın öyle güzeldi ve Alparslan'la birbirlerine öyle çok yakışmışlardı ki boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Kalbim sanki biri onu avuçlarının arasında eziyormuşçasına sancıdı ancak ben bakmaya devam ettim.

Fotoğrafların büyük bir çoğunluğu Alparslan'ın iş hayatına ait olsa da bir kısmı da özel hayatıyla ilgiliydi ve o karısıyla, Jasmin Samuel Gündoğdu'yla sayısız karesi vardı. Her bir fotoğrafta öyle mutlulardı ki onun neden genç yaşında evlendiğini hiç zorlanmadan anladım. *Karısını çok sevmiş olmalıydı.*

Hatta belki de ona âşıktı. Belki öyle âşıktı ki bana kör olan gözleri, bir zamanlar ondan başka hiçbir şeyin farkında olmamıştı.

Kadının ellerini karnında birleştirdiği ve Alparslan'ın da çenesini onun omzuna yerleştirerek ona arkadan sarılıp, ellerini avuçladığı bir fotoğrafı gördüğümde duraksadım. Evlendikten sadece birkaç ay sonra bir bebek yapmışlardı. *Rosalie.* Kızının adı buydu ve bir sonraki fotoğrafta Alparslan'ın kucağındaydı. Saçları sarıya çalan, açık bir kumraldı ve gözleri tıpkı anneninkiler gibi koyu bir kahveydi. Beyaz tenli bir bebekti, düğme gibi olan burnu ve minik dudaklarıyla Alparslan'ı andırıyordu. Üzerinde şirin bir mayo vardı. Birlikte çok güzel görünüyorlardı ancak bir sonraki fotoğraf bundan da güzeldi.

Tatile çıkmış olmalılardı çünkü sahildelerdi. Alparslan başındaki mavi bandanayla ve altındaki siyah deniz şortuyla şezlongda oturuyordu ve kızı kucağındaydı. Üstünde kırmızı bir atlet vardı, başına atletiyle aynı renkte bir bandana takmışlardı. Koyu renkli gözleri başka bir yere bakıyordu ancak Alparslan'ın odağı kameranın ta kendisiydi. Gözleri öyle parlak ve öyle mutlu bir ışıkla doluydu ki bu bakışların fotoğrafı çeken kişiye, yani karısına olduğunu düşündüğümde kalbim kırıldı. Gözyaşlarım usulca akmaya başladı ve sonra o kareyi gördüm.

Saphir... Buse'nin söylediği o Fransız restoranını ve o restoranın önündeki kadını. Sadece görsellerle yetinemeyeceğimi anladığımda bağlantıya tıkladım. Karşılaştığım blog yazısını Türkçeye çevirerek okumaya başladım. Jasmin Gündoğdu bir şefti, hem de ünlü bir şefti ve yirmi altı yaşındayken kocasının yani Alparslan'ın da desteğiyle bu restoranı açmıştı. Kısa zamanda yükselen ve beğeniyle büyüyen bir mekândı. Ülkenin birkaç farklı yerinde dört şubesi daha vardı ve yazının geri kalanı bunun ne denli büyük bir başarı olduğuyla ilgiliydi.

Sayfayı biraz daha kaydırdığımda yeni bir resim gördüm. Restoranın önünde poz veren o aileyi. Üçünü birlikte ilk kez görmek beni tahmin edemeyeceğim kadar sarstı. Dudaklarımın arasından sessiz bir inilti döküldü ve bir kare sonra çekilen bu resmin, restoranın lobisinde bir hatıra fotoğrafı olarak asıldığını gördüğümde gözyaşlarım arttı.

Sessizce, "Hayır," diye fısıldadım ama düşünceler onları durduramayacağım bir hızla akmaya başladı. Birkaç gece öncesini düşündüm. Buselerin Paris'ten dönüşlerini. Buse'nin havalimanında benimle konuşmaya çalıştığı o anı ve birlikte yemek yediğimizde yapılan tüm o imalı konuşmaları. Buse'nin öfkesini, Serkan'ın çaresizliğini ve Alparslan'ın hissettiği o gerginliği.

Onlar biliyorlardı.

Buse ve Serkan bu gerçeği tesadüfen gittikleri bir restoranda öğrenmişlerdi. Onlar bile bunu benden önce öğrenmişlerdi ve tıpkı Alparslan gibi

benden saklamayı seçmişlerdi. Hissettiğim hayal kırıklığının ve acının üstüne bir de ihanet duygusu eklendiğinde çıldıracağımı hissettim. Kendi kendime, "Hayır," diye sayıkladım. "Bunu yapmış olmayın... Bunu yapmayın..."

Ama yapmışlardı. Günler geçmesine rağmen, Alparslan'la ilgili tüm düşüncelerimi bilmelerine rağmen, onların omzunda ağlamama rağmen bana tek bir kelime bile etmemişlerdi. Onlara öyle çok güveniyordum ki şimdi ne yapmam gerektiğini, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Kendi küçük, korunaklı dünyam tek bir gecede başıma yıkılmıştı. Bunu yapan sadece Alparslan değildi, aynı zamanda benim en yakın arkadaşlarımdı.

Hepsi beni kandırmıştı.

Kucağımdaki tableti sinirle bir köşeye fırlattım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek onları deli gibi çekiştirdim. Küçükken canım ne zaman yansa annemin eteklerine koşardım. Ona sarılarak teselli arar ve ardından kendimi odama, yatağımdaki pembe örtülerin altına atardım. Yaşımın yirmi beş olması bu isteği içimden söküp atabilmiş değildi. Öyle çaresiz hissediyordum ki tek istediğim bu lanet evden ve şehirden uzaklaşmaktı. Anneme koşmak istiyordum. Deli gibi ağlamak ve her şeyi unutana dek yatağımın altında saklanmak istiyordum çünkü artık çok yorulmuştum.

Dedem, *bir insana haddinden fazla değer verirsen ondan gelecek acıya da tamah edeceksin* derdi. Alparslan'a haddinden fazla değer verdiğim doğruydu ama ondan gelecek olan acıyı taşıyabilecek yürek ben de yoktu.

Ben o kadar güçlü değildim. Kalbim çoktan bin bir parçaya ayrılmıştı ama kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Gözyaşlarımı sessizce sildikten sonra yeniden tabletime uzandım. Sayfadan ayrıldım ve görsellerin arasında tekrar gezinmeye başlayarak her bir kareyi kendime işkence edercesine zihnime kazıdım.

Unutamayacağım o fotoğrafların her biri neşe ve mutlulukla doluydu ama gördüğüm bir kare bu düzeni bozdu. Bir dergi için çekildiği belli olan bir fotoğraftı. Aydınlık, büyük bir mutfaktalardı. Alparslan'ın göğsü ve ayakları çıplaktı. Üzerinde belinden düşecekmiş gibi görünen bir kumaş pantolon vardı ve bir kravat gevşekçe boynuna dolanmıştı. Ada tezgâhın ardındaki bir bar taburesinde oturuyordu ve önünde bir kesme tahtası ve birkaç çilek vardı. Onları doğruyormuş gibi görünüyordu ancak bakışları meyvelerde değildi. *Karısındaydı.*

Jasmin en az çileklerin rengi kadar kırmızı, mini bir elbise giymişti. Ayağında aynı renkli yüksek topuklu ayakkabılar vardı ve belinde beyaz, fırfırlı bir önlük bağlıydı. Dalgalı uzun saçları omuzlarına ve sırtına dağılmıştı. Başında bir şapka, ellerinin arasında da cam bir kâse ve bir çırpma teli vardı fakat onun bakışları da yaptıklarında değil, Alparslan'daydı. Kıpkırmızı dudaklarına yerleşmiş kıskandığım bir gülüşle kocasına bakıyordu. Gür

Ninova

kirpiklerinin süslediği iri gözlerinde seksi bir bakış vardı ve fotoğraf karesi öylesine gerçekçiydi ki bir an için nefesim tıkandı.

Şimdi ekranda aynı dergi için çekilen bir başka fotoğraf vardı. Jasmin tezgâhın üstüne oturmuştu. Kucağında tıpkı kendisi gibi kırmızı bir elbise giyen minik kızları vardı ve Alparslan eğilerek kıpkırmızı bir çileği onlara uzatıyordu. Öyle güzel bir aileydi ki yüzüm yeniden ıslanmaya başladı. Hıçkırıklarımı bastırabilmek için dudaklarımı dişledim ama tüm bu fotoğraf karelerinin altındaki habere tıkladığım an bunun boş bir çaba olduğunu anladım.

Dili Türkçeye çevirdiğim an tüm bedenim titremeye başladı. Az önce kıskançlıktan bir yumruk halini alan elimi bu kez şokla dudaklarımın üstüne bastırdım. Akan her gözyaşım yanaklarımdan süzülüp kucağımdaki tabletin ekranına düşmeye başladı.

Sadece kızının değil, Alparslan'ın karısının da hayatta olmadığını biliyordum ancak onları hayattan koparanın böyle korkunç bir ölüm olduğunu bilmiyordum. Bir gece, Alparslan'ın evde olmadığı bir gece alt katta nasıl çıktığı bilinmeyen bir yangında ölmüşlerdi. Kaçmaya, yardım çağırmaya fırsatları bile olmamıştı. Diri diri yanmışlardı. Bu düşünce beni dehşete sürüklüyordu ama burada yazılanlara göre muhtemelen bundan çok önce dumandan boğularak ölmüşlerdi.

Alevler evi öyle bir sarmıştı ki içeriye kimse girememişti. Yangının kontrol altına alınabilmesi saatler sürmüştü ve Alparslan... *Tanrım, Alparslan.* Karısının ve kızının yanarak ölümünü izlemeye dayanamamış, kendini alevlerin ortasına atmaya çalışmıştı. Çevredekiler buna izin vermeyince de bir sinir krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. Karısının ve kızının cenaze törenine katılamamıştı çünkü tüm bu süre boyunca uyutulmuş ve ancak böyle dizginlenebilmişti.

Yıllar boyunca kurmak için çabaladığı o dünyası bir gecede başına yıkılmıştı. Her şey altüst olmuştu fakat ben de öyle hissediyordum. Öğrendiklerim öylesine ağır ve zordu ki tableti titreyen bacaklarımın üstünden yere düşürdüm. Sadece birkaç gün önce, üstünde Alparslan'la seviştiğim bu koltuğa uzanarak hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Kalbim çığlık çığlığaydı. Canım öyle çok yanıyordu ki bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Alparslan haklıydı, ben hiç bulaşmamam gereken bir adama tutulmuştum. Kayıplarının üstünden beş yıl geçmişti ancak acısının hâlâ ilk günkü gibi taze olduğu belliydi. Onları öylesine feci bir şekilde kaybetmişti ki asıl bunu atlatmış olsa şaşırırdım.

Hiçbir şeyi unutmamıştı ve bana yalan söylemişti. Bana defalarca kez yalan söylemişti. Her şeyi şimdi anlıyordum. İş için İngiltere'ye gitmemişti. Bu sadece benden ve bu şehirden uzaklaşabilmek için bir bahaneydi. Fransa'ya, karısını ve kızını görmeye gitmişti. Kızının doğum gününde onların yanında

olmaya gitmişti. Tüm bunları benden saklamış, ardından döndüğünü bile söylemeye tenezzül etmeden kendini acıya ve yalnızlığa boğmaya karar vermişti.

Bir aptal olabilirdim ancak bencil biri değildim. Alparslan tüm bunları benimle paylaşsa ona asla gitme demezdim. Bu geceki gibi yıkılmasına izin vermez, sırtını bana yaslamasını isterdim. Ben ona koşulsuz güvenmiştim ama o gözlerimin içine baka baka bu güveni yerle bir etmişti. Ben onun dikenli taşlar dolu yollarına çıplak ayaklarla gelmiştim ama Alparslan ona serdiğim çiçeklerimi acımasızca ezmişti. Ona kalbimi vermiştim fakat şimdi anlıyordum ki Alparslan aslında o kalbi hiç görememişti.

Bana beni sevdiğini söylemişti ama gerçekten seven biri sevdiğini bu kadar üzmezdi.

O gece hiç uyuyamadım. Hıçkırıklarım kesik iç çekişlere ve iç çekişlerim gözyaşlarına dönene, gözyaşlarım da şafağın ilk ışıklarıyla dinene dek çalışma odasında kaldım. Sonra mutfağa inip bir bardak su ve ağrı kesici aldım. Kendime zehir gibi bir filtre kahve hazırladım. O demlenene kadar da elime bir çöp torbası alarak yukarıya çıktım.

Alparslan nasıl bıraktıysam hâlâ öyleydi ancak bu kez kollarının arasında benim yastığım vardı. O yastığa öyle sıkı sarılmıştı ki kollarının arasında olsaydım birkaç kaburgam çatlardı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Saçları darmadağındı, kaşları çatıktı. Derin ve sessiz nefeslerle uyumaya devam ediyordu. Ardında bıraktığı enkazdan habersizdi ama doğrusunu söylemek gerekirse, Alparslan Gündoğdu enkazın ta kendisiydi. Şu haliyle alışık olduğum o adamdan öyle farklıydı ki ona yalnızca birkaç saniye daha baksam eminim yeniden hıçkıra hıçkıra ağlardım.

Oysa dün gece gözyaşlarına yeterince doymuş, tükenmiştim. Bu yüzden bakışlarımı ondan çektim ve kırılan cam parçalarını, boş şişeyi ve kadehleri topladım. Mumları üstünde eriyen o minik pastayı da ortadan kaldırdım. Yatak odasını yeniden eski haline getirdikten sonra poşeti banyonun içindeki çöp kovasına attım. Ayakkabılarımı yeniden giyip çantamı aldım ve banyoya geçerek yüzümü yıkadım. Saçlarımı tarayarak sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra makyaj malzemelerimi çıkardım. Kirpiklerimi kıvırdım, göz altlarımdaki morlukları kapadım. Yanaklarımı allığa ve pudraya bulaadım. Dudaklarıma da kırmızı bir ruj sürerek odadan çıktım.

Aşağı indiğimde kahvem demlenmişti. Kupayı alarak salona geçtim ve orta sehpanın üstüne bıraktığım bilgisayarımı alarak *wordü* açtım. İstifa

Ninova

dilekçemi yazıp ofise göndermem yalnızca üç dakikamı aldı. Kahvemi soğutmadan yudumladım ve telefonumu alarak annemi aradım.

"Bebeğim," diye cıvıldayan sesi sabahın yedisi için fazla neşeliydi. "Günaydın tatlım."

"Günaydın," diyerek gülümsedim ve arka bahçeye bakan cam duvarlara doğru yürüdüm. "Sanırım erkencisin bugün."

"Bana diyene de bak," diyerek homurdansa da sesinden ne kadar keyifli olduğu belliydi. "Deden gelecek bugün, onun için hazırlık yapıyorum."

İkisiyle birlikte en son ne zaman kahvaltı ettiğimi bile hatırlamıyordum. Bu öyle uzun bir zamandı ki midem burkuldu ve hissettiğim hüznü dalga geçerek bastırmaya çalıştım. "Sence de hazırlık yapmaya başlamak için biraz erken değil mi?"

"Ah, dedenin huyunu bilmiyorsun sanki." Kendi kendine homurdandı ve ardından mutfakta olduğunu anlatan birkaç tıkırtı duyuldu. "Kahvaltıya yetişirim dedi ama bilirim ben onu, kesin uyuyamadı. Erkenden çıkmıştır o yola. İki saat sürmez gelmesi."

Kendi kendime kıkırdayarak başımı salladım. Dedem öyleydi. Yaşına rağmen yerinde duramayan, tez canlı bir adamdı. Annem ve benim için her şeyi yapardı. Gecenin kör karanlığında, iki eli kanda bile olsa bir yolunu bulur ve başarırdı.

Annem takırtılarına devam ederek, "Börek pişirdim," dedi. "Kıymalı ve patatesli. Sen çok seversin. Keşke sen de burada olsaydın, Gülden."

"Belki de gelirim," diye fısıldadım ama annem sesimi duymuştu. Küskünce, "Beni hep geçiştiriyorsun," diye konuştu. "Bir gün canıma tak edecek, pılımı pırtımı toplayıp geleceğim yanma. O zaman da anne git artık diye ağlayacaksın."

Kendi kendime güldüm ve kahvemi yudumlayarak, "Aşk olsun," dedim. "Neden ağlayayım? Senden önce ben giderim."

"Gülden!"

Annemle konuşmak öyle iyi gelmişti ki onun bu haline biraz daha gülerken az da olsa neşelendiğimi hissettim. "Patates de kızartacak mısın? Dedem çok sever."

"Kızartacağım ama yalnızca bir tane, minicik bir patates. Sonra kolesterolüm çıktı diye huysuzluk yapıyor."

"Klasik dedem," diyerek güldüm. Bir süre daha annemle konuşmaya devam ettim. İşlerinden bahsetti, kedilerini anlattı ve benim kaçamak cevaplarımın ardından telefonu kapadık. Mutfağa giderek soğuyan kahvemi evyeye boşalttım ve kahve midemi ezse de bir kupa daha alarak yeniden salona geçtim. Buse'nin nasıl olduğumu sorduğu bir mesajı görmezden geldim ve

Ninova

bir süre daha oyalanıp durdum. İkinci kez kupamı mutfağa götürüp salona doğru döndüğümde ise sesleri duydum.

Topuklu ayakkabılarımın tok seslerine merdivenlerden duyulan adım sesleri karıştı. Alparslan'la karşılaşacağım o anı kafamda defalarca kez kurmuştum ama hiç istemesem bile ellerim titremeye başladı. Nefeslerim hızlandı ve Alparslan'ı salonun girişinde gördüğümde yutkundum. Kalçamı arkamdaki berjerin kolçağına yasladım. Gözlerimiz birbirini bulduğunda söyleyeceği o sözleri bekledim.

Birkaç saat öncesinden çok daha iyi görünüyordu. Saçlarındaki neme bakılacak olursa duş almıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek, kot pantolon ve deri ayakkabılar vardı. Kordonu ayakkabılarının kahvesiyle aynı renk bir saat takmıştı ve kusursuz görünüyordu. Bu kusursuz görüntüyü bozan tek şey bakışlarıydı. Dün gece şeffaf bir cam gibi olan gözleri bu sabah bir taş kadar sert ve katıydı. Bakışları sessizce üzerimde dolanıyordu. Beni ayakkabılarımdan elbiseme, makyajıma ve saçlarıma kadar süzüyordu. Karşısında nasıl bir Gülden bulmayı beklediğini bilmiyordum ama onu şaşırtabildiğim için mutluydum.

Dün gece yalnızca tökezlememiştim. Dün gece düşmüş ve mahvolmuştum ancak bu sabah ayaktaydım. Fark etmiştim ki ben, bana uzanacak bir el olmadan da hayattaydım. Kalbim kırık, ruhum solmuş olabilirdi ama Alparslan karşımda bir put gibi durduğu sürece bunları bir daha asla göremeyecekti.

Onun konuşmayacağını anladığımda, "Günaydın," dedim ve sustum. Bu kez kaçamazdı, kaçamayacağını biliyordum çünkü bizzat bunu sağlamıştım. Banyoda gördüğü o çöpler dün geceyi hiç yaşanmamış gibi sayamayacağının en büyük kanıtıydı. Her şeyi bildiğimin farkındaydı ve tüm bunları ne zaman konuşacağını deli gibi merak ediyordum.

Bir tepki vermeden duraksadığında hafifçe gülümsedim ve omzuma düşen bir tutam saçı geriye doğru ittim. "Bu sabah dönersin zannediyordum. Bana neden haber vermedin?"

"Veremedim."

Puslu sesi kulaklarımı doldurduğunda yeniden konuşabilmek için derin bir nefes aldım. Arkamdaki koltuğa dua ederek tüm ağırlığımı ona verdim. "Neden?"

"Konuşabilecek fırsatım yoktu," dedi. Sesi sakindi ancak gözleri tehdit edercesine, öfkeyle ve hırsla bakıyordu.

"İşlerin yoğun muydu?" dediğimde çenesince bir kas seğirdi. Neden Alparslan'ın bir köşeye oturup konuşacağını zannetmiştim ki? Görünen o ki bana kafa tutup kaşlarını çatarak huysuzluk edecekti.

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun. *Sorma.*"

Dudaklarım *öyle mi* dercesine büküldü ve bu onu daha da öfkelendirdi. Onun aksine yumuşak bir sesle, "Belki de sadece duymak istiyorumdur," dedim. "Belki de artık gözlerinin içine baka baka yalan söylediğin o Gülden olmaktan bıkmışımdır ve sadece bir açıklama bekliyorumdur."

"Neyin açıklaması?" Bana doğru bir adım attı ve tıpkı benim gibi kaşlarından birini havaya kaldırdı. Alaycı ancak bunun da ötesinde kızgındı. Kızgın ve hırçındı. "Neyi açıklayayım? Seni, kızımın mezarının başında ağlamaktan fırsat bulamadığım için aramadığımı mı?"

Bu gerçeğin Alparslan'ın dudaklarından dökülmesi beni kısa bir süre için afallattı. Gözlerim yeniden gözyaşlarıyla doldu ama hepsi o kadardı. Alparslan bana doğru adımlayarak, "Biliyorsun," diye hırladı. "Sonunda... Geçmişimi öğrenmek için can atıyordun. İşte, Alparslan Gündoğdu tıpkı senin de gördüğün gibi aslında sefil bir halde. Bir zavallı... Aslında bir harabe..."

Sanki tüm bunları öğrendiğim için beni suçlamaya ve bana kızmaya çalışıyordu. Öylesine beklemediğim ve öylesine saçma bir tepkiydi ki sinirle güldüm. "Bununla övündüğümü mü zannediyorsun? Mutlu olduğumu mu sanıyorsun?"

"Öyle değil misin? Sonunda istediğini almadın mı?"

"Alparslan sen... sen neler saçmalıyorsun?"

Öfkeyle üstüne yürüyerek avuçlarımı göğsüne çarptım ama yalnızca birkaç saniye duraksadı. Güçlü parmaklarıyla bileklerimi kavradı ve beni bedenine yasladıktan sonra dudaklarını hırçın bir gülüş kapladı. "Sana söylemiştim. Bilmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemiştim! Bak... Hâlâ aynıyız ancak tek bir fark var. Şimdi öğrendiklerin ikimizin de arasına girdi!"

"Aramız giren geçmiş değil!" diye bağırdım. "Ölü bir kadın yüzünden bu halde değilim!" Yüzü öfkeyle çarpılsa da umursamadım. "Sorun karın ya da kızın değildi, hâlâ değil. Anlamıyor musun?"

"O halde ne? Kahrolası sorun ne?"

Yüzüme doğru öyle bir kükredi ki, "Aptalsın!" diye haykırdım. "Sen koca bir aptalsın! Korkaksın sen! Tek istediğim kalbini bana açmandı. Ben karşında çırılçıplak durdum! Hep öyleydim ve tek istediğim buydu! Senin de öyle olmandı!"

Mavi gözleriyle ateşler saçarak tısladı. "Oradan bakınca bunun kolay olduğunu mu zannediyorsun?"

"Öyle olduğunu söylemedim!" diyerek kızdım. "Kaybını hayal bile edemiyorum ve-"

Kollarımı öyle bir sıktı ki acıyla inledim. Sözlerimin devamını getiremedim. "Hayal etme," diyerek fısıldadı. "Bunu düşünme bile çünkü o güzel aklın böyle bir acıyı anlayamaz. Bunu tahmin bile edemez."

Ninova

"Canımı yakıyorsun, Alparslan!" dedim ama beni umursamadı. Öylesine soğuk bir öfkeyle doluydu ki kollarının arasında titrediğimi hissettim. "Bana karşı hâlâ direniyorsun. Hâlâ... Neden izin vermiyorsun? Neden bırakmıyorsun da bunu seninle paylaşayım? Benden hâlâ neden-"

"Yeter, Gülden!"

Bu cümleyi duymak canımı bakışlarından daha çok acıttı. Gözlerime meydan okuyarak bakıyordu. Deli gibi kızmış, görünen o ki gemileri yakmıştı ama artık ben de öyleydim. Alparslan o sınırdaysa eğer, ben o sınırı çoktan geçmiştim. "Yeter öyle mi?"

Yeşil gözlerimi onunkilere dikerek gülümsedim ama bu kez hiçbir şey söylemedi. Dün gece başını göğsüme yaslayıp ağlayan adam, bu kez bana onu mumla aratacak bir haldeydi. "Sen nasıl istersen," diye mırıldandım. "Bence de yeter çünkü artık bu oyundan çok sıkıldım."

Bu kez kaskatı kesilen oydu ama umursamadım. Kollarımı ondan kurtararak geriye doğru adımladım. Burnundan öfkeli bir soluk verdi. Adımları yeniden bana doğru uzanmak ister gibiydi ama öyle dik ve öyle gururluydu ki yerinden bir santim bile kıpırdamadı.

Acıyla gülerek, "Ne yapsam olmuyor," diye mırıldandım. "Sana yaklaşamıyorum. Sanki sevdiğim adamla değil de bir duvarla konuşuyor gibiyim. İki gün mutluysam, üç gün üzülüyorum. Ben seni anlıyorum ama sen beni hâlâ anlayamıyorsun ve fark ettim ki sadece kendimi yıpratıyorum. Seni sevmek bana bunu yapıyor."

Sözlerimin gittiği o yeri fark etmiş gibi bana doğru uzandığında, omzumu geri çekerek başımı iki yana salladım. Bir adım daha geriledim. "Beni hâlâ göremiyorsun, bundan çok uzaksın. Kalbinde olduğumu söylüyorsun, sana inanıyorum ama tüm bunlar bana yetmiyor."

"Ne istiyorsun?" diye sorduğunda ona cevap vermedim.

"Dün gece seni sızmış bir halde buldum," dedim. "Canın yanıyordu. Ben en kötü anımda bile yanımda seni istiyorum ama seni tesadüfen orada bulmasam bundan haberim bile yoktu. Kollarımda ağladın, Alparslan. Ağladım... Senin için deli gibi ağladım." Gözyaşlarımın yeniden akmaya başladığım hissettim. "Canım hiç o kadar yanmamıştı. Tüm gece boyunca uyuyamadım. Seni düşündüm; bu sabah nasıl uyanacağını, bana ne diyeceğini, sana nasıl sarılabileceğimi. Ama sen..."

"Gülden..."

Birkaç adım daha gerileyerek ellerimin tersiyle yüzümü sildim. "Ama sen kaçmaya o kadar alışmışsın ki, Alparslan. Hemen gardını kuşanıyorsun. Sanki ben bir düşmanmışım gibi."

Bana doğru geldi ama aceleyle ondan kaçtım çünkü artık çok geçti.

Ninova

"Ben senin düşmanın değilim. Ben senin sevgilindim. Düşündüğünden çok daha ötesiydim ama bunun farkına bile varamadın ve ne var biliyor musun? Bu saatten sonra da varma çünkü artık bunu istemiyorum."

"Sana söylemiştim," diyerek güldü ama sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sanki hâlâ kendini haklı çıkarmaya ve beni suçlamaya çalışıyor gibiydi. "Öğrendiğin an benden ayrılacağını söylemiştim."

Tıpkı onun gibi güldüm. Sehpanın üzerindeki çantamı aldım ve evden çıkmadan önce ona doğru döndüm. "Senden ayrılacağımı söylediğinde haklıydın. Çünkü ayrılıyorum ama nedeni geçmişin değil. Seni bu yüzden terk etmiyorum, Alparslan."

"Öyleyse neden?" diye bağırdı ve aramızdaki o birkaç adımı kapatarak gözlerini benimkilere dikti. Hırsla soluyordu, sıcak nefesleri yüzüme vuruyordu. *"Öyleyse neden?"*

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes aldım. "Boş ver," diye fısıldadım. "Belki bir gün anlarsın."

Ama o gün beni yanında bulamayacaksın...

25. Bölüm: Ayrılık

Buse'nin mesajlarını görmezden gelmemin onu endişelendirdiği ve üzdüğü belliydi çünkü *Cadillac'ı* park ederek indiğimde onu Yiğit'in arabasının yerine park etmiş bir halde buldum. Yeni gelmiş olmalıydı çünkü arabasının kapısını kilitliyordu. Motor sesini duyduğu an başını kaldırıp beni fark etti. Doğrusunu söylemem gerekirse, dün gece kendini alkol batağına atmamış gibi kusursuz görünüyordu ama o zaten hep çok güzeldi.

Buse yıllar boyunca sahip olduğum tek dosttu. Sıcakkanlı bir insan olarak arkadaş edinmekte hiçbir zaman sorun yaşamamıştım ama hayatıma Buse kadar yakın hissettiğim başka biri de hiç girmemişti. Onlarla da kahve içebilir, gülebilir ya da film izleyebilirdim ama Buse'yle olan ilişkim çok daha derindi. Sadece gözlerine bakarak konuştuğunuz ve dudaklarındaki gülüşten bile neler hissettiğini, neler düşündüğünü anladığınız birini bulmak kolay değildi.

O benim hiç sahip olamadığım kız kardeşim, hatta yeri geldiğinde ablam ve annemdi. Neredeyse altı yıldır birlikteydik ve her zaman aramızdakinin hiç eskimeyecek bir ilişki olduğunu düşünmüştüm. Bugüne kadar bir kez bile kavga etmemiştik. Olay hep ufak çaplı tartışmalarla sınırlı kalmıştı ve yalnızca birkaç saat sonra her şey eski haline dönmüştü. Kinci bir insan değildim, Buse de benim gibiydi. Çabuk unutur, çabuk devam ederdik ama şimdi bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Farkındaydım ki o da bunu bilmiyordu.

Bal rengi gözleri üzerimdeydi. Beni süzüyordu ama baktığı kıyafetlerim ya da dış görünüşüm değildi. Gözlerimin ta içine bakıyordu. Keyifsiz gülüşüme, gergin bedenime, kıpırdayıp duran ellerime ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi dolanan ayaklarıma. Çünkü bilemiyordum. Hissettiğim en büyük duygu hayal kırıklığıydı. İncinmiştim, tahmin edebileceğimden çok daha fazla kırılmıştım ama bu kırgınlığın aramızdaki her şeyi silip atabileceğim kadar güçlü olmadığının da farkındaydım. Bunu yapamazdım çünkü onu çok seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum.

Düşüncelerimi doğrularcasına derin bir nefes aldı. Bana doğru yürürken neler olup bittiğini bir çırpıda anladı. Size demiştim, gözleri benim ruhuma tutulan koca bir aynaydı. "Gülden," diye fısıldadı. Kolları bana doğru

uzanmak istedi. Bana sarılacaktı ama bir şeyler onu geri adım atmaya zorlamış gibi kalakaldı. Duraksadı. "Öğrendin, öyle değil mi?"

Aksi olmasını diler gibiydi ama başımı sallayarak onu onayladım. *"Öğrendim..."*

"Çok üzgünüm, Gülden. Ben..." Bana doğru attığı adıma karşılık bir adım gerilediğimde duraksayarak burnunu çekti. Ağlamak üzere olduğu her halinden belliydi. "Bunu yapma, lütfen. Konuşalım mı? Lütfen konuşalım."

Kendime engel olamadan gülümsedim ama bu kesinlikle mutlu bir gülüş değildi. "Sence daha önce konuşmamız gerekmez miydi? Mesela üç gün önce."

"Söylemeye çalıştım." Gözlerinden akan bir damla yaşı elinin tersiyle hızlıca silerek dudaklarını yaladı. Onu böyle görmek beni üzüyordu fakat onu izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. "Yemin ederim Gülden, söylemek istedim ama sonra söylememem gerektiğini anladım."

"O da ne demek?" diye sordum. Kaşlarımın çatıldığını hissederek bir adım attım ve güldüm. "*Söylememen gerektiğini anladın*, öyle mi?"

"Evet." Gözlerimdeki bakışa inat, büyük bir kararlılıkla başını salladı. "Söylemek için deliriyordum ama bunu benden duymamalıydın, Gülden. Canını ne kadar yakarsa yaksın, bu ikinizin arasına giremeyeceğim kadar hassas bir konuydu."

"Kendimi o yemek masasında bir salak gibi hissettim," diyerek başımı iki yana salladım. "Neler olup bittiğini anlamadım bile, Buse. Madem o an söylemeye çok meraklıydın, keşke söyleseydin! Bunu dün gece bir başıma öğrenmemiş olurdum! Tüm bunları yalnız başıma omuzlamak zorunda kalmamış olurdum!"

"Gülden..."

"Ama artık önemi yok." Ellerimin tersini gözlerimin üstüne bastırdım ve ağlamamak için derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Olan oldu, Buse. Alparslan'dan ayrıldım. İşimden de istifa ettim. Bodrum'a, annemin yanına gideceğim."

Bu kez bana doğru yürüyüp sarılmak istediğinde itiraz etmedim çünkü o kollara en az Buse kadar benim de ihtiyacım vardı. "Çok üzgünüm," diyerek ağlamaya başladığında, "Ben de öyleyim," dedim. *"Ben de çok üzgünüm..."*

"Böyle olsun istememiştim, Gülden. Yemin ederim."

"Senin yüzünden bir şey olduğu yok," diyerek birkaç dakika önce trip atmaya çalıştığım Buse'yi teselli etmeye çalıştım. Yılın salağı ödülü olsa bunu kesinlikle ben alırdım. "Zaten uzatmaları oynuyorduk, bu da son oldu işte."

Geri çekilip, "Taşınacak mısın?" dediğinde *bilmiyorum* der gibi dudaklarımı büktüm. İstanbul'u seviyordum ama şu son birkaç gündür bu şehirde

hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Bundan sonra da bu durumun değişeceğini sanmıyordum. "Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Her şeyden, herkesten..."

"Bizden, benden de mi?"

Buse'nin hali öylesine trajikomikti ki sessizce gülerek başımı iki yana salladım. "Neden peşimi bırakmak istemeyen belalı eski sevgilimmişsin gibi davranıyorsun?"

"Çünkü seni bırakmak istemiyorum!"

"Yoruldum," diyerek gülümsedim. "İyi değilim, Buse. Gerçekten yoruldum."

Kollarını yeniden bana dolayarak, "Özür dilerim," dediğinde cevap vermedim. Onu birden affedemezdim, bunu o da biliyor olacak ki, "Beni arayacaksın ama tamam mı?" dedi. "Yoksa işimi gücümü bırakıp koca bir valizle oraya gelirim. Yemin ederim yaparım, Gülden!"

"Ararım." Ona söz vererek sarıldım ve nihayet vedalaşabildikten sonra kırgınlığımın bir nebze de olsa hafiflediğini hissederek binaya girdim. Binaya girmemle Mia'nın bacaklarıma sarılması bir oldu. Kaçmasına izin vermeden önce onu yakaladım ve havaya kaldırarak, "Günaydın," diye şakıdım. Bu kez boynunda pembe incilerle dolu bir kolye vardı. "Bu ne güzellik böyle, Mia Hanım! Gezmelere mi gidiyordun yoksa sen?"

Beni onaylarcasına miyavlayıp göğsüme doğru sokulduğunda güldüm. Onu yeniden yere bırakmak istedim ama anlaşılan birdenbire fikrini değiştirmişti. Patilerini göğsüme vurarak başını bana doğru sürterken, Mia ile asansöre binip daireme çıktım. Ayakkabılarımı çıkararak Mia'nın patilerinin altını sildim ve onu içeri aldım ama benden ayrılmaya niyeti yokmuş gibi ayaklarımın etrafında dolanıp duruyordu. Mia bile sevgisini Alparslan'dan daha açık bir şekilde hissettirebiliyordu.

Bu düşünceyle birlikte kendi kendime güldüm ve evimi havalandırmak içim camları açtım. Kapıyı aralık bırakarak hızlıca duş aldım. Üzerime temiz kıyafetler geçirip saçlarımı kuruttum ve bavulumu çıkardım. Çok fazla eşya almayacaktım. İhtiyacım olanları oradan da alabilirdim. Bu yüzden Mia yatağımın üstüne uzanarak beni seyrederken temel, gündelik şeyleri valizime yerleştirmeye başladım. Süslü elbiselerimi, çantalarımı ve ayakkabılarımı dolapta bıraktım. Manevi değeri olan eşyalarım yoktu, bu yüzden toparlanmakta zorlanmadım. Bilgisayarımı alarak mutfağa geçtim.

Burada çok fazla kalmadığımdan ve kaldığımda da çoğunlukla dışarıdan söylediğimden buzdolabında çürüyecek ya da bozulacak hiçbir şey yoktu. Dolaplardan biri paketi açılmamış kuru gıdalarla doluydu ama bir şey olacağını sanmıyordum. Tamamen toparlandığımı düşündüğümde valizimi kapının kenarına getirdim ve Mia'yı üstüne bıraktım. Ardından yemek masamın

üzerindeki solmuş begonvil saksısını aldım ve kapıyı çekerek kilitledim. Buraya bir daha ne zaman gelirdim bilmiyordum, bu yüzden gitmeden önce Gülten teyzeyle vedalaşmak istedim.

Asansöre binip onun katında indim. Mia'yı ve saksımı kucaklayarak güçbela zile bastım. Kapının açılması yalnızca birkaç saniye sürdü. Bu kadın leopar deseni giymeye bayılıyordu ancak bu sefer renkler pembeydi ve belinde de ellerini kuruladığı siyah bir önlük vardı. Beni gördüğü an pembe çerçeveli gözlüklerini burnunun ucuna iterek, "Gülden!" dedi ama bu coşkulu karşılama arkamdaki valizi gördüğü an yerini kafa karışıklığına bıraktı. "O valiz ne öyle?"

Mia'yı ona uzatırken, "Bir süre burada olmayacağım," dedim. Umarım birkaç yıl falan. "Annemi ve dedemi görmeye gidiyorum. Gitmeden önce hem seni göreyim hem de bu yaramazı getireyim dedim."

Kediyi iri memelerine bastırarak saran Gülten teyze, "Yaa," diyerek başını salladı. "İyi yapmışsın çocuğum. Kucağındaki o çiçek ne peki?"

"Ah, bu benim begonvilim. Ben pek bakamadım, malum çok fazla kalmadım burada. Şimdi gidiyorum ya, daha da kötü olmasın istedim. Belki sen bakmak istersin diye de sana getirdim."

"Bakmam mı ben hiç?" Boştaki eliyle saksıyı kucaklayan Gülten teyze, "Susuz kalmış bu," dedi. "Baksana şu dallara, canım benim. Biraz kalsın burada, ben onu hemen iyileştiririm."

Kendi kendime güldüm. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok sevinirim, Gülten teyze."

"Ne demek çocuğum, aşk olsun."

"Yiğit burada mı?"

"Nöbetteydi o gece, gerçi gelmesi lazımdı bu saate kadar ama işi uzadı herhalde hâlâ gelemedi."

Onu göremediğim için üzülmüştüm ama sadece başımı sallamakla yetindim. Gülten teyzenin elime tutuşturduğu saklama kabıyla birlikte valizimi sürükleyerek yeniden asansöre bindim. İnip arabama doğru yürüdüğümde girişte bir hareketlilik oldu. Mükemmel bir zamanlamayla Yiğit içeri girdi ve arabasını park etti. Kemerini çözüp inerken bakışları bende ama en çok da valizimdeydi.

"O da ne öyle?" dediğinde gülerek, "Günaydın," dedim. "Nöbetten mi?"

"Hıhım, o ne öyle?"

"Valizim, tanıştırayım Yiğit. Yiğit, tanıştırayım valizim."

"Komik şey seni." Gözlerini devirerek bana doğru yürüdü ve siyah, kemik çerçeveli gözlüklerini burnunun ucuna iterek kaşlarını çattı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Bodrum'a. Annemin ve dedemin yanına." Şirince gülümsedim ve elimdeki saklama kabını gösterdim. "Aslında size uğradım veda etmek için ama sen..."

"Ne vedası bu? Ne kadar süreliğine gidiyorsun ki?"

Bir cevap vermek yerine duraksadığımda, o da duraksadı ve şaşkınca gülerek, "Bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Sadece gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, gidiyorum."

Bana doğru bir adım daha atarak derin bir nefes aldı. Gidişimin onu üzdüğünü gerçekten görebiliyordum ama bu konuda ne kadar kararlı olduğum yeşil gözlerimin içindeki o parıltılardan bile belliydi, biliyordum çünkü aynadaki yansımamda görmüştüm. Gülden Seçkin kaçmak ve gitmek istiyordu. Aslında hayır, kaçmak değil sadece biraz nefeslenmek istiyordu.

"Onunla mı ilgili? Ayrıldınız mı? Bir sorun mu var?" dediğinde suskunluğum ona gerekli cevabı verdi. Alçak bir sesle homurdandı ve kollarını uzatarak beni kendine doğru çekti. Alparslan kadar olmasa da Yiğit de iri bir adamdı ve kolları tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü. Beni göğsüne doğru bastırırken, "Keşke sana gitme diyebilsem," dedi. "Ama muhtemelen bu bencillik olur. Sadece... kendine iyi bak, tamam mı? Ve lütfen beni ara. İyi olmanı istiyorum, Gülden. Bunun için elinden ne gelirse yap."

"Yapacağım. Buna emin olabilirsin, Yiğit. Çok teşekkür ederim."

Vedalardan hoşlanmazdım, bu yüzden bunu da fazla uzatmadım. Yiğit valizimi bagaja yerleştirip ben siteden çıkana dek beni bekledi. Son bir selam verir gibi korna çalarak gaza bastım. Sadece sürmek, buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Evin yedek anahtarını ne olur ne olmaz diyerek Gülten teyzeye vermeyi unuttuğumu hatırlayınca bu planımı biraz daha ertelemem gerektiğini anladım.

İlk sapaktan dönüp on dakika sonra yeniden sokağa girdim. Aradan geçen zaman gerçekten on dakikaydı. *Tam on dakika.* Bu yüzden Mert'i ve Alparslan'ı sitenin içinde karşılıklı bağrışırken gördüğümde bir an için gözlerime inanamadım. Acı bir frenle durdum ve ayağımdaki topuklu ayakkabılara aldırmadan onlara doğru koşmaya başladım.

Aslında kılımı bile kıpırdatmamam gerekirdi. Biri beni öldürmeye çalışan eski sevgilimdi. Diğeriyse sadece birkaç saat önce terk ettiğim adamdı ve şimdi ikisi de karşı karşıyaydı. Alparslan birkaç saat öncesinden farklı olarak daha ayık duruyordu ancak öfkesi hâlâ aynıydı ve Mert... onu en son gördüğümde nasılsa şimdi de öyleydi. Sarı saçları arkasında bir topuz olacak kadar uzundu ve mavi gözleri Alparslan'a bakarken ateşler saçıyordu. Alparslan'ın üstünde bir takım elbise, onun üstünde ise keten bir gömlek ve kot pantolon vardı. Alparslan deri ayakkabılar giymişti, onun ayağında

Ninova

ise espadriller* vardı. Alparslan'ın arabası canavara benzeyen simsiyah bir Mercedes'ti, Mert'inki ise sarı bir spor arabaydı.

Aslında ikisi de birbirinden öyle farklıydı ki bunu gördüğüm an kısa bir şaşkınlık yaşadım. Birini sevdiğimi sanmıştım, diğerini ise gerçekten sevmiştim. Biri canımı yakmıştı, diğeriyse kalbimi kanatmıştı. Biri beni öldürmek istemişti, diğeriyse buna teşebbüs bile etmeden bunu yapabilmişti.

İkisinin de bana öyle çok zararı dokunmuştu ki birbirlerine ne isterlerse yapabilirlerdi. Ancak bunun yeri benim evimin, komşularımın olduğu sitenin önü değildi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye soluk soluğa konuştuğumda beni fark ettiler.

Alparslan varlığımla birlikte gerilip tıpkı gövde gösterisi yapan bir horoz gibi kabarırken, Mert beni baştan aşağıya süzerek bir ıslık çaldı. Aslında abartılı kıyafetlerim yoktu. Kızıl saçlarım omuzlarıma dağılıyordu. Pembe bir *Metallica* tişörtlü giymiştim, kot eteğim ve pembe topuklu sandaletlerim vardı. Saatler boyunca araba süreceğimi düşünerek rahat kıyafetler tercih etmiştim ama o, bedenimi böyle süzerken kendimi hiç olmadığı kadar rahatsız hissettim. Alparslan'a doğru bir adım yaklaşmam sadece bir dürtüydü. Tıpkı refleks gibi.

"Ooo, Gülden Hanım da geldiler nihayet."

Ses tonunun kulaklarımdaki yankısı öyle berbattı ki onun hep böyle konuşup konuşmadığını merak ederek, "Ne istiyorsun?" dedim. Çıkarttırdığım uzaklaştırma kararından sonra bana bu kadar yaklaşabilmesi beni öfkelendirdi. "Defol git buradan!"

"O kadar kolay değil o iş!"

Bana doğru bir adım attığında Alparslan uzanarak belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Ardından itiraz bile edemeyeceğim kadar kısa bir sürede o ürkütücü gözlerini Mert'in üstüne dikerek, "Siktir git buradan!" dedi. "Eğer o burnunun bir kez daha kırılmasını istemiyorsan... *Siktir. Git.*"

Aslında kelimeler son derece basit ve netti. Bunu Mert'in gözlerinde de görüyordum ama o duyduklarını sindirebilmiş gibi değildi. Alayla güldükten sonra bakışlarını yeniden benimkilere dikti. Bunlar öyle bir bakıştı ki hatırladığım ilk şey, boğazıma sarılan parmakları ve gözyaşlarım yüzünden buğulu gördüğüm, öfkeyle dolu o silik yüzü oldu. Bedenim istemsizce titredi ve avuçlarımdan biri Alparslan'ın ceketinin yakasına yapıştı. Bunları fark etmek, Alparslan'ı daha da kızdırdı ve Mert işaretparmağını bana sallayarak, "Sen göreceksin," diye tehditler savurduğunda Alparslan yanımdan bir ok gibi fırladı.

* Sayası tekstil, tabanı jüt ya da kauçuktan yapılmış ökçesiz, hafif ayakkabıdır.

Bir saniye önce benim yanımdaydı, bir saniye sonra ise yumruğunu Mert'in yüzüne patlatmıştı. Onu yıkmamıştı ama arabasının kaputuna yüzüstü yapışmasına neden olmuştu. Hızla inip yükselen göğsünden ne kadar sık ve öfkeli soluklar aldığı belli oluyordu. Mert ağzındaki kanı tükürerek tıpkı Alparslan gibi ileri atıldığında dudaklarımdan sessiz bir çığlık döküldü. Tam da şu an sessiz ve nezih sitemin etrafında yardım isteyebileceğim birilerinin olmasını diledim ama kimse yoktu. Her ikisi de öylesine kontrolden çıkmıştı ki araya girdiğim takdirde o yumruklardan birinin benim de suratımda patlayacağından emindim.

Mert yediği yumruğun hıncını çıkarırcasına Alparslan'a saldırdığında ve elmacıkkemiğine bir darbe indirdiğinde dudaklarımın arasından bir inilti döküldü. "Alparslan!" diyerek atıldım ama sesim ikisinin boğuşma seslerinin arasında duyulmadı. Bir başka yumrukla sendeleyen Mert, haline aldırmadan gözlerini kısacık bir an benimkilere değdirdi. "Hayatımı mahvettin!" diye bağırdı. "Ben de seninkini mahvedeceğim!"

"Ona yaklaşırsan seni öldürürüm!"

Mert yaslandığı arabasının kenarına tutunarak, "Gelsene," diyerek Alparslan'ı tahrik ettiğinde durmayacaklarını anladım ve yeniden birbirlerine girerlerken, "Yeter!" diye bağırdım. "Kesin şunu!"

Sözlerim bir yumruk ve bir tekmenin arasında kayboldu. Çaresizce Alparslan'ın kolunu çekiştirdim ama onu yerinden hareket ettirebilmem resmen imkânsızdı. Sanki olduğu yere dikilmiş kocaman bir kayaydı. Polisi aramayı düşündüğüm o birkaç saniyede Mert kendini Alparslan'dan kurtardı. Ancak bir sonraki darbesi ona değil, banaydı. Kendimi yerde, dizlerimin üstünde bulduğumda her şey daha da karıştı. Alparslan öfkeyle hırladı. Gülten teyzenin telaşlı sesi kulaklarımı doldurdu ve bir çift kol beni düştüğüm yerden kaldırdı.

Yiğit'in de geldiğini gördüğümde, "Ayır onları," diye inledim. "Birbirlerini öldürecekler."

Beni bırakmak için istekli değil gibiydi ama Gülten teyze koluma girerek bana yardımcı olduğunda o da Alparslanlara doğru yürüdü. Alparslan'ın yüzünü kan içinde bıraktığı adamın Mert olduğunu fark ettiğinde o da bir küfürle ileri atıldı. Gülten teyze, "Hih!" diyerek ciyaklasa da neler olup bittiğini izlemekten memnunmuş gibi görünüyordu. Pürdikkat onları izliyor, Mert'e beddualar sıralıyordu.

Yeniden, "Yeter artık!" dediğimde durdular. Yiğit ellerini üstündeki eşofman altına silerek geri çekildi ama Alparslan durmadı. Eğildi, ellerini Mert'in yakasına geçirdi ve onu üzerinde kan lekelerinin olduğu sarı arabasının kaputuna yapıştırdı. Bu kadar uzaklıktan bile gözlerinin döndüğünü

gördüm. Şakağından akan bir damla teri, tehlikeli bir gülüşle kıvrılan dudaklarını, berelenmiş tenini...

"Bu sana son uyarım. Eğer seni bir daha etrafımızda görürsem mahvederim. Seni öyle bir mahvederim ki o butiğin yanması bunun yanında bir hiç kalır."

Alparslan, Mert'i bırakarak geri çekildiğinde Mert bir an düşecek gibi olsa da kendini toparladı ve sessizce bana, bize bakarak arabasına bindi. Arabasını çalıştırması fazladan birkaç saniyesini aldı ama nihayet artık uzaklaşmıştı. Derin bir iç çektim ve bakışlarım bu sefer Alparslan'ınkilerle buluştu. Ceketinin yakası dağılmış, beyaz gömleğine kan lekeleri sıçramıştı. Yüzü sıyrıklarla doluydu ama ateşle yıkanan o bakışlarından mıdır bilinmez, bu haliyle sabahkinden daha dik ve daha kendinden emin görünüyordu.

Birkaç saat önce ona, ondan ayrıldığımı söylemiştim. Ona gereken tüm şeyleri söylemiştim ve şimdi neden burada olduğunu merak ediyordum. Neden gelmişti, o kafasından neler geçiriyordu bilmek istiyordum. Sabah bana öfke ve hırsla bakan bakışlarının şimdi neden böyle olduğunu bilmek istiyordum.

"Yaralanmışsın! İyi misin?"

Yiğit önümde diz çökerek bacaklarıma doğru uzandığında, "İyiyim," dedim ama parmak ucunu tenime değdirdiğinde ciyaklayarak geri çekildim. Dizlerim sıyrılmış ve kanamıştı. Sakar bir çocuk olduğum için bu yaralara alışkındım ama bu kez dizlerim toprağa ve minik taşlara batmıştı. "Temizlememiz gerek, yoksa mikrop kapacak."

"Ben..."

Alparslan, "Hastaneye gidelim," diyerek bize doğru bir adım attığında güldüm. Alayla dolu bir gülüş değil, içten bir kahkahaydı. Bizi izleyen gözleri umursamadan, "Sen ciddi misin?" dedim. "Hiçbir şey olmamış gibi seninle hastaneye gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Gülden..."

"Benden uzak dur," diyerek kaşlarımı çattım ve tam ona defolmasını söyleyeceğim sırada Gülten teyze, "Biz yukarıdayız çocuğum," dedi. Yiğit'e bir kaş göz işareti yaptı ve Alparslan'ı memnuniyetsizce süzerek yeniden bana döndü. "Arkadaşınla konuştuktan sonra bize gel, tamam mı?"

Yiğit, beni ve Alparslan'ı baş başa bırakma fikrinden memnun görünmüyordu ama, "Hemen binanın içinde olacağım," diyerek anneannesini takip etmeye başladı. Alparslan onun sözleri üzerine homurdansa da umursamadım. Sanki bir savaş gazisiymiş gibi kaldırımda oturmaktan vazgeçtim. Ayağa kalktığım zaman onun bana attığı o tepeden bakışlardan da kurtularak kollarımı göğsümde birleştirdim.

Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu ama sebebi sadece dizlerimin acısı değildi. Sadece birkaç saat önce bana söyledikleri ve benim ona söylediklerim canımı yakıyordu. Oradan çıkıp giderken ayrılık kelimesinin anlamının bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim ama şimdi iki yabancı gibi öylece birbirimize bakarken kelimenin ne kadar ağır olduğunu anlıyordum.

Bana uzanmak istiyor ancak uzanamıyordu. Bana doğru adım atmak istiyor ancak atamıyordu. Benimle konuşmak istiyor ancak konuşamıyordu ve aslında tüm bunların sebebi ben değildim. Ne olursa olsun, yeşil gözlerimin ardında ona bakarken her zaman onu karşılayacak bir kadının yansıması vardı. Kalbim ve ruhum ona hep açıktı ama Alparslan bunu göremeyen, bunu aşamayan bir adamdı.

Bana, *artık yeter* diyen bir adamdı.

"Neden buradasın?" dediğimde duraksadı ama ben de konuşması için fırsat tanımadım. "Mert ne zaman geldi? Ne oldu aranızda?"

"Ben geldiğimde buradaydı," dedikten sonra öfkeyle soluklandı. Yanına gitmek ve eklemleri soyulmuş ellerini ellerimin arasına almak istedim fakat kendimi durdurdum. Alparslan benim dizlerime nasıl acıyla bakıyorsa, ben de onun yaralarına öyle bakıyordum. "Seni arıyordu. Onu binaya doğru yürürken buldum. Buraya daha önce geldi mi? Haberin var mıydı?"

Başımı iki yana salladım ve kollarımdan birini vücuduma dolayarak yutkundum. "Hayır, görmedim. O günden beri ilk defa karşılaştım."

Titreyen sesimi fark ettiğimde boğazımı temizledim. Alparslan kendi kendine konuşur gibi, "Bir daha buraya gelirse," diyerek tehditler sıraladığında sessizce güldüm. "Bu seni ilgilendirmez, Alparslan."

Bir an için duraksadı ve kaşlarından birini ürkütücü bir ifadeyle yukarı kaldırarak başını hafifçe yana eğdi. "Ne?"

"Diyorum ki..." Tane tane konuşarak gözlerimi korkusuzca onunkilere diktim. "Bu seni ilgilendirmez. Artık bu konu seni alakadar etmiyor."

"Ya kimi alakadar ediyor? Onu mu?"

Gözleriyle binanın çelik kapısının hemen ardında bekleyen Yiğit'in siluetini işaret ettiğinde bir cevap vermedim. "Sana sabah da söylemiştim. Biz ayrıldık, Alparslan. Bitti. *Yetti.* Ayrılık kelimesinin ne anlama geldiğini eminim biliyorsundur."

"Ne yani? O herif senin etrafında dolanmaya devam edecek ve ben de sessiz kalacağım, öyle mi?"

İtiraz edercesine bana doğru yürüdüğünde istediğim ilk şey geriye doğru kaçmak olsa da olduğum yerde durdum. "Etrafımda dolanamaz," dedim. "Hem zaten artık burada olmayacağım, yanıma yaklaşamaz."

"Ne demek *burada olmayacağım*?"

"Neden geldin, Alparslan?"

Sorumu duymazdan gelerek, "Söyle!" dese bile umursamadım. Öfkeyle kasılan o yakışıklı yüzünü seyrederken, "Neden?" dedim. "Neden geldin, Alparslan?"

Üstelemek ve bir cevap almak istediği belliydi. Hatta Alparslan'ı biraz tanıdıysam eğer şimdi tek istediği kollarıma yapışarak beni sarsmak ve öpmekti. Ama artık ne bana dokunabilirdi ne de beni öpebilirdi. Gözlerimin içine bakarak sessiz kaldığında bir yanıt vermeyeceğini anladım. Dudaklarını araladı ama hemen ardından onları yeniden kapadı. Elini ensesine atarak saçlarını karıştırdı, gözlerini benden kaçırdı ve sessizce küfretti.

Alparslan Gündoğdu ketum piç kurusunun tekiydi.

"Hoşça kal, Alparslan," diye mırıldandım ve onu orada bırakarak binaya doğru yürüdüm. Bu sabah değil ama şimdi onu gerçekten terk etmiş gibi hissediyordum.

Yiğit'in dizlerime pansuman yapmasından ve Gülten teyzenin elime yeni bir saklama kabı tutuşturmasından sonra dairemin yedek anahtarını onlara bırakarak yeniden yola çıktım. Müzik listelerimden birini açtım ve saatler boyunca benzin istasyonuna uğramak dışında ara vermeksizin araba kullandım. Saat gece ona doğru Muğla il sınırlarından içeri girdiğimde, Buse'ye iyi olduğuma dair kısa bir mesaj attım ve sürmeye devam ederek Bodrum'a geldim. Hava öyle güzel ve ılıktı ki şimdiden gelmekle ne kadar doğru bir karar aldığımı anladım. Annemin butiğinin önünden geçtim. Sokaklara daldım ve en sonunda evimizin önüne park ederek durdum.

Kapının önünde bir *Cadillac* daha vardı ve onu benim aracımdan ayıran tek şey plakasıydı. Benimkinin plakası 34 GUL 778; dedeminki ise 35 ATS 642'ydi. Hemen önünde ise annemin beyaz *Nissan'ı* vardı ve henüz içeriye girmemiş olmama rağmen evdeymişim gibi hissettiriyordu.

Geldiğim yer, klasik bir Bodrum eviydi ve ergenliğimin bir kısmı burada geçmişti. Dedem seneler önce burayı satın aldığında o kadar da güzel bir ev değildi ama zamanla annem harikalar yaratmıştı. Kapısının ve duvarlarının üstü pembe sarmaşık gülleriyle dolu, beyaz renk ağırlıktaki bu ev denize sadece on dakikalık uzaklıktaydı. Etrafta birkaç komşu villa daha vardı ama buna rağmen sessiz ve huzur dolu bir sokaktı.

Bahçemiz geniş ve yemyeşildi. İki koca palmiye ağacının altında büyük bir havuz vardı. Bir köşede çardağımız, bir köşede yıllardır orada olan zincirli salıncağım vardı. İncir, nar ve mandalina meyve ağaçlarımızdan sadece birkaçıydı. Geçen yıl iki zeytin ağacı da diken annem, şimdilerde bahçeyi

pembe ve mor çiçeklerle donatmıştı. Her yer öyle renkli, öyle canlıydı ki bahçemizi aydınlatan lambaların altında böyle görünüyorlarsa gündüz gözüyle nasıl görünürlerdi, merak ettim. Valizimi arabamdan çıkarıp yanımda sürükleyerek içeri girdim.

Fazla ses yapmış olmalıydım ki salonun bahçeye bakan cam sürgülü duvarlarında bir hareketlilik oldu. Aynı anda ellerini şaşkınca dudaklarının üstüne kapatan annemi ve onun arkasında dikilen dedemi fark ettim.

Bana gülümseyerek baktıklarında ben de onlara aynı şekilde karşılık vermek istedim ama dudaklarım bir türlü kıvrılmadı. Onlara seslenmek ve ilerlemek istedim ama tek yaptığım, derin bir nefes alıp hıçkırmak ve bir an sonra dizlerimin üstüne düşmek oldu.

Burada istediğim kadar ağlayabilirdim çünkü artık Alparslan yoktu.

26. Bölüm: Yeni Komşu

Annemin bir kopyası olduğum için söylemiyordum ama İnci Seçkin çok güzel bir kadındı.

Birkaç ay sonra kırk beş yaşından gün alacak olan annem, tıpkı rahmetli anneannem gibi gür kızıl saçlara ve kahverengi gözlere sahipti. Teninin beyazlığını da çillerini de ondan almıştı ve dedemin söylediğine göre gülüşü aynı anneannemin gülüşü gibiydi. Şimdilerde omuzlarına dek gelen, permalı saçlarının çevrelediği o güzel yüzüyle onun benim annem olduğunu söylemek güçtü çünkü yaşından çok daha genç gösteriyordu. Annem çok fazla çile çekmişti ama bir şekilde bunları geride bırakabilmişti. Artık mutluydu ve ışıl ışıl parlıyordu.

Burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlıyordum. Burası sadece onun yaşadığı yer değildi, annem burayı hayatı yapmıştı. Dünyası benden, dedemden ve buradan ibaretti. Hıçkıra hıçkıra ağlarken düşündüğüm şey de tam olarak buydu. Çok değil, birkaç saat öncesine kadar benim dünyam da yalnızca İstanbul'dan, Alparslan'dan ibaretti. Birkaç ayda ona öyle alışmıştım ki bundan sonrasının nasıl olacağını düşünmeye çalışmak bile beni mahvetti.

Yıkılan bir dünyanın ardından bir yenisi kurulabilir miydi?

Babamdan sonra annem tam da bunu yapmıştı. Buna şaşırmıyordum çünkü o benim tanıdığım en güçlü kadındı. Her zaman dik, akıllı ve gözü karaydı. Damarlarımda onun kanı akıyordu ancak ben onun kadar güçlü olduğumu sanmıyordum, en azından o an için.

Dedem ve annem sürgülü camları itip bana doğru koşarken sefil bir haldeydim. Yaptığım tek şey, onlara sarılmak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak oldu. Tek bir kelime bile dememiştim, *lanet olası tek bir kelime bile.* Hatırladığım en son şey annemin ve dedemin telaşlı sözleriydi. Sanırım ardından bayılmıştım çünkü şimdi, gözümü açtığım odaya ve yattığım yatağa nasıl geldiğimi bilmiyordum. Bu pijamaları nasıl giymiştim, valizim nasıl buraya çıkmıştı hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir iç çektim ve avuçlarımın içini, şiştiğini hissettiğim gözlerime bastırarak bir süre uzanmaya devam ettim. Penceremden vuran güneşe bakılırsa gün çoktan aymıştı ancak evin içinde derin bir sessizlik vardı. Bu sessizlik beni rahatsız ettiğinde avuçlarımı pembe yatak örtülerine yaslayarak doğruldum ve görmeyen gözlerle gözlüğümü aradım. Gözlüğüm bir bardak suyla birlikte, komodinin hemen üzerinde duruyordu. Oyalanmadan

gözlüğümü takıp su bardağına günlerce su içmemişim gibi sarılırken odamı incelemeye başladım.

Korkarak söylemiydim ki Gülden Seçkin'in ergenliği pek de kolay geçmemişti. Her gün kızıl saçlarıma bakarak somurturdum. Kimi zaman bu yüzden ağladığım olurdu. Bahçemizde bir midilli bile istemiştim. Oturma odamızın duvarlarına annemi delirten desenler çizerdim. Odamı, tavanı da dahil olmak üzere baştan aşağıya pembeye boyamıştım. Bir zamanlar *emo* olduğum, metal müziklere ve ardından caza sardığım garip bir dönemdi. Odam da bundan nasibini fazlasıyla almıştı.

Annem geçen yıllarda ne kadar burayı yeniden dekore etmemiz gerektiğini söylese de bu fikre karşı çıkmıştım. Yan cepheye, yani karşı villanın yatak odasına bakan odamın bir duvarı baştan aşağıya camdı. Tavanım artık güzel bir beyazdı ancak duvarlarım hâlâ tozpembeydi. Başlığı demirden olan çift kişilik yatağım direkt cama bakıyordu. Uyandığımda gördüğüm manzara gökyüzü ve denizdi. Lise yıllarında okuduğum kitaplar ve aralarından birkaç *hentainin* de olduğu çizgi romanlar duvara monteli kitaplığımın üç rafındaydı. Rafların en üstünde hâlâ pelüş oyuncaklarım sıralıydı ve yan tarafında da kapağı sürgülü, gömme bir dolap vardı. Birkaç tablonun ve işaret plakasının gösterdiği kapı ise odamın içindeki banyoya açılıyordu. Yerde de süslü, pembe bir pelüş halı vardı.

Tam bir prenses odasıydı. Ancak ne yazık ki Gülden Seçkin, şu haliyle bir prenses olmaktan çok uzaktı.

İç çektim ve su bardağımı bırakarak bacaklarımı yataktan sallandırdım. Manzarayı seyretmeyi ve kendi kabuğuma çekilmeyi tercih ederdim ama dedemi ve annemi merak ediyordum. Bu yüzden çıplak ayaklarımla birlikte fazla gürültü yapmamaya çalışarak odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladım.

Annemle dedem mutfaktaydı ve onları yukarıdan duyamamam çok normaldi çünkü öyle kısık sesle konuşuyorlardı ki şimdi bile onları duyabilmek için duvar dibine sinmek zorunda kaldım. Mutfakta bu kadar kötü olmamın genetik olmadığı belliydi çünkü annem ve dedem bellerine bağlı iki önlükle hem fısıldaşıyor hem de bir şeyler hazırlıyorlardı. Elleri öyle hızlıydı ki bir an için odaklanmakta zorlandım.

Dedem satıra benzeyen büyük ve korkutucu bir bıçağı soyduğu salatalıkları dilimlemek için tahtaya resmen saplarken, "Üzerine gitme," diye konuştu. Sesi her zamanki gibi düz ve sakin çıkıyordu ama aslında öfkeli olduğu çatılan kaşlarından, gergin bedeninden belliydi. "Kızı bunaltma, İnci."

Annem, dedemin öfkesinin yanında memnuniyetsiz ve suratsız olandı. Elindeki börek tabağını mikrodalgaya attıktan sonra meyve tabağının

yanına doğru yürürken, "Görmedin mi baba?" diye söylendi. "Dün geceki o halini görmedin mi? Ne demek üzerine gitme?"

"Benim de bir çift gözüm var, İnci," diyen dedemin homurdandığını duyduğumda gülümsedim. "Torunum kollarımda bayılırken ben de oradaydım. Sadece biraz bırak, nefes alsın çocuk. Sonra istediğini sorarsın."

"Soracağım," diyen annem çileklerden birini doğrarken resmen eziyordu. "Onu ilk kez böyle gördüm. Benim kızım hep gülerdi, ağlamazdı ki."

Annemin titreyen sesi bir an için benim de dudaklarımın titremesine neden oldu ama kendime ağlamayı yasakladım. Dedem, annemin bu sözleri üstüne sessiz kaldı ve hiç beklemediğim bir anda, "Çıplak ayaklar," dedi. "Çıplak ayaklar bu parkelerin üzerinde ses çıkarır."

"Efendim?"

Annemin ne olduğunu anlamadığı ancak emekli bir korgeneral olan dedemin gelişimi saniyesinde fark ettiği belliydi. Sanki aldığım nefesleri bile duyuyormuş gibi hissederek onlara doğru yürüdüm ve mutfak kapısından içeri adımımı attığım an annem, "Bebeğim!" diye cıvıldayarak bana döndü. Elindeki bıçakla birlikte bana uzandığında gergin bir gülüşle geriledim. Dedem homurdandı, annemin elindeki bıçağı aldı ve nihayet kollarımız kavuştu. Başım annemin yumuşak göğsüne yaslandı.

Onu öyle uzun bir zamandır görmemiştim ki kokusunu ve sıcaklığını hissettiğim an ağlamaya başladım. Sanki beynimin içinde lanet olası bir tuş vardı ve o tuşa her bastığımda gözyaşları birdenbire akın ediyordu. Öyle hızlı bir şekilde geliyordu ki bunu engelleyemiyordum ama annem de benimle aynı durumdaydı. "Bebeğim," diyerek beni öyle bir sarışı vardı ki daha önce gelmediğim için kendime kızdım ve küçük bir çocuk gibi ona sokuldum. "Seni çok özledim anne."

"Ben de seni çok özledim bebeğim, hem de çok."

Muhtemelen annemle birlikte biraz daha ağlaşırdık ama dedem, "Sulugözler sizi," diyerek bizi iki kolunun altına aldı. Dedemin güçlü gövdesine yaslanmak ve dudaklarını kuş yuvasına dönmüş saçlarımın arasında hissetmek beni gülümsetti. Gözyaşlarımı çabucak silip ona da sıkıca sarıldım.

Seçkinler için duygusal bir sabahtı. Günün geri kalanının da öyle olacağı şimdiden belliydi. Birlikte masaya oturmamız birkaç dakikamızı aldı. Üç kişilik samimi, sıcak ve şık bir kahvaltıydı. Her ikisinin gözleri de soru işaretleriyle doluydu. Yüzümü, bilhassa gözlerimi süzmekten ve kaş çatmaktan hiç çekinmiyorlardı ama kahvaltı boyunca bu konuyu açmadılar. Bildikleri tek şey, istifa ettiğim ve bir süreliğine buraya geldiğimdi. Dedem muhtemelen neler olduğunu çoktan çözmüştü ancak sessizdi. Annemin hiçbir şey bilmeyişi beni biraz suçlu hissettiriyordu.

Neden bilmiyordum ama anneme Alparslan'dan hiç bahsetmemiştim. Elbette her anne gibi yaptığımız o telefon konuşmalarından birkaç parçayı birleştirmiş, hayatımda biri olduğunu anlamıştı. Fakat ısrar etmek yerine benim anlatmamı beklemişti. Doğrusu artık anlatılacak bir şey olduğu söylenemezdi ama tüm bu düşünceler beni yine de gerdi. Böyle bir durumda nasıl bir açıklama yapılır, ne denirdi ki?

Elimden geldiğince neşelenmeye çalıştım. İştahım yoktu, canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama tabağımı biraz da olsa doldurdum. Gülten teyzenin saklama kabından çıkan börekleri fark ettiğimde tabağa uzandım. Aynı anda dedem, "Bunları nereden almıştın, İnci?" diye sordu. "Giderken ben de biraz alayım, çok güzel olmuşlar."

"Ah, onları ben almadım ki baba."

"Sen mi yaptın?"

"Hayır," diyerek araya girdim ve dedeme bakarken otuz iki diş sırıtarak göz kırptım. "Gülten teyze yaptı dedeciğim."

"Gülten teyze mi?"

Dedem öksürerek peçetesine uzanırken başımı salladım ama bakışlarım annemde değil, dedemdeydi. "Komşularımdan biri. Çok tatlı bir kadıncağız anne, elleri de çok lezzetli. Öyle değil mi dedeciğim?"

Dedem çayını yudumlayarak afallayan yüzüne düz bir ifade takınmaya çalışırken, "Evet," dedi ve sanki ilgilenmiyormuş gibi tabağına bir parça peynir aldı. "Fena değilmiş. Ama sanırım biraz yağlı olmuş."

"Bence de baba. Sen onları yeme daha fazla, bak sonra fenalaşacaksın."

Annem de bir bahane arıyormuş gibi tabağı dedemin önünden çektiğinde, dedemin kaşları daha da çatıldı ama hiç bozuntuya vermedim. Gülümseyen dudaklarımı meyve suyu bardağımın ardına gizledim. "Ben yiyeyim o zaman, boşa gitmesin."

İlerleyen dakikalar benim için biraz daha iyiydi. Annem ve dedemle birlikte olduğumdan mı, yoksa içeriye dolan temiz havadan mı bilinmez, hayatımda hiç yemediğim kadar çok yedim. Üzülünce yemek yiyen tiplerden miydim, bilmiyordum ama ne kalorileri ne de şiş karnımı umursadım. Fakat elbette ki bu bir kaçış olamazdı. Kahvaltımız bittiğinde dedem, rengini ondan aldığım gözlerini benimkilere dikerek, "İnci," dedi. "Bana bir kahve yapıp bahçeye getirsene. Gülden'le biraz hava alalım."

Annemi üzerime gelmemesi konusunda uyaran dedemin yaptığı bundan ne kadar farklıydı tartışılırdı ama ona karşı çıkmadım. Annem sofrayı kendisinin toparlayacağı konusunda ısrar ettiğinde ayağa kalkıp pembe pijama takımımla birlikte dedemin koluna girdim. Mutfağın cam kapısından dışarı çıktık ve direklerine dolanan sarmaşık gülleriyle süslü kamelyanın altındaki oturma gruplarına doğru yürüdük. Dedem beni kolunun altına doğru

çektiğinde hiç itiraz etmedim. Saçlarımı okşayan iri ellerinin sıcaklığı kopamayacağım kadar rahatlatıcıydı.

Konuşmadı ama ben birkaç dakika sonra bu sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Ondan ayrıldım," diye mırıldandım. Sözcükler dudaklarımdan döküldüğü an, bu gerçeklikle birlikte irkilip hafifçe sıçradım. "Onu terk ettim dede."

"Seni üzdüğünü anlamıştım," diyen dedem alçak bir sesle homurdanırken ve muhtemelen kafasında Alparslan ile ilgili kanlı düşünceler kuruyorken güldüm ama sesim neşeli bir gülüş için fazla boğuktu. "Beni çok üzdüğü doğru. Kalbimi çok kırdı, öyle kırdı ki ne yapacağımı bilemedim. İşimden ayrıldım, eşyalarımı topladım ve..."

"Soluğu burada aldın," diyen dedem hafifçe geri çekildi. İri avucunu yanağıma yaslayarak tenimi okşadı. "Aynı annen gibisin Gülden ama sen ondan daha kırılgansın."

"Daha aptal olduğum için mi?"

Dedem bir an için gülecek gibi olsa da başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Benimkilere tutunan yeşil gözlerinin içinde hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olacak bir şefkat gizliydi. "Çünkü çok özel bir kalbin, çok özel bir ruhun var. Sen çok özelsin."

Bunları Buse'den duysam benimle dalga geçtiğini düşünürdüm fakat dedem söylediğinde burnumu çektim. "Dede ben..."

"Ben aşkı gözünden tanırım Gülden ve anlaşılan benim gözbebeğim o adama âşık olmuş."

Dedem beni göğsüne çektiğinde kendimi daha fazla tutamadan ağlamaya başladım. Kollarının arasında titriyor, sarsılıyordum. Ayrıca onun pahalı polo yaka tişörtlerinden birini gözyaşlarım ve sümüklerimle ıslatıyordum ama canım çok yandığı için umursamadım. Fakat canımı bu kadar yakan şey ona âşık olmam değildi, Alparslan'ın ta kendisiydi. Ona dair her şey beni paramparça ediyordu.

Dedemin yatıştırıcı dokunuşları sırtımda gezinirken, "Bir ailesi varmış dede!" diye hıçkırdım. "Bir karısı varmış. Bir kızı varmış ve bunları benimle paylaşmadı bile! Beni sevdiğini söyledi ama tek bir kelime bile etmedi! Serkan biliyordu, Buse biliyordu ama ben... bilmiyordum dede!"

"Gülden, bebeğim..."

"Bunu bana söylemesi gerekmez miydi?" Geri çekilerek gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama sildiğim her bir damlanın ardından bir yenisi geliyordu. "Bana neden anlatmadı? Ben onu anlamaz mıydım dede? Hem..." Duraksadım.

Sözlerimin devamını getiremedim çünkü dedemin yeşil gözlerine bakarken anladım. Mideme bir yumruk yemiş gibi irkilerek geri çekildim.

Dudaklarımı titrek bir gülümseme kapladı ve başımı iki yana sallarken, "Biliyordun," dedim. "Sen biliyordun, değil mi dede? Sen de biliyordun."

"Gülden..."

Dedem uzanıp elimi tutmak istediğinde ona izin vermedim ama benden daha güçlüydü. Kollarımı kavrayarak, "Biliyordum," dedi. Yeşil gözleri şimdi taş kadar sertti ve bildiğini inkâr bile etmeden benimkilere kilitlenmişlerdi. "İstanbul'a geldiğim an biliyordum. Yanındaki o doktoru da anneannesini de onu da araştırdım. Her şeyi biliyordum."

"Ama bana anlatmadın!" diyerek bağırdığımda sesimi yükselttiğim için beni azarlayacak gibi göründü ama hemen ardından, "Ona çok güveniyordun," dedi. "O kahvaltı masasında yan yana oturduğunuzda ona nasıl baktığını gördüm Gülden, biliyorsun sanmıştım. Bunu bildiğini sandım."

"Ama bilmiyordum. Öyle aptaldım ki hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

Yeniden ağlamaya başladığımda dedem beni kendine doğru çekerek bağrına bastı. İçli içli ağlarken kendimi durduramadığım bir noktadaydım ve bunu hazmedemiyordum. "Ona defalarca kez sordum," diye ağladım. "Defalarca kez sordum dede, yemin ederim sordum ama anlatmadı. Hiçbir şey anlatmadı."

"Bu senin suçun değil, Gülden. Bunu tercih eden oydu."

"Yangında ölmüşler. Tüm ailesini yangında kaybetmiş. Ben onun nefes aldığını bilirken bile bu ayrılığa katlanamıyorum dede. O nasıl dayanabilmiş?"

"Her insan alışıyor, Gülden. Unutmuyorsun ama zaman seni alışmaya mecbur bırakıyor."

Hıçkırarak avuçlarımı yüzüme kapadım ve dedemin göğsüne gömüldüm. Kolları beni sıkıca sardıktan yalnızca birkaç saniye sonra annem de aramıza katıldı. Konuştuğumuz her şeyi duyduğu, usulca çektiği burnundan belliydi. Narin parmaklarını dizlerimin üzerine bırakırken bu farkındalık beni mahvetti.

Bu bahçede anneme ve dedeme sarılarak için için ağladığımı asla unutmayacaktım. Dedemin beni *gözbebeğim* diye sevdiğini ve annemin benim için gözyaşı döktüğünü asla unutmayacaktım. Beni kaçmaya ve nefes alabilmek için kilometrelerce öteye sürükleyen o yangını asla unutmayacaktım.

Ama bu saatten sonra kalbimi paramparça eden Alparslan Gündoğdu'yu unutacaktım. Belki aylar, belki de yıllar alacaktı ama elbet ben de unutacaktım.

İstanbul'dan kaçıp annemin yanına gelmemin ardından üç hafta geçmişti ve onu hâlâ unutamamıştım.

Pekâlâ...

Sanırım bunun için bir süre daha gerekliydi, zaten benim için de zamandan bol ne vardı ki? Nisan ayı yerini mayısa bırakmıştı ve bahar vakti Bodrum bir başka güzeldi. Havası temiz, manzarası beton yığınlarından uzak ve insanları canlıydı. Geçtiğimiz üç haftanın büyük bir çoğunluğunu evde annemin tüysüz kedileriyle birlikte geçirsem de dışarıya çıktığım o ender anlarda bunu fark etmiştim. Bazı sabahlar dedemle yürüyüşe çıkıyor, bazı akşamlar anneme butiğinde yardım ediyor ve kimi zamansa dedemle birlikte şehre iniyordum.

Dedem de tıpkı benim gibi burada kalmayı seçmişti. Birlikte zaman geçirmeyeli öyle uzun bir zaman olmuştu ki onun neden hâlâ İzmir'e dönmediği, dahası dönmek istemediği belliydi çünkü ben de kendimi ondan kopabilecekmiş gibi hissetmiyordum. Aile her şey demekti ve minik, çekirdek ailem şu sıralar kalbimin en tepesindeydi.

Burada olmaya da tıpkı yeniden onlarla beraber olmaya alıştığım gibi alışmıştım. Günlerim daha neşeli, daha güzel ve daha canlıydı. Yalnızlık, geceleri beni yoklasa ve boğazıma bir ilmek gibi dolansa bile bunu da aşmayı öğrenmiştim. En azından aşmaya çalışıyordum. Uykuya gözyaşlarıyla daldığım, kimi zaman onu düşündüğüm geceler oluyordu elbet. Kendime ne kadar söz versem de onu birdenbire silemiyordum fakat deniyordum. İyileşmek için elimden geleni yapıyordum ve bunun için karşımdaki manzaraya bakarak uyanmak bile yeterliydi. *En azından güzel bir başlangıç sayılabilirdi.*

Kendi kendime gülümsedim ve Felix'in örtülerimin arasına kıvrıldığını gördüğümde irkildim. "Siktir," diye fısıldadım. İnce pikeyi silkeler gibi yaparak onu yatağımın üstünden attım. Öfkeyle mırlayarak patilerini yere sürttü ve birkaç saniye sonra odamdan çıktı. Hayvanları seviyor olabilirdim ama itiraf etmem gerekirdi ki Felix'e ve Tiffany'ye hiç kanım ısınmamıştı.

Annemin kedilerini sevdiğini duyduğumda gülümsedim ama gülüşüm kulağıma dolan inşaat sesleriyle birlikte yerini meraklı bir ifadeye bıraktı. Burada olduğum süre boyunca sessizliğe öyle alışmıştım ki bunu garipseyerek ayağa kalktım. Atletimin ipini çekiştirerek cama doğru yürüdüm. Yan villamız bir süredir boştu. Satılık olduğunu ancak sahibinin çok yüklü bir miktar istediğini annemden duymuştum. Geçtiğimiz günlerde evin çok fazla talibi olmuştu fakat bugün, nihayet satılmışa benziyordu çünkü yan bahçede bir ekip birkaç eşyayı taşıyordu.

Bunu fark ettiğim an suratım asıldı. Yatak odamın, karşı tarafın yatak odasına bakması ve aramızdaki mesafeye rağmen odalarımızın içinin görünmesi bugüne kadar benim için hiç sorun olmamıştı. Evin boş olduğunu bilmenin rahatlığıyla içeride istediğim gibi gezinip durmuş, hatta tüllerimi ardına kadar açmıştım. Ama şayet bir komşumuz olacaksa bundan sonra

Ninova

daha dikkatli olacaktım. Bu yüzden kıyafetlerimi yanıma aldım ve duş alıp giyindikten sonra aşağıya indim.

Dedem arkadaşlarıyla birlikte tenis oynamaya gitmişti. Annem görünüşe göre butiğe gitmek için evden çıkmıştı ve ben de onun kedileriyle tek başıma kalmıştım. Hava öyle güzeldi ki içeride durmak istemedim. Bu yüzden annemin benim için hazırladığı kahvaltı tepsisini ve taze limonatayı alarak bahçeye, salıncağa geçtim.

Geçtiğimiz üç hafta içinde biraz kilo almış gibiydim. Annem ve dedem bu birkaç kilonun bana yakıştığını söylese de ben onlarla aynı fikirde değildim. Kendimi durdurup frenlemek istiyordum ama kimi zaman öyle acıkıyordum ki kendimi gecenin bir yarısı mutfakta *noodle* yaparken ya da reçel kavanozunun başında dikilirken bulabiliyordum. İştahım kesinlikle açılmıştı, öyle ki iki gün önce görüntülü konuştuğum Buse beni gördüğü an kısa süreliğine bir şaşkınlık yaşamıştı.

Bu geçen üç haftada düşündüğüm tek şey Alparslan değildi. Buse'yi ve Serkan'ı da çok fazla düşünmüştüm. Güldenlerle birlikte içsel bir mahkeme kurmuştum. Karar veremediğimde de annemle dedemden jürilik yapmasını istemiştim. Doğrusu oldukça zorlu geçmişti çünkü her ikisine göre de onları haklı ve haksız buldukları yerler vardı ama nihayetinde sevgim kırgınlığıma daha ağır basmıştı. Buse'yi görüntülü aramaya karar vermiş, yalnızca bir dakika içinde kendimi ağlarken bulmuştum.

Tıpkı dedemin de söylediği gibi sulugözlü birine dönüşmüş olabilirdim ama elimde değildi, en yakın arkadaşımı gerçekten çok özlemiştim. Attığım birkaç mesajın hiçbir şeyin yerini tutamadığı iki saatlik konuşmamızdan belliydi. Benim hayatım nasıl değiştiyse onunki de daha farklı bir şekil almaya başlamıştı. Çok yakında evleniyorlardı. Buse'ye göre fazla acele ediyor, Serkan'a göreyse boşa oyalanıyorlardı.

Buse'nin mızıldanmalarını hatırladığım an kendi kendime gülümsedim ve kucağımdaki tepsiyi devirmemeye özen göstererek arkama yaslandım. Ağırlığımla birlikte hafifçe sallanarak kahvaltımı yaptım. Limonatamı içip dün başladığım kitabımı almak için çardağa yürüyeceğim sırada birinin bana seslendiğini duydum.

Seslenen kişi beyaz bir gömlek ve keten bir pantolon giyen, otuzlu yaşlarının ortasında bir erkekti. Güler yüzlü olduğu gözlerinin içinden belliydi. Adımı bilmesine şaşırdığımı hissetmiş gibi öne doğru çıktı. Bahçelerimizi ayıran duvara doğru yürürken, "Adınızı komşularınızdan duymuştum," diye açıkladı. "Ben Ekin, evin dekorasyonundan sorumlu içmimarım."

Sesindeki o sıcaklık karşısında kendimi elimi uzatmaya zorunlu hissederek, "Ben de Gülden," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum ama?"

Kaşlarımdan birini bana ne için seslendiğini öğrenmek için kaldırdığımda güldü ve sanki bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Evin satıldığını duymuşsunuzdur herhalde. Bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama alıcı biraz..."

"Huysuz ve yaşlı mı?" diye tahmin ederek sorduğumda kıkırdadı. "Evet, öyle de diyebiliriz. Kendisinin biraz garip bir tarzı var. Demek istediğim, dekorasyon konusunda onu memnun edebilecek miyim, endişeliyim."

"Ah." Söylediklerinden tek bir kelime bile anlamasam da anlamış gibi yaparak başımı salladım. "Peki benim yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet, ben de sizden bunu rica etmek istiyordum aslında. Korkarım hazırladığım taslağı kendilerine gösterip onay alabilecek vaktim yok, ben de belki sizin fikirlerinizi alabilirim diye düşündüm."

"Benim mi?" Elimle kendimi işaret ederek güldüm. "Bu bana pek mantık-"

"Odanızı gördüm," diyerek karşılık verdi ve kaşlarımın yukarı kalktığını gördüğünde, "Yani biraz önce," diye cevap verdi. "Siz odada yokken, oda boşken demek istedim. İçerisi fazlasıyla zevkli döşenmiş, tarzınız çok hoşuma gitti."

"Yaa..." On altı yaşımdayken dekore ettiğim prenses odamı dokuz yıl sonra da beğendiğini duyduğum an kendi kendime güldüm. "Şey, mimar değilim ama ben de birkaç şey biliyorum tabii."

"Harika, acaba rica etsem bunun için biraz vaktinizi ayırabilir misiniz?"

Kitabımı okumayı bir süreliğine erteleyerek tekliflerini kabul ettim ve karşı bahçeye geçtim. Bahçe bizim bahçemizden daha büyük ancak daha boştu. Yalnızca kocaman bir süs havuzu ve birkaç palmiyesi vardı. Bunu fark ettiğim an, "Bence buradan başlayın," diye söylendim. "Burası çok... boş. Hiç canlı değil. Buraya birkaç çiçek ekebilirsiniz, örneğin bizim bahçemizdekiler gibi. Sanırım şu kısım da önceden sera olarak kullanılıyormuş. Oraya neden bir şeyler ekmiyorsunuz? Mesela çilek. Hem yaşlılar bitkilerle ilgilenmeyi severler."

"Ya siz?"

"Elbette," diyerek gülümsedim ve gözüm ilerideki bir noktaya takıldığı an, "Bir de salıncak," dedim. "Bence kocaman bir de salıncak olmalı. Bizim bahçedeki biraz küçük, eminim daha büyük bir salıncak güzel olacaktır."

Dediklerimi ne kadar dikkate alıyordu bilmiyordum ama önündeki deftere bir şeyler karaladı ve ardından birlikte içeri girdik. Burayı satın alan kişi bir mimarla anlaşmakta çok haklıydı çünkü içerisi gerçekten çok kötüydü. Etraf koyu kahvelerle, siyahlarla ve ahşaplarla doluydu. Yüzümü buruşturduğumu görmüş olacak ki, "Sanırım siz de beğenmediniz?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedim duvarların rengine memnuniyetsiz bir bakış atarken. "Burası bir kış evi gibi döşenmiş ama sizce de daha canlı ve ferah olması gerekmez mi?"

Ekin kafasındakileri sıralarken evi gezmeye ve kafamdaki yeri tarif etmeye devam ettim. Sadece salon değil, misafir odaları ve hatta mutfak da çok kötüydü. Birincisi, dolaplar ve tezgâh fazla eskiydi. İkincisi, içeride çirkin bir sarı renk kullanılmıştı ve dolaplar boydan boya cam olan duvarlar yüzünden muhtemelen güneşten solmuştu. İçimdeki başak ürpererek ellerini ovuştururken, "Beyaz," dedim. "Dolaplar beyaz olmalı. Ayrıca şu tezgâh çok çirkin değil mi? Bence yerine pembe renkli, şık bir tezgâh gelebilir."

"Evet, pembe... Pembe mükemmel olur."

"Ve şuraya da bu masa yerine bir ada.. Ayrıca duvarlar değişmeli. Siyah çok koyu duruyor."

"Ah, ben de öyle düşünüyordum zaten."

Tabii, anlamında kibarca gülümseyerek üst kata doğru çıkmaya başladım. Doğrusu Ekin denen bu adam nasıl mimar olmuştu şaşkındım çünkü ben kendisinden daha zevkliydim. Belki de hobi olarak bu dekorasyon işlerine el atabilirdim çünkü yanımdaki adamdan daha fazla para kazanabileceğime emindim.

Yatak odasına çıktığımızda, "Kendileri burada kalacaklar," dedi. "Ancak dekorasyon hakkında bir şey söylemediler. Sadece her şeyin değişmesini istiyorlar."

"Bence de değişmeli," diyerek odanın içinde gezindim. Eşyaların çoktan boşaltıldığı ve iki duvarı boydan boya cam olan oda, benim odamdan daha genişti ve eğer yanlış görmediysem içeride bir banyosunun yanında bir de giyinme odası vardı. *Tıpkı Alparslan'ın evinde olduğu gibi.*

"Duvarlar için mavi rengini düşünüyorum, sizce..."

"Ah, hayır," diyerek itiraz ettim ve başımı *ciddi olamazsın* dercesine iki yana salladım. "Mavi de ne? Etraf zaten maviyle dolu. Bence daha açık bir renk olmalı, bej ya da krem gibi. Parkeleri de değiştirmenizi öneririm bu arada, açık renk her zaman daha güzel durur. Buraya da..." İlerledim ve benim yatağımın olduğu yeri işaret ettim. "Yatak gelebilir, şöyle kocaman bir yatak. Manzarayı görmek güzel bir duygu. Hem yaşlılar manzaraları severler, değil mi?"

"Sanırım severler."

"Bence bu kitaplık fazla, orada olmamalı. Aşağıda zaten bir çalışma odası vardı. Bunu kaldırmalısınız. Bence fazla kalabalık olmamalı. Bir lambader ve iki komodin yeterli. Ufak bir halı, belki şuraya minik bir puf, güzel bir saksı... Birkaç çerçeve..."

"Hepsi bu mu?"

Bu adam nasıl içmimardı?

Ona hâlâ kovulmadığı için şanslı olduğunu anlatan içli bir bakış atarak, "Evet," dedim. "Hepsi bu. Bence çok fazla abartmaya gerek yok. Eğer tüm bu değişiklikleri yaparsanız fazlasıyla hoş olacaktır."

Ekin, "Öyle olacağı kesin," diyerek gülümseyip teşekkür ettiğinde ben de gülümsedim. "Bu arada eve ne zaman taşınıyorlar demiştiniz?"

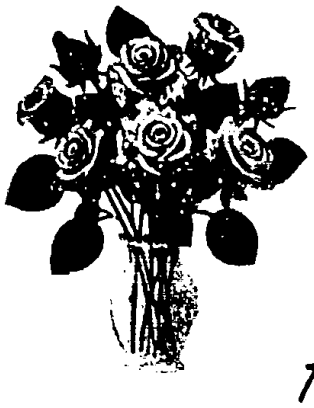
"Bir hafta içinde."

Kaşlarım şaşkınca havalandı. "O kadar kısa bir sürede tüm bunlar bitebilir mi ki?"

Güldü ve dudakları kibar bir tebessümle kıvrıldı. "Bunun için para alıyoruz."

"Elbette." *Anladım* dercesine başımı salladım ve cama doğru yürüyerek evimize, odama baktım.

Yeni komşumun yaşlı bir röntgenci olmasını istemezdim ve sanırım en kısa sürede en kalınından bir perde almalıydım.

27. Bölüm: Beyaz

Annemin butiği her genç kızın uğramak ve içinde kendini kaybetmek isteyeceği türden şahane bir yerdi, en azından benim için.

Adeta cennette gibiydim. Etrafım danteller, güpürler ve tüllerle çevriliydi. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirmek, hatta onları seyretmek bile beni mutlu ediyordu. Kimi ithal, kimisi de yerli üretim olan bu zarif parçalarla diktikleri her şey içimi ısıtıyordu. Ama ilgimi asıl çekenler; kurdeleler, inciler, parlak taşlar ve tüm o çiçeklerdi.

Annemin çok yetenekli bir ekibi vardı. Butik adı altında bir işletmeydi ancak son derece büyüktü, üç katlı bir yerdi. İlk iki katı bir mağaza gibiydi ama üçüncü kat bir atölyeydi. Mini bir mutfaktan, küçük bir oturma alanından ve iki ayrı ofisten oluşuyordu. Ofislerde çalışan altı kadın vardı. Dördü dikiş dikiyor, ikisi ise tasarım çiçeklerle ve diğer aksesuarlarla ilgileniyordu.

Annem onunla gelmem için ısrar ettiğinde sıkıntıdan patlayacağımı düşünmüştüm ama yanılmıştım. Oldum olası süse ve parlak şeylere bayılırdım. Renkli ve ışıltılı şeyleri çocukluğumdan beri çok seviyordum, bu yüzden Melis ve Gökçe'yle vakit geçirmek benim için harika bir uğraştı. O ikisi ellerine bir silikon tabancası aldıklarında harikalar yaratıyorlardı. Etrafta sayamayacağım kadar çok boncuk, renk renk zirkon taş, deniz kabuğu ve inci vardı. Tüm bunlarla kolyeler, küpeler, bileklikler ve tokalar tasarlıyorlardı ancak bunlar alelade tasarımlar değildi. Gerçekten gördüğünüz an bayılacağınız ve onları almak isteyeceğiniz türden kaliteli tasarımlardı. Buradaki her gelin, annemin butiğine mutlaka uğrardı.

Açık konuşmak gerekirse, onların yarısı kadar bile yetenekli değildim ama halimden oldukça memnundum. Büyük çalışma masasının bir köşesinde kızlarla birlikte çalışmayı seviyordum ve yapmaya çalıştığım şey zor ancak keyifliydi. Cam bir su şişesini baştan aşağıya zirkon taşlarla kaplamaya çalışıyordum ama asıl amacım şişenin üstüne *Gülden* yazabilmek ve onu çizgi romanlarımın olduğu rafta gururla sergileyebilmekti.

O sabah biraz erkenciydim ve ilk gelen de Melis'ti. Beni çalışma masasının başında, taşların arasında Aşk-ı Memnu izlerken bulduğunda yaptığı ilk şey gözlerini devirmek oldu. İtiraf etmem gerekirse tatlı ancak biraz arsız

kızlardı. Neticede patronlarının kızıydım ama sanki lise arkadaşlarımmış gibi davranıyorlardı. Belki de sebebi aramızda yalnızca iki yaş olmasıydı.

"Hâlâ o şişeyle mi uğraşıyorsun? Tam üç gün oldu."

Gözucuyla Matmazel'in piyanoya doğru yürümesini seyrederken, "Sanat, zaman isteyen bir şeydir," dedim. "Leonardo da Vinci, Kaplumbağa Terbiyecisi'ni bir günde mi çizdi zannediyorsun?"

"İyi de onu o çizmedi ki?"

"Şu an konumuz bu mu gerçekten?" Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirdim ve yeni bir taşı büyük bir titizlikle şişemin üstüne yerleştirdim. "Anafikri kaçırıyorsun. Bence bir kahve almalı ve kendine gelmelisin."

Sessizce homurdandı ancak bir şey demek yerine çantasını bir köşeye bıraktı. O sırada Gökçe tüm neşesiyle içeri girdi. Melis'in siyah saçlarının yanında o, sapsarı saçlarıyla birlikte parıldayan bir sabah güneşi gibiydi. Her zaman enerjikti, kızın sınırsız bir motivasyon rezervi vardı. Ellerindeki *Starbucks* bardaklarını onları taşıdığı küçük karton kutuyla birlikte bize doğru uzatırken, "Günaydın hanımlar," diye cıvıldadı. Onun bu neşesine alışkın olarak ben de gülümsedim ve benim için getirdiği kahveyi alırken, "Günaydın," dedim. "Kahve için teşekkür ederim."

"Ne demek, nasılsa hesap sizin adınıza yazılıyor."

Kendi kendime güldüm. Onun da tıpkı Melis gibi önümdeki şişeye baktığını fark ettiğimde parmağımı tehdit edercesine iki yana salladım. Bu susması için yeterli bir mesajdı ama size demiştim ya, bu kızlar biraz arsızdı. "Hâlâ bitmedi mi o ya?"

"Sanattan anlamayan bir başka insan daha," diyerek burnumu kıvırdığımda beni umursamadan iki sıra ötemdeki sandalyeye yerleşti. Tasarımların taslakları üzerinde oyalanmak için bilgisayarını açtı. "Sanattan anlamadığımı söyleyebilirsin ama erkekten anlamadığımı söyleyemezsin."

Bu sözleri üstüne benim de Melis'in de kaşları aynı anda havalandı ama Gökçe bunun farkında değildi. İç çekerek, "Bu sabah önümdeki sırada harika bir adam vardı," dedi. "Zehir gibi bir kahve istedi ama sesini duymanız gerekirdi, öyle seksi bir tınısı vardı ki. Üstelik yüzü sesinden daha güzel, hele o gözler..."

Öyle abartılı bir iç çekmeydi ki bu, Melis ilgiyle öne eğilerek, "Ne renkti ki?" diye sordu. Yemin ederim gözlerinde yıldızlar çakıyordu.

"Hayatımda hiç o renk gözler görmemiştim. Yeşil desem değil, mavi desem değil. Biraz ürkütücü ama kesinlikle mükemmellerdi."

Kelimeleri bana Alparslan'ın gözlerini hatırlattığında bir an için durulduum ve asılan suratımı bir yudum aldığım kahve bardağımın ardına gizledim.

"Ee, kimmiş? Numarasını almadın mı?"

Omuz silken Gökçe, "Adını duyamadım, muhtemelen bir turisttir," dedi Melis'e. "İlk kez gördüğüm biri, buralarda olsaydı tanırdım. Hem..."

"Hem ne?"

"Yakışıklı bir adam ama ben sarışın sevmem."

Taşlarımdan birini daha şişeme yerleştirmek için hazırlanırken, "Ben severim," diye mırıldandım ve bunu söylerken iç çektiğimi fark ettiğimde boğazımı temizledim. Bu kez gözler benim üzerimdeydi. Tam o sırada ekranda beliren Behlül Ziyagil kesinlikle benim kurtuluş biletimdi. Parmağımı ona doğru sallarken, "Baksanıza," diye toparlamaya çalıştım. "Adam sevilmeyecek gibi mi?"

"Gömleğini çıkarırsa buna daha kolay karar verebilirim."

Melis arsızca göz kırptığında güldüm. Onlar kendi aralarında bugünkü işler hakkında bir plan oluşturup görev dağılımı yaparken, ister istemez kendi köşeme çekildim. Burada geçirdiğim birkaç haftada farkında olduğum şeylerden biri de buydu. Normalde de kendimi insanlara çok kolay açan biri değildim ancak yaşadıklarımın ardından gitgide kapalı bir kutuya dönüyor gibiydim.

Annem o günün ardından benimle defalarca kez konuşmaya çalışmıştı. Bana nasıl hissettiğimi sorarken amacı iyi olup olmadığımdan emin olmaktı, bunu biliyordum ama sorularına bir yanıt vermekten kaçınıp durmuştum. Annem bunu fark ettiğinde bu kez de dedem benimle konuşmaya çalışmıştı. Elbette annem kadar açık değildi, sözleri her zaman spontane gelişiyormuş gibiydi. Nasıl olduğunu anlamadığım bir anda konu bana döndüğünde şaşıp kalıyordum. Denemediğini söyleyemezdi ancak onun çabaları da tıpkı anneminkiler gibi boş yereydi.

En çok duyduğum soru şuydu: *Nasılsın?*

Sanırım annem ve dedem o günkü gibi gözyaşlarına boğulmamdan korkuyordu. Açıkçası kimi zaman bunu deli gibi istesem de kendime hâkim oluyordum. Yüzüm güldüğü zaman iyiyim diyordum ama kızgın hissediyordum. Kızgındım.

Hem de deli gibi kızgındım.

Alparslan'a olan kırgınlığımın yerini daha ağır bir duygu almıştı ve bu kendime karşı olan kızgınlığımdı. İtiraf etmem gerekirse, onu deli gibi merak ediyordum. Mesela o sabah neden peşimden gelmişti? Beni neden bir kez olsun aramamıştı? Onunla barışacağımdan değildi elbet, sadece merak etmeden yapamıyordum çünkü Alparslan... *farklıydı.*

Benim için diğer herkesten daha özel olmasının yanı sıra Alparslan gerçekten farklı düşünen ve aslında sandığımdan çok daha derin olan bir adamdı. Onunla birlikte olduğum her an bana değer verdiğini hissetmiştim. Beni

sevdiğine inanmıştım ancak kafamda hâlâ oturtamadıklarım vardı. Mesela ben burada onu düşünerek kafayı yiyorken, Alparslan da benimle aynı durumda mıydı? Ben onun ardından gözyaşı döktüğümde o da benim için ağlamış mıydı? Benim kadar üzülüyor, benim kadar özlüyor muydu?

Hâlâ benim kadar seviyor muydu?

Sessiz bir iç çektim ve *umarım cehennemde yanarsın Alparslan* diye düşündüm. En ufak bir detayın, hatta kimi zaman sadece bir kelimenin bile bana onu hatırlatması koca bir haksızlıktı ama biliyordum, tüm bunlar zamanla son bulacaktı. Yolumu hâlâ çizmiş, hatta onu bulabilmiş bile değildim fakat bu saatten sonra artık bunun için daha da çırpınan bir Gülden vardı. En azından kimse karşıma geçip denemediğimi söyleme cüretinde bulunamazdı.

Parmağımın ucunu silikon tabancasının ısınan ucuna değdirdiğimde kendi kendime küfrettim. *Alparslan'ı sikeyim.* Başıma gelen her şey onun yüzündendi. Parmağımın ucu kızarmıştı ve eminim ki birkaç dakika sonra tenim kabarıp su toplayacaktı. Başıma gelen ilk sakarlık değildi ama yine de canım yandı ve sonraki birkaç dakika boyunca homurdanıp durdum. Şişemin ön yüzünü tamamen kaplayana kadar ofiste kaldım, ardından annemi merak ederek aşağıya indim.

Öğle vaktini biraz geçiyordu, saat ikiye gelmek üzereydi ve içerisi hatırı sayılır derece kalabalıktı. Annem de ikinci kattaydı ve bir müşteriyle ilgileniyordu. Etrafta birkaç çalışan daha vardı. Kimsenin bana ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, bu yüzden yeniden üst kata çıkmayı planladım ama sarışın bir kadın, "Bakar mısınız?" dediğinde adımlarım duraksadı. Satış bölümü yerine tasarım kısmı ilgimi daha çok çekiyordu ama yine de itiraz edemedim.

Kadının yanına doğru ilerlediğim sırada çalışanlardan biri, "Bu taraftan, Sude Hanım," diyerek onu kocaman bir aynanın ve bir pufun önüne doğru yönlendirdiler. Kadının uzanarak eline aldığı ve parmaklarını üzerinde gezdirdiği işlemeli bir duvaktı. Yüzünde öyle huşu dolu bir gülümseme belirdi ki bir an için onu kıskandım çünkü kendi dudaklarımın asla öyle kıvrılmayacağımn farkındaydım.

"Nasıl olmuş aşkım?"

Kadın, nişanlısı olduğunu düşündüğüm adama dönerek, "Bayıldım," diye cıvıldarken kendimi gülümsemeye zorladım ve kadına doğru yürüyerek onun duvağı saçlarının arasına iliştirmesine yardımcı oldum. Beyaz rengin yakışmadığı birinin olduğunu kesinlikle sanmıyordum ve annem yaptı diye demiyordum ama ortaya çıkan iş kesinlikle harikaydı.

Birkaç adım geri çekilerek bizim kızlardan birinin yanına geçtim. Kadın duvağını inceleyip saçlarını türlü şekillere sokarken onu ve nişanlısını

seyretmeye başladım ama çok değil, sadece birkaç saniye sonra bir başka adam daha geldi. "Mükemmel olmuşsun tatlım," diyerek uzanıp kadının belini kavradı ve yanağına uzun bir öpücük bıraktı.

Manzarayı seyrederken kaşlarım saçlarıma dek yukarı çıktı ama yanımdaki kız da en az benim kadar şaşkındı. Üçünün öyle *yakın* bir ilişkisi vardı ki kendi kendime, "Üçlü mü takılıyorlar?" diye fısıldadım. İki damat mı vardı?

Elbette her seçime saygım vardı ama...

Kulağımın dibinde patlayan bir kahkaha beni bir an için ürküttü ve karşımdaki adama bakarken fısıltımın duyulduğunu fark ederek kızardım. Annem yanımda olsa beni kesinlikle çimdiklerdi ama iyi ki duymamıştı.

"Sude benim kuzenim ve Baran da çocukluk arkadaşım," diyen adam yanıma doğru yürüyerek bana göz kırptı. Eğlendiği yukarı kıvrılan dudaklarından, içleri parıldayan mavi gözlerinden belliydi ve tam bir sarı şekerdi. Benim bu sarışın sevdam nereye kadar gidecekti bilemiyordum. Önce Mert, sonra Alparslan ve şimdi de bu adam...

"Ben Alp," diyerek elini uzattığında, "Siktir," dedim ve bunu sesli bir şekilde söylediğimi fark ettiğimde yerin dibine girdim. Yanımdaki Naz da öyle hissediyor olmalıydı ki yeni bir müşterinin içeri gelişini fırsat bilip bizden kaçarcasına uzaklaştı.

"Bu üzerime alınmam gereken bir küfür müydü?"

Adamın tek kaşı sorarcasına yukarı kalktığında aslında yakışıklı biri olduğunu fark ettim. Rahat, keten bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Kolundaki saat bir *Rolex'ti* ve açıkçası hem zengin hem de kibar biri gibiydi.

"Kesinlikle değil," diyerek uzanıp, "Ben Gülden," dedim. Bakışlarının usul usul beni süzdüğünü görebiliyordum ama bundan rahatsızlık duymadım. Sanırım erkekler benim için Alparslan ve geri kalanı şeklinde ikiye ayrıldığı için karşımda dünyanın en yakışıklı adamı da olsa heyecanlanmazdım.

"Memnun oldum, burada mı çalışıyorsun?"

"Aslında burası annemin," diyerek gülümsedim ve onunla göz göze geldiğimde, "Hah, o da geliyor şimdi," diyerek yeniden üçüncü kata çıktım. Yaptığım ayıp mıydı? Umursamadım çünkü yeterince rezil olduğumun farkındaydım.

"Hey? Ne oldu sana? Neden böyle nefes nefesesin?"

"Bir müşteriden kaçıyordum," diye mızmızlanarak yeniden koltuğuma oturdum. Kızlara aşağıda olanları anlattım. Susup derin bir iç çektiğimde kahkahalarla gülmeye başladılar. Gökçe yalnızca başını iki yana sallamakla kaldı ama Melis, "Bence numarasını almalıydın!" diye kızdı. Tekerlekli sandalyesinde şöyle bir döndü ve Gökçe'yle ikimize bakarak, "Çok yazık," dedi. "Neden hâlâ bekâr kaldığınıza şaşmamalı."

"Peki *sen* neden hâlâ bekârsın?"

Yeniden taşlarımın başına geçtiğimde saçlarını savurarak Banu Alkan edasıyla güldü. "Bebeğim, bu dünyanın keyfini sadece erkekler sürecek değil ya? Onlar bir taneyle yetinmezken ben neden yetineyim?"

Aslında haklı bir düşünceydi ve bunun için onu kimse yargılayamazdı ama yine de bu cümlelerde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Konu Melis değildi, konu siktiğimin Alparslan'ıydı. O da tıpkı Melis'in söylediği gibi artık bekâr olmanın tadını çıkarır mıydı?

Uzun zamandır sessiz olan Mantık Abidesi Gülden *saçmalama* diyerek beni azarlarken bu kez Sürtük Gülden sessiz kaldı. Alparslan, karısını beş yıl önce kaybetmiş bir adamdı ama ya sonrası? Ondan sonra hayatına aldığı tek kadın ben miydim, yoksa benden daha öncesi de var mıydı? Kaşlarım ben farkında bile olmadan çatıldı ve bugün yaptığım hiçbir şeye odaklanamayacağımı fark ettiğimde ayağa kalktım. "Ben sanırım eve geçeceğim, biraz başım ağrımaya başladı."

"Hıhım, kesin ağrımıştır."

Gökçe'ye ortaparmağımı kaldırdım ve şişemi o ikisinin sinsi bakışlarından uzak bir köşeye kaldırdıktan sonra çantamı da alarak çıktım. Sarı Şeker ve kuzeni çoktan gitmişlerdi, bunu fak ettiğimde saklandığım yerden çıkarak annemle kısaca vedalaştım ve kendimi güneşli Bodrum sokaklarına attım. Mayısın ortasındaydık ve hava bugün özellikle çok sıcaktı. Öyle sıcaktı ki pembe renkli, bustiyer tarzı minicik bir bluz ve aynı renk iplerle süslenmiş düşük bel bir kot pantolon giymiştim. Benim için yaz fazlasıyla erken gelmişti ancak sokaklara baktığımda bu konuda tek değildim.

Burayı alıştığımı düşünüyordum ama sadece alışmakla kalmamıştım. Burayı gerçekten sevmeye başlamıştım. İstanbul kalabalığının ardından fazlasıyla sakin olup kimi zaman beni afallatsa da burası güzel bir yerdi. Bu yüzden eve gidene kadarki yarım saat benim için kulaklıklarımla birlikte oldukça keyifli geçti. Annemin gelmesine birkaç saat daha vardı, dedem de arkadaşlarıyla birlikte şehir merkezine inmişti. Bu yüzden evde tek olacağımı bilerek bahçe kapısından içeri girdim ve o sırada gözüm istemsizce karşıya takıldı.

Tıpkı Mimar Ekin'in söylediği gibi evin hazırlıkları inanılmaz çabuk bir şekilde bitmişti. Benim için inşaat seslerini duymak pek keyifli olmasa da oldukça sıkı çalışmışlardı. Altı gün sonra tüm eşyalar yerleştirilmiş, bahçe yeniden dekore edilmiş ve bir temizlik firması evi temizlemek için bir düzine çalışanla beraber çıkagelmişti. Yedinci günün sonunda gözlerim o meşhur yaşlı ve huysuz komşuyu arayıp durmuştu ama onu bir türlü görememiştim.

Annem de dedem de bu komşuyu görmediklerini söylemişlerdi. Evde olduğunun tek belirtisi arada sırada hareket eden yatak odasının tülü ve açılan

camlarıydı. Yerleşeli bir hafta olmuştu ama adam hâlâ kayıptı. Normalde bu kadar meraklı değildim ama adamın dekorasyonu beğenip beğenmediğini merak ediyordum. Sanırım onunla karşılaştığım an bunu kendisine de soracaktım.

Alçak sesli bir tıslama duyduğumda oyalanmadan bahçeden geçip, annemin bahçede dolaşan tüysüz kedilerinden en uzak noktayı seçerek eve girdim. Ellerimi yıkadıktan sonra pembe bir bikini giyip havlumu aldım ve arka bahçeye çıktım. Güneşe rağmen tüylerim diken diken oldu çünkü hava sıcak olsa da sular hâlâ soğuktu. Yüzme sezonunu oldukça erken açıyor olduğumun farkındaydım fakat umursamadım. Ayağımı içine soktuğum su temiz ama dondurucuydu. En iyisi alıştıra alıştıra girmek değil, birden dalmaktı. Gözlüğümü çıkararak havlumun yanına bıraktım ve derin bir nefes aldıktan sonra suya daldım.

Soğuk suyun tenime çarptığı o ilk an gerçekten de berbattı. İrkildim ve titreyerek suyun üstüne çıktıktan sonra ıslak saçlarımı yüzümden iterek derin bir nefes aldım. Annem ve dedem bu halimi görse sağlam bir azar işiteceğimden emindim ama suya yeniden dalarak bir uçtan diğer uca kulaçlar atmaya başladım.

Canım yanıyordu ve içten içe kendimi hırpalayıp durduğumun farkındaydım ama tüm bunlara engel olamıyordum. Neticede ben de sadece insandım. Bir beynim vardı ancak beni asıl yöneten o değil, kalbimdi. Bugüne kadarki tüm kararlarımı onunla almıştım ve şimdi... bana her şey müstahak gibiydi.

Nefeslenmek için birkaç saniyeliğine suyun üstüne çıkıp ardından yeniden daldım. Çocukluğumun büyük bir kısmı burada ve İzmir'de geçmişti. Dolayısıyla oldukça iyi bir yüzücüydüm. Hatta dedemle ara ara dalardık. Bir teknemiz vardı, bunun için genelde tekneyle açılırdık ancak bunu da senelerdir yapmıyorduk. En son Buselerle açılmıştık, tabii bir de Alparslan'la. Aramızdaki ilişki çatırdamaya başlamadan hemen önce, ben burnumun dibindeki gerçekleri göremeden hemen önce...

Benimle başlangıcı yazmak istediğini söylemişti ama Alparslan Gündoğdu kocaman bir yalancı ve bir sahtekârdı. Gözlerime bakıp ellerimi tutarken ve beni öperken bir aptal gibi ona kanmıştım ama asıl düşündüğüm bunlar değildi. Bu ilişkiye onun hakkında hiçbir şey bilmeden başlamıştım. Bunu kabul etmiştim ama ya bilseydim? Bilseydim canım bu kadar yanar mıydı, merak ediyordum.

Eğer bilseydim her şey daha farklı olabilirdi. Hâlâ onunla birlikte olabilirdim. Beni yine deli ederdi ama emindim, onu hâlâ çok severdim. Belki bu kez karşımda açık bir kitap gibi dururdu. Sırlar ve tüm o saçma korkular olmazdı. Nedensiz gerginlikleri ve kırgınlıkları bir kenara atabilirdik. Çok

mutlu olabilir, belki de bugün annemin dükkânında gördüğüm o sayısız çiftlerden biri de biz olabilirdik.

Belki şimdi düşlemeye korktuğum her şeyi onunla yapabilirdik.

Ciğerlerimin acımaya başladığını hissettiğimde havuzun kenarına doğru yüzdüm. Nefesimi kesen aradan geçen saniyeler mi, yoksa bu düşünceler miydi bilmiyordum ama kollarımı havuzun taşma yaslayarak derince soluklandım ve bir an sonra sessizce ağlamaya başladım. Yorgun düşen bedenimi çimlerin üstüne attığımda yaşlarla dolu ıslak gözlerimi gökyüzüne diktim. Elimi kalbimin üzerine yasladım ve bir süre öylece kaldım. Güneş tenimi usul usul ısıtıyordu ama ıslak bikinilerim oldukça rahatsız ediciydi.

Doğrularak gözlerimdeki yaşları kuruladım. Havluma sarındım ve o sırada tiz bir havlama sesinin arka bahçemizi kapladığını duydum. Gözlüklerimi apar topar taktığımda bahçe kapımızın kenarında dikilen, bembeyaz kısa tüylerle kaplı Malta köpeğini gördüm. Öyle minik ve öyle şekerdi ki gülümseyerek, "Merhaba," diye seslendim. "Gelmek ister misin?"

Çok ürkek duruyordu ama uzattığım elim ona güven vermiş gibi bana doğru koştu. Bir an sonra da ayaklarımın etrafında dönmeye başladı. Kalbime dolan neşe öyle aniydi ki uzanıp onu göğsüme bastırdım. "Nereden geldin sen? Sahibin nerede senin?"

Boynunda bir tasma aradım ama üstünde bir sahibi olduğuna dair en ufak bir aksesuar yoktu ve işin garibi tertemizdi. Bir sokak köpeği olmadığı ve evden kaçtıysa bile bunun oldukça kısa süreli bir kaçış olduğu belliydi. "Bir sahibin var mı? Adın ne senin?"

İki küçük havlamadan başka bir yanıt alamadığımda, "Hımm," diye mırıldandım ve uzanıp dudaklarımı başının tepesine bastırdım. Her zaman bir köpek sahibi olmak istemiştim. Minik gözleriyle gözlerime bakışı öyle güzeldi ki onu kimselere vermeye niyetli değildim. Ayağa kalkarak onunla içeriye doğru yürürken, "Umarım bir sahibin yoktur," dedim. "Eğer yalnızsan benimle yaşayabilirsin. İster misin?"

Tiz sesli havlamalarını bir evet olarak kabul ettim ama eve girmeden önce ister istemez duraksadım. Bahçe kapısına doğru yürüyerek onu arayan birilerinin olup olmadığına baktım. Sokak uzaklardan duyulan araba gürültüleri haricinde sessizdi ve ortalıkta kimse görünmüyordu. Kaşlarım bir an için çatıldı. Burnumu çektim ve gözlerim bir hareketlilik hissederek karşı eve takıldı. Üst kata, yatak odamın karşısındaki o kata.

Tüllerin ardında silik bir siluet gördüğümü zannettim ama orada biri varsa bile öyle hızlı hareket etti ki kimseyi göremedim. Benden rahatsız mı olmuştu? Zaten ben de o yaşlı, huysuz komşuya çok meraklı değildim. "Sanırım baş başa kaldık," diye mırıldandım ve köpeğimi öperek içeri geçtim.

Annemin tüysüz kedileri Felix ve Tiffany köpeğimin varlığını nasıl karşılayacaktı bilmiyordum ama o iki canavarın, bu sevimli şeyi korkutacak olursa benden çekecekleri vardı. Onu odamın zeminine bıraktım ve o içeride gezinip etrafı koklarken kapıyı kapattım. Kısacık bir duş aldım. Vücuduma bir havlu sararak odama geçtiğim sırada beyaz bir lastikle köpeğin arka bacağına bağlanan not kâğıdını fark ettim.

Adı Beyaz. Yaramaz ve neşeli bir köpek, belki seni de biraz gülümsetir.

Onun kaybolmadığını, aksine bahçeme biri tarafından bırakıldığını anladığım an yutkundum. Aptal değildim, burada kimsenin mutsuz olduğumu görecek kadar beni tanımadığını biliyordum ama yine de Beyaz'a bakarken inanamadım. *Bu kadar ileri gidemezsin* diye düşündüm ama yapabileceğinin farkındaydım. Bu yüzden not kâğıdını komodinimin üzerine bırakarak telefonuma uzandım.

Onunla neredeyse iki aydır görüşmüyorduk ama yine de sohbet kutusuna girerek ilk mesajı ben attım.

Ben, Beyaz olsa da olmasa da gülümseyeceğim ama sen umarım cehennemde yanarsın.

28. Bölüm: Havuz

Attığım o mesajın ardından yaşlı gözlerimle kelimelere bakakaldım ancak bu çok fazla sürmedi. Bir an sonra elimdeki telefon titredi ve ekranda *sevgilim* yazan bir arama belirdi.

Aradan geçen günlere, haftalara rağmen rehberimdeki bu ismini değil silmek, düzeltmeyi bile aklımdan geçirmemiştim fakat şimdi telefon ekranımı kaplayan resim bana bunun yanlış bir seçim olduğunu haykırır gibiydi. *Bunu neden daha önce yapamamıştım ki?*

Ekranda ikimizin fotoğrafı vardı. Buselerle film seyrettiğimiz gecelerden birine aitti. Alparslan sırtını kanepeye yaslamıştı ve ben de başımı onun dizlerine bırakarak koltukta yan dönmüştüm. Gözlüklerimi burnumun ucuna iterek elimdeki çikolata paketini kemirmeye çalışıyordum. Alparslan da yüzünde tatlı bir tebessümle beni seyrederken parmaklarından birini saçlarıma doluyordu.

Bu fotoğrafı Buse çekmişti ve görür görmez Alparslan'a bir kez daha âşık olduğumu hissetmiştim. Gözlerinde öylesine yoğun ve canlı bir bakış vardı ki hiç kimse, o bile beni onun beni sevmediğine inandıramazdı. Çünkü bir adam yalnızca sevdiği kadına böyle bakardı ama şimdi anlıyordum ki sevginin de üstesinden gelemeyeceği şeyler vardı.

Alparslan Gündoğdu'nun sevgisi eksik değil *sakattı.*

Fotoğrafa bakarken öylesine dalmıştım ki arama sona erdi ve bir an sonra telefonum tekrar çalmaya başladı. Sessizce ağladığımı fark ettiğimde burnumu çektim ve telefonu açarak nefesimi tuttum. O sözlerden sonra Alparslan'a ne demem gerektiğini bilmiyordum ve bunu o da biliyor gibiydi. Bocaladığımı hissetmişti. Sanki yanı başımdaymış gibi hissettiren bir sesle güldüğünde sesinin tınısı kalbimi titretti.

"*Beş yıl önce yanmadın, bari şimdi yan* mı diyorsun?"

Kelimeleri beni öyle hazırlıksız yakaladı ki nefesim kesildi. Onun da o yangında ölebileceğini ve onunla hiç tanışmamış olabileceğimi düşünmenin yükü öyle ağırdı ki kalbime daha önce hiç hissetmediğim türden bir pişmanlık çöreklendi. İnlercesine, "Alparslan," diye fısıldadım ancak başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Benim titreyen sesimin aksine sakin bir sesle, "Sorun değil," diye fısıldadı. "Ha saçların, ha cehennem... İkisinde de yanarım."

Gözyaşlarımın çenemden aşağı aktığını hissettiğimde kendime kızdım ve yanıma sokulan Beyaz'ı kucağıma çekerek dudaklarımı dişledim. Sadece kelimeleri değil, haftalar sonra duyduğum sesi bile beni mahvetmeye yetmişti. Onu öyle özlemiştim ki birbiri ardına akan gözyaşlarım sanki hiç durmayacakmış gibiydi.

"Ağlama..." Derin bir iç çektiğinde ellerini saçlarının arasından geçirip onları darmadağın yaptığını hayal ettim. "Ağlamandan nefret ediyorum, Gülden."

Oysa beni en çok ağlatan kişi kendisiydi.

"Ağlamıyorum." Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve dudaklarımdan kesik bir hıçkırık dökülürken, "Unuttun mu?" dedim. "Ağlamıyorum, ben çok mutluyum." Beyaz başını karnıma sürterek acıklı iniltiler çıkarırken gülümsemeye çalıştım. "Hayatıma devam ediyorum."

"Bensiz," diyerek alay edercesine, kendine kızarcasına güldüğünde burnumu çektim. Dudaklarımdan dökülenler beni yaralasa da, "Sensiz..." diyerek onayladım. "Sensiz çünkü seni ardımda bıraktım."

"Zaten geride kalan hep ben oluyorum."

Söylenmeyen o sözleri anladığımda dudaklarımdan sessiz bir inilti yükseldi. Öyle salaktım ki şu durumda bile tüm üzüntüm ve gözyaşlarım onun içindi. Sesinde ve kelimelerinin gölgesinde kalbimi parampara eden bir tını vardı. Bana hâlâ böyle hissettirebilmesi beni delirtiyordu. Benden kilometrelerce uzakta, bir başka şehirdeydi ama varlığı bir türlü yakamı bırakmıyor, tenimdeki görünmez elleri beni asla terk etmiyordu.

"Gülden," derken öyle bir iç çekti ki daha fazla dayanamayarak telefonu yüzüne kapadım ve yatakta kıvrıldım. Havuzun başında yeterince ağladığımı düşünmüştüm ama dudaklarımdan çıkan hıçkırıklara bakılacak olursa yeterli değildi. Kollarımın arasına giren minik köpeğime sarılarak teselliyi onda aradım ama o bile bana Alparslan'ın bir hediyesiydi.

İnleyerek göğsüme sokulup minik patileriyle bana uzanmaya çalışırken, "Ondan nefret ediyorum, Beyaz," diye inledim. "Ondan nefret ediyorum."

Ondan nefret ediyordum çünkü onu hâlâ seviyordum. Bu öyle bir sevgiydi ki haftalar sonra duyduğum sesi gözyaşlarına boğulmama yetmişti. Bu öyle bir sevgiydi ki kelimelerinin ardındaki o çaresizlik onu değil, beni mahvetmişti. Alparslan Gündoğdu kimi zaman hırçın bir adam, kimi zaman ise karşımda yaralı bir çocuk gibiydi. Kimi zaman tüm kontrolü eline alıp etrafındaki her şeyi parçalayarak dört bir yana savuruyordu; kimi zamansa tüm bunları yapan o değilmiş gibi bir köşeye çekilip sanki birinin ona uzanmasını ve onun saçlarını okşamasını bekliyordu.

Ellerim ona uzanmak için titrerken ve bedenim onun sıcaklığını arayarak üşürken bir aptal olduğumu biliyor ancak kendime engel olamıyordum.

Ninova

Çünkü tüm bunlar söylendiği kadar kolay değildi. Biri kalbinizi bin parçaya böldüğünde, onu yeniden birleştirmeye çalışmak zaman isteyen bir işti. Artık anlamıştım ki bazen zaman da yetersizdi. Kimi zaman kalbinizin kırılan parçaları öyle uzaklara savrulurdu ki onu bir daha asla bulamaz, asla tamam olamazdınız. Diğer parçaları toplasanız bile her zaman eksik ve yarım kalırdınız.

Alparslan Gündoğdu benim yarım kalan tarafım gibiydi.

Kalbimin kırılan parçaları dört bir köşedeydi ve artık onları bulmak istediğimden bile emin değildim. Tek istediğim, hissettiğim bu kahrolası acının dinmesiydi. Haftalardır durumu yeterince idare etmiştim. Öyleyse şimdi neden yapamıyordum? Şimdi neden böyle acınası ve berbat hissediyordum?

Beyaz'ın sadece acıklı iniltiler çıkarmadığını, onun da benimle ağladığını fark ettiğimde daha çok ağladım. Dudaklarımdan boğuk bir inilti koptuğu sırada odamın kapısı teklifsizce açıldı. Annem ıslak saçlarımla ve üstümde bornozumla, kucağıma çektiğim Beyaz'la birlikte yatağımın bir köşesinde ağladığımı gördüğünde bocaladı. Bir şeyler söylemek, hatta bağırmak ve kızmak istiyordu. Biliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Sadece, "Bebeğim," dedi ama benim zihnimde yankılanan ses anneme değil, *ona* aitti.

Yatağımın kenarına oturup kollarını bana açtığında hiç düşünmeden başımı dizlerine yasladım. Bu kez daha şiddetli ağlamaya başladım. Parmak uçlarını ıslak saçlarımda hissettiğim her saniye kalbim sökülüyormuş gibiydi çünkü istediğim tek dokunuş anneminkiler değil, onunkilerdi. Parmaklarım Beyaz'ın tüylerinin arasında gezinirken, "Bana köpek almış," diye hıçkırdım. "Ne kadar istediğimi biliyordu, bu yüzden... Bana bir köpek almış anne, bana almış."

Annem bakışlarını Beyaz'a dikip uzandı ve onun yüzünü sevdi. "Çok güzelmiş," diye fısıldadı. Onu sevdiği belliydi ama sesi mutlu bir kadının sesi değildi. "Adı ne?"

"Adı Beyaz," dedim onu kendime daha çok çekerken. "Çok güzel değil mi anne? Beyaz."

"Evet. Çok güzelmiş."

Beyaz cılız bir havlamayla karşılık verdiğinde güldüm ancak hemen ardından dudaklarımdan yeni bir hıçkırık yükseldi. "Bana bir köpek aldı ama kendi gelmedi! Mutlu olmamı istiyormuş. O yok ama bir köpeğin beni mutlu edeceğini düşünüyormuş!"

"Belki de cesareti yoktur," diyen anneme yaralı gözlerle baktım çünkü bu cümle Alparslan'ı aklayamazdı. Aklayamazdı çünkü ben de onun karşısında hiçbir zaman cesur olmamıştım. Kimi zaman içten içe kanamıştım fakat ben her şeye rağmen orada, onun tam karşısındaydım.

Başımı iki yana sallayarak dizlerine sokulduğumda, "Aşk böyle bir şey, Gülden," diye fısıldadı annem. "Her zaman doğru kişiyi seçemiyorsun.

İşin aslı... bu zaten bir seçim değil, seçme şansım olsaydı babanı seçer miydim sanıyorsun?"

"Belki seçmezdin," dedim. "Ama biliyorum anne, ben *yine* onu seçerdim."

"Ah, Gülden."

Kollarını bana doladığında hiçbir şey söyleyemedim. Sadece ağladım. Küçük bir çocuk gibi annemin dizlerinin dibinde ağlarken Beyaz'a sarıldım. Dakikalar önce duyduğum sesine tutundum ve duygularım beni her boğduğunda deli gibi çırpındım. Çırpındım ama bir an öyle yoruldum ki en dibe battım.

Onun her zaman dibi görünmeyen bir su olduğunu söylerken haklıydım çünkü ne kadar dibe batarsam batayım asla son bulmuyordu. Bir sonu, bir dibi yoktu ve belki de benim cezam da buydu.

O gün odamdan çıkmadım. Annemin dizlerinde uyuyakaldım ve uyandığımda gecenin bir yarısında, odamda yalnızdım. Beyaz, ayaklarımın dibine kıvrılmış bir halde uyuyordu. Her yer karanlıktı ancak camlarımın önündeki ince tülden sızan bahçenin ışıkları odamı az da olsa aydınlatıyordu. Komodinimin üzerinde bir bardak su ve ağrı kesici vardı. Annem sanki olacakları önceden tahmin etmiş gibi hazırlıklı davranmıştı. Buna minnettardım çünkü başım çatlayacakmış gibi hissediyordum. Aynadaki aksime bakma gereği bile duymadan gözlerimin şiştiğini ve kızardığını tahmin edebiliyordum.

Dağılmıştım, hem de kelimenin tam anlamıyla. Buna öyle uzun süredir izin vermiyordum ki aslında düşündüğüm her şeyi içime atıp biriktirdiğimi ve patladığımı anladım. İhtiyacım olan şey tam da buydu. Mükemmel hissettiğimi söyleyemezdim ya da sihirli bir değneğin hayatıma dokunup ışıltılar saçtığını iddia etmiyordum fakat kendimi biraz olsun hafiflemiş hissediyordum. Muhtemelen gözyaşı bezlerim kurumuş, gözyaşlarım artık tükenmişti. Zaten onun için bir daha gözyaşı dökmeyeceğim için hiç sorun değildi.

Sessiz adımlarla yataktan çıktım. Bornozumun dağılan yakalarını birleştirip gözlüğümü takarak camlara doğru yürüdüm. Balkonuma uzanan sürgülü kapıyı açtığım an tenime çarpan rüzgâr beni ürpertse bile umursamadım. Gece yarısını çoktan geçmişti, sokaklar hiç olmadığı kadar ıssız ve sessizdi. Tek tük ışık yanıyordu. Bu ışıklardan biri de huysuz ve yaşlı komşumuza aitti. Yatak odasının içinde ince, sarı bir ışık vardı. Onun camları da tıpkı benimkiler gibi tüllerin ardındaydı ama birinin sandalyede oturan belli belirsiz siluetini seçebiliyor, onu görebiliyordum.

Bu saatte hâlâ ayakta olduğuna göre ya porno seyrediyor ya da benim gibi zor bir gece geçiriyor olmalıydı. Yaşı düşünüldüğünde ikinci seçenek muhtemeldi tabii ama ince bir rüzgâr havlumun altına sızıp tenime çarptığında buna daha fazla kafa yormadım. İçeri geçtim ancak balkonumun kapısını kapatmadım. Temiz havanın odama dolmasına ve beni titretmesine ihtiyacım vardı. Bir külot, onun üstüne de bir şort ve atlet giyerek odamdan çıktım. Evdeki sessizliğin içinde mutfağa girdiğimde masaya bırakılan iki sandviçi gördüğüm an gülümsedim. Sandviçler öylesine büyük bir özenle hazırlanıp streç filme sarılmıştı ki bunları dedemin yaptığını anladım. Nitekim altındaki not da bunu söylüyordu. Dedemin düzgün el yazısına göre sabah saat dokuzda hazır olmam ve onunla tenis kulübüne gitmem gerekiyordu.

Bir an için homurdandım ama sandviçlerimi ve dolabın en dibinde bulduğum meyveli yoğurdumu yedim. Ardından ilaçlarımı içip uyudum. Beş saatlik bir uykuyla, saat tam dokuzda kapının önünde hazırdım. Beyaz spor ayakkabılarım, dizlerimin biraz aşağısında biten aynı renk çoraplarım, tenis eteğim, tişörtüm ve açık saçlarımı yüzümün arkasına ilelediğim bandanamla; pembe kol çantamı saymazsak baştan aşağıya beyaz giyinmiştim. Tenis oynamayı severdim ama gözlüklerim gözlerimdeyken ne kadar rahat olabilirdim, emin değildim.

Birkaç dakika önce hazırladığım muz, yulaf, kefir, tarçın ve bal karışımını yudumlarken dedemin merdivenlerden indiğini duydum ancak tek değildi. Beyaz da onun kucağındaydı ve yerini oldukça sevmişe benziyor, dedeme sırnaşıp duruyordu. Beni gördüğü an onun kucağından atlayarak cılız havlamalarla bacaklarımın etrafında dönmeye, zıplamaya başladı. Kocaman bir kahkahayla onu kucakladım. "Günaydın," diye cıvıldadım. Cevabım iki güçlü havlamaydı. Kollarımın arasında kıpır kıpırdı ve bir o kadar da heyecanlıydı.

Üzerinde kaslarını saran polo yaka bir tişört, siyah bir sporcu şortu ve aynı renk spor ayakkabılar olan dedem güneş gözlüğünü yakasına asarken uzandı ve saçlarımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Günaydın hayatım, daha iyi misin?"

Annemin ağlayarak uyuduğumu söylediğini ve dedemin olanları bildiğini anladığımda bir an için utanır gibi oldum ama kafamı sallayarak, "İyiyim," diyebildim. "Merak etme dede, bir şeyim yok."

"Pekâlâ."

"Baba!" Dedemin elindeki kahveyi gören annem, "Üstüne bir de tenis mi oynayacaksın?" diyerek mutfağın bahçeye açılan geniş cam kapısından geçerek onu azarlamaya ve homurdanmaya başladı. "Önce kahvaltı."

"Bana hiçbir şey olmaz İnci, sen beni merak etme. Torunumla biraz stres atmaya gidiyoruz biz."

Anneme göz kırpan dedem bu sabah oldukça keyifliydi. Eğilip kucağımdaki Beyaz'ın tüylerini okşarken bana hitaben, "Hadi gidelim," dedi. Onu bırakmayı hiç istemesem de Beyaz'ı anneme emanet ettim ve ikisini de öperek dedemle birlikte evden çıktım. Ayrı ayrı arabalarla gitmek yerine dedemin arabasına, ön koltuğa yerleştim ve kemerimi bağladım. Arabayı çalıştırıp müzik listelerinin arasında gezinen dedem, tam bir Türk sanat müziği âşığıydı. Uzanıp Ahmet Özhan'dan Bak Yeşil Yeşil'i açarken bana göz kırptı ve sürmeye başladı.

Gittiğimiz kulüp bize yirmi dakika uzaktaydı. Oldukça büyük bir tesise bağlıydı ve yaklaşık iki haftadır tenis oynayan dedem, eğitmenin çok iyi olduğunu ancak onun kendisine yetişemediğini söylüyordu. Bunları söylerken oldukça keyifliydi. Biliyordum ki sözleri abartıdan uzak ve gerçekçiydi. Dedem kendine oldukça iyi bakan, fit ve sağlıklı biriydi. Yüzmeye, dalmaya, koşmaya ve golf oynamaya bayılırdı ancak farklı spor dallarıyla uğraşmayı da severdi. Behiye Aksoy'dan Ayrılmalıyız Artık çalarken, "Umarım bana acırsın dedeciğim," diye mırıldandım. "Bu gözlükle yeterince hızlı olabileceğimi sanmıyorum."

Bir an için yüzü düşen dedem, "Gülden," dediğinde onun yine neyden bahsedeceğini anlayarak başımı iki yana salladım. Ameliyat olmayı kesinlikle reddediyordum ki bu zaten bana kesin bir çözüm de sunmuyordu. Babamın bıraktığı hasarın bedeli oldukça ağır olmuştu ve o günleri ne kadar hatırlamasam da yeniden beş yaşındaki o kızın yaşadıklarını yaşamaya tahammülüm yoktu. Lens takabileceğimi biliyordum ama gözlüğüme öyle uzun bir süredir bağlıydım ki onlara alışabilir miydim, bilmiyordum.

Konuyu değiştirerek, "Umarım eğitmenimiz iyidir," dedim. Başını sallayan dedem, "Öyle," diyerek ilerlemeye devam etti. Yolun geri kalanı boyunca ne gözlerimin konusunu açtı ne de dün geceden bahsetti. Esengül ve Müzeyyen Senar'ın ardından kulübe geldik. Bitirdiğim *smoothie* bardağımı çöpe attım ve dedemin ardından içeriye girdim. Dedem benim adıma bir üyelik açtırdığı için işlemlerle uğraşmadım ve o arkadaşlarıyla birlikte kapalı yüzme salonuna giderken pembe çantamı sallaya sallaya önümdeki görevliyi takip ettim.

Tenis kortu ben içeri girdiğimde bomboştu. Eğitmenin biraz sonra burada olacağını söyleyen kızın ardından tek başıma kaldığımda çantamı bir kenara bıraktım. Malzemelerin dizildiği raflara doğru yürürken gözüme kestirdiğim bir raketi almayı planlıyordum. Fakat bunun yerine yerdeki filelerden birine takıldım ve filenin ağzı açık olduğu için topları devirdim.

Onlar seke seke etrafa dağılırken, "Sikeyim," diye küfrettim. Eğilip dizlerimin üstüne çöktüm ve topları toplamaya başladım. Daha havalı bir giriş yapmayı ve aslında daha önce tenis oynadığımı söyleyerek eğitmene biraz

Nihova

hava atmayı planlıyordum ama arkamda duyduğum ayak seslerine bakılırsa bunun için oldukça geç kalmıştım. "İki kere sikeyim," diye fısıldadım ve önümdeki bir topa uzandığım sırada görüş açıma giren beyaz spor ayakkabıların sahibi benden önce davrandı.

Önce ayakkabılarını, ardından bacaklarını, şortunu ve tişörtünün sardığı kaslı üst gövdesini gördüm. Hemen ardından parıldayan mavi gözlerini. Gözleri benimkilerle buluştuğu an tüm yüzü aydınlandı. Karşımdaki adam -yani tenis eğitmenim- annemin butiğinde tanıştığım ve üçlü takıldıklarını düşündüğüm hayali damat adaylarından biri olan Sarı Şeker'in ta kendisiydi.

"Bu üzerime alınmam gereken bir küfür müydü?" diyerek o günkü sözlerini tekrarladığında kızardım ve gözlüğümü burnumun ucuna iterek, "Hayır," diye mırıldandım. "Elbette hayır, sadece..."

"İlk gün heyecanı mı?" diyerek gülümseyip benimle topları toplamaya başladığında başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz," dedim. "Kolay kolay heyecanlanan o tiplerden değilimdir."

En azından etrafta bir doksan boylarında, kumral ve ürkütücü elektrik mavisi gözleri olan bir adam yokken...

"Harika," diyerek gülümsedi ve nihayet topları toplamayı bitirdiğimizde ayağa kalkarak elini bana uzattı. Kaba biri olmak istemiyordum, bu yüzden bu teklifini reddetmedim ve teşekkür ederek üstümü düzelttikten sonra saçlarımı yeniden bandanamla topladım. Üzerimde gezinen gözlerinin farkındaydım. Sesindeki o tınının ve beğeninin de farkındaydım. İtiraf etmem gerekirse, bir başka zaman için bu gururumu okşayabilirdi ama hiçbir şey hissetmedim.

Alp, tenis geçmişim hakkında sorular sorduğunda ona daha önce birkaç ay tenis oynadığımdan bahsettim. Bir raket alarak hafızamı canlandırmaya çalıştım ama Alp düşündüğümden çok daha ilgili ve tecrübeliydi. Hatırlamadığım, hatta bilmediğim her bir ayrıntıyı bana anlatarak gösterirken sabırla onu dinledim. Karşılıklı yerlerimize geçtiğimizde topu birkaç kez sektirerek, "Hamladığıma eminim, bilgin olsun," diyerek onu uyardım. Sarı saçlarını serseri bir tavırla karıştırdı ve raketini bana doğru sallarken, "Gönder," dedi.

Dedem, Alp'in iyi olduğunu söylerken yanılmıyordu çünkü *gerçekten* çok iyiydi. Beni yeterince zorlamadığının ve aslında asılmadığının farkındaydım ama beş dakikanın ardından nefes nefese kalarak bir mola istedim. Yaptığım tüm o ısınma hareketlerinin boşa gittiği kesindi çünkü ara verdiğimiz an bana doğru uzattığı su şişesine resmen saldırdım ve ardından yeniden devam ettik.

Tenis oynamak gerçekten zevkliydi ama bunda elbette Alp'in de payı vardı. Yorulduğum ve atağa geçmek için hazırlandığım anları çok iyi biliyor,

sanki artık nasıl oynadığımı çözmüş gibi hiç zorlanmadan bana karşı atakta bulunuyordu. Bariz bir şekilde top kaçırmak ve yenilmek biraz sinir bozucuydu ama umursamadan kendimi anın akışına bıraktım. Raketimin savrulan her bir darbesinde, sarı topun Alparslan'ın kafası olduğunu hayal ederek tüm hırsımı ondan aldım. Hatta öyle hırslandım ki Alp topu karşılayamadığında ve top sertçe onun omzuna çarptığında irkildim.

Raketimi bir kenara bırakarak ona doğru koştum. Aldığım ilk derste tenis eğitmenimi sakatladığım için kendi kendime küfrettim. "İyi misin?" diyerek ona uzandığımda acıyla buruşan yüzünü gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Derin bir nefes verdi ve kafasını sallayarak, "İyiyim," dedi ama ben çoktan kendimi suçlamaya başlamıştım.

"Çok özür dilerim, hastaneye gidelim hemen. Orada..."

"Omzuma tenis topu çarptığını mı söyleyeceğim?" diyerek benimle dalga geçtiğinde güler gibi oldum ama işin aslı utanmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. "Ben... İstersen bugünlük bitirelim, hem..."

"Korkma, bir top ölümüm olmayacak," dedi ama kolunu kaldırırken ne kadar zorlandığını görerek, "İtiraz istemiyorum," dedim. "Lütfen, inan bana kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Kendini daha iyi hissetmek istiyorsan eğer..." Kısılan mavi gözlerini benimkilerle birleştirerek gülümsedi. "Benimle bir yemek ye."

Bunu öyle tatlı bir şekilde söylemişti ki, "Ne münasebet," demek istesem de diyemedim. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve başımı sallayarak onu onayladım. Telefon numaralarımızı birbirimize verdikten sonra yeniden görüşmek üzere ayrıldık.

Yanımda yedek kıyafetlerim yoktu ve resmen ter içinde kalmıştım, bu yüzden tişörtümü çıkararak sporcu sutyenimle kaldım. Dedemi bulmak için kapalı yüzme salonuna doğru yürüdüm ama orada değildi. Hatta salonda kimse yoktu ama dedemin burada olacağından ve çıkmasına henüz yarım saat olduğundan emindim.

Kaşlarım derince çatıldığında suyun altında kulaç atan bedeni güçlükle seçebildim. "Bakar mısınız?" diye seslendim. Islak mermerin üzerinde yürürken ona doğru ilerledim ama suyun altındaki her kimse beni duyup duymadığından emin değildim. "Affedersiniz? Rica etsem bakabilir misiniz?"

Adam suyun altında sanki bir milli yüzücüymüş gibi yüzerken gözlerimi devirdim. "Ukala," diye fısıldadım. Arkamı dönüp gitmeye hazırlanıyordum ama çantam yere ve oradan da kayarak havuzun içine düştüğünde hiçbir şey yapamadım. "Kahretsin," diye küfrettim fakat çantam ben uzanamadan suyun altına batmaya ve havuzun dibine inmeye başladı. Çantamı bana getirmesini isteyebileceğim tek kişi de benden uzakta, karşı taraftaydı.

"Hiç değilse duş almış olacaksın, Gülden," diyerek kendimi teselli ettikten sonra ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkararak suya daldım. Su düşündüğümden daha soğuktu. Açıkçası irkilmeme ve geri çıkmak istememe neden oluyordu ama bunu yapmadan önce çantamı almaya kararlıydım.

Nefesimi tutarak daldım. Derinliği çok fazla olamazdı ama çantam sanki yüzlerce metre aşağıdaymış gibiydi. Su arkamda dalgalandığında gelen kişinin havuzdaki o adam olduğunu anlayarak arkamı döndüm ama ben yüzünü göremeden dalmaya ve havuzun dibine doğru ilerlemeye devam etti. Tek görebildiğim kaslı sırtı ve koyu kahverengi saçlarıydı.

Sesimi duyduğu halde cevap vermemiş ama kahrolası çantamın düştüğünü hemen fark etmişti. Boşuna ıslandığım için kendi kendime homurdandım ve yeniden suyun üstüne çıkarak merdivenlere doğru yüzdüm. Sırtımı arkamdaki mermere yasladığımda ıslanan saçlarım yüzümün önünden çekmeye çalıştım. Önümdeki suyun dalgalandığını hissettiğim anda sudan önce çantam, ardından adam çıktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyordum ki bakışlarım adamın çıplak göğsünde takılı kaldı. Bir an için etrafımı öyle bir hava kapladı ki yemin ederim, yüzüne bakmaya gerek duymadan karşımdakinin o olduğunu anladım. Nitekim başımı biraz daha kaldırdığımda kirli sakallı çenesiyle ve o keskin gözleriyle karşılaştım.

Sular saçlarından gözlerine ve yanaklarına akıyor, oradan boynuna ve çıplak göğsüne yayılarak aşağıya inmeye devam ediyordu. Hatırlamak istemeyeceğim kadar yakışıklıydı. Bir tebessümle kıvrılan o günahkâr dudakları boğazımı kurutacak ve midemin kasılmasına neden olacak kadar güzel görünüyorlardı. Alparslan Gündoğdu neredeyse iki ay sonra ilk kez karşımdaydı. Kahrolası pembe çantam da aramızda duran tek engeldi.

Keskin bir nefes aldım ve gözlüklerimin de suyun dibinde bir yerde olduğunu fark ederek kendime gelmeye çalıştım. Üzerimde gezinen o gözlerini yok saymaya çalışarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Sanki kımıldayabilecekmişim gibi merdivenlere doğru uzandım ama bir an sonra sadece, "Sikeyim, Alparslan," diye fısıldadım.

Ardından bayıldım.

29. Bölüm: Bak Yeşil Yeşil

Dramatik girişleri her zaman severdim. Işıkların, ilginin ve gözlerin odağında olmak hep hoşuma gitmişti ancak Alparslan Gündoğdu'nun önünde bayılmak kesinlikle buna dahil değildi. Bir parçamın her zaman biraz şovcu olduğunu düşünürdüm, kabul ediyordum ama bu kadarı benim için bile fazlaydı. Adamı gördüğüm an dizlerim titremişti.

Lanet. Olası. Dizlerim. Titremişti.

Bunun tek sebebinin sabahki kefir karışımı olduğunu söylemeyi çok isterdim ya da tenis sahasında harcadığım eforu bahane edebilmeyi. Hatta paniklediğim gerçeği bile olurdu ama bunların hiçbiri doğru değildi. Bu hayatta karşı koyamayacağım iki şey vardı; biri çikolata, diğeri ise ıslak saçlarını savurarak havuzdan çıkan ve o elektrik mavisi gözleriyle beni arsızca süzen eski sevgilimdi.

Alçak herif ne kadar yakışıklı ve çekici olduğunun farkındaydı. Damlaların süzüldüğü, üstünde çoğu zaman dilimi gezdirdiğim o geniş göğsünden, tırnaklarımı batırmayı sevdiğim kaslı omuzlarından, sevişirken çekiştirdiğim o yumuşak saçlarından, yanan bakışlarından ve o çarpık gülüşünden bahsetmeme bile gerek yoktu. Alparslan Gündoğdu bir kadının istediği her şeyi içinde barındıran kahrolası bir *full* paketti. Aylar sonra onu karşımda görmek beni *biraz* sarstıysa şayet, bunun için kimse beni suçlayamazdı.

En azından Güldenler suçlamıyordu.

Kucağımda uyuklayan Beyaz'la birlikte yatağımda uzanırken her iki Gülden de sessizdi çünkü onlar da rakibimizin ne kadar zor ve dişli olduğunu biliyor, bana hak veriyordu.

"Gülmekten karnım ağrıdı, Gülden."

Ama Buse için aynı şeyi söyleyemezdim.

Onu bu kadar sevmesem ve benden bu kadar uzakta olmasa o kumral saçlarını avucuma dolayacağımdan emindim. Neler olduğunu duyduğundan beri gülmeyi bırakamıyordu. İçimden bir ses bunu kolay kolay unutmayacağını söylüyordu.

"Aman ne komik," diye mırıldandım parmaklarımı Beyaz'ın yumuşak tüylerinin arasında dolaştırırken. Bir yandan da düşünüyordum, havuza dedemi bulmak için gitmiştim ancak lanet olası pembe çantam yüzünden Alparslan Gündoğdu'yla karşılaşmıştım. Doğrusu ondaki de iyi cesaretti

çünkü dedemin onu gördüğü an, o ukala suratında bir yumruk patlatacağından emindim.

Gülüşleri alçak sesli kıkırdamalara dönen Buse, derin bir nefes aldı ve işaretparmağıyla gözünün kenarındaki yaşları silerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Makyajının aktığı yoktu ancak yine de uzandı ve oturduğu masanın çekmecesinden mini bir çanta çıkararak kirpiklerini yeniden boyamaya başladı. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Oflayarak parmaklarımdan birini yüzümün önüne düşen bir tutam saça doladım. "Onun burada olması bir felaket, Buse. Koca bir felaket."

Kirpiklerini kırparak diğer gözüne geçerken, "Bundan o kadar da emin değilim," dedi ama kahretsin, ben emindim.

Alparslan Gündoğdu ve *Ali Tufan Seçkin* kelimelerinin yan yana gelmesi bile gerilmeme yetiyordu. Aylar önce birlikte oturduğumuz o kahvaltı sofrası, tüm bu olanlardan sonra bir hiç sayılırdı. Alparslan beni öyle üzmüş ve ağlatmıştı ki dedemi biraz tanıyorsam eğer ondan bunun acısını kesinlikle çıkarırdı. Adam yaşadığım yere gelmekle kalmamış, üstüne bir de dedemin de üye olduğu kulübe yüzmeye gelmişti. Ya düşündüğümden daha aptaldı ya da sahip olduğu şey tam bir deli cesaretiydi.

"Saçma," diye mırıldanan Buse bir an için yeniden dikkatimi çekti. "Bence abartıyorsun, Gülden. Evet, seni anlıyorum. Neler yaşadığını biliyorum ama içimden bir ses, aslında onun Bodrum'da olmasından memnun olduğunu söylüyor. Hatta Beyaz'dan bile."

Köpeğimi iyice kucağıma çekerek, "Onu çok seviyorum!" diyerek itiraz ettim. "Beyaz, Alparslan'dan daha akıllı. Beni hiç üzmüyor, her dediğimi yapıyor ve ayrıca ondan daha sevimli."

Gözlerini devirdi ve bu kez makyaj çantasının içindeki kırmızı bir ruja uzandı. Gözlerimi kısarak telefonu burnumun ucuna kadar soktum. "O benim rujum mu?"

"Artık değil."

Bu kez ben gözlerimi devirip ofladım. Alparslan'ın burada oluşunun beni heyecanlandırmadığını söylemek koca bir yalan olurdu, bunu itiraf ediyordum ancak onun ne yapmak istediğini anlamadığımı da söylemeliydim. Hatırladığım en son şey, gözlerime tutunan gözleriydi. Gözlerimi yeniden araladığımda havuzun başındaydım. Gözlüğüm ve tasarım olmasa çöpe atmak isteyeceğim ıslak, pembe çantam yanı başımdaydı ve dedem üzerime doğru eğilmişti. Ellerini yanaklarıma vuruyor, adımı sesleniyordu. Alparslan yoktu, hatta ondan tek bir iz bile yoktu. Bir an için hayal gördüğümü bile düşünmüştüm ama telefonuma gelen mesaj delirmediğimi söylüyordu.

Piç herif, *"Seni hâlâ heyecanlandırabildiğimi bilmek güzel,"* yazmış ve göz kırpan bir emoji eklemişti.

Lanet. Herif. Bana. Göz. Kırpmıştı.

Benimle dalga geçiyordu ve bu yaptığı beni deli gibi kızdırmıştı. Aradan geçen onca zamanın ardından hiçbir şey olmamış gibi hayatıma dahil olabileceğini sanıyorsa şayet, avucunu yalardı.

Kendime hâkim olamadan, "Beni deli ediyor!" diye tısladığımda Beyaz bir an için irkilir gibi oldu. Küçük bir özür mırıldanarak köpeğimi okşamaya devam ettim ve sesimi biraz daha alçalttım. "Gelişi her şeyi mahvedecek!"

"Belki de mahvetmez." Buse dudaklarını birbirine bastırarak ruju bir kenara bıraktığında ve bal rengi gözlerini doğrudan bana bakıyormuş gibi ekrana diktiğinde duraksadım. Küçük bir tebessümle, "Sen de onu deli ediyorsun," dedi. "Eminim etmeye de devam edeceksin. Belki tüm bunlar..."

"Onunla hayatta barışmam!" diyerek başımı iki yana salladım. Yapamazdım. "İyi kötü bir düzen oturtmaya çalışıyorum, burada bir hayatım var benim ve o da bunu anlamak zorunda."

"Ya onun hayatı da *oradaysa*? Senin yanındaysa?"

Bir an için nefesimi tuttum ve kirpiklerimi kırparak olası gözyaşlarının önünü kesmeye çalıştım. Dudaklarımı araladım ama bir an sonra duraksadım ve bakışlarımı kaçırarak rüzgârın uçuşturduğu ince tüllerime baktım. "Bu artık beni ilgilendirmiyor, Buse. Hem de hiç."

"Hıhım," diye mırıldandı ve ayağa kalkarak birkaç adım geri çekildi. Serkan onu bir davete götürüyordu, evden çıkmak üzerelerdi. "Sen nasıl istersen öyle olsun Gülden ama bu konunun kapandığını sanmıyorum. Yakında oradayım, en iyisi bir kızlar gecesi yapmak olacak."

Deli gibi içtiğimiz ve eğlendiğimiz o geceleri hatırlayınca aptal aptal sırıttım. "Merakla bekleyeceğim," diye fısıldadım. Birkaç veda cümlesinin ardından telefonu kapadık ve yeniden arkama yaslanarak acil bir durum değerlendirmesi yaptım.

Bir; Alparslan lanet olası Gündoğdu *buradaydı.*

İki; mağazadaki kızların *Starbucks'ta* karşılaştıkları o yakışıklı hakkında söyledikleri düşünüldüğünde muhtemelen uzun bir zamandır buradaydı.

Üç; dedemle benim üye olduğum kulübe üyeydi ve bugün karşıma çıkmıştı.

Dört; onu karşımda görünce bayılmıştım.

Beş; benimle adeta dalga geçmişti.

Altı; o ukala suratını bir daha görmek istemiyordum.

Yedi; o suratı dedem de görmemeliydi.

Sekiz; sanırım annemin de görmemesi iyi olacaktı.

Dokuz; Sarı Şeker Alp'e bir yemek sözü vermiştim.

On; içimden bir ses bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

Kendi kendime ofladım. Beyaz kıpırtılarıma daha fazla dayanamayarak gözlerini aralayıp bana baktığında, içimden kocaman bir sevgi selinin ona doğru aktığını hissettim. Eğilip onu sayısız öpücüğe boğarken halinden memnun mırıltılar çıkarıyor ve o sevimli, küçük bedenini bana doğru yaslıyordu. Beyaz, haftalardır kendimi ne kadar boş ve yalnız hissettiğimin en büyük kanıtıydı. Annem ve dedemle vakit geçiriyor, kimi zaman merkeze iniyor, kimi zaman da butiğe gidiyor ve kendime daima oyalanacak bir şeyler buluyordum çünkü yalnız olma düşüncesine içten içe katlanamıyordum.

Beyaz üstüme doğru tırmanıp patilerini memelerime yaslarken, kısa bir an için Alparslan'ın da bunu bilip bilmediğini düşündüm. Beyaz'ı o yüzden mi bana bırakmıştı? Acaba içimde kopan fırtınalardan biraz olsun haberdar mıydı ve biraz olsun o da benimle aynı mıydı? Sessizce iç çektim ve Beyaz'ı bir bebek gibi kucaklayarak odamdan çıktım. Merdivenlerden inerken mutfaktaki sesleri duydum. Dedem plaklarından birini yerleştirmiş, adadaki taburelerden birine oturmuştu. Elindeki tükenmezkalemle ve çatılan kaşlarıyla sudoku çözüyor, bu sırada gözucuyla annemin kesme tahtasında yaptığı şovu seyrediyordu.

Emel Sayın'ın sesi kulaklarıma dolarken, hatta açık bırakılan sürgülü kapıdan bahçeye taşarken keyiflendim ve merdivenlerden seke seke inip kollarımda Beyaz'la dans etmeye başladım. Neşeli bir şarkı değildi ama yumuşacık, nostaljik bir tınıydı ve bana adı lazım değil baş harfi *A* olan birini hatırlatmıştı.

"Duydum ki unutmuşsun, gözlerimin rengini..." diyerek adanın etrafında döndüğümde, beni enerjik ve neşeli bir şekilde gören canım ailemi biraz olsun tatmin edebilmiş görünüyordum. "Duydum ki unutmuşsun, gözlerimin rengini..."

"Düşeceksin, Gülden!"

Annemi umursamadan dönmeye ve mırıldanmaya devam ettim. "Yazık olmuş o gözlerden sana akan yaşlara."

Gerçekten yazıktı.

"Bir zamanlar sevginle, ateşlenen başımı." Kucağımda kıvranan Beyaz'ı yere bıraktım ve bu kez kendimi dedemin kollarına attım. "Dizlerinin yerine, dayasaydım taşlara."

Ali Tufan Seçkin en az benimki kadar coşkun bir neşeyle bana ayak uydurdu ve benimle söylemeye başladı. Annem mutfakta sebze doğrarken, Beyaz ayaklarımızın dibinde zıplarken ve dedemin kollarının arasında bir Emel Sayın şarkısıyla dans ederken kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissettim. Sesim mutfaktan, hatta bahçeden taştı. Bir süre sonra adımlarımız

küçük mutfağımızda birbirine dolandı ve en sonunda soluk soluğa bir köşeye geçtik. Önümüze bir bardak su bırakan annem gözlerini benimkilere çevirerek, "Dinlenmek iyi gelmiş sanırım," dedi.

"Hıhım," diyerek başımı sallamakla yetindim. Eğer anneme ve dedeme Alparslan'ın burada olduğunu söylesem neler olurdu merak ediyordum ama şimdilik bu konuyu erteleyebildiğim kadar ertelemeye niyetliydim. "İyi geldi, sanırım o an tansiyonum düşmüştü."

Annem bir daha kahvaltı yapmadan evden çıkamayacağımız hakkında konuşurken dedemle birlikte gözlerimizi devirerek güldük. Bu kez Esmeray'ın sesi içeriyi dolduruyor ve *unutama beni* diyordu. Dedem şarkıyı kendi kendine mırıldanırken annem de yeniden bir şeyler doğramaya başladı. Mutfakta ne kadar kötü olduğumu bildiği için olsa gerek, bana tek kelime bile etmemişti. Zaten etse de müsait olmazdım çünkü tam da o sırada ceptelefonum şortumun arka cebinde titremeye başladı. Arayan bilinmeyen bir numaraydı ancak kimin aradığına dair çok iyi bir tahminim vardı.

Rahat konuşabilmek adına ayağa kalkıp bahçeye geçtiğimde, Beyaz da peşimden geldi ve doğruca çitlere doğru koşarak oradaki küçük kırmızı topa atıldı. Salıncağa otururken telefonumun daha fazla çalmasına izin vermeyerek, "Efendim?" diyerek yanıtladım.

Karşı taraftan gergin bir gülüş ve sessiz bir nefes geldi. "Gülden. Benim, Alp."

"Merhaba," diyerek eğildim, Beyaz'ın ağzının içinde bana taşıdığı topu ondan alarak yeniden fırlattım ve küçük köpeğimin hevesle koşmasını seyrettim. "Nasılsın? Umarım daha iyisindir?"

"Ben iyiyim," diyerek güldükten sonra, "Ya sen?" dedi. "Havuzda olanları duydum, iyi misin?"

Daha iyi günlerim de olmuştu ama sadece kendi kendime söylenerek, "İyiyim," dedim. "Sadece tansiyonum falan düştü sanırım, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sevindim. Yani iyi olmana."

Avucuma bırakılan topu bir kez daha fırlatırken, "Teşekkür ederim," dedim ve hemen ardından duraksadım. Açıkçası biraz garip bir konuşmaydı. İlgili tavırlarının farkındaydım ve evet, yemek teklifini kabul ederek fazla hızlı, belki de fazla fevri davranmıştım ama onu kırmak ya da incitmek de istemiyordum. Sürtük Gülden bir sakız patlatıp, törpülediği tırnaklarıyla sırıtıyor olabilirdi ama Mantık Abidesi Gülden *bunu nasıl yaptın* dercesine başını iki yana sallayıp duruyordu.

Alp paylaştığımız gergin sessizliği derin bir nefesle bölerek, "Yarın akşama ne dersin?" dediğinde o göremese de başımı sallayarak, "Elbette," dedim ama gözlerim yeniden dönmediğini fark ettiğim Beyaz'ı bulabilmek için

bahçede gezinip dururken dikkatimi ona verdiğimi söyleyemezdim. "Yarın akşam uygun, bana yeri mesaj atarsın olur mu?"

Alp beni onaylayarak mırıldandığında ayağa kalktım ve birkaç saniye sonra bir şeyler geveleyerek telefonu kapattım. Gözlüklerimi burnumun dibine iteledim ve hızla bahçede dolanmaya başladım. "Beyaz! Beyaz! Neredesin bebeğim?"

Dedem açık olan camlardan başını uzatıp, "Ne oldu, Gülden?" diye sorarken, "Beyaz yok!" diye seslendim. "Top oynuyorduk, sanırım karşı bahçeye gitti."

Dedemin yeniden konuşmasını beklemeden ayağa fırladım ve minicik bir havlama sesi duyduğumda yanılmadığımı anladım. Benim küçük, yaramaz köpeğim komşumuzun bahçesine girmişti. Sanki nasıl çıkacağını bilmiyormuş gibi havlayıp duruyordu. Huysuz, yaşlı komşumuzun bahçesine izinsiz girdiğim için kendimi bir parça kötü hissettim ama açıkçası etik değerleri ve görgü kurallarını umursayacak havada değildim. Ayaklarımın altındaki taze çimleri eze eze koştum. Birkaç hafta önce konuştuğumuz mimara bahçede olmasını tavsiye ettiğim mini seraya doğru yürüyerek Beyaz'ı kollarımın arasına aldım. Halinden memnun olduğunu belli eden sesler çıkardı ama etrafta gezinen bakışlarından aklının hâlâ topta olduğu ortadaydı. Halbuki o kadar da uzağa atmamıştım.

"Topun nerede anneciğim?" diye sorduğumda dünyanın en acıklı havlamasıyla cevap verdi. Tüylerinin arasına birkaç öpücük bıraktım ve bahçede yavaşça yürüyerek küçük kırmızı topumuzu aramaya başladım ama sanki buhar olup uçmuş gibiydi. Çalıların içine bile eğildim fakat birkaç dakikanın ardından topun kaybolduğundan emin olmuştum. "Sana yeni bir tane alırız," dediğimde sanki beni anlıyormuş gibi itiraz etti ve ben farkına bile varmadan kollarımın arasında sıyrıldı. Yeşilliklerin arasında koşan küçük, beyaz bir tüy yumağıydı.

"Beyaz!"

Onun açık olan mutfak kapısına doğru koştuğunu gördüğümde irkildim ama yerleri döven minik patileri beni dinlemiyordu. Birkaç saniye içinde kendimi dünyanın en harika mutfağında buldum. Mimarın düşündüklerime önem verdiği belliydi çünkü dolaplar tıpkı ona anlattığım gibi bembeyazdı. Mutfak tezgâhı ve üzerinde bir demet beyaz gülün durduğu ada ise içinde beyaz damarların ve altın parıltıların geçtiği tozpembe bir mermerdi. Adanın çevresindeki sandalye ve tabureler de tezgâhla aynı tondaydı. İçerisi öyle yumuşak ve güzel görünüyordu ki uçuşan beyaz tüllere bakarken nefesimi tutmak zorunda kaldım. Parmağımı tezgâhın üzerinde gezdirip bir iç çekmeme çok az kalmıştı. Bunu yapabilirdim de ama Beyaz tam da o sırada varlığını hatırlatırcasına ses çıkardığında dikkatim dağıldı.

İrkildim ve eğilerek köpeğimi kucağıma aldım. "Yaramaz şey seni. Bu yaptığın çok ayıp, Beyaz!"

Patilerini memelerime yaslayarak başını özür dilercesine eğdiğinde ona kıyamayarak iç çektim ve huzursuzca kıpırdandım. Evin içinde hiçbir ses olmaması beni biraz germişti. Buraya izinsiz girmiş olmamız da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Gözlerimi son bir kez mutfakta gezdirdim ve ardından koşar adımlarla oradan uzaklaştım. Neden bilmiyordum ama attığım her adımda kalbim hızla çarpıyor gibiydi. Nefeslerim hızlanmıştı ve yanaklarımın anlamsızca kızardığını hissediyordum. Üzerimde gezinen bakışları, tenimi sıyırıp geçen dokunuşları hissettiğime yemin edebilirdim. Öylesine gerçekçi ve korkutucuydu ki bir daha o bahçeden içeri adımımı bile atmayacağıma dair kendime söz verdim.

Hayatımda zaten yeterince gizem ve karmaşa vardı. Bir yenisini daha edinmeye hiç niyetli değildim.

Dün akşam gizemlerden ve karmaşalardan bahsetmiş, hayatımda bir yenisini daha istemediğimi mi söylemiştim?

Şimdiki durumumu bunlardan daha güzel açıklayabilecek hiçbir kelime olamazdı. Dedemin sessizce kaş çatışları ve annemin yeni bir arkadaş edindiğimi düşündüğü için hissettiği tüm o sevinçle hazırlanmış, Alp'in bana mesaj attığı restorana gelmiştim. Birkaç hafta önce annem ve dedemle birlikte yemek yediğim bu yer, aşina olduğum Akdeniz mimarisine ve dekorasyonuna sahipti. Yemekleriyle ünlü, iki katlı ve şık bir mekândı. Tatilcilerin ve yerlilerin gözdesi olduğu dolu masalardan belliydi. Seksenlerin ve doksanların yabancı parçalarını çalıyor, tokuşturulan kadeh seslerine bakılacak olursa herkesi bir hayli memnun ediyorlardı.

Surat asan tek kişi olmak istemezdim ama arkamdaki masadan yükselen içki kokusunun hissettirdiği mide bulantısı ve Alp'in bana doğru yürürken yüzünde beliren o gülümseme beni bir parça huzursuz etmişti. Ayağa kalkarken askılı, fisto elbisemde ve topuklu sandaletlerimde gezinen bakışların da bana hiç yardımcı olmadığını söyleyebilirdim. Kendimi öyle gergin hissediyordum ki Alp, "Merhaba," diyene kadar nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim.

"Merhaba," diye mırıldandığımda sanki çok önceden beri tanışıyormuşuz ve düşündüğünden daha samimi bir ilişkimiz varmış gibi uzanıp yanağıma minik bir öpücük bıraktı. "Beni kırmadığın için teşekkürler. Ah, yüzün bembeyaz. İyi misin?"

Elimi şöyle bir havada sallayarak, "Evet," dedim. "Sadece... sanırım içki kokusu beni biraz rahatsız etti."

"İçki mi?" Mavi gözlerini kırparak duraksadı. "Ben bir koku almıyorum ama eğer rahatsızsan başka bir yere..."

"Hiç gerek yok." Başımı iki yana sallarken itiraz ettim ve masadaki su bardağımdan bir yudum alarak gülümsedim. "Burayı severim, yemekleri çok güzel oluyor ve şu an oldukça aç hissediyorum."

Garsona bir el işareti yaparak menüleri isterken sözlerim üzerine gülümsedi. "Öyle mi?" dedi. "Umarım biraz sonra bir kâse salata söyleyerek beni kandırmazsın."

Elbisemin içine girmek için verdiğim uğraşı düşünüp başımı iki yana sallarken, "Elbette hayır," diye güldüm ve o da aynı karşılığı verdiğinde sanırım bir parça rahatladım. "Ben yemek yemeyi seven o kadınlardanım."

"Öyleyse izin ver yemekleri ben seçeyim."

Kabul etmem üzerine Alp ikimiz için de aynı menüleri söyledi. Ortaya güzel bir salata, birkaç meze, karides ve uskumru. Bir şişe de şarap açtırmak istedi ancak ben başımı iki yana sallayarak buna engel oldum. Burnumdaki içki kokusundan hâlâ kurtulamamışken daha da fenalaşmak ve mide bulantım yüzünden *tatsız* olaylar yaşamak istemiyordum. Alp tam bir centilmen gibi kendisi için de su servisi yapılmasını istedi. Garson siparişimizi alarak uzaklaşırken arkasına yaslandı. "Bana biraz Gülden Seçkin'den bahsetsene. Kimdir, neler yapar, nelerden hoşlanır, neleri sevmez..."

Bakışları yeşil gözlerime kenetlenirken söylediklerinde samimi görünüyordu ve kelimelerinin buyurgan tınısına inat yüzünde sempatik, güleç bir ifade vardı. Belki de bu yüzden ona kaşlarımı çatmak yerine gülümsedim. Bakışlarının ve ilgisinin farkındaydım. Bu ilgi bir başka erkekten geldiğinde beni rahatsız edebilirdi ama Alp'inki bir çocuğun merakı gibiydi. Sanki dikkatini çeken yeni bir oyuncağı vardı da her tuşunu ve her milimini kurcalayarak onu çözmeye, öğrenmeye çalışıyordu. Tam da o an, yeni arkadaşımın ve tenis hocamın bir kalp kıran olduğunu fark ettiğim andı.

Sevimli gülümsemesi ve güzel gözleriyle kadınların ilgisini hiç zorlanmadan üstüne çekebilecek biriydi ama çoktan tüm ilgimi ve kalbimi verdiğim bir başka adam vardı. Bu yüzden lafı dolandırmak yerine açık olmayı seçtim.

"Gülden Seçkin, şu sıralar kalbi kırık bir kadın. Biraz başına buyruk ve deli dolu, ne isterse onu yapıyor. En çok hoşlandığı bir çift kobalt göz ve şimdilerde en sevmediği şey yalnızlık."

Çapkın Kazanova'nın gözlerinde bir an için bir ışık çaktı. Yüzünde yaralı kadınları ağına düşürebileceğini zanneden bir adamın bakışları değil, o kadınları anlayan bir adamın bakışları vardı. Anlaşılan Sarı Şeker sadece kalp kırmıyordu, zamanında onun da kalbi kırılmıştı.

"Pekâlâ. Bunu beklemediğimi söylemeliyim."

Omuz silker gibi gülümsedim ve arkama yaslandığım sırada yemeklerimiz servis edilmeye başlandı. Baş başa kalana dek ikimiz de konuşmadık. Randevumuz şimdi daha dostane bir yemek gibiydi. Ben çatalımı ve bıçağımı kavrarken, "Aptalmış," dedi.

Bir an için boş bulundum. "Kim?"

"Kalbini kıran kişi."

Kendi kendime güldüm. Öyleydi ancak gülüşüm dün sabah olanları hatırladığımda yüzümden silindi. Sanki o bakışları tenimin her bir noktasında hissediyormuş gibi belli belirsiz ürperdim. "Sadece zor bir adamdı. Ya sen?"

"İmkânsız bir kadındı."

"Harika," diye mırıldandım ve halimize dalga geçercesine güldük. O andan sonra biraz daha rahatlamış, biraz daha hafif hissediyordum. Yemeğim öyle güzeldi ki balığımın ekşi ve tuzlu tadı mide bulantımı bastırmakla kalmamış, sanki beni daha da acıktırmıştı. Tüm itirazlarıma rağmen ikinci bir tabağı söylediğinde bunun çok fazla olduğunu düşündüm ama midem benimle aynı fikirde değilmiş gibiydi.

Alp, "Yemek yemeyi sevdiğini söylerken dürüstmüşsün," dediğinde yanaklarımın kızardığını hissettim ancak utançtan değil, neşedendi. Güldenler bile bu akşam yemeğiyle mest olmuşlarken, "Aslında bu gece limitleri epey zorladım," dedim ama yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Umarım cüzdanın dolu gelmişsindir."

"Sanırım fazladan bir porsiyonu daha ödeyebilirim," diyerek oyunuma ortak olup bana göz kırptığında ona aynı şekilde karşılık verdim. "Ya tatlı?"

Garsonlardan birini kibarca yanımıza çağırırken, "Sufle," dedim. Balıkların üzerine biraz ağır kaçacağı kesindi ama çikolataya doymaya niyetliydim. "Kesinlikle sufle."

Tatlılarımız gelene kadar oyalanırken, Alp'in spor kariyerini dinlemeye ve onun hakkında ilginç şeyler öğrenmeye başladım. Öncelikle adı Ala olan bir ikizi vardı ve dört sene önce ani bir kararla tüm ailesini İstanbul'da bırakarak buraya taşınmıştı. Gittiğim kulübün ortaklarından biriydi, diğer ortak ise üçlü takıldıklarını zannettiğim kuzeninin müstakbel kocasıydı. Tekir bir kedisi vardı ve aynı zamanda bir spor dergisinde köşe yazarıydı.

"Yazar olmak harika bir şey olmalı," diye mırıldanırken önüme bırakılan tatlıma hevesli bir bakış attım ve garsona kibarca teşekkür ettim.

"Aslında... bu tam olarak yazarlık sayılır mı, emin değilim. Sadece haftalık bir dergi, o kadar."

"Kendini asla küçümseme," diye mırıldandım. Ardından kaşığımı suflemin ortasına daldırdım. Akışkan çikolata etrafa yayılırken nefesimi tutmuş

bile olabilirdim ki Alp'in gülüşüne bakılırsa bunu çoktan yapmıştım. "Gülden Seçkin'in sevdiği şeyler listesine sufleleri de eklemeliyiz sanırım."

Bir baş sallamayla onu onayladım ve kızıl saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına iteleyip, dudağımın kenarında hissettiğim bir parça çikolatayı yalarken anlık bir dürtüyle bakışlarımı içeride gezdirdim. Aynı anda bir çift kobalt mavisi göze doğru çekilerek donakaldım. Şimdi ağzımın içinde çikolata değil, bir avuç çamur varmış gibiydi. Boğazımın derinliklerinden inen sos, bir katran gibi oraya yapışmıştı. Nefes aldığımdan bile emin değildim ve o... benim aksime oldukça rahattı.

Aramızda yedi metre ya var ya yoktu, hemen çaprazımızdaki masadaydı. Tek başınaydı. Üzerinde beyaz keten bir gömlek ve kahverengiye çalan keten bir pantolon vardı. Saçları parmaklarını arasından geçirmiş gibi darmadağındı ve gözleri ışıl ışıldı. Parmaklarıyla bir kadehi sarmalayıp, etrafında sessizce ritim tutarken tehlikeli bir şekilde kısılmışlardı. Bu bakışları tanıyordum. Bu bakışlar Alparslan Gündoğdu'nun bir şeyleri ya da birilerini yerle bir etmeden önceki o son bakışlarıydı.

Onu tanımayan birine göre ihtiyatsız, rahat ve sıradandı. *Ama ben biliyordum.* Bakışları gözlerimde ve dudaklarımda gezerken de saçlarımda, dekoltemde ve hatta Alp'te gezerken de biliyordum. Bir elinin yumruk olduğunu, dizlerinden birinin sabırsızca sallandığını ve aslında içinde fırtınalar koptuğunu biliyordum.

Ve bildiğim bir başka şey de buna hiç hakkı olmadığıydı. Ne öfkelenmeye ne beni böyle süzmeye ne de beni sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi rahatsız hissettirmeye hakkı vardı. Alparslan Gündoğdu lanet olası haklarını çoktan tüketmişti. Bu saatten sonra onları kolayca geri alamayacaktı.

Alp bakışlarımı fark ederek omzunun üstünden Alparslan'a bir bakış attığında, onun her şeyi anladığına emin oldum. Tatlımı yiyemeyeceğimi bilerek kaşığımı bir kenara bıraktım ve yutkunmaya çalışarak suyuma uzandım ama bunlar nafile çabalardı. Tüm isteğim ve keyfim bir anda kaçmıştı. Üstelik midemin yeniden bulandığını hissediyordum.

Düşündüğümden daha fazla dağılmış olacağım ki Alp sandalyesini çekerek ayağa kalkıp, "Hadi gidelim," dedi. "İyi görünmüyorsun, Gülden."

"Ben..."

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Bakışlarımı Alparslan'dan ayırmadan başımı salladım ve ayağa kalktım. Neden bilmiyorum ama üstümü düzeltirken ve çantamı alırken birkaç saniye fazladan oyalandım. Sanırım içten içe Alparslan'ın kalkmasını ve masamıza gelmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Öyle derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldım ki kendimi bir şizofren gibi hissettim.

Yanından yürüyüp geçerken bacaklarım titredi. Kalbim deli gibi hızlandı ve burnum sanki parfümünün kokusunu alabilecekmişim gibi ondan tarafa döndü. Tırnaklarımı Alp'in koluna batırdığım an, gözlerim keskin gözleriyle buluştu. O an hafifçe kıvrılan dudaklarıyla öyle bir gülümsedi ki bir çocuk gibi ağlamak istedim. Nefesimi tutup bakışlarımı kaçırdım. Kendimi hiç bu kadar eksik hissetmediğimi düşünerek Alp'in beni eve bırakmasına izin verdim.

Eve girdiğimde annem de dedem de uyanıktı. Beni bekledikleri açıktı ama onlarla konuşamayacak kadar afallamış hissediyordum. Hızla merdivenleri tırmandım, banyoma koştum ve yediğim her şeyi kustum.

"Bir şey yok, bir şey yok. Gülden. Bir şey yok."

Kendimi avutmak istercesine bunları tekrar edip durdum. Yüzümü yıkadım, pijamalarımı giydim ve yatağımın üzerindeki Beyaz'ı kollarımın arasında çektiğim an sessizce ağlamaya başladım. Sırtımı kapıya dönerek gözlerimi uçuşan tüllerimin arasından görünen geceye diktim ve kalbimdeki ağrının geçmesi için dua ederken uyuyakaldım.

Beni uyandıran şey cılız, yumuşak bir melodi oldu. Gözlerimi birkaç kez kırptım ve o an karşı komşumun yatak odasından yükselen o sözler odama ve kulaklarıma doldu.

Ahmet Özhan, *"Yalnız benim için bak yeşil yeşil..."* diyordu. *"...bak yeşil yeşil."*

30. Bölüm: Sensiz Yapamıyorum

"Bu kez beni gerçekten sakatlayacaksın!"

Alp'e gözlerimi devirerek karşılık verdim ancak sözlerinde bir haklılık payı olmadığını söylemek yalan olurdu. Öyle hırslı ve öyle öfkeliydim ki raketimi savurup topa vururken kendimi bir geyşa gibi hissediyordum. Savrulan saçlarım ve saç diplerimde biriken terlerle onlar kadar seksi olduğum söylenemezdi ama onlar kadar gözü kara olduğuma emindim.

Yine de inkâr etmeyi ve ona biraz daha sataşmayı seçtim. "Bunlar bir tenis eğitmeninden duyduğum en aptal laflar."

Ona doğru savurduğum topa aynı şekilde karşılık vererek, "Öyle mi?" diye tıslադığında bakışlarımı bana doğru gelen toptan ayırmadan kafamı salladım. Birkaç adım geri giderek eteklerimi havalandıran bir hamleyle topu karşıladım. "Öyle!"

Gece benim için berbattı. Tüm dengem şu son birkaç günde iyice altüst olmuş gibi hissediyordum. Geceki gözyaşlarım yetmezmiş gibi bir de beni uyandıran o şarkı yüzünden ağlamaya başlamış, uzun bir süre de uyumamıştım. Şarkının sözlerini düşünmüş, Alparslan'a saydırmış ve kendi kendimi yiyip bitirdikten sonra dört saatlik bir uykuyla güne başlamıştım. Ve ansızın bastıran mide bulantım ile annemden sakladığım ateşim de olmayan keyfimi iyice kaçırmıştı. Ama Beyaz'ı kollarıma alıp yataktan çıkarken yalnızca keyifsiz değil, öfkeli olduğumu da anlamıştım.

Hem de deli gibi öfkeliydim.

Bu kez Alparslan'ı terk ettiğim için değil, o benden vazgeçtiği için öfkeliydim. Benim bildiğim Alparslan Gündoğdu sakin bir adam olmaktan çok uzaktı. Kırmayı, yerle bir etmeyi, etrafındaki her şeyi ve herkesi parçalamayı severdi. Dün gece bunları yapmadığı için üzüldüğümü söylemiyordum ama tüm bunların kalbimi ezen ve un ufak eden bir yanı da vardı.

Onu beklemiştim. Yanıma gelmesini, bana doğru uzanmasını ve gerekirse beni kolumdan kavrayarak ayağa kaldırmasını beklemiştim. Alp'e hesap sormasını, ona benden uzak durmasını söylemesini beklemiştim. Sadece... benim için savaşmasını istemiştim.

Kesinlikle delirmiştim.

Kendime ve Buse'ye onu hayatımda istemediğimi defalarca kez söylememe rağmen böyle düşündüğüme göre kesinlikle delirmiştim. Öfkemin kaynağı biraz da buydu. Görünen o ki ne aklımın ne de kalbimin Alparslan'la henüz işi bitmemişti. Bunu kabullenmek de düşündüğümden çok daha zordu.

Bana doğru gelen topu öyle sert karşıladım ki Alp topa yetişmek için geriye doğra koşarken küfretti. Attığı top fileye takıldığında kollarıyla sert bir çarpı işareti yaparak, "Yeter!" dedi. Elimdeki raketi bırakıp olduğum yere çökerken kendimi ne kadar zorladığımı fark ettim. Nefes nefeseydim ve kollarım deli gibi yanıyordu. Ve bir ara o kadar kontrolsüz hareket etmiştim ki üzerine fazla yüklendiğim sol ayak bileğim sızlıyordu. O anki hararetle hissedemediğim acı, usulca kendini belli ederken durumu çaktırmamaya çalıştım. Kabul, bir Serena Williams* değildim elbette ancak hiç de fena sayılmazdım.

"Sanırım ben kazandım," diyerek gülmeye çalıştığımda Alp bana çatık kaşlarıyla bakarak, "Yakala," dedi. Su şişemi ondan kaptım ve neredeyse yarısını içtikten sonra nefeslenmeye çalışarak bacaklarımı ileri doğru uzattım. Onun durumu da benden farklı değildi. Giydiği tişört terden vücuduna yapışmıştı ve derin derin soluyarak kendini toparlamaya çalışıyordu.

Sonunda elini bana doğru uzattığında parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve ayağa kalktım. Daha önce onda görmediğim kadar ciddi bir yüz ifadesiyle, "Bir daha bu haldeyken derse gelmeni istemiyorum," dedi. "Sakinleşmeye ihtiyacın varsa koş ya da bir şeyleri yumrukla, Gülden. En azından bu kadar agresif bir oyunla kendini sakatlamamış olursun."

"Kibarca kovuldum mu yani?" diyerek işi dalgaya vurmak istedim ama haklıydı.

"Ben ciddiyim, Gülden. Bu sağlıklı bir şey değil. Dün gece yüzünden mi böylesin bilmiyorum ama..."

"Hayır," diyerek inkâr ettim fakat gözlerime baktığında gerçeği gördüğünü biliyordum. "Kendimi oyuna fazla kaptırdım sanırım, hepsi bu."

"Pekâlâ. Üstelemeyeceğim ama bugün sondu, Gülden."

"Tamam *anne*."

Homurdanarak bana doğru uzanıp saçımı çektiğinde güldüm. Beraber sahanın çıkışına doğru yürüdük. Kısa bir vedalaşmanın ardından Alp odasına doğru giderken ben de kabinlere doğru ilerledim. Bir duş alıp daha sonra da eve gidecektim. Annemin atölyede olduğunu ve atölyedeki kızların beni sorduğunu biliyordum ama bu kafayla hiçbir şeye odaklanamayacağımın da farkındaydım. O yüzden en iyisi güzel köpeğime sarılmak ve onunla biraz vakit geçirmekti.

---

* Amerikalı eski profesyonel tenisçi. Tüm zamanların en iyi tenisçilerinden biri olarak kabul edilen Williams, Kadınlar Tenis Birliği tarafından yüz seksen altı hafta üst üste olmak üzere, üç yüz on dokuz hafta boyunca teklerde dünya bir numarası olarak gösterildi ve beş kez yıl sonu bir numarası oldu.

Gözlerim sanki Alparslan her an bir yerlerden çıkacakmış gibi etrafta gezinse de kimseyi görmedim. Hızlıca bir duş aldım, eşyalarımı topladım ve kulüpten çıkarak arabama gittim. Çantamı yan koltuğa fırlatırken dikkat etmemiştim ama sürücü koltuğuna geçtiğim zaman sileceklerin arasına sıkıştırılmış beyaz bir gül gördüm. Bir an için nefesim kesildi. Tek bir taneydi ve henüz bir goncaydı. Tazeydi, dalından yeni koparıldığı belliydi ve dikenleri hâlâ üstündeydi. Gülü arabama bırakan kişiyi bulmak için etrafa baktım ancak herkes kendi halindeydi. İçten içe bunu arabama kimin bıraktığını biliyordum.

Uzanıp gülü kavrarken istemsizce burnuma doğru götürdüm ve kokusunu içime çekerken dudaklarımı bir gülümseme sardığını hissettim. Öyle hoş bir kokuydu ki birkaç saniye boyunca tüm benliğimi sardı. Sonunda elime batan dikenin hemen altına yapıştırılmış küçük bir not olduğunu fark ettim. Bir yanım gülü de o notu da atmak istedi ama bir yanım notta ne yazdığını deli gibi merak ediyordu ve sadece ben değil, Güldenler de büyük bir merak içindeydi.

İç çekerek yeniden arabama bindim ve emniyet kemerimi taktıktan sonra notu açtım.

Bu gül kadar güzel, saf ve büyüleyici.
Dikenleri kadar sivri ve incitici.
Adı aşk ve fark ettim ki sahici...

Bir süre için nota bakakaldım. Okudum, okudum ve okudum. Ardından notu katlayıp gülümle beraber bir kenara bırakarak arabayı çalıştırdım. Gözlerime bastıran yaşları kovmam biraz uzun sürdü ancak kendi kendime eve kadar dayanmam gerektiğini söyleyip durdum. Derin nefesler alıp veriyor ve istemsizce o güle bakıyordum. Oysa sadece bir çocuk gibi tepinmek ve bağırmak istiyordum.

Notun Alparslan'dan geldiğini biliyordum. Başka bir ihtimal yoktu ancak dünkü ve şimdiki davranışları arasında öyle büyük bir uçurum vardı ki beni delirtiyordu. Dün sanki umurunda değilmişim, onun için bir hiçmişim gibi öylece durmuş ve yalnızca beni seyretmişti. Bugün ise arabama bir gül bırakarak resmen yeniden ilan-ı aşk etmişti. Bir davranışı bir diğerini tutmuyordu ve artık buna ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum. Amacı beni delirtmekse bunu başarıyordu. Bunu kesinlikle başarıyordu ama yanına bırakacağımı zannediyorsa *çok* yanılıyordu.

Burnumdan soluyarak eve geldiğimde, komşu villanın önündeki araba bile umurumda olmadı. Çantamı ve gülümü alarak bahçe kapısından içeri girdim. Annem ile dedem yoktu ve benim minik, sevimli köpeğim Beyaz

Ninova

havuzun içindeydi. Onu gördüğüm an tüm gerginliğim kayboldu ve kendi kendime kıkırdadım. "Beyaz, yüzmeye mi çıktın sen bebeğim?"

Heyecanlı bir havlamayla bana karşılık verdiğinde ona doğru yürüdüm ve bana doğru hızlı hızlı yüzen köpeğimi eğilerek kucakladım. Üzerimin sırılsıklam olmasına aldırmadan onu bağrıma basarak yüzüne öpücükler bıraktım. Islak bir köpek yavrusunun bu kadar tatlı olabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim. Gözlerini kırpıp duruyor, kollarımın arasından çıkarak silkelenmek istercesine debeleniyordu. Birkaç öpücüğün ardından ona istediğini verdim ve Beyaz kendini çimlerin üstüne atıp bana şebeklikler yaparken güldüm. Saat henüz on biri biraz geçiyordu ancak şimdiden sıcak bir gün olacağı belliydi, güneş tam tepedeydi. Beyaz da bu düşüncemi doğrular gibi yeniden suya girdiğinde gülümsedim. Birkaç saat havuz keyfi yapmak hiç de fena değildi.

Tatlı köpeğimi kendi haline bırakarak eve girdim. Mutfaktan minik bir vazo alıp içine biraz su doldurduktan sonra elimdeki gülü vazoya bıraktım. Tüm yaşananlar düşünüldüğünde belki de en doğrusu o notu ve gülü çöpe atmaktı. Belki fazla duygusal davranıyordum ama içimden bunu yapmak gelmedi. Onun yerine odama çıkarak vazoyu komodinimin üstüne, gece uyuduğum zaman yanağımı avucuma yaslayıp gülü izleyerek uykuya dalacağım bir yere bıraktım ve iç çekerek dolabıma yöneldim.

Kötü haber, artık otuz altı beden değildim. İyi haber ise tıpkı aynadaki aksimin de söylediği gibi hâlâ mükemmeldim. Kıçımı içinden geçiremediğim pantolonlarımın ve şortlarımın yanma daralan bikinilerim de eklenmişti ama hiç de fena görünmüyordum. Geçen akşam Buse'nin de dalga geçip güldüğü gibi biraz daha ele geliyordum. Bikinimin askılarını düzeltip memelerimi kumaşa tıkıştırırken dudaklarımı büzdüm ve saçlarımı topladığım tokayı çıkararak onları özgür bıraktım. Omzuma bir havlu attım. Telefonumu, güneş kremimi ve şapkamı da aldıktan sonra odadan çıktım.

Annemin tüysüz kedileri koridorda duruyordu ve yemin ederim, kediler beni ne kadar huzursuz ettiklerini biliyorlarmış gibi sırıtıyordu. Tüylerim diken diken olduğunda koşarak merdivenlerden indim. Mutfakta hızlıca bir sandviç hazırladım ve bir bardak limonatayla beraber yalınayak bahçeye çıktım. Beyaz hâlâ onu bıraktığım gibiydi ancak bu kez havuzda küçük bir top vardı. Dün Beyaz'a fırlatarak oynadığımız ve ardından ihtiyar komşumuzun bahçesinde kaybettiğimiz kırmızı top...

Kaşlarımı çatarak topa baktım ama Beyaz, topun etrafında yüzüp oynarken öyle keyifliydi ki daha fazla somurtamadım. Aksi komşumuz topu bize getirip bu bahaneyle de bizimle tanışmak yerine onu bahçemize fırlatmayı daha uygun gördüyse kendi bilirdi. Eşyalarımı şemsiyenin altındaki şezlonga bıraktım ve kendimi güneş kremine buladıktan sonra sandviçimi yiyerek

Ninova

oyalandım. Dedem arayarak akşam yemeğine katılamayacağını söyledi. Annem ise yetiştirmesi gereken bir sipariş nedeniyle bu akşam gecikebileceğini. Anlaşılan bu gece minik köpeğimle ve annemin korkutucu kedileriyle birlikteydim.

"Akşama pizza var, Beyaz!" diye seslendiğimde neşeli bir havlamayla ödüllendirildim ve kıkırdayarak güldüm.

Ayağa kalkarak suya alışmak yerine dalmayı seçtim. Ani soğuk, kalp atışlarımı hızlandırıp beni deli gibi titretse de birkaç saniye içinde hızla alıştım. Başımı sudan çıkararak saçlarımı geriye yatırdım. Kırmızı topa uzandım ve onu havuzun bir ucuna doğru atarak Beyaz'la oynamaya başladım. Dakikalar geçerken hissettiğim şey keyif ve neşeydi. Her ne kadar güzel olsalar da geçici duygulardı ve fark ettim ki buraya geldiğimden beri hiç mutlu olmamıştım. Gerçek bir mutluluğun beni en son ne zaman sardığını ve ısıttığını hatırlayamıyordum. Halimden şikâyetçi değildim ancak derinlerde bir yerlerde eksik hissediyordum.

Bu eksiklik beni düne kadar hiç rahatsız etmemişti. Kendi kendime alıştığımı söylüyordum ama onu gördükten sonra buna alışmak istemediğimi fark etmiştim. Şu an bile aklımın bir köşesinde dünkü bakışları ve o beyaz gül varken buna daha ne kadar tahammül edebilirdim, bilmiyordum. Bu yüzden aldırmamaya çalıştım. Bunu gerçekten denedim. Ara ara yüzüp köpeğimle oynadım, ara ara da dinlendim. Suyun içinde bu kadar kalması doğru muydu, bilmiyordum ama Beyaz hiç de yorulmuş gibi değildi ve görünen o ki kuru üzüm gibi buruş buruş olan sadece bendim.

Sudan çıkmak için hareketlendiğimde Beyaz sanki canı yanıyormuş gibi içler acısı bir inleme çıkardı. Minik burnunun ucuyla kırmızı topunu dürterek yanıma yanaştı. Onu kollarımın arasına alıp havaya kaldırdım ve ıslak kafasını öperek, "Bu kadar su yeter," dedim. Güneş hâlâ tepedeydi, saat öğleni biraz geçiyordu ama yine de, "Hasta olacağız," diye ekledim. Sabahki ateşim biraz düşmüştü ve yeniden yükselmesini istemezdim. Evdekilerin ne kadar panik olacağını şimdiden tahmin edebiliyor, bunun ihtimali karşısında bile ürperiyordum. "Çıkıyoruz artık."

Beyaz, kollarımın arasında çırpındığında onu havuzun kenarına bıraktım ve o, yumuşak bir atlayışla yeniden suyun içine girdi. Dikkatini çekmek için üzgün bir ses çıkardım ama tek yaptığı minik kıçını bana doğru dönmek ve topuna doğru hareketlenmek oldu. *Hah...*

Onu yeniden kucaklamak için suya dalmadan önce, "Beyaz," diye seslendim ve bu kez dudaklarımdan gerçekten boğuk bir inilti çıktı çünkü sabah zorladığım bileğime ansızın bir kramp girdiğinde nefesim kesildi. Uzanıp havuzun kenarına tutunmak istedim ama çırpınan kollarımla yalnızca suyu dövdüm. Yukarı yüzmek için kendimi ittiğimde aşağıya doğru

çekildim. Daha önce yüzerken bu gibi bir durumla hiç karşılaşmamıştım ve tek isteğim sudan çıkmaktı, bu yüzden iyice panikledim. Panikledikçe de dibe battım.

Kulağıma Beyaz'ın havlama sesleri doldu, birkaç arabanın belli belirsiz sesi ve korkmuş iniltiler... Sesler kulaklarımda uğulduyordu ve son duyduğum da bunlar oldu. Bir ara nefessizlikten öleceğimi düşündüğümde yukarı doğru çekildim. Birinin beni kucaklayıp çimlerin üstüne bıraktığını hissettim. Gözlerimin açıldığı o birkaç saniyede gördüğüm tek şey, kobalt mavisi gözlerdi. Konuşmaya çalıştım ama güçlü bir el beni yan tarafıma doğru döndürdü ve ciğerlerim patlarcasına öksürerek yuttuğum suları çıkarmaya çalıştım. Titreyen vücudumda gezinen sıcak ve telaşlı dokunuşları beni tepeden tırnağa sarstı. Boğuk bir hırıltıyla, "Alparslan," diye fısıldadım. "Sen..."

Yüzüme doğru eğildiğini tenime çarpan hızlı soluklarından anladım. Gözleri ve yüzü birkaç saniyeliğine de olsa biraz daha netleşti ve gözlerim onları daha fazla açık tutamadığım için kapanırken küfrederek, *"Sikeyim, Gülden,"* dedi.

Ona ortaparmağımı kaldırarak karşılık vermek istedim ama öyle yorgundum ki bunu yapıp yapamadığımdan emin değildim. Bir şeyler homurdandım ve ardından tamamen bilincimi kaybettim.

Uyandığımda fark ettiğim ilk şey yatağımda uzandığım ve Beyaz'ın da hemen yanı başıma kıvrıldığıydı. Açık tüllerimin ardından güneşin batarken etrafı nasıl kızıla boyadığı görülüyor ve serin, tatlı bir meltem tülleri uçuşturarak içeri doluyordu. Havada tatlı bir koku asılıydı ama derin bir nefes aldığım zaman yasemin ve vanilyanın içindeki farklı notaları fark ettim. Benim parfümüme ait olmayan ancak çok yakından tanıdığım bir parfüm... Kimi zaman sırf koklamayı sevdiğim için bileklerime sıktığım, kimi zaman da yüzümü o tene, boynuna gömerek soluduğum bir koku...

Hareket etmeye korkarak sessiz bir nefes aldım ve kokuyu bir kez daha içime çektim. Havuza inmeden önce komodinimin üzerine bıraktığım gözlüğümü takarak başımı kaldırdığımda onun kitaplığımın önünde dikildiğini fark ettim. Baştan aşağıya pembelerle dolu olan odamda, üzerinde keten bir gömlek ve keten bir şortlaydı, ayakları çıplaktı. Saçları darmadağındı ve yan profilinden görebildiğim kadarıyla yüzünde meraklı, muzip bir bakış vardı. Kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. Sanki her an gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Onu neyin bu kadar keyiflendirdiğini merak ederek dirseklerimin üzerinde doğruldum ve elindeki çizgi romanı fark ettim.

Hentailerim.

Dudaklarımın arasından *hadi ama* dercesine bir inilti döküldü. Başını kaldırdığında göz göze geldik ve nefesimin kesildiğini hissettim. Gözlerindeki neşe bu kez yerini daha ağır, daha yoğun bir şeylere bıraktı. Dün geceki bakışlarından daha uzak, daha endişeli ve temkinli bakışlara. Ancak hâlâ bir şekilde sakindi ve ben... ne hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum, ne söyleyeceğimi de öyle. Ama kelimeler dudaklarımın arasından birden döküldü. Sanki hiçbir şey olmamış, her şey gayet normalmiş gibi.

"*Hentai* sever misin?"

Çizgi romanı kapattı ancak elinden bırakmadı. Ağırlığını bir ayağına vererek kollarını göğsünde bağlarken, kitaplığımın yanındaki duvara yaslandı. Gözlerini yüzümün her bir noktasında gezdiriyordu ve kaşlarından biri yukarı kalkmıştı. "Bu çizgi pornoların adı *hentai* demek?"

Cılız bir gülüşle gözlerimi devirdim. "Onlara çizgi roman deniyor aslında."

"Benim için pornonun çizgi versiyonu gibi." Doğrusu haksız diyemezdim ama ben daha bir şey söyleyemeden, "Demek," diye devam etti. "Bu pornolardan hoşlanıyorsun?"

"Senin koleksiyonunun yanında benimkiler bir hiç sayılır," diye mırıldandım. O sözde koleksiyonu görme fırsatım olmamıştı ama ününü bu kadar duyduğuma ve yüzündeki gülüşe göre *sağlam* olduğuna emindim.

Cılız bir sesle ona sataştığımda hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine hafifçe gülümsedi ve elindekini yerine bıraktıktan sonra bakışları komodine kilitlendi. Sabah arabamın camında bulduğum o güle. Çöpe atmak ya da bir kitabın arasına sıkıştırmak yerine suyla dolu bir vazoya koyup baş ucuma yerleştirdiğim o güle.

O an kızardığımı hissettim, o gülü atmamakla aptallık ettiğimi... Bir şeyler söylemesine gerek yoktu çünkü gözleri çok fazla şey söylüyordu ve bundan kaçınmak istedim. Pembe örtülerimin arasında sere serpe yatarken bakışlarımı bir ucu görünen fırfırlı yeşil külotuma ve neredeyse saydam diyeceğim kadar ince beyaz tişörtüme diktim. Memelerimdeki özgürlük hissine bakılacak olursa sadece yarı çıplak değil, aynı zamanda da sutyensizdim. Kıyafetlerimi üzerimden *kendim* çıkarmadığıma emindim.

Dünyanın en aptal sorusunu sorarak, "Beni sen mi giydirdin?" dedim.

Kaşları hafifçe yukarı kalkıp bir ayağını rahatça bir diğerinin önüne atarken başını hafifçe eğdi ve o keskin bakışlarını vücudumun her bir noktasında gezdirdi. Tenimin ısındığını, heyecanlandığımı hissettim. Bakışları karşısında sanki kanım bile daha hızlı akıyormuş gibiydi. Göğsüm derin bir solukla yükseldi ve bakışlarının dikleşen meme uçlarımda gezindiğini fark ettiğimde nefesim tekledi. Öyle sakin bir duruşu vardı ki benimle eğlendiğini ya da beni umursamadığını düşünebilirdim. Ama parmakları

farkında bile olmadığına emin olduğum bir hareketle açılıp yeniden kapanırken ve kollarındaki damarlar belirginleşirken etkilenen tek kişi olmadığıma sevindim. Sonunda gözleri gözlerime tutundu ve yemin ederim, içleri en günahkâr vaatlerle olduydu.

Sürtük Gülden *evet* diye fısıldadı. Mantık Abidesi Gülden ise bana esaslı bir tokat patlattı ama bu bile bacaklarımı belli belirsiz birbirine bastırmama engel olamadı.

"Seni giydirmemden hoşlanmayacağını bilseydim çıplak ve *ıslak* uzanmana izin verirdim."

Biraz öfkeyle ve biraz da tahrik olarak kızardım. Yerimde hafifçe doğruldum. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak, sırf bir şeylerle ilgilenmek için uyuklayan Beyaz'ı kucağıma çektim. Uykusunu hiç bölmedi, sadece belli belirsiz kıpırdandı ve başını memelerime yaslayarak tatlı bir homurtuyla uyumaya devam etti. "Sen-"

Alparslan sözlerimi yarıda keserek, "Buradan karşı evin yatak odası görünüyor," dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve yüzümde gezinen gözleri bu kez memnuniyetsizdi. "Senin yatak odan da karşıdan görünüyor olmalı. Neden burada bir perde yok?"

Dün gece Alp ve beni kıskanmamış, sadece sessizce bizi seyretmekle yetinmişti ama şimdi muhtemelen yetmiş yaşından fazla olan ve gözleri doğru dürüst görmeyen bir ihtiyarı kıskanıyordu öyle mi?

Tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım ve zehir kadar tatlı bir sesle, "Ne o?" diye mırıldandım. "Rahatsız mı oldun?" Gözlerinde bir şey parladı ancak yanıt vermesine fırsat vermedim. "Aslına bakarsan *komşum* böyle seviyor. Çok da yakışıklı biri, ara sıra birbirimizi izleyerek uyuyoruz."

"Yaa?" diye mırıldandığında hızla başımı salladım. Az daha sözlerime ben bile inanacaktım. "Kimi zaman soyunuyorum, kimi zaman çıplak geziniyorum, kimi zaman da çıplak uyuyorum ve bir kez bile karşı komşumun *şikâyet* ettiğini duymadım."

"Sen de çok memnunsun bakıyorum?" Başımı salladığımda kaşları yukarı kalktı ve dudakları tehlikeli bir gülüşle kıvrıldı. Başıyla komodinimi işaret ederek, "Peki, karşı komşun," diye mırıldandı. "İç çamaşırlarının altındaki o vibratörü bacaklarının arasındayken de seni izliyor mu?"

Yutkundum. "Aptal değilse izliyordur," diye fısıldadım ama gözlerimin önündeki görüntüde bir ihtiyar değil sadece Alparslan vardı. Sırtımı yatak başlığına yasladığımı, bacaklarımı iki yana ayırarak vibratörüme uzandığımı ve Alparslan'ın yarı çıplak, karşı evdeki o camlara yaslanarak ateş karası gözlerle beni izlediğini hayal ediyordum.

O da bunları hayal ediyormuş gibi derin bir nefes aldığında ve burnundan soluduğunda korktum. Bana dokunmasından ve ona izin vermek için

tereddüt bile etmeyeceğimden korktum. Bu yüzden sakinleşerek parmaklarımı Beyaz'ın tüyleri arasında gezdirirken derin nefesler almaya çalıştım.

"Beni nasıl buldun? Aynı yerde olduğumuz, aynı salonda karşılaştığımız yetmiyormuş gibi şimdi de beni takip mi ediyorsun?"

Benimle dalga geçercesine güldü. "Geçerken uğrayayım demiştim."

Gözlerimden ateş saçtığıma emin olduğum bir bakışla, "Uğrama!" dedim ama durumun ironisinin de farkındaydım. Günler önce onunla bir havuzda karşılaşmış ve karşısında bayılmıştım. Bugünse beni yine havuzun içinden çekip çıkartmıştı. Belki teşekkür etmem gerekiyordu ama günlerdir içime attıklarımı daha fazla tutamayarak saldırmayı seçtim.

"Ben senin geçerken uğrayabileceğin bir arkadaşın değilim. Ben senin hiçbir şeyin değilim ve sen de benim hiçbir şeyim değilsin, Alparslan! Tüm bunlar... Tüm bunlar bir saçmalık!"

Yükselen ses tonumla birlikte Beyaz irkilir gibi olduğunda memelerime bıraktığı patilerinden birini kaldırıp özür dilercesine dudaklarıma götürdüm, ardından biraz daha sakin bir sesle, "İstemiyorum," dedim. "Beni duydun mu, Alparslan? İstemiyorum."

Bana doğru bir adım attığında elimi öne doğru uzatarak onu engellemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Bir adım daha attı, bir adım, bir adım ve bir adım daha... Sonunda yatağa, ayak ucuma oturduğunda bacaklarımı kendime doğru çektim ve sanki ondan kaçınmam onu öfkelendirmiş gibi burnundan soludu. Aksi bir bakışla beni süzerken bir an için öne doğru atılacağını zannettim fakat yalnızca beni süzmekle yetindi. Bakışlarının yüzüme düşen bir tutam kızıl saça tutunduğunu fark ettim. Eli bir an için öne doğru uzanır gibi oldu ama bu belli belirsiz bir hareketti. Hemen ardından kendini öyle hızlı geri çekti ki onu bu kadar dikkatli izlemesem fark etmezdim.

"*Neyi* istemiyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak güldüm ama bu histerik, keyifsiz bir gülüştü. Gözlerinin içine bakarken, "Burada olmanı istemiyorum," dedim.

"Ben olmasam o suda..."

"Sadece evimde değil, *bu* yerde, *bu* şehirde olmanı istemiyorum," dediğimde bana öyle bir bakış attı ki bir an gözlerinin gerisinde kızı için o küçük pastanın karşısında ağlayan adamı gördüm. Kalbim öyle kırıldı ki konuşmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Buraya bir başlangıç yapmak için geldim Alparslan, uzaklaşmak için geldim."

"Kaçmak için geldin," diye itiraz ettiğinde başımı iki yana salladım. "Ne fark eder ki? İstanbul'u ve yaşananları orada bıraktım ben. Burada yeniden nefes almaya çalışıyorum. Kendimi dinlemek, biraz olsun soluklanmak istiyorum!"

"Sen sadece iyiymiş gibi numara yapmak istiyorsun, Gülden. Sadece oyun oynamak istiyorsun."

Gözlerim acı ve öfkeyle yandı. "Senin oyunlarının yanında benim oyunlarımın lafı bile olmaz, Alparslan," dedim ama adını söylemek bile dilimi yaktı. "Karşıma çıkmanı istemiyorum, bana yazmanı, beni aramanı istemiyorum! Bana çiçekler bırakmanı, notlar yazmanı istemiyorum! Ben, ben..." Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki daha fazla dayanamadım. "Dün gece bana bakıp sanki bir hiçmişim gibi kılını bile kıpırdatmazken bugün bana böyle bakmanı istemiyorum!"

Beyaz ürkerek yataktan aşağıya atladı ama o an onu umursamadım. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve işaretparmağımı hâlâ sakince yerinde oturan adama doğru sallayarak bir kez daha, "Bana böyle bakma!" diye bağırdım. "Bana böyle bakma, bakma kahrolası! Bakma!"

Ne ara uzanmıştım, ne ara yumruklarımı onun göğsüne vurmaya çalışıyordum, ne ara ağlamaya başlamıştım ve o ne ara beni yatağa mıhlamıştı bilmiyordum. Gözyaşlarım sessizce akarken sırtımı yatağa çarptı ve üzerime doğru eğilerek, "Gülden," diye fısıldadı.

Aylar önce o gün bana böyle baksa ve bu sesle adımı fısıldasa belki o kapıdan kolayca çıkamaz, onu öylece ardımda bırakamazdım. Belki onu bir kez daha dinlemek ister, belki bir kez daha anlamaya çalışırdım ama şimdi bu sesi duymak beni yalnızca daha da ağlattı.

Başımı iki yana sallayarak, "Burada olmanı istemiyorum," diye fısıldadım. "Aklımı karıştırıyorsun Alparslan, bunu istemiyorum."

"Akıl mı? Sen bende zerresini bile bırakmadın, Gülden."

O kobalt mavisi gözlerindeki öfke ve özlem birbiriyle iç içe geçerek gözlerime tutunduğunda, ona daha fazla bakamadım. Başımı yana çevirerek bakışlarından kaçmak istedim ama bu kez uzandı ve çenemi nazikçe kavrayarak gözlerimizi yine buluşturdu. Dudaklarımdan dökülmek üzere olan bir hıçkırığı dişlerimle bastırdım. Onu görmemek için gözlerimi kapadım. "Bana öyle bakma. Bana öyle bakma, *lütfen.*"

"Gülden..."

"Bırak geride kalsın, Alparslan. Bırak her şey geride kalsın. Ben bunu bir kez daha yapamam."

Yüzüme doğru eğildiğini, sıcak nefesinin benimkine karıştığını hissettim. Adeta tıslarcasına, "Bırakamıyorum!" dedi. "Geride bırakamıyorum! Sensiz yapamıyorum, Gülden. Sensiz hiçbir bok yapamıyorum!"

Kapalı gözlerimin kenarında yaşlar akarken, "Kendine başka bir hayat kur!" diye soludum ama düşüncesi bile benden bir şeyler götürdü. "Yeni bir başlangıç yap, Alparslan. Başka bir hayat kur."

Ninova

Öfkeli gülüşü kulaklarıma dolduğunda titredim ve bedenlerimiz adeta birbirine yapışacak kadar bana sokulduğunda titremelerim arttı. Bileklerimi ne zaman serbest bırakmıştı bilmiyordum ama bir an sonra tırnaklarım kollarına battı. Burnunun boynuma değdiğini, bana doğru eğildiğini hissettim. Nefesi beni okşarken bana öyle yakındı ki sanki bir santim yukarı uzansam dudaklarını tenimde hissedebilecektim. "Eğer," dedi alçak bir sesle. "Eğer yaşadıklarımıza bir son verebilseydim bunu yapardım Gülden ama ben... ben... Kahretsin!"

Sıcaklığı beni terk edip de yatağımın üzerindeki ağırlığının kalktığını hissettiğimde, gözlerimi açarak ona doğru döndüm. Odamın içinde ne yapacağını bilemiyormuş gibi birkaç adım attı ve ardından hızla bana doğru yürüdü. Kollarımı kavrayarak beni yukarı doğru çekti. Dudakları dudaklarıma öyle yakındı ki beni öpeceğini zannettim ama bunun yerine gözlerimin içine bakarak kaşlarını çattı.

"Yaşadıklarımıza bir son verebilseydim bile bir başka hayat kuramazdım, Gülden. Neden biliyor musun?" Ona bir yanıt vermek yerine sustuğumda üzerime doğru eğilerek tekrar, "Biliyor musun?" diye sordu. Gözlerinden ateşler fışkırıyordu. "Bir başka hayat kuramazdım çünkü *neden* biliyor musun, Gülden? Hissettiğim bu şey... bu kahrolası şey izin vermezdi! *Onların* ardından seninle bir hayat kurdum ama bunun tek sebebi bu kahrolası şeyi daha önce *hiç* hissetmememdi."

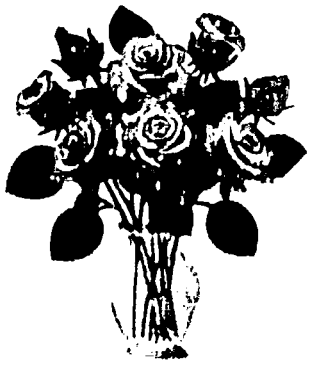
Sözlerinin ardından kaskatı kesilerek başımı iki yana salladım. "Alparslan," diye fısıldadım. *Sus* dercesine, *git* dercesine... Ama beni dinlemek yerine eğilip burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. Bunu hissettiğimde sessizce hıçkırdım.

Sanki kendine kızıyormuş, sanki küfrediyormuş ve bunun için beni suçluyormuş gibi, "Sensiz yapamıyorum," dedi. "Yemin ederim, Gülden. Yapamıyorum."

"Öğrenirsin... Ben öğreniyorum Alparslan, sen de öğrenirsin."

"İstemiyorum!" Geriye doğru çekildi ve iri avuçları yanaklarımı kavrarken başını iki yana salladı. "Belki doğru bir şekilde başlamadı, kabul ediyorum Gülden ama hissettiklerimiz... Onlar benim hayatımdaki tek doğrulardı ve ben bunlardan vazgeçmeyeceğim." Durdu, gözlerimin içine baktı ve eğilip bir tüy kadar yumuşak bir şekilde dudaklarını benimkilere sürterek nefesini benimkinin üstüne bıraktı.

Gözyaşlarım ve kalbim deli gibi hızlandığında Alparslan usulca kulağıma doğru fısıldadı. Sert, kendinden emin bir sesle sadece kulaklarıma değil kalbime de kazır gibi, "Buraya aklını karıştırmak için gelmedim," diye mırıldandı. "Buraya seni almak için geldim ve yemin ederim, buradan sensiz gitmeyeceğim, Gülden. *Yemin ederim.*"

31. Bölüm: Bacaklarını Aç

Şiş gözlerimle önümdeki sehpaya uzandım ve bir dilim pizza daha alarak dudaklarıma götürdüm. Yağlı ellerim, yağlı ağzım ve birkaç damla yağın aktığı pijamalarımla en iyi halimde değildim fakat yanımdakilerin de buna aldırış ettiği yoktu. Nihayetinde beni yıllardır tanıyan ve her halime aşina olan insanlardı ama onlar benim aksime mükemmel görünüyorlardı.

Alparslan'ın yüzüme bir tokat gibi çarpan sözlerinin ve bana son bir bakış atıp sessizce gidişinin ardından bir süre yatakta öylece uzanmış, Beyaz'ı da kollarıma çekip ağlamıştım. Yeniden uykuya dalmaya hazırdım ama zil tüm gürültüsüyle kulaklarıma dolmuştu. Hemen ardından mutfağın bahçeye açılan sürgülü kapılarından ayak sesleri yükselmişti. Dedem ya da annem zili çalmazdı, gelen bir hırsız ya da katilse onun da zili çalacağını düşünmüyordum. Bu yüzden atölyedeki kızların ya da bir komşunun uğradığını düşünerek üstüme hızlıca bir şeyler geçirmiş ve koşarak merdivenlere fırlayan Beyaz'ın peşinden indiğimde beni bekleyen sürprizi görmüştüm.

Sürpriz, mutfak masasının üzerindeki pizza kutuları, içecekler ya da görür görmez bir dilim almak için can attığım pasta değildi. Sürpriz, bana beş gün sonra geleceğini söyleyen Buse ve Serkan'dı. Buse benim halime bakarak şaşkın bir çığlık atarken, ben neşeli bir çığlık atmış ve resmen kollarına atılmıştım.

"Neden geleceğinizi söylemediniz?" demiştim.

"Bok gibi görünüyorsun," demişti.

"Kola da aldınız mı?" diye sormuştum.

"Niye ağladın sen?" demişti.

"Benim pizzam mantarlıdır umarım," demiştim.

"Alparslan'la mı bir şey oldu?" diye sormuştu.

"Pasta çikolatalı mı?" demiştim.

"Bana her şeyi anlatacaksın," demişti.

Yirmi dakikanın ardından burnumu çeke çeke olanları anlatmış ve bir pizza kutusunu önüme çekerek salondaki koltuklardan birine yerleşmiştim. Buse hemen yanımdaydı, kucağına çektiği pizza kutusunun yarısı hâlâ doluydu ve şekersiz kolasını pipetle içerken höpürdetiyordu. Olan biteni sessizce dinleyen ve bana güvenli, sıcak bir kucakla kollarını açan Serkan

ise çaprazımızdaki tekli koltuktaydı ve bacak bacak üstüne atmıştı. Pizza dilimini mükemmel bir zarafetle ısırıyor, bu sırada kendisine alttan alttan cilveli bakışlar atan nişanlısını süzüyordu.

Onların bu halini ve birlikte geçirdiğimiz zamanları öyle özlemiştim ki biraz daha gelmeseler kafayı yiyeceğimden emindim. Beyaz da misafirlerimize en az benim kadar bayılmıştı. Buse ile tam aramızda oturuyordu. Daha doğrusu kıçını bana dönmüş, çenesini Buse'nin bacağına yaslamıştı. Yüzünü ona doğru kaldırmış arkadaşımı izliyordu. Buse'nin bir eli Beyaz'ın tüylerinin arasındaydı, onu iyice şımartıyor ve belli ki kendine âşık ediyordu.

Serkan da bunun benim kadar farkında olacaktı ki, "O küçük canavarı benim kızımdan uzak tut, Gülden," dedi. Gözlerimi devirmekle yetindim ama Buse kıkır kıkır güldü. Eğilip Beyaz'ın başına bir öpücük bırakarak onu adeta bir aşk sarhoşuna çevirdi.

Benim köpeğim Buse'ye, annemin kedisi Tiffany ise Serkan'a sırnaşıyordu. Felix, Tiffany'i izlerken her an Serkan'ın üstüne atlayacakmış gibiydi ama tüysüz dişi kedi bunu umursamıyordu. Kuyruğunu Serkan'ın bacaklarına doluyor, yüzünü ona doğru sürtüyor ve derinden gelen seslerle mırlayıp duruyordu. Tüm bunlar sayılmazsa her şey yolunda sayılırdı. Sanki her şey eskisi gibiydi ve İstanbul'da kalan o film gecelerinden birinde gibiydik. Bu düşünceyle birlikte sırıttım ve elimdeki dilimden yeni bir ısırık aldım ama son birkaç aydır film gecelerimize katılan bir diğer adamı düşündüğümde ısırdığım o lokma büyüdü de büyüdü. Bir an için yutkunamadım ve birkaç saat öncesini anımsayarak ürperdim.

Ne yaparsam yapayım o son sözleri aklımdan çıkmıyordu. Sabah benim için savaşmayan bir adamdan yakınıyordum. İçten içe benim için savaşmasını dilemiş, bunu yapmadığını düşündüğüm için deli gibi kızmıştım ancak şimdi...

Buraya seni almak için geldim ve yemin ederim, buradan sensiz gitmeyeceğim, Gülden. Yemin ederim.

Bu sözler beni korkutuyordu çünkü Alparslan'ın ne yapmak istediğini ve bunu yaparken de neler yapabileceğini biliyordum. Güldenler *al işte, istediğin oldu* diye fısıldıyorlardı. Kafamın içine sinsi sinsi giriyor, aklımı karıştırıyorlardı. Üstüne üstlük bir de o beyaz gül ve *aşk* olayı vardı. Bana bu duyguyu daha önce hiç tatmadığını söylüyordu. Gözlerimin içine bakarak hislerinin daha önce hiç bu kadar derin olmadığını söylemişti.

Karısını sevmişti, bunu biliyordum ve eğer Alparslan onu sevmediğini söyleseydi... *üzülürdüm.* Çünkü hiçbir kadın sevgisiz bir evliliği hak etmezdi. Yıllarını geçireceği adamın onu sevmesi ve el üstünde tutması gerekirdi. Daha azını hiçbir kadın kabul etmemeliydi ve Alparslan'ın beni sevdiğini de

Ninova

biliyordum. Sevgisi belki yanlışlarla doluydu ama *aşk*... Bana gerçekten âşık mıydı, yoksa ben...

Bir başka kadının yerini mi almaya çalışıyordum?

Bu düşünceler beni öyle rahatsız etti ki kucağımdaki pizza kutusunu bir kenara bıraktım ve derin bir nefes alarak kolama uzandım. Başımı kaldırdığımda göz göze geldiğimiz Serkan kaşlarından birini yukarı kaldırarak, "Dalgınsın," dedi. Ona ya da Buse'ye anlatmak istedim fakat açıkçası söyleyebileceklerinden korktuğum için sustum. Bunu önce benim sindirmem ve düşünmem gerekiyordu. Bu yüzden omuz silktim. Nihayet varlığımı hatırlayıp bana doğru dönen köpeğimi kucağıma çekerek onu okşamaya başladım. Bu beni bir nebze de olsa sakinleştirdi.

Annem ve dedem bu gece evde yoklardı ve kesinlikle tek kalmak istemiyordum. Bu yüzden onlara, "Bu gece bizdesiniz, değil mi?" diye sordum. "Annem ve dedem yoklar zaten, birlikte film izleyebiliriz ya da..."

Serkan, "Aslında ben bir arkadaşımda kalacağım bu gece," dediğinde kaşlarım çatıldı. Bir cevap bekleyerek Buse'ye doğru döndüm. Arsızca sırıttı. "Ben burada kalmayı planlıyordum zaten," diyerek göz kırptı. Gözlerinin içi neşe doluydu ve üzerinde bambaşka bir güzellik vardı. Bal rengi saçları bile sanki ışıl ışıl duruyordu ama bence nedeni aşktı. *Aşk ona yaramıştı.*

"Ee," dedim onun gibi keyifle gülerken. "Düğün tarihiniz belli mi, en son karar verememiştiniz."

Aslında Serkan'ın en yakın zamanda evlenmek istediğini biliyordum ama Buse'nin ailesi bu konuda biraz sorun çıkarıyordu. Demek istediğim, bu evliliği onaylamamaları değildi. Umursamamalarıydı ve kızları için iş takvimlerinden bir günü bile ayıramıyor oluşlarıydı.

Buse'nin yüzü biraz düşer gibi olduğunda Serkan, "Altı hafta var," dedi.

Haziran ayının sonlarındaydık. "Ağustos mu? O kadar erken mi?" diye ciyakladım. Buse'ye dönerken yüzümde bir şok ifadesi olduğundan emindim. "Peki ya gelinlik? Hani daha seçememiştin? Gelinlik ne olacak? Bu kadar kısa sürede..."

"Aslında gelinlik için biriyle görüştüm, Paris'tekilerle. Haftaya provalar için gideceğim ve sanıyorum iki hafta sonra da gelinliğimi alabileceğim."

"Oh," diyerek rahat bir nefes aldım. Rahatlamıştım ama rahatlığım yalnızca birkaç saniye sürdü. "Seni kaltak," diye hırladım Buse'ye doğru. *"Gelinliğini seçtin mi?"*

En son iki gelinlik arasında kalmıştık. Bana hangisini seçtiğini söylememişti ve suçunu çok iyi bildiğinden dudaklarını ısırıyordu. Bıkkın bir nefes vererek, "Prenses kesim olan, değil mi?" diye sordum. "Etek ucu güpürlü olan. Lütfen bana o olduğunu söyle."

Ninova

"Evet," diye kocaman bir çığlık atıp kollarını bana doğru uzattığında güldüm ve nişanlı kaltağı affederek kollarımı ona doladım. Şimdiden Buse'nin o gelinliğin içinde nasıl görüneceğini hayal edebiliyordum ve bu beni öyle duygusallaştırdı ki yaşlar birdenbire gözlerime doldu. Buse burnunu çektiğinde onun da duygusallaştığını anladım. Geri çekilirken, "Demek," dedim parmaklarımı gözlüğümün altına sokup gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken. "Bir buçuk ay sonra evli biri olacaksın ha?"

"Hıhım."

"Yeni gelin yani?"

Buse otuz iki diş sırıttığında Serkan gururla gülümseyerek, "*Benim* gelinim," dedi.

Gülüştüğümüzde ve Serkan ayağa kalkarak kollarını Buse'ye doladığında sessizce iç çektim. Sanırım Alparslan'ı en çok böyle zamanlarda özlüyordum. Onunla bir şeyler paylaşmaya ihtiyaç duyduğumda ya da sadece ona sarılmak ve gözlerine bir bakış atıp yalnızca ikimizin anlayabileceği bir dille konuşmak istediğimde.

Gözlerimde ne vardı bilmiyordum ama Serkan bakışlarımı fark ettiğinde Buse'nin saçlarına hızlı bir öpücük kondurarak geri çekildi. "Hadi size biraz pasta getireyim," diyerek mutfağa doğru yürüdü. Kolamın pipetine sımsıkı sarılarak dikkatimi başka şeylere vermeye çalıştım ama elbette ki Buse sorunun ne olduğunu anlamıştı.

"Bu yanlış bir şey değil, Gülden," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Elbette değil, sevdiğin adamla evleniyorsun ve..."

"Hayır seni aptal, bizden bahsetmiyorum," diyerek sözlerimi kesti ve sırtını koltuğun kolçağına yaslayarak bana döndü. "Demek istediğim, onu özlemen. Onu özlüyorsun değil mi?"

Alparslan'ın o ukala, yakışıklı yüzü sanki bir saniye olsun aklımdan çıkıyormuş gibi yine gözlerimin önüne geldiğinde başımı salladım. O pisliği cidden özlüyordum ve bunun böyle fark edilebilir bir gerçek olması sinirlerimi bozmuştu. Sadece onu değil, onunla yaptığımız şeyleri de özlemiştim. Market alışverişine çıkmayı, dolabında benim için her zaman tatlı bir şeyler bulundurmasını, benim için kahve hazırlamasını, uyuyakaldığımda üstümü örtmesini, benim için çiçekler almasını, yemek pişirmesini, beni öpmesini, elimi tutmasını, beni uyutmasını ve benimle sevişmesini...

Bunları deli gibi özlüyor, bu yüzden de kendimi suçlu hissediyordum. Buse de bunu anlamış olacak ki, "Sorun yok," dedi. "Bu normal bir şey Gülden, onunla aylarını geçirdin. *Âşık oldun* ve bir sürü şey yaşadın. Onu birkaç haftada hayatından çıkaramaman ya da onu özlemen... bunların hepsi çok normal."

"Bana yaşattığı onca şeyin ardından da normal mi peki?" diye sordum.

Sanırım en çok o sabahı, Alparslan'ın o gecenin ardından merdivenleri hışımla inmesini ve bana tüm o sözleri söylemesini atlatamıyordum. Ve ben ona canımı bile emanet edecek kadar güvenirken onun bana aynı şekilde güvenip de geçmişinde omuzladığı tüm o acıları benimle paylaşmamasını atlatamıyordum. Bunu kafasında öyle büyütmüş ve gerçekleri öğreneceğim zaman onu terk edeceğime öyle inandırmıştı ki kendini, *bize* güvenmeyişini atlatamıyordum.

"Gülden," diyerek sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi ancak birkaç saniye sonra devam etti. "Onu savunmak için söylemiyorum ama Alparslan'ın yaşadıkları hiç kolay bir şey değil, Gülden. Ben... Ben bunu hayal bile edemiyorum ve o bu gerçeklerle yıllardır yaşıyor. Onun gibi ketum bir adamdan bahsediyoruz, bunu öylece anlatamaması normal değil mi?"

Alayla güldüm ve birkaç ay öncesindeki o yemek masasında Buse'nin Alparslan'ı nasıl sıkıştırdığını hatırlatarak, "Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim.

Yanakları kızararak, "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum," dedi. Yüzünün önüne düşen bir tutam saçı gergince kulağının arkasına attı. "Biraz düşününce bunu anladım, Gülden," diye devam etti. "Yaptığım yanlıştı, aranızdaki bir meseleydi üstelik ve... Hiç düşünüyor musun, Gülden? Eğer sen onu bu kadar sıkıştırmasaydın ve bir gün tüm bu gerçekleri sana o anlatsaydı o zaman nasıl olurdu, hiç düşündün mü?"

Gözlerime dolan yaşları itmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ve eğer Alparslan tüm bunları bana kendisi anlatsaydı da daha farklı davranmazdım. Onun için üzülür, ağlar ve onun acısını paylaşırdım. Fakat hissettiğim her gerginlikte, işittiğim her sözde ya da gördüğüm her kayıp bakışta susup sadece bekleyebilir miydim, bilmiyordum. Zaten tüm bunlar da o yüzden olmamış mıydı? Yaşananlara ve Alparslan'ın o hallerine dayanamamıştım. Konuyu sürekli eşeleyip belki de günün birinde bana sokularak sessizce anlatacağı tüm o gerçekleri ondan zorla almıştım.

Bunları düşünmek bana öyle ağır geldi ki bir an için nefes alamadım. Ağladığımı Buse bana doğru uzanıp yanaklarımı sildiğinde fark ettim. Tüm suçun Alparslan'da olduğunu söylemiyordum, bunu söylemek ona haksızlık olurdu ama ben... ona kırılmakta haksız mıydım? Kalbim öyle kırılmıştı ki bununla nasıl baş edeceğimi bilemeyip kaçmıştım. Bunun için, onu terk ettiğim için haksız mıydım?

Bu soruları sesli bir şekilde söylemiş olacağım ki Buse, "Elbette haksız değilsin, Gülden," dedi. "Şu son iki ayda ne kadar kırıldığını, ne kadar

üzüldüğünü en iyi ben biliyorum. Yaşadıklarınız kolay değildi ama belki o da senin kadar kırılmıştır, Gülden. Belki o da senin kadar özlemiştir."

Bir çocuk gibi omuz silktim. Serkan'ın içeri girdiğini hissettiğimde gözyaşlarımı kurulayarak uzandım ve pasta tabağını kaptım. Çatalımı çikolatanın içine gömerek ağzıma götürdüm. Sessiz kalmak, en azından pastamı yerken biraz mutlu olmak istiyordum ama Serkan da konuşmalarımızı duymuş olacak ki derin bir nefes alarak, "O da çok üzgündü, Gülden," dedi.

Biz, Alparslan'la ayrılsak bile sonuçta o Buse'nin ve Serkan'ın da arkadaşıydı. Bu yüzden onların görüşmelerini hiç yadırgamıyordum ama Serkan, "Seni öyle çok seviyor ki," diye devam ettiğinde yutkunamadım. Fıstıklı drajeler, çikolata sosu ve yumuşacık kek ağzımın içinde birdenbire bir bulamaca dönüştü sanki. "Zor zamanlardı Gülden ama onun için de öyleydi."

Kendimi tutamadan, "Bu yüzden mi aklına bir buçuk ay sonra geldim?" diye hırladım. Dudaklarımdan dökülen bu saldırgan kelimelerle *gerçekten* hırlamıştım.

"Birbirimizi kandırmayalım, Gülden," diyen Serkan beni hiç umursamadan uzandı ve çatalıyla bir çileği ikiye bölerken, "Eğer peşinden gelseydi yüzüne bile bakmazdın," dedi. "Öyle öfkeliydin ki onu umursamazdın."

"Hâlâ umursamıyorum!"

Çatalımı pastama sapladım ve lokmamı hırsla çiğnerken gözlerimi kıstım. Serkan bu halime gözlerini devirerek karşılık verdiğinde Tiffany bacaklarının arasında gezinmeye başladı, onu kucaklayarak yanma aldı. Üstünde pembe bir tişört olan Tiffany hemen ona sokuldu ve başını Serkan'm kucağına bırakarak gözlerini yumdu. Halinden oldukça rahat ve keyifli olduğu belliydi. Mutluydu. Tiffany bile mutluydu ama ben değildim.

Buse de nişanlısına destek çıkar gibi başını salladı. Dudaklarına bulaşan bir parça çikolatayı diliyle yakalarken, "Sadece mutlu olmanı istiyoruz," dedi. "İkinizin de mutlu olmasını istiyoruz Gülden, hepsi bu. Seni, *sizi* böyle üzgün görmek çok kötü."

"Valla Alparslan Bey'in hiç de üzgün gibi bir hali yok," diye tısladım. "Kahve sıralarında gösteriş yapmalar, spor salonlarında takılıp havuzlarda cankurtaran rolü oynamalar... Onun keyfi gayet yerinde!"

"Kahve sıraları mı?"

"Gösteriş mi?"

"Hıhı," dedim başımı sallayıp pastamı didiklerken. "Alparslan Bey hiç oralardan eksik olur mu? Atölyedeki kızların bile dibi düşmüş beyefendiye! Yok çok yakışıklıymışmış, yok hayatında o renk göz görmemişmiş, yok kahvesi filtre kahveymişmiş..."

"Yaa?"

Başımı salladım ve o sırada Serkan boğulurcasına bir ses çıkardığında kaşlarımı kaldırdım. Önündeki bir bardak suya uzanırken, "Çikolata," dedi kıpkırmızı bir yüzle. "Boğazıma takıldı da."

Onu bir süre daha göz hapsinde tuttuktan sonra Buse'ye döndüm ve onun, Serkan'ın aksine gizleme gereği duymadan sırıttığını fark ettiğimde, "Sakın!" dedim ancak artık çok geçti. Sinsi bir gülüşle çatalını bana doğrulturken, "Kıskanıyorsun!" dedi. "Hem de deli gibi kıskanıyorsun!"

"Asla!" Başımı şiddetle iki yana salladım ama sanırım istediğim kadar inandırıcı değildim çünkü Güldenler bile bu kez Buse'nin tarafındaydı. Bu kez, "Ne olmuş yani kıskandıysam?" diye hırladım. "Ben en azından onun aksine bir tepki verebiliyorum. Beni Alp'le yemek yerken gördü ama tek yaptığı oturmak ve bizi seyretmekti. Kılını bile kıpırdatmadı! Sonra da kalkmış bana gül gönderiyor, havuzlardan kurtarıyor, yok sana âşığım yok seni geri istiyorum!" Buse kaşlarını havaya kaldırdığında iyice gaza geldim. "Hah! İstiyormuşmuş! Bu saatten sonra bok alır!"

Serkan, "Sen tam bir baş belasısın," dediğinde ona kibar olmaktan uzak bir el hareketi çekip arkama yaslanarak pastamı yemeye devam ettim. Bir parça pasta için onu göreyim diye acıklı mırıltılar çıkaran Beyaz'a, sosa batırarak bir parmağımı uzattım. Minik, pembe dilini parmağımda gezdirirken bana sokuldu ve neşeli mırıltılar çıkardı. Kimi zaman Beyaz beni öyle sakinleştiriyor ve kendime getiriyordu ki sanırım Alparslan'ın benim için yaptığı en iyi şey, böyle harika bir güzelliği benim kollarıma bırakmaktı.

Parmağımı yeniden sosa batırıp ona uzattım. Bu kez daha alçak bir ses tonuyla adeta heceleyerek, "İlgilenmiyorum," dedim. "Biraz da Alparslan Bey kıçını yırtsın. Her seferinde ben paralayamam kendimi, öyle değil mi?"

Buse ikiyüzlü bir kaltak değilmiş gibi başını sallayıp, "Öyle," dediğinde sırıttım ve sonunda ruh halim biraz daha iyiye doğru giderken iyice neşelendim.

Bir süre daha konuşmaya devam ettik ama bu kez konu onlardı. Serkan bir rezidansta yaşıyordu ve Buse bahçeli evini çok seviyor, kendini bir daireye tıkamayacağını söylüyordu. Serkan orasının biraz küçük olduğunu ve ileride bir aile kurduklarında kendileri için daha da küçük olacağını söylüyordu. Yeni bir ev için ısrarcıydı ama götünü kaldırmaya bile üşenen Buse bir başka eve taşınmayı hayal bile edemiyormuş gibi başını iki yana sallayıp duruyordu. Öyle komik ve mide bulandıracak kadar tatlılardı ki ikinci bir pasta dilimine gerek bile kalmadı.

Saat on biri biraz geçerken kahve hazırladık ve Serkan artık kalkması gerektiğini, yol yorgunu olduğunu söylediğinde onu uğurladık. Salak değildim, burada da arkadaşları olabilirdi elbette ama onun da tıpkı ben ve

Ninova

Buse gibi sayılı dostu vardı. Hepsini bilirdim ve burada yanında kalabileceği tek kişi de Alparslan'dı. Doğrusu Alparslan'ın nerede, hangi otel köşelerinde kaldığını umursamıyordum. Pislik herif isterse sokakta bile yatabilirdi ama dediğim gibi, umurumda değildi.

Serkan'la yarın sabah kahvaltı için sözleşip onu uğurladıktan sonra Buse'ye de odasını gösterdim. Saat erken olduğu için homurdanıyor, mutfağı toplarken bana yardım etmek istiyordu ama gözlerinden ne kadar yorgun olduğu belliydi. Neredeyse dokuz saat süren bir araba yolculuğuydu ve yarın sabah şiş gözlerle uyanmak istemiyorsa biraz dinlenmeliydi. Bu yüzden bavulunu yerleştirmesine yardım ettim, banyosuna temiz havlular bıraktım ve iyi geceler dileyerek yanından ayrıldım.

Koltukta uyuyan Beyaz'ı rahatsız etmemek için olduğu yerde bıraktım ve ışıkları kapatarak mutfağa geçtim. Kalan pastayı cam bir fanusa koyup dolaba kaldırdım. Boş kutuları ve poşetleri çöpe attım. Kahve kupalarını çalkalayıp makineye dizdikten sonra dedemle konuştum. Dedem her şeyin yolunda olup olmadığını sorup, bana yatmadan önce kapıları ve camları kilitlememi söyledi. Onu her şeyin yolunda olduğuna ve tüm bunları yaptığıma inandırdıktan sonra telefonu kapattım. Kapıları kilitledim ve anneme misafirlerimizden bahseden, kendini çok yormamasını söyleyen bir mesaj attıktan sonra odama çıktım.

Saçlarım her ne kadar toplasam da havuz suyundan dolayı keçe gibiydi ve bedenim kaşınıyordu, bu yüzden banyoya girdim. Küveti doldurup mumları yaktım. Suyu yasemin ve vanilya kokan köpüklerle doldurdum. Bilgisayarımı tam karşıma yerleştirerek bir romantik komedi filmi açtım ve mutfaktan bir kadeh kırmızı şarap kapıp soyundum. Boynumun arkasına bir havlu alıp biraz gevşemeye çalıştım. Buna öyle çok ihtiyacım varmış ki bir buçuk saatin ardından film bittiğinde ve her kasım gevşeyip, vücudum endorfinle dolduğunda anladım. Saçlarımı şampuanladıktan sonra hızlıca durulandım ve bornozuma sarılarak içeriye geçtim.

Saat bir buçuğu biraz geçiyordu ama hiç uykum yoktu. Muhtemelen gündüz uykumu fazlasıyla almıştım. Yüzüme nemlendirici sürüp odamı havalandırmak için sürgülü cam kapıyı biraz iterek elime gelen ilk parçaya uzandım. Alparslan'ın üzerimden çıkarırken etek ucundaki ince dantelin köşesini yırttığı, siyah bir gecelikti. Fazla anı yüklü, fazla seksi ve fazla güzeldi ama yine de elime aldığım an bırakamadım. Aynı renk tül bir külot giyip makyaj masamın karşısına oturdum. Saçlarımın nemini havluyla biraz aldım ve taradıktan sonra yalnızca komodinimin başındaki lambayı yakarak yatağıma geçtim.

Alparslan'ın da saatler önce bu pembe örtülerin üstünde olduğu gerçeğini unutmaya çalıştım. Hava ya gereğinden fazla sıcaktı ya da ben sıcaktım. Bu yüzden örtüleri bir kenara itip başımı yastığa bırakarak gözlerimi yumdum. Uyumaya çalıştım, hatta bunun için koyunları bile saydım -ki üç yüz yirmi sekizde kalmıştım- ama hiçbiri işe yaramadı. Doğrusu yanı başımdaki o gülün gözlerimin önünde olması da bunu pek kolaylaştırmıyordu. Sadece gül değil, Alparslan da zihnime sıkışıp kalmıştı. Onu düşünmeden edemiyor, Buse'nin ve Serkan'ın söylediği her şey kafamın içinde yankılanırken onu öylece söküp atamıyordum.

Sanki her şey daha da kötüleşmiş gibiydi. Ben burada ve o İstanbul'dayken bazı şeyler daha kolaydı. Önceden onu deli gibi özlesem bile aramızda kilometrelerce mesafe olduğunu biliyor ve bir şekilde bunu yok saymaya, unutmaya çalışıyordum. Kendimi frenliyordum. Ama şimdi bu o kadar da mümkün değildi. Aynı yerde, aynı havayı soluduğumuzu ve onun bana bu kadar yakın olduğunu bilmek her şeyi daha da kötü yapıyordu. Ona duyduğum öfke de özlem de artıyordu. Belki bir telefon uzağımda olduğunu bilmek bir tür lanet gibiydi. Sadece kalbimi değil, bedenimi de kasıp kavuruyordu. Ciğerlerime dolan hava bana yetmiyor, yatağım bana dar geliyor ve bu kahrolası pembe örtüler tenimi dağlıyordu.

Parmaklarımın geceliğimin eteğinde, Alparslan'ın yırttığı o dantelin köşesinde gezindiğini ve çıplak tenime değdiğini hissettim. Tenimin aksine ellerim buz gibiydi. Onun iri ellerinin vücudumda gezintisini bana acımasızca hatırlatıyorlardı ve saatler önceki o sözleri... İç çamaşırlarımın altındaki o vibratör ve ben kendime dokunurken beni izleyişinin hayali...

Hepsi bana öyle fazla geldi ki keskin bir nefes aldım. Elimi geceliğimin eteğinin altına sokarak parmaklarımı yavaşça yukarı doğru sürükledim. Dudaklarımı dişleyip kalçalarımı kaldırdım ve külotumu sıyırarak çıkardım. Düşüncesi bile beni yakıp kavurmaya yetmişti. Öyle ıslaktım ki bacaklarımı araladığımda ve kendime dokunduğumda vibratöre gerek yoktu, sadece bunun bile sonumu getirebileceğini anladım. Diğer elimle geceliğimin eteklerini belime topladım. Askılarımdan birini indirdim ve serin hava tenime dokunup meme uçlarımı dikleştirdiğinde iç geçirdim.

Gözlerimi kapattığımda karşımdaki Alparslan'dı. Onun gözleri tam karşımda, iri vücudu ve sıcak solukları tam üzerimdeydi. Tenimdeki dokunuşlar onun dokunuşlarıydı. Meme ucumdaki baskı onundu. O hassas yumruyu ezen ve içime giren iki parmak onundu. Bacağımı okşayan ve saçlarımı kavrayan el onundu. Öyle gerçekçi ve öyle benimdi ki dudaklarımdan dökülen iniltileri gizlemekte zorlandım. Kendimi o güzel sona hazırladığımda yastığımın altındaki telefon sertçe titremeye başladı ve yerimde sıçradım.

Ninova

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerimi araladım. Uzanıp telefonumu aldım ve arayan kişiyi gördüğümde, "Siktir," diye fısıldadım. Nefes nefeseydim ancak içimdeki Gülden zevkten öyle sarhoş olmuştu ki bunu umursamadım. Telefonu açarak, "Alparslan," diye soluklandım.

Tıpkı benim gibi hızlı bir soluk aldığını duyduğumda titredim ve parmaklarımın baskısını biraz daha artırarak dudaklarımı dişledim. "Bacaklarını aç," diye tısladı. Kafam öyle allak bullaktı ki ne yaptığımı nereden bildiğini bile düşünmeden derin bir iniltiyle dediğini yaptım.

"Biraz daha," diye emretti. "Biraz daha aç."

Topuklarımı yatağın iki yanına bastırıp istediğini yerine getirdiğimde, "Parmaklarını hareket ettir," diye fısıldadı. "Sok içine, biraz daha derine al, Gülden. Daha derine..."

İsmimi dudaklarından duymak beni sersemletti. Parmaklarımı tıpkı dediği gibi daha derine ittim. Her seferinde daha hızlı, her seferinde daha derin... Hızla aldığı soluklar kulağımın hemen dibindeyken ve benim soluklarım da onun kulaklarındayken hiç çekinmedim. "Alparslan," diye sayıkladım. "Geleceğim. Ben... gelmek üzereyim."

Karnım kasılıp bacaklarım titrediğinde saf, derinden gelen bir homurtuyla, "Açacaksın," dedi. "Bacaklarını aç Gülden, *siktiğimin bacaklarını aç...*"

İnleyerek dediğini yaptım. "Şimdi... Şimdi gelebilirsin," dediğinde kadınlığımda biriken o baskıyı serbest bıraktım. Dudaklarımdan öyle uzun ve keskin bir inleme döküldü ki Alparslan'ın hattın diğer tarafında küfrettiğini duydum. Sesi kalbimi daha da hızlandırdı ve en sonunda kolumu yüzüme kapayarak soluklanmaya çalıştım. Anında itiraz ederek, "Kolunu yüzünden indir," dedi. Sersemce dediğini yaptım ama yalnızca birkaç saniye sonra, aklımı bir nebze de olsa toparlayabildikten sonra, "Bunu yaptığımı... nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

Derin bir nefes aldım. Dağılan saçlarımı yüzümün önünden çektim ve karşı evin yatak odası cılız bir ışıkla aydınlandığında nefesim kesildi. Alparslan üzerinde yalnızca gri bir pijama altıyla, avucunun biri cama yaslanmış, kulağında telefonla tam karşımda duruyordu. Işık hemen yanı başındaydı ve yüzü, gözleri...

Yemin ederim yakışıklı yüzündeki o gözleri alev gibiydi. Çıplak göğsü her nefes alışında yukarı kalkıp iniyordu, bakışları tenimin her yerindeydi. "Sen," diyebildim şaşkınca solurken ancak kesilen nefesim dahasını söylememe izin vermedi. Sanki bana doğru gelebilecekmiş gibi cama doğru biraz daha yaklaştı. Başını hafifçe eğdi ve manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi orada öylece dikilmeye devam etti.

inova

Bacaklarımı kapamalı, geceliğimin eteğini indirmeli ve çıplak memelerimdeki parmaklarımı çekmeliydim ancak karşısında hiçbir şey yapamadım. Öyle yoğun ve öyle ateşli bir andı ki ben de onu izlemeye devam ettim. Bakışlarım üzerindeki pijamanın ön kısmına takıldığında iç çektim. Dudaklarından sesli bir soluk dökülürken, "Senin eserin," diye mırıldandı. Sesindeki o halinden memnun, pes tını beni titretti. Yeniden soluk soluğa bıraktı.

"Eminim üstesinden gelebilirsin," diye karşılık verdim.

"Ah," diye fısıldadı beni bir kez daha süzerek. *"Elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin."*

Şu parçalanmış, dağınık halim öyle hoşuna gitmişti ki bunu bilmek ve gözlerinde görmek dudaklarıma bir gülücüğün konmasına sebep oldu. Tıpkı onunki gibi bir bakışla onu süzerken, "Fazla ses çıkarmamaya çalış," diye fısıldadım. "Malum, evde bir misafir var."

Ardından telefonu ve gece lambasını kapadım. Derin bir nefes alarak başımın altındaki yastığı yüzüme bastırıp çığlık attım.

Ninova

32. Bölüm: Düşman Kuvvetleri

Tüm. Bu. Olanlar. Kabul. Edilemezdi.

Kesinlikle kabul edilemezdi. Ve bunun için geçerli nedenlerim vardı.

Bir; düşman kuvvetleri resmen topraklarımıza sızmıştı.

İki; düşman kuvvetleri bununla kalmamış, beni baştan çıkarmıştı.

Üç; düşman kuvvetleri bununla da kalmamış, *kendi* de baştan çıkmıştı.

Dört; düşman kuvvetleri bunca zaman benimle oynamıştı.

Beş; düşman kuvvetleri evinin tüm dekorasyonunu bana yaptırmıştı.

Altı; aşağılık ve seksi düşman kuvvetleri hemen yanı başımdaydı.

Yakınımdaydı, çok yakınımda. Onu boğazlamak için sadece yan bahçeye geçmek ve iki kat merdiven çıkmak zorunda kalacağım kadar yakınımda.

Uzun bir süre çığlık attıktan, kendimi soğuk sulara bıraktıktan ve güçbela uyuyabildikten sonra saat sabahın yedisiydi. Benim için epey erken bir saatti ama daha fazla uyuyamamıştım. Dün Alparslan'ın o kadar kararlı ve kendinden emin konuşmasına şaşmamalıydı. Adam tüm bunlara öyle bir hazırlanmıştı ki bir beni sırtına alıp kaçmadığı kalmıştı. İtiraz edeceğimden değildi elbette ama...

Ben ne diyordum ya?

"Aptal mısın, Gülden?" diyerek ellerimi yüzüme bastırıp soluklandım.

Pekâlâ, işler umduğum gibi ilerlemiyor olabilirdi ancak fena sayılmazdım. Bunca zamandır sinsice beni izleyerek ve attığım her adımdan haberdar olarak bir sıfır öndeymiş gibi durabilirdi ama dün gece ben de pekâlâ bir gol atmış, durumu eşitlemiştim. Bir birdi, yani berabere. Önemli olan bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğim ve Alparslan'ı buna nasıl pişman edeceğimdi.

Usulca yatakta yan döndüm ve dün gece çektiğim tüllerimin ardından karşı yatak odasını görmeye çalıştım. Hava çoktan aymıştı ama hiçbir şey görünmüyordu. Alparslan'ın odasının tülleri sanki bana meydan okuyormuşçasına açıktı ancak geri kalan her şey belli belirsiz seçiliyordu. Homurdandım, uzanıp gözlüğümü taktım ve sonunda sanki Alparslan beni duyabilirmiş gibi sessizce yataktan çıkarak, parmak ucumda tüllere doğru ilerledim. *Ajan 007** şu halimi görse benimle gurur duyardı, emindim.

---

* İngiliz gazeteci ve romancı Ian Fleming tarafından 1953 yılında yaratılan bir karakterdir. James Bond roman, film, çizgi roman ve video oyunları serisinin kahramanıdır. Karakter uluslararası alanda aktif, kod numarası 007 olan bir Gizli Servis memurudur.

Tüllerin ardına geçip başımı uzatmadan önce birkaç saniye bekledim. Kafamı tüllerin kenarından içeri uzattığımda fark ettiğim ilk şey, yatağın boş ve oldukça düzenli olduğuydu. Çoktan uyanmış olmalıydı ve ah... işte, düşman kuvvetleri hemen oradaydı. Camın önündeki tekli koltukta oturuyordu. Görebildiğim kadarıyla polo yaka bir tişört ve bir şort giymişti. Bacak bacak üstüne atmıştı ve elinde de bir kitap vardı.

"Kahretsin," diye tısladım.

Düşman kuvvetleri sabahın yedisinde bile çok yakışıklıydı. Öyle hoş görünüyordu ki bu beni afallattı. Belki de erken konuşmuştum çünkü beni asıl afallatan şey, önündeki sehpaya doğru eğilerek kahve kupasını alması ve içmeden önce bana doğru dönüp, kupayı *şerefe* der gibi kaldırmasıydı.

Şimdi *007'nin* alnının ortasına mermiyi yediği o yerdeydim. "Siktir. Salak Gülden, salak!"

Hemen tülün ardına kaçtım ve birkaç saniye için soluklandım. Tülü yeniden bir kenara sıyırdığımda bu sefer elindeki kitabı bırakıp ayağa kalkmıştı. Ellerinden biri şortunun cebindeydi ve bana doğru dönmüş, kahvesini yudumluyordu. Hiç çekincesi yoktu, o halde benim neden olacaktı ki? Ona aldırmadım ve sanki rutin bir sabahtaymışım gibi tüllerimi iki yana sıyırdım. Bakışlarını fark edene dek üstümde bir külot ve atlet olduğunu unutmuştum ama düşman kuvvetleri elindeki tüm kozları kullanıyorken ben neden kullanmayacaktım ki?

Sinsi bir gülüşle banyoya doğru yürüdüm. Sırf nerede kaldığımı merak etmesi için gereğinden fazla oyalandım. Döndüğümde hâlâ oradaydı ancak göz teması kurmamaya kararlıydım. Üzerimdeki atleti çekip çıkardım ve kızıl saçlarım çıplak sırtıma döküldüğünde makyaj masamın üzerinden bir toka aldım. Öne doğru eğildim. Kıçımı biraz gözüne sokuyor olabilirdim ama hayır, ben o tarz edepsiz bir kız değildim. *Sadece saçlarımı toplamaya çalışıyordum.* Sonunda parmaklarımı aralarından geçirerek taradığım saçlarımı bir atkuyruğu yaptım ve dolabıma doğru yürüdüm.

Beli lastikli -şu sıralar giymekte zorlanmadığım nadir kıyafetlerimdendi- beyaz, mini bir fisto etek ve onun takımı, askılı bir bluz çıkardım. Alparslan şovumun bu kadar olduğunu düşünebilirdi ama devam ederek ona doğru döndüm. Çıplak memelerimin üstüne dökülen saçlarımı arkaya atmamla sırtını dikleştirdi ve gözlerini kıstı. Ağır adımlarla yatağıma yürüdüm ve tam karşısına geçerek giyinmeye başladım. Önce eteğimi geçirdim bacaklarımdan, külotumdan yalnızca birkaç parmak daha uzundu. Eğildiğim zaman tehlikeli bir dekolteye oldukça müsaitti ve bunu ona da gösterdim. Uzanıp bluzumu aldım ve sütyen giymediğimi görmesine izin vererek giyindim. Telefonumu dün gece bıraktığım yerden aldım, ona havadan bir öpücük gönderdim ve sırtımı dönerek odadan çıktım.

Bence şimdi skoru ikiye bir yapmıştım.

Telefonum bir bildirimle titrediğinde Alparslan'dan mesaj geldiğini gördüm ve gerçekten hiç şaşırmadım.

Güzel şovdu, yeterince eğlendin mi?

Eğlenmek mi? Henüz başlamadım.

Oysa gerçekten çok eğleniyordum.

Buse'nin biraz daha uyumasına izin vererek merdivenlerden indiğimde sesimi duyan Beyaz heyecanlı havlamalarla bana doğru geldi. Bu *günaydın* havlaması değil, *çişim var nerede kaldın* havlamasıydı. Dün gece bahçeye açılan kapılardan birini aralık bırakmayı unuttuğumu fark ederek, "Üzgünüm tatlım," diye mırıldandım. Beyaz, açılan kapıdan bahçeye doğru fırladı ve ben de annemin saksılarına işemediği için şükrederek içeriyi havalandırdım, ardından mutfağa geçtim.

Dün gece verdiğim o kahvaltı sözü şimdi biraz fazla iddialı görünüyordu ama yine de elimden geleni yapmaya çalışacaktım. Bu yüzden belime bir önlük bağladım. *Spotify* listelerimden birini açarak müziğin sesini biraz kıstım. *Youtube'a* kolay kahvaltı tarifleri yazıp bir elma kemirerek oyalanmaya başladım.

Öncelikle *yalnızca on dakikada hazır, çay demlenene kadar hazır, misafirleriniz gelene kadar hazır* diyen o meşhur tarifler kesinlikle yalan söylüyordu çünkü on dakikada gerekli malzemeleri ancak bulup hazırlayabiliyordunuz ve çıkan dağınıklığı toplarken giden zaman da cabasıydı. Üstelik tarifler her zaman birebir tutmuyordu. *Nereden bildiğimi sormayın.*

Sonunda aradan geçen yarım saatin ardından masada oturmaya devam ediyordum. Bir başka tarif aramak ya da bir pastaneye gitmek arasında bocalarken telefonum çaldı ve *bingo*, arayan ismi gördüğümde deli gibi sırıttım. Gülüşüm karşısında *Cheshire Kedisi'nin* gülüşü bir hiçti.

Çünkü iki bir olan skoru, üç bir yapmak için hazırdım.

"Ben misafirim, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Alp kesme tahtasının önünde dikildiği sırada homurdanıp kaş çatarken. Bence tamamıyla numara yapıyordu çünkü dudaklarında bastıramadığı bir gülüş vardı ve elleri öyle hızlıydı ki bence hiç kimse o bıçak kullanırken yanına yaklaşmamalıydı.

Uzanıp, masanın üstünden dilimlediği salatalıklardan birini aldım. "İnan bana," dedim çiğnerken. "Beni mutfakta görmek istemezsin çünkü gerçekten bir faciayımdır."

"Bu da neden tüm masayı bana hazırlattığını açıklıyor," dedi Alp eğlenerek. Tüm kahvaltılıkları varlığını bile bilmediğim güzel servis tabaklarına dizmiş, şık bir peynir tabağı hazırlamıştı. Domates ve salatalıkları dilimlemiş, mantarlı omlet ve pankek yapmıştı. Gözüm doğradığı muz dilimlerindeydi ama öyle güzel görünüyorlardı ki çoktan o görmeden önce bir tanesini ağzıma atmıştım.

Onu biraz daha överek ve o kaslı bedenine bir mutfak önlüğünün ne kadar yakıştığını fark ederek, "Bence sen mutfak için doğmuşsun," dedim. Yalan söylemiyordum, geleli henüz yirmi dakika olmuştu ancak şimdiden sofra neredeyse hazırdı ve saat daha dokuz bile olmamıştı. "Hiç aşçılık yapmayı düşündün mü?"

Sözlerim onu eğlendiriyormuş gibi güldü ve küp küp doğradığı domatesleri tavanın içine atarak ocağın altını biraz daha açtı. Anlaşılan sırada menemen vardı. Benimle dalga geçerek, "Mutfakta yapabildiğin herhangi bir şey var mı?" dedi.

Öylesine keyifliydim ki alaycı gülüşüne aynı şekilde karşılık verdim. "Hımm, bir bakalım. Tabakları yerleştirebilirim, su servisi yapabilirim, peçeteleri uzatabilirim ve..."

"Hayır şapşal, yapabildiğin bir yemek? Herhangi bir şey?"

"Kahve sayılır mı?" diye sordum. Ardından kendimi zorlayarak biraz daha düşündüm. "Ya mısır gevreği tabağı? Eğer sayılırsa onu da hazırlayabiliyorum."

Menemeni karıştırıp içine birkaç baharat katarken göğsü içten bir kahkahayla yükseldi. "Tanrım, seninle evlenecek adama acıyorum."

"Terbiyesiz," diye karşılık verdim yeni bir dilim muza uzanırken. "Asıl ben seninle evlenecek kadına acıyorum."

"Neden ki? Yakışıklıyım, fitim, yatakta iyiyim, yemek yapabiliyorum, zenginim ve hayvanları severim."

Aslında düşünüldüğünde bunlar epey sağlam kriterlerdi ancak atladığı bir nokta vardı. "Sen kadınları da seversin," diye ekledim. "*Tüm* kadınları..."

Güldü ve sofrayı son bir kez daha kontrol ederken hâlâ tezgâhın üzerinde duran reçel tabaklarını işaret etti. "Onları da koyar mısın? Ayrıca meyve suları da dolapta kaldı."

Zaten her sabah saat dokuzda portakal suyu içmeden yapamazdım. Gözlerimi devirerek, "Amerikan özentisi," diye homurdandım. Uzanıp bir tutam saçımı çekerken, "Seni duydum!" diye karşılık verdi. "Yarım saat önce kıçın tutuşmuş gibi yardım isteyen sendin, hatırlatırım."

"Tamam tamam, bir şey demedim."

Ninova

Meyve sularını cam karaflara boşaltarak masanın üzerine yerleştirdim. Alp menemen için iki yumurtayı kırıp çırparken, havlayarak bana doğru koşan köpeğimi karşılamak için eğildim. Beyefendi çişini yapmış, mamasını yemiş ve dilediğince çimlere uzandıktan sonra nihayet teşrif edebilmişlerdi. Beyaz tüylerinin arasındaki birkaç ot parçasını temizlerken uzanarak onu öptüm ve Beyaz'ın Alp'e hırladığı her seferde kıkırdayarak güldüm.

Neden bilmiyordum ama Beyaz, Alp'i hiç sevmemişti. Onu gördüğü ilk an Alp'in paçalarına asılmış ve deli gibi havlamıştı. Onu güçlükle sakinleştirebilmiş ve Alp'i köpeğimin bir şeytan olmadığına güçlükle ikna edebilmiştim. Dünyanın en tatlı, en nazik köpeğiydi. Sadece şu sıralar hemcinsleriyle biraz sorunlar yaşıyordu o kadar ama bence bu da fazlasıyla normaldi.

Yumurtaları domateslerin üzerine ekleyen Alp'in rendelenmiş kaşarlara doğru uzanmasını seyrederken pankeklerden birini gizlice Beyaz'a uzattım. Beyaz'ın coşkulu tavrı ne yaptığımızı pek gizlemese de Alp bunu görmemiş gibi yaptı ve sonunda tavanın altını kapatarak kapağını örttü. Sanırım her şey hazırdı. Mutfak havlusunu omzuna doğru atarak, "Tamamdır," dedi. "Sanırım artık geriye sadece misafirlerini beklemek kalıyor."

"Birazdan burada olurlar," dedim Alp'le bir beşlik çakarken. Ardından ona oturmasını söyleyip dağılan mutfağımı hızlıca toparladım. Yıkadığım ellerimi bir havluya sildiğim sırada yumuşak ayak sesleri duyuldu. Serkan'a ait olduğuna emin olduğum bir tişört ile onunla aynı boyda bir şort giyen Buse'nin içeri girmesiyle, Alp'in beğeni dolu bir ıslık çalması ve Serkan'ın mutfağın bahçeye açılan sürgülü kapısında görünmesi aynı anda gerçekleşti. *Ups...* Çatılan kaşlarına bakılacak olursa Serkan, nişanlısı için çalınan o ıslığı duymuş gibiydi. Hoşnutsuz bakışları Alp'in üzerindeydi ama Alp, Buse'nin yanlış bir hedef olduğunu fark etmişse de umursamışa benzemiyordu.

Adam tam bir arsızdı.

Uykulu gözlerini ufalayan Buse anlaşılan hâlâ ayılamamıştı ki esneyerek masaya oturdu. "Selam," diyerek elini şöyle bir salladı. "Sen de kimsin? Alp mi?"

Alp dramatik bir tavırla elini göğsünün üstüne koyup, "Ah," dedi. "Demek beni arkadaşlarına anlatıyorsun, Gülden. Çok hoş."

Buse'yle ikimiz sessizce gülerken Serkan'ın, "Serseri," diye homurdandığını duydum. Aynı anda onun homurtularına bir başka ses daha karıştı ve Beyaz kucağımdan atlayarak deli gibi havlamaya başladı. Alp'in gelişine öfkeyle karşılık vermişti ancak şimdiki havlamaları bir tür sevinç gösterisi gibiydi. Bunun tek odak noktası da kıstığı kobalt mavisi gözleriyle beni ve Alp'i süzen Alparslan'dı. Bu kahvaltı sofrasına davetli değildi ancak geleceğini adım gibi biliyordum. Bu yüzden varlığı beni hiç şaşırtmadı ancak Buse bunu beklemiyormuş gibi tek kaşını kaldırarak cevap verdi.

Ortamda gergin bir sessizlik olduğunda Alparslan eğildi ve o iri elleriyle minik köpeğimi göğsüne yasladı. Kalbimin sıkıştığını ve nefeslerimin hızlandığını hissettim. Uzun parmaklarının ve o damarlı ellerinin köpeğimin tüylerinin arasında gezmesini, dudaklarına konan o gülüşü izlerken sanırım içerisinin sıcaklığı birkaç derece birden artmıştı. Görüntü öyle şefkat dolu, aynı zamanda da öyle çekiciydi ki sessizce yutkundum. Güldenler de benden farklı değildi, kaltaklar manzara karşısında resmen erimişlerdi.

Alp bir adımla bana yaklaştı ve elini belime koyduktan sonra Buse'ye doğru uzanarak kendini tanıttı. Yakışıklı olduğu kadar da içten ve cana yakındı. Buse de tıpkı benim gibi onun güvenli tarafta durduğunu anlamıştı ancak odadaki diğer erkekler onunla aynı fikirde değil gibilerdi.

"Ben Alp, Alp Sezgin."

Serkan gönülsüzce elini uzatırken, "Serkan Kozan," diye yanıt verdi. Elini Alp'in elinde birkaç saniyeden fazla tutmadı ancak *Alparslan...*

Alparslan onun aksine o ele sıkıca yapışmıştı ve bir bıçak kadar keskin gözleri çıplak belime dokunan o parmakların hemen üzerindeydi. Kendini tanıtırken kelimelerin üzerine basa basa, "*Alparslan Gündoğdu,*" dedi.

Gözlerindeki bakış Alp'e parmakları biraz daha belimde kalırsa onların kırılacağını anlatmak ister gibiydi ama Alp mesajı almışsa bile hiç umursamadı. Serkan'ın ve Alparslan'ın onu sindirme çabalarına aynı şekilde karşılık verdi ve hatta gülümsedi. "Biliyorum," dedi Alparslan'a bu detay onun için önemsizmiş gibi başını sallarken. "Gülden'in *terk ettiği* eski sevgilisi."

Buse öksürürken, Serkan kaşlarını çattı ve minik satıcı köpeğim sanki neler olduğunu anlamış gibi hırladığında şirince gülümsedim. Ayağımla Alp'e bir tekme atıp sessizce, "Kendine gel," diye tısladım. Sadece Alparslan'ı biraz delirtmek istemiştim ancak Alp onun sınırlarını öyle zorluyordu ki bu gidişle kendisini bir hastane yatağında bulacağından habersizdi.

Uzanıp Beyaz'ı Alparslan'ın kollarından aldım ve kulağına, "Yaramaz seni," diye fısıldadıktan sonra onu bahçeye çıkardım. Küçük kırmızı topunu gören Beyaz bana poposunu dönerek kayboldu. Dikkatimi yeniden içeridekilere verdiğimde herkes yerleşmişti. Buse ve Serkan yan yanaydı, Alparslan tıpkı ev sahibi gibi başköşedeydi ve solundaki boş sandalyenin hemen yanındaysa Alp oturuyordu. Aslında Alp'le ikisinin yan yana oturmaması iyiydi ancak aralarına girerek tampon görevi görmek istiyor muydum, bilmiyordum.

Derin bir nefes alarak adımlarımı oraya doğru yönelttim. Alparslan'ın o güzelim mavi bakışları sanki külotumu görebilecekmiş gibi eteğimin üzerinde gezinirken ve suratı tüm bedeni tetikte duruyormuşçasına kasılırken gülümsedim. Şey, ona doğru attığım son birkaç adımda gereğinden fazla kıvırtıyor olabilirdim. Bunu o da fark ettiğinde başını hafifçe yana eğdi ve

Ninova

dudaklarının çapkınca yukarı kıvrıldığını gizleme gereği duymadan gülümsedi. Bunu, bu bakışları ve bu gülüşü öyle özlemiştim ki içimde engel olamadığım bir ateş yükseldi sanki. O ateş tüm bedenimi sardığında bana kendimi daha iyi hissettirdi.

Yaşıyormuş gibi hissettirdi.

Yerime oturduğumda sandalyemin Alparslan'ın tarafına doğru biraz daha çekildiğini fark etmemişim gibi yaptım. Buse, "Sofra harika görünüyor. Beni şaşırtıyorsun, Gülden," dediğinde başımı salladım. "Aslında Alp çok yardımcı oldu, o olmasa her şey bu kadar mükemmel olmazdı."

"Beğenmenize çok sevindim," diyen Alp yaramaz gözlerini benimkilere çevirerek göz kırptı. "Sana her zaman, *her* konuda seve seve yardım ederim."

Alparslan'ın sert bir nefes aldığını duydum ancak ona bakmak yerine uzanıp, "Hepinize afiyet olsun," diyerek tabağımı doldurmaya başladım. Biraz pankek, biraz muz, iki dilim börek, biraz salatalık ve minik, tuzlu bir çörek...

Tabağımı gören Buse'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı ve gözlerini vücudumda gezdirdiğinde ona bir ortaparmakla karşılık verdim. Çay bardağımı servisi yapan Serkan'a doğru uzattım ve Serkan, Alp'in çayını doldururken kaşlarımı çattım. Demi öyle az koymuştu ki resmen *şey* gibi olmuştu ama Alp kibar bir gülümsemeyle teşekkür ederek, "Çayımı hep açık içerim," dedi. "Demi mideme dokunuyor."

"Zaten çay vitaminleri öldürüyormuş," diyerek gülümsedim ve Serkan'a masanın altından sert bir tekme attım. Parmak arası terliklerimle ne kadar sert olduğum hakkında bir fikrim yoktu ancak Serkan alnını kırıştırdığına göre acımış olmalıydı.

Buse, "Ben portakal suyu istiyorum," dediğinde gözlerimi devirdim. Hanımefendi sanki restorandaymış gibi kendisine servis yapılmasını bekliyordu. Düğün öncesi kilosuna dikkat etmek istiyor olacak ki bu sırada tabağına biraz omlet, birkaç dilim beyaz peynir ve domates alıyordu. Tıpkı benim gibi gözlerini deviren Alparslan uzanıp Buse'nin bardağını doldurdu. Ardından kendisi için kahve aldı. İlk kahvesini henüz birkaç saat önce içmişti ancak onun gün içinde ne kadar kahve tükettiğini çok iyi biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse kahveyi tam da bu yüzden, onun için demlemiştim.

Ben dikkatle onu seyrederken bakışlarını bana doğru dikti ve sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi gülümsedi. Arkasına yaslanıp kupasını dudaklarına doğru götürürken öyle güzel gülüyordu ki o gözlerini oymak istedim. Çatalımın sapını sertçe kavradım ancak Alp boğazını temizlediğinde, tek yaptığım onu tabağımdaki bir muz dilimine batırmak oldu.

Kendi kendime, "Sakin ol Gülden," diye mırıldandım ve bacak bacak üstüne atarak kahvaltımı yapmaya başladım. Buse masadaki sessizliği bölerek hem konuşuyor hem de *Metallica* tişörtü giyen bir kraliçe edasıyla bir

Ninova

şeyler atıştırıyordu. Alp'e Serkan'la olan birlikteliklerinden, nişanlarından ve planladığı düğünden kısaca bahsederek onunla kaynaşmaya başladı. Alp'in kuzeniyle yakın arkadaşı da yakında evlenecekti, bu yüzden o da hiç zorlanmadan sohbete ortak oldu ve biraz da o anlatarak burada neler yaptığından bahsetti. Serkan ve Alparslan'ın sessizce kahvaltıya devam ettiklerini görebiliyordum ancak görünenin aksine onu dikkatle dinliyor, eminim ki her kelimesini zihinlerine kazıyorlardı.

Buse, "Peki ya senin sevgilin var mı?" diye sorduğunda Alp derin bir nefes vererek gülümsedi. Gözlerime attığı bakış, birkaç gece önce kırılan kalbini bana anlatan adamın bakışlarıyla aynıydı fakat Alparslan'ın imalı, *tehditkâr* öksürüğü bunu yanlış anladığını söylüyordu. Kaşlarımı kaldırarak ona dönerken, "Boğazında mı kaldı?" diyerek tatlı bir sesle gülümsedim. Ardından ona bir bardak su uzattım. Uzattığım bardağı alarak suyu tek seferde içti ve bardağı gürültüyle masaya bıraktı.

Ben, Alparslan'a çocuğunu azarlayan bir anne gibi bakıp başımı iki yana sallarken Alp, "Biri vardı ancak çok uzun zaman önceydi," dedi. Bana yandan çapkın bir bakış attı ve gülümsedi. "Artık bekâr bir adamım."

"Ne güzel. Gülden de bekâr bir kadın."

Serkan, Buse'ye *ne yapıyorsun* der gibi kaşlarını çattığında sanki Buse'nin bu sözleri beni utandırmış gibi güldüm ve çayımı keyifle yudumladım. Alp ise ona doğru atılan pası hiç kaçırmadı. "Şanslı bir adamım sanırım."

Bana kalırsa kahvaltının sonunda yalnızca ölü bir adam olacaktı ancak bu önemsiz detayı ona söyleyerek keyfini kaçırmak istemedim.

Alparslan oturduğu yerde dikleşerek sessizce kahvesini yudumlamakla yetindi. Tabağına hiçbir şey almadığına göre ya aç değildi ya da iştahı yoktu. Onun aksine ben masadaki her şeyi yiyebilirdim. Çikolata kavanozuna uzandım ve pankekimin üzerine biraz çikolata döktükten sonra yumuşak hamurişinden kocaman bir ısırık aldım.

"Hepsini sen yedin, Gülden," dedi Buse ancak umursamadım. Sanırım bu kadar erken uyandığım için her zamankinden daha çok acıkmıştım ama nasıl olsa yüzerken ya da tenis oynarken yediklerimi fazlasıyla yakardım.

Şaşkın ancak keyifli bakışlarıyla beni seyreden Alparslan uzanıp, "Boğulacaksın," diye homurdanarak kahvesini bana uzattı. Bir an için boş bulunarak dudaklarımı araladım ve kahveden iki koca yudum aldım. Yutkunmamı seyrettikten sonra dolu yanaklarıma bakarak, "Biraz daha," dedi. Gözlerimi devirdim ancak dediğini yaptım ve Alparslan'ın bakışları yaladığım dudaklarımda gezinirken, ne yaptığımızı fark ederek duraksadım. Boğazımı temizleyip geri çekildim. Yanımda sessizce gülen Alp'e bir tekme attım.

Anlaşılan ayrılsak da bazı alışkanlıklar ve davranışlar kolay kolay değişmiyordu. Bunu zihnimin bir kıyısına not aldım. Alparslan'ın keyif dolu

bakışlarını görmezden gelmeye devam ettim ama düşman kuvvetleri açığımı bir kere yakalamıştı. Bu yüzden beni vurabileceği her yerden saldırdı. Önce Serkan'ın doldurduğu ikinci bardağıma benden önce iki küp şeker attı. Ardından uzanamadığım muz tabağını benim için uzattı. Böreklerimi keserek yememe yardımcı oldu ve daha sonra dudağımın kenarına bulaşan çikolata parçasını parmağının ucuyla yakaladı. Buraya kadar her şey tamamdı ancak o parmağı gözümün içine baka baka dudaklarımın iç kısmına sürttüğünde ve ardından kendi dudaklarının arasında kıstırdığında ürpererek tahrik oldum.

Gözlerime attığı bakış öyle yoğun ve öyle müstehcendi ki masadakiler boğazını temizlemese sanırım bir süre daha o bakışlarda kaybolurdum. Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım ve bacaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm. Alp bana *gerçekten mi* bakışları atıyor, Buse ise *yakalandın* dercesine sırıtıyordu.

Pekâlâ. Sanırım skor şimdi iki ikiydi.

Su bardağıma uzanıp hepsini bir dikişte bitirdim. Beyaz -benim minik kurtarıcım- havlaya havlaya içeri girdiğinde yere doğru eğilerek onu kucakladım. Başını bağrıma doğru yasladı ve kollarımın arasında bir bebek gibi kıvrıldı. Öne eğilerek başının tepesine ardı ardına öpücükler bıraktım. Onu öyle çok seviyordum ki kimi zaman sevgimle boğulduğunun ama bunun hoşuna gittiğinin farkındaydım.

"Çok şeker," diyen Buse, Beyaz'ın bana Alparslan'dan bir armağan olduğunu bilerek ona doğru döndü. "Onu nereden bulmuştun?"

"Aslında bir tesadüftü," diyen Alparslan uzandı ve Beyaz'ın kulaklarının arkasını kaşırken gözlerini benimkilere dikti. "Caddede yürürken bir *pet shop* gördüm." Kaşlarım anında çatıldı ancak Alparslan bunu umursamadan devam etti. "Camın ardında küçük küçük bölmelerde bir sürü yavru vardı, hepsi hoplayıp zıplıyordu ancak Beyaz bir köşeye kıvrılmıştı. Önce uyuduğunu zannettim, sonra ağladığını fark edip içeri girdim."

Kollarım minik köpeğimi istemsizce daha sıkı sardı ve az önce ona kızan bakışlarım bu kez minnetle Alparslan'a döndü.

"Amacım içeridekileri uyarmaktı, uyardım da ama kadın engel olamadıklarını söyledi. Bir hafta önce bir aileye satılmış. Aile üç gün sonra ona bakamayıp geri getirmiş ve Beyaz da terk edildiği için ağlayıp duruyormuş."

"Ben onu hiç bırakmayacağım!" dediğimde Alparslan'ın dudakları yavaşça kıvrıldı. "Biliyorum. O yüzden onu orada bırakamadım. Alıp sana getirdim çünkü senin ona çok iyi bakacağını biliyordum."

Bunu daha önce hiç sesli dile getirmemiştim ancak gözlerine bakarken, "Teşekkür ederim," dedim. Hayatıma renk katan bu minik varlık için tüm teşekkürler yetersiz olsa da gülümsedim. Ardından bakışlarımı patilerini memelerine yaslayan ve bluzumu çekiştiren yaramaza diktim. Tenimde

birkaç ince çizik bıraktığının farkında olmadan benimle oynuyordu. Homurdanarak Beyaz'ı yavru bir kediymiş gibi ensesinden kavrayan Alparslan, "Bu hayvanların senin memelerinle derdi ne?" diye homurdandı.

Kısık sesine karşılık gülerek gözlerimi devirdim. "Sanırım dertleri *senin* derdinle aynı."

"Ben ellerimi onların üzerinde gezdirmiyorum ama!"

"Eh, bundan sonra da gezdirebileceğini zannetmiyorum," diyerek ona şirince gülümsedim. "Artık anca bakarsın, *o da şanslıysan.*"

Fısıltıma karşın, tek kaşını meydan okurcasına havaya kaldırdı ve parmaklarını Beyaz'ın tüylerinin arasında gezdirirken bana sabahki şovumu hatırlatan arsız bir bakış attı. Bunlar öyle bakışlardı ki sanki üstümde kıyafetlerim yokmuş gibi beni gözleriyle soyduğunu hissettim. Dahası sadece soymakla kalmayacakmış, her an üstüme atılacakmış gibiydi. İşin aslı düşman kuvvetlerine karşı direnmek çok zordu.

Alp'in ansızın çalan telefonu aramızdaki bakışmayı böldüğünde irkilerek yeniden önüme döndüm ve koca bir yudum su içtim. Buse *her şeyin farkındayım* gülüşüyle beni izliyordu ama ne diyebilirdim ki? Alparslan'la ateş ve barut gibiydik. Birlikteyken her an alev alabilecek potansiyele sahiptik ve bu beni zorluyorsa şayet suçlu ben miydim?

Alp müsaade isteyerek, çalan telefonunu yanıtlamak için bahçeye çıktığında Serkan da bir sigara yaktı. Buse ayaklanarak, "Hadi toplayalım şuraları," dedi. Sanırım ben hariç herkes doymuştu ancak ben de zaten Alparslan'ın bakışlarının altında daha fazla yiyebileceğimi sanmıyordum. "Sonra bahçeye çıkarız, olur mu?"

Gözüm hâlâ muzlarda olsa da başımı sallayarak Buse'ye yardım etmek için ayaklandım ve bu sırada gözucuyla Serkan'ın Alp'in peşinden çıktığını gördüm. Bir şahin gibi emin adımlarla Alp'i izliyordu. "Sana çaldığı ıslık aralarındaki her şeyi başlamadan bitirdi sanırım," diye kıkırdadım.

Boşalan tabakları evyenin içine bırakan Buse, "Erkekler," diyerek gözlerini devirdi. "Kesinlikle hepsi baş belası."

Düşman kuvvetleri, yani *en büyük bela* sanki onu unutmamız mümkünmüş gibi, "Ben hâlâ buradayım," dedi.

Alayla sırıttım. "İnan bana burada olduğunun farkındayız."

Kahretsin, hem de fazlasıyla farkındayız.

"Sahi," dedi Buse. Bana doğru yaklaşıp sesini biraz alçalttı. "Neden Alparslan'ın da geleceğini söylemedin bana?"

Alparslan bizi duymuş olacak ki bana kalmadan, "Gülden beni sabah davet etti," dedi. Sesindeki o keskin ancak imalı tını bir benim mi dikkatimi çekmişti? "Neticede komşuyuz. Ayıp denen bir şey var, değil mi?"

"Komşu mu?" diye sordu Buse. Ben bile dünden beri bu gerçeği hazmetmekte zorlanıyordum. Sessizce başımı sallayarak, "Evet," dedim. Bir yandan da düşman kuvvetlerine kaşlarımı çatarak öfkeli bir bakış attım. Evi için yaptırdığı o dekorasyonu ve beni kandırışını unutmamıştım. "Yan villa... Anlaşılan yeni komşumuz Alparslan'mış."

Bir an için Alparslan ile ayrıldığımızı unutan Buse adeta eriyerek, "Yaa," dedi. "Çok romantik, bayıldım!" Ardından gözlerini mutfağa giren Serkan'a dikti. "Biz de buradan bir ev alalım! Lütfen, lütfen, lütfen!"

"Aslında..." Elini saçlarının arasına daldıran Serkan gergince gülümsedi ve kısa bir an Alparslan'la göz göze gelerek yeniden nişanlısına döndü. "Düğün hediyesi olsun istiyordum ama madem konusu açıldı, o halde söyleyeyim. Bu hizada hiç satılık ev yoktu ancak arka sokakta bir yer satılıktı. Alparslan burayı aldığında ben de bizim için orayı satın aldım."

Koşarak Serkan'ın kollarına atlayan Buse, ona neşeli bir kahkaha attırdı ancak sevinen tek kişi o değildi. En yakın arkadaşımla bu kadar yakın oturduğumuzu ve yazları birlikte geçirebileceğimizi düşündüğüm an ben de deli gibi sırıtmaya başladım.

Serkan kollarını Buse'ye dolarken, "Henüz göremezsin ama!" dedi. "Sürpriz, zaten şu an tadilatta. Düğünden sonra görebilirsin, anlaştık mı?"

Parmak uçlarında yükselen Buse, "Anlaştık!" diye cıvıldadı. Ardından kollarını Serkan'ın boynuna sararak onu öpmeye başladı. Mutlulukları ve keyifleri bulaşıcıydı. Onları o halde görmek beni de gülümsetti ancak tam da o an, beni seyreden Alparslan'ın bakışlarını gördüğümde duraksadım.

Beyaz hâlâ Alparslan'ın kucağındaydı. Halinden memnun olduğu belliydi ancak onun tüm ilgisi bendeydi. Mavi gözlerini kırpıp ağır ağır gülümseyerek, "Sen de bana teşekkür etmek istersen eğer..." dedi.

Omzumu silkerek, "Ne münasebet?" dedim. O artık birlikte olduğum adam değil, terk ettiğim eski sevgilimdi. Aramızda hiçbir bağ yoktu ve düşman kuvvetlerinin ta kendisiydi. "O evle ne yaptığın beni ilgilendirmiyor. Benim burada zaten bir evim var."

"Annenin evi," diye düzeltti sessizce.

"Orası da *senin* evin."

"Senin için... Yaptığım her şey senin içindi."

Gözlerime öyle durgun, öyle hüzünlü bir bakış attı ki bir an için bu bakışlar tüm kırgınlığıyla içime işledi. Ben de onun kadar üzgündüm ancak başka bir şey söyleme gereği duymadan arkamı döndüm ve bulaşıkları toplamaya başladım. Dün gece uzun bir süre uyuyamamıştım, bu yüzden düşünmek için yeterince vaktim olmuştu. Düşündüğüm şeylerden biri de elbette bu ev meselesiydi. Alparslan'ın orayı benim zevklerime, benim isteklerime

Ninova

göre döşediğini düşünmek suratımda anlam veremediğim bir sırıtmaya neden olmuştu.

Kendimi özel ve mutlu hissetmiştim. Bunu inkâr etmiyordum ancak sırf Alparslan o evi benim için satın aldığını söyledi diye bayrakları bir anda indirmeyecektim. Şu an sorunlarımızın en küçüğü o evdi. Düşünecek çok fazla şeyimiz vardı ve açıkçası bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyordum.

Telefon konuşmasını bitiren Alp içeri girdiğinde suratındaki o mahcup gülümsemeyi anında fark ettim. "Kuzenim," dedi gülümsemeye çalışarak ancak ses tonundan bile gerildiği belliydi. "Anlaşılan müstakbel gelin ve damat bir düğün öncesi çatışması yaşıyorlar. Ben..."

Ellerimi bir havluya kurulayarak, "Elbette," dedim. Uzandım ve parmaklarımın üstünde yükselerek ona sarıldım. "Hiç sorun değil, üzülme."

"Tamam," dedikten sonra kollarını kibarca belime dolayarak yanağıma bir öpücük bıraktı. Ardından diğerlerine dönerek, "Benim için çok keyifli bir sabahtı," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Alparslan bu tanışmadan memnuniyet duymadığını gizlemedi bile ancak Serkan ve Buse, Alp'le kibarca vedalaştı. "Beni aramayı unutma!" diye seslendim arkasından. Bana el sallayarak gözden kaybolduğunda Buse ve Serkan da bahçeye çıkıyordu. Tin tin yürüyen Beyaz da Buse'nin hemen arkasındaydı ve... "Siktir!"

Annemin kedilerini gördüğümde bir an için ödüm koptu. Kendi kendime homurdandım ve onlar aheste adımlarla mama kaplarına doğru yürürken Alparslan'ı mutfakta, tezgâhın başında buldum. Onun tabakları makineye dizişini izlerken, "Gerek yok," diye atıldım. "Ben hallederim. Sen..."

"Sorun değil, yardım edebilirim," diye mırıldandı ancak benim için sorundu. Onunla birlikteyken sanki mutfağım bile gözüme küçücükmüş gibi geliyordu. Ona bu kadar yakınken elim ayağım birbirine dolanıyor, aklım şaşıyordu.

Masanın üstü toplandığında Alp'in gelirken getirdiği çikolatalı ve limonlu kurabiyeleri bir servis tabağına aldım. Ardından dolaptaki soğuk limonatayı çıkardım. Alparslan'ın gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettikçe titremelerimi bastırmaya çalışıyordum ama kahrolası adam sanki bilerek yapıyormuş gibiydi. Bardakları almak için yanından geçtiğimde istifini bile bozmadı. En azından insan kibarlık etmek adına biraz olsun yana kayardı ancak o bunu yapmak yerine beni ablukaya aldı. *Elbette bunu yapacaktı.*

Tezgâh ve Alparslan'ın bedeni arasında sıkıştığımı fark ettiğimde ciğerlerimdeki tüm havayı sesli bir solukla dışarı verdim. Avuçlarımı iki yana yasladım ve o da dün gece tenimde hayal ettiğim o güzel, iri ellerini benimkilerin üstüne bıraktı. Sırtım onun göğsündeydi, kalçalarım kasıklarındaydı

Ninova

ve gizleyemediği ereksiyonu tam aramızdaydı. Bunu fark ettiğim an, "Alparslan!" diyerek kızdım. Ancak sesimde duyulan tek şey acınası bir inleme gibiydi.

Kendini bana daha çok bastırarak öne doğru eğildi. Burnuyla atkuyruğu yaptığım saçlarımın açıkta bıraktığı boynumu ve çıplak omzumu dürterek derin bir nefes aldı. Sıcak soluklarını tenimin üzerine bırakırken acaba beni ne denli yaktığının da farkında mıydı? "Gülden," diye inledi. "Dünden beri bu haldeyim. Seni düşündüğüm her an bir ergen gibi yarı sertim."

"Ben... Alparslan sen..."

"Sabahın köründe azdırdın beni." Uzanıp kulakmememi dişlerinin arasına çekti. "Resmen geceden beri bana işkence yapıyorsun."

Dişlerini tenime geçirdiğinde dudaklarımın arasından utanç verici bir inleme yükseldi. "Dün gece halinden memnundun. Hatta sabah da öyle. Gözlerini üzerimden çekemiyordun."

"Ya sen?" diyerek dudaklarını boynuma bastırdı. Tenime bıraktığı yumuşak öpücükleri yavaşça omzuma doğru inerken çoktan nefes nefese kalmıştım. "Beni düşünmediğini söyleyebilir misin? Aklına gelmediğimi, beni istemediğini?"

Söyleyemezdim.

"Çok acımasızsın!" dedim. Dudakları bluzumun ince askısının etrafında dolaşırken kendini bana biraz daha itti ve aletini nefes kesen bir baskıyla kalçalarıma sürttü. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip diğer eliyle uzandı, eteğimin kısa kumaşını belimde toplayarak beklemediğim bir anda kalçama bir tokat attı. "Asıl acımasız sensin! Eğer... Eğer bu etek biraz daha yukarı sıyrılsa ve bu minik külotun görünseydi ne yapardım biliyor musun, Gülden?"

"Hiçbir şey yapamazdın!" diye tısladım.

"Yanlış!" Kalçama yeni bir tokat attı. "Sana bakan o gözleri oyardım!"

"Bu da yeni fantezin mi?" diye sordum ancak kahretsin ki kollarından çıkmak adına hiçbir şey yapamadım.

"Fantezilerimde sadece sen varsın," diye mırıldandı. Boğuk sesindeki o erotizm bacaklarımın titremesine ve ıslanmama yetti. Çaresizce soluklanmaya çalıştığımda, "Seni özledim," dedi. "Her şeyini deli gibi özledim. Gözlerini, sesini, gülüşünü, dokunuşunu, sıcaklığını, ağzını..."

"Böyle söyleme!" diye kızdım. "Biz ayrıldık Alparslan! Bu-"

Kıçıma yeni bir tokat atarak ve kahretsin ki beni biraz daha tahrik ederek susturdu. "Bunun farkında değil miyim sence?"

"Farkındaysan benden uzak dur!"

Ninova

Onu itmeye çalıştım ancak tek yaptığım onu kızdırmak oldu. Beni iyice tezgâha yaslayarak, "Gülden," dediğinde, "Bitti," diye tekrar ettim. "Unuttun mu? Aramızdaki her şey bitti."

"O yüzden mi gözlerime öyle bakıyorsun?" diye sataştı bana. "O yüzden mi beni kıskandırmaya çalışıyorsun? O yüzden mi delirtiyorsun beni? O yüzden mi geceleri hayalimle orgazm oluyorsun?"

"Sen..."

"Söylesene Gülden, yetiyor mu?" Dudaklarını çenemde hissettiğimde gözlerim sessizce kapandı. "Söylesene," diye fısıldadı. "Söylesene Gülden, yetinebiliyor musun?"

Yetmiyordu.

O yokken hiçbir şey bana yetmiyordu. Hayaliyle yetinemeyeceğim kadar kendimden geçmiştim ancak bunu sesli bir şekilde itiraf edemezdim. "Alparslan," diyerek ona dönmeye çalıştığımda dudakları benimkileri kıl payı ıskaladı. Bakışlarımız buluştuğu an, güzelim mavi gözlerinin tutkuyla koyulaşmasını ve kırılmaz bir iradeyle dimdik benimkilere tutunmasını yutkunarak seyrettim.

"Yetmiyor," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Yetmiyor."

"Yetmek zorunda."

Burnundan verdiği bir nefesle alay eder gibi güldü ve avucu çıplak kalçamı okşayıp bacağıma doğru ilerlerken başını iki yana salladı. "Hayır değil."

"Alparslan..."

"Benimle yemek ye."

Şaşırarak, "Ne?" diye sordum.

"Duydun," dedi homurdanarak. "Yarın akşam, benimle yemek ye."

"Dedem seni öldürür," dedim onu itmeye çalışarak. Aslında bunu Alparslan'ın evimizdeki varlığını öğrendiğinde bile yapabilirdi. "Sonra da beni öldürür."

Söylediklerim onu eğlendirmiş gibi güldü ve öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere sürttü. Her an kapanmak üzere olan gözlerimle ondan bir öpücük beklemekten nefret etsem de nefesimi tutarak beni öpeceği anı bekledim. Ama onun yerine, "Son bir şans," diye fısıldadı. "Bize bunu borçlusun, Gülden. Bana son bir şans ver."

Sustuğum ve ağlayarak kendimi yediğim her seferde bize bir şans vermiştim zaten ancak artık bunu yapmak istemiyordum. Aksi takdirde hayal kırıklığına uğramaktan ve bu kez kalbimin çok daha beter kırılmasından korkuyordum.

Bakışlarımdaki tereddüdü görüyormuş gibi, "Lütfen," diye fısıldadı. Dudakları benimkilere yumuşacık değdi ve bu ufak dokunuş bile nefesimin kesilmesi için yeterliydi. "Lütfen..."

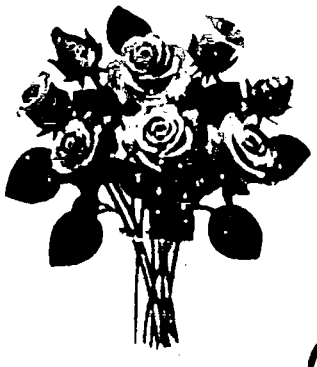
Onu reddetmek istiyordum ancak gözlerindeki o heyecanı ve umudu görürken bunu yapabilmek o kadar kolay değildi. Direncim her geçen an biraz daha kırılırken pes edercesine iç geçirdim. "Sadece bir yemek," diye mırıldandım. "Başka bir şey yok, Alparslan.. Sadece bir yemek."

"Tamam. Sadece bir yemek."

Dudakları öyle bir gülüşle şekillendi ki kısacık bir an bunu kabul etmekle hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Eğilip çenesini omzuma yasladı ve boynuma bir öpücük bırakarak birleşen ellerimizi karnıma sardı. Eteğim hâlâ belimde, ereksiyonu hâlâ aramızda ve bahçeye götürmeyi unuttuğumuz tepsi de hâlâ tezgâhtaydı. Halimiz içler acısıydı ancak o an Alparslan bana sarılırken ve ben kendimi özlediğim o sıcak, güçlü vücuduna doğru bırakırken bunun çok da kötü olmadığını düşündüm.

Düşman kuvvetleri hemen dibimdeydi ve ben de zaten en dipteydim. Bu durumda...

En fazla ne kadar batabilirdim?

33. Bölüm: İlk Dans

Göz ucuyla Buse'nin askıların arasında gezinmesini ve her şeyi eline alarak aynalara doğru yürümesini seyrederken, "Yorgun görünüyorsun," dedim anneme. Kıvırcık saçlarını bir bandanayla toplamıştı ve bu, yorgun bakan kahverengi gözlerini daha fazla ortaya çıkarmıştı. Gözlerinin kenarında gülünce belli olan birkaç kırışıklık dışında cildi gergin ve pürüzsüzdü. Ancak şimdi o pürüzsüz teni öylesine solgundu ki bir an için düşüp bayılacağını zannettim.

Kahve kupasından bir yudum alıp gözlerini devirdi. "Çok az işim var sadece, hem sanki daha önce hiç sabahlamamışım gibi konuşuyorsun."

Onun ne kadar yoğun olduğunu biliyordum ancak açıkçası bu yoğunluğun onu ne kadar yorduğunu yeni fark ediyordum. Durumu beni biraz endişelendiriyordu. "Belki de işlere biraz ara vermelisin," diye önerdim ama söylerken bile buna asla yanaşmayacağını biliyordum. "Belki biraz rahatlarsın ve..."

"Gülden," diye kızıp az önce yarısını yediğim renkli çikolata toplarının olduğu kâseye uzandı. Bu kez ben gözlerimi devirerek karşılık verdim ve sessizce homurdandım. Ardından neşeli bir alkış sesiyle bakışlarımız yeniden Buse'ye döndü. İncecik tüller, kurdeleler ve zarif çiçeklerle süslü fötr bir şapkayı takmaya çalışıyor ve kendi kendine bunun gelinliğine ne kadar yakışacağından bahsediyordu.

"Seni de öyle görmek istiyorum," dedi annem. Buse'nin telefonuyla birkaç poz çekmesini seyrederken kendi kendime güldüm. Bir zamanlar ben de bunu hayal etmiştim ancak o zamanlar durumlar çok daha farklıydı. Ben, Alparslan hakkındaki gerçekleri henüz öğrenmemiştim ve o henüz kalbimi bu kadar kırmamıştı.

Ağzıma bir çikolata topu atarak, "Ben sıramı Buse'ye devrediyorum," dedim. Beni tanımayan biri bunu bir espri olarak anlar ve gülerdi ancak annemi kandırmak o kadar kolay değildi. Gözlerime öyle uzun bir bakış attı ki bir an için huzursuzca yerimde kıpırdandım. Sanki hissettiğim her şeyi anlıyor ve biliyordu, bu da beni delicesine korkutuyordu.

Sessizce, "Onu özlemen, onu sevmen ya da onu düşünmen bir suç değil, Gülden," dedi. "Onunla ilgili hayaller kurman da."

Onu özlediğim, onu sevdiğim ve onu düşündüğüm doğruydu ancak hayaller? Başımı iki yana salladım. "Onunla ilgili hayal kurduğum falan yok benim. Evlenme hayalleriyse *asla*."

Neticede tıpkı bir çocuk sahibi olma hayalim gibi bundan da nasibimi almış biriydim.

"Onunla hâlâ konuşmuyor musunuz? Hiç aramadı mı?"

Duraksayarak limonatama uzandım. Annem, Alparslan'la aramızda geçen her şeyi biliyordu. Ona Alparslan'ın geçmişini, benim bunu nasıl öğrendiğimi ve onun buna nasıl tepki verdiğini anlatmıştım. Tek yaptığı bana sarılmak ve gözyaşlarımı silmek olmuştu. Konu hakkında herhangi bir yorumda bulunmasa da her bir detaydan haberi vardı ancak ne kulüpteki karşılaşmalarımızı ne de yan komşumuzun aslında seksen yaşında aksi bir ihtiyar değil de Alparslan Gündoğdu olduğunu biliyordu.

"Şey," diye geveledeğimde kaşlarından birini kaldırarak attığı bakış çözülmeme neden oldu. "O burada," dedim.

"Ne?" diye sorarken gözleri büyüdü. "Burada olduğunu nereden biliyor?"

"Dedemin ve benim üye olduğumuz kulübe de üye."

Az önce şaşkınsa bu kez dehşete düşmüştü. "Buraya mı taşınmış?"

"Aslında yan komşumuz," dedim gülmeye çalışarak. "Yan evi Alparslan satın almış."

"Ne?"

"Bu sabah da bizdeydi, kahvaltıda."

"Bayılacağım," diyen annem sanki şoka girmişti. *"Ya deden görseydi?"*

"Eh, bence yarın akşam kesin görür." Annem kaşlarından birini kaldırarak bir açıklama beklediğinde dudaklarımı ısırdım. "Beni akşam yemeğine davet etti de."

"Gülden..." diyen annem ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi bir süre duraksadı. "Ben... Yani sen... Gidecek misin peki?"

Gitmemem gerektiğini biliyordum ancak bunu yapmayı öyle çok istiyordum ki kendimi beş yaşındaki hevesli bir çocuk gibi kafamı sallarken buldum. "Benden bir şans istedi," diye fısıldadığımda annemin yüzündeki şaşkınlık hissi yerini sessiz bir anlayışa bıraktı. Gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki o ana dek ne kadar gerildiğimi ve bunu nasıl gizleyebildiğimi anlayamadım. "Bunu istiyorum anne."

Alparslan Gündoğdu'ya bir şans vermeyi istiyordum. Kahretsin ki bunu deli gibi istiyordum ancak istemek, yapmak kadar kolay değildi. Aramızda öyle şeyler yaşanmış ve bu yaşananlar aramızdaki dinamiği öyle değiştirmişti ki bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Alparslan'a güvenmiştim

ve o güvenimi yerle bir etmişti. Bana olan sevgisinin ve sözlerinin samimi olduğunu biliyordum. Çabaları sahiciydi ancak kaybolan bir güven zaman isterdi. Kırgınlıklar zamanla geçer, kimi zaman ise hiç geçmezdi.

Gözlerimi kapattığım an kendimi onunla dolu güzel anıların içinde görebiliyordum. Çok daha güzel anıların içinde görebiliyordum ama bundan sonra çabalayan kişi değil, uğrunda çaba harcanan o insan olmak istiyordum. Bir ev, bir yemek ya da özlemini duyduğum birkaç bakış bunları kolayca aşmamı sağlamayacaktı.

Alparslan zor bir adamdı, hep öyle olmuştu ancak şimdiki Gülden de zor bir kadındı. Bir bakışına eritebilir, bir gülüşüne kalbimde depremler yaratabilir ve bir çift sözüyle beni yıkabilirdi. Bu güce sahipti ancak hiçbir şeyi kolayca elde edemezdi.

Uzanıp ellerini benimkilerin üstüne bırakan ve destek verircesine parmaklarımı sıkan annem, "O halde yap," dedi. Kalbimdeki o yangını gözlerimde görür gibiydi. "Aşk kolayca yıkılabilir belki ama bir kez yara aldıktan sonra kolayca iyileşmez, Gülden. Çaba gerektirir. Madem o bu kadar kararlı ve sen de bunu istiyorsun, o halde yap."

"Ya işler umduğum gibi gitmezse? Ya o hâlâ tanıdığım o katı, ketum adamsa anne? Ya konuşmak istemezse?"

"Geçmişi onun bir parçası, Gülden," diyen annem başını sessizce iki yana salladı. "Bunu değiştiremezsin ancak sen de onun hayatının bir parçasıysan eğer bunu bilmeye hakkın var. Seni de kendinden bir parça olarak görüyorsa eğer anlatacaktır. En azından bir açıklaması olacaktır."

"Ama..."

"Dinle," diye sözlerimi kesen annem bana uyarırcasına bir bakış attı. "İki ölüm Gülden, bunlar kolay değil. Bunu anlatmaya hazır hissetmediyse eğer kendini, bu anlaşılabilir bir şey. Sana bunun hesabını vermesini isteyemezsin ama en azından sana yalan söyleyerek ülke dışına çıkmasını, o gece ve o sabah yaşananları açıklamasına izin ver. Bırak kendini anlatsın ama o bunu da yapmak istemiyorsa..."

"İstemiyorsa?"

Uzandı ve hassas bir dokunuşla yanağımı avuçladı. "O zaman bırak gitsin. O ikinci şansı Alparslan'a değil, kendine ve yeni hayatına ver. Anlaştık mı?"

Yanağımdaki elinin içine bir öpücük bırakarak başımı salladım. Neden bilmiyordum ama tüm bu konuşma gözlerimin dolmasına neden olmuştu ve emindim, Buse adeta sekerek bize doğru koşmasa kesinlikle ağlardım.

"Şuna bak, Gülden!" dedi çığlık atarcasına. Delirmiş gibi bir hali vardı ve haklıydı. Alışverişi bu kadar seven, yakında evlenecek bir kadın için burası gerçekten de cennetten çıkmaydı. Şapkayı çıkarmış, onun yerine saçlarının

Ninova

arasına bugüne kadar gördüğüm en hoş, en zarif taçlardan birini takmıştı. "Sence de çok güzel değil mi? Bence gelinliğime de çok yakışır!"

"Bayıldım," dedim ayağa kalkıp bana uzanan ellerini kavrarken. Yıllardır her türlü halini gördüğünüz ve her duygusuna şahitlik ettiğiniz birini böyle mutlu görmenin duygusal bir yanı vardı. "Çok güzel görünüyorsun, Buse. Eminim düğününde de çok güzel olacaksın."

Kollarını bana doladığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Bulunduğumuz katta annem, ben, Buse ve Melis harici yalnızdık. Bu duygusal halime şahitlik eden çok fazla kişi yoktu ancak yine de gözlerimi hızlı hızlı kırpmaya ve ağlamamaya çalıştım. Tam ağzımı açacaktım ki gürültüyle merdivenlerden çıkan ve içeriye bir fırtına gibi dalan Gökçe'yi fark ettim. Sarı saçlarını öyle bir savuruşu vardı ve öyle öfkeli görünüyordu ki bu hali karşısında şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. Ancak annem ve Melis onun bu haline alışkınmış gibi sadece izlemekle yetindiler.

Biz, Buse'yle birlikte aynı şoku paylaşırken Gökçe az önce fark ettiğim bebek mavisi gömleğinin düğmelerini hışımla çözmeye başladı. Gözleri sanki gömleğine kahve değil de zift bulaşmış gibi kocamandı. Derin derin solurken hiç kimsenin yanına yaklaşmak istemeyeceği bir ejderha gibi görünüyordu. "O adamı öldürmeliydim!" diye tısladı lacivert, dantel bir braletle kalırken. "Sıramı işgal ettiği yetmediği gibi gömleğimi de mahvetti! Aptal! Kaba adam!"

Sessizce, "Sadece bir gömlek," diye mırıldandım.

Gözleri bir akbabanınkinden farksız olan Buse, "Ama çok güzel bir gömlek," diye fısıldadı. "Üstelik tasarıma benziyor." Yüreğindeki tüm anlayış ve şefkatle Gökçe'ye odaklanmıştı, belli ki oyu ondan yanaydı.

Gökçe hızını alamamış gibi, "Hayatımda gördüğüm en kaba adam!" diye tısladı. Ardından elini şoktan ziyade saf bir dehşet ifadesiyle göğsüne yasladı. "Bir de bana kaba dedi! *Bana!* Neymiş, orada öylece duracağıma sıraya girebilirmişim! *Zaten* sıradaydım! Üstüne bir de onu seyrettiğimi söyledi, düşünebiliyor musunuz? *Onu* seyrediyormuşum!"

Buse'nin uzattığı tacı rafa götürmek için hareketlenen Melis, "Peki seyrediyor muydun?" dediğinde yemin ederim Gökçe'nin gözleri alev aldı. "Elbette seyretmiyordum! Adam sarışın! Ve ben sarışınlardan nefret ederim!"

Hepimizin bakışları onun bebek sarısı saçlarına kaydı ancak hiçbirimiz ona kendisinin de sarışın olduğunu söylemek gibi bir hata yapmadık. Sinirle iç geçirdi ve homurdanarak üst kattaki atölyeye çıkmaya başladı. Çok değil, yalnızca birkaç saniye sonra histerik bir çığlık ve bir şeylerin yere düşünce çıkardığı o gürültü geldi.

Anlaşılan her zaman alaycı ve çapkın olan Gökçe için tüm bunlar egosuna inen ağır bir darbeydi.

Kızlarla beraber yüzümüzü buruşturarak karşılık verdiğimizde annem sadece iç geçirdi. Kahvesinden yeni bir yudum alıp arkasına yaslanırken, "Huzurlu bir iş ortamı, sizce de öyle değil mi?" dedi.

Yeni bir çığlık sesi duyulurken başımızı salladık. Gerçekten öyleydi...

Ertesi sabah uyandığımda Beyaz avucumu yalıyordu ve saat öğlen vaktini çoktan geçiyordu. Kimsenin beni uyandırmamasına karşın homurdanarak gözlüğümü taktım ve doğruldum. Ancak ne kadar homurdanırsam homurdanayım, uyumak bana iyi gelmiş olacaktı ki kendimi daha enerjik ve daha canlı hissediyordum. Banyoya girdikten sonra üzerimi değiştirip bir şort ve tişört giydim. Ardından yaptığım ilk iş mutfağa inmek oldu. Tepside benim için bekleyen iki dilim sandviçi ve buzdolabındaki limonatayı gözlerim parlayarak aldım.

Annem, Buse ve dedem bahçedeydi. Annemin tüysüz kedileri salıncağın üstündelerdi ve onlar da kamelyaya geçmişlerdi. Dedem gözlüklerini takmış, önündeki dergiye doğru eğilmişti. Önünde bir kahve fincanı vardı ve annemle Buse ise tıpkı benim gibi büyük bir bardak limonata tercih etmişlerdi. Buse'nin elinde bir *iPad* vardı ve annemle birlikte tüm dünyanın kaderi buna bağlıymış gibi tüm dikkatlerini ekrana vermişlerdi.

Annem, Buse'nin dediği bir şeyi onaylarken ve Buse de sessizce başını sallayıp annemin yanağına bir öpücük bırakırken, bir anda gülümsediğimi fark ettim. Annemin onun sırtını sıvazlamasını, içten bir ilgiyle ona odaklanmasını biraz neşe biraz da hüzünle seyrettim. Dedem de annem de Buse'yi ikinci kızları gibi seviyordu, bunu kimse inkâr edemezdi. Ona karşı her zaman sevgi dolu, korumacı ve özverililerdi. Onların Buse'ye böyle düşkün olmalarını ve Buse'nin de onlara aynı, hatta daha büyük bir sevgiyle karşılık vermesini seviyordum. Ama kendi ailesinin ona veremediği her şeyi yıllar sonra bu şekilde bulması da biraz kalbimi kırıyordu.

Aklım almıyordu, bir aile nasıl bu kadar düşüncesiz ve umursamaz olabiliyordu? Kızlarının hayatındaki adam hakkında neden hiçbir şey öğrenmeye çalışmıyor, dahası neden kızlarını sadece yılda birkaç kez görüyorlardı? Buse bu zamana kadar onca kırgınlıkla nasıl yaşamıştı bilmiyordum ama onunla tanıştığıma da bizimkilere de hayatına Serkan gibi bir adamı aldığına da seviniyordum.

Onlara bakarken gereğinden fazla oyalanmış olacağım ki dedem, "Gülden," diye seslenerek bir elini bana doğru uzattı. "Neden orada duruyorsun, gelsene yanımıza."

"Günaydın," diyerek şirince sırıttım ve dedemin benim için açtığı boşluğa, onun yanına doğru yerleşerek sandviçimden kocaman bir ısırık aldım. Üç çift göz üzerimde dolaşırken bir şeyler yemeye çalışmak biraz zordu ama umursamadım. "Beni neden kahvaltıya kaldırmadınız? Uyuyakalmışım."

"Çok yorgun görünüyordun," dedi annem. "Aslında birkaç kez denedik ama..."

"Çok derin uyuyordun," diyerek annemin cümlesini tamamlayan Buse zarifçe uzanıp limonatasından serin bir yudum aldı. "Daha iyi görünüyorsun ama. Dinlenmişsin belli."

"Yarın acısını çıkartırız," dedi dedem göz kırparak. Şu birkaç sabahtır salona gitmediğim gibi onunla da koşmayalı epey olmuştu. Düşüncesiyle bile kaslarım sızladığında dedeme çizmeli kedinin iri, yaşlı gözleriyle bakmaya çalıştım. Sessizce gülüp, "Kaçarın yok, Gülden Hanım," diye mırıldandı.

Gözlerim bir destekçi ararcasına annemde gezindi ama o, bakışlarını kaçırarak tarafını çoktan ilan etmişti. Buse'ye dönüp, "O halde sen de benimle geliyorsun," dedim. Bu eziyeti tek başıma çekecek değildim.

Buse kocaman gözlerle bana bakıp sanki iki bacağı yokmuş gibi, "Deli misin?" diye haykırdı. "Ben nasıl koşayım?"

Annem ve dedem sessizce gülerken gözlerimi devirmekle yetindim. Ardından onu delirteceğimi bilerek omuz silktim. "Pekâlâ. Belki düğün öncesi formunu biraz korumak istersin diye diyordum ama..."

"Benim fazlam yok ki." Aradığı onayı bende bulamayan Buse iri gözlerle anneme döndü. "Yok değil mi, İnci teyze? Yok? Gayet iyiyim yani."

"Aslında..."

"Dost acı söylermiş," dedim ikinci sandviç dilimine geçerken. "Ben senin için diyordum, sonra sürekli göbeğini içine çekip durma diye."

"Benim göbeğim yok ki ama! Yok değil mi, İnci teyze?"

"Şey..."

"Ama biraz fazla yumuşak sanki," diye araya girdim yine. "Bence biraz sıkılaşmak isteyebilirsin. Koşu iyi gelir, değil mi dede?"

"Gelir, gelir," diyen dedem önündeki bulmacaya yeni bir kelime yazarken başını salladı. "Koşu sıkılaştırır."

Buse memnuniyetsizce başını sallarken kendi kendime güldüm. Beyaz tam da o sırada kucağıma atlamaya karar verirken Buse'nin kıstığı bakışlarından kaçınarak tüm ilgimi tatlı köpeğime verdim. Bizi seyreden dedem gülümseyerek, "Beyaz'ı çok seviyorsun," dedi. "Ne iyi oldu onu bulman."

"Hem de çok!" diye cıvıldadım. Gözlerindeki bakışlardan dedemin de kendi köpeklerini özlediğini anlamıştım. Bunun üzerine, "İzmir'e dönecek misin?" diye sordum ama bunu sorduğum için bana kırılmasını

Ninova

istemiyordum. "Yani, burada kalmana çok seviniyorum, hepimiz beraberiz. Korumaların da yok. Eskisi gibi... Yıllardır böyle hissetmemiştim."

"Sanırım yakında döneceğim ama belki seni de götürürüm yanımda, ha?"

Şaşkınca güldüm. Bence ne Gülden Seçkin İzmir'e hazırdı ne de İzmir Gülden Seçkin'e ancak bunları dedeme söylemek yerine gülümsemekle yetindim. "Bilmem. Aslında İstanbul'a..."

Dedem başını bulmacasından kaldırarak, "Ne yapacaksın İstanbul'da?" dediğinde gerildim.

"Orada bir evim ve bir hayatım var dede, unuttun mu?"

"Ağlayarak kaçtığın hayatından mı bahsediyorsun tadım?"

Teknik olarak ağlayarak kaçtığım şey hayatım değil, Alparslan'dı ama inkâr etmedim. "Kafa dinlemek için uzaklaştığım doğru ama biraz kalbim kırıldı diye her şeyi silip atacak değilim ya."

Kalemini parmaklarının arasında çeviren dedem, "Görüşüyor musun onunla?" dediğinde bir an için donakaldım. Yüzündeki o ifadesiz maskeye bakarak yalan söylemek çok zordu. Muhtemelen büyüyen gözlerimden panikle sıklaşan soluklarıma kadar her şeyin farkındaydı ve tüm bunları düşünmek beni ekstra geriyordu.

Beyaz'ı kurtuluşummuş gibi bağrıma basarken, "Kim?" diye sordum şaşırmış gibi yaparak. "Ben mi? Tabii ki görüşmüyorum."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Usulca başını sallayan dedem cevabımdan tatmin olmuş gibiydi. Yeniden bulmacasına doğru dönerken, "Güzel," dedi. "Peki seni hiç rahatsız ediyor mu?"

Yanımızdaki evi satın alması, benimle aynı spor kulübüne üye olması, beni havuzlardan kurtarması, benimle telefon seksi yapması, yatak odamı gözetlemesi, kahvaltıya bize gelmesi, beni akşam yemeğine davet etmesi ve erotik imalarla dolu aramalar haricinde mi?

"Hayır," dedim gülümsemeye çalışarak. "Tabii ki etmiyor dedeciğim."

Bir kez daha başını sallayan dedem, "Harika," diyerek kahvesinden yeni bir yudum aldı. "Başını omzunun üstünde seviyorsa eğer etmemeli."

Sanki Alparslan'ı ölümle tehdit eden o değilmiş gibi gözleri parlayarak öyle güzel gülümsedi ki bir an için ürperdim. Kendi kendime akşam yemeği için nasıl kaçabileceğimin hesaplarını yapmaya başladım. Ama bir şekilde Alparslan'ı hayatıma yeniden almamın da bir ihtimali varsa eğer dedemin bu konuda ne düşündüğünü de öğrenmem gerektiğinin farkındaydım.

Kollarımdaki sevgiden sıkılan Beyaz'ı yeniden çimlerin üstüne bırakırken, "Dedeciğim," diye seslendim.

"Efendim?" diye mırıldandı çatık kaşlarının arasından önündeki karelere bakıp düşünürken. Sesi nispeten daha alçak ve sakindi. Bu bana gerekli cesareti verdi ancak yine de kendi aralarındaki sohbette kaybolan annem ve arkadaşıma bir bakış atıp boğazımı temizledim. "Mesela... Hani varsayalım yani..."

"Neyi?"

"Hani, şey... Hani diyelim ki..."

"Ne diyelim?"

"Farz edelim yani..." dedim gülümsemeye çalışarak ve kahretsin ki resmen kıvranarak. "Tamamen varsayım, ihtimal."

"İhtimal?"

"Hıhım," dedim başımı sallayarak. "İhtimal. Mesela... Olur ya hani... Oldu da karşılaştık diyelim..."

Bulduğu kelimenin son harfini yazan dedem başını kaldırarak, "Kiminle karşılaşıyoruz?" diye sordu. Benimkilerin aynısı olan gözleri milim milim yüzümde gezinirken itiraf etmem gerekirse beni bir parça geriyordu.

"Şeyle..."

"Neyle?"

Dedemin artık benimle dalga geçtiğini düşünerek hafifçe somurttum ve derin bir nefes aldım. "Alparslan'la."

Dedemin gözlerinde öyle bir parıltı ve dudaklarında öyle tehditkâr, hesapçı bir gülüş belirdi ki resmen öne atılarak, "Ama varsayım yani!" dedim. "Mesela yani... İhtimal... Hani olur da... Olur da karşılaşırsak diye, yoksa... Yoksa asla karşılaşmam yani..."

Dedem, "Yaa?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. "Peki," diye devam etti. "Bunu neden soruyorsun o halde?"

"Merak," dedim şirince gülümserken. "Sadece merak ettim."

Bana doğru eğilen Ali Tufan Seçkin, tıpkı benim gibi gülümserken uzandı ve yüzümün önüne düşen bir tutam saçı kulağımın ardına iteledi. "Merak etmene gerek yok hayatım, onunla yeniden karşılaşacağını zannetmiyorum. Oldu da *hani varsayalım* ki karşına yeniden çıkacak kadar aptal, bu sadece onun hatası olur. Sen hiç merak etme."

Göz kırparak şakağıma bir öpücük bırakan dedem bulmacasını ve kalemini kolunun altına yerleştirdi ve kahve fincanını alarak eve doğru yürümeye başladı. Dudaklarından dökülen keyifli ıslığı dinlerken boş gözlerle arkasından bakmakla yetindim ve sessizce iç çektim. Sadece ben değil, Güldenler de dedemin bu soğuk özgüveni karşısında tutulmuşlardı.

Ben hâlâ ona bakmaya devam ederken Buse, "Eh," diye mırıldandı. "Daha kötü de gidebilirdi."

Ninova

"Bu iyi hali mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Başını güven verircesine sallayan annem, "Evet," diye mırıldandı. "En azından silahına sarılmadı."

Söz konusu silahın ortaya hiç çıkmamasını dileyerek, büyük bir özenle hazırlandım ve henüz saat yediye yirmi varken kendimi Alparslan'ın bahçesinde buldum. Dış kapıyı çalmaktansa, yan bahçesine açılan sürgülü mutfak kapısından içeri girmek fikri bana çok daha cazip geldi. Yuvarlak, süslü taşların üstünde ince topuklarımla çimlere batmamaya dikkat ederek ilerledim ve manzarayla sessizce iç çektim.

Parmaklarımı hafifçe uçuşan tüllerin arasında gezdirirken bu mutfağa bir kez daha bayıldım. Buraya en son minik yaramaz köpeğimi almak için geldiğimde bir bakış atmıştım ancak şimdi fırsatım varken uzun uzun inceledim. Bir parçam, aklımdaki her şeyi gerçeğe dönüştüren bu adama karşı sevgiyle doldu.

Şık ve beyaz renkli dolaplara, içinde beyaz ve altın parıltıların geçtiği tozpembe tezgâha ve aynı renk adaya bakarken içim sıcacık oldu. Beyaz renkli rahat tabureleri, tıpkı o günkü gibi adanın üstündeki vazoda duran bir buket beyaz gülü ve yerdeki püsküllü beyaz kilimleri beğeniyle süzdüm. Gardırop tipi buzdolabı ve biraz ötedeki bulaşık makinesi de aynı renkti. Duvarlarda içeriye renk katan birkaç çiçekli tablo asılıydı ve bir köşede minik bir televizyon vardı. Mutfak tozpembenin ve beyaz tonlarının bir birleşimiydi. Alparslan'ı bu mutfakta yemek yaparken görmek... Sanırım bu her dişinin hayali olabilirdi.

Onu üzerindeki beyaz gömlekten, krem rengi keten pantolonuna ve çıplak ayaklarına dek süzerken çantamı kolumun altında sıkıştırdım. Ayakkabılarımın bileğimdeki ince kayışlarını çözmek için sürgülü kapılara yaslanarak eğildim. Bakışlarımı ondan kaçırmam imkânsız gibiydi. İşinin başındayken ya da mutfaktayken her zaman bir şeylere konsantre olurdu. Sakin ve amaç odaklı biriydi ancak onu izlediğim şu birkaç dakikada açıkça söyleyebilirdim ki biraz telaşlıydı. Sanki heyecanlıydı. Durmadan ocağı kontrol ediyor, buzdolabından bir şeyler alıyor ya da sessizce homurdanıp duruyordu. Yüzünün önüne düşen bir tutam saçı iteleyip duruyor, dudaklarını dişliyor ve sığ nefesler alıp veriyordu.

Onun da benimle aynı heyecanı ve belki de endişeyi paylaştığını fark ettiğimde sanki üstümden kocaman bir yük kalkmış gibi hissettim. Ayakkabılarımı çıkararak bir köşeye bıraktım ve çıplak ayaklarımla parkelere bastığım an, gözleri beni buldu. Belinde pembe bir önlük ve elinde bir et maşası

Ninova

vardı. Benimkilere tutunan elektrik mavisi gözleri hiç olmadığı kadar canlı ve berraktı. Yüzündeki kirli sakalla ve dudaklarında asılı kalan tebessümle öyle güzel görünüyordu ki çantamı bir kenara bırakarak gülümsedim. Bakışları salınan eteklerimde ve tırnaklarını pembeye boyadığım çıplak ayaklarımda gezinirken içime anlamsız bir mutluluk doldu. Ona doğru yaklaşarak uzandım, elimi çıplak kolunun üstüne yasladım ve parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bıraktım.

Belimi sarmamasının ya da onun da beni öpmemesinin tek sebebi sanıyordum ki hissettiği şaşkınlıktı. Bundan ancak ben parmaklarımı tozpembe adanın üstünde gezdirirken ve bir tabureye yerleşip onu izlerken kurtuldu. Elindeki maşayı bir kenara bırakıp ocağın altını kıstı. Parmaklarını temiz olmalarına rağmen nemli bir havluyla kuruladı. Bakışlarının kolundaki saate takıldığını fark ettiğimde, "Sanırım biraz erken geldim," dedim. "Bir sorun olur mu?"

Başını iki yana salladı ve sanki bu evdeki varlığımın keyfine varırcasına gülümsedi. "Hoş bir sürprizdi."

O derin, güzel sesini duyduğum ve bakışlarının dikkatle üzerimde gezindiğini fark ettiğim an kızardığımı hissettim. Dikkatimi dağıtmak için uzanıp vazodaki taze güllerden birini alarak kokladım. Kimileri beyaz güllerin ayrılığı temsil ettiğini söylese de ben kırmızılardan ziyade beyaz gülleri severdim. Alparslan da bunu gayet iyi biliyordu. Güllerin dikenleri ayıklanmıştı ve her biri dalından yeni koparılmış gibi tazeydi. Parmaklarımı gülün beyaz taç yapraklarında gezdirdiğim sırada onun da öne doğru eğildiğini hissettim. Dirseklerini adaya yaslayarak bana doğru bakarken gözleri içtenlikle parıldadı. "Bana seni hatırlattılar," diye mırıldandı. "Hep seni hatırlatıyorlar."

Kimi zaman kelimeleri bulamadığım, kimi zamansa bulsam bile onları nasıl kullanacağımı bilemediğim anlar vardı ve bu da tıpkı öyle bir andı. Yeşil gözlerime sımsıkı tutunan o bakışlar adeta içime işlerken tek yaptığım, hızlanan kalbimin atışlarını hissetmek ve gözlerimi kırpıştırmak oldu. Bunlar sıradan kelimeler olsa bile Alparslan Gündoğdu'nun dilinden döküldüğünde beni alaşağı ediyordu.

Üzerimde bu denli büyük bir tesiri olan tek kişi oydu. Yalnızca kelimeleri kullanarak beni bulutların üzerine çıkarabilir ya da o çıktığım bulutlardan sertçe yere düşürebilirdi. Bunun farkında mıydı, bilmiyordum ama ben tüm bunları düşünürken kendimi sessizce gülümserken buldum. Uzanarak parmaklarımın arasındaki gülü aldı ve onu örgülü kızıl saçlarımın arasına taktı. Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken ve kokusu burnuma dolup genzimi yakarken sessizce nefesimi tuttum. Onun da aynı şeyi yaptığını, dahası burnunu saçlarıma yasladığını hissedebiliyordum. Bir araya geleli

Ninova

sadece birkaç dakika olmuştu ancak şimdiden havada öyle bir elektrik vardı ki tenim beklentiyle karıncalandı. Gözkapaklarım ağırlaştı ve bir an için tek yapmak istediğim gözlerimi yumup anın içinde kaybolmak oldu.

Oyalanan ve okşarcasına gezinen parmaklarından onun da bunu elinden geldiğince uzatmak istediğini anlıyordum ancak fırının tiz sesi aramızdaki sessizliği böldüğünde istemeden de olsa geri çekildi. Gözleri gözlerime son bir kez tutunurken tezgâhın üzerindeki eldivenlerden birini alarak fırındaki kabı çıkardı. Patates gratenin kokusu tüm mutfağı sararak içerideki diğer kokulara karıştığında gerçekten acıktığımı anladım. Mutfak havlusunu omzuna atan Alparslan yeniden etlerin başına dönerken, "Salonda yeriz diye düşünmüştüm?" dedi. Bunun bana yönelik bir soru olduğunu anladığımda hızlıca başımı salladım. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Dudakları öyle küstah bir gülüşle kıvrıldı ki bir an için mutfak becerilerimle dalga geçeceğini zannettim ancak sadece, "Onu götürebilirsin," dedi. "Ama sıcak dikkat et. Elin yanmasın."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve az önce onun bıraktığı fırın eldivenlerini alarak patateslerle birlikte mutfaktan çıktım. Evlerimiz hemen hemen eş tasarıma sahipti. Salonun önündeki iki basamaktan inerek içeri geçerken gözlerim beğeniyle irileşti. Burayı ilk gördüğümde renkler koyu, cansız ve fazla gösterişliydi. Mobilyalar da kahveler ve siyahlarla doluydu. Yerlerdeki koyu renk eski parkelerle içerisi bana bir kış evini anımsatmıştı ancak tadilattan sonra burası tek kelimeyle mükemmel görünüyordu. Açık renkli parkeler, üzerinde parmaklarımı dolaştırmak istediğim ahşap mobilyalar, krem ve lacivertle kombinlenen salon takımı beni kalbimden vurmuştu. Her şey çok modern, rahat ve şıktı. Duvar kâğıtlarından halılara, halılardan şömine rafındaki küçük biblolara kadar her şeye bayılmıştım.

Elimdeki tabağı özenle hazırlanan yemek masasına bırakırken tüm bunlar karşısında başımın döndüğünü hissettim. İlk kez benim için bu kadar çabalayan birini görmek, beni hiç olmadığım kadar afallattı. Arkamı döndüğümde Alparslan'ı elinde kocaman bir servisle bana doğru gelirken gördüm. Gözlerimde içeriyi ne kadar beğendiğimi görmüş olacak ki yüzündeki gülümseme anbean genişledi. Yaptığından gurur duyan, halinden memnun bir adamın gülümsemesine döndü. Mutlu bir adamın gülümsemesine. Gecenin sonunda da öyle olabilmesi için dua ettim.

"Her şey hazır, oturalım mı?"

Sessizce başımı salladım. Alparslan elindeki tabağı bırakıp, sandalyemi çekerken ona teşekkür ederek peçetemi kucağıma serdim. Tam karşıma yerleşti ve bir an için gözlerime bakarak öylece durdu. Dudaklarını bir şeyler söylemek istiyormuş gibi araladı ama ardından çabucak sustu. Bunun benim için olduğu kadar, onun için de zor olduğunu biliyordum. Sanki günlerdir

Ninova

aramızdaki tüm o bel altı imalarla eğlence geride silik bir iz bırakmıştı ve bu an tüm ciddiyetiyle aramızda asılı kalmıştı. Onu biraz rahatlatmaya karar vererek, "Yememe izin var mı?" diye sordum. "Yoksa ilk lokmayı senin almanı mı beklemeliyim ki söylemem gerek, bu çok kaba olurdu."

Dudaklarının arasından ruhumu saran hoş bir gülüş döküldü. Uzanıp, "İzin verir misin?" dedi ve tabağıma enfes kokan bir parça et, kuşkonmaz ve biraz mantar bıraktı. Bir parça patates grateni servis etti ve kendi tabağına da servis yaptıktan sonra üzerinden soğuk damlaların süzüldüğü şarap şişesine uzandı. Tercihi pahalı bir kırmızıydı. Uzun zamandır alkolden uzaktım ancak bu gece küçük bir değişiklik yapabileceğimi düşünerek kadehimden bir yudum aldım ve çatalımı minik mantarlardan birine saplayarak yemeye başladım.

Alparslan Gündoğdu ilişkiler konusunda berbat olabilirdi ancak mutfakta şahaneler yarattığını inkâr edemezdim. Bu yüzden, "Beğendin mi?" diye sorduğunda hevesle başımı salladım. "Çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

Yüzüne utanırcasına tatlı bir gülüş yerleşti. Bıçağıyla bir parça eti kesip ağzına atarken bakışlarını benden ayırmadı. O bana böyle baktıkça ve bakışlarımız birbirinde kayboldukça tenimi garip bir beklenti sarıyordu. Gergin değildim ancak heyecanım elle tutulurdu. İlk kez yemeğe çıkan iki sevgilinin garip suskunluğu vardı üzerimizde. Ne o konuşmaya cesaret edebiliyordu ne de benden tek kelime çıkıyordu ama belki de buna gerek yoktu. Sadece yatakta değil, her zaman gözlerimizle anlaşabilen bir çift olmuştuk. Sanırım bunu ilk kez bu denli yoğun hissediyorduk.

Bir parça kuşkonmazı çiğnerken dikkatle beni izleyişi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. İlk başta aldırmadım ancak dudaklarıma götürüp çiğnediğim her lokmada bu devam ettiğinde ve üzerimdeki ilgisi giderek arttığında yanaklarımdaki kızarıklığın da arttığını, boynuma doğru yayıldığını hissettim. Gözlerindeki bakışı tanımlamam gerekirse şaşkın olduğunu söyleyebilirdim, hatta eğlenceli. Onu bu kadar keyiflendiren neydi, bilmiyordum ama uzanıp bir yudum su içerken, "Kes şunu!" diye güldüm. "Sen gözlerini üzerime dikip bakarken yemek yiyemiyorum."

Ben tabağımı neredeyse yarılamıştım ancak o sadece birkaç lokma almıştı. Yemekten ziyade daha çok beni seyretmiş gibiydi ve bu utanç vericiydi.

"Ne?" diye sordu kaşlarını oyunbaz bir tavırla havaya kaldırırken. "Ben ne yaptım ki?"

"Sen ne yaptığını gayet iyi biliyorsun," dedim. Bir parça eti daha ağzıma atarken çatalımı suçlarcasına ona doğrulttum. "Bak! İşte yine yapıyorsun. Lokmalarımı sayman büyük bir kabalık, haberin olsun."

Göğsünün derinliklerinden kopan boğuk bir kahkaha attı. Parmaklarını şarap kadehine sararak arkasına yaslanırken başını iki yana sallayarak güldü. "Seni hiç bu kadar iştahla yerken görmemiştim."

"Saat akşamın yedisi," diye homurdandım. "Sadece acıktım."

"Bunun benim güzel, lezzetli yemeklerimle bir ilgisi yok yani. Ya da becerikli parmaklarımla."

"Maalesef hayatım." Başımı iki yana sallarken keyifle gülümsedim ve bir parça patatesi keserek, sünen kaşarı çatalıma doladım. Acaba yemekler gerçekten çok mu güzel olmuştu, yoksa ben fazla mı acıkmıştım?

Biraz daha beni izlemeye devam ederse o gülen suratına bir tokat patlatacağımı söylediğimde nihayet o da yemeye başladı ama üzerimdeki araştıran, keyifli bakışları eksilmedi. Sanki benim farkında olmadığım bir durum var gibiydi ve bu duruma hem inanamıyor hem de bu ihtimal karşısında keyifleniyor gibiydi. *Her zamanki Alparslan Gündoğdu ve davranışları*, diye düşünerek bu durumun üstünde çok fazla durmadım ve Alparslan tabağıma biraz daha patates bırakırken keyifle gülümsedim. Şarabımdan aldığım her yudumda biraz daha gevşedim. Sonunda kendimi sandalyeme yaslanmış, onu seyrederken buldum.

Ellerimle geriye atabileceğim kadar uzun olan saçlarının birazı alnına dökülmüşken ve esmer tenine tezat, kollarını dirseklerine kadar katladığı beyaz gömleğiyle adeta göz kamaştırırken zihnimin bu manzarayı kazımasına izin verdim. Gevşeyen tek kişi ben değildim. Benim aksime ikinci kadehi deviriyordu ve bundan öncesinin de olduğuna emindim. Duruşu hâlâ kendinden emin ve özgüvenliydi ancak o sertlik kaybolmuştu. Daha rahat ve samimiydi. Sadece beden dili değil, gözleri de öyleydi.

"Biraz daha ister misin?" dediğinde şiddetle karşı çıkarak başımı iki yana salladım. "Biraz daha yersem eğer patlarım."

"Dolapta şahane bir pasta var," diye mırıldandı. Bunu asla reddedemeyeceğimi biliyordu, o yüzden yer miyim diye sormakla uğraşmadı. "Sen bekle, ben alıp geliyorum."

"Pekâlâ."

Alparslan'ın gidişinin ardından ayağa kalktım ve bahçeye açılan sürgülü camları biraz daha açarak tatlı akşam esintisini içeri davet ettim. Ardından salınan eteklerimle yürümekten hoşlanarak televizyon ünitesinin yanındaki ses sistemine doğru ilerleyip, biraz kurcalayarak güzel bir müzik açtım. Madem bir akşam yemeği için sözleşmiştik, o halde hakkını vermemiz gerektiğini düşünüyordum. Tercihimi *Il Divo'dan* yana kullandım ve sesi kulaklarımızda tatlı bir tını olana dek kısarak yeniden masaya geçtim. Çenemi avucuma dayadım ve müziğin tadını çıkararak Alparslan'ı beklerken böyle geçirdiğimiz akşamları özlediğimi fark ettim.

Ninova

Bu akşamları seviyordum ancak süslü elbiseler ya da saatlerce hazırlanan yemekler olmadan geçirdiğimiz o geceleri de seviyordum. Sıradan bir atlet ve şortla, dışardan söylediğimiz paket servislerle, birbirimize sokularak müziği ve geceyi dinlediğimiz geceleri. Ya da çalışarak ve bir şeyler okuyarak geçirdiğimiz o geceleri. Bunların bana verdiği huzuru ve keyfi asla inkâr edemezdim. Özellikle de Alparslan'ın gülümseyerek bana doğru yaklaştığını gördüğümde.

Elinde tek bir tabak vardı. Önüme kırmızı meyvelerle süslü, üç katlı şahane bir pasta bıraktı ve bana göz kırparak sandalyesine yerleşti. Yediğim yemeğin üstüne biraz ağır olacağı kesindi ama itiraz etmedim. Pasta gerçekten çok lezizdi ama sadece birkaç çatal alabildim çünkü zihnimde dönüp duran düşünceler bir noktada bana çok fazla geldi. Tüm bunlardan memnundum. Mutlu olmadığımı ya da şımartılmadığımı söyleyemezdim ama bir tarafım da diken üstündeydi. Artık konuşmak ve bir çözüm bulamasak bile bunu denemek istiyordum.

Tabağımı öne iterek arkama yaslandığımda, Alparslan kadehini başına dikerek tüm şarabı bitirdi ve ayağa kalkarak yalnızca birkaç saniye içinde yanıma geldi. Sessizce elini uzattığında kendimi ona aynı şekilde karşılık verirken buldum. Parmaklarımı avucuna bıraktığım an tüylerim diken diken oldu ve onun da sesli bir soluk aldığını duydum. Ufacık, basit bir temastı ancak onu da beni de iliklerime kadar sarstı.

"Dans et benimle."

Eli belimi sarıp bizi biraz öteye, şöminenin önündeki parkelere doğru çekerken gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve o an daha önce hiç dans etmediğimizi fark ettim. Beraber bir sürü şey yapmıştık ancak dans onlardan biri değildi. Alparslan'ın yüzümde gezinen o mavi bakışları, onun da bunun farkında olduğunu söylüyordu.

Belime sımsıkı sarılırken, "İlk dansımız," diye mırıldandı.

Avuçlarımı geniş omuzlarının üzerine bırakırken başımı salladım. Kısa bir an için kendime bunun tadını çıkarabilmek için izin verdim. Serin akşam esintisi, kulaklarımdaki o yumuşak melodi, burnuma dolan kokusu ve beni saran sıcaklığı... Her şey öyle güzel ve öyle canlı hissettiriyordu ki ona biraz daha yaklaştım.

"Gülden..." Sessizce iç geçirdi ve eğilip burnunu saçlarıma yasladığını hissettim. Ayaklarımız birbiriyle eş bir ritim tutturmuştu ancak aynı ritmi tutturan tek şey onlar değildi. Kalbimin de onunkiyle aynı ritimde olduğunun, soluklarımın da onunkiler gibi kesik kesik ve derince süzüldüğünün farkındaydım.

Onu ve kollarında olmayı öyle özlemiştim ki... Kendime engel olamadan, *"Alparslan,"* diye yumuşakça karşılık verdim. Yüzünü saçlarıma yasladı ve ılık nefesini boynumda hissettiğim an, "Adı Jasmin'di," diye fısıldadı.

Bir an için donakaldım. *Onun kollarının arasındaydım.* Onunlaydım ve bir başka kadının adını duymak ve bir başkasının hikâyesini bana anlatacağını anlamak beni sersemletti. İçgüdüsel olarak geri çekilmek istedim ama buna izin vermedi. Bunun yerine sert bir soluk aldı ve kollarını tıpkı bir mengene gibi bana daha sıkı doladı.

"Çok gençtim," diye devam etti gözlerimin önünde eski karısının silik bir fotoğrafı belirirken. "Onunla tanıştığımda yirmi dört yaşındaydım ve hayatımı geçirmek istediğim kadının o olduğunu anlamıştım."

Alparslan'a ve geçmişine saygı duyuyordum. Yaşanan her şeye saygım vardı ancak bunları onun dilinden duymak düşündüğümden çok daha ağırdı.

"O benden de gençti, çok sürmedi. Kısa sürede evlendik. İlk evimizi satın aldık ve ardından o doğdu; *Rosalie.*" Öyle sessiz bir iç geçirdi ki kollarının arasında titredim, oysa bunu fark etmeden devam etti. "Çok küçüktü. Öyle küçüktü ki Gülden, onu kollarıma aldığım ilk anı hâlâ hatırlıyorum."

Adımlarımız sessizce birbirini takip ederken dudaklarımı ısırdım çünkü bunu yapmasam ağlayacağımdan ve dahası tıpkı bir korkak gibi ardıma bile bakmadan kaçacağımdan emindim.

"Benim kızım küçücüktü ama çok güzeldi, Gülden. Öyle bir mutluluk vardı ki göğsümde, ona her baktığımda ne kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmeden yapamıyordum."

Bir zamanlar ben de düşünmüştüm bunu. Alparslan'a sahip olduğum için ne kadar şanslı bir kadın olduğumu ancak bugün şans benden yanaymış gibi görünmüyordu. Çünkü gözlerime dolan yaşlarla her şeyi mahvetmekten sadece bir adım uzaktım.

"Bir evim vardı, büyüttüğüm bir işim, karım, kızım, *mutlu bir hayatım...*" Sesinde öyle bir tını vardı ki yüzündeki o buruk gülümsemeyi göremesem bile gözlerimde canlandırmak bir damla yaşın yanağıma doğru süzülmesine neden oldu. "Her şey yolunda gidiyordu, hayatım kusursuzdu. Ama sonra bir gece..." Beni öyle bir sardı ki bir an için nefes alamayacağım sandım. "Sonra bir gecede her şey yıkıldı."

Adımlarım onun sarsak adımlarına karışırken ve zihnimde o yangının görüntüleri belirirken, kusmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Parmaklarımı onu rahatlatmak istercesine ensesindeki saçların arasında gezdirdim ve o an o güçlü, dik omuzlarının çöktüğünü hissettim. "Her şeyimi bir gecede kaybettim. Bir gece önce dünyanın en şanslı adamıyken bir gece sonra... Bir gece sonra her şeyi kaybettim..."

Ninova

Tükenircesine verdiği nefesinin sıcaklığı boynumu yalayıp geçtiğinde, "Bunu anlatmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. Bir zamanlar ve hatta dün, bunları duymak için çıldırırdım ama şimdi tüm bunları anlatmanın ona ne kadar ağır geldiğinin farkındaydım.

Alçak bir sesle güldü ve mutsuz sesinin tınısı kulaklarımda yankılanırken, "Dinleyeceksin," diye mırıldandı. Sanki kollarının arasından kaçıp gitmemden korkuyormuş gibi parmak uçları belimi sardı.

"Lütfen," diye fısıldadım ama sesim onun titreyen, gür sesinde boğuldu. "O gece... saatler öncesinde evde olmalıydım ama ofisten bir türlü çıkamadım. Yatırımcılarla bir toplantıdaydım. Jasmin bana resmen yalvardı. Rosalie beni görmeden uyuyamazdı, ne kadar huysuzlandığını biliyordum ama yine de toplantımı erteleyemedim. Elimden geldiğince acele edeceğimi söyledim ama ben..."

Onun sessizce ağladığını fark ettiğimde kendimi tutma çabam sona erdi. Gözyaşlarım boşanırcasına akıp görüşümü bulandırırken sussun istedim. *"Alparslan..."*

"Ben hâlâ ofisteydim. Karım ve kızım gecenin bir yarısı alevler içinde yanarken... ben hâlâ ofisteydim."

Dudaklarının arasından boğuk bir inilti döküldüğünde kollarımı ona sıkıca dolayarak hıçkırdım. Saçlarıma yaslanan yüzünü görmek, gözyaşlarını ellerimle silmek istiyordum ama beni öyle sıkı sarıyordu ki yerimden kımıldayamadım.

"Kendimi kaybettim. Haberi duyduğumda kendimi kaybettim, kendimden nefret ettim."

"Senin bir suçun yok ki," diyerek itiraz ettiğimde başını iki yana sallayarak beni susturdu. Parmaklarını sakinleşmeye çalışırcasına tenimde gezdiriyordu ancak dokunuşları bile titriyordu.

"Ölümleri öyle kötü oldu ki Gülden, benden öyle hızlı koptular ki... Öyle acılarla gittiler ki..." Engel olamadığım yeni bir hıçkırık dudaklarımdan döküldüğünde keskin bir nefes aldım ancak bu sadece daha çok ağlamama neden oldu.

"Benim kızım küçücüktü. Kollarımın arasında ufacıktı ama o geceden sonra... bana sadece birkaç kemik kaldı..."

Acısı öyle çok ve öyle yoğundu ki sanki ete kemiğe bürünmüş de beni dört bir koldan sıkıyor gibi hissettiğimde tökezledim. Dizlerim büküldü ve her zaman o güçlü gövdesine yaslanmaktan zevk duyduğum Alparslan, beni kaldırmak yerine benimle birlikte yere çöktü. Mavi gözlerinin içindeki o kıvılcım, o öfke ve pişmanlık hayatım boyunca gözlerimin önünden gitmeyecekti. Yüzüne kazınan acı öyle derin ve öyle sahiciydi ki kendimi ona doğru emeklerken buldum. Kollarımı ona doğru uzatmak ve ona sıkıca

sarılmak istedim ancak o benden önce davrandı. Beni bacaklarının arasına doğru çekip kollarını etrafıma sardı.

"Kaybolmuştum," diye fısıldadı ama şimdi de öyleydi. Bakışları, sesi ve çaresiz dokunuşlarıyla sanki şimdi de öyleydi.

"Öfkemi dizginlemek ve o geceyi geride bırakabilmek için yıllarca denedim. Kendimden, her şeyden ve herkesten nefret ettim. Kendimi yeniden işe ve alkole verdim. Sayısız geceyi böyle geçirdim ama sonra sana rastladım. Dikkatimi çeken ilk şey saçlarındı, cehennem kadar kızıl olan o saçların..."

O geceki hırçın tavrını, saçlarımı sıkıca tutuşunu ve benden onları toplamamı istediğini hatırladığım an sessizce hıçkırdım. Ona her gün karısının ve kızının içinde kaybolduğu o yangını hatırlatmış olmalıydım. Bunu anladığımda kollarının arasından kaçmak istedim. Özürler dilemek, koşarak uzaklaşmak ama buna izin vermedi. Acı bir gülüşle burnunu saçlarıma yaslarken, "Onlardan nefret ettim," dedi.

Avuçlarım üstündeki gömleğin yakasına yapışan iki yumruk haline geldi. Acımı dindireceğini bilsem hiç tereddüt etmezdim ama duyduğum ve gördüğüm onca şeyden sonra buna gücüm yetmedi. Ya dünyanın en büyük âşığı ya da dünyanın en büyük salağı olmalıydım çünkü saçlarımdan nefret ettiğini söylerken bile Alparslan Gündoğdu'ya kıyamadım.

"Bazen sen uyurken saçlarını seyrediyordum, biliyor musun? Rüyalarımda o saçların kor alevler gibi beni sardığını gördüğümde. Ama sonra... uzanıyorum ve saçlarının tek bir teline bile dokunmak beni yatıştırıyor, sakinleşiyorum."

Parmakları bu kez saçlarımın arasına dolandığında gözlerimi sıkıca yumdum. "Geçmişime rağmen onları sevdim. Sadece bu bile seni ne kadar sevdiğimi anlamam için yetmeliydi ama ben gün geçtikçe inkâr ettim."

Çünkü korkmuştu, biliyordum.

"Hislerim öyle bir noktaya geldi ki artık Gülden, öyle boğuldum ki."

Ona bakacak kadar geri çekilerek gözyaşlarımı eliminin tersiyle sildim. "Beni hiç sevmek istemedin."

"İstemedim..."

Çakır gözleri bunu inkâr etmeyerek benimkilere değdiğinde, bu kez ben yıkılmak ve her şeyi yıkmak istedim. Bu kez o yangının kendi gözlerimde olduğundan emindim. O da bunu görüyormuş gibi uzandı ve dağılan saçlarımdan bir tutamı yüzümün önünden çekti. Parmakları hâlâ belli belirsiz titriyorlardı ama bu kez daha sakindi.

"İstemedim ama seni sevmek... Seni sevmek öyle kolaydı ki Gülden, bunu istemezken bile kalbimin ta içindeydin. Oraya yıllarca kimseyi sokmadım. Bunun olabileceğini bile sanmadım ama sen birdenbire oradaydın."

"O halde canımı neden bu kadar yaktın? Eğer sen... Eğer tüm bunları bilseydim... Ben..."

"Biliyorum." Alnını benimkine yaslayıp beni sıkıca sararken ona karşı koyamadım. Dokunuşunda ve sıcaklığında öyle büyük bir özlem vardı ki bunu yapmak aklıma bile gelmedi. "Her şeyi mahvettim, Gülden. Biliyorum. Her şeyi mahvettim ama şimdi senden tüm bunları düzeltebilmek için bir şans daha istiyorum."

Avuçlarını yüzüme sarıp, gözlerini benimkilere dikerek bir yanıt aradığında sessizce soluklandım. "Bu... Şey, bu tam bir özür sayılmaz..."

Kirpikleri hâlâ gözyaşlarıyla ıslakken sessizce güldü. "Biliyorum, bu konuda berbatım. Ama sen bana o şansı yeniden verirsen bunun için her gün çabalarım."

"Ya vermezsem?"

Gözlerindeki o parıltı bir an için söner gibi oldu ve yüzüme öyle uzun, öyle mahzun bir şekilde baktı ki kalbimin onun için bin bir parçaya bölüneceğini sandım.

"O halde ben de bunu her gün sorarım."

"Her gün mü?"

"Her gün." Uzanıp başparmağını nazikçe tenimde gezdirirken başını salladı. "Belki seni elimden kaçıracak kadar aptal olabilirim ama bunu ikinci kez yapmayacak kadar akıllıyım."

"Ya da ukala," dediğimde sessizce güldü ve aynı buruk gülüşün benim dudaklarımda da şekillendiğini hissettim. Müzik hâlâ etrafımızda yankılanırken, perdeler akşam esintisiyle uçuşurken ve acısını paylaştığım adamın kollarının arasındayken çok fazla düşünmedim.

Ve verdiğim kararın aslında çoktan belli olduğunu o an fark ettim.

34. Bölüm: Aslan Kral

Şiş gözlerle döndüğüm akşam yemeğinin ardından nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir yanım sonunda Alparslan'la konuşabildiğimiz için rahatlamıştı. Kuş gibi hafiftim ancak boğazımda geçmek bilmeyen bir düğüm vardı. Bunun en büyük nedeni de kalbimde filizlenen korku ve tedirginlikti. Sanki her şey yeniden mahvolacakmış, tam da en inandığım an ayaklarımın altındaki halı çekilip alınacakmış gibi hissediyordum.

Sanki yeniden en başa dönecekmişim ve dahası bundan sonra hiç toparlanamayacakmışım gibi hissediyordum.

Güldenler de benimle aynı korkuyu paylaşıyorlardı ancak o korku, içlerinde bir neşe kırıntısını da barındırıyordu. Alparslan'ın gözlerinin içine bakmak ve orada bana duyduğu sevgiyi görmek, kalbimin pır pır etmesine neden oluyordu.

Haftalar önce o gün, onu kızının doğum gününde hıçkırarak ağlarken gördüğümde Alparslan'ın en çıplak ve en yalın halini gördüğümü düşünmüştüm. Oysa Alparslan Gündoğdu'nun en çıplak olduğu an, beni kollarında sıkıca sardığı ve bana geçmişini anlattığı o andı. Bir başka kadını sevdiğini dinlemek ve onun acısının içinde debelenmek beni dehşete düşüren bir deneyimdi ama aynı zamanda öyle çok şeyi görmemi sağlamıştı ki ona kızamıyordum.

Ben ikinci bir şans için başımı sallayarak karşılık verdiğimde ve beni kendine doğru çekerek sırtımı göğsüne yasladığında da ona kızamamıştım. Uzanıp parmak uçlarını sessizce kolumda gezdirmeye başladığında, yüzünü saçlarıma gömdüğünde ve dakikalar boyunca orada öylece oturduğumuzda da kızamamıştım. Onunla o acıyı ve sessizliği paylaştığımda, kollarının arasında uykuya daldığımda ve sabah kendi yatağımda, baş ucumda bir gülle uyandığımda da...

Kimseye görünmeden beni yatağıma nasıl taşımıştı ya da yeni kesildiği belli olan o gülü odama nasıl bırakmıştı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, mutlu olduğumdu.

Mutluydum.

Dudaklarımın arasından *seni affediyorum* kelimeleri dökülmemişti ve Alparslan'ın da benden tam anlamıyla bir özür dilediği söylenemezdi ama

ben yine de mutluydum. Bunun ikimiz için de bir adım olduğunun farkındaydım, tek dileğim bunu Alparslan'ın da fark etmesiydi.

Çantamı koluma takarak salondan içeri girdiğimde işte bunları düşünüyordum. Alp çoktan içerideydi ve kısacık, beyaz bir tenis eteği giyen, bacakları benim toplam boyum kadar uzun görünen, incecik bir sarışınla konuşuyordu. Gözlerinin parıltısından, dudaklarındaki o gülüşten ve vücut dilinden kızla flört ettiğini söyleyebilirdim. Mantık Abidesi Gülden bile bunu yüz metre öteden anlayabilirdi. Bir eliyle raketini tutup, diğeriyle de tenis topunu kavrarken öylesine kendine güvenen bir tavrı vardı ki. Ve kahretsin ki çok yakışıklı görünüyordu. Kızın da parmaklarını atkuyruğu yaptığı saçlarına dolayıp, bacaklarını birbirine bastırırken benimle aynı şeyi düşündüğü belliydi.

Gözlerimi devirerek banklara doğru ilerledim ve çantamı gürültüyle yere bıraktım. Bir yandan cam şişemin kırılmamış olması için dua ettim, bir yandan da hiçbir sorun yokmuş gibi sırıtarak Alp'e el salladım. Beni gördüğünde yüzünü bir gülüş kapladı ancak bu gülüşün biraz hayal kırıklığıyla dolu olduğunu söylemeliydim. Kız da onun bakışlarını takip ederek bana döndüğünde şirin olduğunu umduğum bir gülücükle karşılık verdim ve raflara ilerleyerek kendime bir raket kaptım.

"Zamanlaman gerçekten berbat, bunu daha önce demiş miydim?"

"Bir kere ben tam vaktinde geldim," dedim Alp'in gözleri yürüyerek salondan çıkan sarışının bacaklarında gezinirken. "Hatta bana unutmamam için mesaj atmıştın, hatırladın mı?"

"Maalesef hatırlıyorum." Homurdanarak bana doğru döndüğünde kıstığım bakışlarımın ardından ona öfkeli bir el hareketi çektim. Duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve başını iki yana sallayarak sahada kendi tarafına geçti. İçimden bir ses, bunun bedelini bana ödeteceğini söylüyordu ama umursamadım.

Raketimi sıkı sıkıya kavradım ve yerimde birkaç kez zıplayarak bacaklarımı açtıktan sonra şirince gülümsedim. "Bugün nasılız bakalım?"

"İyiyiz iyi ama birazdan daha iyi olacağız."

Alp'in yüzündeki gülüşü hiç mi hiç sevmemiştim ama olduğum yerde sinmeyi reddettim. "Sert oynayacağım diyorsun yani."

"Aynen öyle."

"Teknik olarak bunun kulüp kurallarına aykırı olması gerek."

"Ne güzel değil mi, kulübün sahibi benim."

Bu kez ben gözlerimi devirdiğimde kıkırdayarak güldü ve bana göz kırptıktan sonra yerine geçti. Benden önce bir dersi daha vardı ancak yüzünde ve saçlarında tek bir ter damlası bile yoktu. Bunu fark ettiğimde, "Benden önceki sarışınla ne yaptın?" diye sordum. "Raketleri falan mı saydınız?"

"Topları düzenledik."

"Aman ne komik," diye homurdandım. Topu bir kez yerde sektirip atış için hazırlandığında heyecanla yerimde kıpırdandım. İçimdeki enerjinin birazını atabilecek olmak, tıpkı Alp gibi beni de bir rekabet havasına soktu. Sert bir servisle başladığında topu aynı şekilde karşılamaktan ve aynı sertlikle yanıt vermekten çekinmedim.

Bugün biraz pis oynuyorduk ve bunu deli gibi sevmiştim.

Özenle atkuyruğu yaptığım saçlarımın dağıldığını, atletimin bir askısının omzumdan düştüğünü, gözlüğümün sık sık burnumun ucuna doğru kaydığını hissediyordum ancak öylesine yoğun bir tempo yakalamıştık ki bunun için vaktim yoktu. O da benimle aynı haldeydi. Az önceki sarışına hava atmasını sağlayan o güzelim saçları darmadağınıktı. Benimle aynı öfkeli ve gergin çığlıklarla koşturup duruyordu.

Topu yakalayamadığı ya da topun filede kaldığı her seferde öylesine çileden çıkıyordu ki onun bu haliyle içten içe eğlendiğimi söylemeliydim. Ancak aynı hırs ve hatta belki biraz daha fazlası bende de vardı. Yılların bana verdiği tecrübeyle birlikte çekinmiyordum, Alp de kendini asla geri çekmiyordu ve aradaki file olmasa, seti alabilmek için birbirimizi yiyeceğimizden emindim.

Attığım topu karşılayamayıp nefes nefese soluyarak bakışlarını bana diktiğinde, göz kırptım ve o andan itibaren biraz daha kirli oynamaya başladık. Birbirimizi delicesine yorduğumuz, hatta bir noktada işkence ettiğimiz bir tempodaydık. Öylesine hararetliydi ki tenis turnuvalarının bunun yanında parkta bebek arabası gezdirmek kadar basit kaldığından emindim.

"Pes et!" diyerek bağırıp raketini salladığında alayla güldüm ve sıçrayarak topu karşıladım. Topu filenin ötesine taşımak için koşarken az daha yere düşüyordu ancak bir saniye sonra toparlayıp aynı şekilde devam etti. Yorulduğumu, ensemin ve sırtımın terden sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum. Hatta bir noktada bacaklarım bile titredi. Bir molanın fena olmayacağını içten içe biliyordum ama Alp'in karşı atağıyla bunu söylemeye fırsat bulamadım. Gerçekten ama gerçekten öyle büyük bir hırsla doldum ki sıçrayarak topu karşılarken bir çığlık savurdum. Alp'in bir küfürle ellerini saçlarından geçirdiğini gördüğümde mola işareti yaptım.

Raketimi yere attım ve deli gibi atan kalbimi biraz olsun sakinleştirebilmek için derin nefeslerle soluklanmaya başladım.

"Gülden," diyerek bana doğru ilerlerken tek bir kelime bile edemeyecek kadar nefessiz kalmıştım. Elimi kaldırarak onu engellemek istedim ama Alp bunun yerine filenin diğer tarafına geçerek bana doğru adeta koştu.

Tam neler olduğunu soracaktım ki bacaklarımın arasından akan bir ıslaklık hissi dikkatimi çekti. Gözlerindeki korku dolu, endişeli bakışın

neyden kaynaklandığını da o an fark ettim. Bakışlarım şaşkınca beyaz eteğime ve bacaklarıma değdi. Eteğimi biraz kaldırdığımda altımdaki şortun kırmızıya boyandığını gördüm.

Regl değildim, regl tarihimin gelmesine daha olmalıydı. Ne zaman regl olacaktım ki ben? Regl olsam sancılarım başlamaz mıydı?

"Alp?" diye şaşkınca mırıldandığımda, "Tamam, sorun yok," diye fısıldadı ama bir sorun vardı. Hem de kocaman bir sorun vardı.

Kollarından birini belime dolayıp diğerini de yüzüme uzatırken, "Sanırım..." dedi ama o da benimle aynı şekilde şokta olacaktı ki kelimeleri toparlayamadı. Gözlerinin içine şaşkınca bakarken başımı iki yana salladım.

Hayır, hayır, hayır... Olamazdı.

Kan, bacaklarımın arasından biraz daha süzüldüğünde derin bir nefes aldım. Kanın o metalik kokusu burnuma dolduğu an içimden öyle bir şeyler aktı ki bayılmak üzere olduğumu anladım.

Önce Alp'in koluna sıkıca tutunan parmaklarımın gevşediğini hissettim. Ardından tıpkı keskin bir bıçak darbesi gibi ansızın gelen karanlığın içine çekildim.

Gözümdeki gözlükleri hırsla itip, "Keşke beni doğurmasaydın," diye bağırdığımı hatırlıyordum.

Annem sessiz gözyaşları içinde hasta yatağımın bir ucuna oturmuştu. Çaresizce bana doğru uzanırken titreyen dudaklarına engel olmak istiyormuş gibi onları birbirine bastırıyordu. "Lütfen Gülden," diye fısıldıyordu ancak sözleri, altı yaşındaki Gülden'in umurunda bile değildi.

O Gülden, sarhoş babasının ona yaşattıkları yüzünden yine bir ameliyat olmak zorunda kalmış ve yine sargılar içinde uyanmıştı. O Gülden'in canı deli gibi yanıyordu ve istediği en son şey, gözlük takmaktı. O Gülden dünyaya bir çift camın ardından bakma düşüncesinden nefret ediyordu ve daha da nefret ettiği bir şey varsa, o da arkadaşlarının alay konusu olmaktı.

"İstemiyorum! Bu gözlükleri de istemiyorum! Seni de istemiyorum! Kimseyi istemiyorum ben!"

Avuçlarımla yüzümü kapadığım ve hıçkıra hıçkıra ağladığım o an zihnimde hâlâ tazeydi, hiç unutmamıştım. Annemin, "Gülden," diyerek saçlarımı okşamak için bana doğru biraz daha uzanmasını, parmaklarını dokunmaya bile korkuyormuş gibi usul usul değdirmesini hiç unutmamıştım. "Lütfen Gülden, lütfen bebeğim. Yapma böyle bak, çok üzülüyorum."

"Ben de üzülüyorum!" demiştim hıçkırarak. "Niye sürekli hastanedeyiz ki? Ben niye sürekli gözlük takıyorum ki?"

"Gülden..."

"Babam niye bana bunu yaptı ki? Ben ona hiçbir şey yapmadım! Babam beni niye sevmedi ki?"

Annemin tek cevabı daha çok ağlamak olmuştu. Bana doğru uzanıp, beni kollarının arasına alarak sımsıkı sarılmıştı. Babam adına bahaneler üretmemişti. Onun neden bir baba gibi değil de bir canavar gibi davrandığı konusunda bana hiçbir şey söylememişti. Tek söylediği, tüm bunların geçeceğiydi. "İyileşeceksin bitanem," demişti. "Artık daha iyi olacaksın."

"Artık ameliyat olmak istemiyorum!"

"Olmayacaksın, söz veriyorum. Bu sondu, ben yanındayım."

"Söz mü?"

"Söz." Ellerimi yüzümden çekerek gözlerimdeki ve yanaklarımdaki yaşları usulca silmeye başlamıştı. "Ben hep yanında olacağım, seni asla bırakmayacağım. Hep koruyacağım."

"Hep mi?"

"Hep."

"Ya babam geri gelirse? Ya canımı bir daha yakarsa?"

O an anlayamasam da şimdi hatırlarken annemin gözyaşlarının neden daha da hızlandığını biliyordum. "Gelmeyecek," demişti başını iki yana sallarken. "Gelmeyecek, sana hiçbir zarar veremeyecek."

"Zaten babalar çocuklarına zarar vermemeli hiç, değil mi?"

"Hıhım, vermemeli."

"Anneler de?"

"Evet, anneler de." Annem gözlüğümü yeniden burnumun üstüne yerleştirirken başını sallıyordu. "Hiç kimse evlatlarına zarar vermemeli."

"Ben de vermeyeceğim! Hem de hiç." Bu kez uzanan ve annemin gözyaşlarını silen bendim. "Benim çocuklarım olursa onları hiç üzmeyeceğim, hiç kızmayacağım onlara. Vurmayacağım. Bir şeyler de fırlatmayacağım."

"Gülden..."

"Çocuklar sadece sevilmeli, değil mi anne? Ben de seveceğim ama sadece seveceğim!"

Geçmişe dönebilme şansım olsa bugün, altı yaşındaki o Gülden'e çok büyük konuşmamasını söylerdim. Evet, çocuklar hiç üzülmemeli, hiç zarar görmemeliydi. Sadece sevilmelilerdi. İhtiyaç duydukları tek şey buydu. İster dokuz yaşında, ister dokuz haftalık olsunlar... Hepsi sevilmeyi hak ediyordu ve altı yaşındaki o Gülden, bir gün kendi çocuklarını deli gibi sevmek istiyordu. Bugün o şansa ve o hakka sahipti ancak sevgi, veremeyeceği tek şeydi.

Uyku ve uyanıklık arasında mekik dokurken etrafımdaki seslerin ve telaşın farkındaydım. Yalnızca kendimi gözlerimi açamayacak kadar yorgun ve bitkin hissediyordum. Hissettiğim fiziksel bir yorgunluktan ziyade mental bir yorgunluktu. Kafamın içinde öyle çok anı, öyle çok düşünce vardı ki ipin ucunu bulamıyordum. Aklım ve kalbim tam bir panik halindeydi.

Nasıl hamile olabilirdim ki?

Korunmadığım tek bir gün bile hatırlamıyordum, ilaçlarımı asla aksatmamıştım ve her zaman çok dikkatli olmuştum. Dahası, Alparslan'ın da bu konuda benim kadar dikkatli olduğunu biliyordum. Hayatında bir bebek istemiyordu, bir zamanlar bu düşünceyle öylesine delirmişti ki bundan yana tek bir şüphem bile yoktu. Ama şimdi... etrafımdaki insanlar hamile olduğumu söylüyordu.

Dokuz haftalık hamileydim.

Bir bebeğim olacağını söylüyorlardı ve ben... birkaç ay önce böyle bir haber için sol böbreğimi bile verirdim ama şimdi istediğim tek şey, dizlerimin üstüne çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaktı. Anne olamazdım ki ben, anne olmazdı benden. O gece, o arabanın içinde Alparslan'a günün birinde anne olmak istediğimi söylemiştim, bunun hazır olunabilecek bir şey olmadığını ve zamanı geldiğinde bunu zaten içimde hissedeceğimi.

Ama hissetmiyordum.

Hissettiğim ve düşünebildiğim tek şey, korku ve öfkeydi. Benim sözlerime karşın Alparslan'ın nasıl yanıt verdiğini de hatırlıyordum. Bir bebek istemiyordu. Kızının kaybının ardından bir başka çocuk istememek belki de hakkıydı. Ona bunun için kızamıyordum ama içinde bulunduğum durum öyle boktandı ki aynı zamanda ne yapacağımı da bilemiyordum. Sadece anne olmayacaktım, *babasının istemediği bir bebeğin annesi olacaktım.*

"Şşşt," diye bir ses duydum. Hemen ardından yumuşak parmak uçları alnımda ve saçlarımda gezindi. "Sakin ol, Gülden. Lütfen sakin ol."

Gözlerimi açıp Alp'e karşılık vermek için kendimi deli gibi zorlamam gerekti. Sonunda onları araladım ancak gördüğüm her şey bulanık görüntülerden ibaretti. Seçebildiğim tek şey, yüzümden birkaç santim ötede duran yakışıklı yüzü oldu. Yanaklarımdaki yaşları kurularken onu daha önce görmediğim kadar gergin ve üzgün görünüyordu. "Ben buradayım. Geçti Gülden, geçti."

"Alp," diye konuşmaya çalıştım ama sesim öyle boğuk ve tarazlıydı ki beni duyup duyamadığından emin değildim. "Hiçbir şey geçmeyecek."

"Gülden..."

"Hamile miyim? Gerçekten hamile miyim?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladığında gözyaşlarımın daha da hızlandığını hissettim. Gerçek, tıpkı bir kâbus gibi üstüme çökerken kendimi

Ninova

kaybetmenin eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum. Onu istemiyordum. Alparslan'ın da istemeyeceğini biliyordum. Onu asla istemeyecekti, onu hiç sevmeyecekti. Ona her baktığında aklına ölen kızı gelecekti ve belki de ondan nefret edecekti. *Tıpkı benim babamın bana yaptığı gibi.*

"Gülden lütfen..."

"Onu doğuramam ki! Onu doğuramam, Alp. Yapamam."

Nasıl göründüğümü bilmiyordum ancak Alp kısık sesli bir küfür savurup hemşirelere seslendikten sonra uzandı ve avuçlarıyla yanaklarımı sardıktan sonra gözlerini gözlerime dikerek, "Sakin ol Gülden, lütfen," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek, yemin ederim."

"Alp..."

"Sakin olman gerekiyor Gülden, bebeğin durumu kritik. Lütfen sakin ol."

Sakin olmayı becerebileceğimi sanmıyordum ama yine de derin nefesler almaya çalıştım. Gözlerimi kapayıp sessizce soluklandım ancak tüm bunlar yalnızca birkaç saniye sürdü çünkü ardından aklıma öyle korkunç bir şey geldi ki kalp atışlarımın ve nabzımın hızlanan sesi kulaklarımda yankılanmaya başladı.

Panikledim. Hem de deli gibi panikledim.

"Ya kızsa?" diye sordum. Ağlamak istemiyordum ama yine de kendimi hıçkırırken buldum. "Alp... *Ya kızsa?*"

"Gülden yalnızca bir saniye için..."

"Anlamıyorsun!" diye inledim. "Anlamıyorsun! Onun kızı öldü Alp, onun kızı *öldü.*"

"Gülden..."

"Bu da kız olmasın. Lütfen Alp, kız olmasın."

Ayak sesleri odaya dolduğunda ve doktor, hemşirelerden birine bir iğne hazırlamalarını söylediğinde ben hâlâ bu ihtimalin bana hissettirdiği o dehşetin içinde debelenip duruyordum. Ne diyecektim ki Alparslan'a? Senin kızın öldü ama bak bir kızın daha olacak mı diyecektim? Onu sevmesini umacak, Alparslan'dan ona iyi davranmasını mı isteyecektim? Yoksa hiçbir şey olmamış, her şey yolundaymış gibi mi davranacaktım?

Yapamazdım ki.

Bunların hiçbirini yapamazdım.

"Gülden, şimdi..."

"Lütfen kız olmasın! Lütfen kız olmasın, Alp! Olmasın!"

Kimin konuştuğunu anlayamadım. Yaşlar gözlerimde öyle çoktu ki kimseyi seçemedim de. Sadece bir an sonra koluma batan iğneyi ve parmaklarıma sarılan parmakları hissettim. Her şey yavaş yavaş kaybolmaya ve hiçliğe karışmaya başladı ancak ben hâlâ aynı çukurun içinde, aynı yerdeydim.

"Lütfen," diye inledim. "Lütfen kız olmasın, *lütfen...*"

Üşüdüğümü hissettiğimde pikemi omuzlarıma doğru biraz daha çektim. Kulaklıklarımı düzelterek yatağımın içinde dertop oldum. Hüzünlü ve depresif şarkılar dinleyerek, günlerimi ve gecelerimi ağlayarak geçireceğim yaşları çoktan geride bırakmış olabilirdim ancak romantik filmler hiç eskimezdi. İzlediğim filmden bir şey anladığım söylenemezdi ama en azından aşağıya inip de annemle dedeme türlü bahaneler uydurarak onlara yalan söylemekten daha iyi bir fikirdi.

Hastaneden çıkalı bugün tam dört gün oluyordu.

O gün ikinci kez gözlerimi araladığımda yanı başımda sadece Alp değil, Buse ve Serkan da vardı. Alp geceyi hastanede müşahede altında geçireceğimi öğrendiği zaman Buse'ye haber vermişti. Buse de anneme ve dedeme o gece tekneyle biraz açılacağımızı söyleyerek gece için izin almıştı. Evde her şey yolundaydı ancak hastanede hiç de öyle olmamıştı. Göz göze geldiğimiz an Buse yatağımın bir kenarına çökerek ağlamaya başlamıştı ve o andan sonra ben de kendimi tutamamıştım.

Anne olmak hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Her zaman çocuklarımın en havalı teyzesi olacağından bahseder, bunun hakkında sık sık espri yapardı. Bunlar ikimiz için de görmeyi umduğumuz hayallerdi ancak bu hayaller gerçekliğe yaklaştığında hiç de sevindirmemişti. Korkularım, endişelerim ve öfkem öyle fazlaydı ki tek kelime edememiştim. Sadece ağlamış, ağlamış ve ağlamıştım.

Öyle çok ağlamıştım ki sabah uyandığımda gözlerim hiç olmadığı kadar şişmişti. Berbat görünüyordum ancak geceye nazaran daha iyiydim. Kanamam nihayet azalmıştı. Doktorlar stresten ve üzüntüden uzak durmamı, bunun benim ve bebeğin sağlığı için hiç iyi olmadığını söylediğinde yeniden ağlamamak için tüm gücümü kullanmıştım. Her şey benim için öyle yoğundu ki tek istediğim biraz kendimle baş başa kalmak ve düşünmekti. Alp buna kaçmak diyordu ancak umurumda bile değildi.

Buse beni bırakmak istemeyerek kalmak için ısrar ettiğinde ona şiddetle karşı çıktım. Yakın zamanda zaten yeniden görüşeceğimizi söyleyerek onu ve Serkan'ı gitmeleri için yüreklendirdim. Nihayetinde sadece benim değil, onların da bir hayatı ve bir düzeni vardı. Alp'e de onu habersiz bırakmayacağımı söyleyerek ondan bir süre için izin istedim ancak eve girer girmez yaptığım ilk şey, telefonumu kapatıp herkesle iletişimi kesmek oldu. Yaptığım belki çocukçaydı, belki de saçmaydı ama umursamadım. Annem ve dedem benim ağır bir grip geçirdiğimi düşünürken tek yaptığım odama kapanmaktı.

Mutfağa ve banyoya gittiğim zamanlar haricinde burada, yatağımın içinde olmaktan mutluydum. Beyaz'ı kollarımın arasına çekiyor ve onunla saatler geçiriyordum. Kimi zaman oyun oynuyor, kimi zamansa sadece uyuyorduk. Yanımda olmadığı zamanlarsa mutlaka kendimi oyalayacak bir şeyler buluyordum çünkü yalnız kaldığım an düşünmeye başlıyordum ve ben düşüncelere daldığımda sonu hep gözyaşlarıyla bitiyordu.

Ağlamaktan yorulmuştum, kendimi hırpalamaktan ve üzülüp durmaktan da. Bu yüzden vaktimin çoğunu bir şeyler atıştırarak, kitap okuyarak ya da filmler izleyerek geçiriyordum. Her zaman çok verimli geçtiğini söyleyemezdim. Şimdi de filmden hiçbir şey anlayamadığımı fark ettiğimde ve iyice üşümeye başladığımda bilgisayar ekranımı kapatarak kulaklıklarımı bir kenara bıraktım. Kendi kendime, "Bir gerçekten hasta olmadığım kalmıştı," diye mırıldandım ve gözlerimin karşıya, Alparslan'ın odasına değmesine izin vermeden tülü çektim. Yatağıma yeni nevresimler geçirdim, ardından üzerimdeki penye geceliği çekiştirerek banyoya girdim.

Sanki hamilelik haberinden beri vücudumdaki değişimlerin daha bir farkındaydım. En azından artık giderek açılan iştahım ya da içine sığamadığım kıyafetlerim yüzünden kendimce bahaneler bulmama gerek kalmamıştı. Artık hepsinin karnımdaki o minik şey yüzünden olduğunu biliyordum. Aynanın önünde durup çıplak vücuduma bakarken, bunların henüz hiçbir şey olduğunun da farkındaydım. Ancak orada dakikalarca duracak, avucumu karnıma yaslayacak ve hayaller kuracak kadar cesaretli değildim.

Kesinlikle değildim.

İtiraf etmem gerekirse, çoğu zaman karnıma dokunmaya bile korkuyordum. Orada bir canlının olduğunu bilmek, bana hâlâ bir şakaymış gibi geliyordu. Sanki elimi oraya yaslarsam, sanki ona dokunursam onunla bir bağ kuracakmışım ve onu bir daha asla bırakamayacakmışım gibi hissediyordum. *Oysa bunu istemiyordum.*

Babasının istemeyeceği bir bebeği ben büyütebilir miydim, ben annem ve dedem olabilir miydim, hiç bilmiyordum.

Düşüncelerin beni boğmaya başladığı o anı fark ederek duşa uzandım ve çabucak suyun altına geçtim. Sıcak su bana öyle iyi gelmişti ki kaslarım gevşediğinde ve üzerimdeki tüm gerginlik akıp gittiğinde gerçekten de üşüdüğümü, biraz rahatlamaya ihtiyacım olduğunu anladım. Acele etmeden sakin sakin suyun keyfini çıkardım.

Bornozuma sarılıp saçlarıma bir havlu dolayarak içeri geçtiğimde, öylesine dalgındım ki yerdeki terliklerime takılarak kendi kendime homurdandığım sırada bir el sendeleyen koluma tutuldu. Attığım çığlığın tüm evde yankılanmamasının tek sebebi dudaklarımın üstüne kapanan avucuydu. Panikle irileşen gözlerim Alparslan'ın gözlerini bulduğunda, tuttuğum

Ninova

nefesimi derin bir solukla verdim. Biraz geri çekildiğimde ve manzaranın geri kalanını görme şansı yakaladığımda bu hiçbir işe yaramadı.

Gecenin bir yarısı evimde, yatak odamda ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak ateşler saçan gözlerine, elle tutulurcasına hissedilen ve bedenimi çepeçevre saran öfkesine bakılacak olursa bunların günlerdir odamdan çıkmamam ve telefonumu açmamamla bir ilgisi olabilirdi. Öyle bir bakıyordu ki gözlerime, sanki aynı anda beni hem azarlamak hem de deli gibi öpmek istiyordu. Şu noktada dokunuşlarını kaldırabilir miydim, bilmiyordum ancak kendime düşünmek için fırsat da vermedim.

Kolumu güçlü parmaklarından kurtarıp komodinin üzerindeki gözlüğüme uzandığımda kalbim sanki boğazımda atıyordu. "Senin burada ne işin var?" diye sorarken eminim ki sesimdeki panik hiç olmadığı kadar netti. "Ya bir gören olsaydı? Ya dedem fark etseydi?"

"Telefonun neden kapalı?"

Bana attığı o tepeden bakışlardan hoşlanmayarak homurdandım. Arkamı dönerek dolabıma doğru yürürken kendi kendime derin nefesler almaya çalıştım. Sanki Alparslan bir şeyleri anlayacakmış ya da fark edecekmiş gibi hissetmem ve yanaklarımın alev alev yanması çok saçmaydı. "Hastayım," diye mırıldandım bir külot ve kısa kollu bir pijama takımı çıkarırken. "Sadece dinleniyordum."

"Dört gündür mü?"

"Hıhım."

İnceleyen bakışları eşliğinde kıyafetlerimi kucakladım ve çabucak banyoya girdim. Titreyen parmaklarımla giyinmek düşündüğümden biraz daha fazla sürdü ancak çıktığımda Alparslan hâlâ aynı yerdeydi. Gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört giymişti. Ayağında *Birkenstocklar* vardı, saçları sanki duştan yeni çıkmışçasına biraz nemli ve dağınıktı. Alnına dökülen o birkaç tutam öyle güzel görünüyordu ki uzanıp onları oradan çekmemek için direnmem gerekti.

"Neyin var? Bana neden haber vermedin?"

"Grip olmuşum," derken yatağımın bir köşesine oturdum. Elimdeki havlu ve tarağa uzandığında derin bir nefes alarak ona izin verdim. Yatakta usulca arkama çöktü. Kollarından birini karnıma sararak beni kendine doğru çekti ve saçlarımın nemini iyice aldıktan sonra tarağı saç uçlarımda gezdirmeye başladı. Dokunuşları cinsellikten çok uzaktı ancak bana hissettirdiği o şefkat ve ilgi öylesine yoğundu ki bir an için yeniden ağlayacağımı sandım.

"Aslında aklımdan geçen şey bu değildi," diye homurdandı. "Sana deli gibi kızgındım. Aklımdan geçen tek şey, seni azarlamaktı ama kıyamadım."

"Yaa," diye fısıldadığımda eğilerek saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Bugün sende bir haller var," diye mırıldandı. "Öyle savunmasız bakıyorsun ki gözlerime, kızamıyorum."

"O zaman kızma," diyerek dâhiyane bir fikir sundum ve Alparslan saçlarımı örmeye başladığında ellerimi kucağımda birleştirerek uslu bir çocukmuş gibi onun işini bitirmesini bekledim. Komodinin üzerindeki kâseden bir saç lastiği alıp örgümün ucuna tutturduktan sonra ona doğru döndüm.

Güzel yüzünün benimkinden sadece birkaç santim ötede olması kalp atışlarımı istemeyeceğim kadar hızlandırdı. Uzanıp avucunu yanağıma yasladığında sıcacık oldum ve kendime engel olamadan başımı yana doğru eğerek dokunuşlarını aradım. Günlerdir kaçtığım kişinin Alparslan olması ancak bir tek dokunuşuyla rahatlamam ve kendimi ona doğru bırakmam benim lanetim olmalıydı.

"Gülden..."

"Odama nasıl girdin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bir an düşünüp başımı iki yana salladığımda güldü ve eğilerek burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. Minicik bir dokunuştu ancak sanki kalbim olduğu yerde ters takla attı. "Seni ne kadar özledim, haberin var mı?"

Yine aynı şekilde karşılık vererek başımı iki yana salladım. Öpücükleri bu kez burnumdan yanaklarıma ve oradan çeneme kaydı. Sıcak dudaklarının dokunuşu için başımı yana doğru eğdiğimin farkına bile varmadım. Uzandı ve bacaklarımın altından kavrayarak beni birden kucağına çekti. Bacaklarımı beline, kollarımı ise omuzlarına doladım. Öylesine yakındık ki gözlüğüme hiç ihtiyaç duymadım. Onu çıkararak bir kenara bıraktım ve başımı omzuna yasladım.

Aklımdan geçen en son şey, kendimi Alparslan'la bu halde bulmaktı. Öyle öfkeli ve kızgındım ki onu ilk gördüğüm yerde boğarım diye düşünüyordum ancak düşüncelerimin hepsi benimle kocaman bir taşak geçiyor olmalıydı. Sırtımda usul usul gezinen eli ve saçlarımın arasına karışan nefesi, belli ki ihtiyacım olan her şeydi. Kollarının arasında kedi gibi mayışmama yalnızca birkaç saniye kalmıştı.

"Halimden şikâyetçi değilim ama iyi misin?"

"Hıhım." Gözlerimi kapadım ve kâbus gibi geçen birkaç günü zihnimin en gerilerine göndermeye çalışırken başımı salladım. "Yorgunum sadece. Hastayım ya, ondan."

"Emin misin?"

"Hıhım."

"Seni böyle sessiz sakin görmeye alışkın değilim."

"Pek keyfim yok," diye yanıt verdim.

"Farkındayım." Dudaklarını şakaklarıma yasladığı sırada, burnumu omzuyla boynu arasındaki o çukura sürtüyor ve derin nefesler alıyordum. Ona ne kadar kızarsam kızayım, beni ne kadar üzerse üzsün teninden yükselen bu koku ve sıcaklık beni kimsenin yapamadığı kadar rahatlatıyordu. "Peki," diye mırıldandı parmaklarını saç örgüme dolarken. "Keyfini yerine getirebilmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Hafifçe geri çekilip gözlerimi onunkilere dikerken usulca omuz silktim. Yanaklarımı kızartan bir küfür mırıldandı ve ardından bir elini saçlarıma, diğerini de belime dolayarak dudaklarıma yapıştı. Her şey öyle hızlı oldu ki tüm bunların hangi ara olduğunu anlayamadım ancak kendimi ona kaptırmakta tereddüt bile etmedim. Dudaklarım onun için saniyesinde aralandı. Dili benimkine dolanıp beni hızlı ve sert bir öpücükle esir alırken hiç karşı koymadım. Onu öyle özlemiştim ki geri çekildiğinde neredeyse itiraz edecektim.

"Bana şu gözlerle bakma," diye fısıldadı çenemi kavrayıp bakışlarımı onunkilerle buluştururken. "Beni darmaduman ediyorsun, Gülden."

"Hiçbir şey yapmıyorum ki ama."

"Biliyorum." Uzanıp dudaklarımın üzerine tüy kadar hafif, yumuşacık bir öpücük bıraktı. "Hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Tek yaptığın o kocaman yeşil gözlerinle bana bakmak ama ben..."

"Sen?"

"Sikeyim, bilmiyorum," diye homurdandı. Kaşlarını hafifçe çatarak bakışlarını dikkatle yüzümün her bir miliminde gezdirirken bocalamış bir hali vardı. "Sanki üzgün gibisin, öyle kırgın bakıyor ki gözlerin bunun sebebinin ben olup olmadığımı merak etmeden duramıyorum."

Sen değilsin, bebeğimiz demeyi çok istedim ama yaptığım tek şey, ismini fısıldamak oldu. "Alparslan," diyerek uzandım ve parmak uçlarımı ensesindeki saçların arasında gezdirirken gözlerime dolmak için bekleyen yaşları hızlıca kovaladım. "Sana kırgın değilim, yemin ederim."

"O halde neden? Sebebini söyle bana, seni kimin böyle üzdüğünü söyle."

"Üzgün değilim," dedim bakışlarımı ondan kaçırarak. "Söyledim ya, hastayım."

Bana hiç inanmışa benzemiyordu. Hatta kaşları öyle çatılmıştı ki yakışıklı yüzüne bakarken dudaklarımı minik bir gülümseme sardı. Eğildim ve parmaklarımı alnında gezdirirken, "Sana söylemiştim," diye mırıldandım. "Bu kadar kaş çatmak iyi bir şey değil. Erkenden kırışacaksın."

Homurdandı ve dudaklarının kenarındaki çizgileri düzeltmek için eğildiğimde uzanarak parmağımı dişlerinin arasına aldı. "Ay!" diyerek ondan uzaklaşırken kendi kendime güldüm. Beyaz dişlerini aydınlatan o gülümsemesini fark ettiğimde, ruh halimdeki hüzün biraz dağılır gibi oldu.

Ninova

Başıyla bilgisayarımı ve kulaklığımı işaret ederek, "Ne izliyordun?" diye sorduğunda omuz silktim. "Romantik bir şeyler, kız şeyleri yani."

"Beraber izleyelim mi?"

Şaşkınca geri çekilip, "Benimle film mi izleyeceksin?" diye sordum. Halime gözlerini devirdi ve hemen ardından dudaklarını kibirli, alaycı bir gülüş kapladı. "Eh, uykunun olmadığı çok açık. Henüz ben de ayaktayım. Bir şeyler seyrederiz diye düşünüyordum ama senin daha iyi bir önerin varsa..."

"Film güzel fikir!"

Öyle ani cevap vermiştim ki kıkır kıkır güldü ve bunun bende yarattığı o depremden habersiz kıçıma bir şaplak atarak beni kucağından kaldırdı. Tıpış tıpış emekleyerek yatak başlığına yaslandım. Pikemi üzerine çekerek örtünün bir köşesini onun için kaldırdım. Bana göz kırparak yanıma yerleşti ancak başımı omzuna yaslayacağım sırada uzandı ve beni açtığı bacaklarının arasına çekti. O an bana hissettirdiği güven duygusunun günlerdir aradığım şey olduğundan bihaberdi fakat sırtımı göğsüne yaslamak bana kendimi öyle iyi hissettirdi ki bir an için nefesimi tuttum. Alparslan uzanıp beni boynum ve göğüslerim arasındaki o yerden sımsıkı kavradığında her hücrem neşe ve mutlulukla çığlık attı.

Bana böyle hissettirmesi koca bir haksızlıktı.

Bilgisayarımı kucağıma bıraktı. Ekranı açtığımda bizi sevişen bir çift karşıladı. Başroldeki adamın çıplak kıçına bir an için bakakaldım ve ardından Alparslan uzanıp gözlerimi kapadığında huysuz bir çocuk gibi homurdandım.

"Daha önce de çıplak bir adam görmüştüm, biliyorsun değil mi?"

"Evet ve görebileceğin *tek* çıplak adam benim hayatım. Sen de bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Başımı ona bakabilmek için yukarı kaldırıp huysuz bir çocuk gibi dudaklarımı büktüğümde, eğilerek onları öptü ve film sekmesini kapattı. Hiçbir zaman izleyeceğimiz şeyler konusunda çabucak karar veren bir çift olmamıştık. Şimdi de bocaladığım sırada Alparslan göğsünü sırtıma yaslayarak eğilip uzandı ve birkaç saniyenin ardından ekran *Walt Disney* yazısıyla aydınlandı. Açılış jeneriği geçtiği an kulaklarımı dolduran melodiyle neyi açtığını hemen anladım.

"Aslan Kral," diye fısıldadım dudaklarımı bir gülümseme sararken. "Sanırım en son dedemle izlemiştim, altı yaşında falandım."

"Sever misin?"

Hevesle başımı salladığımda güldü. Eğildi ve yanağını saçlarıma yaslayarak, "Rosalie çok severdi," diye mırıldandı. "Ne zaman üzgün ya da hasta olsa beraber bunu izlerdik."

Buruk bir gülümsemenin dudaklarımı sardığını hissettim ve bu çizgi filmi benim için açtığını anladığımda gözlerim doldu. Bunu benimle paylaşması, bana anlatması öyle kıymetliydi ki parmaklarımı göğsümün üzerinde duran eline sardım. Başımı göğsüne yaslayarak olduğum yere iyice yerleştim. Beni sımsıkı sarıp pikeyi üzerimize çekti ve ondan sonra her ikimiz de sessizce Simba'yı izlemeye başladık.

Filmi neredeyse yarıladığımız ve Aslan Kral'ın ölüp de Simba'nın babası için ağladığı o sahne geldiğinde, benim gözlerimden de iki damla yaş aktı ancak bunu Alparslan'dan başarıyla gizlediğimi düşündüm. Çektiğim burnumu duyduğunda dudaklarından dökülen kıkırtı durumu biraz şüpheli kılıyordu ama umursamadım. Küçük bir çocukken Aslan Kral'a ben de bayılırdım, dolayısıyla Rosalie'nin de neden sevmiş olabileceğini tahmin ediyordum ancak Alparslan...

Başımı yukarı doğru kaldırıp, "Peki ya sen?" dediğim sırada tek kaşını sorarcasına havaya kaldırdı. "Sever misin?" diye sordum. "Aslan Kral'ı yani? Sen de sever misin peki?"

Örgümün ucuyla oynarken, "Severim," diye mırıldandı. Bakışları bende değil, babası için ağlayan ve sinsi amcasıyla konuşan Simba'daydı. "Bir çocuk için hep biraz trajik bulsam da severim."

"Bir babanın bir çocuğun gözleri önünde ölmesi," diye mırıldandım ve hemen ardından ne dediğimi fark ederek sustum ancak Alparslan aldırmadı.

"Ya da bir çocuğun bir babanın gözleri önünde ölmesi, sanırım ikisi de aynı şey."

Parmaklarım onunkileri biraz daha sıkı sararken, "Öyle kötü biriydi ki ben, babam için yaşamasını dilemezdim," dedim. "Ya da onun için kendi hayatımı feda etmezdim ama sen kızın için bir an bile düşünmezdin, değil mi Alparslan? Çünkü sen sadece iyi bir adam değildin, aynı zamanda iyi bir babaydın."

"Bir an bile düşünmezdim," diyen sesinde öyle bir kesinlik ve güç vardı ki kendime engel olamadan Alparslan'a eğer bir bebeği olacağını öğrenirse hâlâ aynı fikirde olup olmayacağını sormak istedim. Ona yeniden baba olacağını söyleyecek olursam vereceği tepkiyi öyle çok merak ediyordum ki sözcükler adeta çırpınarak dudaklarımın ucuna geldi. Ancak derin bir nefes alarak kendimi frenledim. Uzanıp eline sarınan elimin üstüne bir öpücük bıraktığında ve beni kendine doğru çektiğinde kucağına doğru biraz daha yerleştim.

Filmin ikinci yarısı da aynı sessizlikle geçti. İzliyordum fakat dikkatimin biraz dağıldığını da söylemeliydim. Özellikle de Alparslan'ın kolu belime dolandığında ve avucu karnıma yaslandığında. Bir an için öylesine dondum

ki hareketsizliğim Alparslan'ın da dikkatini çekti. Farkında bile olmadan tutuşu biraz daha sıklaşırken, "Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?"

"Hıhım, iyiyim."

Üstelemedi ancak parmakları tenimde usul usul gezinmeye ve beni adeta kıvrandırmaya devam etti. Dokunuşları garip ya da rahatsız edici değildi ancak orada minik bir can olduğunu bildiğimden, bu sefer çok daha farklı hissettiriyordu. Kalbimin bile daha hızlı attığından emindim. İçim öylesine büyük bir heyecanla dolmuştu ki günler önce istemediğimi haykırdığım bu bebek için şimdi hiç olmayacak hayaller kurmak üzereydim.

Korkularım çok fazlaydı. Endişelerim koca bir dağı aşardı ancak Alparslan'ın bu tutuşu ve gücü içime minik bir umut kırıntısı ekti. Ya her şey düşündüğümden çok daha başka olursa? Ya Alparslan beklediğim gibi bir tepki vermek yerine bu haberi mutlulukla karşılarsa? Ya yeniden baba olma fikri onu üzmek yerine sevindirirse? Ya onu reddetmek yerine kabul ederse?

Ya ondan nefret etmek yerine onu severse?

Düşüncelere öyle dalmıştım ki film jeneriği akmaya başladığında ve Alparslan uzanıp bilgisayarımı kapattığında irkilir gibi oldum. Bilgisayarımı yeniden komodinin üzerine bıraktı. Yatakta daha rahat bir pozisyona geçmeden önce tişörtünü bir hamlede çıkararak beni çıplak göğsüne çekti. Yanağımı sıcak göğsüne yaslayarak sessizce iç çektim. Parmakları yanağımda ve boynumda gezinmeye başladığında kendimi gülümserken buldum.

Başımı kaldırdığım an beni izlediğini fark etmem yanaklarımın biraz kızarmasına neden oldu. "Sevdin mi?" diye mırıldandığında sanki dilim yokmuş da kelimelerim içime kaçmış gibi yalnızca başımı sallayabildim. "Hıhım."

Güldü ve avucunu yanağıma yaslarken gözlerimi yumdum. "Burada mı kalacaksın?"

"Beni kovuyor musun?"

"Kovsam gider misin?"

"Sanmıyorum."

"O halde beni uğraştırma," diye homurdandım. Güldü ve uzanıp parmaklarımı kavradıktan sonra elimin üstüne yumuşak bir öpücük bıraktı. Güçlü kollarının arasında olmayı öyle özlemiştim ki ona yeniden sarıldığım o an evime, yuvama dönmüş gibi hissettim.

"Bakıyorum keyfin yerine geldi," diye mırıldandı.

"Belki birazcık," diyerek dudak büktüm. Belimde gezinen parmak uçları tüylerimi ürpertirken ona doğru biraz daha sokuldum. Alparslan örtüleri biraz daha çekiştirdiğinde kıkırdadım. "İşte böyle hasta oluyorsun," diye

Ninova

homurdandı. "Üzerindekiler incecik, cam ardına kadar açık ama ne hikmetse tüllerin çekili."

"Rüzgârı kessin diye," dediğimde öyle huysuz görünüyordu ki kendime engel olamadan uzandım ve onu kendime doğru çekerek dudaklarına yumuşacık bir öpücük bıraktım. "Beni bu kadar merak ettiğini bilsem tülleri çekmezdim."

"Sırf beni deli etmek için bile yapardın bunu," diye mırıldandı ve bu kez o uzanıp beni öptü. Benimkinin aksine özlemle dolu ve bir o kadar şefkatli, upuzun bir öpücüktü. Dudaklarımız birbirinden koptuğunda gözlerime öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki kendimi derin bir iç çekip avucumu yanağına yaslarken buldum. Onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyordum ancak gözlerimin bunları zaten dile getirdiğinden emindim.

"Dedem bizi böyle görürse ikimizi de keser."

"Denesin bakalım," diye homurdandığında kendine öyle güveniyordu ki, "Şşşt," diye fısıldayarak avucumu dudaklarına yasladım. "Duyarsa görürsün."

Boğuk bir gülme sesi çıkardığında ben de sessizce güldüm ve başımı yeniden göğsüne bıraktım. "Beni uyutsana. Hani hastayım ya, o yüzden."

"Gel bakalım buraya."

Yan dönerek beni kendine doğru çekti ve kolunu başımın altından geçirerek vücudumu onunkine yasladı. Diğer koluyla beni sıkıca sardığında avucunun yeniden karnıma yaslandığını hissettim. Hamileliğimden haberi bile yoktu ancak tutuşu öylesine güçlüydü ki sanki sadece beni değil, onu da sarıyordu. Ve bu öyle güzel bir histi ki dört gündür yaşadığım o cehennemin yanında biraz soluklanmaya, nihayet biraz rahat nefes almaya benziyordu.

Dudaklarımın arasından sessiz, titrek bir nefes döküldü ve uzanarak avucumu Alparslan'ın avucunun üstüne yasladım. O günden beri karnıma dokunmaktan deli gibi korkmuştum ancak parmaklarımı onunkilere sarıp onu inkâr etmek yerine kabul etmek... beni hiç olmadığı kadar sarstı. Gözlerimden dökülen yaşlar ve dudaklarımdan kopan hıçkırık bir anlıktı.

Alparslan şaşkınca, "Gülden?" diye soluduğunda başımı iki yana salladım çünkü konuşabileceğimi sanmıyordum. Bunlar o öfkeli ve korkmuş gözyaşlarından değildi. Bu gözyaşları sadece kabullenmekle ilgiliydi.

Bir şeyler söylemek yerine Alparslan'a ve karnımın üstündeki parmaklarına sıkıca tutundum. Gece boyunca kollarının arasında bir bebek gibi sarınıp sarmalanırken belki de hiçbir şeyin düşündüğüm kadar kötü olmayacağından emin oldum.

Emin olduğum bir başka şey daha vardı.

Ne pahasına olursa olsun, bu bebeği hayatımda istiyordum.

35. Bölüm: Mercimek Tanesi

En son ne zaman böylesine derin bir uyku çektiğimi ve böylesine rahat uyuduğumu hatırlamıyordum. Çok uzun bir zaman önce olmalıydı çünkü kendimde bir türlü gözlerimi açacak kuvveti bulamıyordum. Tek istediğim sımsıkı içine hapsedildiğim o kozada sonsuza dek kalmaktı. Kozam öylesine sıcak ve öylesine güzel kokuyordu ki dudaklarımın bir gülümsemeyle şekillendiğine emin olarak, mutlu bir kedi gibi mırıldandım ve bir şeyler burnumu gıdıkladığında bundan hoşlanarak uyumaya devam ettim.

Ya da biraz daha uyumaya devam etmek için çabaladım çünkü her ne kadar uyku ve uyanıklık arasındaki o ince çizginin kenarında dolaşsam ve bunun için fazlasıyla istekli olsam da kulağıma belli belirsiz dolan o sesler, odaklanmamı güçleştiriyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden."

"Onun bundan şikâyetçi olduğunu hiç sanmıyorum."

Seslerin kime ait olduğunu anlayamasam da bu düşünceden öylesine nefret etmiştim ki, "Hayır," diye mırıldandım. "Sakın öyle bir şey yapayım deme."

Sesin sahibi boğuk, alçak bir sesle gülerken onu bırakmak istemiyormuş gibi kozama doğru biraz daha yaklaştım. Beni saran kolların etrafımda sıkılaştığını hissederken yeniden uyumayı denedim.

"Sabrımı sınıyorsun."

"Tek yaptığım ona sarılmak. Hatta aslına bakarsan, bana sarılan kişi o."

"Benim çatımın altında olduğun müddetçe yapabileceğin tek şey de bu zaten."

Bu aksi, huysuz sesten hiç hoşlanmamıştım. Sesin nereden geldiğini bilemesem de bir elimi ona doğru kaldırarak homurdandım. "Git buradan. Burada uyumaya çalışıyorum."

Cevap olarak bir dizi homurtuya karışan, bizzat başımı yasladığım o güçlü göğüsten gelen keyifli kıkırtılar işittim.

"Onun neyi var böyle? Sarhoş mu?"

Kozamın cevap vermesine fırsat vermeden, "Ben içki içemem," diye homurdandım. Sarhoş değildim, en azından hissettiğim alkol kaynaklı bir sarhoşluk hali değildi. Kozam öylesine güzel kokuyordu ki beynimi ve aklımı bulandıran, beni sarhoş eden tek şey buydu. "Bu dönemlerde içki içmek iyi bir şey değil."

"Ne?"

"Tehlikeli diyorum."

"Sadece yorgun," diyen o güzel sesin uzandığını ve saçlarımı okşadığını belli belirsiz hissettim. *"Bırakalım da biraz daha uyusun."*

"Sen o pençelerini torunumdan çektiğinde istediği kadar uyuyabilir."

"Hadi ama... Huysuzluk ediyorsun ihtiyar, bunu daha önce konuşmuştuk."

Kaşlarım, seslerin devam etmesi üzerine çatılırken bir an için duraksadım. Kim, neyi konuşmuştu anlamamıştım.

"Tüfeğimi elime aldığımda da bana ihtiyar diyebilecek misin seni serseri?"

Tüfek mi?

"Hayır!" diye inlerken kozama sımsıkı sarıldım. "Onu vurma, lütfen!"

"Şşşt, kimse kimseyi vurmayacak tatlım."

"Ama tüfeği varmış!" derken sese doğru hayali bir tekme savurdum. "Onu vuramazsın, onu daha affetmedim bile!"

Kozam gülmek ve homurdanmak arasında bir ses çıkarırken, tüfeği olduğunu söyleyen adam, *"Gördün mü?"* dedi. Şimdi sesinde muzaffer bir tını gizliydi. *"Seni hâlâ affetmemiş, o yüzden şimdi sessizce buradan gidiyorsun!"*

"Hayır!" diye bağırarak itiraz ettim ve bacaklarımdan birini battaniyemin altından çıkararak gitmesine engel olmak için kozama sardım. "Asıl o gitsin. Tüfek nerede? Onu vuramaz mıyız?"

Kozamın göğüskafesi kahkahalarla sarsılırken, "Komik değil," diye homurdandım. "Gitsin buradan."

"Onu birazdan göndereceğim bebeğim, sen hiç endişelenme."

Bu kelimeler beni biraz olsun yatıştırırken başımı salladım. "Ama tüfeği unutma."

"Hıhım, unutmam."

"Gülden hâlâ uyuduğu için şanslısın!" Evet evet, hâlâ uyuyordum ben. *"Ama bunun için bana hesap vermeyeceğini zannetme sakın."*

Kaşlarım çatıldığında, kozamın uzandığını ve yumuşak parmak uçlarıyla alnımdaki çizgileri okşadığını hissettim. Surat ifadem anında rahatlarken dudaklarımı yeniden bir gülümseme sardı. Burnumu kozamın sıcacık tenine sürterek iç çektim. Adım seslerini duydum, bir kapı kapandı ve ardından kafamın içi yeniden sessizliğe gömüldü.

Bu öylesine huzurlu ve rahatlatıcı bir sessizlikti ki halimden hoşnut olarak mırıldanmaya, sıkıca kozama tutunmaya devam ettim. Uyumaya devam etmek istiyordum çünkü çok uykum vardı ama kozamın tenimde gezinen dokunuşları, uykunun her bir zerresini benden yavaş yavaş aldı.

"Burada uyumaya çalışıyorum," diye mırıldandım ama sesim düşündüğümden çok daha keyifli ve hatta cilveliydi.

"Böyle konuşarak mı uyuyorsun sen?"

"Hıhım," diye mırıldandım ve kozamın sıcak nefesinin tenimi okşadığını hissettiğimde ürpererek iç çektim. Başımı ne zaman eğmiştim? Kozam ne ara boynuma sokulmuştu ve dudakları ne ara tenime yaslanmıştı? Hiçbir fikrim yoktu ancak bundan deli gibi hoşlandığımı söylemeliydim. İçimi sıcacık yapan, damarlarımda gezinmeye başlayan o heyecan duygusunu özlemiştim.

"Ne güzel kokuyorsun sen böyle..."

Asıl bu kadar güzel kokan şey, kozamın ta kendisiydi ama bunu ona söyleyecek fırsatım olmadı çünkü tenime bıraktığı öpücük beni iliklerime kadar sarstı. Yumuşacık ancak tüm kanımı ateşe veren bir dokunuştu ve bedenim çoktan daha fazlası için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Devam etmesini istiyordum ancak kozam benimle dalga geçercesine güldü. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyorum zaten." Homurdandım ve uzanarak sanki hep orada kalmasını istiyormuşum gibi ellerimden birini boynuma sokulan kafasına yasladım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde derin bir nefes aldı ve yeni bir öpücükle benden sessiz bir inilti kopardı.

Bu sesi duyduğunu biliyordum, tıpkı benimle oyun oynadığını bildiğim gibi. Çünkü benim ahlaksız ve yaramaz kozam, oyunlar oynamayı ve bunu yaparken sadece bedenimi değil ruhumu da ateşe vermeyi severdi.

"Seni affetmemi güçleştiriyorsun," diye homurdandım. Niyetim onu tehdit etmekti ancak o bunu umursamışa benzemiyordu. Aksine gülen sesi öylesine keyifliydi ki birkaç dakika önce bahsi geçen o tüfeği ellerimin arasına alıp ona doğrultmak istedim.

"Yalancı," diye fısıldadı. Bedeni bana doğru biraz daha yaslandığında beni sımsıkı sarıp kendine çekti. Kalçalarıma yaslanan eli usulca hareketlendi ve parmakları pijamamın bel bandına yaslandı. O parmakların birkaç santim daha aşağıya inmesini isteyerek yutkundum.

Gözleri kısıldı ve dudaklarını bundan hoşlandığını belli eden yarım bir gülüş sardı. Göğsüm delice inip kalkarken hipnotize olmuş gibi gözlerini ve gülüşünü seyrettim. Boğazımı kavrayan büyük eli nazikçe yanağımı sardı. Diğer eli karnımın üstüne yaslandığında derin bir nefes aldım.

İçimi saran o heyecanı ve neşeyi hissedebiliyordum. Gözlerinin ardındaki o parıltıları ve kıvılcımları görebiliyordum. Bir şey demesine gerek yoktu çünkü belki de ilk kez Alparslan Gündoğdu'yu bu kadar açık bir şekilde görebiliyordum.

Günlerdir yaşadığım stresin, üzüntünün ve hayal kırıklığının üstüne parlak bir güneş doğmuş gibiydi. Hepsi sanki onları hiç hissetmemişim gibi kaybolurken dudaklarımı ısırdım. Tenimin her bir milimini dikkatle izleyen

o yakışıklı surata bakarken, yanaklarımın saçlarımla aynı rengi aldığını anlayarak biraz daha utandım.

"Şey... Üstümden kalkacak mısın acaba?"

"Birkaç dakika önce bunu hiç istemiyordun. Hatta bunu yaparsam dedeni tüfekle vurmakla tehdit etmiştin, unuttun mu?"

"Ah. Onlar gerçekti, değil mi?"

"Hıhım."

Ali Tufan Seçkin'in bizi uyurken gördüğü gerçeği biraz daha kızarmama sebep olurken, "Hepsi senin yüzünden!" dedim. Pembe kalplerle dolu bir yastığa uzandım ve onu Alparslan'ın yakışıklı suratına doğru savurdum. "Sana beraber uyumamalıyız demiştim!"

"Korkuyor musun yoksa?"

"Sen korkmuyor musun?"

"Elbette hayır, tek yaptığım sevdiğim kadınla uyumaktı."

Gözlerim bu kelimeler karşısında yumuşacık olsa da tüm endişelerim bir anda silinmiş sayılmazdı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sanırım şimdi, annenle tanışmayı düşündüğümüz o akşam yemeğini bir sabah kahvaltısıyla değiştireceğiz."

"Yine mi kahvaltı?" İnleyerek kendimi yastıklarla örtülerin içine gömdüm. Dedem ve Alparslan'la yaptığım o ilk kahvaltıyı hâlâ unutamamışken, üstüne annemi de dahil ederek bir yenisini daha yapacağımıza inanmak istemiyordum.

Alparslan tüm bu olanlar onu eğlendiriyormuş gibi kısık bir sesle güldü. O ana kadar üzerinde dün gece giydiklerinden farklı kıyafetler olduğunu ve bir ara üstünü değiştirmek için evine gidip yeniden yanıma yattığını bile fark etmemiştim.

"Güzel kıçını yataktan kaldırmaya ne dersin?"

"Kıçımı yiyebilirsin," diye homurdandım ve Alparslan ayak bileğimi tutup beni kendine doğru çektiğinde kıkırtılarla güldüm.

Kıçıma yediğim bir tokatla banyoya girdiğimde ve aynaya baktığımda yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. Bu öyle parlak bir gülümsemeydi ki dünkü gözyaşlarımın izi bile bunun ardından silinmiş gibiydi. Tenim hiç olmadığı kadar canlı ve parlaktı. Darmadağınık saçlarıma rağmen ışıl ışıl görünüyordum. Bunun tek sebebi de ikinci bir şans vermeyi seçtiğim, bir kapı ardımdaki o adamdı.

Benim aksime, dedemin Alparslan'a ikinci bir şans vermek istemediği belliydi.

Bunu nereden mi anlamıştım?

Benimkilerin aynası olan o gözler tıpkı keskin bir bıçak gibi Alparslan'ın üzerinde geziniyordu. Bakışlarındaki öfke ve dahası hoşnutsuzluk öylesine yoğundu ki neredeyse ete kemiğe bürünüp yanımızda oturduğuna yemin edebilirdim. Onu tüfeğiyle tehdit etmesine hiç gerek yoktu çünkü dedemin bakışları bir mermiden farksızdı. Ne var ki Alparslan bir dilim ekmeğe bal sürerken ve o dilimi benim tabağıma bırakıp bana göz kırparken bunu hiç de umursamışa benzemiyordu. Aksine dudaklarında eğlenen bir kıvrım, gözlerinde kendinden emin bir bakış vardı. Gözleri öylesine parlaktı ki günün aydığını görmek için onlara bakmanız yeterliydi. Sadece tek bir bakışta içinizi ısıtabilir, sizi sımsıkı sarabilirdi.

Annemin de benimle benzer düşünceler içinde olduğunu söyleyebilirdim. İşin aslı, buraya ilk geldiğimde ve olanları anlattığımda Alparslan'a karşı çok kızgındı. Bunu açıkça dile getirmese de beni ağlarken bulduğu her seferinde gözlerinde oluşan bakışlardan ve dudaklarındaki mutsuz gülümsemeden anlayabiliyordum.

Ondan nefret etmişti.

Zaman geçtiğinde ve Alparslan'ın geçmişini onunla paylaştığımdaysa gardının biraz düştüğünü söylemeliydim. En azından onu anlamaya başlamıştı. Peşimden buraya kadar gelmesinden, benim için Beyaz'ı sahiplenmesinden ve hemen yanımızdaki evi satın alarak pes etmeyeceğini göstermesinden hoşlanmıştı. Aramızdaki şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu düşünüyordu. Alparslan'ın kibar ve kendinden emin tavırları hanesine yazılan artı bir puandı.

Minik bir gülümsemeyle teşekkür edip tabağımdaki ekmeği ısırdığımda, dedemin bir ok gibi olan bakışları bu kez bana döndü. Lokmalarımın ağzımda büyümesine engel olamadım. Sevimli olduğunu umduğum bir sırıtışla boğulmamak için meyve suyu bardağıma uzandım. Hâlâ sabahki sözlerim ve dedem bizi öyle gördüğü için utanıyordum. Onun bu bakışları da bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Sen ne zamandır bal seviyorsun, Gülden?"

"Ben bal sevmem ki?" diye cevap verdim.

"O zaman neden yiyorsun?"

Ben *bal* mı yiyordum? Hâlâ elimde tuttuğum ekmeğe baktığımda bir an için tek yapabildiğim şaşkınca dudaklarımı aralamak oldu. Bakışlarım hızlıca Alparslan'ı bulduğunda onun bana gülümsediğini görmek, yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Tam bir kurtarıcı gibi araya giren annem, "Ama bal çok güzel!" diye şakıdı. "Geçenlerde bir kermesten satın almıştım. Sanırım hâlâ satış var, belki daha sonra yine alırım."

Parmaklarımın arasındaki ekmeğe uzanan ve cüretkâr bir hamleyle onu dudaklarının arasına atan Alparslan, başını sallayarak annemi onayladı. "Güzelmiş gerçekten, bir ara bende uğramalıyım."

"Afiyet olsun."

Dedem kıstığı bakışlarının ardından çayını yudumlarken tek kelime etmedi ve bir dilim ekmeğe biraz reçel sürerek onu bana doğru uzattı. Yüzündeki ifade *sıkıysa bunu yeme* ifadesiydi. Bu yüzden dedemi hiç ikiletmeyip ekmeğe doğru uzandım. Alparslan'ın kısık sesli gülüşü ona masanın altından bir tekme atmama neden oldu. Aynı anda annem ortamdaki gerginliği yatıştırmak istercesine yeniden araya girdi.

"Buraları nasıl buldun, Alparslancığım?" Evet, annem ona ismiyle hitap ediyordu. "Umarım sevmişsindir."

"Çok güzel," diyen Alparslan kahvesini yudumlarken başını salladı ve tam karşısında oturan anneme yumuşak bir gülümseme sundu. "İstanbul'un o karmaşasından sonra burası kesinlikle çok güzel. Gürültü yok, kalabalık yok."

"En sevdiğim kısım sanırım bu," diye yanıt verdi annem de. "İstanbul'da yaşayabileceğimi sanmıyorum hiç. Çok alıştım buraya, şimdi bir başka yerde yaşayacak olmanın düşüncesi bile bana yük gibi geliyor."

"Ama hareketli," diye mırıldandım. Evimi, işimi ve oradaki hayatımı özlemiştim. "Yapılacak çok fazla şey var, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsun bile."

"İzmir de öyle," diyen dedem gözdağı verircesine Alparslan'a doğru baktı. "İstanbul'dan daha güzel, daha keyifli."

"Evinizi özlediniz sanırım," diyen Alparslan kibar olduğunu düşündüğü bir gülüşle dedeme bir bakış attıktan sonra çatalının ucundaki salatalık dilimini ısırdı. "Yolculuk yakın mı?"

"Yakın," diyen dedemin elindeki tereyağı bıçağını sımsıkı kavradığını fark edip etmediğini merak ettim. Anneme attığım gergin gülüşe bakılırsa annem de fark etmişti ve Alparslan... fark etse bile umursamıyordu. Hatta öyle umursamıyordu ki onun bu rahatlığının dedemi çileden çıkardığına emindim. "Gülden'i de götüreyim diyorum, biraz değişiklik olur."

"Hahaha, yok canım. Bence annemi tek bırakmayayım ben."

"O zaman anneni de alırız yanımıza."

Annem içtiği çayı püskürtmemek için dudaklarına bir peçete bastırırken gözleri irileşti. Dedem uzanıp annemin sırtına birkaç kez vururken öylesine rahattı ki sanki birkaç saniye önce hayatımızın yönünü değiştirecek kararlar vermemiş gibiydi.

"Beni de götürüyor musunuz?" diye alayla konuşan Alparslan, dedemin sözleriyle bariz bir şekilde eğleniyordu.

"Sanmıyorum," diyen dedem elini umursamazca havada salladı. "Eminim sen zaten Gülden'in peşinden gelirsin. Yanından hiç ayrılmadığına göre."

Dedemin gözlerindeki bakış bir kez daha sabah olanları hatırlattığında kızardım ancak Alparslan onun bu sözlerinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Doğru, gelirim. Bu yüzden bu küçük söylemlerinizin benim için bir tehdit olmadığını söylemeliyim."

"Ah, bunların tehdit olduğunu mu sanıyorsun?" Dedem ancak bir avcının yüzünde oluşacak o gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Daha başlamadım bile."

"Aaa, Gülden, şunlar benim sevdiğim peynirler mi?"

Sanırım dikkat dağıtma yeteneğimi kimden aldığım belliydi. Şirin bir baş sallamayla peynir tabağını anneme doğru uzattım. "Hıhı, sen çok seversin bunları. Dedem de sever ama değil mi dedeciğim?"

"Evet tatlım, severim."

"O zaman sana da biraz peynir vereyim."

Gereğinden fazla bir şevkle peynir servisi yaparken bir süre kimse konuşmadı, ta ki Alparslan anneme dönene dek. "Kaç yıldır burada yaşıyorsunuz? Çok oldu mu?"

"Ah, Gülden çok küçüktü," diyen annem bir an için geçmişi hatırlamış gibi gülümsedi. Sanırım yüzündeki gülümsemenin hüzünle kaplandığını bir ben fark ettim. "Bu sene yirmi yıl olacak, çok uzun bir zamandır buradayım diyebiliriz. Gülden de üniversite için İstanbul'a gidene kadar burada büyüdü aslında."

Tabağıma birkaç dilim muz ve biraz çilek alırken kendi kendime kıkırdadım. "İstanbul'da okuyacağımı duyduğunuzda aklınız çıkmıştı. O kadar büyük bir şok olmuştu ki! Dedem, İzmir'e gideceğimi sanıyordu. Annem de sanırım gideceğimi bilse bile bir yanı benim onun yanında, atölyede kalacağımı düşünüyordu."

"Elbette öyle düşünüyordum!"

"İzmir senin için en iyisiydi!"

Alparslan'a *gördün mü* der gibi bir bakış attım. "İstanbul'u seviyorum ama burada yaşamanın daha kolay olduğunu söylemeliyim. Daha tanıdık, daha güvende hissettiren bir yanı var. Bazen burada sonsuza kadar kalabilirmişim gibi geliyor."

Annem, "Tabii kalabilirsin," derken Alparslan, "Benim yanımda," diye ekledi. O an dedemle göz göze geldiğimizde sadece gülümsedim ve yanaklarımın kızarmadığını umdum. Bunun, Alparslan'ın annemle tanıştığı ve dedemle aralarındaki buzları biraz eritmeye çalıştığı bir kahvaltı olması

gerekiyordu ama şu an, bu sözlerle o buzların kutuplarla yarışacak kadar büyüdüğünü söylemeliydim.

Alparslan cüretkârdı. Annemin ondan yana olduğu belliydi ancak dedemin bu fikirden hiç hoşnut olmadığı ortadaydı. Onun bu kadar kendinden emin olması ortamdaki tansiyonu biraz yükseltiyor gibiydi. Nihayetinde dedem, "Bundan o kadar da emin değilim," diye cevap verdi.

"Anlamadım?" diye mırıldandığımda beni susturmak istercesine elini kaldırdı ve tek muhatabı Alparslan'mış gibi ona döndü. "İstanbul'da yaptığımız o konuşmayı hatırlıyor musun? Sana ne dediğimi?"

Gülden benim her şeyim. Onu hep gözbebeğim diye sevdim. Gözünden akan tek bir yaşta emin ol, bu dünyayı sana dar ederim.

Alparslan da bu sözleri hatırlamışçasına ağır ağır başını salladığında dedem sözlerine yeniden devam etti.

"Yıllar önce, Gülden henüz dört yaşındayken ciddi bir saldırıya uğradı." Annemin kısa bir an için nefesini tuttuğunu fark ettim. "Bunu ona yapan babasıydı. Gözü öylesine dönmüştü ve öylesine berbat bir adamdı ki dört yaşındaki kızına saldırdı, *onu öldürmek için*. Ve ben orada değildim."

Alparslan'ın kaskatı kesildiğini fark ettiğimde uzanıp elimi onun dizine bırakarak biraz olsun rahatlatmayı umdum.

"Hayatımda aldığım en korkunç haberlerden biriydi bu. Gülden'in yanına zamanında varabilecek miyim diye çok korkmuştum. Ve onu öyle yüzü gözü kanlar içinde gördüğümde... Hissettiğim o dehşeti hiç unutmadım, unutabileceğimi de sanmıyorum."

Gözlerimin tıpkı anneminkiler gibi dolduğunu fark ettiğimde ağlamamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Aptal hamilelik hormonları yüzünden olmalıydı çünkü bir anda hiç olmadığım kadar duygusallaşmıştım.

"O dehşetin bir benzerini ne zaman yaşadım biliyor musun? Gülden bir akşam habersizce buraya geldiğinde. Gözyaşları içinde toprağa diz çöktüğünde ve hıçkırarak ağlarken kendinden geçtiğinde."

Alparslan'ın elime tutunan parmakları tüm bunlar için özür dilermiş gibi benimkileri okşadığında sessizce gülümsedim. Küstah bir pislik olabilirdi ama davranışlarının içten olduğuna emindim.

"Torunumu daha önce hiç öyle görmemiştim, hem de hiç. Bu yüzden eminim hissettiklerimi anlayabilirsin."

Anladığından da emindim çünkü bir zamanlar onun da bir kızı vardı. Dedem bu cümleyi sesli bir şekilde dile getirmedi ancak söylenmeyen bu sözler havada asılı kaldı.

"Tüm bu onların üstünden iki ay bile geçmeden karşıma çıkıyorsun. Yeniden Gülden'in hayatına giriyorsun ve onu istediğini söylüyorsun."

Dedemin anbean gerilen sesinden ürkerek araya girmek istedim. "Dedeciğim..."

"Sen sus, Gülden!"

Beş yaşında bir çocuk gibi azarlanmaktan hoşlandığım söylenemezdi ancak dedemin sözleri üzerine yeniden bir şey demeye cesaret edemedim. Üstelik daha birkaç gün önce dedem, Alparslan'ın yeniden hayatıma girmesini katiyen istemediğini belirtmiş ve bunun ihtimalinden bile hiç hoşlanmadığım söylemişken. Dahası, onunla görüşmediğimi söylediğim o adamı yatağımda bana sarılmış bir halde bulmuşken.

"Onun ardından buraya gelmen, Beyaz ya da satın aldığın şu ev. Bunların benim gözümde bir değeri yok," diyen dedem ve Alparslan arasında anlık bir bakışma geçti ancak bu anlamını çözemeyeceğim kadar kısa bir temastı. "Değer verdiğim tek bir şey var. O da sözlerdir, bir adamın sözleri."

Alparslan derin bir nefes aldıktan sonra devam etmesini istermiş gibi kaşlarından birini kaldırarak cevap verdiğinde, dedem o sakin maskesinin altında bir yırtıcı gibi gülümsedi. Sanırım gözüme hiç şu an olduğu kadar tehlikeli görünmemişti.

"Gülden'in seni nasıl sevdiğini biliyorum. Tek bir bakışla onun içini görürüm ben. Sana kıyamadığının farkındayım ama Gülden hep biraz böyle olmuştur. Sevdiklerinin üstüne titrer o, biraz saftır ancak iyi kalplidir."

Uzandım ve boştaki elimle dedemin elini tuttum. Tutuşunda öyle bir güven vardı ki bir elim dedemin elinde, diğeri de Alparslan'ın parmaklarının arasındayken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettim. Hayatta en çok değer verdiğim iki erkeğin bu güçlü tutuşu kalbimde bir şeyleri çözdü.

"Bu yüzden, Gülden sana karşı böyle hissederken senin de aynı duyguları paylaştığını bilmeden seni bir daha onun yüz metre yakınında bile istemiyorum. Bunu sana ilk ve son kez soracağım. Torunumu seviyor musun?"

"Dünyadaki her şeyden çok." Alparslan'ın bakışları benimkilere tutunup, o güzelim mavi gözleri sevgiyle kısıldığında kalbimin göğsümde bir takla attığını hissettim. "Ona deliriyorum."

"Onu bir daha bırakıp gidecek misin?"

Teknik olarak Alparslan'ı bırakıp giden *bendim* ancak araya girmek ve bu *ufak* detayı yeniden hatırlatmak istemedim.

"Asla," diye cevap veren Alparslan uzandı ve birleşen ellerimizi dudaklarına doğru götürerek tenimin üstüne beni ateşe veren yumuşacık, şefkat dolu bir öpücük bıraktı. "Onu asla bırakmam. Beni bırakmasına da izin vermem."

Son cümlesi bana söylenen bir tehdit gibiydi ancak umursamadım çünkü itiraf etmek gerekirse, ne Alparslan'ın beni bırakmasına dayanabilirdim ne de bu saatten sonra ondan uzaklaşabilirdim. Tüm o kırgınlıkları ve kalp

ağrısını henüz atlatamamışken böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Üstelik... içimde büyüyen o küçük mercimek tanesi düşünüldüğünde bunun hiç olmadığı kadar zor olacağından da emindim.

Derin bir nefes alıp dudaklarımı dişlerken gülümsedim. Dedemin ve Alparslan'ın o küçük mercimek tanesini öğrendiklerinde ne tepki verecekleri düşünmek yerine şu anda kalmayı tercih ettim.

"Onu bir daha üzecek misin diye sormak istemiyorum çünkü muhtemelen üzeceksin," diyerek sözlerine devam eden dedem, Alparslan'a çelik kadar sert bakışlar attı. "Ama eğer onun gözünden bir damla daha yaş akıtırsan Alparslan, işte o zaman seni *mahvederim.*"

"Deneyebilirsin."

Dedem bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında, "Hahahah," diyerek güldüm. "Şaka, şaka yaptı Alparslan. Değil mi? Şaka..."

Dedem sessizce homurdandı ama bakışlarını son bir kez Alparslan'a dikerek ona sözsüz bir tehdit savurmaktan vazgeçmedi. Hemen ardından bana dönüp, "Demek onunla görüşmüyordun, öyle mi Gülden?" dedi. "Hepsi bir ihtimaldi?"

Şimdi gülme sırası Alparslan'daydı çünkü dedemin yeni hedefi çoktan belliydi.

"Düşündüğüm kadar kötü değildi," diye mırıldandım minik köpeğim Beyaz'ın Alparslan'ın bahçesinde neşeyle koşmasını seyrederken. "Aslında son derece medeni bir konuşmaydı."

"Çünkü ben kibar bir adamım."

Bu sözler öylesine büyük bir küstahlıkla söylenmişti ki, "Ukala," diyerek güldüm ve Alparslan uzanıp kucağına yayılan saçlarımla oynarken sessizce iç çektim. Öğleden sonrayı onun bahçesindeki salıncakta, başım dizlerine yaslanmış bir şekilde geçirirken uzun zaman sonra ilk kez bu kadar keyifliydim. Kırmızı topunu Beyaz'a fırlattığım ve onun her seferinde hevesle koşup, topuyla birlikte bana doğru koştuğu huzurlu bir döngünün içine girmiştim.

Dedem ve annemle yaptığımız o konuşma, beni düşündüğümden çok daha fazla rahatlatmıştı. En azından durmadan köşe kapmaca oynamak zorunda kalmayacak ya da birilerinden bir şeyler saklamaya çalışırken stresten ölmeyecektim. Gerçi henüz tüm kartlarımı açığa serdiğim söylenemezdi. Kendi kendime bunun için uygun bir zamanı beklediğimi söylüyordum çünkü küçük mercimek tanesini öğreneli henüz bir hafta bile olmamıştı. Ben bile onun varlığına doğru dürüst alışamamışken yapılacak en doğru hamle onu saklamaktı.

Ninova

En azından şimdilik...

Kendimi hayatımın yeni bir dönemine giriyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Ailem Alparslan'ı öğrenmişti, dedem güç de olsa ona bir kez daha onay vermişti ve Alparslan'la aramdaki şeyler büyük oranda çözüme ermişti. En azından kafamda kurup durduğum senaryolar ya da her seferinde kalbimden bıçaklayan zehir dolu düşünceler yoktu. Onu anlıyordum ve onun da beni anladığını bilmek içimi rahatlatıyordu.

Yine de kendime engel olamadan, "Şimdi ne olacak peki?" diye sordum. "Demek istediğim şimdi ne yapacağız?"

Saçlarımdan bir tutamı daha parmaklarının arasında gezdirirken diğer eliyle uzandı ve tüy kadar yumuşak bir hareketle yanağımı okşadı. "Şimdi sadece bana izin vereceksin, kalbini yeniden kazanmam için..."

Zaten öyle olduğunu söylemek için dudaklarımı araladım ancak parmağını onların üstüne yaslayarak konuşmama izin vermedi.

"Yaptıklarımı telafi edebilir miyim, bilmiyorum ama bunu denemek istiyorum. Bu kez karşında açık bir kitap gibi olmak istiyorum, sırlar ya da geçmişin izi olmadan. Hislerimi saklamadan ve onlara ket vurmadan. Seni gerçekten çok seviyorum ve bu kez bunu hiç durmadan söylemek istiyorum. Ta ki senin dudaklarından da aynıları dökülene ve aramızdaki o güven yeniden inşa olana kadar. Anlaştık mı?"

Dolan gözlerimi saklayamadan başımı salladığımda gülümsedi, eğilerek dudaklarını benimkilere bastırdı. Kolumu boynuna dolayarak onu kendime doğru biraz daha çektim. Farkında mıydı bilmiyordum ama sıcak avucu beni, *bizi* sararcasına karnıma yerleştiğinde gülümsedim.

Beyaz da ince havlamalarıyla koşarak kucağıma zıpladığında ve Alparslan bir homurtuyla benden ayrıldığında gülüşüm kahkahalara döndü.

Ve o an, öyle güzeldi ki sonsuza kadar bu anın içine saplanıp kalmak istedim.

36. Bölüm: Özlem

Zaman hiç beklemediğim kadar büyük bir hızla akıp geçiyordu.

Gerçekten.

Son birkaç haftadır bir rutinin içine sıkışmış gibiydim. Erkenden uyanıyor, dedemle birlikte kulübe gidiyordum. Tenis maceram, Alp'in beni apar topar hastaneye götürdüğü o gün bitmişti. Dedem koşarken ya da kardiyo yaparken ben vaktimi havuzda geçiriyordum. İlk birkaç gün sabah erkenden uyanmak ve yüzmeye gitmek benim için cehennem gibiydi. Fakat bu artık kaslarımı rahatlatan ve zihnimi dinginleştiren bir aktivite haline gelmişti.

Kulüpten sonra dedemle beraber eve geçiyordum. Annemin hazırladığı kahvaltı sofrasına oturuyor, ardından annemle beraber atölyeye gidiyordum. Melis ve Gökçe'yle birlikte zaman geçiriyordum. İki hafta önce *Vampir Günlükleri** izlemeye başlamıştık ve itiraf ediyorum, onlarla vakit geçirmek harika bir şeydi. Seksi vampirleri seyrediyor, kendimizi tüm o dantelin, incik boncukların ve çiçeklerin arasında kaybederek sınırsız dedikodu yapıyorduk.

Melis ve ben, Gökçe'nin çapkınlıklarını dinlerken öyle eğleniyorduk ki her geçen gün onu ve Alp'i tanıştırma düşüncesi kafamda daha da büyük bir yer ediniyordu. O iki iflah olmazın bir araya geldiğini düşünmek bile suratımda kocaman bir sırıtışa neden oluyordu. Öte yandan tam bir esmer güzeli olan Melis, daha sakin biriydi. Onunla bir şeyler paylaşmanın insanı rahatlatan bir tarafı vardı. Etrafa gülücükler ve pozitiflikler saçan biriydi. Onların yaptıklarını taklit ettiğim ve başarısız olduğum her seferde beni daha da yüreklendiriyordu. Bunların hiçbir işe yaradığı söylenemezdi elbette ama kimin umurundaydı ki?

Ben patronun kızıydım.

Atölyeden çıktıktan sonra eve dönüyor, bazen Beyaz'ı alıp dışarı yürüyüşe çıkıyordum ve bazen de onunla bahçede oyunlar oynuyordum. Şimdilerde küçük yaramazın en çok sevdiği şey, yan bahçeye kaçmaktı. Alparslan'ın arazisine izinsiz girmekten hiç çekinmiyor, o küçük poposunu bana doğru sallayarak canının istediği şekilde koşturup duruyordu. Yorulduğunda geldiği yer yine benim kucağımdı ancak güzel köpeğimin bunu çok da umursadığını söyleyemezdim.

---

* L. J. Smith'in The Vampire Diaries isimli kitap serisinden uyarlanan televizyon dizisidir.

Beyaz'la oynadıktan ya da kimi zaman onunla küçük bir şekerleme yaptıktan sonra akşam yemeğine oturuyor, bizimkilerle bir kahve içiyor ya da bir şeyler seyrettikten sonra odama çekiliyordum. Alparslan'ın ailemle yaptığı o kahvaltıdan ve dedemin sözlerinden sonra her şeyin biraz daha kolaylaşacağını düşünmüştüm ancak tam aksine, daha da zorlaşıyor gibiydi. Ali Tufan Seçkin, Alparslan Gündoğdu'ya göz açtırmıyordu.

Ya da öyle yaptığını sanıyordu.

Alparslan'la olan ilişkimiz tıpkı iki lise öğrencisinin ilişkisine dönmeye başlamıştı. Mesajlaşıyor, telefonla konuşuyor ve birbirimize fotoğraflar gönderiyorduk. Bu durum karşısında deli gibi eğleniyordum. Ancak Alparslan'ın benimle aynı duyguları paylaşmadığı öğle aralarında atölyede yanıma uğramalarından -kızlar ona bayılıyordu- Beyaz'ı kandırıp bahçesine çağırmasından ve bundan faydalanarak beni içeri çekmesinden belliydi. Kimi gece kendimi onun yatağında ya da onu benimkinde buluyordum.

İki gece önce onun kolları arasında uyandığımda *dedeni gerçekten vurmak istiyorum* demişti.

İtiraf etmek gerekirse, bazen ben de bunu istiyordum özellikle de onu ne kadar özlediğimi fark ettiğim o gecelerde. Kollarında sarmalanmak öylesine güzel bir duyguydu ki beni çepeçevre sardığında hissettiğim o rahatlık ve güven duygusu, karnımdaki küçük mercimek tanesi karşısında hissettiğim tüm panik ve öfkeyi yatıştırıyordu.

Rutinlerimin bir diğer parçası da mercimek tanesiyle paylaştığım o gizli dokunuşlar ve gizli sözlerdi. Elimi pikemin altına sokuyor ve parmaklarımı çıplak karnıma sararak sessizce oradaki varlığına alışmaya çalışıyordum. Alışmıştım da. Bazen kendi kendime bir şeyler mırıldanıyordum; ona berbat sesimle şarkılar söylüyor, kitap okuyor ya da *Vampir Günlükleri* dizisinin o gün izlediğim bölümlerini anlatıyordum. Kimi zaman Beyaz da bana katılıyordu. Başını karnıma yaslayıp uyumak gibi yeni bir huy edinmişti ve çoğu gece o, ben ve mercimek tanesi hep beraber uyuyorduk.

Mercimek tanesinin artık neredeyse bir nohut kadar olduğunu bilsem de ona mercimek tanesi demekten vazgeçmiyordum. Üstelik çok da güçlü bir mercimek tanesiydi. Doktor kontrollerimi aksatmıyordum. Sağlığıma ve uyku düzenime çok daha fazla dikkat ediyor, onu etkileyebilecek her türlü ağır aktiviteden ya da beni sarsabilecek ve üzecek şeylerden şiddetle kaçınıyordum.

Kaçındığım şeyler arasında onu Alparslan'a söylemek de vardı.

Hamileliğimin ilk *trimesteri** neredeyse bitmek üzereydi ancak ben ağzımı açıp tek kelime bile diyemiyordum. Bazı geceler Alparslan bana

* İnsandaki dokuz aylık gebelik süresinin her üç aylık dönemlerine verilen addır.

Ninova

sarıldığında ve bilinçsiz dokunuşlarla elini karnımın üstüne sardığında dudaklarım aralanıyordu. Ona yeniden baba olacağını söylemek istiyor, hatta bunun için deliriyordum ancak bir şey, bir his beni bundan alıkoyuyordu. Kendi kendime henüz zamanımın olduğunu söylüyordum. Buse ve Serkan bu süreyi uzatmamam gerektiğini bana nazikçe hatırlatıyordu. Benim için endişelendiklerini biliyordum, bunun için onlara minnettardım ama bir süre için fikrimin değişmeyeceği belliydi.

Sadece önüme bakıyordum. Hayatımı çılgına çevirecek o değişimlerin çok uzakta olmayacağını bilerek şimdinin keyfini çıkarıyor ve itiraf etmek gerekirse, Alparslan'ın biraz olsun süründüğünü görerek gizliden gizliye bundan zevk alıyordum.

Temmuz ayının sıcak havası beni boğarken kucağımdaki bilgisayarı bir kenara bıraktım -Gökçe'nin bana gönderdiği bir buket yapım videosunu izliyordum- ve ayağa kalkarak odamdaki balkona doğru yürüdüm. Öyle sıcak bir hava vardı ki tüller yerinden bile kıpırdamıyordu. Odamdaki klimaya rağmen yandığımı hissediyordum. Balkondaki hasır sandalyelerden birine yerleştim. Bileğimdeki tokayla kızıl saçlarımı bir topuz yaparken ayaklarımı karşımdaki sandalyeye uzattım. Dün gece bıraktığım kitap -tamam bir *hentai*- hâlâ sehpada duruyordu. Uzanarak onu aldım ancak dikkatim karşı yatak odasının ışığının yanmasıyla anında dağıldı.

Balkon kapısının önündeki incecik tülün ardında Alparslan Gündoğdu'nun yatak odası resmen okyanusun ortasındaki bir fener gibi aydınlıktı. Onunla en son bir saat önce mesajlaşmıştım. Bir toplantıdaydı. Buraya geldiğinde ofisindeki işleri bir süreliğine boşladığını düşünmüştüm ancak benim farkında bile olmadığım tüm o zaman boyunca çalıştığı ve işleri Akın Soydemir ile birlikte yürüttükleri ortadaydı. Hatta son zamanlarda ara ara İstanbul'a gittiği de oluyordu. Bir sorun olmadığını söylemişti ama yılın şu zamanlarının onun için yoğun geçtiği ortadaydı. Bu yüzden Alparslan odaya girip üzerindeki tişörtü tek bir hamlede çıkararak bir kenara fırlattığında, gergin ve stresli olduğunu anladım. Hemen ardından ellerini sertçe saçlarının arasına daldırması da bu düşüncelerimi pekiştirdi.

Odamın ışıkları yanmıyordu, beni göremezdi. Sadece bir karaltıdan ibaret olmalıydım ancak yine de kendimi sandalyeme doğru gömülüp ondan gizlenirken buldum.

Telefonunu da benzer bir hamleyle yatağının üstüne fırlattı. Parmakları üzerindeki eşofman altının beline doğru gömüldü ve onu aşağıya doğru çekiştirerek banyo kapısının ardında gözden kayboldu. Kendimi çıplak bir Alparslan görmeye öylesine hazırlamıştım ki her bir hücrem hayal kırıklığıyla doldu. Bundan çok önce de aktif bir cinsel hayatımız olduğu gerçeğinin

Ninova

farkındaydım. Birbirimizden asla çok uzun süre ayrı kalamadığımızı kabul ediyordum ve şimdi, birbirimize dokunmayalı aylar olmuştu.

Benden çaldığı o minik öpücüklerden ya da tenimde teklifsizce gezinip beni orgazmın eşiğine sürükleyen dokunuşlarından bahsetmiyordum. Bahsettiğim gerçek bir birliktelikti. Alparslan'la beraber seks her zaman güzel olmuştu, onu istemediğim tek bir an bile olmamıştı. Ve şimdi tüm bunlar olması gerekenden çok daha yoğundu. Öyle yoğundu ki ona duyduğum özlem tenimin altında uğulduyordu.

Bacaklarımı birbirine bastırarak geceliğimin birkaç düğmesini açtım. Alparslan'ın da benimle aynı hisler içinde olduğunu biliyordum. Beni sardığı zaman hissettiğim o ereksiyonu olmasaydı bile sadece için için yanan gözlerine bakarak da bunu söyleyebilirdim. Bana dokunduğu zaman sadece beni yakmıyordu, kendi de kül oluyordu ancak dokunuşları hiçbir zaman daha öteye taşınmıyordu. İlk zamanlar bunu benim için yaptığını düşünmüştüm. Bana saygı duyduğu ve ben bir adım atmadan bana karşılık vermemesi gerektiğini düşündüğü için. Ama artık sebeplerimden o kadar da emin değildim.

Acaba Alparslan beni istemiyor muydu? Araya giren tüm o aylar, bana olan ilgisinin kaybolmasına mı neden olmuştu?

Güldenler kaşlarını çatarak bana onaylamaz bakışlar atarken, ben gözlerimi kısmaya ve sanki Alparslan'ı bakışlarımla öldürebilecekmişim gibi bakmaya devam ettim. Dakikalar geçti ama ne banyonun kapısı açıldı ne de yatak odasının ışığı söndü. Bu sefer düşüncelerimi bir endişe ve merak aldı.

Acaba banyoda başına bir iş gelmiş olabilir miydi? Düşmesi ya da bayılması ne kadar muhtemeldi, bilmiyordum ama dakikalar ilerledikçe yerimde daha fazla kalamayacağımı anladım. Alparslan'a sessizce küfrettikten sonra gidip onu kontrol etmeye karar verdim.

Neticede ben çevresine duyarlı ve yardımsever biriydim.

Beyaz'ı yatağımın üstünde uyuklarken bıraktım ve yatak odamın kapısını sessizce örttükten sonra parmak uçlarımda yürüyerek merdivenlerden indim. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Dedem odasına çekilmişti ve annem salondaki koltukta kucağında kedileri Tiffany ve Felix'le uyuyakalmıştı. Sessizce salondan bahçeye açılan sürgülü kapılara doğru ilerledim ve ayağım çimlere basar basmaz koşmaya başladım.

Alparslan'ın her gece nasıl gizlice yanıma geldiğini ya da beni uykumda taşıyarak ona götürdüğünü bilmiyordum ama tam da şu an, üstün çabalarını takdir ettiğim andı. Mutfağının kapısının aralık olduğunu gördüğüm için oraya doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarımın altını silmeden eve girme fikri beni öldürüyordu, bu yüzden tezgâhtaki ıslak mendil paketine uzanarak

ayaklarımın iyice temizlendiğinden emin oldum. Bu sırada Alparslan'ın banyonun bir köşesinde fenalaşmamış olmasını diledim.

Merdivenlerden tırmanırken evde bir sessizlik hâkimdi. Alparslan'ın hâlâ banyoda olduğunu sanıyordum, nitekim boş bir yatak odası tüm düşüncelerimi doğruluyordu. Derin bir nefes aldım ve göreceklerimden kısmen korkarak, kısmen de heyecanlanarak kapıyı araladım. Kendimi Alparslan'ın bilinçsiz bedenine bile hazırlamıştım ama onu küvette uzanmış bir halde, benim tabletimden resimlerimize bakarken gördüğümde donakaldım.

Tabletim...

Tabletimi en son Alparslan'ın adını *Google'a* girmek için kullanmış ve orada unutmuştum. Gururum yüzünden geri isteyememiş, hatta Alparslan'ın tabletimi unuttuğumu bile fark etmemiş olabileceğini düşünmüştüm ancak yanılmıştım. Tavandan iki aplikle aydınlatılan loş banyoda sırtını küvete yaslamıştı. Islak saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Kısılan gözleri ve gülümseyen dudaklarıyla öyle güzel görünüyordu ki ona bakarken sessizce iç çektim. Kalbim bu manzara karşısında tereyağı gibi eridi. Kapıyı kapattım ve ona doğru birkaç adım attım.

"Umarım porno izlemiyorsundur?"

Boğazının derinliklerinden gelen bir sesle güldü. Sanki başından beri varlığımın farkındaymış gibi ellerinden birini bana doğru uzatarak, gözlerinde sessiz bir emirle yaklaşmamı bekledi. Alparslan'ın iyi olduğunu gördüğüme göre artık gitmeliydim ama içimden bunu yapmak gelmiyordu. Tek istediğim, ona katılmaktı ve onun da bunun için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyordum.

Niyetim küvetin kenarına oturmaktı ancak Alparslan uzandı ve tek kolunu belime sararak beni hiç zorlanmadan küvetin içine çekti. Attığım çığlıkta şaşkınlık değil, saf bir neşe gizliydi ve onun da bu durumla eğlendiği sırtımda hissettiğim göğsünün gülerken sarsılmasından belliydi.

"Çok kötüsün," diye homurdandım durumdan hoşnut olsam da yine de biraz mızıkçılık yaparak. "Üstümü ıslattın."

"Islanan tek şeyin o olmamasını umuyorum."

"Terbiyesiz."

Gülerek belime dolanan koluna bir fiske attım ama bunu yaparken göğsüne daha da yerleşmekten ve aralanan bacaklarının arasına girmekten çekinmedim. Başımı omzuna yasladım. Ona bakabilmek için biraz geri çekildiğimde dudakları benimkileri yakaladı. Vahşi ya da sabırsız bir öpücük değildi. Öyle içten ve yumuşaktı ki kolları arasında bir pamuk tanesi kadar hafifledim. Geri çekildiğinde tenimden hemen kopmadı. Dudaklarını şakaklarıma yasladı ve saçlarımdan yükselen kokuyu belli belirsiz içine çekti.

"Bu ne hoş bir sürpriz böyle."

"Odanın ışığının yandığını fark ettim. Seni göremeyince de kontrol etmek istemiştim."

"Biraz gevşemeye ihtiyacım vardı."

Yorgunluğu ses tonundan ve benimkilere sevgiyle bakan gözlerinin altındaki o koyu halkalardan belli oluyordu. Uzanıp avucumu kirli sakalla kaplı çenesine yaslarken, "Kendini çok fazla yorma," diye mırıldandım. "Sen bana lazımsın."

"Demek öyle?"

"Hıhım. Daha kendini bana affettireceksin, unuttun mu?"

Yeniden güldü ve beni kollarına doğru biraz daha çekti. Islanan geceliğim tenimin üzerinde fazla ağır ve gereksizdi ama ses çıkarmadım. Bunun yerine uzanarak tabletimi parmaklarının arasından aldım. "Ne zamandır fotoğraflarımıza bakıyorsun?"

Avucunun biri karnıma yaslanırken, diğeri de saçımdaki tokayı çözmek için uzandı. "Sen gittiğinden beri her gece," diye itiraf etti. İtirafı kalbimin hızla kanat çırpmasına, nefesimin kesilmesine ve yanaklarıma bir kızarıklığın yayılmasına neden oldu. "Fotoğraflarına bakmadan uyuyamıyorum."

"Tabletim... Unuttuğumu fark etmediğini sanmıştım."

Uzanarak boynuma ve sırtıma dökülen saçlarımı yüzümün önünden çekti. Banyonun sıcağıyla buharlanan gözlüğümü bir kenara koydu ve avucunu yanağıma yasladı. Yeşil gözlerime dikilen gözlerinin içinde saf bir dürüstlük ve katıksız bir şefkat vardı. "Fark ettim," diye fısıldadı. "Hatta o aptal şeker oyununu bile devam ettirdim."

Gülmek ve ağlamak arasında kaldığım o an gözyaşları gözlerime doldu. "Gerçekten mi?"

"Hıhım." Başını sallayarak gülümsedi ve uzanıp burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Artık sekiz binlerdeyim."

Yüzümü boynuna gömerek kahkahalarla güldüm. Ona inanamıyordum. *Candy Crush* oynadığım her seferde suratında beliren o memnuniyetsiz ve huysuz bakışı hatırladıkça daha çok gülüyor, Alparslan'a biraz daha âşık oluyordum.

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldandım. "Takım yarışlarında birinci sıradasın, öyle değil mi?"

"Hem de her seferinde."

Sanki aksi mümkün bile değilmiş gibi.

Yanağına bir öpücük bıraktım ve yerime biraz daha yerleşerek beni saran kolların keyfini çıkarmaya koyuldum. Bende onunla birlikte fotoğraflarımıza bakmak istiyordum ama bana izin vermedi. Muhtemelen küvetteki su zaten soğumaya başladığı ve daha fazla oyalanmamızı istemediği içindi.

Tableti bir kenara bıraktı. Uzanarak küvetin tıpasını açtı ve beni ayağa kaldırarak duşa doğru çekti. İtiraz etmek aklıma bile gelmedi. Hatta ona yardımcı olmak için kollarımı havaya kaldırdım. Üzerime yapışarak beni üşüten geceliğimden kurtulabilmek için kendimi onun ellerine bıraktım. Alparslan'ın farkında olmamak ve onun etki alanına kapılmamak imkânsız bir şeydi. Her ne kadar gözlerime hâkim olmaya ve bakışlarımı belden aşağısına düşürmemeye çalışsam da tenim onunkinin farkındalığıyla sımsıcaktı. Özellikle de elleri bana doğru uzandığında, tepemizdeki suyu açtığında ve göğsünü sırtıma yasladığında.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumarak ılık suyun ikimizi de sarmasının, dokunuşlarının tenimde gezinmesinin ve nefeslerinin benimkilere karışmasının tadını çıkardım. Böyle mahrem ve böyle derin bir yakınlık kurmayalı öyle uzun bir zaman olmuştu ki ona doğru sokulmaktan ve kendimi ellerine bırakmaktan hiç çekinmedim. "Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı. Dudakları boynumun kenarına bir öpücük bıraktı. Ardından duş jelinin kapladığı köpüklü elleri tenimde gezinmeye başladı. Omuzlarımda, kollarımda, memelerimi yuvarlak hatlarında ve karnımda.

Öyle yumuşak ve aynı zamanda öyle yoğundu ki bu duştan sağ çıkabilirsem eğer kendimi şanslı sayacaktım.

Önümde diz çöküp o kobalt mavisi gözleriyle benimkilere çapkın bir bakış attığında, nasıl oldu da oracıkta ruhumu teslim etmedim bilmiyordum. Parmakları ayak bileklerimden yukarıya doğru tırmandığında, uyluklarıma doğru yükseldiğinde ve bacaklarımın arasını üstünkörü bir dokunuşla geçtiğinde dudaklarımdan alçak bir inilti döküldü. Ama suda kaybolup giden iniltimin onun kulaklarına dolduğunu biliyordum. Kalçama yaslanan sertleşmiş aletinin ve boynumu yalayıp geçen nefeslerinin sebebinin tam da bu olduğunu *biliyordum.*

Tanıdığım Alparslan Gündoğdu'nun sırtımı duvara yasladığını, bacağımı kaldırıp beline doladığını ve sertçe içime girdiğini hayal etmek öyle kolaydı ki nabzımın çılgınlar gibi attığını hissedebiliyordum. Tüm bunlar, tepemizden akan sıcak su ve Alparslan bir noktada bana çok fazla geldiğinde uzanarak suyun ayarlarını değiştirdim. Alparslan'ın kıkır kıkır güldüğünü duyuyordum ama umursamadım ve soğuk su ansızın tenime çarptığında titreyerek rahatladım.

Saçlarımdaki son köpük kalıntılarından kurtuldum. Alparslan'a doğru dönerek kızıl saçlarımı alnımdan geriye doğru ittirdim. Bakışlarının saçlarımda, gözlerimde, boynumda, memelerimde ve daha aşağılarda gezindiğini görmek tenimi biraz daha kızarttı ama pes etmedim. Ne kadar kararlı olduğumu görmüş olmalıydı çünkü yalnızca birkaç saniye sonra kollarındaydım.

"Gülden..."

Beni öyle sıkı sarmıştı ki bir an sanki hiç bırakmayacak sandım.

Gülümsediğinde bu gülüşten korkmam gerekirdi çünkü mantıklı bir insan öyle yapardı. Fakat ben korkmak yerine heyecanla soluklandım. Sebebi belki de gözleriydi. Gözlerinin içindeki vaatler bir o kadar tanıdık, bir o kadar da tehlikeliydi.

Alparslan'ın gözlerinin içine bakarken düşünebildiğim tek şey, beni saran vücudunun sıcaklığı ve burnuma dolan kokusuydu. Ufak tefek ya da çıtı pıtı bir kadın değildim, buna rağmen Alparslan'ın beni sanki ağırlığım bir hiçmişçesine kucaklaması her seferinde çok hoşuma gidiyordu. Ben kollarının arasında derin bir nefes alırken, beni kibar sayılamayacak bir hamleyle yatağın üstüne attı. Olduğum yerde birkaç kez sektikten sonra avuçlarımı yatağa dayayıp hafifçe geri çekilirken dudaklarımı ısırdım. Yatakta yarı uzanır bir halde onu bekliyordum. İçerideki loş, sarı ışığın altında tüm heybetiyle ayakta dikilirken öyle yakışıklı görünüyordu ki resmen ağzım sulandı. Ellerimi, dudaklarımı ve dilimi teninde gezdirdiğim tüm o anlar bir anda zihnime doldu. Bu da bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmama, dudaklarımın arasından titrek bir soluk kaçmasına neden oldu.

Durum öyle vahimdi ki sadece benim değil, Güldenlerin de solukları kesilmişti. Kafamın içinde tek bir çıt bile yoktu. Tek yapabildiğim, başımı biraz geriye doğru atarak onu seyretmekti.

Çok yakışıklı bir adam olduğunu söylemiştim, değil mi?

Çıplak göğsünün tıpkı benimki gibi hızla inip kalkmasını seyrederken onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu bilmek harika bir histi. Sanki içimdeki özlemin ve ateşin yankısı Alparslan'da vücut bulmuş gibiydi. Özlem, Alparslan'ın gözlerinden taşıyordu. Ateş teninden yükseliyor ve beni çepeçevre sarıyordu. Bana henüz dokunmamıştı bile ancak beni tıpkı saçlarım kadar kızıl bir yangının ortasında bırakmaya yetiyordu.

Tenimi defalarca kez arşınlayan ve benimkilerde kaybolan dudaklarında öyle baştan çıkarıcı, öyle enfes bir gülümseme vardı ki ürpermeme ve kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. Yumuşak nevresimlerin arasına gömülürken soluk soluğa kaldım. Halimden keyif aldığı belliydi. Işık saçan gözlerle yatağa doğru ilerledi ve sıcak avuçları benimkileri sardı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek onları başımın üstüne doğru kaldırdı. Önce ne yaptığına anlam veremedim ama daha sonra tenim yatak başlığının soğuk demirlerine çarptı.

"Sakın ellerini oradan çekeyim deme, beni duydun mu?"

Gözleri benimkilere öyle yakındı ki bakışlarında kaybolup giderken tek yapabildiğim başımı sallamak ve o demirlere hayatım pahasına tutunmak oldu. Tek bir hamleyle beni yatağın ortasına doğru çekti ve ardından hiç zorlanmadan birbirine bastırdığım bacaklarımı ayırdı. Ayak bileklerim

avuçlarının arasında incecikti. Parmakları tenimde okşarcasına gezindikten sonra sert bir tutuşla kavradığı bileklerimi, bacaklarımın arasına sığabileceği kadar çekiştirdi. Başımı koyduğum bu yerden, Alparslan'ın çıplak kadınlığımdan yalnızca birkaç santim uzakta olduğu görüntüsü öyle güzel ve erotikti ki dudaklarımın arasından kısık sesli bir inilti döküldü.

Ben bitmiştim.

Yemin ederim, bitmiştim.

Parmakları üzerimdeki tişörtün eteklerini belime kadar toplarken bana doğru biraz daha yaklaştı. Ardından sıcak nefesini hissettim. Karşısında fazla çıplak ve savunmasız bir pozisyonda olduğumun bilincindeydim. Utanmazcaydı ama bu adamla her şey öyle değil miydi zaten?

Tenimin üzerine bırakılan yumuşacık öpücük sanki hiçbir acelesi, bir telaşı yokmuşçasına yavaş ve narindi. Öpücükleri birbirini izledi. Parmakları beni karşısında ikiye ayırdığında ve dili klitorisimin üzerine yerleştiğinde, ellerim yatak başlığına sıkıca kenetlenmişti. Ancak en çok istediğim şey, Alparslan'ın o güzelim saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çekmekti. Ona yardımcı olarak bacaklarımı ikiye ayırdım. Alparslan bugüne kadar tadına baktığı en güzel şey benmişim gibi beni emmeye başlarken iniltilerimi ve çığlıklarımı daha fazla bastıramadım.

"Alparslan!"

Bacaklarımı daha geniş açmak için kıvrandığım yetmiyormuş gibi kalçalarımı da ona doğru salladım. Güler gibi bir ses çıkardı ancak umursamadım. Başını kaldırıp da göz göze geldiğimiz o an nefes nefese kaldım.

"Seni yalamayı öyle özlemişim ki. Bunu sabaha kadar yapabilirim."

Bundan hiç şüphem yoktu ancak ben sabaha kadar dayanabileceğimden emin değildim. İçin için yanan gözleri, o boğuk sesi ve sıcacık nefesi...

Sadece birkaç dakika olmuştu ve ben şimdiden orgazmın eşiğindeydim. Tenim ona ve dokunuşlarına karşı öyle duyarlıydı ki bundan hem nefret ediyor hem de ondan başka kimsenin bana böyle hissettiremeyeceğini bilerek öfkeleniyordum. Alparslan Gündoğdu beni sonsuza dek mahvetmişti. Bu yüzden, "Dilime boşal," diyerek beni buna teşvik edip sertçe emdiğinde, kendimi çıktığım o zirvenin tepesinden atıverdim.

Bacaklarım Alparslan'ın başının iki yanına kenetlendi ve tüm vücudum titremeye, yanmaya ve ince bir ter tabakasıyla kaplanmaya başladı. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı, tırnaklarım avuçlarıma battı. Kollarım baskıdan dolayı deli gibi ağrıyordu ama umursamadım ve Alparslan dilini son bir kez tenimde gezdirdiğinde yerimden sıçradım.

Darmadağındım ama bir damla terin süzüldüğü ve hızla inip alçalan geniş göğsüne, çatık kaşlarına ve kısılan bakışlarına bakılacak olursa onun da benden bir farkı yoktu. O da benim kadar afallamış ve sersemlemiş

görünüyordu. Kollarımı uzatıp onu sarmak istedim ama bunun için bana fırsat vermeden önce bir parmağını sırılsıklam olan kadınlığımın içine soktu, ardından bir diğeri de onu takip etti. Baskı öyle yoğun ve eziciydi ki, "Sakın," diyerek başımı iki yana salladım. Yeni bir orgazma dayanabileceğimi sanmıyordum ama Alparslan tam aksini kanıtlamaya istekli gibiydi.

Gözleri gözlerime kenetlendi ve ardından bir parmağı daha içime girdi. Kaslarım onu sıkıca sararken öyle ıslaktım ki neredeyse uyluklarımın içine akıyordum.

"Yeniden gelmek ister misin? Bunu yapabilir misin, Gülden? Benim için."

Dudaklarım aralandı ama parmakları içimde hareket ettikçe yapabildiğim tek şey, inleyip çığlıklar atmaktı. Bir damla ter şakaklarından süzülüp boynuna doğru ilerlerken gülümsedi ve yeni bir zirveye doğru yükselmem ilkinden de kısa sürdü. Daha içime girmemişti ama şimdiden tükendiğimi hissedebiliyordum.

Alparslan'ın kendi kendine küfrettiğini belli belirsiz duydum. Kulaklarım hâlâ uğulduyorken ve gözlerimin önünde bir sis perdesi varken kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Sonunda nefeslerim yeniden eski haline dönüp bir düzene girdiğinde, Alparslan yanı başımda çırılçıplaktı. Uzanıp ellerimi sımsıkı tutunduğum demir başlıktan çekene dek onların hâlâ orada olduğunu bilmiyordum. Kıpkırmızı kesilen ve gerilen ellerimi dudaklarına doğru götürüp parmaklarıma, avuç içlerime öpücükler bırakmaya başladı.

"Aferin kızıma," diye fısıldadığında tüm dikkatim ondaydı. Avucumun içine sıcacık bir öpücük daha bıraktıktan sonra kollarımı boynuna doladı. "Bu gece ellerini bir kez bile üstümden çekme, beni anladın mı?"

Başımı sallayarak onu onayladığımda güldü. Ardından üstüme doğru eğilip beni öptü.

Dudakları benimkilere karıştığında öyle içten, öyle sıcak ve öyle yumuşaklardı ki bir an için kalbimin kanatlanıp tıpkı bir kelebek gibi uçacağını zannettim. Kollarımı Alparslan'ın boynuna doladım. O uzanıp avucunun birini boynuma sararak başımı hafifçe eğdiğinde ona itaat ettim. Aynı zamanda nasıl hem şefkatli hem de böylesine buyurgan olabiliyordu, bilmiyordum ama ister zaman ister bu kontrolcü hali deyin, bu gece ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti.

Kollarının arasında tıpkı bir pelte gibi olduğumu söylesem abartmazdım. Bu yüzden Alparslan dudaklarımı aralayıp utanmaz diliyle benimkiyle oyunlar oynadığında ona izin verdim. Bacaklarımdan birini onunkilere sardım ve benimkine yaslanan sert vücudunun tadını çıkardım. Sertleşen aletinin bana yaslandığını hissedebiliyordum. Öyle sertti ki tek düşündüğüm onu içime alabilmekti ancak Alparslan bugün ağırdan alıyor gibiydi.

Dudakları dudaklarımdan bir solukla koptuğunda derin bir nefes aldım. Yeşil gözlerime tutunan bakışlarında eriyip gitmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Dudakları çeneme bir ısırık bırakıp oradan boynuma doğru ilerlerken ellerim tenindeydi. Güçlü omuzlarını ve sırtını arşınlamayı öyle özlemiştim ki tırnaklarımı aradan geçen zamanın hıncını almak istercesine ona batırdım. Kısılan gözleri benimkileri buldu ve tek kaşı küstahça havaya kalktı. Yaptığım hareketin hoşuna gittiğinin küçük bir belirtisiydi. Hemen ardından boynumda bir morluk bıraktığına emin olduğum ısırıksa Alparslan'ın misillemesi.

"Kaba adam," diye homurdandım ancak sesimdeki tını sıcacıktı. "İz kalacak."

"Kalacak." Başını sallayarak beni onaylarken bıraktığı ısırığın üzerine bir öpücük kondurdu. "Bu gece bırakacağım pek çok izden biri olacak."

Elleri tenimde kayarken ve iri avucu memelerimden birini kavrarken derin bir nefes aldım. Hamilelikle bir ilgisi var mıydı, bilmiyorum ancak son zamanlarda fazla hassastım. Bu yüzden Alparslan meme ucumu çekiştirip parmaklarının baskısını artırdığında dudaklarımın arasından cılız bir inilti döküldü. Gözlerini sanki üzerimdeki etkisini görmek istermiş gibi benimkilere dikti. Dudakları diğer meme ucuma sıkıca tutunduğunda ve onu dişleriyle çekiştirdiğinde yarı zevk, yarı acıyla dolu bir çığlık attım. Tırnaklarım Alparslan'ın sırtına sertçe gömüldü. Tüm bedenim altında kasılarak sertleşmiş aletine sürtündü.

"Çok hassas..." diye sorarcasına bana baktığında başımı salladım. "Sanırım regl olacağım."

Gözlerinde benimle eğlenen, anlık bir parıltı yakaladım. "O halde içine boşalacağım," diye mırıldandı. "Benimle dolup taşacaksın, defalarca kez. Ta ki ikimiz de tükenene dek."

Yeni bir kızarıklığın yanaklarıma yerleştiğini ve tüm bedenimi sardığını hissederken, "Böyle konuşma," diye inledim. "Bu... Bu çok..."

Dilini meme ucumun üzerinde dolaştırırken güldü ve ellerinden biri bacaklarımın arasına doğru kayarak onları birbirinden ayırdı. Sırılsıklam olduğumu biliyordum ve parmaklarına bulaşan ıslaklığımdan dolayı bunu Alparslan da biliyordu. "Ipıslaksın, Gülden. Buna rağmen sözlerimden hoşlanmıyormuş gibi mi yapacaksın?"

Memelerimi tıpkı bir oyun hamuru gibi şekillendirip onlarla oynarken dişlerimi dudaklarıma bastırdım. "Ne kadar da arsızsın..."

Parmaklarından biri içime girdi. "Hepsi senin için."

Dudakları, dili ve parmaklarıyla bana öyle bir işkence çektiriyordu ki dakikalar önce karnı doyan, iki orgazm olan ve buna rağmen tatmin olmayan hamile bir kadın olarak tek istediğim, bir an önce onunla birleşmekti.

Kendimi eline ve aramızda taş kesilen aletine doğru iterken, "Doldur beni," diye inledim. Yalnızca bakışlarımın değil, sözlerimin de ne kadar hoşuna gittiğinin bilincindeydim. "Gir içime... Şimdi..."

"Bana emir mi veriyorsun?"

"Alparslan..."

Atik bir hamleyle beni çevirip üstüne yatırdığında avuçlarımı göğsüne dayadım. Kızıl saçlarım yüzünün etrafına ve göğsüne doğru yayıldı. Avuçlarından biriyle onları yumruğunun içine sardı, diğeriyle de beni belimden kavrayarak aletinin üstüne doğru çekti. İçime gireceğini sanıyordum ama beni hafifçe kaldırdı ve aletini ıslak kadınlığımda boylu boyunca kaydırmaya, beni çıldırtan bir baskıyla ona sürtmeye başladı.

"İşkence," diye mırıldandım öfkeyle. "İkimize de işkence ediyorsun."

Gözlerini benimkilere dikip beni üzerinde hareket etmem için zorlarken, "Asıl işkence seninkiydi," diye fısıldadı. Mavilerinin içindeki arzunun yanı sıra oradaki özlem ve öfke damarlarımda akan kanı biraz daha kızıştırdı. "Sensiz uyuduğum her gece, sensiz uyandığım her sabah."

"Alparslan..."

"Senden ayrı geçirdiğim her saat, her sikik dakika."

"Bunu hak ettin," dediğimde saçlarıma asılarak beni üzerine doğru eğdi ve dudaklarını benimkilere sürterek, "Ettim," dedi. "Bunu ve daha pek çok şeyi."

Aletinin baskısı öyle katlanılmaz bir hale gelmişti ki sözlerine odaklanmakta zorluk çektiğim o birkaç saniyede hüsranla inledim. "Alparslan."

Parmaklarını kalçamın etrafında kenetleyip beni sertçe kendine bastırdı ve bir an sonra aleti dibine kadar içime girdi. Dudaklarımdan kopan çığlık onunkilerde boğuldu. Avuçları yanaklarımı kaplayarak onları sıkıca sardı. Üzerinde oluşum onun benim insafıma kaldığını düşündürebilirdi ama aslında durum tam tersiydi. Saçlarımı ve yüzümü saran elleriyle beni durmaksızın öperken kalçalarını kaldırıyor, sonuna kadar içime gömülüyor ve teni sertçe benimkine çarpıyordu. Tek yapabildiğim bacaklarımı aralamak, onu öpmek, çığlıklar atmak ve tırnaklarımın tenini çizmediği zamanlarda yatak başlığına ve çarşaflara tutunmaktı.

Avuçlarından biri sertçe kalçama inerek orada elinin izini çıkardığında, dudaklarım acının ve zevkin yarattığı o ani şokla aralandı. Daha fazlasını isteyerek kendimi ona doğru ittim ve Alparslan acımasız hamlelerine devam ederken, "Lütfen," diye inledim. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Öyle yoğun ve öyle derinlerdeydi ki orgazm olmam için bana dokunmasına hiç gerek yoktu. Aletinin yarattığı sürtünmenin ve bana çarpıp durduğu o noktanın sonum olacağını biliyordum. Tenimiz terle kaplandığında, gıcırdayan yatağın ve duvara çarpan başlığın sesi odayı doldurduğunda ve Alparslan'ın ahlaksız küfürleri kulaklarımdan içeri sızdığında gelmek üzere

olduğumu biliyordum. Bacaklarım etrafında kasıldı ve nefes nefese kaldım. Dudaklarımı sertçe beni kavrayan koluna geçirdim. Aletinin etrafında kasıldım ve bir an sonra sırtım yeniden yatakla buluştu. Aleti içimden çıktığında ağlamaklı gözlerle baktığım sırada beni yeniden sertçe doldurdu.

Bacaklarımı birleştirerek onları tek omzuna yasladı. Belimi saran elleriyle beni kendine doğru çekmeye, içime çarpmaya başladı. Tenlerimiz birbirine çarparken çıkan o ıslak ses, Alparslan'ın nefes nefese kalmış o ilahi güzelliği ve şehvet dolu mavi gözleriyle daha fazla direnemedim. Dudaklarım bir çığlıkla aralandı. Alparslan dudaklarını ayak bileğime yaslayıp dilini bacaklarımda gezdirirken, az öncekileri utandıran bir yoğunlukla geldim.

Alparslan'ın, "Sikeyim, Gülden," deyişini, "Hepsini al," diye mırıldanışını ve kendini içime son bir kez daha çarpmasını görmeyen gözlerle izledim.

Sonunda yığılırcasına yatağa düştü. Yan dönerek beni göğsüne saklamak istercesine kendine doğru çektiğinde itiraz etmeden kollarının arasına girdim. Alparslan'la sevişmek her seferinde bir yıkım ve yeniden doğuş gibiydi. Her zaman böyle olmuştu ancak sanırım ilk defa bu kadar kendimden geçmiştim. Bu yüzden Alparslan'ın dudaklarını şakaklarıma yasladığını ve terden yüzüme yapışan kızıl saçlarımı bir kenara çektiğini fark etsem de gözlerimi açamadım. Üzerime öyle bir bitkinlik ve uyku çökmüştü ki beni gerçekten de bitirdiğini anladım.

"Uyuyacak mısın?"

Gözlerimi açmadan başımı salladığımda kolları etrafımda daha sıkı kenetlendi. Yaslandığım göğsü erkeksi bir kıkırdamayla hareketlendi. "Seni çok mu yordum?"

Görmeyen gözlerle göğsüne güçsüz bir şaplak atarak, "Sanki bilmiyorsun," diye homurdandım. Bir an sonra kollarının beni sardığını ve havalandığımı hissettim. Kendimi uykuya öyle hazır hissediyordum ki dudaklarımın arasından mızmız homurtular döküldü. Gözlerimi araladığımda güzel yüzünün hemen birkaç santim ötemde durmasını beklemiyordum. Bu yüzden gardım biraz düştü ve uzanıp dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bıraktığında ona itiraz edemedim.

Küvete doğru yürüdüğünü gördüğümde, "Uyuyakalırım kesin," diye mırıldandım. "Hatta uyurken içinde boğulup ölürüm."

Beni saran kolları etrafımda taş kesildiğinde neler söylediğimi çok geç fark ettim. Tek istediğim biraz ona takılmaktı ancak sözlerimin Alparslan'ı bu denli yaralayacağını ve yakacağını bilememiştim. Bakışları bir an benimkilere tutunduğunda uzanıp dudaklarımı göğsünün üstüne bastırarak ona sıkıca sarıldım. Derin bir nefes aldı, burnunu saçlarıma gömdü ve bizi duşun altına taşıdı.

Orada, Alparslan'ın kollarının arasında dururken beni, *bizi* sarmasına ve tıpkı bir bebekmişim gibi yıkamasına izin verdim. İlerleyen dakikalarda kurutulmuş saçlarımla temiz nevresimlerde, onun sıcak kollarının arasında uzanırken gözlerimi huzurla kapadım. Onun da aynısını yaptığını anladığımdaysa yüzümde bir gülümsemeyle birlikte uyuyakaldım.

"Adamı öylece bırakıp gittiğini söyleme bana sakın?"

Buse'nin sesi tüm neşesiyle kulaklarımda yankılanırken, "Bıraktım," diye kıkırdadım.

İlginç bir şekilde uyandığımda saat dokuzu biraz geçiyordu ve Alparslan derin bir uykudaydı. Onun tam bir sabah insanı olduğunu bildiğimden bu saatin aslında geç bir saat olduğunun farkındaydım. Şimdiye çoktan uyanmalı, hatta ikinci ya da üçüncü kahvesini yudumluyor olmalıydı. Ama sanki çok uzun zamandır uyuyamıyormuş gibi öyle güzel ve derinden uyuyordu ki onu uyandırmaya kıyamamıştım. Bu yüzden kollarının arasından sessizce sıyrılmış, üstüme onun dolabından bir şeyler geçirmiş ve kimseye yakalanmadan kendimi odama atmıştım.

Dün geceki hararetli dakikaların ardından yorgun uyanmayı bekliyordum ancak aksine hiç olmadığım kadar dinç ve enerjiktim. Bu yüzden üzerime bir şort ve koşu atleti geçirmiş, saçlarımı bir atkuyruğu yapmış ve tenimin her yerini güneş kremine bulamıştım. Ardından bir bardak süt ve bir muzla kahvaltı yaparak yürüyüşe çıkmıştım. Kulaklıklarım kulağımdaydı ve telefonumdaki aramada Buse vardı. Düğünlerine yalnızca iki hafta kalmış olmasına hâlâ inanamıyordum. O da aynı ruh halinin içinde koşuşturup duruyordu.

"Adama bir kahvaltı hazırlasaydın bari," diye söylediğinde aslında bunun ne kadar imkânsız olduğunu o da çok iyi biliyordu. "Kahve demledim ve bir not bıraktım," dedim elimdeki yarım su şişesinin içinde kalan suyu kaldırım kenarındaki bir su kabının içine boşaltarak. Hemen ardından bir kediciğin koşarak kabın dibinde bitmesiyle gülümsedim ve şişeyi en yakınımdaki çöp kutusunun içine atarak yürümeye devam ettim.

Dedemle birlikte yaptığımız koşu ve yürüyüşlerin kondisyonuma bir şeyler kazandırdığını bilmek güzeldi çünkü şaşırtıcı bir şekilde hâlâ nefes nefese değildim. Ayrıca iki hafta sonra giyeceğim elbisenin içine girmekte eskisinden de kararlıydım.

"Serkan nasıl?" diyerek biraz olsun dikkatleri Alparslan ve benden uzaklaştırdım. "O da senin gibi bu düğün çılgınlığının içinde boğuluyor mu yoksa?"

"Ah, ne boğulması?" dediğinde sesindeki o tınıdan gözlerini devirdiğini anlayarak kıkırdadım. "Aksine fazla rahat! Oysa ben öyle gerginim ki! Bir yandan gelinlik provası, bir yandan işim! Bir yandan balayı organizasyonu, bir yandan mekân, çiçekler, pasta!"

"Ah," diye inledim. Sanırım Buse'nin yerinde olsam ben de kafayı yerdim. "Peki ya ayakkabıların?" diye sordum. "Hâlâ gelmediler mi?"

"Hayır!" diye inledi. Düğünde ve sonrasındaki partide giyeceği deri ayakkabılar İtalya'da özel olarak tasarlanmıştı ve Buse günlerdir onları gözlüyordu. "Daha gelmedi. Üstelik Serkan'ın smokini de hâlâ terzide. Bu adam nasıl bu kadar rahat olabiliyor, aklım çıkacak!"

"Hallolur," dedim bir sapaktan dönerken ama sözlerimin onu rahatlatmayacağından emindim. "Biraz akışına bıraksana. Bunlarla ilgilenmeleri için bir sürü insan var etrafında. Neden izin vermiyorsun da işlerini halletsinler?"

"Çünkü bir aksilik, bir olay çıkacak diye ödüm kopuyor! Her şeyin harika olmasını istiyorum ama olmuyor."

Titreyen sesinden ağlamak üzere olduğunu anladığımda adımlarımı yavaşlatarak, "Buse," diye mırıldandım. Ailesinin onu umursamayışının ve düğününe katılmak yerine bir gemi seyahatine katılacak olmasının onu ne denli kırdığını öyle iyi biliyordum ki. "Sakın üzülme, her şey çok güzel olacak. Söz veriyorum."

"Hiçbir şey vaktinde yetişmeyecek! Ailem yok! Sen de yoksun!" Buse'nin burnunu çektiğini ve hemen ardından bir peçeteye uzandığını duydum. "Sen neden yoksun ki yanımda? Niye hâlâ gelmiyorsun?"

"Geleceğim," diye söz verdim onu yatıştırmak isteyerek. "Elbette geleceğim. İki gün sonra oradayım, unuttun mu?"

Sözlerim onu bir miktar ikna etmiş gibiydi. Yeniden burnunu çekti ama konuştuğunda sesi eskisinden de iyiydi. "Tamam, sakın gecikeyim deme ama! Yoksa o Mercimek Hanım'ı umursamam, o saçlarını gerçekten yolarım!"

"Mercimek Hanım mı?" dedim duraksayarak. "Artık bir mercimekten daha büyük. Ayrıca hanım olduğunu da nereden çıkardın?"

"İçime doğuyor," dedi gülümseyen sesiyle. Bir zamanlar en büyük korkumun onun kız olması olduğundan habersizdi. "Aklımda tütüler ve danteller içinde minicik, şirin bir kız canlanıyor sürekli. Kıpkırmızı saçları var, Gülden. Gözleri aynı seninkiler gibi. Bir düşünsene... Çok güzel değil mi?"

"Güzel..."

O hayalimdeki kız çocuğunun Alparslan'ın bacaklarına sarıldığını, onun kollarında uyuyakaldığını ve her sabah neşe dolu çığlıklar atarak onu ve beni

uyandırdığını düşünürken gözlerim yaşlarla doldu. Bu yaşlar kısa bir an için görüşümü bulandırdı.

"Onu sevmek için sabırsızlanıyorum!" diyen Buse'ye, "Ben de," diye fısıldadım.

"Sen... Alparslan'la hâlâ konuşmadın, değil mi? Mercimek Hanım'ı yani."

"Konuşmadım ama konuşacağım." Hızımı biraz daha artırırken ve bir bisikletinin önünden çekilirken kendi kendime başımı salladım. "Sadece uygun bir anı bekliyorum, o kadar."

"Uygun bir anın geleceğinden emin misin peki? Yani..." Tam Buse'ye cevap verecektim ki Serkan'ın sesini duydum. "Kiminle konuşuyorsun bitanem, Gülden'le mi?"

"Buradayım," dedim sesimin hoparlörde olduğunu bilerek. "Günaydın damat bey."

"Günaydın, Günden Hanım. Erkenciyiz."

"Ben artık sağlıklı yaşayan biriyim. Hayat standartlarımı iyileştirmeye çalışıyorum."

İkisinin de kıkırdadığını duyduğumda benim dudaklarımdan da bir kıkırtı döküldü. Serkan bir şeyler söylüyordu ama karşı kaldırımda gözüme takılan biri tüm dikkatimi dağıttı. Öyle ki önüme doğru uzanan bir ağaç kökünü çok geç fark ettim ve sertçe yere düştüm. Ellerimden biri refleks kadar hızlı bir hareketle karnımı sardı, bu yüzden düşerken kolumun ters bir açıyla altımda büküldüğünü hissettim. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti koptu.

Soyulan dizlerimin üzerine güçbela kalkmaya çalışırken biraz ötemde düşürdüğüm, tek camı kırılan gözlüğüme uzandım. Birkaç kişi yardım için yanıma gelirken, Buse ve Serkan endişeyle bana sesleniyordu ama benim tek yaptığım, çıldırmış gibi etrafa bakınıp onu aramak oldu. Karşı kaldırımda kimse yoktu. Yalnızca ağaçlar, bir kedi ve bir köşeye bırakılmış park halinde bir araç vardı.

Ama ben ne gördüğümü biliyordum.

Aylar önce mahkeme kararıyla uzaklaştırma cezası alan eski sevgilimi gördüğümü biliyordum.

37. Bölüm: İtiraf

"Şen iyi misin?"

Son zamanlarda sıkça yaptığım gibi başımı sallayarak, "Evet," dedim ama bundan emin değildim. Birkaç gün önce Mert'i görmem, bebeğime bir şey olacak korkusuyla hastaneye gitmem, beni bulamayınca Alparslan'ın çıldırışı, beraber İstanbul'a dönüşümüz ve sanki hangi köşeye dönersem döneyim izleniyormuşum gibi hissetmem... Tüm bunlar bana son zamanlarda çok fazla geliyordu. Kendimi sakinleştirebilmek için üstün bir çaba harcıyordum ama kimi zaman bunu becerebildiğim pek söylenemezdi. Anlaşılan şimdi de o anlardan biriydi çünkü bugün Buse'nin bu soruyu üçüncü soruşuydu.

"Yüzün bembeyaz ama. Acaba bebek mi..."

"Hayır, saçmalama. Sadece burası biraz kalabalık."

"Kendini kötü hissedersen söyle, tamam mı? Hemen kalkarız."

Uslu bir kız gibi başımı salladım ve Gülten teyzenin elinde yeni bir tabakla salona girdiğini gördüğümde gülümsedim. Görüşmediğimiz son birkaç ayda biraz incelmişti ama hâlâ yaşma rağmen çok güzel ve çevikti. Üzerindeki bluzuyla aynı leopar desenine sahip kedi gözlüklerini burnunun dibine iterek tabağı masaya bıraktı. Ardından Buse'yle aramdaki boşluğa oturdu. Aslında orada bir boşluk yoktu ama Gülten teyze yerinden memnun gibi görünüyordu.

Evimin anahtarını ona bırakıp gittiğimde daireme çok iyi bakmıştı. Evimi sık sık havalandırmış, ona verdiğim çiçekleri sevgiyle büyütmüştü. İstanbul'a döneceğimi haber verdiğimde dip köşe temizlik yapmıştı. Kapıdan içeri girdiğimde kendimi beyaz sabun ve çiçek kokularının içinde bulmuştum. Her yer tıpkı bıraktığım gibiydi ve bunu fark etmek gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Şimdiyse geleli iki gün olmuştu ve bugün tıpkı aylar öncesi gibi bir altın gününe davetliydik. Bu kez misafir ağırlama sırası ise kısır yapmayı bir türlü beceremeyen -benim sözlerim değildi- Boklu Melahat'taydı. Kadınlar devasa yemek masasının etrafında, koltuklarda ve sandalyedelerdi. Öyle kalabalıktı ki içerideki klima olmasa nefes bile alamayacağımızdan emindim. Bir an için göz göze geldiğimizde Buse'nin de aynısını düşündüğünü anladım. Daha çok *burada ne işimiz var* der gibiydi ama bence bu, yapılabilecek en güzel aktiviteydi. Sadece benim için değil, onun için de öyleydi çünkü

kendini düğün telaşının içinde öylesine kaybetmişti ki ne kadar yorulduğunu ve strese girdiğini görmemek için kör olmak gerekirdi.

Altın günü bize iyi gelecek, yaralarımızı saracaktı. Bu yüzden Melahat teyze ve iki kızı servisleri yapmaya başladığında keyifle gülümsedim. Tabağımdaki bu dokuz çeşidin ve bir bardak çayın iyi gelemeyeceği hiçbir dert olmamalıydı.

"Ay, ne güzel iştahın açılmış senin öyle," diyen Gülten teyze beni şöyle bir süzerek gülümsedi. "Biraz kilo almışsın ama çok yakışmış, tam ele gelmelik olmuşsun."

"Ele gelmelik mi?"

Gülten teyze, Buse'nin sorusuna büyük bir ciddiyetle başını sallayarak, "Tabii canım," dedi. "Kadın dediğin biraz balıketinde olacak, dolgun olacak... Tahta gibi gelmeyecek adamın eline, azıcık yumuşak olacak."

Buse ve benim bakışlarımız Gülten teyzenin üzerinde çokça oyalandı. Sonunda kendisinin bu saydığı kriterleri büyük bir ciddiyetle karşıladığını fark ederek gülüşümüzü içtiğimiz çayın ardına gizledik. Gülten teyze, ideal kadının ölçülerini saymaya odaklanmışken uzandım ve çatalımı sarmalardan birine sapladım. Hayatımda yediğim en ekşi sarma olabilirdi ama garip bir şekilde hepsini yedim, hatta çaktırmadan Buse'nin tabağındakilerden birkaçına da uzandım.

Ortada dönen muhabbete yetişmek neredeyse imkânsız gibiydi. Masa kendi halinde, yaşları nispeten daha genç olanlar bir kenarda ve koltuklarda oturanlar da tıpkı bizim gibi bir köşedeydi. Gülten teyze daha fazla sessizliğe dayanamamış olacak ki çayını gürültüyle höpürdettikten sonra Buse'ye dönerek, "Düğüne de çok az kaldı, değil mi?" diye sordu. "Yapabileceğimiz bir şey var mı çocuğum? Sakın çekinme, ne gerekiyorsa yardım ederiz."

"Teşekkür ederim Gülten teyze ama organizasyon ekibi her şeyi halletdiyor. Her şey neredeyse olmak üzere."

"Ya gelinliğin? Gelinlik de hazır, değil mi?"

"Hıhım," diye araya girdim. Sonunda Buse'nin çilesi bitmişti. "Bir görsen, öyle güzel ki Gülten teyze. Prensesler gibi!"

Buse telefonunu açıp Gülten teyzeye birkaç fotoğraf göstermeye başladı. Bunu duvağı, ayakkabıları ve yaptıracağı saç modeli izledi. Sadece fotoğraflar bile öyle güzeldi ki düğün günü ortaya şahane bir iş çıkacağından emindim. Buse'nin son fotoğrafına da bakan Gülten teyze, "Ah, ah," diye iç çekti. "Ben gelinken öyle güzeldim ki! Tabii o zaman bu kadar kabarık değildi gelinlikler, daha sadeydi. Böyle uzun dantel kollu, saten bir gelinlikti benimkisi. Saçlarım açıktı, ayakkabılarımda inci boncuklar vardı. Rahmetli kocam bir türlü alamamıştı gözlerini benden. *Öyle güzeldin ki sana o gün de vuruldum* derdi hep..."

"Aaa, sen zaten güzelsin hayatım," diye arayarak girerek yanağına kocaman sulu bir öpücük bıraktım. "Şu gözler, şu saçlar... Sen hâlâ gençlere taş çıkartırsın."

"Yok canım."

"Öyle öyle," diyen Buse de başını sallayarak söylediklerimi tasdikledi. "Yok mu şöyle etrafında babayiğit, yağız biri? Şöyle hoş, kültürlü, kibar?"

"Ayol nerede..." Gülten teyze sanki bu durumdan şikâyetçiymiş gibi derin bir iç çekti ve uzanıp çatalının kenarıyla ıslak kekini dürtmeye başladı. "Her gün mesajlar atıyorlar bana *Facebook'tan* ama ben yazmıyorum hiç kimseye."

"Aaa, niyeymiş o?"

Nazlı bir omuz silkişle karşılık veren Gülten teyze konu hakkında başka bilgi paylaşmadı ama ben çoktan kafamda dedem ve o ikisini tanıştırmanın planlarını kurmaya başlamıştım. İkisi de öyle güzel insanlardı ki birbirlerinin hayatlarına olabilecek en güzel şekilde dokunacaklarına inanıyordum.

"Nasip kısmet bu işler," dediğimde Gülten teyzenin bakışları bilmiş bir edayla bana döndü. "Ee, seninki ne yapıyor bakalım? En son pek bir kötüydünüz."

Alparslan'ın onu terk ettiğim sabah evimin önüne gelmesini ve Mert'le kavga etmesini hatırlıyordu en son, bir de onunla konuşmak istemediğimi. Dolayısıyla sözlerim ona biraz sürpriz olacaktı ama, "Hallettik biz o konuyu," diye mırıldandım.

Artık karşımda ketum ya da buzdolabı gibi bir adam yoktu. Çok kibar olduğu da söylenemezdi ama iletişim kurmaya ve duygularını göstermeye daha açıktı. Daha düşünceli, daha tatlı ve çok daha arsızdı. Onu düşündüğüm an yüzüme ister istemez bir gülümseme kondu. Aylar önceki Alparslan Gündoğdu ve şimdiki arasında öyle büyük bir fark vardı ki bunu görmemek için kör olmak gerekti.

Uzanıp kupkuru görünen bir poğaçayı bölerken, "Düzelttik aramızı," diye devam ettim. "Her şey yolunda gidiyor."

Tabii bebek mevzusunu saymazsak...

"İyi iyi, maşallah. Bak arkadaşın da evleniyor çocuğum, sıra sana da geliyor zaten yavaştan."

Alparslan'la evlenme fikri bir zamanlar kalbimi öylesine kırmıştı ki şimdi yeniden bunu düşünmeye cesaret bile edemiyordum. Bu yüzden sadece gülümseyip, "Nasip," dedim. "Bu işler belli olmuyor Gülten teyzeciğim, bakarsın sen benden de önce evlenirsin."

Buse bir kahkahayla başını sallarken keyifle sırıttım. Gülten teyzenin kızaran yanakları ama bir yandan da fönlü saçlarını arkaya doğru savurup,

üzerindeki bluzun yakasını aşağı doğru çekiştirmesi öyle tatlıydı ki içten içe neşelendiğimi hissettim.

"Ay Gültenciğim, siz de uzak kaldınız orada öyle."

Ev sahibi, namı diğer Boklu Melahat bize doğru seslendiğinde hepimizin bakışları saçlarını şarap kızılına boyatan ve gözleri velfecri okuyan kadına doğru döndü. Kadının öyle bakışları vardı ki yemin ederim ayaklı nazar bile olabilirdi. Bir elim istemsizce karnımı sararken içimden bir *Ayetel Kürsi* okumadan edemedim. Gülten teyze de bu bakışlardan en az benim kadar rahatsızdı ama zoraki bir gülüşle, "Olur mu öyle şey Melahatcığım, kızlarla beraber laflıyoruz," diye karşılık verdi. "Keyfimiz yerinde, sen hiç merak etme."

Bu diyaloglar, sadece Melahat'ın değil tüm bakışların bizim üstümüze doğru çevrilmesine neden oldu. Her yer teyze, teyze ve teyzeydi. İsimler ortadan kalkalı ve hafızamın en ücra köşelerinde kaybolalı çok olmuştu. Melahat'ın hemen sağında oturan bir kadın -bir önceki altın gününde Buse'ye sigortası olup olmadığını sormuştu- Buse'ye doğru bakarak, "Aaa, evlendin mi sen kızım?" diye sordu. Gözleri Buse'nin parmağındaki devasa yüzükteydi.

Rahatsızca yerinde kıpırdanan plaza kadını arkadaşım elindeki çatalı yeniden tabağının kenarına bırakarak, "Yok," dedi. "Daha değil teyzeciğim, beş gün sonra inşallah."

Allah bir yastıkta kocatsınlar ve tebrikler havada uçuşurken kadın, "İnşallah," diye iç çekti. "İnşallah her şey gönlünce olur. Benim düğünümde babaannem ölmüştü, mahvoldu her şey."

"Aaa," diyen koroya ben de eşlik ederek içimden *inşallah* diye mırıldandım ama bu sözlerin Buse'yi ne kadar rahatsız ettiğini, arkadaşımın bembeyaz kesilen yüzünden anlayabiliyordum. Gülten teyze de bunu fark etmiş olacak ki, "Ayol ne biçim konuşuyorsunuz evlilik arifesindeki kızla?" dedi. "Bozmasanıza kızın keyfini."

"Aaa, ne bozması canım? Ben kendi başıma gelenleri anlatıyorum, Gültenciğim."

"Gültenciğin batsın senin."

"Anlamadım? Bir şey mi söyledin hayatım?"

"Yok, yok canım. Söylemedim."

Gülmemek için dudaklarımı dişlediğim sırada, sonunda sohbetin konusu Melahat'ın gelininin mahalleye açacağı kuaföre kaydığında rahat bir nefes aldık. Uzanarak elimi Buse'nin elinin üzerine koyup ona sevimlice göz kırptım. "Sen aldırma onlara, anlaştık mı? Hiçbir sorun çıkmayacak senin düğününde, her şey mükemmel olacak."

"Tabii canım," diyerek araya girdi Gülten teyze de. "Bakma sen onlara. Birileri öldü diye düğün mahvolur muymuş hiç? Onlar da düğünün bitmesini bekleselermiş haber vermek için."

Buse'yle birlikte kıkır kıkır güldük. Sanırım bize iyi gelen şey altın günü değil, Gülten teyzenin ta kendisiydi.

Tüy kadar hafif olsalar da yanağımda gezinen dokunuşların ve bu dokunuşların sahibinin çok iyi farkındaydım. Ama uykuyla uyanıklık arasındaki o yerde öylesine rahat ve huzurluydum ki gözlerimi aralamak düşüncesi bile beni korkutuyordu. Tek istediğim, uykuma kaldığım yerden devam edebilmek ve rüyamda koştuğum o yemyeşil çayırların içinde köpeğim Beyaz ile biraz daha vakit geçirmekti. Ama yanağımdaki o büyük elin buna izin vereceği yoktu.

Dokunuşlar anbean daha da büyüyüp parmak uçları boynumdan çıplak omzuma doğru ilerlerken ürperdim. Bir şeylere sarınma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. El yordamıyla ince pikemi aradım ama bulabildiğim tek şey, devasa bir kas kütlesi oldu. Parmak uçlarımın dokunduğu bu kütle çıplak ve sımsıcaktı. Ellerimi üzerinde gezdirmek öylesine güzel bir histi ki ben de tıpkı onun bana yaptığı gibi bu anı geri çevirmedim. Parmaklarım göğsünde, ardından daha aşağılarda gezindi.

Kapalı gözlerime rağmen parmaklarımın gezindiği rota gözlerimin önünde, ezberimdeydi. Parmaklarım karın kaslarının üzerindeki oyuntularda oyalanırken omzumda gezinen eller aşağı doğru uzandı ve belime dolandı. Hareketlerimi kısıtlayan bu hamleyle birlikte, onun sımsıcak göğsüne doğru çekildim ve burnumu tenine gömerek kokusunu içine çektim. Biraz parfüm ve çokça Alparslan Gündoğdu gibi kokuyordu.

Dudaklarımın arasından halinden memnun bir mırıltı döküldüğünde sarsılan göğsünden güldüğünü anladım. Elleri saçlarıma doğru uzandığında artık uyku halinden sıyrılmaya ve tamamen uyanmaya başladım. Araladığım yeşil gözlerimin ilk hedefi gözleriydi. Kor alevler kadar parlak ve keskin bakışlarında bu kez sakin, dingin bir ifade vardı ve içleri parıl parıldı. Bakışlarınızı kaçırmak isteyeceğiniz kadar yoğun ancak onlara saplanmayı isteyeceğiniz kadar da derindi.

"Merhaba güzelim," diye mırıldandığında Mia'nın yokluğunu aratmayacak bir performansla göğsüne doğru sokuldum. "Saat kaç?"

Gözlüklerim yoktu ancak yine de içerisinin karanlık olduğunu ve güneşin henüz doğmadığını anlayabiliyordum. İstanbul'a döndüğümüzden beri Alparslan'la kendi rutinlerimiz arasında boğulmuştuk. O ev ve ofis arasında

koşturup duruyordu, bense evim ve Buse'nin düğün hazırlıklarıyla ilgileniyordum. Birbirimizi görebildiğimiz anlar sadece gecelerdi ve şimdi de onlardan birinde olduğumuz kesindi. Altın gününün ardından eve gelmiş, bir şeyler seyretmiş ve televizyon karşısında uyuyakalmıştım. Şimdi ise odamda. Alparslan'ın kolları arasındaydım.

"Üçü biraz geçiyor," dediğinde kaşlarım hafifçe çatıldı. Biraz geri çekildim ve uzanıp parmaklarımı Alparslan'ın gözlerinin altında gezdirdim. Ne kadar yorgun olduğunu görmek hiç de zor değildi. Neredeyse yirmi saattir ayaktaydı ve bu tempo günlerdir böyle sürüp gidiyordu. Buna biraz daha devam ederse yorgunluktan bayılacağı kesindi.

"İşlerin o kadar yoğun mu?" diye mırıldandım. "Bu gidişle hasta olacaksın. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinleniyorum ya işte." Kolları etrafıma biraz daha sıkı dolandı ve burnu saçlarımın arasına yaslandı. "Tam da şu an dinlenmekle meşgulüm."

Sessizce kıkırdadım ve parmaklarımı göğsünde gezdirmeye devam ederek, "Aç mısın peki?" diye sordum. "Bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Sanki dünyanın en komik cümlesiymiş gibi kahkahalara boğulmasını ve benimle dalga geçmesini hiç beklemiyordum. Ben onun için endişelenirken beyefendi öylesine keyifliydi ki, "Soranda kabahat!" diyerek yanımdaki yumuşak yastıklardan birini suratına geçirdim. "Kibarlık olsun diye sormuştum zaten! Sana bu saatten sonra yemek falan yok artık!"

"Hayatım..."

"Çek ellerini üstümden, terbiyesiz seni!"

Kollarının arasından kaçabilmek imkânsız bir şeydi ancak yine de denedim. Yalnızca birkaç saniye sonra kendimi yatakta sırtüstü uzanırken ve Alparslan'ı da bileklerimi başımın üstüne hizalayıp, üzerimde dikilirken buldum. Yakışıklı yüzünde öylesine küstah ve neşeli bir gülüş vardı ki sinirlerim bozuldu. Mutfakta harikalar yarattığımı söylemiyordum ama sevdiğim adama bir şeyler hazırlayamayacak kadar da beceriksiz değildim.

Değildim, değil mi?

"Şu an öylesine tatlı görünüyorsun ki. Yemek istediğim tek şey sensin."

"İstemem."

"Yaa?" diye mırıldandığında başımı sallayarak gözlerinin içine dik dik bakmaya devam ettim. Gülerek eğildi ve burnumun üstüne bir öpücük bıraktı. O an ne kadar çabalarsam çabalayayım, göğsümün içinde bir şeyler yumuşadı.

Alparslan Gündoğdu son zamanlarda fazla mı tatlıydı?

Eğilip bu kez dudaklarımın kıyısına bir öpücük bıraktı ve beni yattığım yerden kaldırarak gözlüğümü gözlerime taktı. Ardından ayağa kalkarak beni

Ninova

de kendisiyle birlikte içeriye, mutfağa doğru çekiştirdi. "Bence sandviç perileri için doğru bir zaman, sen ne dersin?"

Davlumbazın ışığını yakarak mutfağımdaki sandalyelerden birine oturduktan sonra arkasına yaslanarak beni süzmeye başladı. Üzerimde tek askısı omzumdan düşen ince bir atlet ve külotumdan biraz daha uzun, penye bir şort vardı. Bakışları ağır ağır çıplak bacaklarımda, kalçalarımda ve memelerimde dolaştı. Bunlar öylesine utanmaz bakışlardı ki sanki ona doğru bir adım atsam beni kolumdan tutacak ve oturduğu o masaya yaslayıp becerecekmiş gibiydi. Karşı olduğumdan değildi ama gözlerimi ondan kaçırarak buzdolabıma doğru ilerledim.

Mutfaktan anlamıyor olabilirdim ama tam anlamıyla bir düzen kadınıydım. Bu yüzden birkaç saatimi harcayarak yıkadığım ve kurutup kaldırdığım yeşillik kabına uzanarak içinden birkaç yaprak marul aldım. Birkaç çeri domates, bir salatalık ve biraz da taze beyaz peynir... Malzemeleri kesme tahtasının üzerine bırakırken Alparslan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama umursamadım. Paketlenmiş ekmeklerimden dört dilim aldım ve her birini özenle hazırladığım iki sandviçi peçeteye sararak bir servis tabağına koydum. Dolapta taze sıkılmış portakal suyu vardı. Kocaman bir bardağa da birkaç buz küpüyle birlikte portakal suyu doldurdum ve hepsini bir tepsiyle beraber Alparslan'ın önüne bıraktım.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni seyrederken bundan o kadar büyük bir keyif alıyordu ki sanki sıradan bir sandviç değil de dünyanın en meşakkatli, en zor yemeğini yapmışım gibi davranıyordu. Bu tavırları öylesine tatlıydı ki biraz gururlanmama ve gülümsememe engel olamadım.

Alparslan'ın yanındaki sandalyeyi çekmek istedim ama atik bir hamleyle beni kucağına alıp dizlerinin üzerine oturttu. Bu, son zamanlarda giderek sevmeye başladığım bir pozisyondu. Kolumu boynuna dolayıp ensesindeki saçlarla oynarken onun sandviçini yemesini ve elindeki ekmeği arada bir bana uzatarak beni doyurmasını izledim. Tüm bunları sözde onun için yapmıştım ama yine en çok yiyen bendim.

Bir şekilde tongaya düştüğümü anladığımda homurdandım. Bir haftadan az bir süre kalmışken düğünde giyeceğim elbisenin içine sığabilmek için dua ettim. Alparslan uzanıp meyve suyu bardağını dudaklarıma doğru götürdüğünde kocaman birkaç yudum aldım ve tamamen doyup mayışmış bir halde ona yaslandım. Ayağa kalkarak beni kucakladı ve ışığı kapatıp yeniden yatak odama doğru yürümeye başladı. Yatağın içine girdiğimizde beni yeniden kollarına aldı ama bu kez uyku benden çok uzaktı.

Alparslan'ın göğsünün üstünde yatarken ve bir elim karnımın hemen üstünde dururken kendimi suçlu hissediyordum. Geçmişini benden sakladığı ve bunu benimle paylaşmayıp, bana yalan söylediği için onu terk

Ninova

etmiştim. Peki şu anda ben ne yapıyordum? Benim yaptığım da aynısı değil miydi? Ben de ondan geleceğini saklıyor ve ona yalan söylemiyor muydum? Alparslan'ın korkularının bir benzerini de şu an ben yaşamıyor ve bunlarla cebelleşirken boğulmuyor muydum?

Dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Ellerimin titremesini bastırabilmek için yumruklarımı sıktım ancak yine de ince bir ürperti tüm tenimi yalayıp geçti. Alparslan pikeyi omuzlarıma doğru biraz daha çekerek beni daha sıkı sardı. Belki bilinçli, belki de değildi ama öyle düşünceli ve nazikti ki kendimi daha fazla tutamadım. Bir damla yaş Alparslan'ın göğsüne doğru aktı ve o an, başını kaldırıp da gözlerime baktığı o an, kelimenin tam anlamıyla dağıldım.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağlama başladım. Bana seslenişindeki o şok ifadesini duyabiliyor, yakışıklı yüzünün aldığı hali tahmin edebiliyordum ama ona bakamadım. Her şey öyle fazla ve öyle boktandı ki, "Alparslan," diye hıçkırdığımda tek yaptığı beni göğsüne doğru çekmek, saçlarımı okşamak ve yanımda olduğunu söylemek oldu.

Şimdi yanımdaydı ama ya bebeği öğrenirse? O zaman da yanımda olur muydu? O zaman da bana böyle sarılır, beni böyle sever miydi bilmek istiyordum. Yoksa tıpkı benim de ona yaptığım gibi arkasını dönüp beni terk mi ederdi? Haftalardır kafamın içine sinsice sızan bu düşünceler öyle tehlikeli ve kötüydü ki biraz soluklanmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Yattığım yerde doğruldum, Alparslan'ın kollarından uzaklaştım ve dizlerimin üstünde otururak tıpkı benim gibi doğrulan Alparslan'a döndüm.

Ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyi bekliyormuş gibi büyük bir dikkatle beni izliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden yüzümün önüne düşen saçları bir kenara ittim ve derin bir nefes aldım. "Alparslan?"

Sesim öyle titrek ve öyle güçsüzdü ki sanki bu içinde bir şeyleri kırmış gibi gözbebekleri titredi. Uzanıp yanağımdaki gözyaşlarının tenimde bıraktığı ıslak yolları nazikçe sildi. "Efendim güzelim?"

"Benim..." Ellerim kucağımda gergince buluştu ve parmaklarım birbirlerini sıkmaya başladı. "Benim sana söylemem gereken bir şey var."

Uzanıp sıkmaktan bembeyaz yaptığım ellerimi tuttu. Başparmağıyla tenimin üzerinde rahatlatıcı bir daire çizerek okşadı. "Söyle bitanem."

"Ben... Ben..." Derin bir nefes aldım ve titreyen ellerimle onunkileri sıkıca kavrayarak ellerini kendime doğru çektim. Odamın loş ışığının bir şeyleri gizlemek için yeterli olacağını düşünürdüm ama aksine, Alparslan'ın yüzünden geçen her bir duygu öylesine netti ki gözlerinin içine bakarken korkuyla doldum. Birbirine kenetlenen ellerimizi aldım ve onları hafifçe yukarı sıyrılan atletimin altına, karnıma doğru götürdüm.

Ninova

Parmak uçları çıplak tenime dokunduğu an içimi öyle bir sıcaklık kapladı ki gözlerimden akan birkaç damla yaşa engel olamadım. Dudaklarımın arasından yeni bir hıçkırık koptuğunda uzanıp başımı omzuna yasladım.

"Hamileyim..."

Ellerimiz hâlâ karnımı sararken ve yüzümü omzuna gömüp için için ağlarken öylesine büyük bir rahatlamayla dolmuştum ki buna ben bile inanamadım. "Onu aldırmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Ondan kopamam, Alparslan. Bunu yapamam."

"Gülden..."

"Bunu planlamamıştım, yemin ederim." Sanki her an benden uzaklaşıp kaçacakmış gibi ona tutunurken tırnaklarımı tenine geçirdim. "Ama şimdi... onu doğurmak istiyorum. O bizim bebeğimiz, Alparslan. Ben... Ben onu çok seviyorum."

Daha fazla konuşamayacağımı hissettiğimde yüzümü boynuna gömdüm ve ağlamaya devam ettim. Yalnızca birkaç saniye sonra elleri ellerimden ayrıldı. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı ama o uzandı ve kalçalarımı kavrayıp beni havaya kaldırdıktan sonra kucağına yasladı. Çıplak sıcaklığına doğru sokuldum. Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Saçlarımı okşarken, "Şşşt," diye mırıldandı. "Ağlama Gülden, ağlama güzelim."

"Alparslan..."

"Şşşt. Hadi derin bir nefes al, biraz sakin ol."

"Ya... yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin. Benimle birlikte dene, hadi."

Tıpkı Alparslan'ın söylediği gibi derin nefesler almaya ve hızla çarpan kalbimi biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim öyle gürültülüydü ki sesinin neredeyse kulaklarımda yankılandığının farkındaydım. Alparslan'la beraber derin bir nefes alıp onunla derin bir nefes verdim. Kolay olmadı ya da gözlerimden akan yaşları mucizevi bir şekilde dindirmedi ama birkaç dakika sonra daha sakindim ve bu kez her yanımı derin bir sessizlik sarmıştı.

Söyleyeceğim her şeyi söylemiştim, bu kez konuşma sırası ondaydı.

Biraz olsun geri çekilmek istediğinde ona izin vermedim. Kollarımı boynuna doladım ve yüzüne bakmaktan kaçınarak sanki saklanabilecekmişim gibi yine ondan kaçıp, ona saklandım.

"Gülden... Gözlerini görmeme izin ver, lütfen."

Onunla yüz yüze gelecek kadar geri çekildiğimde berbat göründüğümden emindim. Ağladığım her seferde yeşil gözlerimin içi kan çanağına döner, burnum ve yanaklarım kızarıp dururdu. Ama o, Alparslan Gündoğdu benim şu darmadağınık halime karşın fazla sakin görünüyordu.

Uzanıp iri avucunu yanağıma yasladığında gözlerimi yumdum. Eğildi, gözlerimin üstüne dudaklarını bastırıp, "Kapatma," diye fısıldadı. "Gözlerini sakın kapatma, tamam mı?"

Başımı sallayarak cevap verdiğimde kollarından birini belime sardı. Diğeriyle de uzanıp eliyle gözyaşlarımın izlerini yüzümden silerken, "Hamile olduğunu biliyordum," diye mırıldandı.

Öylesine büyük bir şaşkınlığın içine düşmüştüm ki hiçbir şey soramadım. Alparslan da bu sessizliğimden faydalanıp anlatmaya başladı. "Ben... bir süredir şüpheleniyordum. Hamile olduğunu anlamıştım ama senin bana gelmeni istedim."

"Na... Nasıl?"

Eğilip titreyen dudaklarımın üstüne yumuşacık bir öpücük bıraktı ve burnumu çektiğimde güldü. "Fark ettiğim birkaç değişikliğin epey yardımı oldu diyelim. Artan iştahın, vücudun, ışıltın..."

"Normalde ışıldamıyor muyum yani?"

Dudaklarından kopan kısık sesli kahkaha etrafımı sardığında derin bir nefes aldım. Oysa parmaklarını tüy kadar hafif dokunuşlarla yanağımda gezdirmeye devam ederken kolunu belime daha sıkı sardı. "Hamilelik sana düşündüğümden de çok yakıştı."

Yeniden ağlamamak için derin bir nefes alırken, "Kızmadın mı?" diye sordum.

"Kızmak mı?" Mavi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir neşeyle parlarken başını iki yana salladı. "Kızmadım. Hiç kızmadım."

"Hamile olduğum için mi, yoksa sana söylemediğim için mi?"

"İkisi için de." Yüzümdeki parmakları saçlarımı okşayarak onları omzumdan geriye doğru attı. "Sana kızmam mümkün değil, özellikle de bana böylesine güzel bir haber vermişken."

"Sen... mutlu musun yani? Ben..." Derin bir nefes alarak başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Hani çocuk sahibi olmak istemiyordun? O gün söylemiştin ya, Alparslan? Hani yeniden..."

Uzanıp aklımı bulandıran ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan sert bir öpücükle beni susturdu. "O Alparslan bir aptaldı. Hâlâ öfkeli, hâlâ kırgın ve hislerini kabul edemeyecek kadar büyük bir korkaktı." Dudaklarımın kıyısına yeni bir öpücük daha bıraktı. "Bu Alparslan ise mutlu, artık daha huzurlu ve çok ama çok âşık. Ve en çok istediği şey, sana benzeyen bir bebeğin babası olmak."

Gözyaşları yeniden gözlerimden akmaya başlarken uzandım ve onu bu kez ben öptüm. İri avuçları yanaklarımdaki yaşları silerken, "Peki ya..." diye mırıldandım. "Ya bir kız olursa?"

"O zaman onu da ablası gibi çok severim."

Kendime engel olamadan dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Yüzümü yeniden Alparslan'ın boynuna gömerek ona sımsıkı sarıldım. Kalbimdeki tüm o korku ve endişe benden öylesine uzaklaşmıştı ki hissettiğim neşenin ve heyecanın yanında bir an için kalbimin patlayacağını zannettim. Sakinleştirici mırıltılarla saçlarımı ve sırtımı okşamayı dakikalarca sürdürdü. Sonunda hıçkırıklarım yerini iç çekişlere bıraktı. Komodinin üzerindeki bir peçeteyle bana doğru uzandığında kıpkırmızı olduğuma emindim.

Akan burnumu ve gözyaşlarımı silen Alparslan, "Bu gidişle bebeği de kendine benzeteceksin," diye fısıldadı. "Artık ağlama, anlaştık mı?"

Başımı sallayarak burnumu çektim ama benimle eğlendiği öyle barizdi ki uzanıp omzuna güçsüz bir yumruk attım. Gülüp hiç beklemediğim bir anda sırtımı yatakla buluşturarak üzerime doğru eğildi. Kollarını başımın iki yanına yasladı ve laciverde çalan, o güzelim mavi gözlerini üstümde gezdirerek gülümsedi. "Sana anne olmak çok yakışacak, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Hıhım." Eğilerek dudaklarını şakaklarıma yasladı. "Harika bir anne olacaksın. Güzel, sevimli, iyi kalpli, neşeli ve deli dolu. Bazen sakar, mutfakta çokça beceriksiz ve yatakta tam bir dişi."

Kıkırdayarak gülmeye başladığımda uzandı ve dudaklarımı yeni bir öpücükle yakalayarak kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna dolayıp onu saf bir neşeyle öptüm. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde büyük eli çıplak baldırımı kavradı ve bacağımı beline doğru sardı.

"Ayrıca berbat bir yalancı ve şimdi... bu yalanın bedelini ödeme zamanı."

38. Bölüm: Düğün

Hayat yeniden tozpembe bulutların üzerindeymişim gibi hissettirmeye başlamıştı.

En azından Buse konuşana dek öyleydi.

"Bu çok kötü bir fikirdi, çok kötü."

"Abartıyorsun," dedim Buse'nin irice açılan gözlerine bakarak. Çünkü tam da şu an büyük bir hızla drama kraliçesi olma yolunda ilerliyordu. "Baksana ne kadar güzel her şey!"

Büyük bir coşkuyla Buse'nin koluna girdim ve onu kamaradan güverteye doğru sürüklemeye çalıştım. Düğüne yalnızca iki gün kalmıştı. Buse öyle stresliydi ki biraz kafa dağıtmanın ve beraber vakit geçirmenin hepimize iyi geleceğini düşünmüştüm. Serkan da benimle aynı şeyleri düşünüyor olacaktı ki önerimi hiç düşünmeden kabul etmişti. O ve Buse bir bekârlığa veda partisi planlamamışlardı ama arkadaşlarımızla geçireceğimiz bu gecenin onları biraz rahatlatmasını umuyordum. Bu yüzden işyerlerinden birkaç kişi, ben, Alparslan, Yiğit, Alp ve atölyeye mini bir sezon tatili veren Gökçe'yle Melis de buradaydı. Haliyle ortalık şen şakraktı. Neşeli müzikler yükseliyor, benim elimi bile süremediğim şişelerce alkol su gibi tüketilip gidiyordu. Gece yatta kalmak için plan yapıldığından ve herkesin bir odası olduğundan eğlencenin bir dozu yoktu. Ancak Buse, benim sevgili plaza kadınım bir türlü gerektiği gibi rahatlayamıyordu.

Kalabalığı süzerken, "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Alkol çok fazla kalori demek, kalori de gelinliğimin içinde sıkışıp kalmak demek. Üstelik sabah uyandığımda berbat görüneceğim! Göz altlarım şişecek, alkolü sistemimden çıkarmak için bir sürü su içeceğim! Diyet programımı hiç saymıyorum bile ve-"

"Buse! Lütfen artık saçmalamayı keser misin? Biraz olsun akışına bırak," diye azarladım onu. "Bu kadar çok düşünmek ve plan yapmak hiç iyi değil. Günlerdir kendini yiyip bitiriyorsun, lütfen bu gece biraz sakinleşmeye çalış."

"Ama ben..."

"İtiraz istemiyorum!" dedikten sonra eğilerek yanağına bir öpücük bıraktım ve onu kızların olduğu tarafa doğru sürüklemeye başladım. Bizi gören Gökçe atkuyruğu yaptığı sarı saçlarını savurarak, "Sonunda!" diye şakıdı. "Hadi gelin gelin, kadeh kaldırıyoruz!"

Kısa, siyah saçlarını kulağının arkasına iteleyen Melis, Gökçe, Buse'nin işyerinden arkadaşları Efnan ve Derya'nın oluşturduğu çembere biz de katıldık. Hamilelik haberimi henüz birileriyle paylaşamaya hazır olmadığımdan kızlara ilaç kullandığımı söylemiştim. Bu yüzden onlar şampanya kadehlerine uzanırken ben uslu uslu vişne suyumu doldurdum.

Bekârların ve kalp kıran çapkınların daimi öncüsü olmaya hazırlanan Gökçe, "Daima bekâr kalmaya!" diye bağırdığında kıkırdayarak kadehlerimizi diktik. Melis, iflah olmaz Gökçe'den çok daha romantik ve duygusaldı. Bu yüzden kadehleri yeniden doldururken, "Aşka!" diye mırıldandı. "Sonsuz aşka ve ebedi bağlara!"

Kadehlerin ardından bir çığlık dalgasıyla üstlerindeki enerjiyi atan kızlar, birbirlerini çekiştirerek dans etmek için ilerlemeye başladı. Gece yeni başlamış sayılırdı ama bu hızla giderlerse çok sürmeden sarhoş olacakları ortadaydı.

"Umarım kimse suya düşmez," diyen Buse bir an için beni kahkahalarla güldürdü. "Düşerlerse biraz olsun ayılmış olurlar, ayrıca herkes yüzme biliyor hayatım. Hiç endişelenme."

Homurdanarak bir şeyler mırıldandı ve gözü bir an için diğer tarafa, erkeklerin olduğu kısma takıldı ama ona izin vermedim. Derya ve Efnan'la göz göze geldiğimde onlar da ne demek istediğimi anladılar ve oturdukları yerden kalkarak Buse'yi kızların arasına doğru çekiştirmeye başladılar. Türlü itirazlarla bir şeyler mırıldanan Buse, birkaç dakikanın ardından içtiği üçüncü kadehle bir put gibi durmayı sonunda bıraktı ve hiç zorlanmadan, tıpkı eski günlerdeki gibi müziğin ritmine kapıldı. Üzerinde etekleri tiril tiril salınan, ip askılı, beyaz bir elbise vardı. Beyaz topuklu ayakkabılarıyla bacakları neredeyse iki metre gibi görünüyordu ve çok ama çok güzeldi. Ellerini kumral saçlarının arasından geçirip bal rengi gözlerini kısarken, sonunda biraz olsun mutlu görünüyordu.

Onu böyle görünce ben de gülümsedim ve kendimi Gökçe'yle Melis ikilisinin arasına attım. Gökçe, erkekleri göremediği için mızıldanıp duruyor; Melis ise artık âşık olmak istediğini söyleyerek kalçalarını kıvırıyordu. Manzara öyle güzel ve komikti ki kendimi bir anda onların arasında bulunca, "Allah herkese versin inşallah," diye mırıldandım. Benimkinin benden yalnızca birkaç metre uzaklıkta olduğunun bilinciyle fazla rahattım.

"Ama en çok bana! Ve lütfen sarışın olmasın!"

Melis, "Ama sen de sarışınsın," diye mırıldandığında Gökçe burun kıvırarak gözlerini kıstı. "Bir eve bir sarışın yeter canım."

"İnşallah âşık olduğun adam sapsarı olur da görürsün gününü!"

"Çabuk sözünü geri al!"

"Almıyorum işte, almıyorum!"

Kıkırdayarak ikilinin atışmasını izlerken uzanıp, "İçki vakti!" diyerek kızlara üçüncü kadehlerini almaları için biraz cesaret verdim. Gökçe ve Melis az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi diğerlerinin arasına katıldı ve kızlarla müthiş bir uyum yakalayarak dans etmeye başladılar. Buse'yi de aralarına alıp gülmeye başladıklarında ben de biraz olsun rahatladım.

Üzerimdeki straplez, yeşil elbisenin kısa etekleri gecenin serin rüzgârında dalgalanırken kendi kendime kıkırdadım ve topuklularımla dengede durmak zorlaştığında bir direğe yaslandım. Daha rahat olacağımızı düşündüğüm için kızlar ve erkekler olarak ikiye ayrılmıştık ama yatın öbür tarafındaki adamı, Alparslan'ı özlemeye başlamıştım. Varlığına öyle bir alışmıştım ki ondan uzakta kaldığım her saniye benim için işkenceye dönüşmeye başlamıştı.

Alparslan da benden farksız değildi. Benim kadar o da bana muhtaçtı ve şimdi aramıza bir de bebek katılmışken bu giderek büyüyordu. Her ayrı kaldığımızda surat asıyor, türlü bahanelerle arayarak beni ve Mercimek Hanım'ı sorup duruyordu. Endişeleri ve merakı iyice arşa çıkmıştı. Birkaç gün sonraki doktor randevumuz için en az benim kadar heyecanlıydı.

Bebeğimizin kalp atışlarını beraber duymak ve artık cinsiyetini öğrenmek istiyorduk. Bunun için öyle heyecanlıydık ki gece sohbetlerimizin çoğu Mercimek Hanım'la ilgiliydi. Gelecek planlarından bahsedip duruyor, uzun uzun hayal kuruyor ve tüm bunları gerçekleştirmek için sabırsızlanıyorduk.

Elbette bu haberi annem ve dedemle paylaşmak için de bir o kadar sabırsızdık. Annemin şaşıracağını ama çok da sevineceğini biliyordum. Dedemse... itiraf etmek gerekirse, beni biraz ürkütüyordu. Bu haberi annem kadar sakin karşılamayacağını biliyor, o gün geldiğinde Alparslan'ın tek parça olmasını diliyordum.

Kendi kendime gülerken uzanıp kolumu çekiştiren Buse'yle birlikte kızların ortasına geçtim. Buse, "Siz bilmezsiniz ama," dedi. "Gülden harika dans eder. Kaç kere pistin tozunu attırdı, haberiniz var mı?"

Kızlar hep bir ağızdan tezahürat yaparken, Buse'nin DJ'e bir el hareketi yaptığını gördüm. Ardından müzik son hızla değişti ve kıpır kıpır, yerinizde durmanızın imkânsız olacağı bir *remix* parça çalmaya başladı. Kadehimde kalan vişne suyunun hepsini içtim ve onu bir kenara bıraktıktan sonra dans etmeye başladım. Umarım içeride bebeğin başı dönmezdi çünkü yerimde duracak gibi değildim. Açık bıraktığım kızıl saçlarımı ellerimle yukarıda toplayıp, on santimlik topuklularımın üstünde mini elbisemle kıvırtarak dans ederken son derece keyifliydim. Kızlar da bana karıştığında ve karşılıklı dans etmeye başladığımızda çıldırmış gibiydik.

Bir damla terin ensemden sırtıma doğru süzüldüğünü hissedebiliyor ancak umursamıyordum. Birbiri ardına yankılanan kıkırtılar ve kahkahalarla müziğin içinde kaybolmuş gibiydim. Az önce yeterince dağıtamadığımı

düşünüyordum ya? İşte bu, on dakikada yalan olmuştu. Grubun enerjisi öylesine yüksekti ki bu saatten sonra oturmam imkânsızdı. Gülten teyzenin gün grubunu aratmayacak bir şekilde kıvırıyor, içiyor ve eğleniyorduk.

Buse, "Bu harika bir şey!" diye bağırdığında kendi kendime güldüm. Sonunda biraz sarhoş gibi görünüyordu ve gevşeyen omuzlarıyla birlikte düşünmeyi biraz olsun bırakmış gibiydi.

"Sana demiştim!" diyerek koca bir bardak buzlu suyu kafaya diktim ve biraz serinlemeye çalıştım. Ama ateşim öyle yüksekti ki içten içe yanıyormuşum gibi hissediyordum. Melis, "Bu gece oturmak yok!" diyerek ellerimi yakalayıp beni kendi etrafımda döndürdüğünde kahkahalarla güldüm. Ve gerçekten çok ama çok uzun bir süre boyunca hiç oturmadım. Hiçbirimiz oturmadık.

Saat gece yarısına doğru ilerlerken, sanki yeterince sarhoş değillermiş gibi *shot* bardaklarını doldurup üç tur *shot* attılar. Hamile olmadan önceki Gülden onlara katılmak için can atardı ama şimdi sadece bir köşeye yaslanıp biraz olsun soluklanmaya çalışmakla yetindim. Ardından müziğin temposu biraz yavaşladı ve beyler bize doğru ilerlemeye başladı. Gördüğüm ilk ikili Alp ve Yiğit'ti.

Yiğit'in de tıpkı Alp gibi hamileliğimden haberi vardı, bu yüzden yanıma doğru ilerlerken, "İyi misin?" diye mırıldandı. "Kendini çok yormadın, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Çok iyiyim," dedim ama kızaran yanaklarımın bambaşka bir hikâye anlattığından emindim. "Hem bir şey olursa da doktor hemen burada, öyle değil mi?"

Kıkırdayarak güldü ve kendime dikkat etmemi söyledikten sonra diğerlerine doğru ilerledi. Efnan'ın kocası ve Derya'nın sevgilisi de aramıza katıldığında yalnızca Alparslan ve Serkan eksikti. Gözlerim onları aramaya başladığında, hatta onlara doğru hareketlendiğimde güvertenin bir köşesindeki hareketlilik dikkatimi çekti.

Alp namı diğer Sarı Şeker, Gökçe ile yüz yüzeydi ama Gökçe'nin sürekli hareket eden ellerinden ve Alp'in yüzündeki sırıtmadan çok da sakin bir konuşma yapmadıklarını anlayabiliyordum. Bir an için aralarına girecek gibi oldum ama sonra Alp uzanıp kolunu Gökçe'nin beline doladı. Ardından kızın kulağına her ne söylediyse onun kızarmasını buradan bile görebildim. Alp geri çekildiğinde Gökçe onu baştan aşağıya şöyle bir süzdü. Sanki Alp'in ederine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi ve bu hali öyle komikti ki kendi kendime güldüm. Alp'in nasıl bir kayaya tosladığından haberi yoktu ama Gökçe'nin de en az Alp kadar zorlu bir savaş vereceğine emindim.

Ağır adımlarla bana doğru yürüyen Serkan'ı fark ettiğimde bir an için dikkatim dağıldı ve yan yana oturan Yiğit ve Melis'le yeteri kadar

Ninova

ilgilenemedim. Kolunu omzuma atan Serkan, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda hızlıca başımı salladım. "Yolunda, sen hiç merak etme. Hepsi deli gibi eğlendi."

Bakışları Buse'ye kaydığında onun Efnan'la gülüştüğünü görerek gülümsedi. Buse'nin dengesi sarsılır gibi olduğunda, "Sanırım müstakbel karım biraz sarhoş," diye mırıldandı. "Gidip bir baksam iyi olacak."

"Hıhım."

Herkes kendi halinde takılmaya başlarken ve yavaş yavaş odalarına doğru geçmeye hazırlanırken ben de yanlarından ayrıldım. Güvertenin arka tarafına doğru yürümeye başladım. Alparslan'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum ama onu daha fazla aramama gerek kalmadı. Bir eli cebinde, bir eli telefonunda tırabzanlardan birine yaslanmıştı. Topuk seslerimi duyduğunda başını ekrandan kaldırdı ve beni gördüğü an yüzüne güzel ancak yırtıcı bir gülüş yerleşti.

Aramızdaki adımları kapattığımda, uzanıp iki kolunu da belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Avuçlarımı göğsüne yasladım. Parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynarken, "Ne yapıyordun?" diye sordum. "Saatlerdir seni bekliyorum."

Sanırım tam da şu an Alparslan'a biraz trip atıyordum.

"Saatler mi?" diye sorduğunda başımı salladım. Daha fazla konuşmayacağımı anlamış gibi güldü. "Sen yorulmadın mı o topuklularla?" dedikten sonra beni bir anda kucağına aldı.

Şaşkın çığlığım neşe dolu bir kahkahaya döndüğü an eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kolumu boynuna dolayarak onu kendime doğru çekmek istedim ama dudaklarının baskısı birkaç saniyenin ardından kayboldu. Sanki beni neden daha uzun öpmediğini açıklamak istermiş gibi, "Hava esiyor," diye mırıldandı. "Odamıza geçelim."

Kobalt mavisi bakışlarının içinde cirit atan o alevler bana odamızda neler olabileceği hakkında birkaç fikir verince istemsizce bacaklarımı birbirine bastırdım. Başımı sallayarak, "Tamam," diye fısıldadım. Biz alt kata doğru ilerlerken ses tamamen kesilmişti ve anladığım kadarıyla herkes odalarına çekilmişti.

Bizim odamız Buse ve Serkan'ın kaldığı ana yatak odasının hemen karşısındaki bir diğer süitti. İçeriye girdiğimiz an Alparslan ayağıyla kapıyı kapadı, ben de kilidi çevirerek ışıkları açtım. İlk fark ettiğim şey, içerisinin ne kadar lüks ve şık olduğuydu. Tavan fazla yüksek görünmüyordu ancak kullanılan açık renklerle oda daha aydınlık ve ferahtı. Yatak hemen pencerelerin altındaydı ve kısa yatak başlığının üzerinde stor perdeler vardı. Yatağın sol tarafına kocaman bir koltuk yerleştirilmişti, bir diğer tarafta sabitlenmiş küçük bir komodin vardı. Alışabın sık sık kullanıldığı odada dolaplar da

Ninova

ahşaptı. Dolabın yanında banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı daha vardı. Yatağımızın tam karşısı boydan boya aynalarla kaplıydı. Bir köşeye makyaj masasıyla bir puf yerleştirilmişti. Hemen yanında sabit bir saksı ve adını bilmediğim kocaman yeşil bir bitki vardı. Bir köşede duran mini bar ve soğutucu da son derece kullanışlı görünüyordu.

Her şey öylesine zevkli dekore edilmişti ki Alparslan, "Beğendin mi?" diye mırıldandığında başımı salladım. "Hıhım, çok güzelmiş."

"Satın almamı ister misin?"

Bir an için şaka yaptığını düşünerek güldüm ama ciddi olduğunu anladığımda ona doğru dönerek kollarımı boynuna doladım. Parmaklarımı ensesindeki saçların arasında dolaştırmaya başladım. "Ama çok büyük."

"Daha iyi değil mi işte? Tüm dostlarımız sığar."

Daha kullanılmayan ondan fazla oda olduğunu biliyordum bu yüzden başımı iki yana salladım. "Sonra kim temizleyecek bu kadar büyük yeri?"

"Tek sorun temizlik mi yani?" diye sorduğunda kıkırdadım ve uzanarak dudaklarımı çenesine bastırdım. "Belki daha ufak bir tekne olabilir. Birkaç odası olan, kendi başımıza kolayca açılabileceğimiz bir şey."

"Hımm," diye mırıldandığında onu taklit ettim ve uzanarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Geceniz nasıldı bakalım? Eğlendiniz mi? Umarım diğerleriyle anlaşabilmişsinizdir."

"Güzel geçti, Kerem ve Hakan da çok iyi çocuklar. Aynı sektörde olduğumuzu fark ettik. Onların aynı şirkette çalıştıklarını biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladığımda dudaklarında keyifli bir gülüş belirdi. "Şey, artık benimle çalışıyorlar. Onlara iş teklifi ettim."

"Sen ciddi misin?" diye sordum. Alparslan'ın şaka yapmadığını anladığımda gözlerimi devirdim. "Çokça sarhoş olmanız ve eğlenmeniz gerekiyordu, iş konuşmanız değil."

"Biz hepsini bir arada yapabilecek kadar gelişmiş canlılarız hayatım."

"Ukala."

Gömleğini üstünden sıyırdığımda geri çekilmek üzereydim ama uzandı ve ellerimi kemerine doğru götürdü. Kısılan gözlerimle birlikte uzanıp, çıplak sırtımda gezinen ellerini yok saymaya çalışarak kemerini çözdüm. Belinden çıkardım ve pantolonun düğmelerine uzanırken gördüğüm kabarıklığı fark etmemiş gibi davrandım. Fermuarını da indirdiğimde geri çekildi. Pantolonunu çıkarmak için uzanırken ben de yatağın bir köşesine oturarak derin bir nefes aldım.

Oturana kadar ayakkabılarımın beni ne kadar öldürdüğünü hiç fark etmemiştim. Dudaklarımdan sesli bir inilti döküldüğünde Alparslan, "Sana söylemiştim," diye homurdandı. Ayağımdakiler, aylar önce pembe

topuklu ayakkabılarımdan birini kırdığı için bana aldığı dört çift ayakkabıdan biriydi.

Bakışlarımı üzerindeki *boxera* dikmemek için büyük bir çaba gösterdiğim sırada uzanarak bacaklarımı kavradı. Ayaklarımı kucağına çekerek ayakkabılarımın ince kayışlarını tek tek çözdü. Onları yere bıraktı ve ardından iri elleriyle ayaklarıma masaj yaparak bileklerimi ovmaya başladı. Hareketleri öylesine rahatlatıcıydı ki dudaklarımdan halinden memnun mırıltılar yükseldi.

"Bence sen bir masör olmalıydın. Çok iyi para kazanacağına eminim."

"Öyle mi?" dediğinde başımı salladım. "O zaman," dedi dokunuşları ağır ağır bileklerimden yukarı yükselirken. "İşimin hakkını vermeliyim."

Kollarımı yakalayarak beni olduğum yerde doğrulturken uzandı ve elbisemin yan tarafındaki ince fermuarı açtı. Ardından üzerimdeki elbisenin eteklerini uyluklarımdan belime doğru sürükleyerek tek seferde başımın üstünden attı. Çıplak memelerim ve elbisemle aynı renk yeşil, dantel bir külotla kaldığımda bakışları gördüklerinden memnunmuş gibi kısıldı. Dudaklarına ince bir gülüş yayıldı ve bacaklarımdan birini kavrayıp beni yatağın ortasına doğru çekti. Başımın altına bir yastık alıp sırtüstü uzandığımda, Alparslan da hemen yanı başımdaydı.

Komodine uzanıp içindeki çekmeceden küçük bir şişe yağ çıkardığında gözlerim irice açıldı çünkü bu evimde, banyo dolabımın en altında duran ve bugüne dek hiç kullanmadığım *o* şişeydi. "Bunu ne ara aldın?"

"Planları olan tek kişi sen değildin."

Kakao özleriyle dolu şişeyi açıp bir kısmını avucuna doğru döktüğünde dudaklarımı dişledim. Yağı ellerinin arasında ısıttı ve ardından masajına kaldığı yerden devam ederek ayak bileklerimden başladı. Bileklerimden baldırlarıma, dizlerime ve uyluklarıma doğru yükselen ellerinin içimdeki yangını daha da harladığından bihaberdi. O delici mavi gözlerini kısmış, kendini tamamen yaptığı işe vermişti. Diğer bacağımı da ovmaya başladığında ve elleri tenimde giderek yükseldiğinde yutkundum.

Alparslan Gündoğdu bugün oldukça keyifliydi, görünüşe bakılırsa bana işkence etme havasındaydı. Bacaklarımın arasını es geçerek ilerlemeye devam etti. Şişeye uzanarak karnıma ve göbeğime biraz yağ döktü. Soğuk hissiyle irkildim ama hemen ardından sıcacık elleri geldi ve yağı tenime yedirirken gözlerim kendiliğinden kapandı. Son zamanlar hep bir koşuşturmaca içinde geçmişti ve görünen o ki bu masaj ihtiyacım olan tek şeydi.

Ellerinin yukarı doğru yükseldiğini hissettim. Bir an sonra ıslak ağzı memelerimden birinin üzerindeydi. Ellerimden biri saçlarına, diğeriyse omuzlarına dolanırken nefes nefese kaldım. Meme ucumdaki dili ve göbeğimden kasıklarıma doğru usul usul ilerleyen parmakları aklımı bulandırmaya yetmişti.

"Görev tanımında bu da var mıydı?"

"Bu ve çok daha fazlası... Ama sadece sana özel."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandığım sırada uzandı ve dişlerini hassas meme ucuma geçirerek benden bir çığlık kopardı. Dili ve dudakları tenimin sızısını yatıştırmak ister gibi dolandı, ardından diğerine doğru ilerledi.

"Alparslan," diye inledim. Sabah manikür yaptırdığım sivri, kırmızı tırnaklarımı omzuna batırdım ve elimin altındaki o kaslar kasıldığında bundan büyük bir zevk aldım.

Dilini meme ucumda gezdirip tenime ıslak bir öpücük bırakarak geri çekildikten sonra, "Bu gece sana karşı kibar olmak istiyordum," diye mırıldandı. "Ama beni zorluyorsun, Gülden."

Bacaklarımdan birini beline doladım ve kendimi yapabildiğim kadar ona bastırmaya çalıştım. "Kibar olmanı istemiyorum, ben... yanıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma yasladı ama beni öpmedi. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirirken ve yağa bulanmış parmaklarıyla memelerimi yoğururken, "O halde," diye fısıldadı. "Ateşini söndürelim."

Başımı hızla salladığım an uzandı ve elini belime yasladı. Benden ne istediğini anlayarak kalçalarımı kaldırdım. Atik bir hamleyle külotumu çıkarıp onu bir kenara fırlatırken bacaklarımı iki yana ayırdı. Karşısında bu kadar savunmasız durmak beni her seferinde utandırıyordu ama utanmama fırsat bile vermeden dudaklarını tenime yasladı. Yanaklarımı kıpkırmızı yapan bir iniltiyle Alparslan'ın saçlarına yapıştım. Ellerimi o güzel saçlarına geçirdim. Dili katlarımın arasında gezinirken ve klitorisimde beni çıldırtan darbelerle hareket ederken aklımı kaybettim.

Kendimi durmadan ona bastırıyor, mızıldanıyor ve verdiğinden fazlasını almaya çalışıyordum. Oysa çaresiz ve muhtaç iniltilerim hoşuna gidiyormuşçasına devam ediyor, daha büyük bir şevkle hareket ediyordu.

Gelmek üzere olduğumu anladığımda bunu o da fark etti ve hızlandı. Kendimi daha fazla tutamadım. Orgazm üstüme öyle bir hücum etti ki Alparslan uzanıp avucunu dudaklarımın üstüne bastırarak çığlığımı boğdu. Biraz olsun sakinleştiğimde geri çekildi ve ben nefes nefese yatağa yığıldım.

"Bu... Bu ateşi söndürmek değil, harlamaktı."

Alçak bir sesle güldü. Eseriyle gurur duyuyormuş gibi uzanarak dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bıraktı ancak hareketlerinin yumuşak olan hiçbir tarafı yoktu. İç çamaşırını çıkardığını belli belirsiz gördüğümde uzanarak beni yüzüstü çevirdi. Kalçama bir tokat atarak dudaklarımdan ince bir mırıltının yükselmesine neden oldu. Kalçalarımı kendine doğru çekti, belimi öne doğru eğdi ve dağınık bir yumak haline gelen uzun kızıl saçlarımı avuçlarının arasında toplayarak kendini içime doğru itti.

İkimizin de dudaklarından derin bir inilti yükseldi. Alparslan saçlarıma asılarak başımı yukarı kaldırdığında *bizi* fark ettim. Burnumun ucundaki gözlüklerim, kıpkırmızı olan yanaklarım, parmaklarının arasındaki saçlarım, her hareketiyle sallanan memelerim ve üzerimde bir tanrı gibi yükselen Alparslan tamamen gözlerimin önünde, aynadaki yansımadaydı. İçime her çarptığında çıkan o ses ve aynada kesişen gözlerimizin hissettirdiği o tutku öyle yoğundu ki boğazım kurudu. Kaslarım sıkıştı ve her şey çok daha başka bir boyuta, daha derin bir şeye döndü.

Hızlı darbeleri yerini ağır ve derin vuruşlara bıraktı. Çığlıklarım sessiz iniltilere döndü. Boşalmam için gereken tek şey gözleriydi. Gözlerinde parıldayan o kıvılcım beni ateşlerin arasına atmaya yetti. İkinci kez, bu kez çok daha yoğun bir şekilde orgazmın içinde kaybolduğumda Alparslan da derin bir iniltiyle içime boşaldı. Kollarım beni daha fazla taşımayı reddettiğinde yatağa yığıldım. Alnını terli sırtıma yasladı ve bir an için öylece kaldık.

O gece sadece ben ve Alparslan vardık.

Düğün sabahı hepimiz bir aradaydık.

Ben Çırağan Sarayı'nı tutmalarını bekliyordum ancak Buse ve Serkan boğaza bakan, nefis bir mekânda karar kılmışlardı. Düğünün yapılacağı, terası boğaza bakan ana binanın yanında villa tipi, küçük bir yapı daha vardı. Üç katlı bu yapının içinde misafir ağırlamak için kocaman bir salon, bir teras ve iki süit vardı. Kızlarla beraber, kuaförler ve makyöz ekibiyle gelin süitindeydik.

Annemin permalı saçları ensesinde hoş bir şekilde toplanmıştı ve makyajı şeftali tonlarında bir rujdan, biraz allıktan ve maskaradan ibaretti. Buse'nin annesi Gökçe teyze ise -evet iki Gökçe vardı ve birbirlerinden hiç hoşlanmamışlardı- annemin hemen yanında oturuyordu. Üzerinde saçlarının sarılarıyla uyumlu eflatun bir elbise vardı. Suratında memnuniyetsiz bir tavırla kahvesini yudumluyordu ama annemin arkadaşlığından hoşlandığını görebiliyordum. Annem onu biraz oyalıyordu da henüz Buse'ye ya da bir başkasına kırıcı hiçbir yorum yapmamıştı. Umursamaz hali sinirlerimi bozuyordu. Kızların da benimle aynı fikirde olduğuna emindim ama hiçbirimiz bunu Buse'ye belli etmek niyetinde değildik.

Kırmızı, mini bir elbise giyen Gökçe, yeşil elbisesinin sırtındaki çapraz bağları düzeltmeye çalışan Melis'in hemen yanındaki makyaj koltuğundaydı. Kuaför fobisi olduğunu söyleyen Efnan, kısa saçlarını ensesinde sımsıkı toplamıştı ve straplez, dökümlü bir tulum giymişti. Derya pembeler ve miniler içinde, makyajının son rötuşlarının tamamlanmasını bekliyordu ve Buse...

Peri kızı gibiydi.

Gelinliğinin kolları ve omuzları danteldendi. Sırtında kalp şeklinde bir dekoltesi vardı. İnce belini sıkıca sarıyor, prenses kesimiyle gittikçe genişleyen ve yere dökülen güpürlü etek uçlarıyla çok zarif görünüyordu. Annemin tasarladığı upuzun bir duvak ensesinde topuz yapılan saçlarının hemen arasındaydı. Başının üstünde, pırlanta taşlarla süslü -gerçek pırlantalar- zarif bir taç vardı. Gözlerinin bal rengini vurgulayan koyu renk makyajı ve doğal tonlardaki rujuyla tek kelimeyle harikaydı.

Yanaklarındaki allığı biraz daha artıran makyöz -ismi Selin'di- geri çekildiğinde Buse ayağa kalkarak avuçlarını gelinliğinin iki yanına yasladı. "Nasıl olmuşum?"

Övgüler havada uçuşurken, bana döndüğünde uzandım ve ellerini ellerimle sararak, "Mükemmel," diye mırıldandım. "Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin."

Dudaklarına titrek bir gülüş konduğunda benim dudaklarım da yukarı doğru kıvrıldı. "Asıl sen kendine bak," diye mırıldandı. "Harika görünüyorsun."

Kıkırdayarak güldüm ama gerçekten harika göründüğümü biliyordum.

Görür görmez vurulduğum ve anlık bir cesaretle satın aldığım *Versace* elbisemin içinde kendimi çok zarif ve şık hissediyordum. Ayak bileklerime dek uzanan ve sağ bacağımda dev bir yırtmacı olan siyah elbisemin göğüs kısmıyla beli drapelerle doluydu. Minik göbeğimi ustaca saklamakla kalmıyor, aynı zamanda beni daha da zayıf gösteriyordu. Elbisemin sol omzu üç parmak kalınlığında ve omzumu çıplak bırakacak kadar aşağıdaydı. Sağ omzu ise meşhur *Versace* aslanının altın sembolüyle birbirine tutunan ince, zarif bir askıdan ibaretti. Görünürde çok sade ama bir o kadar gösterişliydi. Minik, siyah çantam ve tek bantlı, altın rengi topuklu ayakkabılarımla birlikte harika olmuşlardı. Gergin, yüksek atkuyruğum, siyah kemik çerçeveli gözlüğüm ve kırmızı rujumla tüm hazırlıklarımı bitirmiştim.

Bir yaz düğünü için fazla klas bir tercihti ama sadece ben değil, kızların her biri çok şıktı. Nitekim iş dünyasından ve sosyeteden isimlerin de katılacağı, görkemli bir düğün olacaktı. Hele Alparslan... Smokininin içinde öyle yakışıklıydı ki ona baktığımda gözlerimden kalpler fışkırmaması imkânsızdı. Beraber *Bay ve Bayan Smith** kadar mükemmeldik. Kendimi onun kollarına atmak için dakikaları saydığımı söylesem inanın hiç abartmazdım.

Melis gevşemesi için Buse'nin eline bir kadeh verdiğinde bakışlarımla onu destekleyerek kadehin hepsini bitirmesini sağladım. İçmek için erken

* Başrollerini Brad Pitt ve Angelina Jolie'nin paylaştığı 2005 yapımı aksiyon filminin karakterleridir.

bir saatti ama düğünün başlamasına yarım saat vardı ve biraz gevşemek ona çok iyi gelecekti.

Tam da hazır olduğumuzu düşündüğüm o an makyajı henüz tamamlanan Melis, "Aaa!" diye hepimizin ona bakmasına neden olan bir çığlık attı. "Gelin ayakkabısının altına ismimizi yazmadık!"

Aşkın kendisine göre olmadığını söyleyen Gökçe bile tıpkı Derya gibi büyük bir hevesle onayladığında ben de kendimi tutamadım. "Beni de yaz, beni de! Büyük harflerle olsun, tamam mı?"

Buse tasarım ayakkabısının elden ele dolaşıp tükenmezkalemle çizilmesi karşısında dudak bükse de bizleri gülümseyerek izliyordu. Gökçe benim ismimi yazdıktan sonra anneme dönerek, "Senin ismini de yazıyorum, İnci abla," dediğinde annem hızla kızardı. "Aaa, ne isim yazmasıymış canım bu saatten sonra?"

"Şekerim senin yaşında ne varmış, kızından güzelsin maşallah."

"Terbiyesiz," diye mırıldandım ama içten içe keyiflenmiştim. Annem çok uzun bir süredir yalnızdı ve gerçekten, yıllardır tek dileğim hayatını paylaşacak birinin olmasıydı çünkü annem bu dünyada mutluluğu en çok hak eden insanlardandı.

Sonunda hepimiz hazır olduğumuza karar verdiğimizde çalan kapıyla birlikte odadan bir bir ayrılıp, Buse ve Serkan'ı baş başa bıraktık. Salona geçtiğim an gözlerim hemen Alparslan'ı buldu. Beni tepeden tırnağa inceleyen bakışları karşısında kızarmamaya çalışarak ona doğru yürüdüm ama yalnızca birkaç saniye sonra en az Alparslan kadar heybetli bir beden önümü kesti.

"Dedeciğim!"

"Tatlım benim, ne kadar güzel olmuşsun böyle!"

Kendimi dedemin kollarına atarak pahalı parfümünün kokusunu derince içime çektim. Bir doksan boyuna rağmen hâlâ çok dinç olan dedem, takımının renginde siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Bir elinde tıpkı salondakiler gibi bir viski bardağı tutuyordu ve halinden keyifli olduğu belliydi.

"Heyecanlı mısın?" diye sorduğunda, "Hem de çok!" diyerek gülümsedim. "Her şey çok güzel görünüyor, umarım öyle de gider dedeciğim."

"Gider gider," diyen dedem hafifçe geri çekildi ve gözlüğünü geriye doğru taranmış saçlarına kaydırırken, "Bir bakayım sana şöyle," dedi. Tek elimi tuttu ve beni güldürerek etrafımda döndürdü. "İstanbul yaramış sana, daha bir güzelleşmişsin sanki."

"O zaten hep güzel, *dedesi*."

Alparslan yanıma sokulup, kolunu belime doladığında şirince gülümsedim ve yanımıza gelen annemle birlikte sohbete daldık. Şehirden ve etraftan bahsederken çok mutlu ve çok rahattık. Alparslan ve dedem bile iletişim

kurarlarken birbirlerine karşı daha açıklardı. Hâlâ ufak tefek kinayeler devam ediyordu tabii ama bu kadarı da ilişkilerin nazı cilvesiydi.

Sonunda hep beraber düğün alanına, bize rezerve edilen masalara geçtik. Buse ve Serkan'ın içeri girişi masal gibiydi. Konfetiler, müzik, her şey çok romantik ve çok kusursuzdu. İkinci dans için Alparslan'la birlikte onlara katılırken kendimi hiç olmadığım kadar mutlu ve duygusal hissediyordum. En yakın arkadaşımın yuvadan uçması düşündüğümden çok daha zor ve heyecanlıydı.

Kollarımı sıkıca boynuna doladığım Alparslan kulağıma eğilip, "Çok güzelsin," diye fısıldadığında dikkatim dağıldı. Kocaman bir gülümsemeyle geri çekildim ve uzanıp ruj izi bırakmaktan korkarak çenesine minicik bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim hayatım. Sen de çok ama çok yakışıklı görünüyorsun."

"Hımm," diye mırıldandığında onu taklit ederek güldüm ve bir alışkanlık olarak ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. "Elbisemi beğendin mi?"

"Bana göstermemekte haklıymışsın," diyen Alparslan usulca başını salladı. "Öyle çok yakışmış ki. Bu yırtmacı daha önce görsem bu düğünde asla giyemezdin."

"Ama çok para ödedim!" diye itiraz ettiğimde güldü. "O halde yazık olacak çünkü akşam olduğunda bu elbiseyi üstünden yırtarak çıkartacağım."

"Kaba adam, ne olacak..."

Eğilip dudaklarını saçlarıma yasladı. Kısık sesli gülüşü içimi neşeyle doldururken dans etmeye devam ettik. Alparslan'ın kolları arasındayken zaman öyle hızlı akıyordu ki yemek servisine kadar pistte kalmaya ve kalabalığın arasına karışmaya devam ettik. Yeniden yerlerimize oturduğumuzda Alparslan kulağıma doğru eğilerek, "İyi misin?" diye fısıldadı. Bir an için karnıma doğru kayan bakışlarını yakalamıştım. Gözlerimi yumarak onu sessizce onayladım ve yemeğimin tadını çıkardım.

Uzun yıllar boyunca İstanbul'da olmamasına rağmen dedemin ve Alparslan'ın öyle çok tanıdığı vardı ki kimi zaman Alparslan'ın, kimi zamansa dedemin kolunda bir sürü insanla tanıştım. Bir sorun var mı diye sıklıkla Buse'yi kontrol ettim ve kızlarla birlikte deli gibi eğlendim. Gülten teyze de aramıza katıldığında ve nihayet annemlerle tanıştığında hiç olmadığı kadar keyifliydim. Dedemin ve Gülten teyzenin birbirlerine attıkları kaçamak bakışlar beni eğlendiriyordu. Alp ve Gökçe'nin bir köşede flört etmesini ve Melis'le Yiğit'i seyrederken kahkahalara boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Alparslan bakışlarımı fark ederek, "Hayır," diye mırıldandığında, "Evet," diyerek onayladım. "Şunlara bir baksana, Alparslan. Çok tatlı olmazlar mı?"

"Kesinlikle hayır," diyen Alparslan başını hızla iki yana salladı. "Dedenle aynı ülkede olmamız yeterli, aynı şehirde yaşamamıza hiç gerek yok bence."

Kahkahalarla güldüm ve kendimi onun kollarına bıraktım. Pasta kesildikten sonra takılar takılmaya başlandığında, Buse'nin hemen yanı başındaydım. Ona yardımcı oluyor, bu sırada meymenetsiz annesinin aksine bol bol gülümsüyordum. Melis ve Gökçe, Buse'ye su yolu zarif bir bileklik taktılar. Dedem, Buse'nin boynuna altın, hasır bir kolye taktı. Annem aynı model, hasır bir kelepçe ve Alparslan'la bense hasır, altın bir kemer.

En sonunda Buse kuyumcu dükkanından fırlamış gibi görünüyordu. Takı töreni bittiğinde ve kısa bir mola için kendini yeniden gelin süitine attığında onun bu haline dakikalarca güldüm. Tüm ziynet eşyalarını odanın içindeki kasaya bıraktık ve yeniden düğüne döndük. Konukların yavaş yavaş kalkmaya başladığı dakikalarda sadece çok yakın isimler kalmıştı. Eğlencenin dozu şimdi daha yüksekti ve oturmak, böyle güzel bir düğüne resmen hakaretti.

Alparslan beni sık sık uyarsa da umursamadım. En yakın arkadaşımın düğününde oynamayacaktım da ne zaman oynayacaktım ki? Karşısında kıvırtmak ve gerdan kırmak tahminimden daha eğlenceliydi. Bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyordu. Tamamen köşeye sıkışmıştı fakat gözleri... Onlar bana öyle çok şey anlatıyorlardı ki akşam olup da kendimi kollarında bulmak için sabırsızlanıyordum.

Düğün artık sonlara doğru yaklaşırken Gökçe, "Çiçeğini at!" diye bağırdı. Çiçeği kaptıktan sonra düğünü bitirecektik ancak görünüşe bakılırsa çiçeği süitte kalmıştı. Alparslan'ın belimi saran kolundan uzaklaşırken, "Tamam," dedim. "Ben hemen alıp gelirim."

Aynı zamanda biraz oturmak ve nefeslenmek bana iyi gelecekti. Villadan içeri girdiğimde sessizlik bir an için tüylerimi diken diken yapsa da ayrılmak için acele etmedim. Çiçeği kucağıma alarak bir kenara oturdum ve avucumu karnıma yaslayarak azıcık soluklandım. Ayaklarım beni öldürüyordu ama neyse ki birkaç dakika sonra onlardan kurtulabilecektim.

Soğutucudan aldığım bir şişe suyun yarısını içtikten sonra ayaklandım ve dış kapının çarpma sesini duyduğumda duraksadım. Yaz günü neredeyse bütün camlar açıktı. Bu yüzden cereyan yaptığını düşünerek merdivenleri ağır ağır inmeye başladım ama yanılmıştım ve karşımdaki manzaraya kesinlikle hazır değildim.

Mert'i görmenin şokuyla bir an için çiçeği elimden düşürdüm. Basamaklardan yuvarlanan çiçek buketi tam da ayaklarının dibinde durduğunda ve Mert ayağının ucuyla buketi tekmelediğinde olduğum yerde kalakaldım. Şimdi Bodrum'da onu görüşümün bir halüsinasyon ya da benzetme olmadığını anlamıştım. Hepsi gerçekti ve Mert...

Bunca zamandır beni mi takip etmişti?

Ona dair zihnimdeki tek anı ellerini boğazıma sarıp beni boğmak istemesiyken, derince yutkundum ve korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Ama içten içe kendime öfkelenip duruyordum. Tüm bunları Alparslan'a ya da bir başkasına anlatmadığım ve gelirken telefonumu yanıma almadığım için kızgındım.

"Eski sevgiline bir merhaba demeyecek misin *sevgilim*?"

Üzerindeki yırtık pırtık kotu ve kırışık beyaz gömleği süzerken ona aldırmamaya çalıştım. "Ne işin var senin burada? İçeriye nasıl girebildin?"

"Mutfaktan. Gün boyu servis bile yaptım, hiç görmedin mi?"

Mert'in bu kadar yakınımda olması beni dehşete düşürse de sessizce derin nefesler almaya devam ettim ama parmaklarım sıkı sıkıya tutunduğum tırabzana öyle bir geçmişti ki bembeyaz kesilmişlerdi. "Niye takip ediyorsun beni? İstediğin hapse girmek mi?"

"Hapis mi?" diyerek öyle tok bir kahkaha attı ki ürpermeme engel olamadım. Ona baktıkça onunla nasıl birlikte olabildiğimi, dahası onu nasıl sevdiğimi sandığımı anlayamıyordum. Buradan bakınca öylesine boş ve zavallı görünüyordu ki ona acıyamıyordum bile.

Bana doğru bir adım attığında geriye doğru sendeledim ve bir üst basamağa çıktım. Gözlerimin içine nefretler saçarak bakıyordu. "Sence bir hayatım kaldı mı artık?" diye bağırdığında sesi tüm evde yankılandı. "Sence artık elimde bir şey kaldı mı?"

Ona anlamsızca bakakaldığımda bir histeri krizi geçiriyormuş gibi güldü. "Önce... Önce tasarımlarımı yaktığın o aptal videoyu yayımladın! Ardından Alparslan denen şerefsiz işyerimi yaktı! Tüm emeğim, tüm birikimim bir gecede kül oldu!"

"Çünkü beni öldürmeye çalıştın!" diye bağırdığımda gözleri daha da kardı. "Keşke o gün... Keşke o gün seni öldürseymişim," dedi tükürürcesine. "Belki başıma bunlar gelmezdi."

Neler olduğunu anlamayarak sorarcasına baktığımda güldü ve bir parmağını bana doğrultarak, "Sakın!" diye tısladı. "Sakın bilmiyormuş numarası yapma!"

Ne zaman ağlamaya başladığımın farkında bile değildim ama bir damla yaş dudaklarıma doğru akıp da tuzlu tadı dilime yayılırken başımı iki yana salladım.

"Küçük bir kız gibi dedene koşmuşsun!" diyerek bağırmaya devam etti. Öylesine öfkeliydi ki beyaz teni kıpkırmızı olmuştu ve resmen burnundan soluyordu. "Deden olacak o adam hayatımı zindana çevirdi! Sayesinde elimde avucumda hiçbir şey kalmadı! Çalışabileceğim hiç kimse, hiçbir yer kalmadı!"

"Bunu hak etmiştin," dedim ama belki de bu söylenmemesi gereken bir cümleydi çünkü sözlerimden sonra gözlerime öyle bir bakış attı ki deliliğin sınırında dolandığı o anları gözlerimle gördüm. Ellerini saçlarının arasından geçirerek geriye doğru bir adım attı ve bir çığlıkla köşedeki vazoyu tekmeledi. Toprak ve çiçekler etrafa saçılırken parmaklarımı dudaklarıma bastırarak dudaklarımın arasından kaçmak üzere olan çığlığı engelledim ama gözyaşlarımın daha da arttığının farkındaydım.

Burada Mert gibi bir psikopatla kapalı kalmak, özellikle de karnımda bir can taşırken istediğim en son şeydi ve endişelerimin en büyüğü de bebeğime dairdi. Elimi karnımın üstüne koyarak hissedemese bile yanında olduğumu anlatmak istedim. Bir süredir ortada yoktum, birilerinin birazdan şüphelenerek ardımdan geleceğine emindim ama o zamana kadar Mert'ten kurtulmalıydım.

Az önce çıktığım süite yeniden gitmek için bir hamle yaptığımda Mert niyetimi anlamış gibi bana döndü. Karnıma yaslı olan elimi fark ettiğinde bir ıslık çalarak, "Bak sen," diye mırıldandı. "Demek beni bıraktığın an altına yattığın adamdan gerçekten de hamilesin. Bir de çocuğunuz olacak, öyle mi?"

"Bak..."

"Benim hayatımı bok çukuruna döndürüp bir de mutlu olacaksınız öyle mi?"

Bana doğru koştuğunu fark ettiğim an bir çığlıkla geri çekilip merdivenleri tırmanmak istedim ama panik ve korku zihnimi öyle bir sarmıştı ki tüm o telaş, attığım tek bir yanlış adım, bana çok pahalıya patladı.

Dengemi kaybederek merdivenlerden yuvarlanmaya başladığımda düştüğüm basamaklar sanki on tane değil, onlarcaydı. Şakağımdan kaşıma ve oradan da yüzüme doğru akan kanı hissedebiliyor ama nefes almakta bile zorlanırken tek bir kasımı bile hareket ettiremiyordum. Kollarımdan biri kırıldığına emin olduğum bir açıyla sırtım ve zeminin arasındaydı. Bir diğeri karnımın üzerindeydi ama böyle bir düşüşün ardından onu ne kadar koruyabilirdim, bilmiyordum.

Gözyaşlarım hızlanıp nefeslerim hırıltılı bir hal aldı. Bir yerlere fırladığından emin olduğum gözlüğüm gözümde değildi ama burnumun hemen dibinde duran ayakkabıları seçebiliyor, Mert'in tepemde dikildiğini görebiliyordum. "Lütfen," diye fısıldamaya çalıştım ama sesim kendi kulaklarıma bile ulaşmadı.

Ayakkabısının ucuyla beni şöyle bir ittiğinde tüm ağırlığım kırılan kolumun üzerine bindi. Bir çığlık atarak kaçmak istedim ama o, karnımın üstündeki elime yasladığı ayağıyla benden çok daha güçlüydü. Yüzüme doğru eğilerek, "Umarım karnındaki o piç ölür," diye tısladığında dudaklarımın

Ninova

arasından kesik bir hıçkırık yükseldi. Onu kaybetme düşüncesi bile içimdeki bir şeyleri ateşe vermişken Mert'in karşımda böyle acımasız bir duvar gibi dikiliyor oluşu öfkemi körüklüyordu.

"Siktir... Git..." diye tısladığımda güldü ve ayağını ezercesine elime doğru bastırdığında dudaklarımın arasından bir hırıltı koptu. "Bırak," diyerek debelenmeye çalıştım ama baskısından kurtulmam imkânsızdı. "Lütfen... Bırak..."

Halimle dalga geçermiş gibi kıkırdayarak güldü. "Hâlâ çok aptalsın, Gülden," diye mırıldandı. "Ama sana teşekkür ederim, benim işimi kolaylaştırdın."

Ayağını üstümden çektiğinde derin bir nefes aldım ve cansız bakışlarımı tavana dikerken bacaklarımı hareket ettirmeyi denedim. Sağ bileğimden tüm vücuduma öyle bir acı yayıldı ki bir an için bayılacağım zannettim. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapamamak için direndim. Kendi kendime, "Alparslan birazdan gelecek," diye fısıldadım. "Birazdan gelecek, gelecek..."

"Bu elimdeki ne Gülden, biliyor musun? Ah ama sen göremiyordun, değil mi?"

Üstüme doğru eğilen Mert elindeki beyaz şişeyi bana doğru sallayarak suratımın dibine soktu ama renginden başka bir şeyi seçemedim. Mert de bunu fark ettiğinde bel boşluğuma bir tekme atarak, "Benzin, seni salak!" diye tısladı.

O an donup kaldım ve Mert'in şişeyi etrafa boşalttığını fark ettiğimde, "Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, hayır, hayır..."

"Yaptıklarınızın bir bedeli olmalıydı, öyle değil mi? Yanınıza kâr kalamazdı."

"Dur!" diye bağırmaya çalıştım ama sesim istediğim kadar güçlü değildi. "Mert! Dur! Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Şişeyi bir kenara fırlattığını duyduğumda ona doğru sürünmek istedim ama kendimi bir türlü taşıyamadım. Mert ayaklarını vücudumun iki yanına yaslayıp üstümde dikildiğinde gözyaşlarıyla bulanıklaşan bakışlarımı onunkilere dikmeye çalıştım. "Söylemem... Yemin ederim... Kimseye olanları söylemem..."

"Artık çok geç! Kime ne sikim anlatacağın umurumda bile değil! Aslında birilerine bir şey anlatacak kadar uzun yaşayacağını hiç sanmıyorum. Ama alevler sana yetişene kadar birkaç dakikan olabilir."

Cebinden bir kutu kibrit çıkararak tutuşturduğunda başımı deli gibi iki yana salladım ama yüzünde dengesiz bir gülümsemeyle uzandı ve tutuşturduğu kibriti odanın içine savurdu. Benzinin bir anda alev alınca canlanan ve harlanan o sesi kulaklarımda yankılandığında etrafın alev aldığını anladım. "Mert!" diye bağırmaya çalıştım ama duyduğum tek şey çıtırdayan alevlerdi.

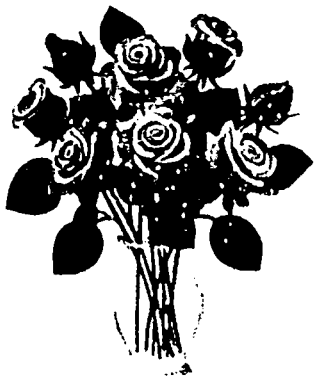
"Allah kahretsin!" diye fısıldadım. Kolumu karnıma dolayıp kendimi yeniden sürüklemeye çalıştım ama hareket etmem imkânsızdı.

Burada ölecektim ve daha da beteri bunu Alparslan'a ikinci kez yaşatacak o kadın olmamdı. Gözyaşlarım giderek hızlandığında hıçkırarak ağlamaya başladım ve yükselen duman giderek nefes almamı engellerken içimden sayısız özür mırıldandım.

Alparslan Gündoğdu yıllar önce karısını ve kızını bir yangında kaybetmişti.

Şimdi ise henüz doğmayan bebeğini ve beni kaybediyordu.

Üstelik bir kez daha bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Final / 1. Kısım

Alparslan Gündoğdu'dan

Kolay bir çocukluk geçirmedim, hiç kolay bir hayatım olmadı.

Anne ve babamı kaybettiğimde on sekiz yaşından sadece biraz büyüktüm, üniversite sınavına yeni girmiştim. Hayatımın yeni yeni şekilleneceği o eşik noktasının tam üzerindeydim. Her ergen gibi hatalar yapmak ve bu hatalardan dersler çıkararak büyümek, özgürce yaşamak istiyordum. Belki, arkamda ailemin desteğini de hissetsem bunları yapardım da. Ancak ben on dört yaşında bir erkek kardeşle ve nasıl yöneteceğim konusunda hiçbir fikrimin olmadığı koca bir mirasla yapayalnız kalmıştım.

Hatalar yapma şansım yoktu, yanlış tek bir adım atma lüksüm bile yoktu. Geçip giden yıllar boyunca, bu düşünceler kafamda yankılanıp durmuştu. Alparslan Gündoğdu öyle bir adam olmuştu ki sanki artık dünyanın ve evrenin tüm sırlarını çözmüş, tüm sınırlarını keşfetmiş gibi hissediyordu.

Oysa ne kadar da yanılıyordu.

Jasmin'le tanıştığımda çok gençtim. Henüz toy, hatta biraz saftım. Ona dek hiç gönül maceralarım olmamıştı. Kafamı gömdüğüm o yerde okumaktan ve çalışmaktan hiç fırsat bulamamış, kanatlarımı Erez'in üstünden hiç çekememiştim. Uzun yıllar boyunca evleneceğime hiç ihtimal vermiyordum ancak onu gördüğüm an karım olması gerektiğini biliyordum.

Kahverengi gözleri öylesine yumuşak ve öylesine sıcaktı ki onunla göz göze geldiğinizde içinizin sıcacık olduğunu hissedebilirdiniz. Son derece sakin, uysal ve ağırbaşlı o kadınlardandı. Kendini size kolayca sevdirebilir, hiç ummadığınız bir an kalbinizin ta içine işleyebilirdi. İşte, Jasmin'le benim hikâyem de böyleydi.

Sevdiğim ve sevildiğimi iliklerime dek hissettiğim bir ilişkiydi. Küçük ailemize bir de kızım katıldığı an öylesine büyük bir sevinçle dolmuştum ki dünyada hiçbir adamın benden daha mutlu olamayacağına emindim. Günüm, karım ve kızımla aydınlanıyor ve güneşim yine onlarla batıyordu. Hayatımın tam merkezindelerdi, işte bu yüzden bir yangın onları acımasızca benden koparduğunda hayatım bir anda cehenneme dönüvermişti.

Yanlarında olamadığım için hissettiğim o vicdan azabı, öfke ve kendime karşı duyduğum nefret öyle yoğundu ki tüm bunlarla başa çıkabilmek için bir kliniğe yatırılmam ve psikolojik destek almam gerekmişti. Buna rağmen yıllarımı, ıstırabı her gün giydiğim bir gömlekmişçesine acı ve keder içinde kıvranarak geçirdim.

Türkiye'ye dönmem ve yıllar sonra İstanbul'a ayak basmam ise ayrı bir hikâyeydi. *Asla pişman olmayacağım bir hikâyeydi.*

Kayıplarımın benden götürdükleriyle birlikte artık daha çekilmez, daha katlanılmaz bir adam olduğumun farkındaydım. O yangında kalbim de onlarla birlikte kül olmuş gibi davranıyor, kabıma sığamıyordum. Kimi zaman yaşamak bile öyle ağır geliyordu ki teselliyi alkolde ve yalnızlığımı biraz olsun saklaması için kalabalık ortamlarda buluyordum. Çünkü sadece o zaman yeniden nefes aldığımı hissedebiliyordum.

Gülden Seçkin'i görmek ise nefes almaya değil, nefesimi tutmaya benziyordu.

Görür görmez saplanıp kaldığım o kırmızı saçlarının dünyamı bu kadar altüst edebileceğini hiç hesaba katmamıştım. Saçlarını gördüğümde hissettiğim ilk şey, dizginlenemez bir öfkeydi ama sonra yüzünü gördüğümde öfkem üzerine okyanuslar boşaltılmışçasına dinmişti.

Gözlük camlarının ardında parıldayan o açık yeşil gözleri öylesine eşsizdi ki hayatım boyunca onların bir benzerini asla görmedim. Tenine belli belirsiz saçılan çillerini nasıl fark ettim, buna bugün bile cevap veremezdim. Kıvrılan dudaklarını gördüğümde ve dudaklarının arasından kopan o kahkahayı duyduğumda sanki beynime reset atılmış gibi hissettim.

Yıllar boyunca hiçbir kadın dikkatimi çekmedi ancak onu, Gülden Seçkin'i deli gibi istedim. Ve bu beni öylesine öfkelendirdi ki sanki geçmişime ihanet ediyormuş gibi hissettiğimde, tüm o utancı ve öfkeyi ondan çıkarmak istedim.

Onu deli gibi öpmek ama bunu yaparken parmaklarımı da boğazına dolamak istedim.

Beyaz teninde izler bırakmak ama en çok da uzun, kırmızı saçlarını avuçlarıma dolamak istedim.

Onu düşünerek soğuk duşun altında o kadar çok gece geçirmiştim ki küçük bir kuş gibi ağıma yakalandığında pençelerimi acımasızca tenine geçirmek istedim.

İçine girdiğimde ve tenine sertçe çarptığımda onu sarsmak, tıpkı bana yaptığı gibi onu da mahvetmek istedim.

Kafamın içi Gülden Seçkin'le doluydu, onunki de benimle dolsun istedim.

Aradan geçen yılların ardından duygusal bir ilişki kurabileceğimi, birine bağlanabileceğimi hiç düşünmedim. Bu yüzden onu ittim ve yine bu yüzden, buna dayanamayarak onun peşinden gittim. Sadece seksle başladı ama hiçbir zaman, birlikte geçirdiğimiz o ilk gece bile sadece seksten ibaret olmadı.

O görmek istemese ve ben cesaret edemesem bile duygular en başından beri vardı. Onunla göz göze geldiğim her saniye, ona dokunduğum her an ve sıcağının beni sardığı her dokunuş hislerle doluydu. İçimde kopan

fırtınalarla, kimi zaman yetişemediğim ve içlerinde boğulduğum duygu selleriyle doluydu.

Ona hiç anlatmadım, Gülden ise hiç sormamayı seçti.

Bir noktada bu benim için öyle kolaydı ki kaçtım. Aramızdakilerden ve konuşulmayan tüm o sözlerden çok uzağa kaçtım ama nihayetinde kaçtığım kişi yine oydu. Yine yeşil gözlerinin içinde, kırmızı saçlarının her bir telindeydim. İstesem bile ondan uzağa gidebilmem mümkün değildi. İşte, bu yüzden Gülden geçmişimi öğrendiğinde ve benim yapamadığımı yapmaya cesaret ederek gittiğinde... tükendim.

İlk dakikalarım, ilk birkaç saatim inkârlarla dolu geçti. Kendi kendime gidişinin hayatımda hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyleyip durdum ama daha kapıdan çıktığı o ilk saniye, tüm dünyamın allak bullak olduğunu hissediyordum. Bu yüzden peşinden gittim ama o, neden geri döndüğümü sorduğunda cevabını bir türlü veremedim.

Gitmeni istemiyorum demek istedim. Kısacık birkaç ayda hayatımın öyle merkezine yerleşmişti ki ondan kopmanın benim için imkânsız olacağını, onu bırakamayacağımı söylemek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim ama vicdanımın sesi, kalbimin sesinden çok daha yüksekti.

Kabul edemesem de içimde Gülden Seçkin'e karşı öyle yoğun bir sevgi, öyle yoğun bir tutku vardı ki bu duyguları daha önce hiç böylesine şiddetli yaşamadığımı fark ettiğimde irkildim. Jasmin'i sevdiğimi ama Gülden'e geri dönülmez bir şekilde âşık olduğumu fark ettiğimde bunun için kendimden nefret ettim.

İnsan hayatı boyunca aşkı kaç kez tadardı bilmiyordum ancak ben, bunu ilk kez yaşadığıma emindim. İşte bu duygu beni öyle bir kokuttu ki Jasmin'e hissettiğim ve onun bana karşı duyduğu o sevginin altında ezildim. Bunun yükü omuzlarımın üstüne öyle bir bindi ki gecelerimi kâbuslar içinde kıvranarak ve uykularımda sıçrayarak geçirdim.

Küle döndüğünü sandığım kalbimin bir köşesi daima Jasmin'e ve kızıma aitti ama Gülden... Orada öyle büyük bir yer kaplamıştı ki bunu anladığım ve kabullendiğim an hayatın bana bir şans daha sunduğunu anladığım o andı.

Yemyeşil gözleri, sıcacık gülüşü ve kıpır kıpır halleriyle yerinde duramayan, kimi zaman yavru bir kedi gibi bana sokulan o kadın, *Gülden Seçkin* aslında bir ceza değil, bir nimetti. Ona böylesine tutulmamın nedeni saçları değil, onlarda yanmak istememdi. Bunu kabullendiğim ve vicdanımla yüzleştiğim o an peşinden gitmekten hiç çekinmedim.

Bir sapık gibi daima bir adım gerisindeydim. Onu bir kez kaybetmenin bana neler yaşattığını bilirken ikincisine asla tahammül edemezdim. Ancak onu ne kadar kırdığımı ve bunu düzeltmenin ne kadar zor olacağını biliyordum. Bu yüzden önceleri bir düşman ancak şimdilerde bir müttefik olan o

adamdan, Ali Tufan Seçkin'den ufak bir yardım istedim. Bir zırh gibi kuşandığım gururumu bir kenara bıraktım. Sadece kalbimi açtım ve onun benim yerime konuşmasına izin verdim.

Gülden'i yeniden görmek ve ona yeniden dokunabilmek, kalbimde yapraklarını döken her bir ağacın yeniden yeşillenmesi ve çiçeklenmesi demekti. Sesini duyabilmek günüme doğan bir güneş, sıcağını hissetmekse beni tutkuyla kıvrandıran saf bir ateş gibiydi.

Bu yaşıma dek duygularımı itiraf etmenin ve af dilemenin beni ne kadar rahatlatacağını hiç bilmiyordum. Sanki yeniden doğmuş gibi nefes almaya o an, o saniye başlamış gibiydim. Bu yüzden onu yeniden kazanmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kalbimi ona açtığımda bana gösterdiği kalbi öylesine temiz, sunduğu sevgi öylesine saftı ki o ana dek yokluğunun ne kadar büyük bir yara açtığının farkında bile değildim. Bu yüzden yeniden tamamlandığımı hissettiğimde dehşete düştüm.

Beni dehşete düşüren bir başka şeyse o farkında olmasa bile hamile olduğunu görmemdi.

Zihnimde bir anda canlanan o kız çocuğunun gelişi öylesine aniydi ki sarsıldım. Ve o kız çocuğu her gece rüyalarıma girmeye başladığında şükürle ve minnetle doldum. Sahip olduğu her şey acımasızca ellerinden alınan bir adam için tüm bunlar öylesine kıymetliydi ki âşık olduğum kadınla ve tıpkı ona benzeyen bir bebeğin hayaliyle mutluluktan sarhoş oldum.

Hissettiğim mutluluğu ve sevinci ona yeterince gösterebilmiş miydim, bilmiyordum ancak onlar için çıldırıyordum. Geceleri kollarımın arasında uykuya daldığında avucumu çıplak karnına sarıyor, Mercimek Hanım'la uzun sohbetler ediyordum. Kimi zaman sadece onu hissederek Gülden'i seyrediyor, kimi zaman ise sadece şükrediyordum.

Öyle şanslı bir adamdım ki varlıkları için her gece dualar ediyordum.

O gün, o sabah da diğerlerinden farklı değildi. Siyah elbisesinin içinde öyle güzel ve öyle zarif görünüyordu ki attığı her adımda büyülendiğimi, gözlerimin kamaştığını hissettim. Mükemmellik onun vücudunda hayat bulmuş, güneş onun gözlerinde kök salmıştı. Kollarımın arasında salınırken öylesine güzeldi ki içimdeki o doyumsuz parçam, onu istemekten hiçbir zaman vazgeçmeyecek o parçam, onu kollarıma alıp uzun saatler boyu onu sevmek için deliriyordu.

Aylardır cebimde taşıdığım emaneti artık ona vermek ve bunu yaparken gözlerinin içine bakmak için deliriyordu.

Sanki sabahtan beri koşuşturup duran o değilmişçesine, Buse'nin unuttuğu çiçek için konukevine doğru koşturduğunda kaşlarım istemsizce çatıldı. Yüksek topuklarının üzerinde akla hayale sığmayacak bir güzelliği vardı ancak inkâr etse bile ne kadar yorulduğunun farkındaydım. Sızlayan ayak

bileklerinden, kızaran yanaklarından ve saklamaya çalıştığı derin soluklarından haberdardım.

Bir yanım onu delicesine azarlamak istiyordu ancak bir yanım ona kıyamıyordu. Bu yüzden, kalabalık azalmaya başlarken ve teknedeki kadro bir araya gelip sohbete dalarken ben de onlara katıldım. Ama aklımın bir köşesi tamamen Gülden'deydi. Aradan geçen yedi dakikanın ardından içime öylesine tuhaf, öyle uğursuz bir his çöreklenmişti ki, "Ben Gülden'e bakacağım," diye mırıldandım.

Ardından dumanları ve alevleri gördüm.

İşte o an, zihnim beş yıl öncesine saplanıp kaldı. Beş yıl önce evimin kül olduğu, karımın ve kızımın gözlerimin önünde yanarak can verdiği o iki katlı evin önünde, dizlerimin üstünde kalakaldım.

Anılarım net bir şekilde birer kâbus gibi tek tek gözlerimin önünde canlandığında nefes alamadım. Parmaklarım sanki ayakta duramayacakmışım gibi tutunacak bir yer aradı.

Beni kendime getiren şey, Ali Tufan Seçkin'in, *"Gülden!"* diyen feryadıydı.

Koştum, koştum ve koştum.

Ömrümde hiç olmadığı kadar büyük bir hızla koştum. Yaklaştığım her saniye duman giderek yükselmeye, alevler uğursuzca büyümeye devam ediyordu. Tam anlamıyla bir felaketti. Etrafım karmaşadan, çığlıklardan ve gözyaşlarından ibaretti. Kapıyı açmaya çalıştıkça ve açamadıkça delirdim.

Ölümü bir kez daha kucaklayamaz, hiç doğmamış bebeğimi ve sevdiğim kadını bir kez daha alevlere teslim edemezdim. Bu kez ben de yanardım ama onlardan bir kez daha koparsam yaşayamazdım.

Çığlıklara aldırmadan dumanların yükseldiği pencerelerden birinin içine daldım. Etraf sisli dumandan ve alevlerden ibaretti. Gülden'in nerede olduğunu, yangının üst kata sıçrayıp sıçramadığını bilmiyordum. O an dört bir yanım alevler içinde çevriliyken düşünemiyor, hızla atan kalbimin her geçen saniye yenildiğini ve paramparça olduğunu hissediyordum.

Her zaman mantıklı ve soğukkanlı bir adam olduğumu sanıyordum. Yeri geldiğinde sağduyumla gurur duyuyor, çözüm odaklı düşünebildiğim için bunun iş hayatında ne kadar işime yaradığıyla ilgili övünüyordum.

Ama o an...

Sevdiğim kadını ve bebeğimi kurtarabilmek için ateşlere daldığım o an, sadece koca bir hiçten ibarettim.

Alevlerden kaçınmaya çalışarak merdivenlere doğru koştuğumda dumanların arasında onu gördüm. Yerde kımıldamadan yattığını ve çığlıklarıma, feryatlarıma karşın sesini bile çıkarmadığını gördüm. Kalbim bir an

için atmayı bıraktı ve göğsüme öyle bir acı saplandı ki yemin ederim nefes alamadım.

Onu kucakladığım an bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Garip bir açıyla bükülen kolunun ve ayaklarından birinin ters bir açıyla salındığının farkındaydım ama tek istediğim, o cehennemden bir an evvel kurtulmaktı. Yine de alevler içeriyi öyle bir sarmıştı ki girdiğim pencerelerin bir metre yakınına bile yaklaşamazdım. Tırabzanlardan aşağı doğru ilerleyen alevler, üst katın da alev aldığını anlamam için yeterliydi ve ben kollarımda sevdiğim kadınla, bir yangının ortasında kalakalmıştım.

Dumanı solumaması için elimden geleni yapıyor ancak beceremiyordum. Dahası vücudumdaki birkaç yanığın sızısını hissedebiliyor, ciğerlerime dolan dumanı solumaya başladığımı biliyordum. Yıllar önce karıma ve kızıma çok geç kalmıştım, bu kez ise yetişmiş ancak öylece kalakalmıştım.

Beş yıl önce ölmeyi becerememiştim ancak görünen o ki bunu şimdi başaracaktım.

Alevler yükselmeye ve yapı çökmeye başlarken alevlerin üstünden atlayarak sanki kaçabilecekmişiz gibi kapıya doğru koştum. Bedenimi Gülden'e siper ettim ve kapının sarsıldığını, arkadaşlarının çığlıklar ve küfürlerle kapıya doğru hücum ettiğini duyduğumda kolumu burnuma kapatarak öksürmeye başladım. Dumanı solumamak için nefesimi tuttum ve Gülden'i ceketime sardım ama burada böyle daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyordum. Dahası, Gülden'in ne kadar uzun bir zamandır bu dumanı soluduğunu, nefes alıp almadığını bile bilmiyordum.

Kapı gürültüyle sarsılıp bir an sonra açıldığında, Ali Tufan Seçkin'in Serkan'la birlikte içeriye daldığını fark ettim. Kendimizi binadan atışımız ve bir köşeye çöküşümüz öyle aniydi ki Gülden'i incitmeye korkarcasına sımsıkı sardım. Ve işte o an yüzündeki kanın, kırılan kolunun ve ayak bileğinin farkına vardım. Serkan etraftaki kalabalığı önlemeye çalışırken ve dedesi Gülden'in nabzını yoklarken ben...

Ben onun isle kaplanan o güzel yüzündeki yara berelere takılı kalmıştım.

Bir kısmı kanla ıslanan ve yüzüne yapışan saç tellerinde, kapalı gözkapaklarında, hareket etmeyen göğüskafesinde ve sanki cansız bir mankene aitmiş gibi aşağı doğru sallanan kolunda takılı kalmıştım.

Onu orada, o yangının ortasında görmenin koca bir cehennem olduğunu sandım ama asıl cehennemim, sikik bir hastane koridorunda onu beklemekti. Asıl cehennemim; tüm o feryatlara ve gözyaşlarına kulak tıkamak, göğüskafesimi deli gibi döven kalbimi sakinleştirmeye çalışmak, zihnimi beş yıl önce yaşananlardan kurtarmak ve yeni bir mezar kazmak zorunda olup olmayacağımı düşünürken kafayı yemekti.

Ninova

Asıl cehennemim; Gülden'in o yeşil gözlerinin içine bir kez daha bakıp bakamayacağımı bilememek, o ve bebeğim için yetişememekti.

İçimde öyle harlı, öyle deli bir ateş vardı ki her geçen saniye daha da büyüyor ve beni içine biraz daha çekiyordu. Ölmem için o evde, o alevlerin arasında olmama gerek yoktu. Kendi kişisel cehennemim öyle kudretli ve acımasızdı ki orada yalnızca bir dakika durmak bile yeterliydi.

Yerimde bir başka adam olsa böyle bir acıyı kaldıramazdı. Bundan emindim. Belki de seneler önce yaptığım gibi kafayı sıyırır ve kendimden geçerdim ancak bu kolay olandı. Asıl zor olansa hâlâ ayakta durmaya çalışmak, dualar etmek ve buna sebep olan o piçi kafamda kırk farklı kez öldürürken sakin kalabilmekti. *En azından öyle görünmekti.*

Serkan, Buse'nin ve hiç durmadan ağlayan İnci Seçkin'in yanı başındaydı. Kızlar ve Gülten Hanım'la birlikte koltukları doldurmuşlardı. Onlardan en uzak köşedeydim çünkü hıçkırıklar ve gözyaşlarına öyle zor tahammül edebiliyordum ki patlamam an meselesiydi. Ali Tufan Seçkin de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı çünkü o da tıpkı benim gibi bir köşede oturuyordu. Emekli bir asker olduğunu bana bir kez daha hatırlatan surat ifadesiyle ameliyathanenin kapısını seyrediyordu.

Şu ana kadar bildiğimiz tek şey; Gülden'in karbonmonoksit zehirlenmesi yaşadığı, kolunun ve ayak bileğinin ise kırıldığıydı. Dumana ne kadar maruz kaldığını, kanındaki oksijen miktarının ne kadar düşük olduğunu bilmiyorduk. Bunun ona kalıcı bir hasar bırakıp bırakmayacağını ya da oksijen tedavisinin yeterli olup olmayacağını da bilmiyorduk.

Sadece yarım saat önce kendimi tutamayarak duvardaki cam çerçevelerden birine yumruğumu geçirdiğimde, elime ve tenimdeki birkaç yanığa pansuman yapan yaşlı hemşire bana bunları söylemişti. Ardından o da tıpkı diğer çalışanlar gibi daha fazla şey söylemeyi reddederek ortadan kaybolmuştu.

Geldiğimiz özel hastanedeki bu kat kapatılmıştı. Gazeteciler ve magazinciler bahçede, hastanenin hemen önündeydi ancak hiçbiri kati suretle içeriye alınmıyordu. Kaldı ki aramızdan kimsenin bir açıklama yapabilecek hali de yoktu. Gözlerim Ali Tufan Seçkin'inkilerle kesiştiğinde oturduğu yerden kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Birkaç saat öncesine kadar gülümseyen o yüzünde bu kez katı, sert bir ifade vardı.

Yanımdaki boş koltuğa oturdu ancak bakışlarını bana çevirmek yerine yeniden ameliyathanenin kapısına dikti. Yine de sözleri onun ardındaki kadına değil, banaydı. "Sana aylar önce ne demiştim, hatırlıyor musun?"

Gülden'in Bodrum'da olduğunu öğrendiğim ve onun yanına gitmek istediğimi söylediğim o günden bahsediyordu. Karşıma geçip gözlerimin

içine bakmış, hoşnutsuz bir bakışla beni süzerek, *"İkinci şans, ilkini düzgün kullanamayan aptallar için uydurulmuş sikik bir bahanedir,"* demişti.

Gülmemem gerekirdi ama o an sessizce gülmüştüm çünkü o sikik bahane için yanıp tutuşacak ve bunu daha önceden göremeyecek kadar büyük bir aptaldım.

"Onu seviyorum," demiştim. *"Ona âşığım ve onu geri almak için her şeyi yapacağım. İster yanımda dur, ister karşımda. Bu bir şeyi değiştirmeyecek."*

"Sen, ben izin vermeden değil Bodrum'a, Muğla'ya bile ayak basamazsın!"

"O yüzden mi sen geldin buraya? Bunu yapamayacağımı söylemek için mi?"

Bu kez o sessizce gülmüş ve başını iki yana sallamıştı. Gözlerimin içine bakarak, *"Bana sana inanmam için tek bir neden ver,"* diye mırıldanmıştı. *"Tek bir neden. Ardından eğer Gülden de isterse sana yardım edeceğim."*

"Geçmişim konusunda Gülden'e karşı açık davranmamış olabilirim. hatta kendime bile. Ama ben ne istediğimden eminim." Uzanıp cebimdeki o kutuyu çıkararak onu ikimizin tam ortasına, Ali Tufan Seçkin'in silahının yanına bırakmıştım. Evet, bir silah getirmişti.

"Bu; düşündüğün şey, bir yüzük. Gidişinin ardından sadece birkaç hafta geçti ama anladığım en büyük şey; onsuz yaşamaya katlanamadığım. Sesini duyamadıkça, onu göremedikçe deliriyorum ve bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. İlaçlarla ya da terapilerle geçecek bir boşluk değil bu. Geçmesini istiyor muyum, bunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onu istediğim."

Hiçbir zaman bu kadar net olmamıştım, kendime bile ve bu sözlerim öylesine netti ki sözcüklerim sadece onu değil beni bile şaşırtmıştı. Ama bunlar beynimin içinde öylesine çok yankılanmıştı ki ve kalbimde öylesine yer edinmişti ki bu artık mutlu, neşeli bir şaşkınlıktı.

"Onu pek çok kez kırdım ama bundan sonra onu hiç olmadığı kadar mutlu edebileceğimi biliyorum. Saçının tek bir teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Gözyaşını daha yanağına düşmeden sileceğim. Elini hiç bırakmayacağım ve onu karım yapacağım. Çocuklarımın annesi olacak, biliyorum. Kızımdan sonra bunun düşüncesine bile katlanamıyordum ama şimdi tek düşünebildiğim bu. Onunla yepyeni bir sayfa açmak istiyorum."

Sözlerim üzerine Gülden'inkilerin aynısı olan o gözleri kısılmış ve kaşları düşünceli bir ifadeyle çatılmıştı. *"Peki ya geçmişin? Bunun için seni yargılamıyorum ama eğer Gülden'e karşı..."*

Ne demek istediğini hemen anlamıştım. Gülden'i, Jasmin'in yerine koyup koymadığımı öğrenmek istiyordu ama bunun düşüncesi bile öylesine saçmaydı ki. Gülden ve Jasmin iki ayrı kadındı. Karakterlerinden görünüşlerine kadar birbirlerinin tam zıddıydı ve yerleri de bir o kadar farklıydı.

Ninova

Gülden, içimdeki o boşluğu doldurmak için birlikte olmak istediğim biri değildi. Gülden, eğer onunla olmazsam içimde kocaman bir boşluk açacak o kişiydi.

"Geçmişimi değiştiremem. Jasmin benim karımdı ve Rosalie ise kızım. Kalbimin bir köşesi hep onlarla olacak, onları hiç unutmayacağım ama şunu anla; kalbimin geri kalanı da ona ait, Gülden'e ve bu gerçek hiç değişmeyecek."

"Güzel... Çünkü bundan daha azını duymayı beklemiyordum."

"Bana yardım edecek misin yani?"

"Evet ama sen de şunu söylememe izin ver. Gülden benim gözbebeğim, onu bir kez paramparça ettiğini gördüm ve eğer ikincisi olursa bu kez paramparça olan sen olursun, beni anladın mı?"

Belki korkmam gerekirdi ama dudaklarımı küçük bir gülümseme sarmıştı. *"Beni vurur musun?"*

"Bir insanı geride iz bırakmadan öldürmenin onlarca yolunu biliyorum. Senin için mermi harcar mıyım sanıyorsun?"

Dudaklarımdaki gülümseme şokla asılı kaldığında bana doğru biraz daha eğilmiş ve gözlerimin ta içine bakarak, *"Sana torunumu değil, kalbimi emanet edeceğim,"* demişti. *"O yüzden eğer hâlâ göründüğün kadar taşaklı bir herifsen tamam, onun peşinden git. Ama eğer değilsen, beni hiç uğraştırma ve bu kurşunu kendi kafana sık."*

Seçimimin Gülden'in peşinden gitmek olduğunu söylememe gerek yoktu. O gün ve bu konuşmalar aklıma geldiğinde başımı salladım. "Hatırlıyorum."

"Gülden'in benim kalbim olduğunu söylerken ciddiydim. Sanki şimdi... Şimdi nefes alamıyor gibiyim."

Ali Tufan Seçkin'in itirafıyla duraksadım ancak hiç şaşırmamıştım çünkü yüz ifadesi son derece sakin olsa da gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. Gülden'inkilerin aynısı olan o gözleri öyle bir ezberlemiştim ki şimdi bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

"O iyileşecek," dediğimde hiç duraksamadan, sanki inandığı şeyden çok gerçek olan buymuşçasına, "İyileşecek," diye onayladı beni. "İyileşecek ve ben, ona bunu yaptığı için o piçi pişman edeceğim."

"Ona değil, *onlara*," diye mırıldandığımda bir an için duraksadı ve ilk kez başının bana doğru çevrildiğini hissettim ancak bu kez de ben ona bakmadım, bakamadım. "Onlara mı? Sen..."

"Gülden hamile," dediğimde sözcükler boğazımdan güçlükle koptu. Ve o an bunu birilerine söylemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. "Bir bebeğimiz olacak, cinsiyetini iki gün sonra öğrenecektik ama... Ama bence bir kız..."

"Ne?"

Ona aldırmadım. "Gülden bunu daha sonra söyleyecekti, kontrolden sonra. Size sürpriz yapmayı umuyordu ama artık bir önemi kalmadı sanırım. Yine de bunu ondan duyduğunda ilk kez duyuyormuşsun gibi davranman gerekecek."

Boğuluyormuşçasına bir nefes aldı ve sanki duyduklarının saatlerdir sınandığı bu kâbusun zincirlerini kıran kelimelermişçesine ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından sessizce süzülürken dirseklerini dizlerine yasladı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak iki büklüm oldu. Omuzlarının usulca sarsıldığını görebiliyor, kesik kesik çıkan nefeslerini duyabiliyordum. Onun gibi bir adam bile böylesine yıkılmışken ben nasıl sakin kalabiliyordum, bilmiyordum.

Hâlâ orada, annesinin karnında mıydı ve içine düştüğü o yaşam savaşından galip çıkabilecek miydi, bilmiyordum ancak aksini düşünmeye dayanamıyordum. Bunu düşündüğüm her an öylesine katıksız bir acıyla doluyordum ki nefes alamıyor, kalbimi kavrayan o pençelerin her an benden daha fazlasını almaya çalıştığını, dahasını istediğini fark ediyordum. Oysa o kadar fazla şey vermiş ve o kadar fazla şey kaybetmiştim ki bunu düşünmemek, tam aksine inanmak daha güzeldi.

Mercimek Hanım'ın tıpkı annesi gibi bir savaşçı olacağına inanıyor, Gülden'i ve beni terk etmeyeceğini umuyordum. Bunu yanımdaki adama da söyledim. "Yaşayacaklar," diye mırıldandım. "Yaşayacaklar."

Gözlerimi o uğursuz kapıya diktim ve uzun dakikalar boyunca öylece kalakaldım. Kapıların açılması ve doktorun içeriden çıkması sanki bir ömür sürdü. Onu gördüğüm an ben de kapının önünde bekleyen diğer kalabalığa karıştım.

"Kızım?" diye soran İnci Seçkin hıçkırıklarını güçbela dizginleyebildi. "O nasıl? Kızım nasıl?"

Doktor ameliyatın henüz bittiğini, dirseğindeki kırık için koluna platin takıldığını, ilerleyen zamanlarda fizik tedavi alması gerekeceğini ve ayağının alçıya alındığını söylerken ses tonu öylesine düz ve sıradandı ki sanki içimdeki o ateşi görmüyor gibiydi. Birazdan oksijen tedavisi için ayrı bir odaya alınacağını, şimdilik uyutulduğunu ve yanına kimsenin giremeyeceğini dinlerken hem derin bir nefes alıyor hem de o nefeste boğuluyordum.

Gülden iyiydi.

Çok sürmeden gözlerini açacak, iyileşecek ve biliyordum ki daha da iyi olacaktı. O kocaman yeşil gözlerini benimkilere dikecek, onların kalbime neler yapuğından habersiz alçıları ve mahvolan elbisesi için mızmızlanıp duracak, beni biraz daha ateşe verecekti.

Derin bir nefes aldım. "Ya bebek?" diye sordum. "Bebeğimiz?"

Etraftakilerin derin bir nefes aldığını duydum. Aynı anda Gülden'in annesi daha çok ağlamaya başladı ama Ali Tufan Seçkin, kızına destek olmak ve onu göğsüne doğru çekmek için hemen oradaydı. Gülden ise içerideki o masada tek başınaydı ve bunu bilmek beni kahrediyordu.

"Tıbbi kayıtlarını incelediğimizde daha önce bir düşük riski atlattığını gördük, Gülden Hanım zaten riskli bir gebelik geçiriyormuş."

Bir an için yer ayaklarımın altında kayar gibi olduğunda Serkan'ın omzumu sıvazladığını ve bana yaslandığını hissettim. Bundan haberim yoktu, Gülden bana hiçbir şey söylememişti ve ben de o ana dek her şeyin yolunda olduğunu düşünüp durmuştum.

"Cenin hâlâ nefes alıyor, kalp atışları düzenli. Bu da bize onun karbonmonoksitten çok fazla etkilenmediğini düşündürüyor. Gülden Hanım da aynı şekilde sandığımızdan daha kısa bir süre baygın kalmış olabilir, bunu bize zaman gösterecek. Dediğim gibi ceninin hayati fonksiyonları şu an için normal seyrediyor ancak rahimdeki pozisyonu tam olarak olmasını beklediğimiz yerde değil. Daha aşağıda ve şu an için Gülden Hanım'ınki gibi bir gebelikte riskli bir durum bu. Cenini takip ediyor olacağız ama her şeye hazırlıklı olmanızda fayda var."

Geçmiş olsun dileklerinin ardından doktor yanımızdan ayrıldığında bu kez bakışlarım Buse'ye döndü ama daha ben soramadan Alp, "Tenis dersindeydi," dedi. "Derste kendini çok zorladı, kanaması olduğunu görünce biz... Hamile olduğunu ilk o zaman öğrendik."

Gülden'in annesi duyduklarına daha fazla dayanamıyormuş gibi babasının kollarına yığıldığında etrafta bir curcuna koptu. Orada daha fazla duramayacağımı anladığımda geri geri yürümeye başladım. Serkan bir an için benimle gelecek gibi oldu ama başımı iki yana sallamakla yetindim. Yalnız kalmalıydım ve biraz hava almam gerekiyordu yoksa delirecektim.

Hiçbir zaman iyi bir adam olmadım. Ve öyle olduğumu da iddia etmedim.

Bu yüzden yumruklarım Mert denen o aşağılık herifin yüzünde ardı ardına kesikler ve çürükler bırakırken aldırmadım. Bunu daha önce yapmam gerekirdi. Gülden'e elini sürmeye cesaret ettiği o ilk gün işini bitirmeliydim ama bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Bu kadarına cesaret edemeyeceğini sanıyordum oysa yanılmıştım.

Sadece ben değil, bir köşede nefes nefese soluklanan ve gözlerindeki nefret parıltılarıyla onu izleyen Ali Tufan Seçkin de yanılmıştı. Oysa bilmeliydik,

bir adam kaybedeceği hiçbir şeyi kalmadığında hırslanır ve asıl o zaman saldırırdı. Sorunsa onun çok ama çok yanlış insanlara bulaşmış olmasıydı.

İşyeri yandıktan ve Ali Tufan Seçkin toparlanabilmek için attığı her adıma taş koyduğundan hayatı bir bok çukuruna dönmüştü. Orada burada yatıp kalkıyor ve görünen o ki madde kullanıyordu. Onu bulmak çok kolay olmuştu. Doğru yerde doğru tanıdıklarınız varsa eğer kimse ulaşılmaz değildi.

Tıpkı müptezel gibi bir köşede kafayı bulmuştu. Bu yüzden neler olduğunun farkında bile değildi. Beni engellemek için tek bir şey bile yapmıyordu ve bu öfkemi daha çok körüklüyordu. En azından bir çift söz söylese ya da odağını bulup da gözlerime bakabilse her şey çok daha kolay olabilirdi.

Ona acıdığımdan değil çünkü zerre acımıyordum. Belki Gülden hâlâ biraz acıma duygusuna sahip olabilirdi ama o hiç, birinin kaybıyla yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Ne birini kaybetmiş ne de kaybetme korkusu yaşamıştı. Sevdiği kadının ve kızının diri diri yanışını izlememişti. Hayata yeniden tutunduğunda tekrar sevmemiş, ikinci kez âşık olduğu kadını ve henüz doğmamış bebeğini bir başka yangının kucağında bulmamıştı.

Gülden benim gibi değildi, benim ruhumun aksine onunki tertemizdi ve öyle de kalmalıydı. Benimki zaten zifiriydi. Bu yüzden daha fazlası için yalvaran o adama, altın vuruşu yapmasını sağlayacak o şırıngayı verirken umursamadım. Kan içindeki eline yüzüne aldırmadan, titreyen parmaklarıyla uzanmasını ve işimi kolaylaştırarak kendi ölümüne doğru koşmasını buz gibi gözlerle izledim.

Ölümüyle birlikte içim soğur zannediyordum ama aksine, hâlâ yandığımı hissedebiliyordum.

Saatler sonra Gülden'in odasının önündeki o cama yaslanıp onu seyrederken sadece ruhum değil, tenim de alev alevdi. Oysa benim aksime Gülden sanki buz gibiydi. Güzel yüzü öylesine solgun ve beyazdı ki tenine saçılan çiller neredeyse belli belirsizdi. Dudakları pembenin cansız bir tonundaydı. Yemyeşil gözleri sımsıkı kapalıydı ve göğsü sessiz nefeslerle yükselip alçalıyordu. Kolunda bir askı vardı ve ayağı alçıdaydı. Onu bu halde görmek öylesine garipti ki her geçen dakika irkilmeden edemiyordum.

Hâlâ hayattaydı ve gözlerini açmasının an meselesi olduğunu biliyordum ama yine de nefes almamı engelleyen, berbat bir his kalbimin tam ortasına çöreklenmişti. Tek yapmak istediğim yanına gitmek, ellerini tutmak ve bir diğer elimi de karnındaki o minik çıkıntının üstüne yaslamaktı. Varlığını hissetmek istiyor ama her şeyden çok, varlığımı hissetsinler istiyordum.

Hemşirenin Gülden'in serumunu son kez kontrol etmesini ve odadan çıkmak için uzaklaşmasını izlerken olduğum yerde dikildim. Soracak onlarca sorum vardı ama günler önce tenimdeki birkaç yaraya pansuman yapan

yaşlı hemşire bana fırsat vermedi. Uzanıp koluma dokunurken, "Sadece on dakika," dedi.

İkinci kez sormama ve düşünmeme gerek bile yoktu. Steril olup yanına girdiğimde tüm bedenim baştan aşağı titredi. Günlerdir tek bir gözyaşı bile dökmemiştim ama onunla aynı havayı solumaya başladığım an gözyaşları yanaklarımdan sessizce akmaya başladı. Ağlamaktan hiçbir zaman utanmadım, bu yüzden onları silmedim. Bir sandalyeyi Gülden'in yanı başına çekerek oturdum ve dakikalar önce düşlediğim gibi ellerine uzandım. Uzandım ama onları tutamadım. Parmakları öylesine zayıf ve cansız görünüyordu ki onu daha çok incitmekten korktum. Gülden'e dokunmak için her zaman can atardım ama şimdi ilk kez duraksadım.

Birkaç dakika boyunca kalp atışlarının sakin ritmini dinledim. Bir şey söylemedim ama onun dudaklarını aralamasını ve bıcır bıcır konuşmasını her şeyden çok diledim. Sessizliğiyle sınandığım şu birkaç gün öylesine zordu ki buna daha fazla tahammül edip edemeyeceğimi bilmiyordum. Yine de bir cesaretle uzanıp elini ellerimin arasına alırken ve dudaklarımı serin tenine değdirirken, "Ben geldim," diye mırıldandım.

Birkaç saat önce kana bulanan ve kıpkırmızı olan ellerimin arasında, onun beyaz parmaklarını nazikçe okşadım. "Uyumaktan sıkılmadın mı, Gülden? Ben sensizlikten çok sıkıldım."

Bana cevap veremeyeceğini biliyordum ama yine de umursamadım. "Sana hiç seni ilk gördüğüm günü anlatmadım, değil mi? Seni dakikalarca izlediğimi, günler boyu sana tutulduğumu ve sonunda seni bulduğumda olduğum yerde kalakaldığımı. Gözlerinin beni yerime mıhladığını ve saçlarının her bir telinin ruhuma dolandığını."

Bana cevap vermemesi gözyaşlarımın daha da hızlanmasına neden oldu.

"Sana hiç anlatmadım," diye mırıldandım. "Belki de hiçbir şeyi yeterince anlatamadım. Belki seni sevdiğimi bile yeterince söyleyemedim... Ama söylemeliydim..."

Gözlerim bembeyaz yüzünde ve ateş kadar kırmızı saçlarında gezinirken duraksadım. "Yeniden sevebileceğime hiç inanmadım. Âşık olabileceğimi ise hiç düşünmedim. Kalbim taştan sanıyordum ama ben farkına bile varmadan ordaydın. Hep de orada kalacaksın. Kimi zaman kalbimin yerinden çıkmasına neden oluyorsun. Farkında değilsin ama bir gülüşün bile beni mahvetmeye yetiyor. Bir damla gözyaşın bile beni kahrediyor ve şimdi... buradasın."

Vücudundaki o kırıklar öylesine çirkindi ve ona öylesine yakışmıyordu ki acı dolu bir nefesle soluklandım. "Ama hâlâ çok güzelsin," diye fısıldadım. Uzanıp avucunun içine sımsıcak bir öpücük bıraktım. "Yine de çok güzelsin."

Uzanarak bu kez elimi karnının tam üstüne yasladım. Bunu yaptığım an dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık koptu. Bebeğimizin orada olduğunu bilmek ve hâlâ orada kalmak için savaştığını düşünmek beni tahminimden daha da sarstı. Alnımı Gülden'in avucuna yaslayıp bir çocuk gibi ağlamaya başladım.

Gülden'i ve bu bebeği öylesine çok istiyordum ki ona belki de son kez dokunmuş olabileceğim ihtimali beni kahretti. Eminim Gülden'i de kahrederdi. Onun benden de çok üzüleceğini biliyordum. Bunun için günlerce kendini suçlayacağını, uykularına gözyaşlarıyla dalacağını ve uykularından gözyaşlarıyla uyanacağını biliyordum. İşte bu yüzden, belki de bir daha söyleme fırsatı bulamayacağımdan korkarak, "Sen harika bir anne olursun," diye fısıldadım. "Eminim bir çocuğun isteyebileceği en güzel anne sen olursun. Onu da kendine benzetirsin, senin minik bir kopyan gibi olacağına eminim. Sanki tek başına yeterince iyi değilmişsin gibi canıma okursunuz eminim."

Dudaklarımın arasından histerik bir gülüş döküldüğünde, aynı anda onun alçak hırıltılarını duydum. Dudaklarının üzerindeki maskeyi çektiğim an, az önce cansız dediğim o parmakları benimkilere sıkıca kenetlendi ve dudakları derin bir inlemeyle aralandı. Sanki aldığı nefes bile canını yakıyormuşçasına inlediğinde irkildim ama sıkıca kavradığı eliyle yanından ayrılmama izin vermedi.

Ardından o güzelim gözleri açıldı.

Ve ben yıllar sonra ilk kez yeniden doğmuş gibi hissettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce akarken uzandım ve daha dik oturmasına, derin bir nefes alarak bana dönmesine yardım ettim. Gözlerinin gözlerimle buluştuğu o ilk saniye yemin ederim, tüm dünya titredi. Belki de titreyen bendim.

Uzanıp biraz su içmesini sağlarken suyun birazını ellerime, birazını ise onun üstüne döktüm ama ne ben ne de Gülden bunu umursadı. Aradan geçen birkaç saniyenin ardından daha iyi görünüyordu ama yine de uzandım ve çağrı cihazına bastım.

"Gülden," diye mırıldandığım ve elini tuttuğum o saniye göğsü derin bir nefesle yükseldi. Konuşurken sesi ondan hiç duymadığım bir şekilde boğuk ve hırıltılıydı ama yine de ne dediğini anladım.

"Okuruz..."

Kaşlarım hafifçe çatıldı ama sonra ne demek istediğini anladım.

"Canına... okuruz..."

Ve dudaklarımdan alçak bir kahkaha koptu. Günler sonra ilk kez gülerken uzandım ve gözyaşlarım tenini ıslatırken eline sayısız öpücük bıraktım. "Seni çok seviyorum, seni çok seviyorum..."

"Biliyorum... Ben de... seviyorum..."

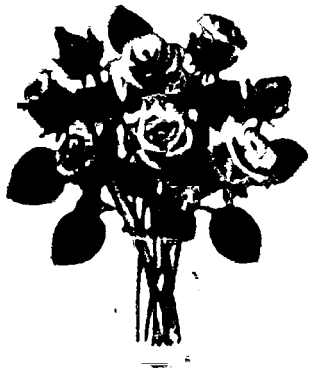
Ninova

Bir damla yaşın gözlerinden süzüldüğünü fark ettiğimde uzanıp gözyaşının izini yüzünden nazikçe sildim. Derin bir nefes alarak, "Bebeğim?" dediğinde korkusu sadece sesinde değil, aynı zamanda gözlerindeydi. Daha fazla yorulmasına izin vermeden, "İyi," dedim. "Bebeğimiz iyi."

Parmaklarımı onunkilere geçirip ellerimizi karnına yasladım. "Hissedebiliyor musun? Bak, tam burada. O iyi."

Başını sallayarak burnunu çektiğinde güldüm ve yeşil gözlerine uzun uzun bakarken sessizce iç çektim.

Hayatım yıllar önce evimin ve ailemin yanışını seyrederken bitti sandım ama belki de yanıldım. Çünkü tam da şu an, ellerimiz bebeğimizin üstündeyken ve gözlerimiz birbirine tutunurken taze bir nefes almak gibi yeniden başladım.

Final / 2. Kısım

Alparslan Gündoğdu'dan

Hastaneden çıkmamız üç haftamızı aldı. Eylül ayının ikisiydi. Gülden'inki hâlâ riskli bir gebelikti ancak Mercimek Hanım nihayet kendine daha güvenli bir pozisyon bulmuş, hepimizin rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Gülden yatak istirahatinden öyle sıkılmıştı ki taburcu olabileceğini öğrendiğinde yeşil gözlerini kocaman açarak bana ışıl ışıl bir gülümseme vermişti.

Kolu ve bacağı alçıdaydı, dolayısıyla yapabilecekleri birkaç gün daha sınırlıydı ama Gülden bunu umursamıyor gibiydi. Kollarını bana doğru uzatmış, onu taşımamı talep etmiş ve tüm yol boyunca kucağıma yaslanmıştı. Beni kişisel bir tekerlekli sandalye gibi gördüğünü söylesem abartmazdım ama bundan kesinlikle şikâyetçi değildim. Hatta bu durumun işime geldiğini bile söyleyebilirdim. Artık sürekli gözlerimin önündeydi. Onun için endişelenmeme ya da korkmama gerek yoktu çünkü ihtiyaç duyabileceği her an yalnızca birkaç adım arkasındayım.

Hâlâ farkında değildi. Beni nasıl ölümüne korkuttuğunu ya da aklımı kaybetmenin ucundan nasıl döndüğümü bilmiyordu. Sanki düğün günü yaşananlar hiç olmamış gibi davranıyordu ve belki bu da onun kaçma yöntemiydi. Ben yıllar boyunca kendi hayaletlerimden nasıl kaçtıysam, Gülden de şimdi aynısını yapıyordu. Yine de her şeye rağmen ara sıra uzaklara dalan gözlerinin, tuttuğu nefesinin ve bedenini saran ince titreyişlerin en büyük tanığıydım. Yeşil gözlerinin içinde kol gezen korkudan nefret ediyordum ancak artık korkacak bir şeyi olmadığını, bir daha kimsenin ona zarar veremeyeceğini bilmek içimi rahatlatıyordu. Bunu ona da söylemek istemiştim ama Gülden'in tek yaptığı başını iki yana sallamak ve sığınırcasına yüzünü göğsüme gömmek olmuştu.

Gülden de biliyordu. Ne Ali Tufan Seçkin'in ne de benim yaşanılanları o adamın yanına bırakmayacağımızı biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey duymak istemiyor, unutmaya çalışıyordu.

Belki de en doğrusu buydu. Çünkü artık önümüzde öyle güzel, öyle heyecan dolu günler vardı ki can sıkan hiçbir şey hayatımıza dahil olmamalıydı. Gülden'in hastaneden çıkışının ardından etrafımızı bir curcuna sarmıştı. Gülden'in en büyük çekincesi bu habere karşı gelebilecek tepkilerdi. Annesinden, bilhassa da dedesinden korkuyordu ama bu habere en çok sevinenlerden biri de oydu. Ali Tufan Seçkin kendini *büyük dede* olmaya şimdiden hazırlamıştı. Gülden'in ve Mercimek Hanım'ın üzerine titrediğini söylemek

az kalırdı. Özellikle de Mercimek Hanım diye sevdiğimiz bebeğin gerçekten de bir kız olacağını öğrendiğimiz o andan beri.

İnci Seçkin'de de durumlar bundan farklı değildi. Çok genç yaşta anne olmuş bir kadındı ve şimdi de genç yaşta anneanne olacaktı. Kızı ve doğmamış torunu için durmaksızın koşturup duruyordu. Gülden'in ilaçları, takviyeleri, yemesi gerekenler ve rahatı için öyle bir seferberlik vardı ki ilginin gözbebeği olmayı seven Gülden'in bile artık bunaldığının farkındaydım.

Mutfağın bahçeye açılan sürgülü kapılarından içeri girerken İnci Hanım'ın elinde bir bardak kefirle Gülden'e kaşlarını çattığını ve onun da içmemek için kıvrandığını görebiliyordum. Dahası annesi o kefir bardağını her an Gülden'in boğazından aşağı dökmek üzereymiş gibi görünüyordu. Beni gördüğünde kollarını havaya doğru kaldırarak gözlerime acıklı bakışlar attı. Bu küçük bir bebeğin, kendisini kucaklamanızı istediğinde size attığı aynı bakışlardı. Bir yalvarmadığı kalmıştı.

Uzanıp onu kollarımın arasına aldığımda derin bir *oh* çekti. Tam zamanında geldiğimi fark ederek güldüm. Kolunun birini boynuma doladı, hafifçe geri çekildi ve yeşil gözlerini benimkilere dikerek gülümsedi. Son zamanlarda sıkça gördüğüm utangaç, sevimli bir gülümsemeydi. Böyle zamanlarda onu içime çekesim, sımsıkı sarasım geliyordu.

"Nerede kaldın? Bir saat önce geleceğini sanıyordum."

Uzanarak şakağının kenarına bir öpücük bıraktım. "Ofiste işler uzadı, biraz da trafiğe kaldım."

Hiçbir şey söylemedi ama hoşuna gitmediğini görebiliyordum. İstanbul'da, benim evimdeydik. Gülden'in annesi ve dedesi de bizimleydi. Burada kalmak konusunda epey mızıldanmışlardı ama Gülden'in isteği de bu yönde olunca başka şansları kalmamıştı. Büyük evimizde onlar için de ayrı yatak odaları vardı. Yemek masamız artık daha kalabalık, akşam saatlerimiz daha keyifliydi. Bu sadece Gülden'e değil, bana da iyi geliyordu. Çok uzun bir zamandır aile ortamından uzaktım. Bu benim gibi bir adama bile sıcaklık veriyordu. Üstelik kalabalığın içinde çok daha az düşünüyor, daha az endişeleniyordum.

Gülden ve Mercimek Hanım hâlâ en büyük korkularımın yegâne özneleriydi. Bu hiç değişmeyecekti ama artık bir parça da olsa huzurluydum. Gülden de aynı şekilde hissediyor olacaktı ki bana yaslanarak bunun keyfini çıkardı. Belki de annesinden kaçtığımız için bu kadar keyifliydi.

"Biliyor musun, beni taşımana bayılıyorum."

Dudaklarımın arasından alçak bir gülüş döküldüğünde kendi de kıkırdadı. Ama gülüşü evden çıktığımızda ve arabaya doğru yürüdüğümüzde azaldı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Ah, o yüzden mi böyle giyindim yani?"

Parmaklarını annesinin giymesine yardım ettiği minik çiçeklerle süslü, yeşil elbisesinin eteklerinde gezdirdi. İp askılı, kare yaka, midi bir elbiseydi. Kızıl saçları bir taç şeklinde örülüp sırtına atılmıştı. Ellerinde ve deri sandaletinden görünen ayak tırnaklarında pespembe ojeler vardı. Yanaklarına biraz allık, dudaklarına ise sevdiğim gibi pembe bir parlatıcı sürmüştü. Hamilelikten mi bilmiyordum ancak ışıl ışıldı. En büyük ışık ise yeşil gözlerinin ta içindeydi.

Onu ön koltuğa bırakıp kemerini bağladığımda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ve tüm bu soruları ben Şile yoluna sapana kadar devam etti. Bu kez de orada ne yapacağımızdan, evdekilere ne diyeceğimizden ve dedesinin buna nasıl izin verdiğinden bahsetmeye başladı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı ama onun bu halleri beni sadece mutlu ediyordu. Sesini duyamadığım o anlar öyle boktandı ki artık hiç susmasın istiyordum. Yine de boğazı için arada bir mola vermesi iyi olabilirdi tabii ki.

Torpidoya onun için bıraktığım atıştırmalık poşetini alırken ve mırıl mırıl annesinin evdeki tüm çikolataları sakladığını söylerken uzandım. Radyoyu çevirdim ve yabancı bir kanalda durdum. Müzik arabamın içine dolduğunda, Gülden de bir gofret paketini açıyordu. Poşetin içindeki şekerler ona oynadığı oyunu hatırlatsa gerek, dedesinin tabletini sakladığını söyleyerek onu bana şikâyet ediyordu.

Beraber geçirdiğimiz bu araba yolculuğu bugüne kadarki en rahat yolculuk sayılmazdı belki ama en huzurlusuydu. Bir ara uyuyakaldığında tek istediğim sağa çekerek arkama yaslanmak ve onu izlemekti. Öyle güzel görünüyordu ki onu uyandırmaya kıyamadım. Tüm o hastane süreci ve eve gelişimiz derken zor zamanlar geçirmiştik. Tabii ki onu çok özlemiştim. Sadece ona dokunmayı ya da onunla sevişmeyi değil; onunla aynı odada uyumayı, aynı yatakta, aynı sabaha gözlerimi açmayı.

Neyse ki tüm bu ayrılık çok sürmeyecekti, en azından ben öyle umuyordum. Cebimde, aylardır ona vermek için can attığım bir yüzük kutusu vardı. O gün, o düğün günü şunu anlamıştım ki mükemmel an diye bir şey yoktu. İçinde olduğumuz her an öyle olabilirdi, bu tamamen bizim elimizdeydi. Daha iyisini ya da daha uygun olanını beklemek boşunaydı. Bu yüzden ben de artık daha fazla beklemek istemiyor, bu yüzüğü bir an önce sahibine vermek istiyordum.

Söz konusu zümrüt yüzüğün sahibi, girdiğimiz toprak yoldan dolayı sarsılarak uyandı. Bir an nerede olduğumuzu kavrayamadı ve bir an sonraysa tüm dikkatini cama vererek dışarıyı seyretmeye başladı. Güneş henüz batmadığı için şanslıydı çünkü tüm manzara gözlerinin önündeydi. Onu getirdiğim bu yer, ailemizden bize kalmıştı. Yıllardır kullanılmıyordu ama birkaç

hafta önce bir restorasyondan geçmişti. Toprak yol yerini kaldırım taşlarına bırakırken içeri girdik. On dönümlük koca bir araziydi. Zamanında çeşit çeşit meyve ağaçlarının, kocaman bir seranın, atların ve kümes hayvanlarının olduğu bir yuvaydı. Dış cephesi kiremit taşlarından oluşan, iki kanatlı, iki katlı bir evimiz ve çalışanlar için bir müştemilat vardı. Şu an eskisi kadar canlı değildi ama yine de gördükleri Gülden'in ilgisini çekmiş gibiydi.

"Burası da neresi?"

Evin önündeki süs havuzunun önünde durarak indim ve ardından kapısını açarak onu kucağıma aldım. "Ailemden bize kalan bir yer, çocukluğumun yarısını burada geçirdim."

Gözleri irice açıldığında gülümsedim çünkü ailemden pek bahsetmezdim ve bahsettiğimde de beni ilgiyle dinlemeyi severdi. Çimenlerin ve çiçeklerin arasında yürürken, "Yıllardır burayı düşünmedim," diye devam ettim. "Varlığı aklıma bile gelmemişti. Oysa en mutlu anılarım bu evde geçti. Öyle güzel zamanlardı ki tek bir saniyesini bile unutmadım."

"Peki," derken gözlerindeki hayranlığı ve merakı görebiliyordum. "Ne değişti? Yıllar sonra neden buradayız?"

"Buradayız çünkü..." Erik ağaçlarının hemen yanı başındaki geniş salıncağa doğru yürüdüm. Burada oturmayalı çok, çok uzun zaman olmuştu. Zincirler ve salıncak yenilenmişti ancak hatıralarım eskiye aitti. Gülden'i dikkatle kucağıma çekerek arkama yaslandım. Kollarımın arasına kıvrıldı. Uzanıp narin parmaklarını çeneme yaslayarak bakışlarımızı birleştirdi. "Buradayız çünkü son zamanlarda düşünmeden duramıyorum."

"Neyi?"

"Seni, Mercimek Hanım'ı ve geleceğimizi. Çok mutlu bir çocukluk geçirmediğini biliyorum, benim çocukluğum da kayıplarla doluydu ama kızımızınki çok güzel olsun istiyorum."

Yeşil gözlerine yaşların dolduğunu fark ettiğimde uzanarak gözlüğünü çıkardım ve ona yumuşacık bir öpücük verdim. Dudakları heyecanla benimkilere tutundu. Sevgi dolu, sıcacık bir öpücüğü benimle paylaştı ve ardından geri çekildi. Gözlerimde cevaplar aradığını görebiliyordum, konuşmaya devam etmemi ister gibiydi.

"Ben de düşündüm ki burası bize bir yuva olabilir. İstanbul'daki evimizi de seviyorum ya da Bodrum'u. Ama burasının kaçmak ve biraz soluklanmak istediğimizde sığındığımız o yuva olmasını istiyorum. Burada yeniden meyveler yeşersin, yeniden atlar koştursun, Gülden. Beyaz burada oyunlar oynasın, Mercimek Hanım burada emeklesin, yürüsün, koşturup dursun... Mutlu olsun, her şeyden ve herkesten korunsun."

"Burası onun için mi yani?"

"Burası bizim için." Eğilerek dudaklarımı dudaklarına yasladım ve nefesini tuttuğunu fark ettiğimde gülümsedim. "Senin için, benim için."

"Ben..."

İlk defa ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustuğunda güldüm. Çünkü konuşmasına en çok ihtiyacım olduğu an şimdiydi ama kelimeleri kaçmış ve bir yere saklanmış gibiydi. Uzanarak cebimdeki yüzüğü çıkardığımda da durum değişmedi. Güzelim dudakları şaşkınca aralandı ve o yeşil göaleri... Bu kez gerçekten yaşlarla parıldamaya başladı.

"Bu yüzük beni terk ettiğin andan beri cebimde. Yokluğundan sonra düşünebildiğim tek şey, buna katlanamadığımdı ve ben... Beni affetmeni, hayatını benimle birleştirmeni çok istedim. Bunu hâlâ çok istiyorum. Sana daha önce sormalıydım belki ama yapamadım, fırsatım olmadı Gülden ve şimdi tek bir an bile beklemek istemiyorum."

"Alparslan..."

Uzanıp yanağından akan bir damla yaşı sildim. "Seni çok kırdım, çok üzdüm, çok zor zamanlardan geçtik Gülden ama ben çok sevdim. Yemin ederim. Belki filmlerdeki ya da aşk romanlarındaki gibi mükemmel bir sevgi değildi, kusursuz da değildi bu belki ama elimden geleni yaptım. Yapmaya da devam edeceğim."

"Biliyorum... Bunu biliyorum."

"Belki seni yine üzeceğim, kimi zaman çıldırtacağım fakat bunları isteyerek yapmayacağım. Ömrümün geri kalanını seninle ve kızımızla geçirmek istiyorum. Size layık biri olmak istiyorum, Gülden-"

Sözlerimi bir öpücükle keserek beni susturdu. Geri çekildiğinde dudaklarımda gözyaşının tadı vardı ama o buna aldırmıyordu. Yüzünün önüne düşen bir tutam saçı arkaya iteleyerek, "Zaten öylesin," diye soludu. "Sakın aksini düşünme Alparslan çünkü zaten öylesin."

"Aslında tüm o çikolataları ve tabletini benim sakladığımı öğrensen bile mi?"

Bir an için bakışları kısılır gibi olsa da kendini çabucak topladı ve gülerek kollarıma atıldı. "Evet ama bunun hesabını sormayacağımı sakın sanma!"

"Sorabilirsin, hem de bir ömür. Eğer sen de istersen..." Nefesini tutup iri gözlerini beklentiyle benimkilere diktiğinde gülümsedim. Belki gözyaşları dökmüyordum ama öyle heyecanlıydım ki ellerim titriyordu. "Benimle evlenir misin, Gülden?"

Kocaman bir çığlıkla, "Evet!" diye bağırdığında yüzüğü takmasını beklemeden uzandım ve onu kollarımın arasına alarak öptüm. Dudaklarımız birbirine hiç bu kadar sıkı tutunmamıştı ve kalbim... Onun hiç bu kadar hızlı attığını duymamıştım.

Ninova

Narin bedenini benimkine yaslarken ve ellerimiz Mercimek Hanım'ın üstünde birleşirken dünyanın en mutlu adamı bendim. Ve onunlayken hep öyle olacaktım.

Beş yıl sonra

"Gece tokamı vermiyor!"

Salon kocaman bir çığlıkla inlediğinde bir an için dikkatimiz dağıldı. Işık telaşlı adımlarla babasına, Serkan'a doğru koştu ve küçük işaretparmağını, köşedeki koltuğun arkasına gizlenen minik kızıma doğru uzattı. "Onu önce ben görmüştüm, ben!"

Işık, sarı saçları ve bal rengi gözleriyle Gece'den yalnızca beş ay küçüktü. Öylesine sevimli ve güzel bir çocuktu ki babasının prensesi dedikleri o kızlardandı. Her zaman kibar, uslu ve akıllıydı. Ama Gece ile yan yana geldiklerinde ortalık biraz karışıyordu. Annelerinin aksine bu iki kız birbirleriyle pek anlaşamıyorlardı. Sebebi sanıyorduk ki bizi birbirlerinden kıskanmalarıydı.

Gece, pembe tütüsünün onu ele verdiğini anladığında saklanmaktan vazgeçti ve koşarak kollarıma doğru atıldı. Yeşil gözleri, dağınık kızıl saçları ve burnunun üstüne dağılan sevimli çilleri vardı. Minik parmaklarının arasında ezercesine bir taç duruyordu ve anladığım kadarıyla Gülden'in yaptıklarından biriydi.

"Gece?" diye sorduğumda yüzünü boynuma gömdü ve mırıl mırıl konuşmaya başladı. Etrafı yok sayarak bana doğru sokulması, kimseyi umursamadan kollarıma koşması beni her defasında gülümsetiyordu. "Ama onu annem yaptı!"

"Ama bana verdi ki! Işık dedi, al dedi, bu senin olsun dedi!"

"Öyle mi?" diye sorduğumda sessizce kafasını salladı ama parmakları tüm gücüyle tokaya sarılmıştı. İnatçıydı, hem de çok inatçıydı. Onu kucağıma alarak ayağa kalktığımda, yüzünün önüne düşen saçları kulağının arkasına atarak tokayı başına taktı.

Işık onu geri alamayacağını anlamış gibiydi. Önce gözleri doldu, ardından dudakları titredi ve sessizce ağlamaya başladı. Serkan, "Oyy, benim güzel kızım," diyerek onu kucağına doğru çekti ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Çünkü hepimiz bu hallerine alışmıştık. Yalnızca birkaç dakika sonra Gece'nin hevesi bitecek ve o tokayı çıkaracaktı. Işık da onu yeniden alacak ve olanları unutacaktı.

"Kız çocuğu böyle bir şey olsa gerek," diyen Alp'in dalga geçtiğini duyduğumda gözlerimi devirdim. Evet, doğru duydunuz, Alp demiştim çünkü

Ninova

kendisinden kurtulmak pek de mümkün değildi. Üç sene önce Gökçe'yle evlendiği için değil; Alp'in babası, Gülden'in annesi İnci Hanım'la evlendiği için. Artık mecburen aileden sayılırdı.

"Kızın olunca seni de göreceğiz," dedi Yiğit. Başını önündeki bilgisayar ekranından hiç kaldırmamıştı ama bizi dinlediğini biliyordum. İlk başta yıldızlarımız hiç uyuşmamıştı, bunu itiraf ediyordum ama o da iyi biriydi. Bizden yalnızca bir sene sonra Melis'le evlenmişti ve iki buçuk yaşında bir kızları vardı. Artık o da aileden sayılırdı çünkü...

"Gülten'i gördünüz mü? Telefonunu açmıyor."

"Dedeciğim!"

Gece kucağımdan atlayarak Ali Tufan Seçkin'e doğru koştu ve dedesi küçük kızımı kolayca sarmaladı. Kendisi son birkaç yıldır bekâr bir adam değildi. Çünkü hayatını Gülten Hanım'la birleştirmişti. Bunun hâlâ Gülden'in ilmek ilmek işlediği bir komplo olduğunu düşünüyordum ama aslında herkes halinden memnundu. Ben de öyleydim çünkü Ali Tufan Seçkin artık zamanının büyük çoğunluğunu karısına ayırıyordu. Eli hâlâ üzerimizdeydi, bundan memnundum ama itiraf etmem gerekiyordu ki kimi zaman sadece karım ve kızımla vakit geçirmek istiyordum.

"Gülten ninem mutfakta. Bize sarma sarıyorlar!"

"Öyle mi?" Gece'nin yönlendirmesiyle birlikte mutfağa geçtiklerinde başımı iki yana salladım çünkü bazen hâlâ bu olanlara inanamıyordum.

Demek istediğim, hayatımın akışından ve zamanın bize getirdiklerinden memnundum. Bir işim, karım ve harika bir ailem vardı. Ve işte, beni kimi zaman şaşırtan şey tam da buydu. Yıllar boyu debelenip durduktan ve dibi gördükten sonra tüm bunlar... Kesinlikle ne kadar şanslı bir adam olduğumu her gün, her dakika hatırlatıyordu.

Bakışlarımda ne vardı bilmiyordum ama Erez neler hissettiğimi anlamış gibi göz kırptı ve karısının, Ömür'ün anlattıklarını dinlemeye devam etti. Serkan, Işık'la ilgilenirken ve Alp serserisi Gökçe'yi delirtme fırsatını kaçırmayarak mutfağa giderken ben de ayağa kalktım.

Karımı bulmak istiyordum ve onun mutfakta olmadığından emindim. Mutfaktaki yetenekleri hâlâ hiç ilerlemediği için değil, şu sıralar çok yoğun çalıştığı için.

Annesinin işi Gülden'e ilham vermiş olacaktı ki Gülden birkaç sene önce İstanbul'da bir şube açmıştı. Melis'le beraber yönetiyorlardı. Arada sırada İnci Hanım'ın da ziyaret ettiği küçük butikleri hızla büyüyüp üç katlı bir yer haline gelmişti. Çok sürmeden yeni bir şube daha açacaklarından emindim çünkü yaptıkları işte bir harikalardı.

Çalışma odasına doğru ilerleyip aralık kapının ardından baktığımda, tam da tahmin ettiğim gibi onu içeride buldum. Kızıl saçlarını tepesinde

toplayan karım, tüm dikkatini önündeki taşları yerleştirmeye vermişti. Üzerinde tıpkı Gece'ninki gibi pembe bir elbise vardı ve yanakları, elbisesinden de pembeydi. Daraldığını, hatta sıkıldığını fark ettiğimde içeri girip kapıyı kapattım. Kilidi çevirdikten birkaç saniye sonra gözleri benimkilerle birleşti.

"Alparslan?" diye sorarken neden aşağıda olduğumu merak etmiş gibiydi.

"Yine buraya kapanmışsın. Kocanı hiç özlemedin mi sen?"

Bir an gülecek gibi oldu. Yeşil gözleri parıl parıldı ama oyunuma çabucak ayak uydurarak, "Cık," dedi. "Neden özleyeyim ki?"

"Öyle mi?" diye sorduğumda usul usul başını salladı ama bakışlarını ele geçiren o kıvılcım, tam aksini söylüyordu. Kalabalık bir ailede yaşamanızın en büyük sorunu, karınıza istediğiniz zaman dokunamamanızdı. Gömleğimin bir düğmesini açtığımda elindeki işe ara vererek arkasına yaslandı ve başını yana eğip beni seyretmeye başladı.

"Sıcak mı oldu?"

"Hıhım."

Düğmeleri peş peşe çözdüğümde nefesini tuttu ama bunun nedeni çıplak tenim değil, tenimin üstündeki dövmeydi. Kalbimin tam üstünde Gülden'in ve Gece'nin baş harfleri işlenmişti. Dokunmak ister gibi uzandığında onu yakaladım ve ayağa kaldırarak kollarıma çektim. Parmakları göğsümde bir yer bulduğunda güzel gözleri sevgiyle yumuşadı ve bir an sonra dudakları benimkilere karıştı.

Yumuşak, sevgi dolu bir öpücüktü ama dedim ya, onu öyle özlemiştim ki öpücüğümüz çok daha tutkulu ve aceleci bir hal aldı. Kapı kilitliydi ama birilerine yakalanmamızın an meselesi olduğunu biliyorduk. Gülden, "Alparslan," diye inlerken dudaklarımı tenine yasladım ve onu arkamızdaki kanepeye doğru sürükledim. Kanepenin kolçakları onu yaslayabileceğim kadar yüksekti. Parmaklarım elbisesinin eteklerine ve iç çamaşırına uzanırken, "Acele et," dedi. Ona dokunduğum an ne kadar ıslak olduğunu gördüğümde, "Siktir," diye tısladım. "Ne zamandır böylesin?"

"Gözlerime baktığın o andan beri."

İnleyerek dudaklarımı boynuna yapıştırdım ve ensesine, omuzlarına öpücükler bırakarak kemerimi çözdüm. Eteklerini belinde toplayıp daha fazla bekleyemeyerek içine girdim. Buna alışacağımı zannederdim ama hayır, hâlâ ilk günkü gibiydi. Onu sevmek, ona dokunmak ve onunla sevişmek... Aklımı başımdan alan ve hiç bıkmayacağım tek şeydi.

Birkaç dakika sonra nefes nefese boşaldığımızda gülmeye başladı. "Alparslan! Sen çok..."

Ensesine yumuşak bir öpücük bıraktım. "Kibar mıyım?"

Sessiz olmaya çalışıyordu ama gülüşü eminim koridordan bile duyuluyordu. "Arıyorsun diyecektim! Ev bu kadar kalabalıkken bunu yaptığımıza inanamıyorum!"

"Onlar da karımı ve beni bir an önce baş başa bıraksınlar o halde!"

Bu huysuz halime kahkaha daha da güldü. Çok sürmeden üstümüze başımıza çekidüzen verip, odanın içindeki banyoda temizlendik. Banu kalsa onu saatlerce kollarımın arasında tutabilirdim ama anlaşılan o ki bunun için geceyi beklemek zorundaydım.

Gözlerimiz banyodaki aynada kesiştiğinde bakışları kısa bir an beni durakladı. Ama bir şey söylemek yerine omuz silkti ve küçük bir çocuk gibi kollarımın arasına yerleşti. Başını omzuma bırakıp bir süre bizi seyrettikten sonra, "Sana iyi ki evet demişim." diye fısıldadı. "Bu hayatımda aldığım en doğru karardı."

Ondan bunu duymak benim için öyle kıymetliydi ki dudaklarımı boynuna bastırdım ve gülümsedim. "Biliyorum."

"Ukala!" Kollarımın arasında hırçınlaşıp gitmeye çalıştığında güldüm. Uzandım ve dudaklarımızı bir öpücükle birleştirerek onu sımsıkı sardım.

"Bu karar için hep minnettar olacağım çünkü seni sevmek, Gülden Seçkin Gündoğdu benim de hayatımdaki en doğru karardı."

Gülümseyerek bana sarıldığında onu sımsıkı sardım ve Gece, "Anne! Anne neredesin! Işık, tokamı aldı!" diye bağırdığında gülmeye başladım. "Ayrıca Beyaz'ı bulamıyorum! Babam da yok! Mia da kayboldu! Anne! Anne neredesin?"

Gülden derince iç çektiğinde sıntım. Ben gerçekten çok ama çok şanslı bir adamdım.

-SON-

Ninova